

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

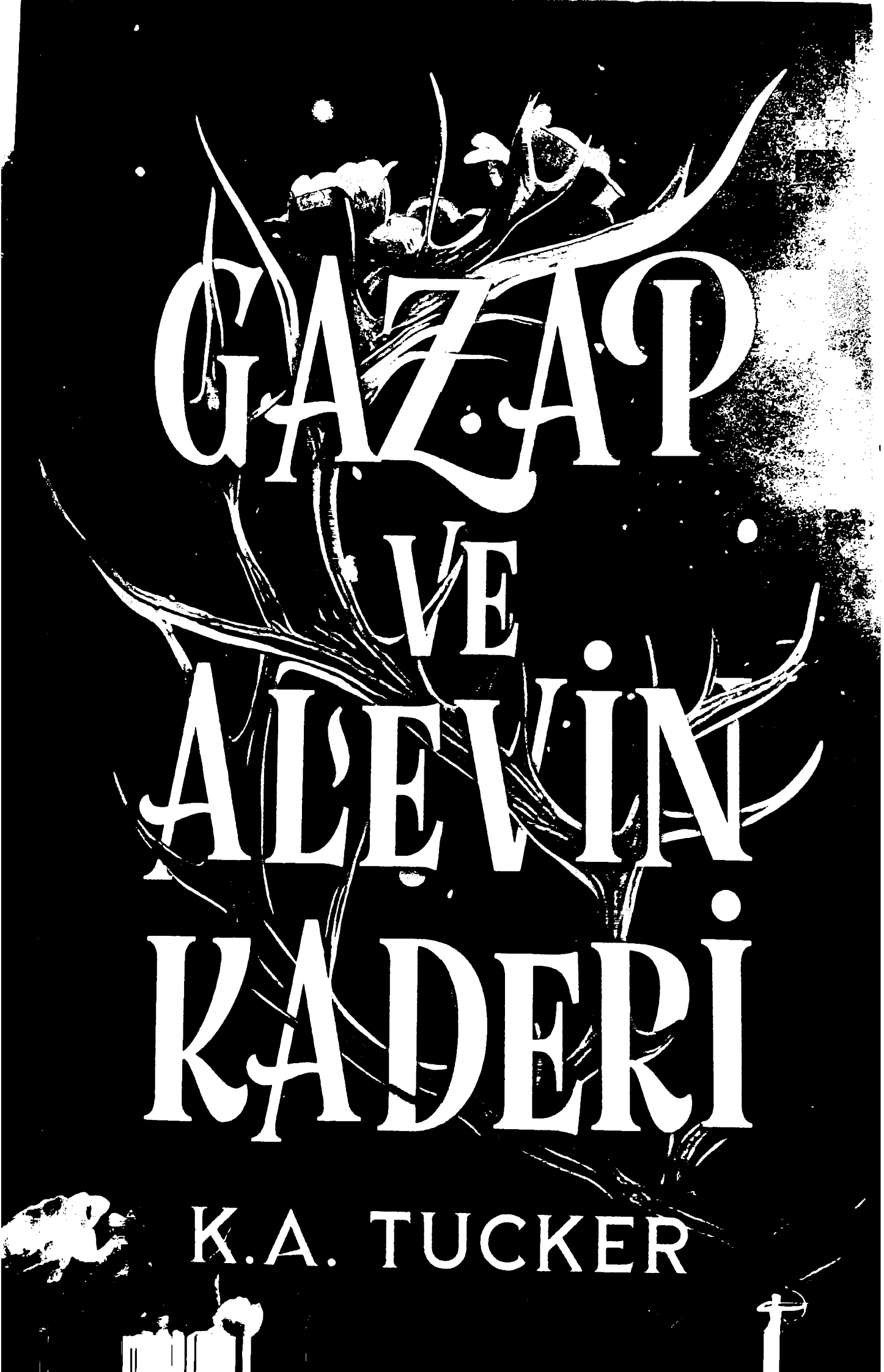
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

GAZAP VE ALEVIN KADERİ

K.A. TUCKER

GAZAP VE ALEVIN KADERİ

K.A. TUCKER

İngilizceden Çeviren: Merve Göysarı

ARTEMİS YAYINLARI

Son üç aydır her gece “Yemekte ne var?”
sorusuna cevap bulan Paul’e.

Yazarın Notu

İlk kitabımı Mayıs 2011'de yayımlamıştım. Bir serinin ilki olan, *Anathema* adlı bir genç yetişkin fantastik kurgusuydu. Birkaç yıl sonra çağdaş romantizm ve gerilim türlerinde (bayıldığım iki tür) yazmaya geçtim. Ama aklımın bir köşesinde, fantastik dünyaya geri döneceğimi her zaman biliyordum.

2015'te yeni bir fantastik hikâye kurgulamaya başladım. Her yıl o dosyayı tekrar açtım, yeni eklemeler yaptım. Her defasında acaba bu yıl onu gerçekten yazdığımı ve bitirdiğim yıl olacak mı diye merak ettim. Ama asla doğru zaman değildi.

Sonra, yıl 2020 oldu, derken bir anda 2021'e geldi ve bu kitap, hiçbir yere gitmemize izin verilmediğinde benim her şeyden kaçışım oldu. *Anathema*'yı okuyanlar, o hikâyeden alınan bazı şeylerin farkına varacaktır: Sihir ve dünya kurgusuna dair birçok kısım, kader, insan olmayan varlıklar, hatta bazı isimler. İlk sahnede bazı değişmez kopyala yapıştır bölümleri var. O dünyadan sevdiğim kavramları alıp onlarla nereye gidebileceğimi görmek istedim. Yine de benzerliklerin bittiği yer burasıdır.

Bu hikâye *tamamen* farklı bir yoldan gidiyor. *Anathema*'yı okumayanlar soracak olursa, o seriyi satıştan kaldırdım. Yazma becerim o ilk günlerden bu yana muazzam bir şekilde arttı.

Romancılığımın on yılını kutlamak için elinizde tuttuğunuz bu kitaptan daha iyi bir yol düşünemiyorum. Bu bir yetişkin

tutku projesi (genç yetişkin olmasa da *aşırı* uygunsuz bir içeriği olduğunu da düşünmüyorum) ve benim için vahşi bir kaçış. Umarım benim yazmaktan aldığım kadar siz de okumaktan zevk alırsınız.

Okunuşlar:

Romeria—Row-meyr-i-a

Romy—Row-mi

Sofie—So-fii

Elijah—Ea-lay-cah

Zander—Zen-dır

Wendeline—Wen-de-layn

Annika—An-i-ka

Corrin—Kor-in

Elisaf—El-i-saf

Boaz—Bow-az

Dagny—Dag-nii

Bexley—Bex-lii

Saoirse—Sir-şa

Kaders—Key-dırs

Malachi—Ma-la-kay

Aoife—İi-fa

Aminadav—Ami-na-dav

Vin'nyla—Vin-ni-la

Ratheus—Ra-tey-as

Islor—Ay-lor

Ybaris—Yi-bar-is

Cirilea—Sir-il-e-a

Seacadore—Sii-ka-dor
Skatrana—Ska-tran-a
Kier—Kiy-er
Mordain—Mor-dey-n
Azo'dem—Az-o-dem
Za'hala—Za-ha-la
Daaknar—Dey-knar

Önsöz

1739

“Ölme zamanım geldi.” Sofie narin ellerini, Elijah’ın göğsünde gezdirip ensesine kaydırdı.

“Ve eğer yanılıyorsan...” Elijah cümlesini tamamlayamadan sesi kısıldı.

“*Yanılmıyorum!*” diye tersledi Sofie. Bakır saçlı ateş kız, her zaman çabuk sinirlenirdi.

Adam uzaklaştı ve yakındaki bir pencerenin önüne gelip kale duvarlarının ötesindeki hareketli gece hayatını seyretmeye koyuldu. Halkı nadiren kıskanırdı. Ancak bu gece, atların çektiği arabaların parke taşlı sokaklarda yolcularını taşımasını izlerken çenesi küskünlükle kasıldı. Basit kutlamalardan dönen sarhoş insanlar evlerine gidip sevgilileriyle fütursuzca sevişebilsinler diye iş başındaydılar. Onun sorunları neden bu kadar önemsiz olamıyordu sanki?

Elijah bir an için dikkatinin, üç kadının yanmış kalıntıları'nın altındaki korların hâlâ için için yanmakta olduğu meydana odaklanmasına izin verdi. İnsanlığı büyücülükten kurtarmak için çıktığı hararetli arayışta piskoposun alevlerini körüklediği, bölgedeki şimdiye kadarki en büyük katliam olmuştu. Bu kez kilise, bu kadınların suçluluğunun kanıtı olarak, yılın hasadını kasıp kavuran tarla faresi salgınını göstermişti. Bir dahaki sefere, çocukları çalan bir salgın hastalıkta veya ekinleri boğan bir selde Şeytan’ın kötü elinin kanıtını bulacaklardı.

İriyanı piskoposun fark ettiğinden daha fazla gerçek vardı. Ancak Elijah, kilisenin asıl amacının, yeni bir ibadethanenin yükseldiği bir zamanda, kötülüğün nedenini ortadan kaldırmak değil, aksine sadece gücünü sürdürmek olduğunu da biliyordu.

Ve bu çılgınlık yayılıyordu.

Montegarde Kontu olarak Elijah'ın kilise üzerindeki etkisi sınırlıydı. Yine de istese bugünkü katliamı durdurabilirdi. Piskoposun konutunun boş gölgelerine sığılabılır ve saldırıyı yöneten o dindarlık taslayan kallesin boynunu kırabilirdi. Ancak adamın zamansız ölümü, yalnızca soruşturmayı harekete geçirir ve kitleleri cesaretlendirirdi. Bir başkası hızla onun yerine geçer, daha fazla kadın bir alev yatağının üzerinde can verir, çok geçmeden dikkatler bu taş duvarlara ve bir gecede gelip hak iddia eden ayrıcalıklı soylulara çevrilirdi.

Oradan, sapkınlığın ve kötülüğün fısıltıları bacaklar, dişler çıkarırdı. Çılgın bir kalabalığın dirgenler ve kılıçlarla kapıların dışında toplanması, Elijah ile Sofie'nin hayata yeniden başlamak için kemirgenler gibi başka bir yere kaçmaya zorlanması an meselesi olurdu.

Elijah bu düzeni iyi biliyordu. Bunu şu ya da bu şekilde defalarca yaşamıştı.

İşte bu yüzden rahat kalesinde aylak aylak oturdu ve yanan kadınların feryatlarını dinledi.

Sofie onun yanına kaydı ve alnına düşen bir tutam saçı itmek için parmağını kaldırdı. "Artık bu şekilde gölgelerde saklanarak ve kesin bir kıyameti bekleyerek yaşamaya devam edemem."

"O fanatikler için endişelenme, aşkım."

"Adele endişelenmedi ve başına gelenlere bak," diyerek üzüntüyle en yakın arkadaşını hatırlattı Sofie. Londra'ya taşınan ve Sofie'nin geçen bahar yanmış cesedinin yanında ağladığı Adele.

Elijah'ın bunları birinin hatırlatmasına ihtiyacı yoktu elbette. O gece, saf bir öfkeyle dolup taşan Sofie, Adele'in ölümünden sorumlu olan manastırı, içindekilerle birlikte bileğinin tek bir hareketiyle yerle bir etmişti. Elijah bu dünyada geçirdiği tüm yaşamı boyunca böyle bir güç görmemişti. Hem hayranlık uyandıranı hem de ürkütücüydü.

Çok fazla tanık, kadını katliamda görmeden önce onun çürümüş vücudunu hızla uzaklaştırmıştı adam. Yine de ülke dışından gelen son mesajlar endişe vericiydi. Büyücü Loncası, katliamın arkasında Sofie'nin olduğunu biliyor ve onun bu kışkırtıcı davranışına karşılık ciddi bir bedel ödemesini istiyorlardı. O sırada insanlar, saçları şeytan alevinin renginde olan bir cadı avına başladılar. Daha şimdiden, onun görünüş tanımına uyan dört kurban, işlediği suçtan dolayı ölmüştü.

Elijah, Adele'in intikamını aldığı için Sofie'yi suçlayamazdı. İki kız, dersler arasında Paris'in dar sokaklarında koşarak geçen bir çocukluk ve daha sonra sokaklarda dans ederek geçen gençlik geceleri geçirmiş, taliplerini cesaretleri kadar çekici güzellikleriyle de büyülemişlerdi. Sofie'nin kalbi ateşli ve sadakati sonsuzdu. Ne yazık ki yaralandığında, duyguları kendini koruma ihtiyacının önüne geçiyordu.

Elijah içini çekti. "Adele dikkatli değildi. Ayrıca sana zarar gelmesine asla izin vermem."

"Peki ya zaman? Onu da durdurur musun?" Sofie, en keskin acıyı vermek için sözlerini nereye yönelteceğini biliyordu. "Çılgınlık şimdi bile, tam bu anda beni çağırıyor. Cevap vermemi daha ne kadar reddedebilirim bilmiyorum."

Elijah bakışlarını avludaki sonbahar giysisine bürünmüş görkemli meşe ağacına çevirerek irkildi ve hafif bir esintinin ağacın altın yapraklarını hışırdattığını duydu. Kışın soğuk dişleri hava-

da hissediliyordu. Kış iki hafta içinde gelecek, ağacın güzelliğini soyup toprağa dinlenmesini buyuracaktı. Sofie o uzun, kasvetli dönemden nefret ediyordu ama Elijah zamanın gözle görülür akışında teselli bulurdu.

O yapraklı tentenin altında -eğer talihleri değişmezse- Sofie'nin gömüleceği yer olacaktı. Gerçi Elijah'ın tercihi Sofie'nin kalıntıları daha iyi koruyabileceği şapelin altındaki mahzendi.

Kışın düşecek ilk karı görecektik kadar hayatta kalabilecek miydi acaba?

Gençliğin parlak tenine ve damarlarında akan çocuksu vahşiliğe sahip, otuzuna bile gelmemiş bu kadının kısa sürede elinden kayıp gidecek olmasını Elijah'ın aklı almıyordu. Ama kadının bahsettiği çılgınlığın doğru olduğunu da biliyordu. Yıllar önce bu çılgınlığın onun gibi birini yakaladığına şahit olmuştu. Saçlarını tebeşir beyazı ve seyrek, gözlerini değersiz bıraktığını, güçlerini elinden aldığını, bir zamanlar olduğu etkileyici, dizginlenemeyen kişiden eser bile bırakmadığını görmüştü. Kadın kalan günlerini bir lonca tutsağı olarak, kâtiplerin kehanet olarak kaydettiği saçma sapan düşünceleri mırıldanarak geçirmişti.

Elijah kabul etmek istemese de Sofie'de endişe verici işaretler görmeye başlamıştı: Kayıtsız bakışlar, hızlı ruh hali değişimleri, dilinden kaçan kasıtsız büyüler. Sofie'nin, taptığı hayat dolu kadının kabuğuna dönüşmesine dayanamıyordu adam.

Tabii ki Sofie'nin de bunun olmasına izin vermeye niyeti yoktu.

Bir adam bir meyhaneden çıkarken tökezledi ve sarhoş bir yığın halinde yere, doğrudan iki yük atının yoluna düştü. Elijah'ın gözleri heyecanla açıldı, birinin ezilerek ölmesine tanık olma fikri moralini yükseltti. En azından bu sarhoş adamın sorunu bu gece kendisinininkine rakip olabilir diye düşündü. Hayvanların

toynaklarının adamın gevşek vücuduna doğru ağır ağır ilerlemesini, olgun bir kavunmuş gibi adamın kafasını ezmesine saniyeler kalmasını izlerken taş çıkıntıyı sabırsızlıkla kavradı. Son anda iki adam, sarhoşu topuklarından yakaladı ve güvenli bir yere sürüklediler. Atlar gecenin karanlığında dörtlüyle koştu. *O yardım eden insanlara lanet olsun,* diye düşündü Elijah.

Şansının zayıf olduğunu bildiği halde, kendisinininkinden daha kötü durumda olan başka biri için gözleriyle sokakları taramıştı. Dikkati, bir tartışmanın ortasındaki genç bir çiftte takıldı. Bu tartışma hızla, bağırışmalardan ve el hareketlerinden adamın kasıklarına inen sert bir diz darbesine kadar yükseldi. Genç adam acı içinde kıvrılarak yere yığılırken artan seyirci kalabalığı kahkahalarla gülüyordu. Elijah buruk ruh haline rağmen kıkırdadı.

Yine de Sofie kararlıydı. “Malachi bana cevap verdi ve acele *etmeliyiz*. Bunu yeterince geciktirdin,” dedi.

“Lonca öğrendiğinde prensip olarak bizi öldürecekler,” diye uyardı Elijah, daha önce birçok kez yaptığı gibi. Böylesine tehlikeli çağrılar haklı bir nedenle yasaklamışlardı: Bu, büyücüler ve ölümsüzler arasında yüzyıllarca süren savaşın ardından barışı getiren bir anlaşmaydı.

“Olan oldu,” dedi Sofie, yüzünde acımasız, kararlı bir ifadeyle. “*Eğer* öğrenirlerse beni cezalandırabilirler. Ama bunu yapmazsak zaten öleceğim.”

“Ve ben de kısa bir süre sonra,” dedi Elijah gözleri bir kez daha meşe ağacının altındaki zemine kayarken. Eğer Sofie yanılıyorsa, mezar kazıcı sabaha kadar o toprakta iki çukur açmış olacaktı çünkü Sofie olmadan Elijah’ın devam etmesinin bir anlamı yoktu.

Ama henüz veda etmeye hazır değildi. “Bir gün batımı daha.” O zümrüt yeşili gözlerin ardında beliren bu çılgınlık bir gece batımına daha izin verir miydi?

Sofie hemen karşılık vermedi. Cevap verdiğindeyse iyi bile, miş bir bıçağın keskinliğiyle, “Peki,” dedi. Kapıya doğru yürürken, gece elbisesinin ipek katmanları gürültülü bir şekilde hışırdadı.

O kapıya varmadan Elijah odanın diğer tarafına ulaşmış, eliyle kadının çıkışını engelliyordu. “Bunu başkasından isteye-mezsın.” Sofie bunu biliyordu. Ama yine de kadının bakışlarına, meydan okurcasına parıldayan gözlerine bakan Elijah onun aç-talca davranmasından korkuyordu.

Kadın kararlılıkla çenesini kaldırdı. “O zaman bana güver-melisin.”

“Güvenmediğim *sen* değilsin.” Elijah içini kemiren korkunç önseziden kurtulamadı. “Malachi ne zaman birine istediğini karşılığında *her şeyi* talep etmeden verdi?” Tüm kaderler arasın-da, Ateşin Kaderi şefkatiyle değil, acımasızlığı ve gururuyla bili-niyordu. Bu hep böyle olmuştu.

Yine de Sofie yalvarılacak kişinin *O* olduğuna karar vermişti. Elijah, kendisini Malachi’a köle olarak bağladığını ilk açıkladığın-da Sofie’ye çok kızmıştı. Çünkü bu asla geri alınamaz bir karardı.

“Ama ben seçilmiş kişiyim. Malachi’in alevi *benim* damarlar-ımda dolaşıyor,” dedi Sofie.

Elijah zoraki bir sabırla içini çekti. Sofie genç ve kibirliydi, ona muazzam güç verenlere olan inancı sarsılmazdı. Henüz on-ların gazabını hissetmemişti.

Sofie’nin parmak uçları, bakışlarıyla buluşması için onu zorla-yarak Elijah’ın çenesinin dış hatlarını takip etti. “Hiçbir şey yap-mazsak yakında öleceğim. Yarın bu dünya üzerindeki kontrolümü kaybederek yaşamaktansa bu gece ölmeyi tercih ederim. Ama öl-

meyeceğim. Ve sen de ölmeyeceksin. Malachi bana bu konuda güvence verdi,” diye ısrar etti, ona gülümseyerek. “Ve tüm bunların sonucunda ortaya çıkacak her şeyi de halledeceğiz. Birlikte.”

Öyle bir güven saçıyordu ki. Elijah umutsuzca ona inanmak istedi. Sofie’nin lonca içinde hem saygı görmesinin hem de aşağılanmasının bir nedeni vardı. Çünkü güçleri bu dünyada benzersizdi.

Ve bu güçler eninde sonunda elinden kayıp gidecek olsa da, Sofie tüm bu güçleri, Elijah ile geçireceği bir sonsuzluk için, bu gece feda etmeye razıydı. Elijah da bu gerçeğin fazlasıyla farkındaydı.

“Sen çekilmez bir kadınsın,” dedi, sesinde en ufak bir öfke belirtisi olmadan.

“Evet, ama her zaman *senin* çekilmez kadının olacağım.” Elijah onun elini ellerinin arasına aldı ve dudaklarını alyansının pürüzsüz beyaz taşına bastırmak için ağzına götürdü. Hareketini bir kez daha iç çekerek bitirdi ve ikisi de bunun ne olduğunu anladılar: teslimiyet. Elijah bunu daha fazla geciktirmeyecekti.

Sofie ondan uzaklaşarak, birçok geceyi sarmaş dolaş halde geçirdikleri geniş yatağa doğru kaydı. Yakındaki bir masanın üzerinde tek bir mum yanıyordu. Odadaki tek ışık kaynağı ama parıltıyan ve havaya tatlı bal aroması yayan tek bir mum.

Elijah, Sofie’nin elbisesini ve iç çamaşırlarını sadece çıplak tenden bir kanvas kalana kadar çıkarmasını artan bir arzuyla izledi. Kadın yaramaz bir gülümsemeyle yatağa çıktı ve kışkırtıcı bir şekilde diz çöktü, dolgun göğüsleri her nefeste inip kalkıyordu. Elijah onun atan kalbinin, coşkusunun baş döndürücülüğünü hissedebiliyordu. Sofie kadere yalvarmıştı -her zerresini tüketene kadar güçlerinden yararlanarak- ve o uğursuz saat çalarken Elijah onun çağrısına kulak vermişti.

“Belki de bu insanlar Hristiyan inançları konusunda haklıdır ve *sen* onların şeytanıdır. Onları ayartmak için buradasın belki de,” diye alay etti adam ona yaklaşırken. Çıplak ve hevesli Sofie’ye, durum ne kadar kötü olursa olsun, direnilmesi imkânsızdı. Bunun Sofie de kesinlikle farkındaydı.

“O zaman kesinlikle bana karşı gelmemeliler.” Adamın pantolonuna uzandı.

“Ve *bu*, duanın bir gereği mi?”

“Bu *benim* şartım. Bir geçiş ücreti, eğer istersen.” Parmakları ustaca kancanın ve gözlerin üzerinde gezinerek Elijah’ı aceleyle soydu. Kısa süre sonra kıyafetleri, kendi ipek elbisesinin yanına bir yığın halinde düştü.

Her zamanki şevkleriyle seviştiler, ta ki derileri parıldayana, ağır nefesleri birbirine dolanana ve çığlıkları kesinlikle şatonun her yerine taşınarak sabaha karşı ev halkının kıkırdamasına sebep olana kadar.

İkisi de tatmin olunca Sofie ensesindeki nemli saç iterek onu öne doğru çağırdı. “Kader merhametli olsun,” diye fısıldadı, savunmasız gözlerle ona bakarak. O gözler de Elijah’ı tüketen aynı endişeyi ima ediyorlardı.

Elijah onun seviştikten sonra daha güçlü hale gelen sarhoş edici gülsuyu kokusunu içine çekmek için eğildi. “Burada olmazsa Za’halâ’da.” Bu aptalca bir rüyaydı çünkü onun türünün o ahirete geçeceği şüpheliydi ama dilemeye değerdi. Elijah dişlerini onun narin cildinde gezdirdi. Bu, geçmişte zararsız bir baştan çıkarma hareketiydi. Ancak bu sefer Sofie sırtını bükerek damarlarında çağlayan kanla onu baştan çıkardı.

Sofie, karyolanın tepesindeki sık pileli kadife perdeye bakarken bilinçsizliğin oluşturduğu sisi gözlerini kırpıştırarak uzaklaştırdı.

rektiğini, bu konuda ona rehberlik etmek için burada olacağını söylemişti.

Peki, o neredeydi?

Sofie kendini yataktan kaldırdı.

Halının üzerinde bir yığın halinde duran Elijah'ın çıplak bedeni soluğunu kesti.

Yere, onun yanına çöktü ve onu omuzlarından sarsarak uyardırmaya çalıştı. "Elijah!" Seslenmesi boşunaydı, korkusu arttı. Teni parmak uçlarının altında buz gibiydi. Bir şeyler doğru değildi. Elijah gibiler böyle çökmezdi.

Sofie toplayabildiği tüm gücü kullanarak onun yüzünü kendisine çevirdi.

Gördüğü manzara karşısında nutku tutuldu. "Hayır, hayır, hayır..." Yanaklarını titreyen avuçlarının arasına aldı. Ona şiddetli bir yağmurdan sonraki bereketli toprağı hatırlatan o duygulu kahverengi gözler gitmişti. Yerlerinde belirsiz bir gri pus vardı. "Elijah!" İçten içe işe yaramayacağını bilse de onun gevşek vücudunu şiddetle salladı.

İçgüdüsel olarak gözlerini kapattı ve güçlerini tekrar çağırdı. Bu sefer engellenmeden yüzeye çıktılar. Demek ki Malachi onları almamıştı. Yine de şu anda bunun ne anlama geldiğini düşünemezdi, Elijah'ın hareketsiz bedenine cevaplar bulmak için elinden ince frekanslar gönderdi.

Gerçekleşen görüntü karşısında kalbi umutla kıpırdandı. Yaşıyordu, yoğun, sonsuz bir sisin içinde geziniyordu. "Elijah!"

"Sofie?" Sesi boşlukta yankılandı, korkuyla doluydu.

"Seni görüyorum!" diye bağırdı Sofie, onu duymasını isteyerek.

O anda insanın içini paramparça eden acı dolu bir çığlıkla Elijah puslu zemine yığıldı. Görüntü, bağlantılarını keserek zihninden kayboldu.

“Hayır!” diye haykırdı Sofie, büyüsünü ona bir kez daha akıtarak. Bu kez ona dokunduğu anda geri tepti ve büyü küle dönüştü. Tekrar tekrar ona ulaşmaya çalıştı, ta ki artık çağrısına cevap vermeyene kadar. Güçleri tükenmişti.

Umutsuzluk içinde ağlarken alnının onun göğsüne düşmesine izin verdi. Loncada geçirdiği zaman ona bu dehşeti öğretmişti. En eski metinler, zamanın ve boyutların kıvrımları arasında, kaderin ruhları sonsuza dek tek başına dolaşmaya sürgün edeceği, ne Za’hala ne de Azo’dem gibi olan ama daha da beteri, içi boş bir hiçlik olan bir yerden söz ederdi. Çoğu kimse, bu bahsedilen yeri kâhinlerin abartılı bir saçmalaması olarak değerlendirirdi. Ama Sofie artık Hiçlik’in gerçek olduğunu biliyordu ve Elijah onun ulaşamayacağı bu yerde kapana kısılmıştı.

Bunun olmaması gerekiyordu. Malachi’in vadettiği bu değildi! Onu izliyor muydu? Acısından keyif mi alıyordu? “Anlamıyorum! Ben seçilmiş kişiyim!” diye bağırdı, onun dinlediğini umarak.

Sofie bu mutluluğu hak etmemiş miydi? Kendini Malachi’a adamaktan başka bir şey yapmamıştı. Onu yeterince övmemiş miydi? Bir şekilde onun kırılğan egosunu mu yaralamıştı?

Belki de bu sadece bir dersti. Belki de Malachi, Elijah’ı bu lanetten hâlâ kurtarabilirdi. Sofie ağlarken o ufak umut ipine sarıldı, keder onu kuşatırken açlığını görmezden geldi ve düne dönmeyi diledi.

Akşam karanlığında zayıflıktan titriyor ve kaybı için ağlıyordu. Ama her şeyden çok, içi pişmanlıktan yanıyordu. Malachi’a güvenmek bir hataydı. Bunu şimdi görüyordu kadın. Yine de

Sofie'ye sunduğu muazzam gücü ondan almamıştı. Bunun tek bir anlamı olabilirdi: Onunla işi bitmemişti.

“Bunu düzelteceğim,” diye söz verdi Elijah'ın hareketsiz gövdesine. Sesi belli belirsiz bir fısıltı gibiydi, sözlerinin ona sihrinin ulaşamadığı yerden ulaşmasını umuyordu. “Asla vazgeçmeyeceğim.” Onun dokunuşunun sıcaklığını ve öpücüğünün şefkatini bir kez daha hissedecekti Sofie.

Ya da denerken bu uğurda ölecekti.

2020

Fenerlerin loş ışığı altında, Sofie'nin ince bedeni taş tabuttaki bedenler kadar hareketsiz kaldı, güçleri duaya odaklandı. Her gün, taşlar etini kesene ve kanı toprağa sızana kadar burada, şapelin altındaki virane olan tonozda diz çökerek saatler geçirirdi.

Neredeyse üç asırlık yalvarma.

Neredeyse üç asırlık boş vaatler.

Yeni ölümsüz doğasını kucaklarken gölgelerde saklanarak hayatta kalmayı öğrendiği; savaş, açlık ve yalnızlıkla boğuştuğu yıllar ona çok uzun gelmişti. İstenmeyen ilgiden kaçınmak için sayısız kez kendini yeniden yaratması gerekmişti: kimlik değiştirmek, geceleri evlerden kaçmak, loncaya ve diğer düşmanlarına Sofie Girard'ın hâlâ hayatta olduğunu düşündürebilecek her türlü izi silmek gibi önlemler alarak geçen yıllar.

Tüm bunlar olurken, Malachi'dan merhamet dilenmekten asla vazgeçmedi. Diğerlerine ulaşmaya çalışsa da onunla asla muhatap olmadılar. Onun sonsuza dek bağlı olduğu, Ateşin Kaderi'ydi.

Ama Sofie artık sona gelmişti.

Ayağa kalktı, sanki hiç var olmamış gibi saatler içinde iyileşecek olan yaralarından baldırlarından aşağı akan kan damlalarını görmezden geldi. Uyuşturucu bir sükûnetle, sevgilisinin yanında yerini almak için geniş mezarın içine tırmandı.

İlk yıllarda, Elijah'ı çeşitli evlerinin yatak odasında yanında tutmuştu. Özellikle itaatsiz hizmetkârlar, yatağında taze bir insan cesedi gibi görünen bu bedene rastladıklarında bu hiç de kolay olmadı. Nereye giderse gitsin, kötülük ve büyücülük söylentileri onu takip etti. Sofie artık Elijah'ı koruyamayacağından endişelenmeye başladı.

Sonunda birlikte ilk evlerini -tepenin üzerindeki kaleyi- geri aldı ve insanları kovaladı. Kimsenin girmeye cesaret edemediği bu çürüyen yeraltı sığınağı onların evi olmuştu.

Malachi'ı keşfedilme korkusu olmadan her gün çağırabileceği yeni bir sığınak inşa ettiği yer burasıydı. Bazen, bugün olduğu gibi, duaları sessizlikle karşılandı. Diğer zamanlarda bir seyirciyle. Malachi, sabırlı olması gerektiğini, Elijah ile birlikte olacağı günün geleceğini söylemek için fiziksel formuyla gelip ona görünürdü. Onu anlamlandıramadığı ve sorgulamaması söylenen garip görevlere göndermeye başladı. Sofie kesinlikle bunun Malachi'in uydurduğu bir planlar ağının parçası olduğunu düşünüyordu. Malachi ara sıra da soyunmasını ve sunakta kendisini ona sunmasını isterdi; farklı nedenlerle vücudunu ve kalbini ağrıtabilecek şekillerde kadını kullanabilmesi için. Son zamanlarda bu ziyaretler sıklaşmaya, talepler daha cesurlaşmaya başlamıştı.

Üç yüzyıl sonra Sofie, Malachi'in, kocasına özgürlüğünü vermeye hiç niyeti olmadığına artık emindi.

Parmaklarını Elijah'ın yanağında gezdirirken hüznle gülmüseddi. Malachi'in onu kendisinden aldığı günkü kadar yakışıklıydı şimdi. Onu bu kadar kusursuz bir şekilde korumak

duygunmuştu. (Ondan geriye toz ve kemikten başka bir şey kalmamıştı. Sofie için belki de daha kolay olurdu. Yine de kader, onlara dağıttığı el büyü. Çünkü kader, ona en sadık olanlara bile acımasız oyunlar oynardı.

"Affet beni aşkım." Hançerin pürüzsüz obsidiyen kemik kazağını kavradı ve ateşin ışığının kutsal metal bıçakta titreşmesine izin verdi. Elijah'ın bedeninde açmak üzere olduğu yaranın onu bu lanetten kurtaracağına emin değildi ama onu kendisinininkinden -sonsuz ıstırapın lanetinden- kurtaracağını biliyordu.

"Kader merhametli olsun," diye fısıldadı, olmayacağını bile bile. Bıçağın ucunu Elijah'ın göğsüne dayadı ve onu etine saplayacak cesareti topladı.

Bir parıltı şeklinde bıçağın metalinden yansıyan ışık yüzünden eli duraksadı. Hareketin belirtisi olacak şekilde tekrar bıçakta bir parıltı görüldü ve ardından taşın sert bir cismin sürtünme sesi duyuldu. Bu duvarlarda kemirgenler yaşıyor ve kedigiller onları avlıyordu ama onlar olamazdı çünkü Sofie onların kalp atışlarını hissetmiyordu. Üstelik hiçbirisi böyle bir ses çıkarmıyordu.

Parıltı tonozda yeşerip taş tavan ve duvarlardaki çatlakları sıcak, titrek bir ışıkla aydınlatırken Sofie'nin nabızı hızlandı. Hançeri bırakarak dizlerinin üzerine çöktü.

Rutubetli mahzenin ortasında beliren silüete bakarken ağzı huşu içinde açık kaldı. Tanrının görkemli boynuzları alevler içinde parlıyordu. Sofie onu defalarca görmüştü ama asla böyle olmamıştı.

Malachi'nin kalın sesi, "Zamanı geldi," diye gürledi. "Sen benim sadık hizmetkârım mısın?"

Sofie tabuttan dışarı fırlayarak dizlerinin üzerine çöktü ve Ateşin Kaderi'nin önünde alnını yere bastırdı. "Sonsuza dek." Elijah'ı geri getirmek için ne gerekirse yapacaktı.

Birinci Bölüm

“**H**avyar, hanımefendi?” Kolalı gömlekli, gayet resmi duruşlu bir garson, gümüş tepsiyi öne doğru iterek mahşeri kalabalığın arasında yolumu kesti.

Bir kere bu ikramı kabul etme gafletinde bulundum. Bu, benim Korsakov için ilk görevimdi ve gergindim. Yüksek sosyete ortamına karışmaya hevesliydim, bu yüzden diğer konukların serpilen ekmeğe akın eden ördekler gibi almak için çabaladıkları o minik siyah toplardan oluşan seramik kaşığı kabul ettim. Kaygan, ağız dolusu lokmayı boğazımdan aşağı indirmek için gücümün her zerresini harcadım.

Adamın yanından geçerken sert bir şekilde başımı sallayarak köşedeki bara yöneldim. Kalbim, bu gecelerde bana hep eşlik eden o sürekli adrenalin patlamasıyla atıyordu. “French 75,” diyerek kokteylimi sipariş ederken, gösterişli çiçek süslemeleriyle tasarım elbiselerin manzarasını incelemek için yerime yerleştim. Kıymetli mücevherler her açıdan bana göz kırptıyordu. Bunun açlıkla mücadele amaçlı yardım toplamak üzere düzenlenen bir hayır etkinliği olduğu düşünülürse, bileklerden sarkan ve parmakları çevreleyen para miktarının, ülkenin yıllarca açlıktan ölmesini önleyecek tutarlarda olması gerçekten son derece ironikti.

Bu insanların karşı tarafın nasıl yaşadığına dair hiçbir fikirleri yoktu ancak kadehlerinden Moët&Chandon şampanyasını yudumlarken bir iyilik yapacakları için birbirlerinin sırtlarını sıvazlayabilecekleri her fırsatı değerlendirirlerdi.

Hedefim altı metre ötede duruyordu. Bu gece için seçtiği siyah smokini, düzgün vücudunu en güzel şekilde ortaya çıkarıyordu. Kırışmış saçları da 57. Cadde'deki erkekler kulübüne yaptığı öğleden sonra ziyareti sırasında yeni kesilmişti. Kemancının yayını gergin tellerde gezdirip akıldan çıkmayan bir melodi örmesini izlerken gülümsüyordu. Farkında olmayan biri için, adam sadece iyi bir klasik müzik uzmanı gibi görünebilirdi. Ancak ben son birkaç haftadır onu takip ediyor ve daha fazlasını biliyordum.

Genç müzisyen kadının gözleri kapalıydı ve kendini melodiye kaptırmıştı. Ama her parçanın arasında, smokinli adamın sabit bakışlarıyla buluşmaya özen gösteriyor, sanki gece bitip adamın kiraladığı SoHo dairesinde kendini onun kucağına atacağı zamana kadar dayanamıyormuş gibi koltuktaki yerini sürekli düzeltiyordu.

Adamın üç metre ötede duran karısı, kocasının o gözü dönmüş üniversite öğrencisine olan ilgisini nasıl fark etmiyordu, anlayamıyordum. Ya da belki de New York'un Yukarı Doğu Yakası'ndaki lüks yaşamları ve banka hesabındaki rakamlar için adil bir takas yaptığını düşünüyor ve bu yüzden durumu görmezden geliyordu, kim bilir?

"Güzel bir enstrüman, değil mi?" Pürüzsüz bir aksanla konuşan bir kadın sesi kulağımı doldurdu.

"Hımm," diye mırıldanarak onayladım ama onun dışında kadına aldırış etmedim. Çalışırken insanlarla konuşmazdım. Sohbet bir iz bırakır, bu da kişiyi başka bir ize götürür ve bana

giden yollar, ayak bileklerime beton bir blok bağıyken Hudson Nehri'nin dibini boylamamla sonuçlanabilirdi.

İşaret parmağımdaki gri lekeyi küçümseyerek fark edip içki-mi aldım. Resim dersinden sonra ellerimi yıkamayı tam başaramamıştım ama bu önemli değildi. Önemli *olan*, kimsenin barın yanındaki yalnız kadınla konuşmak zorunda hissetmediği, daha güvenli bir bakış açısına geçmekti.

“Viggo Korsakov o adamdan çalman için sana ne ödüyor?”

Donakaldım. Böylesine umursamaz ve tehlikeli bir ifadenin sahibiyle tanışmak için döndüğümde içimi çökerten bir duygu kapladı. Zümrüt gözleri ve yeni basılmış madeni para renginde saçları olan çarpıcı bir kadın dikkatle beni izliyordu. Bana tamamen yabancıydı. Onu daha önce bu etkinliklerin hiçbirinde görmemiştim ve o, daha önce görmüş olsaydım hatırlayacağım biriydi.

Aklımı toplamam ve şaşkın bir bakış atmam birkaç kalp atışımı aldı. “Neden bahsettiğini bilmiyorum.”

Kırmızı rujlu dudakları, sanki kafamın içinde çalan alarmları duyuyormuş gibi, bilmiş bir gülümsemeyle kıvrıldı. Ama sonra başını hafif eğerek, “Seni başkasıyla karıştırmış olmalıyım,” dedi.

“Evet. Kesinlikle,” diye cevap verdim. Etrafa şöyle bir göz atarken sahte bir kahkahayla omuz silktim. Bu kadın her kimse havalı ve gösterişliydi, her yönden meraklı bakışları üzerine çekiyordu. Bu gece fark edilmemeye çalışırken yanında olmam gereken *son* kişi oydu. “Eğer izin verirsen—”

“Yazın galada o pırlanta kolyeyi alan sen değil miydin?” Komplocu bir şekilde fısıldamak için eğildi, gözleri yaramazlıkla titriyordu. “O kadının boynundan o kolyeyi habersiz kopardığını duydum.”

İfademi düzeltmek için mücadele ederken kalbim göğsümde güm güm atıyordu. O soygun burada, Manhattan'da manşetlere taşınmıştı. Tahmin ediyor olabilirdi. "Üzgünüm, hayır."

Kaşları çatıldı. "Geçen bahar o aktrisin milyon dolarlık pırlanta bileziğiyle sırta kadem basan sen değil miydin peki?"

"Sen de kimsin?" Sesimdeki titremeye engel olamadım. Beni Chicago'daki Cartier soygunundan sorumlu tutması fazlasıyla rastlantısaldı. Polis olamazdı. Korsakov'un cebinde o kadar çok polis vardı ki bir soruşturma başlamış olsa duymamamız mümkün değildi.

Başı boğuk bir kahkahayla geriye düştü. "Eğer düşündüğün buysa, ben yetkililerden değilim. Ben, nasıl denir... Bir hayranım?"

Kadın resmen deliydi. Ve sanki başka bir çağa aitmiş gibi tuhaf konuşuyordu. "Gurur duydum ama yanlış kızı yakaladın," diye cevap verdim. Korsakov'un emrindeki iki güvenlik görevlisini bulmak için balo salonunu tararken içkimin yarısını içtim. Acil bir durumda bir baş sallama hareketi mesafesi içinde olmaları gerekirdi ancak o akşam hiçbir yerde görünmüyorlardı.

Her ne kadar kaçmak istesem de önce bu kadının benim için ne kadar büyük bir tehdit olduğunu bilmem gerekiyordu. Bara yaslanıp onun soğukkanlılığına ayak uydurdum. "Üzgünüm, adını anlayamadım."

"Sofie," dedi tereddüt etmeden. Sahteydi, emindim. Ancak, yeterince kullanıldıklarında sahte adlar bile gerçeğe dönüşebilir. Sokaktaki herkes beni sadece Tarryn'in kısaltması olan Tee olarak tanırdı. On beş yaşındayken bir barınakta tanıştığım bir dolandırıcının adıydı. Beni kanatlarının altına almış, nasıl hırsızlık yapacağımı ve yakalanmayacağımı öğretmişti. İlk başta çaldıklarım yiyecek, kitap, giyecek gibi gerekli şeylerdi. Sonunda bu,

oje ile halka küpelere, ardından kredi kartları ve nakit parayla doldurulmuş cüzdanlara dönüştü. Tarryn araba hırsızlığından yakalanıp hapse atıldığında onun kimliğini aldım.

Ama bu gösteriye eşlik edecektim. “Peki, New York’ta mı yaşıyorsun, *Sofie*?”

“Hayır. Kocam ve ben şu anda Belçika’da yaşıyoruz. Buraya gelmeyeli çok zaman oldu. Neredeyse on yıl, sanıyorum.” Küçük bir gülümseme dudaklarını büktü. “Elijah bu şehri henüz ziyaret etmedi ama gelse onun *aklını çeceğini* tahmin ediyorum.” Şarabından uzun, yavaş bir yudum aldı. Eğer bu gece bana yaklaşma konusunda biraz temkinli ya da gerginse bile bu hiç belli olmuyordu. Her santimi korkusuz bir güven yayıyordu. Normalde bunu kıskanırdım.

Şimdiyse buna acayip sinirlendim.

Keman dinletisi sona erdi. Esmer müzisyen köşede enstrümanını çantasına yerleştiriyordu. Yakınlarda, benim hedefim başka bir adamla sohbet ediyor ama saatine sık sık bakması, onun sözünü kesmeye ve gitmeye çalıştığının sinyallerini veriyordu. Yakında bir hamle yapmazsam şansımı tamamen kaybedecektim ve bunu *kaçıramazdım*.

“Sana bu gece işverenin ödediğinin iki katını teklif etsem ne dersin?”

Sofie dikkatimi tekrar ona çekerek beni bir kez daha şaşırttı. Sandığı kişi olmadığımı söyleyip durmanın anlamı yoktu. Birisi onu sağlam istihbaratla besliyordu ve ayak uydurursam ondan daha fazla bilgi alacaktım, bu çok açıktı. “Peki, ne çalacağımı sanıyorsun?” diye cevap verdim.

Omuz silktri, zeki bakışları aynanın barın arkasındaki yansımasına kilitlendi. “Hiçbir fikrim yok ve umurumda da değil.

Ama bir tahmin yürütecek olsam, o kol düğmelerinin çok değerli olduğunu söyleyebilirim.”

() rengin adamın geçen yıl müzayedede aldığı o kol düğmeleri dört yüz bin dolar değerindeydi ama Sofie’nin şüphelerini doğrulamak niyetinde değildim. “Teklifin için teşekkürler ama reddetmek zorunda kalacağım,” dedim.

Kusursuz şekillendirilmiş kaşları yukarı kalktı. “Öyleyse üç katını teklif etsem?”

Afalladım. İlk başlarda çok kazanmasam da artık değerimi kanıtladığıma göre, iyi yapılan bir işten sonra elde ettiğim para yaşam masraflarımı karşılamaktan çok daha fazlasına yetiyordu. Bu miktarın üç katı mı? Benim işimdeki hırsızların çoğu bu tuzığa düşerdi. Ama aptallık etmiş olurlardı çünkü kimse Viggo Korsakov gibi bir adama karşı gelip de bu durumdan yakasını öyle ucuz kurtaramazdı.

Ayrıca bu gece elimde o elmas işlemeli kol düğmeleriyle ofisine gitmezsem, aylar sonra ikinci kez başarısız olacaktım. Bu da onun için zaten sallantıda olan değerimi daha da zora sokardı.

“Seni kim gönderdi?” Bu durumla ilgili her şey, bir tuzak olduğunu avaz avaz bağıırıyordu. Kelimenin *tam anlamıyla* bir soygunun ortasında olmasaydım, güvenilirliğimi test etmenin bir yolu olarak bunun arkasında Korsakov’un kendisinin olduğunu düşünürdüm.

Gözleri kurnazlık ve heyecanla parladı. “Malachi.”

“Adını hiç duymadım,” dedim. Ama kesinlikle etrafa soracak ve araştıracaktım.

Sanki incelenmeye değer bir nesneymişim gibi yüzümü inceledi. “Gençliğine rağmen çok akıllı olduğunu görebiliyorum. Ve sadıksın. Bunu takdir ediyorum,” dedi.

“Daha çok nefes almayı seviyorum diyelim,” diye mırıldandım içkimden bir yudum alırken. İçki dekor amaçlıydı ama yakında terli avcumu doldurması için bir tane daha sipariş edecektim.

“Yani, seni onunla tutan şey korkun. Kendini koruma ihtiyacın.”

Hayatımın son on yılı tamamen kendimi korumakla geçti. İçimi dolduran şüpheye rağmen bu kadına acıyordum.

Malachi her kimse, onu buraya aptalca bir iş için göndermişti. Sesimi alçalttım. “Belki de biraz daha ders almalısın çünkü Korsakov’un adını bu şehirde böyle anmak? Bu gerçekten *kötü bir fikir*.”

“*Mais oui**, onun tehlikeli bir adam olduğunu anlıyorum.” Elini küçümser bir tavırla salladı ve gözlerim parmağındaki altın yüzüğe takıldı. Yüzüğün bant kısmı kalın ve süslü, kaplaması antikaydı. Pençe formlarının arasında duran oldukça büyük beyaz taşsa hiç ışıltılı değildi. Bu kadının parmağında olmasaydı onu bir sakız makinesinden kazanılmış ucuz bir şey sanabilirdiniz.

“Ona bulaşmak istemezsin, inan bana.” Belki güzel yüzünün ona merhamet kazandıracağını düşünüyordu ama Korsakov, imparatorluğu tehdit edildiğinde fırsat eşitliğine inanan bir katildi.

O ölçülü bakışıyla tekrar bana baktı. “Öyleyse *sen* neden onunla iş yapıyorsun?” diye sordu.

“Çünkü başka seçeneğim yok.” Sözler ağzımdan istemsiz olarak çıkıyordu. Ağzımdan bu kadar kolay dökülmelerine izin verdiğim için kendimi sessizce azarladım. Konuşmalarım beni zayıf ve korkak gösteriyordu. Basit bir piyon, başkasının oyununda oynanacak sıradan bir taşmışım gibi. Sanırım bir dereceye kadar öyleydim de. Ama benim de kendi oyunum vardı. Beni bu hayattan çıkaracak son bir maç.

* (Fr.) Kesinlikle –çn.

“Onunla bağlayıcı bir anlaşmanız var,” derken Sofie’nin gözlerinde herhangi bir acıma ifadesi yoktu. Aksine o gözlerde, gerçek bir ilgi görüyordum.

“Asla ödeyemeyeceğim bir borç gibi de denebilir aslında,” dedim. Bir gece kulübünde o elmas mücevheri yanlış elden aldığımda on sekiz yaşındaydım. Ertesi gün onu rehinciye götürdüm ve Skully’nin bana değerinin çok azını ödeyeceğini bildiğim halde çaldığım her şeyi rehine koydum ama soru sormadı. Cebimdeki o hantal para yığını, kelimenin tam anlamıyla dükkândan sevinçten zıplayarak çıkmama neden oldu. O para tutumlu olursam beni aylarca ayakta tutacak kadardı.

Ertesi gün, üç adam beni takip etti ve beni siyah bir cipe sürüklediler. Çaldığım yüzüğün Viggo Korsakov’un kızına ait olduğu ortaya çıktı.

Depo ofisinde Viggo Korsakov’un *kendisinin* önünde durduğumu hâlâ hatırlıyordum. Gözleri kısılmış ve acımasız bir gülümsemeyle bana bakan bir adam. Yukarıdaki floresan ışıklardan biri az sonra tamamen sönecekmiş gibi titreşiyor, tüm senaryoyu daha uğursuz hale getiriyordu. Yakındaki bir masada boşta bekleyen et satırını kullanmaması için ona yalvarırken, özürlerle mazeretler sayarken uzuvlarımdan titremesini ve mesanemin gevşemesini engellemek için soğukkanlılığımın her bir zerresine ihtiyaç duydum. Ellerim olmadan nasıl hayatta kalırdım? İyi olduğum şey çalmaktı ve bunda mükemmeldim.

Onun yerine bana bir anlaşma teklif etti. Skully ona kaliteye önem verdiğimden, yıllardır teslim ettiğim “ürünlerin” onun diğerlerinden aldığı tipik biblolardan ve çöplerden çok daha değerli olduğundan bahsetmişti. Korsakov’un benim yeteneğime ve profilime uygun bir hırsıza ihtiyacı vardı: Genç, güzel, bek-

lenmedik ve en şaşırtıcısı, suç sisteminde parmak izi olmayan. Onun için çalışmayı kabul edersem büyük hatamı affederdi.

O depodan ellerimle birlikte çıkmak istiyorsam, bunun bir seçim olmadığını bilecek kadar çok fısıltı duymuştum sokaklarda. Bu yüzden teklifini kabul ettim.

Bu üç yıl önceydi ve özgürlüğüme sahip olmasam da hayatım fena değildi. Bir gece bekçisi acıdığında gençlik barınaklarında ve minibüslerde, kanepelerde ya da halk kütüphanesinde bir bölmeye tıklıp yatarak uyuma günleri geride kalmıştı. Şimdi Chelsea’de şirin bir stüdyo dairem vardı. Tuğlaları açıkta bir duvarı olan, güneye bakan pencere pervazındaki saksılarda fesleğen ve biberiyenin büyüdüğü, buzdolabı her zaman parasını ödediğim taze meyve ve etle dolu olan bir daire.

Korsakov, kızına -yüzüğü çaldığım kıza- beni karanlık köşelerde aylak aylak dolaşan huysuz bir sokak çocuğundan, sosyete yardım etkinliklerine bir an olsun şüphe duymadan katılabilecek soylu bir kadına dönüştürmesi görevini verdi. Artık günlerimi arabalarda bırakılan değerli eşyaları ve cüzdanlarını korumayan dikkatsiz aptalları aramakla geçirmiyordum. Şimdi nispeten sıradan sayılabilecek bir hayat sürüyordum. Yeteneklerime ancak Korsakov elinde bu partilerden birine bir biletle geldiğinde başvuruyor, bu ortamlara bir bukalemun gibi uyum sağlayarak aralarına bir süreliğine karışıp bu zengin pisliklerden iyi sigortalanmış mücevherlerini çalıyordum. Evet, bana böyle hitap ediyordu: Bukalemunum.

Sonuçta hâlâ bir hırsızdım, kendimi şimdi Korsakov’a üç yıl öncesinden daha çok borçlu hissediyordum. Gecenin içinde kaybolmak ve sonraki yıllarımı omzumun üzerinden bakıp sürekli arkamı kollayarak geçirmek dışında bir seçeneğim yoktu. O ölene veya artık bende yanına tutmaya değer bir özellik görmeyene

kadar onunla çalışmaya mecbur kalmıştım. Bu da her an benim de ölebilecek kadar tehlike altında olduğum anlamına geliyordu.

Sofie, tezgâhın üzerine yavaşça bırakmadan önce şarabının kalanını da içmek için kadehini ağzına götürdü. “Beni affet. Endişeli olduğumu hissedebiliyorum. Artık seni *görevinden* alı koymayacağım. Yakalanmak gibi aptalca bir şey yapma sakın,” dedi. Göz kırparak yanımdan ayrılır ayrılmaz kalabalığın içinde kayboldu ve beni iliklerime dek tedirgin etmeyi başardı.

“O çok *kızgın*,” dedi Tony, kalın parmaklarını ön cam sileceklerinin melodisiyle uyumlu şekilde yolcu kapısına vururken. “Arka arkaya iki büyük hata yaptın. Ağabeyimin küçük kertenkelesi artık onun zahmetine bile değmez bence.”

Yan aynadan beni izlediğini bildiğim için gözlerimi koca ahmağın arkasına geçip öyle devirdim. Tony, aynı takımda olduğumuz halde eli boş döndüğüm işlerden çok fazla keyif alıyordu. Yine de buna şaşırırmıyordum. Yüzüğünü çaldığım gece Korsakov’un kızı Anna’yı koruyan oydu. Bu ona, üç kırık kaburga kemiği, ezilmiş ve çarpık şekilde kaynamış bir burun, ayrıca henüz geri kazanmadığı bir rütbe düşüşü olarak geri dönmüştü. O zamandan beri beni hor gördü, bebek bakıcılığı görevine atandığı bu gibi gecelerde tavırları daha da kötüleşirdi.

Tony’nin fikri önemli değildi ama Korsakov’un ikinci bir hatayı hafife almayacağını biliyordum. Özellikle bu seferki iş için zaten sıraya girmiş bir alıcısı vardı ve bir anlaşmadan caymaktan *nefret* ederdi.

Yine de bu adamların yanında korkumu göstermemeyi öğrenmiştim. Çünkü Tony gibi pislikler benden geriye sadece kemiklerim kalana kadar, kuduz bir çakal gibi bu korkudan

beslenecek tiplerdi. “Çok geç oldu. Beni eve bırak, yarın gidip onunla konuşacağım,” dedim. Korsakov’un öfkesi harlı bir ateş gibiydi ama çabuk soğurdu. Soğuyana kadar onun yanında olmamak en iyisiydi.

“Hayır,” dedi Tony yüzündeki o geniş ve iğrenç sırıtma ifadesiyle. “Sen çıkmadan önce aradı. Bu gece seni getirmemi söyledi.”

“İyi. Her neyse.” Kayıtsız gibi davransam da korkudan midem bulanıyordu. Bu benim için pek iyiye işaret değildi. O sırada başarısız olduğumu bilemezdi. Ama belki başarısız olmam durumunda kaderim hakkında önceden bir karar vermişti.

Arabayla şehrin sokaklarında dolaştığımız sırada fren lambalarının puslu parıltısı ve amansız taksi kornaları tuhaf bir şekilde bana tedavi edici gelirken nefesime odaklandım. Hedefim geceden, ben daha hamlemi yapamadan ayrılmıştı ama zaten bu durumda hamle yapmak da çok riskli olurdu. Sofie’nin bir şekilde federallerle bağlantılı olduğunu varsaymalıydım. O kol düğmeleri bu gece kaybolursa onları ararken ilk kıracakları yer benim stüdyo dairemin kapısı olurdu.

“O aldığın ne?” diye sordu Tony.

Barmen almaya gelmeden bardan alıp parmak izlerini buluşturmamaya dikkat ederek bir beze sarıp kaçırdığım Sofie’nin kadehini kastediyordu. “Bunu genelde şarap içmek için kullanıyorsun,” dedim.

“Biliyorsun, bir gün o ukala üslubun başını gerçekten belaya sokacak. Neden aldın o kadehi?” diye sordu.

“Çünkü yeni bir kadehe ihtiyacım vardı,” diye cevap verdim.

Homurdandı. “Salak.”

O kadehi, Korsakov’a Sofie’den bahsettiğimde, bu geceki başarısızlığım için kendime bir şans daha satın almanın bir

yolu olarak Korsakov'a vermeyi düşündüm. Ama bu planı ne kadar düşünürsem, tehlikeye atıldığımı ve kimliğimin açığa çıktığına karar vermesinin muhtemel olduğunu o kadar iyi anlıyordum. Geçen yıl Rolo, narkotik görevlileriyle sohbet ederken yakalandığında, Korsakov onu kafatasının arkasına bir kurşun sıkarak serbest bırakmıştı. En azından söylenti buydu, Korsakov seyirci önünde cinayet işleyecek kadar aptal değildi. Ancak o zamandan beri Rolo'nun karısı ve çocukları dahil hiç kimse onu görmedi.

Tony haklıydı. Hâlâ fırsatım varken mekânın arkasından sıvışmamam *aptallıktı*.

Tanıdık bir yiyecek satıcısının arabasını ileride gördüğümde içim çalkalandı. "Bir dakika burada durur musun?" dedim.

"Cidden mi?" Tony bana kaşlarını çatmak için kocaman vücudunu döndürdü.

"Açlıktan ölüyorum," diye yalan söyledim. Bir lokma bile yiyebileceğimden şüpheliydim.

"Yiyecek dolu bir penguen kostümü partisinden az önce çıktın!" diye yüksek sesle bana çıkıştı -ne zaman yol üstünde dur desem şikâyet ederdi- ama sonra başıyla Pidge'e işaret etti. "*Aman, evet, her neyse*. Muhtemelen bunun son yemeğin olduğunu düşünürsek," diye mırıldandı belli belirsiz.

"Dışarıda bile yerim," diye cevap verdim, sesimden sahte bir tatlılık akıyordu. Tony'nin benden daha çok nefret ettiği tek şey, sosisli sandviç ve lahana turşusu kokusuydu.

"Evet, öyle yapacaksın zaten. Bir hafta boyunca bu deri koltukları kokutmayacaksın," dedi başını sallayarak. "Kızı sokaktan alabilirsin ama sokak ruhunu kızdan çıkaramazsın," diye ekledi.

Ben Sofie'nin bardağını dikkatlice bırakırken Pidge, "Koltuğumun altında bir şemsiye var," dedi.

“Teşekkürler,” dedim. Pidge sessiz biriydi ve grubun en iyisiydi. Yine de iyi bir fiyata kendi kız kardeşini bile satardı. El çantamı kolumun altına sıkıştırarak arabadan indim. Giydiğim elbise, ayaklarımın etrafında toplanan şık, siyah satenden, boyundan bağlanan, uzun bir tuvaletti. Bizim çocukların en son soygunlarında çaldıkları tasarım elbiselerin en az gösterişli olanıydı. Ne o ne de üzerimdeki şal, tüyleri ürperten kasım havasına karşı bir koruma sağlıyordu ama şu anki ruh halimde bunu zar zor fark ediyordum.

Korsakov’un benim işimi bu yüzden bitirmeyeceğine inanmak istiyordum. İronik bir şekilde, adam kendi tarzında da olsa bana çoğu kişiye gösterdiğinden daha fazla nezaket göstermişti. Bir defasında ahmaklarından biri “küçük sevimli hırsızıma dokunma” yasasını pek ciddiye almadı ve beni ilişkiye zorlamaya kalktı. Korsakov o ahmağı derisi sırtından yüzülene kadar kırbaçladı. Biliyorum çünkü Korsakov bana bu gösteriyi zorla seyrettirdi. Bir kedinin, katlettiği kuşu sahibinin ayaklarının dibine sermesi gibi gururla gülümseyerek. Fakat Korsakov sıradan bir kedi değildi. Onu besleyenlere ara sıra saldıran bir kaplandı aslında.

Ne var ki telefon görüşmesi, beni kol düğmeli veya düğmesiz görme talebi...

Bu gece etrafımda dolanan kızıl saçlı kadından haberi var mıydı acaba?

Yoksa pasaport almak için yaptığım gizli soruşturmaları mı bir şekilde öğrenmişti? Apartmanımın havalandırmasında biriktirdiğim para ve Londra’da kiralamayı düşündüğüm daire hakkında bir şeyler mi biliyordu? Eğer öyleyse bunu olduğundan başka bir şey olarak mı görecekti? Yoksa gerçeği, yani bir kaçış planı yaptığımı mı anlayacaktı?

İçgüdülerim bana koşmamı söylüyordu.

Stratejimi tasarlamak için çabalarken su birikintilerinden kaçınmaya çalışarak kaldırımda yolumu seçiyordum. Topuklularımı fırlatıp depar mı atmalıydım? Kendime avantaj sağlamak için güvenli bir mesafeye gelene kadar beklemeli miydim? Parkın içinden geçip diğer taraftaki bir taksiye atlayabiliirdim. Zula çantamı almak için daireme geri dönmek riskli olabildi ama onsuz da tren istasyonuna gitmenin bir anlamı yoktu. Param, kıyafetlerim, yeni bir kimlik, ortadan kaybolmam için ihtiyacım olan her şey o çantadaydı.

Tony'nin beni bırakmasına kısmen şaşırdım. Kaçmayacağımı düşünecek kadar aptal ve kibirli diye düşündüm. Ya da belki de kaçmamı istiyor ki beni hırpalanmış ve yaralı olarak kardeşine teslim ettiğinde bir bahanesi olsun.

Yiyecek alacağımı söylediğim arabanın yanına vardığımda hâlâ en iyi hamlemin ne olacağını tartıyordum. Alton ızgarasının önüne eğilmiş, ateşin üzerinde bir sosis çeviriyordu. Başını kaldırmadan, "Evet?" diye homurdandı. Kafasını kaldırdığı anda beni tanıdı. "Seni epeydir görmedim," dedi. Ondan bir sosisli sandviç çalan, kalın sürmeli gözleri ve ağartılmış saçları olan çirkin çocuktan bu zamana çok yol kat etmiştim. Ama bir keresinde, ne kadar makyaj yaptığımın veya saçımın ne renk olduğunun önemli olmadığını söylemişti; benim olduğumu anlaması için gereken tek şey benim mavi gözlerimdi. Ona Adriyatik Denizi kıyısındaki çocukluk yazlarını hatırlatıyorlarmış. Bana öyle söylemişti.

Birkaç ay olmuştu. "Meşguldüm," dedim. Omzumun üzerinden, beni bekleyen ve durduğu noktada arkadaki araçlardan gelen öfkeli korna seslerine maruz kalan arabamıza göz atmaya cesaret erttim. Tony bir kat merdiveni tepeye vardığında nefes nefese kalmadan tırmanamazdı. Muhtemelen onu topuklula-

rımla bile geçebilirdim. Ama Pidge etrafından dolaşıp beni blokun diğer tarafında yakalayacak kadar akıllı, hızlı ve çevikti.

Alton bir şey söylemek için ağzını açtı ama hemen kapadı. Ne düşündüğünü zaten biliyordum. Sokaktaki tüm tanıdıklarım da böyle düşünüyordu: Pahalı bir hayat kadını olduğumu. Onlara gerçeği anlatmakla hiç uğraşmadım. Sahip olduklarını satmak, çaldıklarını satmaktan daha onurludur. “Hâlâ ortalıkta dolaştığını gördüğüme sevindim,” dedi.

Uzun sürmez, muhtemelen.

Yemek yemek için parktaki banklardan birine yönelirsem, hemen fark edilmeden kaçmak için en iyi şansım olur diye düşündüm. Bu bana yeterince zaman verebilirdi.

“Her zamankinden mi?” diye sordu, elindeki metal maşasında bir büyük sosıs tutuyordu.

Güldüm ve “Evet,” dedim.

“Ona da mı aynısından?” Alton soru sorarcasına kaşlarını kaldırarak soluna doğru başıyla işaret etti.

İşaret ettiği yönü takip ettim. Kırk elli metre kadar ötedeki kaldırımında duran yorgan yığınının doğru baktım ve şaşkınlığım, o an için kaçış planımı bir kenara itti. “Bu Eddie mi?” Altı ay olmuş muydu?

“Evet. Birkaç haftadır buralarda takılıyor,” dedi Alton.

“Ve?”

Alton omuz silkti. “Müşterilerimi henüz korkutmadı. Bence görme yeteneği daha da kötüleşmiş.”

Belki de Eddie’nin hapiste geçirdiği zaman, ona başka hiçbir şeyin yardımcı olmadığı kadar yardımcı olmuştu. “Bana iki sosıs ver. Lütfen.” Eddie etraftayken her zaman fazladan yemek alırdım. Alton, onun benim için önemli biri olduğunu tahmin

ediyordu ama hiçbir zaman ayrıntıları öğrenmek için bana baskı yapmadı.

Tezgâhın üzerindeki peçeteliğin altına bir yirmilik sıkıştırdım ve her zamanki gibi üstünü almadım. Yıllar boyunca, aç kaldığımda ve parasını ödeyemediğimde, iyi kalpli bu sokak satıcısının bana verdiği yemeklerin sayısını bile hatırlamıyordum, o yüzden hakkını ödeyemezdim.

Yemek aracının şemsiyesinin koruması altına sokulurken iki sosisliyi de tek elimle kavrayarak, kaldırımdan arabaların bana çaldıkları kornalara aldırış etmeden karşıya geçtim. Yaklaştıkça bayat idrar ve vücut kokusu daha güçlü hale geliyordu. “Merhaba Eddie.”

Adam kirli yorganının altından yağmura karşı gözlerini kısarak bana bakıyordu. Ya da belki de artık tam görmeyen gözlerinin önünde ne olduğunu anlamak için gözlerini kısıyordu. Hapisteyken saçını ve sakalını kesmişlerdi. Bu yüzden onu son gördüğümdeki kadar dağınık görünmüyordu ve birkaç kilo almış gibiydi. Yine de çürümek üzere olan bir dişini daha kaybetmişti. “Sen misin gerçekten?” diye sordu.

Boğazımda acı bir yumru hissettim. “Evet,” dedim. En azından bu gece beni tanıyacak kadar etrafının farkındaydı. “Nasıl gidiyor?”

“Artık St. Stephen’s’a girmeme izin vermiyorlar,” diye homurdandı.

“Çünkü orada bir gönüllüyü öldürmekle tehdit ettin. Bu yüzden hapse girdin,” dedim. Bölge hapishanesinde olsa bile, uyumak için sıcak, kuru bir yeri ve günde üç öğün yemeği olduğunu bilmek beni rahatlatmıştı.

“O gönüllü beni zehirlemeye çalıştı. Bunu kendi gözlerimle gördüm,” dedi.

Aşevinde gönüllü çalışan bir öğretmen olan bahsettiği o adamın, çoban turtasının üzerine serptiği şeyin taze maydanoz olduğunu açıklamaya çalışma dürtüme engel olmaya çalıştım. Zayıflayan görme yetisini geçtim, Eddie o kadar büyük bir sanrı içindeydi ki gerçeğin kendi versiyonundan başka bir versiyonunu duymuyordu. “Alsana. Sana yiyecek bir şeyler getirdim,” dedim ve ona iki sosisliyi de uzattım.

Onları incelerken gözleri kısılıyor ve hareket etmiyordu. Derin bir iç çektim ve “Hadi baba, benim, *Romy. Yemen* gerekiyor,” dedim.

Uzun bir süre sonra kirli bir elle iki sosisliyi de kabul etti. Birini daha sonrası için yorganının altına tıktı, sonra kirli başparmağıyla diğerinin üzerindeki malzemeleri sıyırdı. Topuğumun yanında kaldırıma lahana turşusu ve hardal sıçradı, birkaç sarı damla da eteğime geldi.

“Pekâlâ. Her şey yolunda mı? Bir doktor tarafından kontrol edilmeni gerektirecek ağrı, şişlik ya da herhangi bir sıkıntın var mı?” Kırk dokuz yaşında bir adamdı ama sokakta yaşadığı on yıl onu yaşının çok ötesinde yaşlandırmıştı. Yetmişini geçmiş gibi görünüyordu.

“Şeytanlara dikkat et. Özellikle kıvrımlı boynuzları olanlara. Buradalar, aramızda yürüyor, derimizi giyiyorlar,” dedi.

Buraya gelirken beslediğim aptalca umut kırıntıları da böylece uçup gitti. Hiçbir şey değişmemişti.

“Tamam, dikkat ederim,” dedim.

Eskiden babamın bu halini görmek içimi acıtır ve beni korkuturdu. Süt sandıklarına ve parktaki banklara tüneyip gölgelerde pusuya yatmış, insan ruhlarıyla beslenen canavarlar hakkında söylenip dururdu. O zamanlar, eski hayatımızın anıları hâlâ zihnimde tazeydi.

Bir zamanlar, uzun zaman önce, New Jersey, East Orange'da iki yatak odalı bir dairede yaşıyorduk. Babam cıvata ve vida yapan bir fabrikada hat şefiydi, annem bir markette kasiyerdi. Yüzme dersleri aldım ve futbol oynadım. Akşam yemeğini tam altıda yedik. Ve her sonbaharda, fener yapacağımız mükemmel balkabaklarını aramak için saatler harcayacağımız bir çiftliğe giderdik.

İşyerinin otoparkında bir kadının vahşice öldürülmesine tanık olduğu gece babamın o normal halini kaybettim. Kanatları ve kıvrır kıvrır siyah boynuzları olan, gölgeler arasındaki bir canavarın suçlu olduğunu, kurbanı pençeleriyle parçaladığını ve parmak uçlarından alevler saçan bir cadının onu cehenneme geri çektiğini iddia etti.

Hiçbir ilacın veya doktorun tedavi edemediği veya açıklayamadığı bir halüsinasyon ve paranoya tünelinden aşağı indikten sonra asla eskisi gibi olmadı. O işini kaybetti, biz de evimizi. Sonunda onun yanında olmak güvensiz hale geldi.

Ona yardım etmeye çalıştık ama paramız yoktu ve parası olmayan insanlar için sistem delik deşik güvenlik ağlarından oluşuyordu. Babam o zamandan beri o deliklerin her birinin arasından kaydı ve sonunda bugünkü evsiz haline geldi.

Yıllarca ona kızdım ve o yokmuş gibi davrandım. Sonra yıllarca suçluluk duygusuyla ve ona yardım etme girişimleriyle -gitmeyi reddettiği doktor randevularını, kalmayacağı konutları ayarlayarak, kaybedeceği kıyafetleri satın alarak- geçirdim hayatımı.

Şimdi ona verebileceğim tek şey içi boş bir kalp, ucuz bir yemek ve onunla sokakta karşılaştığımda edeceğim birkaç nazik sözden ibaretti. Artık benim halletmem gereken kendi sorunlarım vardı.

"Gitmeliyim." İleride, bir çöp kutusunun yanındaki çalıları kesen dar bir yol uzanıyordu. Yiyeceklerin ambalaj kâğıtlarını atıyormuş gibi yaparsam, bu bana küçük bir zaman kazandırır-

bilirdi. Ben dönmezsem Pidge ve Tony doğruca benim daireme giderler ama onları birkaç gün beklersem, sonunda gizlice içeri girip eşyalarımı alıp kaçabilirim diye düşündüm.

“Annen geldi,” dedi babam ağzında bir lokmayla. “Seni sor-du.” Ondan söz edildiğini duymak her zaman içini acıtsa da he-men kalbimi katılaştırdım. Ara sıra beni aradığını biliyordum.

“Hâlâ *onlarla* mı?” diye sordum.

Başını onaylayarak salladı.

Azı dişlerim birbirine sürttü. “Ondan uzak dur.” Onu biz-den çalan hastalık için artık babamı suçlamıyordum ama annem kendi kızını canavarlar için terk etmeyi *seçmişti*. Bunun için onu asla affetmeyecektim. “Kendine iyi bak, tamam mı?” Biraz ko-ruma sağlaması için elimdeki şemsiyeyi yanındaki çitin üzerine astım. Zaten onsuz koşmak daha kolay olacaktı. “St. Vincent’a git ve Sam’i sor.”

“Sam?”

Bazen babam beni dinler ve bir sığınak arardı. Asla uzun kalmazdı ama bu da bir şeydi. “Evet. *Sam*. Ona Tee’nin arka-daşı olduğunu söyle. Tamam mı? *Tee*, Romy değil. O Romy’yi tanımıyor.” Onu kimse tanımıyordu. “O iyi adamlardan biri. Seni zehirlemeye çalışmaz, o yüzden onu tehdit *etme*, tamam mı? Şimdi gitmem lazım—”

Babam elini uzatıp birden baldırımı şaşırtıcı bir güçle kavra-dı. “Alev saçlı iblise dikkat et. Senin peşinde,” diye tısladı, ağzın-dan ekmek parçaları ve sosis saçarak.

Omurgamdan aşağı bir huzursuzluk ürpertisi indi. Babamın çılgınlığına alışkındım ama o hep aynı figür üzerinden halüsi-nasyon görürdü: siyah, kıvrımlı boynuzları olan gölgeli bir cana-var. Bu yeni bir şeydi ve anında yeşil elbiseli, gizemli, kızıl saçlı

bir kadının görüntüsü gözlerimin önünde belirdi. “Alevle neyi kastediyorsun—”

“Ne oluyor be?” diye bağırarak Tony beni şaşırttı. Yaklaştığını duymamıştım. “Orada oturmuş seni bekliyoruz ve sen bu *serse-riyle* sohbet ediyorsun.” Babama alaycı bir bakış attı.

Ama Eddie ona aldırış etmedi, onu dinlemem için yalvarırcasına gözlerini gözlerime dikti. Bacağımı tutuşu sıkılaştı. “Yaldızlı geyik buradaydı. Senin ne olduğunu biliyor...”

Tony’nin siyah çizmesi babamın çenesine doğru savrularak onu mide bulandırıcı bir çatırtıyla geriye doğru itti.

“Ne *yapıyorsun* be!” diye bağırıp ikinci kez düşünmeden; geniş bir yumruk savurdum. Yumruğum Tony’nin burnuna indi. Parmak boğumlarımın altında çıtırdayan kemiklerin verdiği his tatmin ediciydi.

“Seni kaltak!” Bir eliyle beni pazılarımdan tutarken diğer eliyle kendi yüzünü avuçladı. Ağzının çevresinden kan damlıyordu.

Babamı kontrol edebilmek için kendimi kurtarmaya çalışarak baldırlarına tekme attım. Soğuk, ıslak kaldırımında inleyerek yatıyordu. Çenesi kesin kırılmıştı. “Canımı yakıyorsun!” diye bağırdım Tony’ye.

“Canını yakmaya daha *başlamadım*,” dedi Tony, beni Pidge’in bizi almak için cipi kenara yanaştırdığı kaldırıma doğru çekerken daha da çok sıktı. “Ağabeyim az önce aradı. *Hemen* orada olmamızı istiyor ve şakası yok,” dedi.

Sokakta geçirdiğim yıllar bana kendimi nasıl savunacağımı öğretmişti ama bunların hiçbirisi Tony’nin mengene gibi kavrayışından kurtulmama yardım etmeyecekti. Üzerimde en az yüz kiloluk bir baskı yapıyordu ve o çok güçlü biriydi. Başka seçe-

neğim yoktu. Elimi elbisemin gizli cebine soktum ve bacağıma bağladığım küçük bıçağı kınından çıkardım.

“Hiç sanmıyorum,” diyen Tony iri ve yaralı bir adama göre çok hızlı hareket ederek kaslı kolunu vücuduma doladı ve sırtımı göğsüne yasladı. “Senin küçük tereyağı bıçağını bilmediğimi mi sanıyorsun? Bununla ne yapacaksın? Ha?” Kanlı eliyle bileğimi sıktı.

Acı koluma hücum ederken çığlık attım ve tutuşumu kaybettim. Tony beni yolcu kapısına doğru çekerken bıçak ulaşamayacağım bir şekilde kaldırırma düştü ve beni savunmasız bıraktı.

Alton arabasının yan tarafına döndü, kendini korumak için sakladığı beyzbol sopası elinde, yanımızda belirdi. “Tee? Yardıma ihtiyacın var mı?” dedi.

Tony kıs kıs gülererek, “Senin yerinde olsam sosisli sandviç araba geri dönerdim,” dedi.

Alton durakladı, bana baktı, gözlerinde çelişki vardı ve ne düşündüğünü biliyordum. Bir karısı ve yanlarına gitmek istediği iki çocuğu vardı. Ama ben arabaya sürüklenirken, tekmeler savurup bağırırken de boş duramazdı.

Tony geri adım atmadı. Onu ceketinin altındaki tabancayla vururdu.

Gevşedim ve başımı sallayarak Alton’u uzaklaştırdım. “İyiyim, sorun yok,” dedim.

“Ben bundan o kadar emin olmazdım,” diyen Tony beni cipin arka koltuğuna oturttu ve yerimde kalmamı sağlamak için yanıma oturdu.

Kapıyı çarparak kapatmadan önce duyduğum son şey, babamın karmaşık ve anlamsız haykırışı oldu: “Yaldızlı geyiği bul!”

İkinci Bölüm

Korsakov'un ana ithalat-ihracat operasyonu, kargo yüklü konteynerlerin gelip gittiği şehir limanlarında kutu gibi, çelik grisi bir depodan çıkıyordu ve liman yetkilileri o kadar fazla rüşvet alıyorlardı ki haliyle pek çok yolsuzluğu gözardı ediyorlardı. Mülk çitlerle, çevre kameralarıyla ve geceleri silahlı birçok adamla korunuyordu.

Buraya gelmekten her zaman nefret etmiştim ama bu gece sinir bozucu bir şekilde üç yıl önceki durumuma çok benzer hisler uyandırıyor. En azından tüm vücut parçalarım hâlâ vücuduma bağlı bir şekilde buradan dışarı çıkamayacağıma neredeyse emindim.

Uğursuz bir *Kill Bill* melodisinde ıslık çalarak önümde ağır ağır ilerleyen bu pislik de içinde olduğum duygu durumuna hiç de iyi gelmiyordu.

Tony geri dönüp acımasızca sırtacak kadar uzun süre duraksadı ama sonunda beni memnun eden bir acıyla yüzünü buruşturdu. Burnunun kanaması durmuştu ama hâlâ kırmızı ve şişti. Akli olsa, hastaneye gider ve kemiklerinin bu sefer düzgün bir şekilde kaynaması için tedavi olurdu.

Eğer akli olsaydı.

Onu ve çok sıkı kavradığı kolumdaki zonklamayı görmezden geldim ve yolda hazırladığım açıklamaya konsantre oldum.

Hikâyemi belirsiz ve basit tutmam, Korsakov'u en başta neden bana değer verdiğine odaklamam en iyisiydi. İçgüdülerim için beni her zaman övmüştü.

Gözler üzerimdeydi. Güvenli değildi. Yakalanabilirdim.

Sadece, *kesinlikle* mecbur kalırsam Sofie kartını oynarım diye düşündüm.

“Kim bu?” Pidge, kapının yanına park etmiş beyaz bir cipe bakıp kaşlarını çattı. Taş suratlı iki adam ön koltuklarda oturmuş, geçişimizi izliyordu. Gözlerini üzerimde hissetmek ensemdeki tüyleri diken diken ediyordu.

Tony umursamazca omuz silkti. O aracın sahibi her kimse içeride olmalıydı ve Korsakov izin vermemiş olsaydı orada olmaları imkânsızdı. Artı, bu depoyu çevreleyen silahlı muhafızlar kesinlikle gözlerini onlara dikmiş durumdaydı.

Tony, çelik kapıdaki kilidi serbest bırakan güvenlik kodunu girdi.

Korsakov'un sesine kendimi hazırlayarak nefesimi tuttum. Kızgın olduğu zaman tek ses tonu vardı ve onu bu derin boşluğun bir ucundan sonuna kadar duyabilirdiniz.

Bunun yerine, içeri girdiğimizde bizi karşılayan şaşırtıcı bir sessizlikti.

“Herkes nerede?”

Biz koridorda ilerlerken Pidge'in anahtarları parmak uçlarında şingırdadı. Her iki yanımızda da mal dolu paletlerden oluşan kuleler ve boşta duran forkliftler vardı.

“Ofiste,” dedi Tony, daha yüksek sesle. “Geri döndük ve küçük kertenkelenizi yanımızda getirdik!” Gürleyen sesinin yankısı, aldığı tek yanıtı. Yavaşladı. Sonunda, o koca aptal hödük, içeri adımımızı atar atmaz tenime yayılan ürkütücü ruh halini hissetmiş olmalıydı.

Tony çenesini Pidge'e doğru uzattı ve ikisi de silahlarını çekti. Pidge başını sallayarak onun arkasına geçmemi söyledi. Tartışmadım. Kaçmak için fırsat ararken onu memnuniyetle kalkan olarak kullanacaktım.

Ofis kapısının aralık durduğu binanın arkasına doğru ilerlerken kalbim kulaklarımda güm güm atıyordu. Pidge kapıyı itti ve kapı inleyen bir gıcırtyyla sallanarak açıldı.

Ağızımdan sessiz bir inleme kaçtı.

Korsakov'un ofisi uzun, dar, penceresiz bir odaydı ve onlarca yıllık evrakları tutan dosya dolaplarıyla kaplıydı. Normalde yanmış siyah kahve ve için için yanan tütün kokardı.

Şimdiyse ölüm kokuyordu.

Cesetler her tarafa dağılmış durumdaydı. Açık yaralarından sızan kan ucuz mavi endüstriyel halıya dökülüyordu. Kan sıçraması, kasvetli bej duvarları uğursuz bir sanat eseri sergisi gibi geniş yaylar şeklinde süslüyordu. Korsakov'un kendisi de dahil olmak üzere dört adam sırtüstü, boyunları kulaktan kulağa kesilmiş halde yatıyordu.

Ve katliamın ortasında, Korsakov'un sandalyesinde bağdaş kurmuş, bakır kızılı saçlı bir kadın alaycı bir gülümsemeye bizi izliyordu.

Hem Tony hem de Pidge silahlarını kaldırmaya çalıştı.

Sofie o kadar hızlı hareket ediyordu ki adamlar aynı anda silahlarını bırakıp ıstırap içinde uluyarak kollarını tutana kadar uçan nesneleri algılamakta zihnim güçlük çekti.

Kadının bileklerinden çıkan ikiz hançerleri görünce gözlerim kocaman oldu.

Sofie, "Yapma," diye basitçe uyardı.

Kavga etme, kaçma... Sadece hiçbir şey *yapma*.

İstesem de bir şey yapamazdım. Olduğum yerde donup kalmıştım.

Zayıf bir inilti duyunca gözlerimi yere çevirdim. Korsakov zar zor da olsa hâlâ yaşıyordu fakat bu uzun süreç gibi görünmüyordu, ölmek üzereydi. Her zaman gözüme insanlara sürekli emir yağdıran durdurulamaz bir güç gibi görünmüştü. Şimdi, masasının üzerinde duran kılıç tarafından ölümcül bir şekilde yaralanmış, kâğıt yığınlarını kanıyla kırmızıya boyayan çaresiz bir adamdan başka bir şey değildi.

İnsanlar hâlâ kılıç kullanıyor muydu?

“Sen de kimsin lan?” diye sordu Tony sıktağı dişlerinin arasından. Hançer tam olarak sağ bileğinin ortasına, avcunun hemen altına indi. Önemli sinirleri kopardığına emindim.

“İşvereninizin pazarlık yapmak istemediği biri.” Sofie daha önce barda olduğu gibi korkusuz, sakın ve kendine hâkim davranmaya devam ediyordu. Zümrüt elbisesini baştan aşağı siyah bir kıyafetle değiştirmişti. Siyah, saç renginin görünüşünün yoğunluğunu artırmıştı. “Umarım ondan daha zekisindir.”

Hem Tony hem de Pidge ofisi gözleriyle taradılar. Bu kadının dört silahlı adamı tek başına, hem de bir kılıçla katletmediğine dair kanıt aradıklarını zannediyorum. Belki de bunu yapanlar öndeki cipin içinde oturan iki adamdı. Ancak Sofie’nin o hançerleri fırlatma hızıyla kesinliği, onun bunu ve daha fazlasını yapabileceğini gösteriyordu.

Silahları yanlarında yerde duran cesetleri daha yakından incelerken içim altüst oldu. Hepsi silahlarını çekmişti ve *hepsi* ölüydü.

Korsakov’un gözlerindeki o son yaşam kırıntısı bile artık gitmişti.

“Ne için pazarlık yapıyordun?” dedi Tony, dikkati ağabeyinin üzerindeydi. Kaybı için herhangi bir üzüntü hissediyor muydu acaba?

Sofie’nin bana bakan gözlerinin ağırlığı kalbimi durduracak gibi oldu. “O,” dedi Sofie beni işaret ederek.

Alev saçlı iblise dikkat et. Senin peşinde.

Babamın söylediği bu çılgınca uyarılar aklıma geldi ve onları aklımdan kovdum.

“Onu mu istiyorsun?” Tony’nin sesinde bir inançsızlık vardı. “Ne için?”

“Bu seni ilgilendirmez.” Bana baktığında dudakları küçük, bilgiç bir gülümsemeyle kıvrıldı. “Bana sadece onun yardım edebileceği bir konu diyelim.”

Sofie *tüm bunlara* degecek ne çalmamı isteyebilirdi ki? Zihnim daha önceden yaptığımız konuşmamıza kaydı. Buraya Korsakov’u katletmeye geleceğini bile bile hayır etkinliğinden mi ayrılmıştı? Öyle yapmış olmalıydı. Teklifini kabul edip onunla gitseydim, onları rahat bırakır mıydı?

Bu kadın *kimdi*?

Tony dudaklarını yaladı ve, “Onun için bana ne kadar teklif ediyorsun?” diye sordu.

Korsakov’un İtalyan süet ayakkabıları daha soğumamıştı bile ve Tony şimdiden terli ayaklarını onlara sokuşturmaya çalışıyordu. Herkes öldüğüne göre, muhtemelen operasyonu devralacaktı. Tabii *eğer* buradan canlı çıkarsa... Sofie’nin ona attığı bakışlardan dolayı buna şüphe etmem için nedenlerim vardı.

“Onun için mi?” dedi Sofie başıyla beni işaret ederek. “O satın alınabilecek bir katır değil. Açıkçası, yanlış anladın. İşvereninize onu, kendisine olan borcundan kurtarırsa, hayatını bağışlamayı teklif ettim, o da aptalca bir hamleyle beni reddetti. Şimdi o

öldü ve artık bu kız, ona bağlı değil. Şimdi *siz*e sunduğum seçenek şu: Ya bizim barışçıl bir şekilde ayrılmamıza izin verecek ya da hayatınızı kaybedeceksiniz.”

Tony ona ters ters baktı ve bir an için hamle yapacağını sandım. Bir parçam öyle olmasını umuyordu.

“Aptal olma,” diye yalvardı Pidge, yaralı kolunu kucaklayarak alçak sesle.

“İyi.” Tony bana dudak büktü. “Zaten o değersiz bir sürtük.”

Sofie’nin yüzü sertleşti, pazılarımda etli parmaklarla eşleşen koyu morlukların oluşmaya başladığı yere bakarken gözleri kısıldı. “Belki de senin sonunu seçecek kişi ben olmamalıyım.” Ayağa kalkıp masanın etrafında döndü, narin eli kanlı kılıcın kabzasını kavradı. “Onların nefes almalarına izin vermeli miyiz, Romeria?”

Karnıma yumruk yemiş gibi oldum. Gerçek adımlı biliyordu. *Gerçek* adımlı nereden biliyordu?

“Ona ne olacak? Yaşayacak mı?” Sofie bıçağının ucunu Tony’nin boynuna bastırdı. “Yoksa ölecek mi?”

Keskin ucun derisine değdiği yerden bir damla kan sızarken Tony yüzünü buruşturdu. Mavi gözleri benimkilerle buluştuğunda o gözlerde her zamanki nefret ve öfke karışımına korkunun da karıştığını gördüm.

İkinci olasılığı sindiremeyerek kafamı başka tarafa çevirdim. Tony yozlaşmış bir pislikti. Bu gece çaresiz bir adamı sebepsiz yere incitmişti. Benim acı çektiğimi, hatta öldürüldüğümü görmek istiyordu. Bu cansız bedenlerin yanında bir yığın halinde yatmayı hak ediyordu.

Dikkatim yerde yatan cansız bedenlere kaydı. Irving’in evde hamile bir kız arkadaşı vardı. Gavin’in ikiz oğulları çitlerin arkasına saklanırken kıkırdayarak oynar ve mahalleden geçenleri su

rabancalarıyla kovalarlardı. Mark karısıyla ilk evini yeni almıştı. Korsakov, arkasında mahvolacak bir kız evlat bırakmıştı. Asla “iyi” olarak nitelendirmeyeceğim insanlardı ama yine de arkalarından birileri yas tutacaktı.

Hırsız olabilirdim ama asla cellat olmayacaktım. “Bırak gitsinler,” dedim.

Sofie biraz bekledi ama sonra derin bir iç çekişle bıçağını indirdi. “Benim göstermediğim yerde merhamet gösteriyorsun. Kabul edeceğim, bu hem hayran olduğum hem de nefret ettiğim bir nitelik,” dedi.

Her iki adam da yavaşça nefeslerini verdiler. Rahatlamışlardı.

“Bir gram aklınız varsa, biz ayrılana kadar burada kalırsınız,” dedi Sofie.

Tony’nin ayı bedeni öfkeden titriyordu ama bir kez olsun çenesini kapalı tutacak kadar sağduyulu davrandı.

Sofie en ufak bir tedirginlik belirtisi göstermeden yanlarından geçip yürüdü. “Gidelim mi?” Sanki beni bir şeyler içmeye davet ediyor gibi tavırları rahattı. Sanki az önce dört kişiyi katletmemiş gibi davranıyordu. Artık Korsakov öldüğüne göre onun için çalışmak isteyip istemediğimi sormaya bile gerek duymamıştı. Sanırım gerek de yoktu çünkü istediğini elde etmeye niyetli olduğu açıktı.

Sofie ile çalışmak konusunda, üç yıl önce Korsakov’la olduğundan daha fazla seçeneğim yoktu. Bir katili diğeriyle değiştirmiştim ve Sofie’den de kurtulana kadar buna katlanmalıyım.

Pidge ve Tony’yi bileklerinde hançerler, cesetlerle dolu ofiste öylece bırakıyorduk. Bacaklarım beni adım adım ileriye doğru iterken sanki başka birine aitmiş gibi hissediyordum. Birkaç saniyede bir, Tony’nin silahını sırtıma doğrultmuş olduğunu gör-

meyi umarak omzumun üzerinden az önce çıktığımız kapıya bakıyordum ama boşuna, orada kimseyi göremiyordum.

Sofie bir kez bile arkasına bakmadı. “Onları uyardım. Keşke dinleselerdi.” Başını iki yana salladı. “Ama onlar gibi adamlar asla dinlemez.”

“Tony dışarıdaki adamları arayacaktır,” dediğimi duydum, sesim boğuktu. “O kapıdan çıktığımız anda bizi vuracaklar.”

“Korumalarım şimdiye kadar onlarla ilgilenmiştir. O yüzden onlar artık sorun değil.”

Tabii ya. İçeri girerken gördüğüm cipteki iki korkunç adam. Elindeki kılıca ve betonda bıraktığı kan izine baktım. “Ofisteki adamlarla kim ilgilendi?”

Bana çok kısa bir bakış attı. “Hangi yanıtı tercih edersin?”

“Doğrusunu?”

“Sana henüz yalan söylemedim.”

“Bunu nasıl bilebilirim?”

“Sen akıllı bir kızsın, Romeria ve senin pek çok gerçeği bildiğini düşünüyorum,” dedi ve sessizce, “Hatta düşündüğünden bile daha fazlasını biliyorsun,” diye ekledi.

“Gerçek adımları nereden biliyorsun? Korsakov mu söyledi?” Onun bile bildiğini sanmıyordum ama istese öğrenemeyeceği pek bir şey yoktu.

Daha doğrusu *bir zamanlar.*

“Malachi söyledi. Beni senin için göndermeden önce bana birçok şey söyledi.”

Bu Malachi denen kişiyi ben tanıyor muydum? Onunla sokakta mı karşılaşmıştım? Ve neden benim için Sofie’yi göndermişti?

Bu soruyu yüksek sesle sormak üzereyken Sofie, “Sana zarar vermeyeceğim ama kaçmaya çalışma,” dedi.

İşte o kadar da ince olmayan bir tehdit. Kendi isteğimle ya da zorla gidebilirdim. Ama sonuçta onunla gidecektim.

"Bütün bu zahmet niye? Neden beni otelden seninle ayrılma-
va zorlamadın?"

"Bunu düşündüm," diye itiraf etti. "Oyalanmak için fazla zamanımız olmadı. Ama benimle kendi isteğinle gelmeni tercih ederim ve o adam tarafından kapana kısılmış hissettiğin açıktı." Sanki seve seve geride bıraktığı günlük bir sıkıntıdan bahsediyormuş gibi içini çekti. "Senin sorununla alakalı sana yardım edersem, sen de benim sorunumda bana yardım etmeye daha hevesli olursun diye düşündüm."

Buna pek de kendi isteğimle gelmek demezdim, diye düşündüm.

Belki de beynim şokla karıştığı içindir ama bunların hiçbirini bir anlam ifade etmiyordu. Ben bir hırsızdım. Çok yetenekli bir hırsız, elbette ama daha fazlası değil. Tony'ye karşı kendimi savunamazdım bile. Bu arada, Sofie ve adamları büyük bir suç örgütünü tek bir çizik bile almadan dakikalar içinde ortadan kaldırmışlardı. "Benim yardımım olmadan istediğin *her şeyi* elde edebileceğin açık, öyleyse benden ne istiyorsun?" diye sordum.

"Bu bir *istek* değil, *ihtiyaç* meselesi," dedi. Sofie, benimle göz göze gelmek için döndü ve arkasına gizlendiği o kendinden emin peçe, gerisindeki saf çaresizliği görmeme yetecek kadar uzun bir süre kaydı. "Kocamı kurtarmak için *sana ihtiyacım var.*"

Üçüncü Bölüm

“Eşyalarımın arasında sana uygun bir yedek kıyafet olduğuna eminim,” dedi Sofie.

“Ben böyle iyiyim,” dedim.

Elbisemin eteğine sıçrayan çamur ve hardal lekelerine bakınca kaşları kalktı. Tony’nin kan lekelerini de bulmak için çok fazla aramasına gerek olmayacağına emindim. “Sen bilirsin,” dedi. Dikkatini tekrar gazetesine verdi. Uçağın motorları kalkış için hızlanırken gazetede sayfa sayfa ilerliyordu. İlginç manşetlere göz gezdirmek yerine böyle, bir gazetenin tamamını okumak için zaman ayıran tanıdığım tek kişi Korsakov’dur.

Depodan çıktığımızda, silahlı adamlar görev yerlerinde yoktu ve Sofie’nin iki koruması, elleri kan içinde cipte bekliyorlardı. O an, kaçmakla ilgili hâlâ sahip olduğum tüm düşünceler uçup gitti.

Sofie bizi havaalanına götürmesi için emir verdiğinde sadece başlarını salladılar. Şimdi, yanımızdaki koltuk bölmesine yerleşmiş, siyah gömleklerinin kolları sıvanmış, metodik bir hassasiyetle bir bıçak cephaneliğini sessizce temizleyip parlatıyorlardı.

Çeşitli uzunluk ve şekillerde hançerler, kılıçlar vardı. Bazılarının bu gece kaybettiğim bıçak gibi basit, işlevsel bir kabzası vardı. Diğerleri de yıldızlara ve ışık altında parıldayan, Skully’nin salyalarını akıtacak mücevherlere sahiplerdi. Kabin duvarına da bir tatar yayıyla şık bir sadak dayanmıştı.

"Atışli silah kullanmıyorsunuz." Bu, yüksek sesle söylenmek istemediğim bir düşünceydi aslında.

"Spot bunun neresinde?" dedi soldaki adam alçak ve gıcırıltılı bir sesle. İlk kez doğrudan bana bakmak için duraksadı ve altın renkli gözlerindeki yırtıcı bakışları görmeme izin verdi.

Kendim hiç şahit olmamama rağmen Korsakov'un insanları öldürdüğünü biliyordum. İhanetlerine öfkelenir ve onu intikam almaya zorlamakla onları suçlardı. Ama biri ortadan kaybolduktan haftalar sonra, tavrında bir ciddiyet olurdu. Çok derinlerde bir yerde, kendini hep haklı çıkarmasına rağmen sanırım bir cana son vermiş olduğu gerçeği adamın peşini hiç bırakmamıştı.

Şimdi bana bakan gözlerde hiçbir pişmanlık belirtisi göremiyordum. O gözleri boynumda, göğsümde gezinirken görmem, korku ve tedirginlikle üzerimdeki yün battaniyemin içine çekilmeme neden oluyordu.

Dikkatimi yanımdaki küçük uçak penceresine çevirerek motorların sürekli uğultusunu dinledim. Çok aşağıda, şehrin ışıkları uzakta gözden kayboluyordu. Bırakın özel uçağı, daha önce hiç uçağı binmemiştim. Beyaz cip yanına yanaştığında içimde heyecan ve merak duygularının karışmasına engel olamadım. "Nereye gidiyoruz?" dedim.

"Benim evime," diye yanıt verdi Sofie.

Eğer bana daha önce söyledikleri doğruysa Belçika'ya gidiyorduk. Her şeye rağmen dudaklarıma bir gülümseme yayıldı.

"Bakıyorum bu seni memnun etti," dedi Sofie, gazetesine tekrar göz atarken bir yandan da beni dikkatle izleyerek. Bardaki girişken, yaramaz kadın gitmişti. Mimiklerini ve üslubunu o kadar iyi kontrol ediyordu ki ruh halini okumaya başlayamıyordum bile.

"Avrupa'ya hiç gitmedim. Yani, bir gün gitmeyi planlamıştım," dedim. Korsakov, onun için birini soymadığım sürece her zaman

bir saat yakınında olmamı isterdi, bu yüzden Londra ve Roma'ya kaçmak bir seçenek değildi. Gerçeği söylemek gerekirse, gidersem geri dönmeyeceğimden endişelendiğini düşünüyordum.

Öldüğüne inanamıyordum. Adamı hiç sevmezdim ama bana değer vermesini önemsiyordum. Bu şok geçtiğinde, rahatlamanın ötesinde bir şey hissedecek miydim, kim bilir?

“Korkma. Yakında *birçok* yeni yer göreceksin,” dedi Sofie, kendi penceresinden dışarı bakarken. “Yirmi bir yaşına kadar memleketim olan Paris'ten ayrılmadım. Şu an senin olduğun yaşıydım. Eljah ile o zaman tanıştım. Bana dünyayı göstermek istedi.”

Buna rağmen adam hiç New York'a gitmemiş miydi?

Kaç yaşında olduğumu biliyordu. Daha doğrusu, onu gönderen adam biliyordu. “Yani, Malachi için mi çalışıyorsun?” diye sordum. Bu ismi yüksek sesle söylemek, bende herhangi bir aşinalığı tetiklemiyordu.

“Ona hizmet ediyorum, evet. Yakında her şey anlam kazanacak,” dedi durdu ve ekledi, “Romeria, güzel bir isim. Eşsiz.”

Huzursuzluğumla başa çıkmak için yutkundum. Gerçek adıma cevap vermeyeli yıllar olmuştu, önceden yaşadığım bambaşka bir yaşamdı o. “Romy, aslında.”

“Annenle babanın bu ismi neden seçtiğini merak ediyorum,” dedi ama zaten bir fikri varmış gibiydi.

“Bana hiç söylemediler,” diye yalan söyledim. Annem, ben doğmadan önce bir gece rüyasında bu ismin kulağına geldiğini söylemişti.

“İsminin İspanyolcada ‘hac seyahati’ anlamına geldiğini biliyor muydun?” diye sordu.

“Hayır, ama bunun tesadüf olduğuna eminim,” dedim. Çünkü annemle babamın kendi aralarında on İspanyolca kelimeyi bir araya getirebileceklerinden şüpheliydim.

"Yabancı bir ülkeye seyahat eden biri," derken sanki ezberden bir alıntı yapıyormuş gibi konuşuyor, dikkatle hâlâ pencereden dışarı bakıyordu.

"Bekrika gibi mi?" dedim.

Dudak büktü. "Yine de, İspanyolca versiyonu muhtemelen dini bir seyahat çağrışımını ifade edecektir," dedi. "İnsanoğlunun gerçeği ve anlamı aramak, tanrılarına adak sunmak için düzenli olarak uzun ruhani yolculuklara çıktığı bir zaman vardı." Alaycı bir üslupla konuşuyordu.

Ama bende merak uyandıran şey onun kelime seçimiydi. "*İnsanoğlu* mu?"

"Tanrılarımız ve kendi kurtuluşumuz adına yaptıklarımız gerçekten çok ilgi çekici. Cadı ve şeytana tapıklarını iddia ederek kadınları kazıkta yaktıklarını biliyor muydun?" diye devam etti.

Midem kasıldı.

"Bugün bile göremedikleri ve korktukları bir gerçeği arayanlar var. Tanrıları adına ve tanrılarının işini yaparken birini öldürmekten çekinmeyecek insanlar bunlar." Keskin bakışlarıyla beni süzmek için dikkatini pencereden uzaklaştırdı. "Ama sen bunu zaten biliyorsun, değil mi?" dedi.

Sofie'nin bu konuşmayı yumuşak bir şekilde istediği yere yönlendirdiğini hissediyordum.

"Annen—"

"Öldü." Bakışlarına karşılık verip buna meydan okumaya cesaret ederken nabzım kulaklarımda güm güm atıyordu.

Sadece Sofie'nin kaşının en hafif seğirmesi, yalanıma tepki verdiğini ima ediyordu. "Zırhında zayıf bir nokta bulduğumu görüyorum. Yani onun davasını desteklemiyorsun?" diye devam etti.

Annemi biliyordu. Lanet olsun, elbette biliyordu. İfademi kontrol ettim. Öfkeme yenilmek sadece savunmasızlığımı orta-

ya çıkaracaktı. “Davadan kastın annemin psikotik *tarikati* mı?” diye sordum.

Her şey oldukça zararsız bir şekilde başlamıştı. Bir kilisenin bodrum katında, sevdikleri arasında bir kayıp yaşayan insanlara teselli sunmayı amaçlayan bir grup yas danışmanlığı seansına davet olarak. Çünkü babamın kaybı, fiziksel olarak hâlâ burada olmasına, sokaklarda dolaşmasına rağmen bize böyle hissettirmişti. Tüm dünyamız altüst olmuştu ve annemin yeni arkadaşlar edindiğini görünce rahatlamıştım.

Ancak haftalar içinde konuşmalarımız tuhaf bir hal aldı. İblislerin ve cadıların belki de gerçekten *var olduğunu*, babamın gördüklerinin gerçek olabileceğini düşünmeye başladı.

Sonra konuşma birden, hükümet gerçeği örtbas ederken, hemşire kılığına giren cadıların yeni doğan bebekleri doğum servislerinden çalmalarına, hatta aramızda yaşayan -gözümüzün önünde saklanan- yaratıkların fısıltılarına kadar gelivermişti.

Hatta sihrin kanıtını gördüğünü bile iddia etti ancak bu kanıt açıklaması için üzerine gittiğimde bana söyledikleri gerçeğe benzeyen herhangi bir şeyden çok, belirsiz bilmeceler gibi gelmişti.

Komplolardan, büyücülükten ve canavarlardan bahsetmek annemin uyanık olduğu her ânı tüketiyordu. On dört yaşındaydım ve büyüyen bu sanrıları neyin beslediğini anlamıyordum. Zaten bir ebeveynimi kendi kafasındaki iblisler yüzünden kaybetmiştim, diğerini de aynı sebepten kaybetmekten korkuyordum.

Günlerce evden uzakta kalır, kendilerine Halkın Nöbetçileri diyen bu grubun satın aldığı eski Baptist kilisesinde boş zamanlarını geçirirdi. Yemek için yemek kuponlarına, aşevlerine; giysiler için ikinci el dükkânlarına güvenerek zar zor hayatta kalıyorduk ama annem yine de tüm paramızı onlara verdi. Kötülüğe karşı yaklaşan savaşa hazırlık olarak, tarikatın büyüyen “toplulukları” için satın

aldığı köhne bir binaya taşınacağımızı açıkladığı gün şaşırmadım. Çılgılık attım ve sövdüm, ona gitmeyeceğimi, kaçacağımı söyledim. Kararından yılmadı. Gerçeği göreceğime dair söz verdi.

Ona inanmak istedim.

Haftalarca, Nöbetçiler'in çatısı altında yemek yedim ve uyudum. Bu insanların -hepsi başparmağının etli kısmında iç içe geçmiş iki hilal dövmesi olan "bir mürit" işaretiyle damgalanmıştı- dünya dışı güçlerden, kötülüğün yayılmasından, insan formunun derisinin altında saklanması söz etmelerini dinledim.

O kadar tüketiciydi ki bir parçam bunun gerçek olup olmadığını merak etti. Babamın gördüklerini açıklayacaktı ama daha sonra ona ne olduğunu açıklayamayacaktı.

Annemse o duvarların arasında kendi dünyasındaydı. Hızla sıralamada yükseldi. Rolünün ne olduğunu bilmiyordum ama artık markette çalışmıyordu. Konuştuğunda herkes ondan "Kıdemli" diye söz ediyordu.

Gerçeği göreceğime söz vermişti ve beni şehrin dışındaki ormanlık bir alana götürdüğü gece ben de gördüm. Onun ve diğerlerinin kuru bir çıra yığını üzerindeki bir direğe bir "cadı" bağlayıp kibrit çakmasına tanık oldum.

O, benim kaçtığım geceydi.

Bazı açılardan, o zamandan beri annemin yaptıklarından kaçıyormuşum gibi hissediyordum.

Ve tabii kendi *yapmadıklarım*dan.

Hâlâ bazen uykumda o kadının çılgınlıklarını duyuyordum. "Peki baban? O da mı öldü?" diye alaycı bir ses tonuyla sordu Sofie.

Eddie'den bahsetmek bana Tony'nin ona saldırısını hatırlattı. Alton ambulans çağırırdı. "Hayır, ama o hasta," dedim.

"Peki, hastalığı ne?" diye sordu.

"Zaten bilmiyor musun?" Oynadığı bu oyun neydi, anlayamıyordum.

Bir süre sonra şüphelerimi doğrulayarak başını salladı. "Yani, iblislerle çevrili olarak büyüdün ve yine de onlara inanmıyorsun."

"Sanırım gerçeğin iki ebeveynimden daha fazla farkında olabilmem iyi bir şey," dedim. Tabii onlardan biri gibi olmaya dair sağlıklı bir korku da vardı içimde.

"Belki de öyledir," dedi yine o meraklı ses tonuyla. Daha fazla üstelemedi ama teselli etmeye de çalışmadı. "Kendini bu kariyer yolunda nasıl buldun?" diye sordu.

Omuz silktim. "Bir şey diğerine yol açtı," dedim. Ve tabii aç kalmamayı tercih etmiştim.

"Yeni bir aile, yeni bir ev istemedin mi? Ya da *normal* bir hayat?"

"Hayatım hiçbir zaman normal olmayacaktı." O uğursuz geceden sonra polise gitmeyi düşündüm ama babamı çoktan yüzüstü bırakmış bir sisteme inancım yoktu. Bana inanmayacaklarından ya da daha kötüsü beni anneme geri dönmeye zorlayacaklarından korkuyordum.

Gençlik sığınmaevi çalışanları ne zaman bana soru sorsa cevapları geçiştiriyordum: *Adın ne tatlım? Eskiden nerede yaşıyordun? Bana ailen hakkında ne söyleyebilirsin?* Sadece yardım etmeye çalıştıklarını biliyordum ama isimsiz kalmak kendimi daha güvende hissetmemi sağlıyordu. Sonra dolandırıcı Tarryn ile tanıştım. Tutuklanana kadar Los Angeles'a taşınmak ve okyanusa yakın bir minibüste yaşamak için büyük planlarımız vardı ve ben bir gün Korsakov'un o salak adamları tarafından bir cipin arkasına sürüklendim.

Son birkaç yılda, belli belirsiz "normal"e benzeyen bir şeye doğru ilerliyordum. Son dönemde lise mezuniyet belgemi kazanmış ve sanat derslerine kaydolmuştum. Daha geçen hafta, yerel devlet üniversitesindeki programları inceliyordum. *Normal* yirmi bir yaşındakilerin yaptığı da buydu.

Sofie'ye kendimle ilgili -onun bir şekilde zaten bildiği- bilgiler vermeye devam ediyor ve karşılığında neredeyse hiçbir şey alamıyordum. "Peki, kocan hapiste mi?"

"Bir nevi," dedi şifreli bir şekilde.

"Birini hapisten kaçırmakla ilgili hiçbir şey bilmiyorum ancak birinin anahtar çalmasına ihtiyacın olacaksa o başka ki onu da *birinin* senin için halledebileceğine eminim," dedim bizimle seyahat eden suikast ekibine doğru başımı sallayarak.

"Belki de kendini bana daha az değil, *daha fazla* yararlı olarak sunmalısın? Bunun işine geldiğini göreceksin. İnsanlar kendileri için değerli olanları daha uzun süre canlı tutma eğilimindedir."

Bunun bir ders mi yoksa tehdit mi olduğunu anlayamıyordum. "Beni neden seçtiğini anlamıyorum," dedim.

"Seni *ben* seçmedim. Malachi seçti," diye cevap verdi.

"Ama *neden*?" Ve bu adam kimdi!?

"Bunu kendim de tam olarak anlamadığımı kabul edeceğim. Endişeliyim. Ama özellikle senin yaşında biri için, beni etkiledin."

"Çalma yeteneğim seni etkiliyor mu?"

"Kendinde gördüğün tek değer bu mu?" Başını kaldırdı, dikkati uzun, siyah saçlarına kaydı. Gece başladığında saçlarım bir kuzgunun tüyleri kadar ipeksiydi ama çiseleyen yağmur kuaförün işini bozmuştu. "Sen bu beceride ustasın. *O kadar* ustasın ki, aslında bu konuda *tanınmış* bir yetenekle kutsanmış olduğun söylenebilir."

“*Yeteneğimin* tam zıddı bir dini emir olduğundan oldukça eminim.” Bazen insanları eşyalarından ne kadar zahmetsizce ayırabildiğime ben bile şaşıırırdım.

Gülümsedi. “Sana bakınca, en yakınları tarafından ihanete uğramasına ve terk edilmesine rağmen hayatta kalmayı ve uyum sağlamayı öğrenen, çevresinin son derece farkında olan, tehlikelere karşı tetikte ancak aklını başına toplayacak cesareti de bulan kurnaz bir genç kadın görüyorum. En tehlikeli durumlarda bile, içinde bulunduğu koşulları en iyi şekilde değerlendirmekten başka çaresi kalmadığının bilincinde olan bir kadın. Bütün bu özelliklerin sana hayatında iyi hizmet edecekler.”

Yanaklarım kızardı. Birinin bana iltifatlar yağdırmasına alışık değildim. En son ne zaman iltifat aldığımı bile hatırlayamıyordum. Ama bu sözlerin altında yatan anlamı da kaçırmıyordum: Benim için ne planlamış olursa olsun, bu plandan kaçışım yoktu. “Onunla tanıştım mı? Malachi ile?”

“Hayır, ama sonunda tanışabilirsin.”

Sofie kaçamak cevaplar veriyordu, yani saklayacak bir şeyleri vardı. Mutlaka sormam gereken başka bir soru daha vardı; “Kocanı kurtarmana yardım ettikten sonra ne olacak?”

“Görevin tamamlanacak.”

“Ve sana borçlu olmayacağım? Gitmeme izin verecek misin?” diye sordum. New York’taki hayatıma geri dönemezdim. Tony hayattayken olmazdı. Belki de Sofie’nin onu öldürmesine izin vermeliydim.

Gözleri okuyamadığım bir duyguyla parladı. “Sana borcu olan *benim*. Asla geri ödenemeyecek bir şey,” dedi. Bu cümle ona daha önce Korsakov hakkında söylediklerimin bir yankısı gibi geliyordu kulağa.

“Ama bana bir seçenek sunulmuyor, değil mi?” diye sordum.

"Havva," derken sesi sertleşti. Sanki yardım etmeyi reddederken istimali bile onu çileden çıkarıyordu. Yine de kocasının havası tehlikedeysen bu tepkisi mantıklıydı.

Kızının üzerine sürülen bir kılıcın sesi dikkatimi sarı gözlü adama doğru çekti. Temizleme işini bitirmiş, Sofie'nin kılıcını vertine kaldırıyordu ama yine de bu hareketinde dillendirmediği bir uyarı seziyordum.

Yüklerden sınırlarıma karşı koyarak yutkundum. "En azından bana--"

"Zamanı geldiğinde her şey açıklanacak. O zaman şimdi değil," dedi. Dikkatini yeniden gazetesine vererek sayfalarını salladı ve okumaya devam etti.

Ne kadar unutmaya kendimi zorlamak istesem de Koniakov'un ve katledilen adamlarının görüntüsü hâlâ hafızamda taze kalıyordu. Yün battaniyeme daha sıkı sarındım ve aşağıdaki dünyanın zifiri karanlığa doğru kaymasını izlemeye başladım, bu delillerden kaçmak için daha ne kadar beklemem gerekeceğini de merak ediyordum.

O ara bunları düşünürken bir şekilde uykuya dalmayı başardım.

"Burada mı yaşıyorsun?" dedim.

"Oui."

"Ama burası gerçek bir şato gibi." Büyüleyici bir eski şehre bakan bir tepenin üzerine inşa edilmiş, onu korumak için bir taş duvarı ve demir kapısı olan, ayakkabılarımın altında duran parke taşlar ve yapraksız sarmaşıklarla bezenmiş, tepemizde yükselen kuleleri olan bir şato.

"Oui. Benim şatom. Benim ve Elijah'ın."

Kaçış yollarını hesaplamam gerektiğini biliyordum ama yine de yavaşça döndüğümde büyülendim. Geldiğimiz şık siyah ara-

ba ve merdiven duvarında pençelerini kıvırmış oturan yalnız bir tekir kedi dışında her şeyin boş olduğu geniş ortaçağ avlusunu içime çekiyordum. Bizimle gelen iki suikastçı koruma, ölümcül silahlarla dolu spor çantalarıyla ayrı, daha küçük bir binaya girip gözden kaybolmuştu.

Kasabaya açılan bir çıkış gibi görünen küçük kapıyı fark ettim. Bu büyüklükteki bir yer için daha fazlası olmalıydı. Güvenlik kameralarını görmüyordum ama bu, onların etrafta olmadığı anlamına gelmiyordu.

Kapının ötesinde, kasaba öğle hareketliliğiyle cıvı cıvıldı ama bu duvarların içi, esintiyle taşların üzerinde uçuşan birkaç solmuş yaprak dışında sessizdi. “Burası kaç yaşında?” diye sordum.

“Orijinal bina on beşinci yüzyıldan kalma.”

Hızlıca hesap yaparken ağzım açık kaldı. Bu, altı yüz yılı aşkın bir geçmiş demekti. Ve böyle bir yerin maliyeti ne kadardı kim bilir? Sofie ile kocasının zengin ve güçlü olduklarını varsaymıştım -özel uçak ve suikastçı korumalar bunu fazlasıyla ima ediyordu- ama bir şatoya sahip olmak...

Sofie’nin müzikal kahkahası ürkütücü sessizliği içinde taşıyordu. Bu sade kahkaha, yüz hatlarını yumuşatarak daha az korkutucu görünmesini sağlıyordu.

“Tepkini görmek mutluluk verici. Elijah beni Montegarde’a ilk getirdiğinde ve buranın bizim evimiz olacağını söylediğinde benim tepkim de hemen hemen aynıydı. Paris’ten oldukça ani bir şekilde ayrılmıştık ve...” Sözüünü kesti, gülümsemesi hüznü bir hal aldı. “Eh, bu uzun zaman önceydi. Umarım, sonunda burayı tekrar gördüğünde buranın güzelliğini takdir etmeye devam eder.”

“Gideli ne kadar oldu?” Dün gece onunla tanıştığımdan beri neredeyse hiçbir bilgi toplamamıştım ama kocasıyla yirmi bir

yaşındayken tanıştığını söylemişti ve yaşı otuzdan fazla görünmüyordu.

“Çok uzun,” dedi.

Sofie bulmacasına ekleyecek tek bir parça bile sunmayan başka bir belirsiz cevap.

Sanki bulutsuz mavi gökyüzünde bir şey arıyormuş gibi gözlerini kıstı. Öğleden sonra erken saatlerdi ve burası New York’tan ayrıldığımızdan daha soğuktu, rüzgâr uğultulu bir şekilde esiyordu.

Uyandığımda yanımdaki koltukta katlanmış halde bulduğum süveter ve kot pantolon için şükretmemi sağlayan bir soğuktu.

“Beni takip et.” Ağır ahşap bir kapıya doğru yürüdü, topuklarıyla düzgün olmayan parke taşlarını ustalıkla idare ediyordu.

“Peki, onu o bir tür hapishaneye benzeyen yerden ne zaman çıkaracağız?”

Sofie, kocasını kurtarmanın ne anlama geldiği konusunda bana daha fazla ipucu vermemiştii. Bunun bir kadının boynundan elmas bir kolyeyi çıkarmak kadar basit olmadığını varsayıyordum.

“Yakında. Gel, seni hazırlamalıyım.”

“Oui,” diye taklit ettim sessizce. Arkasından koşarken bana verdiği çizmeler için minnettardım.

Dördüncü Bölüm

“Nasıl görebiliyorsun?” diye sordum. Sofie’yi dik, dolambaçlı bir merdiven boşluğundan aşağı inerken bir elimi taş duvara dayayıp kendimi dengede tutmaya çalışarak takip ediyordum. Basamaklar tehlikeli bir şekilde engebeliydi ve taşıdığım fenerin parıltısı çok az aydınlatma sağlıyordu.

“Bu merdivenlerden o kadar çok indim ki artık gözüm bağlı olarak bile yürüyebilirim.”

Sofie’nin şatosunda yürümek, zamanda geriye yolculuk etmek gibiydi: mum ışığı, balo elbiseleri, geniş merdivenler, ince işlemeli pervazlar, yüksek tavanlar ve büyük resepsiyon odaları çağına geri dönmek gibi. Şimdiye kadar yalnızca televizyonda ve filmlerde veya o dönemde geçen romanlarda tanık olduğum, bugün kimsenin bu gerçeklikle yaşadığını hayal edemediğim bambaşka bir dünyaya dönmek gibi.

Beni içeri doğru götürürken girdiğimiz ortam soğuk ve havasızdı, ayak seslerimiz ürkütücü bir şekilde yankılanıyordu. Her ayrıntıyı -yaldızlı çerçeveler içinde yağlı boyayla resmedilmiş kasvetli yüzler, nöbetçi zırhları, kaideler üzerinde hem eski hem de değerli görünen antika vazolar- kavrarken duyularım aşırı yüklenmişti.

Sofie bana onu takip etmem için işaret etmeden önce geniş odadaki koleksiyona sadece kısa bir bakış atabildim. Rehberli bir tur alamama konusundaki hayal kırıklığım arttı.

Şimdi aşağı indikçe, Sofie'nin büyük evinin havasının nemli toprak ve eskilik koktuğu, daha karanlık, ilkel bir bölümüne girdiğimizi net bir şekilde görebiliyordum. Buranın havası bana bunun bir tatil olmadığını ve özel bir amaç için burada olduğumu hatırlatıyordu: Henüz anlamadığım ama dikkatli olmam gereken bir amaç.

"Burada ne var?"

"Ana kalenin altına, kilerlerin ve mahzenin bulunduğu yere iniyoruz."

"Ya zindanlar?" Domuz pırzolasını takip eden bir köpek gibi beni bekleme hücreme mi götürüyordu?

Gülüşü yankılandı. "Seni o şekilde hapsetmek isteseydim, kuzey kulesine gidiyor olurdun. Esirlerin sık sık hapsedildiği yer orasıdır."

"Misafirperverce görünüyor," dedim Sofie'nin söylenmemiş düşüncelerime cevap verme konusunda esrarengiz bir yeteneği olduğunu fark ederek.

"Darağacından ya da ateşten daha iyidir." Sesindeki gülümsemeyi duyuyordum. "Gerçi önemli tutsaklar genellikle kale duvarları içinde serbest bırakılırdı ve konaklama yerleri oldukça rahat olurdu. Yine de yıllarca tutsak kaldılar, lord izin vermedikçe ayrılamazlardı."

Botlarım yere değdiğinde rahatlardım.

"*Burası yeraltı.*" Birbiri ardına yanan meşaleler, gözlerimin görebildiği kadar uzanan bir koridoru aydınlatmak için bir alev patlamasıyla tutuşuyordu. Devasa sütunlar, kalenin büyük ağırlığını desteklemek için her iki tarafta bir sıra asker gibi duruyordu. Üstümüzde, taş tavan, büyülenmiş bakışlarımı çeken geniş kemerlerle birleşiyordu.

Geçerken her sütuna sabitlenmiş ferforje şamdanları inceliyordum. Belli ki burada elektrik yoktu ve her meşale gerçek bir alevle yanıyordu. “Nasıl yaktılar?”

“Ateşle.”

Bana yalan söylememekte ısrar eden bir kadın için, Sofie gerçeklerden kaçmakta ustaydı.

Zemin sert, sıkıştırılmış topraktı ve bu yapısı beni ileri götü-rürken ayak seslerimizi köreltiyordu. Arada bir, gözümün ucuyla beni ürperten telaşlı bir hareket yakalıyordum. Arka sokaklarda ve şehirde böyle ani hareket eden pek çok fare görürdüm, onlara da asla alışmamıştım.

“Orada ne oldu?” Başımla bir moloz yığınına işaret ettim.

“Bu duvarlar yüzlerce yıllık. Sürekli onarım gerektirirler. Böyle bir evde yaşamayı sürdürmenin olumsuz yanlarından biri de bu.” İç çekti. “Elijah burayı bu kadar sevmeseydi, çoktan terk etmiştim.”

Sofie ne zaman kocasından bahsetse, sanki onu ezelden beri görmemiş gibi konuşuyordu.

“Ve şu?” Yamalı, düz olmayan bir duvarı işaret ettim. “O da mı çöktü?”

“Hayır. Bu, büyük bir savaştan sonra harabeye dönen ilk kaledeki özel bir girişti. Casuslar tepeye tırmandılar ve tam o noktadan içeri girdiler. Marki yeniden inşa etmeye başladığında, birçok kişinin varlığından haberdar olmasından korkarak bu girişi kapattı. Ama sonunda başka bir yerde yaşamak için burayı terk etti. Bugünkü haliyle bu şato bir altmış yıl daha bitmeyecekti.”

“Peki, kim bitirdi?”

“O zamanlar bilinen adıyla Montegarde Kontu.” Sanki bu isim ona güzel anılarını hatırlatmış gibi gülümsedi. “Orijinalin-

den, hatta markinin gözden geçirilmiş tasarımlarından çok daha görkemliydi.”

Sofie, yeniden inşa edilen şatoyla ilgili ayrıntıları gelişigüzel bir şekilde anlatırken şaşkınlıkla onu dinliyordum; batı kanadında Elijah'ın nadir bulunan kitap koleksiyonuna ev sahipliği yapan iki katlı kütüphane, bir zamanlar birkaç ünlü bestecinin çaldığı büyük balo salonu, güney tarafındaki duvarlarla çevrili bahçe ve o bahçeyi yaz aylarında ele geçiren devasa iki yüz yıllık bir salkım asması.

Kendimi kapana kısılmış bulduğum korkunç duruma rağmen, yardım edemesem de büyülenmiş bir şekilde onu dinledim. Bir kraliyet ve eski dünya cazibesi hikâyesine adım atmış gibi hissediyordum. Annemden kaçmakla kendime bir hayat kurmak arasındaki o yıllarda, günlerin çoğunu halk kütüphanesinde, güvenli, sıcak ve sessiz bir yerde, buradaki gibi hayatlar çizen kurmacaların içinde kaybolarak ve kendi gerçek dünyamdan kaçarak geçirmiştım. Bu yıkılan duvarlar arasında kim bilir ne hayatlar yaşanmıştı.

Gri bir tekir kedi önümde koşarak tökezlememe neden oldu. Küçük bir demir kapıdaki bir açıklıktan fırlamıştı. “Bu kapı nereye açılıyor?” diye sordum.

“Bir uçtan bahçeye çıkıyor ama dar geçitten yukarı çıkarsan, kendini lordun yatak odasında bulacaksın,” dedi.

“Gizli bir geçit.” Heyecanım sesimden belli oluyordu.

“Tabii ya, bir hırsız en çok bunlardan etkilenir,” dedi gülümseyerek. “Bu kaleler her zaman kaçma planları düşünüülerek inşa edilirdi. Kraliyet odaları genellikle bir kaçış yoluna sahip olurdu. Bu gizli geçitler, genellikle bir kitaplığın, duvar halısının veya bir heykelin arkasına gizlenirdi. Bazen bir halının altındaki gizli bir kapıdan ve bazen de oldukça ayrıntılı başka gizli yerlerden

geçilirdi. Benim odamda şöminenin yanındaki duvarda panel açacak bir mekanizma var.”

“Bu çok havalı,” dedim heyecanla yükselen sesime hâkim olmayarak. “Daha sonra hepsini bana gösterebilir misin?”

Gülümsemesi dalgalandı. “Bu taraftan,” dedi ve ileriye doğru yürüdü, tur rehberliği oynamaya olan hevesinin köreldiğini fark etmekten kendimi alamadım. “Malachi bana açıklamak için çok az zaman verdi Romeria, bu yüzden lütfen dikkatlice *dinle*. Dinliyor musun?”

“Evet. Ve adım Romy,” diye cevap verdim. Bu üslubu ve sorusu bana kendimi yetenekli bir hırsızdan çok huysuz bir çocuk gibi hissettiriyordu.

“Çok değerli bir şeyi geri almakla görevlendirildin. Bir taş. Yabancıların girmesine izin verilmeyen kutsal bir bahçede bulunuyor.”

Yani, sonuçta bir şey çalmam gerekiyordu. “Bu taş nasıl görünüyor?”

“Gördüğünde anlayacaksın. Kutsal bahçe korunuyor ve içeri girmenin tek bir yolu var.”

“Kim tarafından korunuyor?”

Tereddüt etti. “Askerler, yani bir çeşit.”

Kaşlarım çatıldı. “*Askerler* mi?” Şimdiye kadar yalnızca temel güvenlik görevlileri ve fedailerle uğraşmıştım.

“İçeri girmen gerekecek ve bu zaman alacak.”

“Ve sen onların dikkatini dağıtacaksın, değil mi?” Ölümcül kılıcı ve hançerleriyle diye umuyordum.

“Seni oraya götürebilirim ama seninle içeri giremem. Yapabileceğim tek yardım bu.” Yüzüğü parmağından çıkardı ve ona uzun uzun baktıktan sonra kolumu kavradı, yüzüğü bana takarken tırnakları adeta etime saplandı. “*Hiçbir* koşulda çıkarma.”

Şarafatlı bu parça hayal ettiğimden daha hafifti. İçinde bir rür izleme cihazı olmalıydı ama bunun bana nasıl yardımcı olacağını bilmiyordum.

“Peki, bunu ne zaman yapıyorum?”

“Bu akşam.”

Şoke olmuşum. “Deli misin?” *Bu akşam!* “Bu yeri incelemek için *en az* bir haftaya ihtiyacım var, muhtemelen daha fazla, böylece giriş ve çıkışları, sayıları, vardiya değişikliklerini anlayabilirim...”

“Bu gece olmalı!” diye bağırdı, tüm soğukkanlılığı kaybolarak.

Bunun tek bir anlamı olabilirdi; aksi takdirde kocası ölecekti.

Bu taşı neden kendi başına alamadığını anlamaya başlıyordum çünkü bu aptalca bir görevdi ve benim kesinlikle ölümüne sebep olacaktı.

Derin bir nefes aldı ve tekrar konuştuğunda sakin tavrına geri döndü. “Keşke seni daha iyi hazırlayabilseydim ama zamanımız yok ve korkarım hiçbir planlama ikimizin de içinde bulunduğumuz duruma yardımcı olmayacak.”

Yine bilmece gibi konuşuyordu. Bunu başarabileceğime dair bir umudum varsa, somut cevaplara ihtiyacım vardı. “*Tam olarak* nereye gidiyorum?”

“Cirilea’ya, Islor’a.”

“Orayı hiç duymamıştım.” Avrupa coğrafyasında uzman olduğumdan değil.

“Çoğu kişi bilmez. Buraya çok uzak.”

“Peki, oraya nasıl gidiyoruz? Uçuyoruz sanırım?”

“Seni oraya götüreceğim,” demir bantlarla çevrili geniş bir ahşap kapının önünde durduk. “Taşı bir kez aldığı anda, Malachi öngürlüğünü garanti altına alacak,” dedi.

“Nasıl?” Neye benzediğini bile bilmiyordum.

“Zamanı gelince öğreneceksin.” Sofie kolu çekti ve kapı bir gıcırtyla açıldı. İleride tek bir meşale tutuşarak duvarları loş bir parıltıyla kapladı.

Kendime orada söz verdim, Sofie’nin onları nasıl yakıtığını çözecektim. “Bu oda nedir?”

“Kutsal alanım. Benim için en değerli olanı tuttuğum yer.”

Eşikten geçtim, aynı çökmekte olan duvarlardan sadece daha fazlasını gördüm. İleride toprak zemin yerini parke taşına bırakıyordu. Muazzam bir dikdörtgen blok merkezde duruyordu. Yakınında çok daha küçük bir masa vardı.

Sofie bloka doğru yürüdü. Düşüncelere dalmış gibi görünüyordu, blokun etrafında yavaşça yürürken parmaklarını blokun pürüzsüz yüzeyinde gezdiriyordu. “Bugünü sonsuza kadar bekledim,” diye fısıldadı, sesi yalvarır bir tondaydı. “Başarısız olmamalısın.”

Başarısız olacağım neredeyse kesindi ama kendimi daha az değerli değil de çok daha fazlasıymış gibi göstermem için beni uyarmıştı, bu yüzden bu düşüncemi kendime saklıyordum. Başarısız olursam ne olacaktı? Sofie gibi bir kadın -beni kendi yanına almak için etrafımdaki o korkutucu erkekleri budanacak bir çalının üzerindeki başıboş dallar gibi kesen o kadın- bu taşın için geri almazsam ne yapacaktı?

Yine de muhtemelen bunun için endişelenmeme gerek yoktu. O fırsat bulamadan bu askerler beni öldüreceklerdi.

Ama yaklaşan kıyametimin ağırlığı omuzlarıma sıkıca otururken bile, içimi tanıdık bir heyecan kaplıyordu. Keşke hırsızlığım için sadece suçluluk duyduğumu söyleyebilseydim ama aynı zamanda bir parçam da meydan okumayla birlikte yükselen bağımlılık yaratan adrenalininle yerinde duramıyordu. Her zaman böyle olmuştu.

Hatta bunun asil bir amaç için olduğuna kendimi ikna edecek kadar ileri gidebilirdim: Bir adamın hayatını kurtarıyordum. Tam olarak nasıl, hâlâ anlamıyordum. Sofie'nin planında eksik olan önemli parçalar vardı.

Öne eğildim. "Yani, Malachi için bu taşı alırsam, sen de kocanı geri alacak mısın?"

"Oui," derken dikkatle bir şeye dokunmak için uzandı. "Onu bana geri verecek."

"Onu rehin tutan o mu?"

"Bir anlamda evet."

Sofie gibi bir kadının kocasını rehin tutan kişiyi öldürmek isteyeceğini düşünürdüm ama Sofie'nin Malachi hakkında konuşma şekli ona taptığını gösteriyordu.

Sofie'nin dikkatini neyin bu kadar perçinlediğini merak ederek aramızdaki mesafeyi kapattım. İçimi kaplayan çok garip, endişeyle karışık bir huzursuzluk hissi vardı. Yanına geldiğimde kocaman bir tabut olduğunu şimdi fark ettiğim şeyin merkezinde bir adamın yattığını gördüm. Otuzlu yaşlarında görünüyordu, uzun boyluydu, kahverengi dalgalı saçları ve temiz tıraşlı, kare bir çenesi vardı. Yeni ve özel kesim gibi görünen lacivert bir takım elbise giyiyordu. "Kim bu?" Zaten bildiğimden korkmama rağmen soruyordum.

Benim için en değerli olanı tuttuğum.

Sofie parmaklarını onun dudaklarının üzerinde gezdirdi. "Bu benim sevgili Elijah'ım," dedi.

"Anlamıyorum," diye kekeledim, soğuk farkındalık üzerime çökerken bile. "O ölü."

"O ölü *değil!*" Bana dik dik bakarken yeşil gözleri öfkeyle parlıyor, saldırmaya hazır görünüyordu. "Kapana kısıldı ve *sen* onu kurtarmama yardım edeceksin."

O an her şey netleşti: İşin aciliyeti, bu bölük pörçük plan ve gizemli Malachi.

Sofie aklını kaçırmış olmalı, diye düşündüm.

Artan paniğimi içime atarak yavaşça geri çekildim.

Derin, kulağa acımasız gelen kahkahası odanın içinde yankılanıyordu. “Gerçekten deli olduğumu mu düşünüyorsun? Benim göremediğim bir şey *gördüğünü* mü sanıyorsun?”

“Dürüst olmak gerekirse ne gördüğümü anlamıyorum,” dedim. Yas tutan ve sevdiğinin öldüğünü inkâr eden tehlikeli bir kadının dışında bir şey görmüyordum. Elijah ne kadar zaman önce ölmüştü? Uzun olamazdı. Sofie beni almaya gelirken kocasının cesedini burada mı bırakmıştı?

“Ama aslında biliyorsun.” Gözleri kısıldı. “Gerçeği yıllardır biliyordun, Romeria. Sadece kabul etmemeyi seçtin.”

Dün gece depoda da buna benzer bir şey söylemişti. “Neden bahsediyorsun?” diye sordum.

Tabutun etrafından dolandı ve bana doğru yürümeye başladı.

İçgüdüsel olarak kapıya doğru geri çekildim. Bu mahzen-den hemen çıkmam gerekiyordu. O silahsızdı ve ben hızlıydım. Şimdi koşmaya başlarsam Arkamdan, tek bir meşale dışında bizi karanlığa fırlatan gök gürültülü bir patlama sesi geldi.

Sofie elini kaldırdı ve işaret parmağının ucundan bir alev tuttu.

“Bunu nasıl yaptın?” Avcunda gizli bir çakmak ya da kibrit aradım.

“Bunun ucuz bir salon numarası olduğunu düşünüyorsun, değil mi?”

Alev orta parmak ucuna, ardından yüzük parmağına sıçrarken şaşkın şaşkın bakıyordum. Sofie’nin zümrüt gözlerinde dans eden yansımasıyla, bir parmaktan parmağa bir gelgit gibi ileri geri hareket ediyordu.

"Gerçek, gözünün önünde ama sen *yine de* inanmamak için sebepler arıyorsun. Malachi beni senin hakkında uyardı." Elini duvara doğru hızla salladı. Tıpkı ana koridorda olduğu gibi, her meşale alev aldı.

Aydınlık odaya girdiğimde gözlerim kocaman açıldı. Daha önce tabutu çevreleyen dört sütunun basitçe taşa karıştığı yerde, şimdi her birinin üzerindeki ayrıntılı oymaları görebiliyordum.

"Eddie'nin sanrılar gördüğünden *o kadar emindin* ki, öyle değil mi?" diye sordu Sofie, avcunu yanındaki sütuna dayarken.

Taşa kazınmış havada süzülen yaratığa -bir insan formu ama henüz tam olmayan bir form- bakarken, kan kulaklarıma hücum etti. Tıpkı babamın tarif ettiği gibi, yılana benzer gözlere ve alnından çıkıntı yapan uzun, kıvrımlı siyah boynuzlara kadar hepsi oradaydı, her biri üç kez kıvrılarak sivri uçlara doğru inceliyordu.

Ama hayır... Bunların hepsi Sofie'nin oynadığı iğrenç oyunun bir parçası olmalıydı. Babamı biliyordu. Onun halüsinasyonlarını öğrenmesini engelleyecek hiçbir şey yoktu. Onlar hakkında babam her şeyi herkese anlatmaktan çekinmezdi. Eminim Broadway'de yürüyen herkes siyah boynuzlu iblis hakkında bir şeyler duymuştur. "O hasta. Ne gördüğünü bilmiyor..." diye ekledim.

"Hasta değil. Zihni dağılmış sadece," diye açıkladı.

"Farkı göremiyorum."

İç çekti. "Doğru. İnsan dünyası ayrım yapamaz."

İşte yine, sanki başka bir şey için bir seçenek varmış gibi *in-san* diyordu. "Beni neye ikna etmeye çalışıyorsun? Bu canavarların gerçek olduğuna ve babamın onları görebildiğine mi?"

"*Bu* bir canavar değil." Boynuzlu oymaya bakıyordu. "Bu Malachi, bizi ve sahip olduğumuz her şeyi yaratan dört kader-

den biri. Onlara tanrı diyeceksin. Ve seni hiçbir şeye ikna etmeye çalışmıyorum, Romeria çünkü bunun kayıp bir dava olduğunu biliyorum. Bu dünyada hayatta kalabilmek için etrafına ördüğün duvarlar çok kalın. Ne olduğunun farkında bile olmaman benim için büyüleyici. Yine de onların dünyasına dalmış olduğun için şaşkınlamamalıyım. Farklı olanı *nasıl* bilesin ki?” dedi alaycı bir tavırla.

“İnsanlar çok küçük beyinli yaratıklar. Küçük işçi karıncalar gibi üreyip küçük şehirlerini ve küçük hayatlarını inşa ediyorlar. Her şeyin *kendi etraflarında* döndüğünü ancak hükmedebildikleri şeylerin var olması gerektiğini düşünüyorlar. Tanrıların adına öldürüyorlar, inandıkları tanrının *tek* gerçek tanrı olduğuna ve diğerlerinin sahte ya da kötü olduğuna inanıyorlar,” dedi alaycı bir ses tonuyla. “İnsanların aslında yaratılışın en alt formu olduğunu ve aralarında *çok daha büyük* varlıkların dolaştığını *söyleyebilirim*. Ayrıca insanların yarattıkları bu dünyanın gerçekten var olanın sadece bir cephesi olduğunu *söyleyebilirim*. Parmaklarımla alevleri dans ettirebilir ve gözlerinin önünde bir tohumdan görkemli bir meşe filizi *çıkartabilirim*, *yine de* benden şüphe duyarsın.” Gözlerinde karanlık bir şey parlıyordu. “Ama yakında kendin de *göreceksin* ve inanmaktan başka seçeneğin kalmayacak,” dedi.

Delirmişti.

Sofie, annem gibi konuşuyordu. Ama annem gibi tarikatçılar kendilerini çaba harcayan zayıf küçük karıncalar olarak görmüyorlardı. Dünyanın kurtuluşu olacaklarını düşünüyorlardı. Oysa Sofie, kendisinin insandan *farklı* bir varlık olduğunu düşünüyor gibiydi.

Alev saçlı iblise dikkat et. Senin peşinde.

Babamın akıl dışı sayıklamalarına hiçbir zaman zihnimde yer vermemiş, aklımı bulandırmalarına da asla izin vermemiştim.

Ama şimdi kendimi onun söylediklerini yüksek sesle söylerken buluyordum. "Sen bir iblis misin?" dedim. Sesim gergin ve kendime yabancı geliyordu.

Dudakları seğirdi. "Bazıları bana öyle derdi. Diğerleri beni ateşe verir ve çığlıklarımın zevk alırlardı. *Senin* de bildiğin gibi."

Kafamın içinde yüzeye çıkan anıya karşı gözlerimi sımsıkı yumdum. Sofie cadı olduğunu mu iddia ediyordu? "Bunu bana neden yapıyorsun?" dedim. Sanki geçmişimin her acı verici parçasını çekip çıkarıyor ve bıçağının ucuyla dürtmek için bir masanın üzerine koyuyordu.

"Doğru soruları sormuyorsun," dedi sinirle. Başını sallıyordu. "Konuştuğum gerçeğe seni inandıracak zamanım yok Romeria ama alışık olduğun dünyanın kurallarının değişmek üzere olduğunu bil." Meşalelerdeki alevler titriyor ve büyüyordu, adeta tavana ulaşıyordu. "Kanlı ay neredeyse tam üzerimizde. Seni gitmen gereken yere götürecek küçük bir zaman pencerem var ve bu şans *kaçırmayacağım*. Çok bekledim," dedi kararlılıkla. Avını takip eden bir leopar gibi yaklaşıyordu. "*Lütfen* Elijah'ı bana geri getirmeye yardım et. Sonsuza dek sana borçlu kalacağım."

Sofie benimle Islor denen o yere gelemeyeceğini söylemişti. En azından bu iyi bir haberdirdi. Ondan ne kadar çabuk uzaklaşırsam, beni zorla beslemeye çalıştığı bu hayallerden o kadar çabuk kurtulur ve o kadar çabuk kaçabilirim, diye düşündüm.

Nereden aldığını görmediğim bir nesneyi elinde tutuyordu. "Buna ihtiyacımız olacak," dedi.

"O nedir?" diye sordum.

"Malachi'dan bir hediye."

Siyah obsidiyen gibi uzun, kıvrımlı ve pürüzsüzdü. Bir ucu, sanki daha büyük bir şeyin kırık bir parçasıymış gibi tırtıklıydı.

Sanırım bir hayvanın boynuzunun parçasıydı.

Kenara çekilip başka bir çıkış için odayı taradım. Başka bir sütundaki girift oymaya baktım. Dişi bir insanın ince kıvrımlarına sahip ama görkemli bir boynuz tacı olan, altın rengine boyanmış ve ateş ışığı altında parıldayan bir yaratığa benzediğini gördüğümde kalbim durdu.

“Bu... nasıl...” diye kekeledim.

O an babamın bağıarak bana söylediği *Yaldızlı geyiği bul* cümlesi artık anlam kazanmıştı.

O gün orada bu geyik hakkında başka bir şey söylemeye başlamıştı ama sözünü bitirememişti çünkü Tony ona saldırmıştı.

Düşüncelerim o kadar çok yöne dönüyordu ki hiçbirinde bir anlam bulamıyordum.

“Beni iyi dinle, Romeria.” Sofie, nesneyi avcunun içine alarak aramızdaki mesafeyi kapattı. “Bildiğinden farklı bir dünyaya girmek üzeresin. Islor’daki hiç kimse gerçek kimliğini öğrenmemeli. Malachi’in arayışını bilemezler. Şimdiye kadar yaptığın gibi, uyum sağlamak için becerilerini kullanmalısın.” Kavrıldığı elimi ikimizin arasında sıkı sıkı tuttu. “Ve bu yüzüğü asla *çıkar-mamalısın*. Verebileceğim tek koruma bu ama bununla ve senin zekân sayesinde hayatta kalabileceğine inanıyorum. Ama senin *ne* olduğunu anlarsa emin ol ki yaşamana izin vermezler.”

Bunu iki kez söylemişti. “Ben neyim?”

Tereddüt etti. “Önemli değil. Tek önemli olan, taşı geri alman. Anladığını söyle bana?” dedi çılgınca yalvaran bir ses tonuyla.

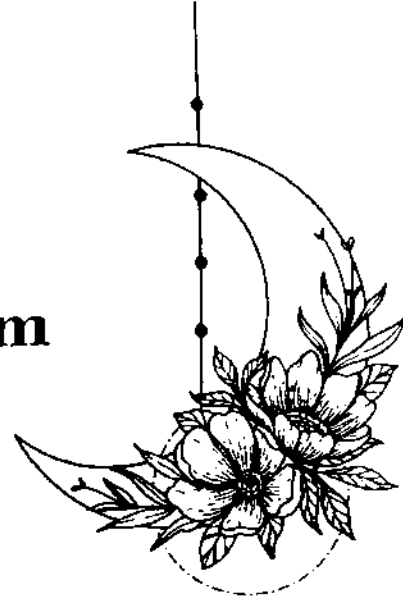
Başım uyuşmuş gibi onaylayarak sallandı. Sözleri zihnimdeydi ama sanki havada uçuşuyordu. Sofie görüş alanımdan çıkar çıkmaz kaçacaktım. Daha önce yapmıştım. Ailem gibi beni de tüketmeden önce bu çılgınlıktan kurtulmanın tek yolu bu diye düşündüm. “Ne zaman gidiyorum?”

"Şimdi," derken dudaklarına nazik bir gülümseme dokundu.
"Ve seni oraya götürmek için önce bu ölümlü formun ölmesi
gerekıyor."

Sözlerini idrak etmeye fırsatım dahi olmadan elindeki bükül-
müş siyah boynuzu kalbimin derinliklerine sapladı.

Beşinci Bölüm

Sofie, Romeria'nın cesedini Elijah'ın yanına koydu ve en değerli varlığını, Elijah'ın bir keresinde ölümsüz aşkını ilan etmek için parmağına taktığı yüzüğü incelemek için bir an duraksadı. Yüzyıllar geçmişti ama altının parlaklığı gözlerinde sönmemişti çünkü gerçek değerini biliyordu. Onsuz kendini çıplak hissediyordu ama çok geçmeden geri alacaktı.

Malachi'in silahının Romeria'nın göğsünü deldiği yerdeki kan akışı gözünde önemsiz kaldı. Bu bir rahatlamaydı. Kader, bu nişanın, Sofie'nin görevini tamamlamasına kadar ölümlü formunu yeterince uzun süre canlı tutacağına söz verdi ancak Sofie, Malachi'in emirlerinin sağlam olduğuna güvenirken, sonuçlara ise güvenmiyordu. Kader asla karşılıksız bir şey vermezdi. Elijah bunun kanıtıydı. Sofie'yi kendi dünyasının ötesindeki dünya hakkında bu kadar cahil birinin başarısına güvenmeye zorlaması, onun ne kadar acımasız olabileceğini bir kez daha göstermişti.

Sofie zihin okuyamıyor olabilirdi ama nabız okuyabiliyordu. Her duygudaki ritmin bir imzası vardı -şehvetin dalgası, korkunun hızlı yarışı, kalp kırıklığının düşüşü- ve Romeria'nın tek bir kelimeye bile inanmadığını biliyordu. Kendine inanmak için asla izin vermezdi. Sofie'nin kederden deliye döndüğünü düşünmüş olabilirdi.

Ya da sadece düpedüz deli olduğunu.

Malachi'in amacı da buydu. Talimatlarında açıktı -Romeria, Sofie'nin ne olduğunu bilmemeliydi- ve Sofie, Malachi'in neden böyle istediğini sorgulamaması gerektiğini biliyordu. Yıllar boyunca Sofie'ye verdiği rastgele görünen tüm görevlerin onu bu yetenekli ölümlüyle karşı karşıya kaldığı güne hazırlamış olduğunu şimdi görebiliyordu. Ateşin Kaderi onu görmezden gelmiyordu. En başından beri büyük bir ustalıkla ağlarını örüyordu. Sofie tüm bunlardan ne kazanacağına emin olmasa da umurunda da değildi. Tek umursadığı şey, Elijah'ın Hiçlik'ten kurtulmuş olmasıydı, sonuçları ne olursa olsun.

Güçleriyle saray soytarısı rolünü oynamaktan hiçbir zaman zevk almamıştı ama Malachi ona daha fazla zaman ve özgürlük tanısaydı, başka seçenek kalmayana kadar taşları sallayacak, gökyüzünü ağlatacak, rüzgârı uğuldatacak ve alevleri dans ettirecekti. Kızın inanması için her şeyi yapmaya hazırdı. Bu girişim için gücünün her zerresine ihtiyacı varken böyle bir enerjiyi bilerek göz ardı etmek zorunda bırakılmak, Sofie'nin sahip olmadığı bir lükstü. Elbette Malachi bunu böyle amaçlamıştı. Kendi nedenleri vardı. Kaderlerin hepsinin kendi nedenleri hep olmuştu.

Belki de kızın cehaleti onu kurtarırdı. Veya büyük olasılıkla, onu görevine odaklayacak olan şey buydu. Küçük hırsız güçlü iradeli ve dirençliydi. Gençti ama kötülöklere karşı korunaklı değildi. Hayatta kalmaya uyum sağlayarak acımasız dünyasında nasıl gezineceğini öğrenmişti.

Romeria yakında intikam peşinde koşan tanrıların ve canavarların dünyasını görecek, insanın aşk için ne kadar ileri gidebileceğine tanıklık edecekti. Ve artık onun için hiçbir şey eskisi gibi olmayacaktı.

Kanlı ay neredeyse tam üzerlerine gelmek üzereydi. Sofie bu zaman dilimini kaçıramazdı.

“Yolculuk vaktin geldi, benim küçük yardımcım,” dedi. Romeria’nın delici mavi gözlerini kapadı ve yüzünü çerçevelemeleri için koyu renk buklelerini düzeltti. Fiziksel olarak bir yetişkindi ama yine de çok gençti. Bazı yönlerden, Sofie’ye uzun zaman önceki sevgili arkadaşı Adele’i hatırlatıyordu. Görünüşünden çok, küçük kalbi korkmuş bir tavşaninki gibi güm güm attığında özgüveni taklit etme biçimiyle, takındığı yapmacık havasında benzerlikler vardı. Farklı koşullar altında, Sofie onun arkadaşlığından keyif bile alabilirdi.

“Kader merhametli olsun.”

Sofie bıçağı avcunda gezdirdi. Kan, tıpkı kaderin buyurduğu gibi, Malachi’in boynuzunu kaplamak için düzenli bir akıntı halinde aktı ve kızın yarasına sızdı. Bu, Sofie’nin loncada geçirdiği süre boyunca öğrendiği veya duyduğu bir ritüel değildi.

Bu önemli adım tamamlandıktan sonra Sofie, Malachi’in suratının önünde diz çöktü -çünkü Elijah’ın sesini tekrar duyabilmesi onun sayesinde- ve tüm gücünü ortaya koydu.

Yer sallanırken yeraltında yaşayan canlılar telaşla koşturmaya başladı.

Altıncı Bölüm

Nefes nefese uyandım.
Derin bir zonklama ciğerlerimi sızlatıyordu.

Altımdaki zemin yumuşak ve nemli, tavansa üzerimi örten kalın bir battaniye gibi karanlıktı. Gece göğünün altında, çimenlerin arasında yattığımı fark etmem biraz zamanımı aldı. Sofie'nin o kıvrımlı boynuz görünümlü cismi göğsüme sapladığını hatırlamam için birkaç dakika daha geçmesi gerekti.

Elimi vücudumun ağrıyan yerlerinde gezdirirken kalbim hızla çarpıyordu, nesnenin hâlâ göğsümde saplı olduğunu görmeyi bekliyordum sanki. Ama göğsümde hafif bir hassasiyetten başka bir şeyin kalmadığının farkına vardım. "Bana ne yaptın seni deli sūrtük?" diye mırıldanırken sesim boğuk çıktı.

Kesinlikle ölmediğimin farkındaydım ama kesinlikle beni öldürmeye çalışmış gibi hissediyordum.

İrkilerek kendimi oturur pozisyona getirdim. Ve etrafımdaki malzeme yığınının anlam vermeye çalıştım. Düşüncelerimi karıştıran müthiş bir kafa karışıklığı içindeydim. Kot pantolonum ve süveterim gitmiş, yerini ipek katları olan ve derin dekolteli bu devasa *elbise* almıştı. Beni bıçakladıktan sonra şık kıyafetler mi giydirmişti?

Elimi yukarı kaldırdım. Karanlıkta bile, Sofie'nin parmağıma taktığı, beni bir şekilde koruyacağına inandığı yüzüğün ana hatlarını seçebiliyordum.

Bunu anlamlandırmak için zamanım yoktu. Buradan defolup gitmem gerekiyordu.

Kendimi ıslak zeminden kaldırıp dengemi yeniden kazanmadan önce birkaç adım tökezledim ve başım döndü. Sedir çitlerinden duvarlar her iki yanımda yükseliyor ve bana yalnızca iki seçenek sunan, sağımda ve solumda uzanan dar bir koridor oluşturunuyordu.

Uzaktan bağırışlar kulağımda çınladı. Ne kadar uzakta olduğunu tahmin edemesem de kesinlikle solumdan geliyorlardı. Metale karşı metal çarptığında çıkan tıngırtılarla aralara serpiştirilmiş erkek sesleri. Havada, ağır bir duman kokusu hâkimdi. Bir şey yanıyordu.

Kargaşanın aksi istikametinde harekete geçtim. Karanlığın ve göğsümdeki zonklamanın elverdiğince hızlı koşuyordum. Bacaklarımın etrafında dönen eteğin hantal malzemesi ve bir çift sallanan topuklu ayakkabı karmaşasında tökezledim. Çit, fenerlerle aydınlatılan parke taşlı bir patikaya açıldığında, nefes nefese kalmıştım. Ciğerlerim gerginlikten inip kalkıyordu. Elbisemin eteklerini vücudumdan yırtmaya hazırdım.

Dolunay vardı ve sedir ağaçlarının arasında olduğumdan, daha önce görememiştım, her yere göz alabildiğine bembeyaz bir ışık saçıyordu. Sofie'nin bahsettiği bahçe bu muydu? Askerlerin koruduğu o bahçe. Acaba taşı nerede bulacaktım? Kesinlikle bir bahçedeydim. Etrafımda, avuç içim büyüklüğünde güllerin olduğu çalılar vardı, güçlü kokuları duman kokusuyla karışıyordu. Hava sıcak bir yaz gecesini andırıyordu. Isır her neredeyse, Belçika'nın çok güneyinde olmalıydı.

Pürüzlü kırık taş blokları, sanki bir şey yıkılmış gibi, ilerideki patikaya dağılmış durumdaydı. Kargaşanın arasında, ay ışığında parlak bir nesne ışıldıyordu. Yıkıntıların etrafında dolaşp me-

rakla bu ısıltılı nesneyi bulmaya çalıştım. Bunun bir ok başı olduğunu fark ettim, Sofie'nin muhafızlarının arbaletlerindeki oklara çok benziyordu, sadece çok parlaktı ve gümüşten yapılmıştı.

Ve tamamen birinin kanına bulanmış haldeydi.

Onu korku içinde fırlatıp attım, ellerim kanla kaplanmıştı. Çılgınca buradan çıkmanın bir yolunu ararken ellerimi elbise-min eteklerine sildim. Etrafımda daha fazla sedir çalısı belirdi.

Hayal kırıklığıyla Sofie'ye sövdüm. Çünkü beni bir ortaçağ soylusu gibi giydirmiş ve bu lanet olası labirente bırakmıştı. Buradan çıkışımı sağlayacak olan doğru yolu seçme ihtimalim çok azdı. Birinin beni bu kanlı okun yanında bulması an meselesiydi ve böyle bir durumda kendimi açıklamam ne kadar sürerdi acaba?

Bir kadının tiz çığlığıyla başımı aniden sağa çevirdim. Nefesimi tutup dinledim. O tekrar çığlık atarken korkum artıyordu. Bu çaresizlik çığlıklarını pek çok kez duymuştum. Karanlık ara sokaklarda, merdivenlerde, yetersiz aydınlatılmış otoparklarda. Bir keresinde kendi sesimi de duymuştum, onlar kapıları kilitlemeden önce kaldığım barınağa yetişmek için akılsızca karanlık bir parkın içindeki kestirme yoldan geçtiğim gece. Köpeğini gezdiren bir adamın cesareti olmasaydı, listeme ekleyeceğim başka bir korku hikâyem olurdu.

Neye doğru gittiğimi fazla düşünmeden koşmaya başladım, önümdeki fırsata odaklandım. O çığlık atan kadının başına gelmek üzere olan şeyi durdurmamın bir yolu varsa, belki o da bu yerden kaçmama yardım ederek iyiliğime karşılık verir diye umuyordum.

Bu fare labirentinde daireler çizmekten başka bir şey yapamıyordum, döne döne başka bir dar sedir koridorunda koşarken kanım kulaklarıma hücum etti. Ama sonra aniden -çok şükür

ki- önümde bir taş duvar belirdi. En az on metre yüksekliğinde -tırmanmak için çok uzun- ama bir insanın sığabileceği kadar büyük bir açıklığı vardı. O açıklıktan geçip dışarı sızdım.

Dolunayı ilk kez gördüğümde bir an oyalandım. Çünkü şimdiye kadar gördüklerimden üç kat daha büyüktü ve gökyüzünde alçakta asılı duruyor, yeryüzüne parlak bir ışık halısı yayıyordu. Bu da beni neredeyse gündüz olduğuna inandırabilirdi, etraf o derece aydınlıktı.

Bunun dışında ancak tekrar baktığımda gördüğüm ayın tek olmadığını algıladım. Sağımda başka bir ay daha parlıyordu. Bu çok daha küçük ve daha yüksekteydi. Benim görmeye alışık olduğum ay gibiydi.

Burası nasıl bir yerdi ki iki ay vardı?

Yine de ışık bir nimetti. Körü körüne dışarı adım atmış olsaydım, kesinlikle bu dik yokuştan aşağı yuvarlanırdım ve kemiklerimi kırardım. Gözlem noktamdan aşağıdaki vadiyi net bir şekilde görebiliyordum. Uzun, dar bir nehir, uzun otların tarlaları ile ötesindeki sık orman arasında bir ayrım görevi görüyordu. Diğer tarafta nehre paralel bir toprak yol uzanıyor ve geniş, kemerli bir köprü de karşıya geçişe izin veriyordu.

Kan donduran başka bir çılgılık geceyi yarıp geçti. Köprünün eteğine yaklaşan bir hareket gördüm. Genç bir adam, bir kadını sürüklüyordu. Kadın kollarını savuruyor, bacaklarıyla tekme atmaya çalışıyor ve cesur bir mücadele veriyordu. Ama ne kadar sürebilirdi ki?

Ve *ben* o genci korkutup kaçırmaktan başka ne yapabilirdim? Elimden bu kadarı geliyordu.

Gizlenmek için zaman yoktu. Kendimi korumak için duvardan yuvarlanan küçük taş parçalarını topladım ve tepeden aşağı koşmaktan çok kaydım. Uzun, dikenli çimenler tenime batsa

da bu acıyı görmeyen geldim. Sonunda, zemin kendini dikenli çimlerden toprak yola bıraktı. Ayağımdaki dengesiz ayakkabıları fırlatıp koşmaya devam ettim, ne kadar hızlı koştuğuma kendim bile şaşırıyordum.

Ayaklarım köprüye değdiği an adrenalininim tavan yaptı. Güçlü bir enerji damarlarımda güm güm atmaya, korkum beni ileriye doğru itmeye başladı.

Genç adam ortada durmuş, kadının üzerine eğilmişti. Kadın artık mücadele etmiyordu. Çok mu geç kalmıştım? Ölmüş müydü?

"Hey!" Yumruğumda taşlar toplayıp sesimde olabildiğince güç topladım. "Onu rahat bırak!"

Kafası birdenbire kalktı. Buradan yüzünün ince ayrıntılarını seçemesem de atkuyruğu şeklinde toplanmış beyaz saçlarını fark ettim. "Aptal mısın?" diye homurdandı. "Neden Ybaris'e doğru koşmuyorsun?"

Varlığımın onu korkutup kaçıracağına dair umudum boşa çıkmıştı. Bu soysuz beni tanıdığını sanıyordu. Ama ne kadar uzun süre yanılırsa o kadar yaklaşırim ve bu taşları kafasına fırlatığımda onu vurma şansım o kadar artar, diye düşündüm. Nişan almaya hazır vaziyette, daha belli etmeden yaklaşıyordum. "Ona ne yapacaksın?"

Ayak bileklerine gümüş bir ip dolayarak görevine geri döndü. "Daha sonra onun tadını çıkaracaktım ama onu Islor'dan geçirmek riskli. Çok fazla kişi onu tanıyacak. O yüzden bu felaketten biraz tatmin sağlayacaksam bu şimdi de olabilir," dedi.

Kadından hâlâ hayatta olduğunu doğrulayan hafif bir ses çıktı.

Sağ elimdeki taşları daha sıkı kavradım. Bunun acıtması için yaklaşmam gerekiyordu.

"Başarısız oldun, Romeria."

Ayaklarım duraksadı. Bu manyağı tanımıyor olabilirdim ama görünüşe göre o beni *tanıyordu*. Sofie'nin adamlarından biri miydi? Benimle gelemeyeceklerini söylemişti. Belki de bu bir yalandı. "Ben... Yeterince zamanım olmadı," diye kekeledim.

"*Haftaların* vardı! Plan yapmak için haftalar, o aptalı kandırmak için haftalar. *Hepsinin* olması gerektiğini biliyordun, yoksa çabalarımız boşa giderdi."

Bu adam neden bahsediyordu? Sofie ile daha dün gece tanışmıştım.

"Annen bunu duyduğunda pek sevinmeyecek."

"Ne?" Kelime ağzımdan bir solukta çıktı. *Annem* onunla birlikte miydi?

Uzaktan hafif bir gümbürtü geldi.

"İşte atlılar geliyor," diye mırıldandı.

Arkama baktım. İçinden kaçtığım taş duvar, yüksek bir bayır boyunca uzanan bir engeldi. Bunun ötesinde, turuncu bir ateş parıltısı gece göğüne uzanıyordu. Önümdeki, beni buraya getiren toprak patikada, yol boyunca karanlık bir gölge hareket ediyor, gecenin sessizliğini gelen kişiyi taşıyan atların belirgin kişnemesi bölüyordu.

Bunlar askerler olmalıydı.

Adam, "Şimdi git ve hâlâ fırsatın varken Lyndel'e sığın," diye ısrar etti. Eldivenli ellerini öfkeyle çalışıyordu. "Yeni kral seni yakalamadan önce buradan uzaklaş. Onu tek başına yenemezsin," diye bağırdı.

Köprünün diğer tarafındaki patika, sık bir ormana çıkıyordu. Onu dinleme içgüdüğü -bu delilikten uzaklaşma fikri- karşı konulamaz bir hal alıyordu içimde.

"Sana gelince..." Kadının hareketsiz vücudunu yukarı çekerken sesi şeytani bir zevkle çınladı. Kadının sarı bukleli saçla-

nı yere kadar kademeli olarak uzanıyordu. Üzerinde benimki-
ne çok benzeyen, başka bir yüzyıla aitmiş gibi duran, uçuşan
ipek katmanları olan bir elbise olduğu dikkatimi çekti. Adam,
"Sevgili kardeşinin burnunun dibinde ölümün tadını çıkar!"
diye bağırdı ve kızın vücudunu aşağıya sallandırmak için köprü
duvarına doğru havaya kaldırdı.

İşte o zaman ayaklarının yanındaki büyük kayayı ve ona sa-
nılı gümüş halatın diğer ucunu fark ettim. O büyük taşı suyun
dibine kadar takip etmesi için iterek duvarın üzerinden fırlatışı-
nı dehşet içinde izledim. Derken birbiri ardına iki gürültülü su
sıçraması duyuldu.

"Şimdi kaç, yoksa lanetlenirsin." Adam olağanüstü bir hızla
hareket edip ağaçlara doğru koşmaya başladı.

Gecikmeli bir tepkiydi belki ama kafasına doğru elimdeki
taşları fırlattım. Ne yazık ki adamın yanından dahi geçmediler.

Arkamda, toynakların gümbürdeyen sesi daha da yükseldi,
güçlü askerlerin şekilleri hücum edip olduğum yere yaklaştıkça
daha net bir şekilde görünür hale geldi. Hemen kaçarsam ağaç-
ların arasına saklanabilirdim.

Ama bir ormanın ve alevler içinde masum bir kadının ka-
ranlık anıları vicdanımı sızlatıp bacaklarımı geri geri götürdü.
Şimdi buradan kaçarsam, nehirdeki bu kadın boğulacaktı ve ona
yardım etmeye çalışmadığım için duyduğum suçluluk duygu-
sundan asla kurtulamayacaktım.

Köprü duvarına tırmandım. Mesafeyi tam olarak kestiremi-
yordum ama çok da uzak bir düşüş gibi görünmüyordu. Sofie
aklıma gelince ona küfredip atladım.

Buz gibi su beni sarıp sarmaladı ama ben onun soğuşun-
dan rahatsız olamayacak kadar paniğe kapılmış durumdaydım.
Derin bir nefes alıp parlak ay ışığının karanlık derinliklere kadar

uzanmasını umarak suya daldım. Ama aşağıda sadece dipsiz bir karanlık çukuru vardı. Ciğerlerim patlamaya hazır olana kadar körlemesine el yordamıyla yüzdükten sonra yeniden yüzeye çıkmak zorunda kaldım.

Yukarıdan, “Kral adına dur!” diye derin, buyurgan ve yüksek bir ses duyuldu. Atlı iki adam köprüde duruyordu. İkisinde de zırh vardı. Biri yanan bir meşale tutuyor, diğeri bana elindeki oku doğrultuyordu.

Korkuyla yutkundum, kalbim çılgınca güm güm atıyordu. “Burada bir kadın var. Boğulacak! Bana yardım edin lütfen! Işığa ihtiyacım var!”

Oku doğrultan adam silahını biraz indirdi.

Çabalarımın boşuna olacağından korkmama rağmen bir cevap beklemeden tekrar suya daldım.

Tam o sırada gölgelerin arasında bir ışık demeti çiçek açtı. Sofie’nin yüzüğündeki taştan geliyordu, genişledikçe yoğunlaşıyor, gün ışığını arayan hızla büyüyen sarmaşıklar gibi karanlığa doğru uzanıyordu.

Şaşkınlıkla takip ettim, nehrin dibine, belki altı metre altımda uzun, sarı buklelerin dalgalandığı yere kadar. Kadın orada yatıyordu, hareketsizdi, kolları cansız vücudunun iki yanında sallanıyordu.

Yüzüğün bunu nasıl yaptığını bilmiyordum ama kendimi daha derine iterek zaman kaybetmedim. Nehir yatağına ulaşmak ve kadını dipte tutan kayayı bulmak için suyu güçlü kulaçlarla ittim. Yüzüğün ışığında parıldayan kalın, gümüşü kordonu elime aldığımda dehşetim arttı. Hiç böyle bir ip görmemiştim, üzerindeki düğümler karmakarışıktı. Çözmek saatler alacaktı. Ama suyun dibinde hareketsiz yatan sarı saçlı güzel kadının saatleri yoktu, hatta şimdi bile onu kurtarmaya geç kalmış olabildim. Bir asker bana bıçak verse bu kordonu kesebilir miydim?

Test etmek için uzandım. Kordon elimin arasında kayıp şeker gibi dağılıyordu. Bu mucizeye şaşıracak vaktim yoktu. Cığerlerim oksijen ihtiyacıyla yanıyordu. Kadının bacaklarının etrafındaki bağların geri kalanını kolayca silkeledim ve kolumu beline dolayarak onu nehrin yüzeyine çektim.

Havaya ulaştığımız anda öksürmeye ve tükürmeye başladı, bu beni çok rahatlattı.

“İyi olacaksın,” diye söz verdim kesik kesik nefesler arasında. Küçükken aldığım yüzme derslerinin işe yaramasına şükrederek, onu bir kolumla sıkıca kavrayıp diğer kolumu bizi kıyıya çıkarmak için kullanırken, köprüyle nehir yatağı boyunca kulağa gelen bağırışların ve yanan meşalelerin belli belirsiz farkına vardım. En yakın kıyıya vardığımızda yorgunluktan yere yığılmak üzereydim, göğsüm zonkluyordu.

Kadının yanı başındaki çamura düştüm.

“Annika!” diye kaygılı bağırışlarla dolu alçak bir erkek sesi duyuldu.

“Buradayım!” Başka bir öksürük nöbeti geçirmeden önce ağlamaya başladı.

Ağır ayak sesleri ve metalin şakırtısı yaklaşıyordu. Siyah-altın rengi zırh giymiş bir adam onun yanında diz çöktü. Miğferi yüzünün çoğunu kaplıyordu, bir yarıktan sadece ağzı ve gözleri görünüyordu.

“Benim için geri geldin.” Adam eldivenini çıkarıp kızın alnındaki ıslanmış bukleleri düzeltmek için elini serbest bırakana kadar, narin bedeni, onun tehditkâr bedeninin yanında küçük görünüyordu.

“Seni de kaybettiğimi sandım.”

Kesik kesik aldığı nefeslerin arasından gülümsedi. “Neredeyse kaybediyordun. İpler beni suyun altında *merth*’le bağlamıştı.

Beni zamanında bulman imkânsızdı. Bu cesur kadın olmasaydı...” Başını bana doğru eğdi ve sözleri cümlelerin ortasında keşildi. “*Sen.*” Sesinde sadece dehşet vardı.

Onun hayatta olduğunu, hayatını kurtardığımı bildiğim için hissettiğim rahatlama, yerini korku ve pişmanlığa bıraktı. Hepsi beni tanıdıklarını sanıyordu. Ama o adamın aksine, bu sefer beni tanımasının lehime olmayacağını şimdiden hissediyordum.

Diz çökmüş asker şimdi dikkatini bana doğru çevirdi. Yüzü çoğunlukla miğferin altına gizlenmiş olsa da ifadesindeki şok açıkça belli oluyordu. Başını sallayarak askerlere işaret vermeden önce ağzı birkaç dakika açık kaldı. Sonra, “Yakalayın onu!” diyerek bir kükreyle emretti.

Sert, metal eller, kollarımdan tutup beni ayağa kaldırdı.

Adam da ayağa kalktı, bakışları benimkinden hiç ayrılmadı. Etrafımızda kılıçlarla donanmış, sessizce bekleyen askerler vardı. Bir sonraki emri için sanırım hazırda bekliyorlardı. O önemli biri olmalı, diye düşündüm.

Ben hangi *cehennemdeydim*?

Asker, yanından uzun bir hançer çekti ve yaklaştı, bıçağı ay ışığında parladı. “Nasıl hâlâ hayattasın?” Sesinde gerçek bir hayranlık vardı. “Bedenini *gördüm*. Okun kalbine saplandığı yeri *gördüm*.” Hançer ucunu göğsüme doğru kaldırarak elbisenin dekoltesinin yukarısında tenimi çok hafifçe sıyırdı. “Bak, orada kan da var.”

Bıçağının beni yaraladığı yere bakarken vücudum titriyordu. Meşale ışığı, nehrin sularıyla alıp sürüklemeyi başaramadığı soluk gri ipek korsemdeki kahverengi lekeleri aydınlatıyordu.

Bırakın bu insanları, bunu kendime bile nasıl açıklamaya başlayabilirdim?

“Kim olduğumu veya ne yaptığımı sanıyorsunuz, bilmiyorum...”

Beni tutan adam kulağıma, "Krala Majesteleri diye hitap edeceksin," diye homurdandı. Acı veren tutuşu sıkılaştı ve acıdan yüzümü buruşturdu.

Bu adam kraldı demek. Yüzünü pek göremesem de genç görünüyordu. Yakındakilere hızlı bir göz atıldığında, zırh takımının altın göğüs zırhına oyulmuş ayrıntılı tasarımlarla daha incelikle yapıldığını anlaşıyordu.

Ürkütücü bir sakinlikle, "Tamam Komutan Boaz," dedi. "Romeria'nın babamı birkaç *saat* önce öldürmesinden dolayı taç giyme töreni için henüz zamanımız olmadı."

"Ne?" Nefesim kesildi, ağzımdan zar zor bir ses çıktı. "Yapmadım... Yapmadım..." Aklım almıyordu. Bu Sofie'nin işi olmalıydı. O şeytan kadın bu insanları ne yaptığıma ikna etmişti? "Ben kimseyi öldürmedim, yemin ederim. Ben sadece buradayım çünkü—"

"Daha fazla yalan yok!" diye kükredi. Sesindeki ıstırap hissediliyordu. Kolunu ve hançeri yukarıya kaldırdı, ucu aşağıya dönüktü, niyeti açıktı.

"Kardeşim! Dur!" Nehirden çıkardığım kadın -adam ona Annika demişti- haykırarak ayağa fırladı. "Beni o kurtardı!"

"Anne ve babamızı *öldürdü!* Bizi de öldürmeyi planlıyordu."

Aman Tanrım. Görünüşe göre, *sadece* babalarını öldürmemiştim. Bütün ailelerini katletmeye çalıştığımı mı düşünüyorlardı? Dizlerimin bağı çözülüyordu ama beni tutan adam güçlüydü ve beni ayakta o tutuyordu.

Annika dikkat çekmek için kralın kolundan tuttu. "Beni *kurtardı, Zander,*" diye tekrarladı, sözlerini vurgulayarak. "Beni *merth'ten kurtardı.* Üstelik *ham merth.* Çıplak elleriyle."

Adam gözlerini kırptırdı, kadının sözleri benim anlayamadığım bir konuyu dile getiriyor gibiydi. Kralın gözleri ellerim-

den elbisemdeki kan lekelerine kaydı. Sonunda adam hançeri indirdi ve ben de rahatlayarak derin bir iç çektim.

“Denizin dibindeki bağları arayalım mı, Majesteleri?” diye seslendi köprüden bir asker.

Kral -Zander- tekrar konuştuğunda çok sessizce, “Hayır,” dedi. “Atticus ve adamları kaçanların peşine düştü zaten. Bu gece sizi daha fazla riske atmayacağım. Geri dönüp yeniden toplanacağız.” Gözlerini benimkilere kaldırdı, -sert ve köşeli- çenesi gerildi.

Boaz diye seslendiği adam, alçak ve uyarı dolu bir sesle, “Su, Majesteleri,” dedi.

Zander inanılmayacak kadar hızlı hareket ederek bıçağının ucunu avcumun üzerinde gezdirdi.

Acıdan çok şaşkınlıktan, cildime batan bıçak darbesinin acısıyla haykırdım. Fazla bir şey hissedemeyecek kadar şoktaydım. Ay ışığında kanımın damla damla akmasını izledim.

“Getirin onu,” diye emretti askerlere ve sonra kız kardeşini koltuğunun altına alarak onu dik yokuştan yukarı çıkardı.

Yolculuğumun hiçbir yerinde bana davranışları nazik değildi. Atlı, silahlı askerlerin yanından geçerek beni çamurda yarı yarıya sürükleyen Boaz’a ayak uydurmaya çalışıyordum. En az elli kişi olmalıydı, etrafa yayılmış, silahlarını çekmiş ve sanki bir pusuya hazırlanıyormuş gibi etrafa bakıyorlardı. Herhangi bir kaçış umudu yoktu.

Boaz kolunu belime doladı ve beni de kendisiyle birlikte atının sırtına bindirdi. “Kaçmaya kalkışırsan seni seve seve öldürürüm,” diye uyardı sessizce, “tekrar.” Benim kim olduğumu düşünüyorlarsa, beni bir kez öldürdüklerine inanıyorlardı. Bunu ikinci kez yapmaktan da çekinmeyeceklerdi.

Boaz bir emir verdiğinde askerler, Zander ve Annika'yı taşıyan atın etrafında bir çember oluşturdular. Başka bir emirle de onları harekete geçirdi. Toprak yolda yarışarak hızla hareket ediyorduk. Etrafımda birleşen Boaz'ın metal kaplı kolları etkili bir kafes görevi görüyordu, altımızdaki atın toynakları yere vurarak uyum içinde ilerliyorduk. Kemiklerim zangır zangır titrese de zar zor fark ediyordum çünkü tek düşündüğüm başıma bundan sonra ne gelebileceğiydi.

Bir dönemeçten geçince kendiliğinden açılan geniş bir kapıya doğru ilerledik. Karanlık figürler duvarın tepesinde nöbet tutuyor, çentikli oklarıyla hazırda bekliyorlardı.

Kapıdan içeri geçtik ve sedir çitlerden oluşan labirentin ötesinde ne olduğunu ilk kez gördüm.

Ateş ve kaos.

Garip manzarayı sindirmeye çalışırken gözlerim kocaman açıldı. Sanki zamanda geri adım atmıştım. Kapının yanındaki açık alan, ileride çatıları çeşitli açılarda eğimli, pencereleri küçük, uyumsuz, iki üç katlı tuğla ve taş binaların sıralandığı dar bir parke taşı sokağa doğru inceliyordu. Direklere ve duvarlara asılı fenerlerin içlerindeki parıldayan alevler, yukarıdaki ayların ötesindeki etraftaki tek ışığı kaynağıydı. Görünürde bir araba, hatta bir sokak tabelası bile yoktu.

Havada yoğun bir duman kokusu vardı ve sık sık etrafta çaresizlik feryatları çınılıyordu.

Atlarımızın toynakları takırdayarak yüzleri kül, kir ve kana bulanmış silahlı askerlerin yanından geçerek tek sıra halinde ilerlemeye başlarken dehşet içinde ağzım açık kaldı. Sağımda, katledilmiş cesetler bir arabanın üzerine yığılmış halde yatıyor, yük atları çekme emrini beklerken bir balya samanı çiğniyorlardı. Her geçen dakika yığına daha fazla ceset ekleniyordu.

Daha önce otobüs duraklarında donmuş, bir çöplüğün arkasında aşırı doz alıp ölmüş, bir karton kutu içinde bıçaklanmış insanlar görmüştüm ama aynı anda bu kadar çok ceset hiç görmemiştim.

İleride bir grup insan bir araya toplanmıştı. Bazılarının yanakları isle kaplı, başka bir grup gözlerinde dehşetle, yanarak kül olan bir binayı söndürme çabasında olan insanların üzerlerine kovalarla su fırlatırken, alevlerin onların bu çabasına meydan okurcasına dans etmesini izliyorlardı.

Bir çocuk, bir adamın vücudunun yanına çömeldi ve elini tutarken ağlamaya başladı. Bu manzaraları gördükçe göğsüm sıkışıyordu.

“Burada ne oldu?” diye sordum yüksek sesle.

Boaz homurdandı. “Ybaris’liler yaptı. Sen yaptın.” Dizginleri bıraktı ve bir an sonra başımın üzerine ağır bir battaniye düşerek görüşümü engelledi. “Seni surların içine geri getirdiğimizi görmemeleri en iyisi. Bu gece duygular çok güçlü yaşanıyor. Majestelerinin intikam alma zevkini kimsenin elinden almasını istemeyiz. Acaba bir kral ve kraliçeyi zehirleyen, bütün bir kraliyet soyunu öldürmeyi planlayan bir kadına nasıl bir ceza yakışır? Hain babanın düşünmesi için seni parça parça Ybaris’e göndermem kesinlikle bir mesaj iletirdi. Yine de kralın kelleni elinde tutmak isteyeceğini tahmin ediyorum. Bir şekilde tekrar ölümden dönmeni istemeyiz.”

Örtünün yünündeki deri, çam talaşı ve saman karışımını içime çekerken midem bulandı, nefesime odaklandım. Pislik beni korkutmaya çalışıyordu. Hepsi bu kadar.

“Krala yol açın!” diye bağırdı bir asker.

Atlar sabit bir hızla ilerledi. Biz geçerken hâlâ ısırap çığlıklarını duyuyor, kendi sıcak gözyaşlarımın yanaklarımdan aşağı süzüldüğünü hissediyordum.

Yedinci Bölüm

Sonsuz gibi görünen merdivenlerden körü körüne tökezleyerek çıkıyordum. Beni çıplak ayaklarımın üzerinde tutan tek şey, Boaz'ın kolumdaki mengeneyi andıran kavrayıştı. Ancak sahanlığa vardığımızda battaniyeyi kafamdan çıkardı. Beni öne itti.

Birkaç adım sendeledikten sonra elbisemin eteğine takılarak düşüp dizimi taş zemine çarptım. Acıdan bağırmamak için kendimi çok zor tuttum.

“Kendini ve yaptıklarını *açıklayacaksın!*” Battaniyeyi yanıma, yere fırlattı.

Acıyla dişlerimi gıcırdatarak yaralı bir hayvan gibi kendimi ondan en uzak köşeye sürükledim ve hızla yeni çevremi gözden geçirdim. Beni, bir tarafında samanların üzerinde küçük bir kürk yığını, diğer tarafında bir kova olan yarım daire biçimli bir odaya getirmişti. Sadece duvardaki küçücük bir açıklık gece gökyüzünü görmeme olanak sağlıyordu.

Boaz, miğferini çıkarmış ve koltuğunun altına sıkıştırmış bir halde kapının girişini tamamen kaplar bir şekilde ayakta duruyordu. Bu kadar güçlü bir adam için beklediğimden daha yaşlıydı. Kırpılmış, fare kahverengisi saçlarına karışan açık gri bir tozu andıran beyaz saçları vardı ve alnında zikzak çizen kaş çatma çizgileri. Bir kan sızıntısı yanağından süzülüyordu. Göğüs zir-

hını kaplayan daha fazla kanlı çizgi vardı. “Bunu nasıl yaptın?” diye sordu.

“Neyi yaptım?” dedim hayretle.

“Benimle oynama,” diye homurdandı. “O oku kalbine sapladım. Gül bahçesinde yere düştüğünü *gördüm*. Sen ölmüştün.”

Gül bahçesinde bir ok...

Elime aldığım kana bulanmış silahı hatırladım. Bunun benim kanım olduğunu mu söylüyordu? Beni bununla öldürmeye çalıştığını mı? Korsemin kumaşının yırtılmış gibi görüldüğü koyu lekeye baktım. Göğsümdeki zonklama uyandığım zamanki kadar keskin değildi ama yine de acıyordu. Sedir labirentine gelmiştim. Oraya nasıl gelmiştim? Sürünmüş olmalıydım. Ama bana ateş etmemişti...

“*Nasıl* hayattasın!” Boaz’ın kalın sesi taştan sekerek başıboş dolaşan düşüncelerimi böldü. Zırhı her adımda şingirdiyordu. Aniden ileri atıldı.

“Bilmiyorum ama ben sandığın kişi değilim!” dedim çaresizce. Bir top gibi kıvrılıp kollarımı başımın etrafına dolayarak bir saldırıya karşı kendimi korumaya hazırlandım. Beklediğim saldırı gelmeyince, yukarıya doğru kafamı kaldırıp bir göz atma riskini aldım.

Kısılmış gözlerle beni inceliyordu. “Nasıl yeni bir aldatmaca uyduruyorsun bilmiyorum. Belki de suç ortakların tarafından kurtarıncaya kadar zaman kazanabileceğini düşünüyorsun? Ama işe yaramayacak. Muirn öldü. İsyanlılar ya öldürüldü, yakalandı ya da şehirden kaçtı. *Kimse* seni kurtarmaya gelmiyor.” Topuklarının üzerinde döndü ve parmaklıkları kapıyı arkasından çarparak dışarı çıktı.

Başamaklardan aşağı inen ayak seslerini dinledim ve kulak mesafesinin ötesine geçene kadar bekledim. Ancak o zaman ken-

dime rahat bir nefes vermek için izin verdim. Rahatlayacak bir şey olmamasına rağmen. Çıkış yolu bulamayacağım bir çıkmazın içindeydim. O adamın dediği gibi koşmalıyım. Annika'yı ölüme terk etseydim yaşıyor olacaktım ve bu hücrede olmayacaktım. Boaz'ın tehditleri amacına ulaşmıştı, çok korkmuştum.

Ve elim zonkluyordu. Avcumdaki büyük, derin yarığı inceleyen irkildim. Bu en az on, belki daha fazla dikiş gerektirecek kadar büyük ve derin bir yaraydı. İçimden bir ses bana doktor getirmek için acele etmediklerini söylüyordu. Kanı durdurmam gerekiyordu.

Elbisemin etek ucu yırtıktı. Dişlerimi ve sağlam elimi kullanarak bir şerit koparıp yaramın etrafına sardım. Yaramdaki kiri görmezden gelmeye çalıştım. İnsanlar enfeksiyondan uzuvlarını kaybedebilirlerdi. Bazen daha fazlasını. Hudson yakınlarında yaşayan evsiz bir kadın -ona Sally Rivers diyorduk- başparmağını bir teneke kutuyla kesmişti ve daha sonra sepsisten *ölmüştü*.

Kendimi sert taş zeminden kaldırdım ve çevremi daha iyi kavramak için küçük pencereye doğru yöneldim. Boaz'ın beni bir kuleye kilitlediğini dehşetle anladım. Yüksek bir kulenin tepesinde, yerden en az on beş metre yükseklikteydik. Açıklıktan sığabilsem bile, aşağıya atlayarak vücudumdaki her kemiği kırardım. Kafamı küçük boşluğa yerleştirdiğimde bir miğfer gördüm. Girişte bir asker nöbet tutuyordu.

Boaz büyük bir avluda kararlı bir şekilde ilerliyor, kütükleri çekip onları bir yığına atmakla meşgul olan iki adamla konuşmak için duraklıyor, havadaki parmağı ve çözemediğim kelimeleriyle onları yönlendiriyordu. Onların dışında kimseyi görmedim. Burası, içinden geçtiğimiz şehrin sokaklarından çok daha sessizdi.

Sıcak yaz havasına rağmen bu hücre serindi ve elbisemi nehir yüzünden sırlıslamı. Yaralanmamış elimi kullanarak etekle-

rimden suyu çıkarmaya çalışırken dişlerim titredi. Bunun için kendimi azarlamadan edemedim. Gerçi hipotermi veya zatürreden ölmek, benim için planladıkları şeye tercih edilebilirdi.

Bir damla daha su kalmayana kadar sıktım. Boaz'ın bıraktığı battaniyeyi topladım ve üstüme örterken burnuma gelen toprak kokusunda garip bir rahatlık buldum. Koyun postuyla kaplanmış saman yığını benim yatağımdı sanırım. Kabul etmeliyim ki çok daha kötü yerlerde uyumuştum ama yine de burası hiç çekici değildi.

Artık çamurlu ayaklarıma bakıp beklemekten başka yapacak bir şey yoktu.

Yakınlardaki kulenin içinden bir yerlerden hafif bir sürtünme sesi gelince ensemdeki tüyler diken diken oldu. Parmaklıkların ötesindeki karanlığı arayarak ihtiyatla hücre kapısına doğru ilerledim. Sahanlığın karşısında başka bir hücre vardı.

“Merhaba?” Nefesimi tutup dikkatle dinledim. Gölgelemin içinde saklanan, hangi cehennemde olduğumu bana anlatabilecek birileri olabilir miydi? “Merhaba?” diye tekrar seslendim, daha yüksek sesle.

Parmaklıkların arasından bir fare fırlayarak beni ürküttü. Orada durduğumu görünce aniden durdu, sonra merdivenlerden aşağı yöneldi. Onun dışında çağrıma kimse cevap vermedi.

Hücre kapımı itip sallayarak test ettim. Gürültülü bir şekilde tıngırdasa da yerinden kımıldamadı, bu da kilitli olduğunu doğruluyordu.

Kapana kısılmıştım ve tamamen yalnızdım – kemirgenler dışında.

Olaylar nasıl bu hale gelmişti?

Ay ışığı, derme çatma yatağıma gümüş parıltısıyla yıkamak için pencereden içeri giriyordu. O ışığın altında kaç kişi ceza-

sını beklemişti? Battaniyeyi üzerime daha sıkı sararak Sofie'nin mahzene doğru çılgınca yürüyüşünde bana söylediği her şeyi ve bir labirentte uyandığımdan beri başıma gelen çılgın olayları gözden geçirdim.

Sofie, bu insanların kim olduğumu öğrenemeyecekleri konusunda kararlıydı. *Ne* olduğumu. Benim kim olduğumu anlarlarsa eğer, hayatta kalamazdım. Ama Romeria'nın olduğumu *sandıkları* bu versiyonu, görünüşe göre bir kral ve kraliçeyi öldürüp şehirlerinde bir savaş başlatmıştı. Nasıl olsa beni öldüreceklerdi, buna emindim.

Sofie'nin parmağıma taktığı yüzüğü inceledim. Mücevherin donuk olduğunu düşünmüştüm ama ay ışığının altında parlıyordu. Bunun beni koruyacağını söylemişti ve belki de koruyacaktı, kim bilir. Nehrin dibindeyken nasıl bu kadar parladığını hâlâ anlamış değildim ama sanırım bu soruyu da bir anlam ifade etmeyen uzun bir olaylar listesine eklemem gerekecekti.

Belki de babam gibi aklımı kaybediyordum. O da böyle mi hissediyordu? Bugüne kadar, önünde ortaya çıkan gerçeği gördüğü konusunda kararlıydı ama yine de etrafındaki herkes gerçeğin farklı bir versiyonunda ısrar ediyordu. Yani, kılıçlı askerler ve kimsenin bilmediği bir ortaçağ şehri? Gökyüzünde iki ay? Gözümle görüyordum ama tüm bunları kafamda mı yaratmıştım? Yanlış olarak kabul edemeyeceğiniz kadar canlı sanrılardan mustarip olmak böyle bir duygu muydu?

Sofie'nin o tırtıklı siyah boynuzu göğsüme sapladığını *hatırlıyordum* ama yine de Boaz beni okla vurduğunda ısrar ediyordu. İkimiz de göğsümün ağrıdığını ve elbisemin neden kan içinde olduğunu açıklayan bir gerçeğin iki versiyonunu hatırlıyorduk ama yine de bu açıklamaların hiçbiri makul görünmüyordu.

Herhangi biri doğru muydu?

Titreyen parmaklarımla battaniyeyi kaldırdım. Bu elbise tüm katmanları, ihtişamı ve göğüs dekoltesini belli eden tarzıyla her ne kadar absürt olsa da mahvolmadan önce göz kamaştırıcı olmalıydı. Onu her kim yaptıysa altın iplikle fırırlar ve çiçekler dikmek için sayısız saat harcamıştı.

Yaramın olduğu hassas noktayı loş ışıktaki daha iyi inceleyebilmek için sert ve tam oturan korseyi göğsümün şişkinliğinden sıyırmak bayağı çaba ve bir kolumu elbiseden çıkarılmasını gerektiriyordu. Benekli, koyu morumsu kırmızı yara izini görünce yüzümü buruşturdum. Açık bir yara bulmayı bekliyordum ama yine de cildim yarılmamıştı. Kötü bir çürükten başka bir şeye benzemiyordu.

Ama cildimi delen o boynuza benzeyen cismi gayet net *harırlıyordum...*

“Ölmüş biri için çabuk iyileşiyorsun.”

Sesi duyunca irkildim, battaniyeyi üzerime örtmek için yukarı çektim, yanaklarım kızardı. Bu soğuk, sakın tonu tanıyordum. Bu kraldı. Zander. Nasıl ses çıkarmadan içeri girmişti? Ve ne zamandır gölgelerde durup beni izliyordu?

Bir anahtar kilidin içinde sallanarak şıkırdadı.

Kapı esneyen bir gıcırtyla açılınca paniğim arttı. Hücreden içeri adım atarken eğildi. Zırhı gitmişti, dizlerinde çizmelerle buluşan uzun bir ceket de dahil olmak üzere şık siyah bir takım giyiyordu. Yüzünün çoğunu kaplayan bir miğfer olmadan genç olduğunu gördüm. Benden daha büyüktü tabii ama bir kral olmak için gençti. Kralların kaç yaşında olması gerektiğini pek düşündüğümünden değil. Zeytin tenli yüz hatlarının geri kalanı, çenesi kadar sert ve köşeliydi, yüzünden geriye doğru dalgalar halinde dökülen ve ensesine ulaşan altın-kahverengi saçlarla çerçevelenmişti.

Elleri iki yanında, kılıcını tutan kının yanında asılı halde vaklaşıırken soğuk bakışları beni delip geçti. Uyluğuna bağlanmış mücevherli hançer de elinin altındaydı.

İçimdeki hırsız, onun haberi olmadan ondan bu küçük silahı alıp alamayacağını merak ediyordu. Ama insanları eşyalarından mahrum etmeyi başarmamın nedeni, benden şüphelenmemeleri idi. Zander, hırsızlıktan çok daha beter şeyler yaptığımdan şüphelendiği için göğsüme hançer saplamasına sadece bir saniye kalmıştı. Ailesini benim öldürdüğümü düşünüyordu.

Hâlâ yaşıyor olmam bir mucizeydi.

“Ayağa kalk,” diye emretti, sadece bir adım ötemde durup ellerini esnetirken.

Beni oracıkta öldürmesi için ona bir bahane vermek istemeyerek buna razı geldim.

Zırhının içinde daha önce bir titan gibi görünüyordu. Şimdi tepemde dikilirken hâlâ uzun boylu ve geniş omuzluydu ama insanlık dışı bir görünüşte değildi. Yine de daha az göz korkutucu olduğu söylenemezdi. Ve o kral olacaktı. Burası ve bu insanlar benim için hiçbir şey ifade etmese de ondan yayılan güç ve kibir aurasını hissediyordum.

Keskin bakışları üzerimde sabitlendi. Onu sandığı Romeria olmadığımı ikna edecek doğru kelimeleri bulmaya çabalarken ceketinin yakasına odaklanarak soğukkanlılığımı korumaya çalışıyordum.

Yün battaniyenin bir köşesine uzandı ve niyeti hemen anlaşıldı.

İçgüdüsel olarak, kollarımı vücuduma daha sıkı sardım ve ona, onu uyaran delici bir bakış attım.

Kaşlarını kaldırdı. “Demek *şimdi* benim yanımda utangaçlığın tuttu?” dedi.

“Bunun ne anlama gelmesi gerekiyor?”

“Bilmiyormuş gibi yapma. Bana yararı göster. *Şimdi.*”

Bana baskı yaparsa onunla savaşıcak kadar güçlü değildim ve durumu biraz kontrol etmeyi tercih ediyordum. İsteksizce bataniyenin kenarını sadece morarmış tenimi görebileceği kadar indirdim, daha fazlasını değil. Çünkü gölgelerin arasında pusuya yatmışken zaten yara yerime çok uzun bir bakış arma fırsatı olmuştu.

Uzanıp parmak ucunu *bir şeyin* -bir boynuz ya da ok- beni yaraladığı yerde gezdirirken gerildim. Bana olan bariz nefretine rağmen dokunuşu nazikti.

Ve dehşetime rağmen vücudumda bir ürperti dolaşıyordu.

Uzun bir süre sonra kendini geri çekti. Sırtını bana döndü ve küçük hücremde volta atmaya başladı.

Bu fırsatı elbisemi düzeltmek için kullandım. Canım yanınca irkildim.

“Geçen haftalarda iyiliksever büyücüyü oynamak, insanlarımız arasında barışı aramak ve tüm ailemi yok etmek için planlar yapmakla meşguldün. İnkâr etmeye kalkma. Hayatta kalan hizmetkârlarını sorguladık. Hepsi de zorluk çıkarmadan itiraf etti.”

Hizmetçilerim mi vardı?

“Ailemi öldürmeyi başardın. Atticus kalbine saplanan oku kıl payı kaçırdı ve sen onu kurtarana kadar Annika kesinlikle ölmüştü. Bunu neden yaptığını anlayamıyorum ama eminim senin nedenlerin vardır. Belki de takip edildiğinizi anladığında yaptığın bir iyi niyet jestiydi? Yine de mücadele etmemiş olmana şaşırdım.”

Elli atlı askere karşı -tek başıma- mücadele etmek mi?

Yüzünü bana dönerken topuğu taşa sürttü. “Ben nasıl gidecektim? Zehirle mi? Ya da ben senin yanında, tatmin olmuş kayıtsız yatarken, iyi yerleştirilmiş bir bıçakla mı?”

Her şeyi inkâr etmek ve masumiyetimi savunmak istiyordum ama kendimi tuttum. Ne kadar çok konuşursa, o kadar çok öğrenecektim. Şimdiye kadar, ailesinin üç çocuğu olduğunu biliyordum. Ayrıca Zander ve ben bir çift olabilirmişiz gibi geliyordu. Bu durumda, ondan utanmamla ilgili yaptığı imalar şimdi mantıklı geliyordu.

Ama birbirimiz için tam olarak neydik?

Bakışlarım ağzına, dolgun dudaklarına kaydı. Onları daha önce öpmüş müydüm?

O delici gözler bu elbisenin altındaki her şeyi görmüş müydü?

Sabahları uzuvlarımız birbirimize karışmış olarak mı uyanıyorduk?

Tanımadığım bir adam bana fazlasıyla aşına görüldüğünde karşısında durmak kafamı karıştırıyordu. Karşımda, belli ki elinde yeterli delille beni sevdiklerini öldürmekle suçlayan bir adam duruyordu.

“Baban benimkiyle pazarlık yaparken bu plandan haberdar mıydı? Çünkü planın her yerinde Neilina’nın adının yazılı olduğunu görüyordum. Önemli olduğundan değil. Ailem yemeklerini törenden sonra değil de *önce* yemeye karar verdiğinde, ne yazık ki hepimiz için özenle hazırlanmış planlarınız suya düştü.”

Çenesi gergindi. “Bu duvarların içinde komplo kurmanda sana kim yardım etti? Yardım aldığını biliyorum, Lord Muirn’inkinin ötesinde. Programlarımızı bilen biri, muhafızları nasıl geçeceğini de biliyordu. Aileme kimin ihanet ettiğini bilmek istiyorum. Islor’a kim ihanet etti?”

Sesimi sabitledim. “Öldürmek için komplo kurmadım...”

“Sana kim yardım etti!” diye kükredi, eli hançerine doğru uzanarak.

Geri çekildim. Hiçbir faydası yoktu. Suçluluğuma zaten ikna olmuştu ve onu inkâr etmeye devam edersem beni dinlemeyecekti. Ona gerçeği vermenin başka bir yolunu bulmalıydım. “Sofie.”

Sanki bu kadar çabuk bir cevap beklemiyormuş, hatta hiç beklemiyormuş gibi duraksadı. “Sofie,” diye tekrarladı kaşlarını çatarak. “Sofie diye birini tanımıyorum.”

“Bana adının bu olduğunu söyledi ama belki de yalan söylüyordu.”

“O kim? Bir saray mensubu mu? Nedime mi? Hizmetçi mi?”

“Kesinlikle bir hizmetçi değil. Kendi kalesi var. Uzun boylu ve zayıf, uzun kızıl saçları var. Güzel bir kadın. Kılıç kullanmakta iyi.”

Başını salladı. Tanımım, tanıdığı hiç kimseye uymuyordu. “Onunla nerede tanıştın?”

“Manhattan’daki bir yardım etkinliğinde.”

“Ybaris’te mi orası?”

Manhattan’ı duymamış bir kral mı? “Hayır. New York’ta. Orada buluştuk ve sonra oraya uçtuk—”

“Uçmak mı? Bana bunun arkasında bir büyücünün olduğunu mu söylüyorsun?”

Kaşlarımı çattım. *Ne?*

“O bir elemental mi?”

“Bilmiyorum.”

Ağzının içinden küfür gibi bir şeyler mırıldandı. “O ne kadar güçlü? O şimdi surlarımızın içinde mi?” Aniden telaşlı bir sesle sorular sormaya başladı.

Ne kadar güçlü? Buna cevap vermeye başlayamazdım. “Buraya gelemeyeceğini söyledi.”

Tekrar adım attı. "Peki, isyancılara yardım etmesi karşılığında o aptal Lord Muirn'e ne söz verdin?" Mırıldandı. "Elbette... Fıtlılık vadettin. Hepimiz ölüyken, tahtı güvence altına almanıza yardım etmesi için asil kana sahip bir Islor'luya ihtiyacın olacaktı. Yine de o dönemde saray halkını etkileme konusunda çok az şansın olurdu. Gerçekten de Islor gelenekleri hakkında hiçbir şey bilmiyorsun."

Tekrar denedim. "Bana inanmadığını biliyorum ama aileni ben öldürmedim. Seni öldürmeye *çalışmayacaktım*."

"Bir kuleye kapatıldın ve vatana ihanetle suçlanıyorsun. Her şeyi söyleyeceksin, değil mi Romeria?"

"Muhtemelen," diye kabul ettim. Sanki beni çok iyi tanıyor-muş gibi dilindeki ismim sarsıcı geldi. "Ama bu benim suçlu olmadığım gerçeğini değiştirmez. Ben sandığın kişi değilim."

Bana doğru yaklaştı. Ben de sırtım duvara çarpana ve beni onun devasa formundan kaçmaktan alıkoyana kadar uzaklaştım. Ay ışığı normal şartlarda hayran kalacağım bir yüzü aydınlatıyordu. Şimdiyse o yüzde sadece sert çizgiler ve nefret görüyordum.

Dikkati, battaniyeyi göğsüme bastırıp derme çatma bandajımı yerleştirdiğim yere odaklandı. "Artık böyle takılar takmana gerek yok, değil mi?" Elini avuç içi yukarıya bakacak şekilde uzattı.

Onun dikkatini çeken benim bandajım değil, yüzüğümüdü ve hareketinin anlamı açıktı.

Bu yüzüğü asla çıkarmamalısın.

Sofie'nin uyarısının doğruluğunu test etmek istemiyordum, bu yüzden karşılık olarak elimi battaniyenin altına soktum. Tüm cesaretimi toplayarak, Zander'ın çelik gibi bakışlarıyla karşılaş-mama rağmen sesimi bulup, "Bu benim," derken yüzüğü tuttum.

Kalbim göğsümde güm güm atarken ve etrafımızda dönen artan gerilim, ciğerlerimdeki havayı almakla tehdit ederken za-

man adeta asılı kaldı. Benim onunkini okumaya çalıştığım kadar o da benim düşüncelerimi okumaya çalışıyor gibi görünüyordu.

Yavaşça, net bir şekilde, "Ben sandığın kişi *değilim*," dediğinde, benim düşüncelerimdeki dürüstlüğü ve masumiyeti görebilmesi için dua ettim.

"Ybaris krallığının müstakbel kraliçesi, nişanlım Prenses Romeria değil misin?" dedi ölümcül bir sakinlikle.

Ağzım açık kaldı. *Prenses? Krallık? Nişanlı?*

"Hayır! Yani, evet, benim adım Romeria ama ben..."

"Yeter!" Ceketinin altına uzandığında kaşları çatıldı. Eli hançerin kabzasını sardı. "Yaptığın şeyden pişmanlık duyan bir parçan var mı?"

Herhangi bir cevabın o silahı kınından çıkaracağını garanti edeceğinden korkarak sessiz kaldım.

"Bunun arkasında senin olmadığına inanmayı ne kadar çok istediğimi biliyor musun?" diye fısıldadı boğuk bir sesle, yaklaşıp. Gözleri keskin bir acıyla parlıyordu. "*Lütfen*, bunu bana yapmadığına beni ikna et."

Vücudumu soğuk taş duvara yasladım ve nefesimi tuttum, çığlık atma dürtüsü boğazımı tırmalıyordu. Tüm yaşadıklarım-dan sonra, *böyle* mi ölecektim? Bir ortaçağ kule hücresinde, bu duygusal olarak yaralanmış kralın ellerinde, başka biriyle karıştırılarak?

Eğildi ve tüy gibi hafif bir darbeye dudakları benimkilere değdi.

Beklenmedik hareketi ve ardından beni daha büyük bir istekle öpmesi karşısında şoktan donakaldım. Sözleri paniğimin girdabında bile karşılık buluyordu. Ben *onun karısı* olacaktım. Bu korkunç suçlardan masum olduğuma inanmak *istiyordu*.

Belki onu hâlâ ikna etmenin bir yolu vardı.

Birini öpmeyeli uzun zaman olmuştu. En son öptüğüm kişi, altı ay önce bir kulüpte bana evlenme teklif ettiğinde al-yansını çıkarmaya bile tenezzül etmeyen bir adamdı. O gece onun Blancpain saatini çalmıştım. Derin, titrek bir nefes alarak Zander'ı öpmeye devam ettim.

Dudakları yumuşak ve sıcaktı, soğuk, sert tavrıyla tam bir tezat oluşturunuyordu. Beni isteyerek öpüyordu.

Battaniyemi tutmayı bırakınca omuzlarımdan kayarak ayaklarıma düştü. Çekingen parmaklarla, yaralanmamış elimi önümde, onun göğsünün üzerinde gezdirdim, avcumun altındaki sert kasların genişliğine sessizce hayran kaldım. Başımı geriye doğru eğip dilimin ucuyla dudaklarının kenarını hafifçe okşadım.

Zander kıpırdamadı, girdiği anlık büyüünün etkisi geçecek ve geri çekilecek diye korkuya kapıldım. Ama sonra keskin bir nefes alarak hararetle karşılık verdi. Başımın arkasını kavramak için uzandı, dilinin becerikli vuruşlarıyla öpücüğü derinleştirirken parmakları saçlarımin arasında dolanıyordu. Sıkı kalçaları beni duvara sabitledi, gergin vücudu benimkini bastırdı.

Bir an duygularım fazlasıyla yoğunlaştı. Hiç böyle öpülmemiştim – bu kadar büyük bir çaresizlikle. Ama amacımı çabuk hatırladım. Elim, o keskin çene hattını hassas bir dokunuşla okşamak için kalın boynunun üzerinde gezinmeye başladı. Diğer elim -yaralı elim- ezilmeye karşı güvenli bir şekilde, hançere daha yakın olduğu bir yere doğru aramızdan kaydı.

Zander'ın dudakları önce ağızımdan çeneme, sonra boynuma kaydı, nefes nefeseydi.

Bu anın yoğunluğu içinde, ortasında bulunduğum tehlikeye rağmen vücudum tepki vermeye başladı. Ona daha iyi erişim sağlamak için sırtımı kavislendirdim ve saçımdaki tutuşu sıkılaştı. Başımı belli bir açıyla eğerek boynumu genişçe esnetti.

Dişlerinin boynumu sıyrışıyla ürperdim, dişlerinin beklenmedik keskinlikleri beni iliklerime kadar ürpertti.

Ama parmakları elbisemin yakasına dolandığında ve ben kumaşın sarsıldığını, bir dikişin yırtıldığını duyduğumda, durumun kontrolünü hızla kaybettiğimi fark ettim. Belki en başta bile hiç kontrolüm olmamıştı.

Sokaklarda yaşarken kimsenin beni böyle kullanmasına asla izin vermedim. Durumum ne kadar vahim olursa olsun, şimdi de olmasına izin vermeyecektim. Ama bunu avantajım için *kullanacaktım*.

Gece havası, elbisemin bir tarafının tehlikeli bir şekilde aşağı çekildiği çıplak tenimi okşuyordu. Zander'ın bakışlarını sanki ağzıymış gibi kesinlikle vücudumda hissediyorum ama kıpırdamadı. Devam mı etse, dursa mı diye düşünür gibi duraksadı. Her an ikincisine karar verebilirdi.

Avcumdaki sızıya karşı dişlerimi gıcırdatarak parmaklarımı ceketinin içine kaydurdum ve kalçalarını ayırık baldırlarıma doğru daha sıkı çekmeden önce yönümü bulmak için ince belinin üzerinde gezdirdim.

Gırtlaktan gelen bir sesle cevap verdi. Yumruğu bir kez daha saçlarımı sıktı ve ağzını boynuma doğru hareket ettirdi. Dişlerinin bir kez daha nefis bir keskinlikte vücuduma temas ettiğini hissediyordum ve dudaklarımdan davetsizce yumuşak bir inilti kaçtı. Ama o andaki dikkat dağınıklığını kullanarak başparmağımla hançerin kabzasına hafifçe dokundum ve hafif, fark edilmeyecek bir tutuş ararken kınına oturmasını test ettim.

Hançerin üst kısmını sıktım...

Zander aniden benden uzaklaştı ve ulaşamayacağım bir yere birkaç adım geri gitti.

Ellerim boş kaldı, planım suya düştü.

Ademelması sert yutkunuşuyla sallanıyordu. “Barış getirebilirdik. Islor ve Ybaris’i birlikte değiştirebilirdik. Ama sen haklısın. Düşündüğüm kişi değilsin.” Avcundaki uzun, altın saç tokasını incelerken çenesi kasıldı. “Ve hain ağzından çıkacak tek bir kelimeye *asla* inanmayacağım.”

“Sana yemin ederim Zander...”

“Bir daha *sakın* adımı söyleme!” diye kükredi. Sakinliğini yeniden kazanmak için birkaç dakika duraksadı ve tekrar konuştuğunda sesi o soğuk, kayıtsız tona büründü. “Diğer hainlerle birlikte şafak vakti cezanla yüzleşeceksin. Söz veriyorum, seninki hızlı ve acısız olmayacak, tıpkı benim ailemin ölümü gibi.” Elime doğru başını salladı. “Seni Azo’dem’den uzak tutabilecek mi görelim çünkü kaderler oraya gitmeyi hak ettiğini düşünecek.” Arkasına bakmadan hücremden çıktı, kapı çarparak kapanırken parmaklıklar zangırdadı. Merdivenlerden inen ayak sesleri hızla uzaklaşıyor ve beraberinde tüm umudumu da alıp götürüyordu.

Elbisemi tekrar düzeltip pencereye koştum, ona *her şeyi* anlatmaya hazırdım: Sofie, Korsakov, beni yaralayan boynuz, Malachi’ın taşı için yola çıktığım bu görev hakkında her şeyi anlatacaktım. Ama başka bir yoldan gitmiş olmalıydı çünkü avludaki insanlar sadece kule kapısının önünde volta atan asker ve bir dizi ahşap yapıyı düzenleyen iki adamdı.

Yapıları yeniden daha net gözlerle incelerken buz gibi bir huzursuzluk tenimi karıncalandırdı. Farklı uzunluklardaki kereste yığınları altına, ateş yakmak için kullanılan çiralar istiflenmişti. Bu odun yığınlarını insanları ateşe vermek için kullanıyorlardı ve burası bir infaz meydanıydı.

Ve kralın son sözlerinden, hangi yöntemin kaderim olduğuna emindim.

Sonunda durumumun gerçek ciddiyetini kavradığımda paramparça oldum.

Kral, benim her kim olduğumu düşünüyorsa onu hâlâ seviyor olabilirdi ama aynı zamanda onu ölüm cezasına çarptırmıştı.

Sekizinci Bölüm

Kalp atışım, vücudumun içinde amansız bir örs gibiydi. Bunların hepsi korkunç bir kâbusa benzese de yine de her zerrem beni, gün doğmadan önce bu küçük hücreden çıkmazsam başıma geleceklerden uyanamayacağım konusunda uyarıyordu.

Sofie efsanevi yaratıklardan tanrılar olarak bahsetmiş ve parmak uçlarında alevleri dans ettirmişti. Başka, çok daha üstün varlıkların olduğunu ima etmişti. Ne gibi? Şimdiye kadar, tek gördüğüm daha fazla insandı. Krallarını ve kraliçelerini öldürdükten sonra dirildiğimi sanan ve şehirlerinde bir ayaklanmayı başlattığını düşünen kızgın insanlar.

Ama bu Cirilea *neredeydi*? Dünyanın neresinde böyle bir ortaçağ şehri olabilirdi: Sokaklarında savaş yaşanan; daha önce New York'u duymayan, insanları idam eden, *büyücülerden* ve güçten insanüstü bir güçmüş gibi bahseden bir kralı olan bir şehir.

Dünyada gerçekten sihir olabilir miydi?

Yüzyıllar önce, gerçeklerden değil, hurafelerden dolayı binlerce kadını cadılık suçlamasıyla yakmışlardı. Ya da tarih kitapları *öyle* diyordu. Ama ya sihrin gerçekliği varsa? Ya Sofie beni bir *şekilde* o zamana, artık haritada olmayan bir yere gönderdiyse? Ya bu, ya da...

Bildiğinden farklı bir dünyaya girmek üzeresin.

Gökyüzünde iki tane ay vardı. Hayır, mümkün değildi.

Bunların hiçbirisi olamazdı. Bu bir yanılsamaydı kesin. Tıpkı babamın hayallerinin olduğu gibi. En kötü kâbusum -hastalığının kalıtsal olduğu- gerçeği kendini göstermek üzereydi belki de.

Yine de Zander'ın kılıcının açtığı yara avcumu sızlatıyor, taş zemine çarpan dizim ağrıyor ve hücre kapısının çarparak kapanma sesi hâlâ kulağımda çınlıyordu.

Ve yarın sabah, o direklerden birine zincirlendiğimde ve odunlar yandığında, içimden herkesin çığlıklarımı duyacağını biliyordum.

Nerede olursam olayım, bunların hepsi çok gerçektir.

Daha önce çaresiz durumlarda bulunmuştum -hayatımın son on yılı büyük bir çaresiz durumdu- ama yine de bu sefer farklı hissediyordum.

Dakikalar geçtikçe duvarların üzerime geldiğini hissederek hücremde volta atmaya başladım. Gökyüzünü kontrol edecek kadar durakladım. Bu açıdan sadece bir ay görebiliyordum -daha alttaki, daha büyük olan- ve hâlâ parlıyordu. Ama şafağın sökmesine uzun saatler kalmış olamazdı.

Parmağımdaki yüzükle oynayıp onu kendi etrafında döndürdüm, beyaz taşının hissi başparmağımla dokunduğumda pürüzsüz geldi. "Sofie, eğer bunu bir şekilde duyabiliyorsan... çıkar beni buradan," diye mırıldandım, sesim çaresizlik dolu bir iniltiydi. Derin, karanlık sulara ışığa ihtiyacım olduğunda yüzük bana yardımcı olmuştu. Belki bir şekilde kilidi açabilir veya...

Kilidi açmayı dene.

Çılgınca parmaklarla kafamdaki nemli pisliğin içinde arandım. Saçım bir ara şekillendirilmiş, kralın avcunda tuttuğuna benzer altın tokalarla sabitlenmiş olmalıydı. Keşke...

Parmak uçlarım bir metale değdi. Onunla birlikte saç tamlarımı da çekip çıkardığımda içimde bir umut filizlendi. O fare vuvasında üç tane daha toka bulduğumda sevincim daha da arttı. Hücre kapısının önünde diz çökmek için yarışırken, bana verdiği bir başka beceri için Tarryn'e sessizce teşekkür ettim. Yıllardır bir kilit açmaya çalışmamış olmama rağmen temel tekniğini hatırlıyordum.

O açıdan görmek zordu ama hücre kapısındaki kilit eski, hanıktı ve demirden yapılmış olsa da sıradan bir asma kilide benziyordu.

Ulaşmak zordu ama kollarım ince ve tokalar da uzundu. Ve beklediğimden daha yumuşak. İlki hemen kırıldı.

Sinirlenip onu bir kenara koydum. İkinciye daha dikkatli yaklaşıp onu anahtar deliğine soktum. Bir o yana, bir bu yana hafifçe iterken, duruş açımın yarattığı gerilimden kollarım ağrıdı. Sonunda bir klik sesi duyuldu. İçinde bulunduğum kötü durumdan kurtulmak için atlamak zorunda kalacağım alevli çemberlerin yalnızca ilki olduğunu bilmeme rağmen hücre kapım hızla açıldığında içimi aşırı bir rahatlama sardı.

Yenilenmiş bir amacın verdiği güçle durumun daha hesaplı bir değerlendirmesini yapmak için pencereye geri döndüm. Bu geç saatte sadece bir muhafız meydanda devriye geziyordu. İşleri biten çalışanlar gitmişti.

Gölgelerde hareket aramak için birkaç dakika harcadım ama görebildiğim kadarıyla hiç hareket yoktu. Ya Boaz kimsenin beni serbest bırakmaya kalkışmayacağına dair iddiasına güveniyor ya da kargaşa dolu bir gecede şehrin başka yerlerinde onlara daha fazla ihtiyaç duyulduğundan buraya daha fazla asker ayıramıyordu.

Belki de değerli kralının istemeden bana çıkış yolunu göstermesi konusunda daha çok endişelenmesi gerekirdi.

Daha önce pek çok kez yaptığım gibi, yalnız nöbet tutan muhafızın adımlarını saymak için yerime yerleştirdim. Muhafızın hareketleri, uzun bir vardiyada hayatta kalmaya uğraşan yorgun bir çalışanın hal ve tavırlarını andırıyordu. Kuleye giden yolunu izlemeden önce saman dolu arabaya yirmi adım, ardından ters yönde ilk ateşe otuz adım. İleri geri yürüyor, her seferinde arabaya yirmi, ateşe doğru otuz adım atıyordu.

Sırtı bana dönükken sıvışabilirsem bir şansım *olabilir* diye düşündüm.

Hemen dolambaçlı merdivenlere yöneldim, aşağı inerken kanım kulaklarıma hücum etti. Dizim zonkluyor, adımlarımı yavaşça atmakta zorlanıyordum. Birkaç kez duraklamak ve duvara dayanarak dinlenmek, dengemi tekrar sağlamak zorunda kaldım.

Baş dönmesini bastırmak için kendimi duvara dayadım. Tüm bu süre boyunca sayıyor ve muhafızın hızını yanlış değerlendirmediğimi umuyordum. *Yirmi adım sola, yirmi adım geri. Otuz adım sağa, otuz adım geri.*

Ahşap kapıyı gördüğümde çıplak ayaklarım ağrıyordu ve korku ile karışık heyecandan kusmak üzereydim. Ama ya şimdi ya aslaydı. Ve yarın meydanda bir kalabalığın önünde kavrulmaktansa bu gece kaçmaya çalışırken bir okla vurulmayı tercih ederdim.

Başarı durumuma bağlı olarak, ölümle ya da kaçışla aramda altı adım vardı.

Derin bir nefes aldım ve...

Kapı gıcırdayarak açıldı ve kukuletalı bir figür içeri girerek kapıyı arkasından kapadı. Donmuş bir halde, kocaman, panik-

lemiş gözlerle, gelen kişinin orman yeşili kapüşonunu kaldırıp dolgun sarı buklelerini ortaya çıkarmasını izledim.

Bu Annika'ydı.

Tutarlı bir tepki -koşmak ya da savunmaya geçmek gibi- oluşturmama fırsat kalmadan kafasını yukarı kaldırıp bana baktı ve karşısında durduğumu gördü. Ufak bir çığlık attı ama bir saniye sonra kendini toparladı. "Kaderler aşkına, çok beceriklisin," dedi. Parlak mavi gözleriyle boş ellerimi aradı. Meşale ışığının altında, kardeşinin yakışıklı olduğu kadar güzel olduğunu görebiliyordum ancak birbirlerine hiç benzemiyorlardı. Annika'nın ten rengi daha açık, yüzü oval, dudakları ise doğal olarak dolgundu. "Ne yapacağını sanıyordun? Avluya çıkıp nöbetçiye el sallayacağını mı?" diye sordu.

Neden hâlâ bağırılmamıştı? Ayrıca onun burada, kulede gecenin bir yarısı ne işi vardı?

Karlanmış kömür grisi bir kumaşı bana doğru uzattı. "Al, bunu giy. Fazla zamanımız yok. Korumaya Boaz'ın onu aradığını söyledim. Yakında bunun yalan olduğunu anlayacaklar ve o zaman seni buradan çıkarmanın hiçbir yolu olmayacak," dedi.

Ona şaşkın şaşkın baktım. Annika *kaçmama* yardım mı ediyordu?

"Çabuk! Fikrimi değiştirmeden önce," diye tısladı.

Bana getirdiği giysiyi kabul ederek son basamakları hızla indim. Getirdiği kıyafetin yün bir pelerin olduğunu fark ettim ve omuzlarıma attım.

Kapıdan dışarı baktı. "Başını eğ, *konuşma* ve kaçmaya çalışırsan çığlık *atarım*." Kapüşonunu saçlarının üzerine geçirmeden önce bana uyarın, delici bir bakış attı. Ben de aynı şeyi yaptım ve sonra beni gecenin karanlığında götürmeye başladı. Meydandan kaçınarak neredeyse hemen sola döndük. Dar kori-

dorlardan ve patikalardan oluşan bir labirent boyunca hızlı hızlı ilerlerken, adımlarımı sayarak ve değişen yönü takip etmeye çalışarak pelerininin kıvrımlı eteğine odaklandım ve başka hiçbir şeye bakmadım. Yaptığım bir alışkanlıktı ama bu durumda asla yolu tekrar izlemeyi beceremeyeceğimi ve istesem geldiğim yere geri döneceğimi biliyordum.

Bunca zaman, Annika'nın beni başka bir tuzığa çekmesinden endişeleniyordum ama başka seçeneğim de yoktu. Kulede kalmak, garantili bir ölüm cezasıydı. Kıza güvenmek bana bir parça umut veriyordu hiç olmazsa.

Çok geçmeden, dik merdivenlerden aşağı indik ve uzun bir koridordan geçtik. Koridor o kadar dardı ki ancak tek sıra halinde geçilebilecek genişlikte, tavansa başımdan birkaç santim uzaktaydı. Annika elinde gelirken getirdiği bir fener taşıyordu. Tek ışık kaynağımız oydu.

“Bu geç saatte burada güvende olmalıyız.” Kuleden ayrıldığımızdan beri söylediği ilk sözlerdi bunlar.

“Neredeyiz?” diye sormaya cüret ettim.

“Kalenin altında.” Başka bir kapıyı açtı ve geçmeden önce etrafa göz atmak için durdu. “İçinden geçmekten çok daha güvenli ve sokakları kullanmak çok tehlikeli. Cirilea'daki her muhafız bu gece dışarıda ve yüksek alarmda.”

“Kalenin altı...” diye mırıldandım, Sofie'nin şatosunu bir kulübe gibi gösteren muazzam tonozlu tavanlardan ve devasa sütunlardan oluşan sonsuz bir mağaraya ağzım açık bakarken. Annika'nın telaşlı ayak sesleri yankılanırken benim adımlarım ses çıkarmıyordu. Yalınayak olmanın artısı. Gerçi ayaklarımda hızla biriken kesikler ve sıyrıklar acıyla irkilmeme sebep oluyordu.

“Annem sana güvenebileceğimize emin olana kadar seni buraya getirmememiz konusunda ısrar etmişti. Bu yerin ayrıntı-

larını, görünmeden nasıl hareket edeceğini bilmeni istemedi. Zander, onun mantıksız bir şekilde güvensiz davrandığını düşündü ama yine de annemin isteklerine uydu.” Sesi sertleşti. “Tedbirli olmakta haklı olduğu ortaya çıktı ama sonunda ne yazık ki bir fark yaratmadı, değil mi?”

Çünkü *görünüşe göre* onun için de bu kanlı ayaklanmanın sorumlusu bendim.

“Neden bana yardım ediyorsun?” diye ağzımdan kaçırdım.

“Sana bir hayat borçluyum, değil mi?”

“Ama... annenle babanı benim öldürdüğümü düşünüyorsun. Bu arada *ben* yapmadım.”

“Zander, bu konudaki ısrarlı ve kararlı reddinden bahsetti.

Aksini kanıtlamak için yeterli kanıtımız olmasına rağmen.” Annika’nın sesi, ailesi zehirlendikten sadece saatler geçmesine rağmen, kulağa çok objektif geliyordu. En azından Zander, kayıpları konusunda tutkulu tepkiler veriyor, diye düşündüm. Ama belki de Annika hâlâ şoktaydı. Onun günü de benimkinden daha iyi geçmiş sayılmazdı. “Hepimizin ölmesini istediğin çok açıkken beni neden nehirden kurtardığın başta olmak üzere pek çok şey şu anda anlamsız geliyor. Gerçek şu ki, bunu senin için yapmıyorum. Senden *nefret* ediyorum. Bunu Islor ve Zander için yapıyorum.” Asık bir surat ifadesiyle alt dudaklarını büktü. “Seninle olan evliliği ayarlandığında, sana beklediğinden çok daha fazla değer verdi.”

Zander ile evliliğim *ayarlanmış* mıydı?

“Onu kandırdın. Baştan beri seni pek umursamamış olmama rağmen *hepimizi* kandırdın. Ama ağabeyim sağlıklı düşünemiyor ve korkarım ki senin ölümüne mahkûm edilmen onun canını yakacak, hem de onun düşündüğünden çok daha fazla. Bunu

hak etsen bile.” Başını salladı. “Bu ezici önsezi hissini açıklayamıyorum ama onu dinlemeyi seçiyorum.”

Koridor iki yöne ayrılınca sağa yöneldi. “Bu taraftan. Acele etmeliyiz. Boaz her an alarm verebilir.”

“Bana yardım ettiğin için başın büyük belaya girmeyecek mi?” Bir kral ve kraliçeyi öldürmekten ölüme mahkûm edilmiş bir kadını kaçırmamanın cezası neydi?

“Ben Islor’un prensesiyim. Boaz beni cezalandıramaz,” dedi küçümseyerek.

“Peki ya Zander?”

“Kardeşimle nasıl başa çıkacağımı biliyorum.” Yüzündeki endişeli ifade, yaygaracı tavrının sahteliğini ele veriyordu. Bunun için ne ceza alırsa alsın, hoş olmayacak diye düşündüm.

Onu dar bir merdivenden yukarıya çıkarken takip ettim. Pelerinini fenerinin üzerine çekip kapıyı yavaşça açtı. Dışarı çıktık. Bu sefer gölgelerin içindeydik, etrafımız dallarla çevriliydi. Sedir kokusu burun deliklerime doldu.

“Şeyde miyiz—”

Eliyle ağzımı kapadı. Solumda metal seslerinin şingirtisini dinleyerek öylece donakaldık. Yakınlarda bir muhafız olmalıydı. Başka yerlerden haykırışlar yükseldi. Boaz şimdiye kadar kaçtığını anlamış, kalbime bir ok daha saplamak için sabırsızlanıyordu muhtemelen. Kaçmasaydım bana yapmayı planladıklarına düşünülürse tercihim Annika ile kaçmak olurdu.

Annika eliyle tuttuğu ağzımı açtı. Birlikte gizli sedir tünelinden olabildiğince sessizce ilerledik. Her bir dal çıtırtısı ve bir dalın hışırtısı ciğerlerimden nefesleri çalıyor gibiydi. Bu sedir duvarların içinden hiçbir şey görünmüyor olsa da kendimi daha önce içinde bulduğum bahçede olmalıydık.

Sona geldiğimizde Annika fenerini açtı. Beni bir dizi basamaktan aşağı, sonra taştan yapılmış, toprak ve küf kokan bir geçit boyunca yönlendirdi. Geçit o kadar dardı ki çoğu askerin en azından zırhlarını giymeden içinden geçebileceğinden şüpheliydim. Muhtemelen kaçması gereken siviller için inşa edilmişti. Bazı noktalarda geçmek için eğilmem gerekiyordu.

"Hâlâ kalenin altında mıyız?" diye sordum.

"Hayır. Perde duvarın altından geçiyoruz. Bu gece seni şehirden çıkaramayacağım, bu yüzden kardeşimi ikna edene kadar seni sığınağa götürüyorum. Cirile'da senin için tek güvenli yer orası. Belki de tüm Islor'da."

"Bunu yapabileceğini mi sanıyorsun? Onu ikna edebileceğini?"

Belki kendimi toparladığımda kendi başıma kaçabilirim diye düşündüm. Bu, bir ordu tarafından avlanacağım ilk şehir olsa da gizlice dolaşacağım ilk şehir olmayacaktı.

"Denemeye değer. Ağabeyim artık kral ve ondan çok şey bekleniyor. Umarım kalbine değil kafasına göre karar vermeyi öğrenebilir."

Çünkü görünüşe göre *ben* onun kalbini kırmıştım.

Gözlerindeki acılı bakışı hatırlamak bile göğsüme bir acıma duygusu getirdi.

Annika'nın ayakkabıları, hızlı adımlarıyla taş zemine sürtündü. "Beni merth'ten nasıl kurtardın? Tuzak ham halindeydi ve ellerin çıplaktı."

Nehrin yanında da aynı kelimeyi kullandığını hatırladım. Merth derken benim gördüğüm o gümüş ipten bahsediyor olmalıydı. "Parçalandı," dedim.

"Ham merth, derini kesen binlerce jilet gibi hissettirirken sen ona boyun eğdiriyorsun ve senin karşında tamamen hare-

ketsiz kalıyor. Normalde birinin dokunuşunun altında öylece parçalanmaz,” dedi boğuk bir sesle. “Bu hiç mantıklı değil.”

“Şu andaki hayatımın hikâyesi bu, mantıksız olaylar dizisi.” Normal insanlar, çılgın bir kadın göğüslerine keskin bir cisim sapladıktan sonra onları kovalayan bir orduyla dolu garip, ilkel bir ülkede uyanmazdı ve ben ne yazık ki *işte buradaydım*.

“Eskisinden farklısın. Konuşma tarzın, söylediğin tuhaf şeyler...”

“Size söylemeye çalıştığım da işte bu,” dedim. Belki de bu ortaçağ oyununa ne kadar uygun olmadığımı anlarılarsa, beni öldürmekte ısrar etmekten vazgeçerlerdi.

Yine bir dizi merdivenle karşılaştık ama bu hiçbir yere çıkmıyordu. “Yine de farklı görünmen normal sanırım. Bu gerçek Romeria, değil mi? Daha önce gördüğümüz halin, bizi fetheden göstermelik bir sahtekârlık mıydı?”

“Demek istediğim bu değil...” diye cümleye başladım ama sonra duraksayıp iç çektim. Onlar ağızından çıkan tek kelimeye bile güvenmezlerken ben kendimi nasıl açıklayabilirdim? Öte yandan, Sofie’ye inanacaksam eğer, gerçekte kim olduğumu bilmek de bir o kadar tehlikeli geliyordu.

“Bunu al,” Feneri bana uzattı ve iki eliyle bir kolu çekiştirdi. Üstümüzdeki tavan, taşın taşa sürtünmesi gibi gıcırta sesleriyle bir tarafa doğru kaydı. Tırmanmamıza olanak sağlayacak genişlikte açıldı.

Annika feneri alıp beni yukarı çıkardı.

Gizli geçidi ortaya çıkarmak için yana kayan maundan yapılmış o uzun kilise sırasına hayranlıkla bakmak için bir an ayırarak, “Bu süper,” diye mırıldandım.

Annika, “*Süper*,” diye tekrar etti, sanki kelimeyi test ediyormuş gibi alaycı bir tavırla. “Ybaris’liler tuhaf insanlar.”

Hızla çevremizi taradım. Burası kutsal yerleri, yani bir kiliseydi ve görünüşe göre biz onun en arka köşesindeydik.

“Gel, başrahibeyi bulacağız. Burada kalacaksan ona danışmalıyız.” dedi.

Gecenin bir yarısı. “Evinde, uyuyor olmasın?” diye sordum. Alay etti. “Böyle bir gecede mi?”

Annika kilisede koridorların arasındaki yoldan zikzak çizerek ilerleyip görkemli sütunları, bank sıralarını ve açık alanları geçerken onu takip ettim.

Üstümüzde gece bile parıldayan altın bir mozaik vardı ama etraf resimlerin ve desenlerin seçilemeyeceği kadar karanlıktı. Hava tatlı çam ve gül kokuyordu.

Annika hâlâ açık meşalelerle aydınlatılan ana koridora geçmek için bir orta bölümü atladı.

Sunağa giden yolu kaplayan çiçek aranjmanlarına, yemek tabağı büyüklüğündeki uçuk pembe renkli çiçeklere, bir çiçekçi dükkânına girmiş hissi veren güçlü kokularına hayranlık duydum. Bu orta koridor boyunca binlerce çiçek vardı sanki.

“Güzel bir düğün olurdu.” Annika’nın bakışları önce buketlere, sonra elbiseme kaydı, isteksizce ekledi, “Senden harika bir gelin olurdu.”

Ne demek istediğini, beynimi uyuşturan ani bir kavrayışla anladım. “*Bugün* onunla evlenecektim.” Elbiseme baktım. Yırtık, kanlı ve başka şekillerde harap olsa bile yine de dikkat çekiciydi. Bu benim gelinliğim olmalıydı. Ve bütün bu çiçekler törenimiz içindi.

Ama Zander ile evleneceğim gün onun ailesini öldürmüştüm.

Benim bu diğer korkunç versiyonum kimdi?

“Evet. Sen de Nymphaeum’da kardeşimle hayal bile etmek istemediğim şeyler yapıyor olurdun.” Konuşurken küçük burnu

kırıştı. “Ve kim bilir? Kanlı ay varken, kader bu gece seni bir evlatla kutsamış bile olabilirdi.”

Kanlı ay. Sofie beni bıçaklamadan birkaç dakika önce bununla ilgili bir şeyler söylemişti.

“Bize olan nefretini bir kenara bırakabilseydin, pek çok hayata barış getirebilirdin.” Sunağa doğru adımlarını hızlandıran Annika’nın gözleri parladı. “Sığınma yerini güvence altına alacağım ve ağabeyimi seni tutsak etmeye ya da ilerideki patikadan krallığına kadar sana eşlik etmeye ikna edeceğim. Ben ikinci seçeneği tercih ederim çünkü öyle olursa ne ben ne de kardeşim senin işbirlikçi yüzüne bir daha bakmak zorunda kalırız. Savaş konseyinin böyle bir planı destekleyeceğinden şüpheliyim ama eğer desteklerlerse? Ybaris’e dönecek, Islor’a merhametinden dolayı şükredecek ve halkının, bizim canavar olmadığımızı bilmesini sağlayacaksın. Biz sadece hayatta kalmak için yapmamız gerekeni yapıyoruz.”

Söylediklerini sindirmeye çalıştım ama sunağı yakından görmem diğer tüm düşüncelerimi dağıttı.

Ya da tam olarak sunağın köşelerinde duran, taştan oyulmuş ve parıldayana kadar perdahlanmış dört görkemli heykeli.

Gözlerim anında tavana doğru kıvrılan boynuzları olana kilitlendi. Göğsü, yontulmuş, çıplak vücudunun geri kalanı gibi geniş ve güçlüydü. Bir insan gibi duruyordu ama toynaklı ayakları üzerinde. Hiç şüphe yoktu. O, Sofie’nin mahzenindeki, Malachi adını verdiği yaratıktı. Ona kader demişti. Karşı köşede, uzun boylu, kıvrak, küçük göğüslü ve başında geniş, boynuzlu taç taşıyan bir kadın heykeli duruyordu. *Aoife*.

Diğer köşelerde iki heykel daha vardı. Yaşadıklarımın şaşkınlığından dikkatim dağılmış olsa da, Sofie’nin mahzeninde bu tür yaratıkları fark etmemiştim. Biri cömert kum saati kıvrımları ve

sırtından çıkıntı yapan kelebek kanatları olan bir dişi; diğeri ise iki kısa kavisli boğa benzeri boynuzu olan tıknaz bir erkek heykeliydi.

Bunlar Sofie'nin dört kader dediği -dört tanrı- tüm yaşamdan sorumlu olan varlıklardı. Sunağın üzerinde heykelleri duruyorsa, Islor'daki bu insanların da tanrıları olmalıydı. Bu tanrılara tapan kimselerle hiç tanışmamıştım.

Yaklaştıkça Annika'nın ifadesi paniğe dönüştü. "Margrethe?" Platformun beş mermer basamağından yukarı hızla fırladı. Annika mihrabın etrafında dönmeden bir saniye önce beyaz kumaş kıvrımlarından görünen bir çift ayağı fark ettim. Annika'nın mavi gözleri fal taşı gibi açıldı, aşağı dönük ağzı aralandı, ardından büyük boşlukta yankılanan kulakları sağır eden bir çığlık attı.

Kendimi başka bir cesede hazırlarken korku içimi ele geçirdi, merdivenlerden yukarı koştum. Gördüğüm şey çok daha kötüydü. Kadının boynunun yarısı deşilmişti ve gözlerinin oyulduğu yerlerdeki delikler bana bakıyordu. Bembeyaz giysisini sıırıslık-lam eden bir kan gölünün içinde öylece yatıyor, karnını ikiye yaran derin pençe izleri bozulmuş rahmine kadar uzanıyordu. Çok fazla kan vardı. "Bunu ona kim yapmış olabilir?" diye fışıldadım.

Annika cesetten uzaklaşmak için çabalarken sendeledi, ayakları birbirine dolandı. "Kaleye geri dönmeliyiz. Şimdi."

"Ama güvende olacağım tek yerin burası olduğunu söylemiştin?"

"Artık güvenli olmadığı açıkça görülüyor! Şehir surlarımızın içinde dolaşan bir *Daaknar* varken olmaz!" Elini sakatlanmış bedene doğru uzattı. "Cirilea'da onu geldiği yere geri gönderebilecek *tek* kişiyi öldürdüğünde olmaz! Burası artık güvenli değil."

"Bir ne?"

"Oynadığın oyun ne olursa olsun, vaktimiz yok, Romeria. İki bin yıldır Islor'da bunlardan biri bile yoktu." Orta koridorda hızla ilerledi ama sonra durup bana ters ters bakmak için arkasını döndü. "Elbette... Bu sendin, değil mi! Onu büyücünüz mü çağırdı?"

Sofie'yi kastediyor olmalıydı. Zander ona *her şeyi* anlatmış mıydı?

"Ybaris'in büyük sonu bu mu olacak, zaten bu kadar çok zarara neden olduğun bir günde, bu canavarlardan birinin insanlarımızı mahvetmesine izin vermek mi istiyorsun?"

"Hayır!" En azından öyle olmadığını umuyordum. İnsan bunu yapacak bir şeyi serbest bırakmanın bir parçası nasıl olabilirdi?

Annika koridorda geriye doğru yürümeye devam etti. "İstersen burada kal. Bu senin canavarın, belki *sen* onu evcilleştirebilirsin. Ama burada bir cesetten sığınacak yer bulmayı umamayız."

Solumda bir hareketlenme, bir kıpırtı gördüm.

"Bu yaratık onu hazırlıksız yakalamadan önce kardeşime ulaşmalıyım..."

"Annika." Sıraların arasından gölgeli bir formun yükseldiğini ve herhangi bir insandan çok daha yükseğe tırmandığını izlerken, soğuk bir korku dalgası tenimin her santimini karıncalandırdı. "*Dur.*"

Dehşeti ya yüzümde görmüş ya da sesimde duymuştu ama bakışlarımı takip edip dar sıra boyunca yavaş, sinsi hareketlerle ilerleyen figüre bakmak için döndü. Meşalelerden gelen ateş ışığı, herhangi bir korku filminde gördüğüm her şeyden daha korkunç bir yaratığı aydınlattı. Ama belki de bu kadar korkunç olmasının nedeni bu canavarın gerçek olmasıydı.

Bir yarasanın katlanmış kanatlarına benzer uzantılar, bir şey pençeleriyle onu yırtmış gibi parça parça halde yaratığın kambur sırtından çıkıyordu. Derisi yanmış bir tavuğunki gibi kararmıştı ve derisindeki çatlakların arasından sarı bir sıvı sızıyordu. Ama içinde olduğum şoktan taşlaşmış dikkatimi en çok iki boynuz odakladım. Bu yaratığın şişkin alnından kıvrımlı, siyah boynuzlar yükseliyordu.

Ağzım kurudu. Karşıımızdaki yaratık, sığınmak için geldiğimiz bu kilisenin başrahibesini parçalamış olan canavar Daaknar olabilirdi ancak.

Ve şimdi sıradaki avının peşindeydi.

“Kader adına...” Annika sert hareketlerle ondan uzaklaşmak için geriye doğru bir adım attı.

Daaknar, gırtlğından tiz bir ses çıkararak sıranın arkasına kolaylıkla sıçradı, kanatları onu yukarıya çıkarmak konusunda başarısız olsa bile onu havaya fırlatacak kadar güçlü görünen adaleli arka ayaklarından yardım alıyordu. Kafası havayı koklamak için geriye doğru eğildi ama gözlerini Annika'nın üzerinden asla ayırmadan tünediğı yerden, Annika'nın aralarına biraz mesafe koymasına izin verdi ve bekledi.

Öldürmeden önce kovalamak için hedefinin kaçmasını bekliyordu. Tıpkı başrahibeyi öldürdüğü gibi.

Tıpkı o veya onun türünden biri, fabrika otoparkında o kadını öldürdüğü gibi.

Babam başından beri doğruyu söylüyordu.

Ama şimdi babamın sanrılarını yeniden incelemenin zamanı değildi. Annika benim yüzümden bu şey tarafından parçalanmak üzereydi çünkü kaçmama yardım ediyordu. Onun ölümünün sorumlusu da ben olacaktım, bu durum kralın gözünde bana bir darbe daha vuracaktı. Ben uyanmadan olanların su-

çunu üstlenmeyi hak etmesem de şimdi bunun olmasına izin verirsem bu hata omuzlarımda bir yük gibi kalacaktı.

Annika geçide ulaşabilirse Daaknar onu o dar alanda takip edemezdi. Böylece kaleye geri dönüp Zander'ı uyarabilirdi.

Altardan altın kaplama bir kadehi alırken kalbim güm güm atıyor, damarlarımda adrenalin had safhaya ulaşıyordu. "Hey!" Daaknar'ın kafasına var gücümle kadehi fırlattım. Boynuzunun ucuna çarpınca canavar kükreyerek karşılık verdi ve parlak kırmızı gözlerini bana doğru çevirdi.

O yırtıcı bakışın altında bedenimi saran ürpertiye görmezden geldim ve en yakınımıdaki ikinci şeye uzandım: fırlatması daha zor ama hedefine çarptığında daha acı verici olacak taş bir kâse.

Onu yine yaratığa var gücümle fırlattım. Bu sefer tam olarak göğsüne indi.

Başka bir kükremeye karşılık verdi, bu seferki gerçekten hidetliydi. Daaknar asıl hedefini terk etti, jilet gibi keskin pençeleriyle kilisenin tahta sıralarını parçalayarak sıradan sıraya kürsüye doğru sıçradı.

"Koş!" diye Annika'ya bağırırken yaratığın dikkatinin bana odaklanmasını sağlamak için ona bir kadeh daha fırlattım. Belki, Annika'ya kaçması için yeterince zaman kazandırabilirdim.

"Onu kızdırıyorsun!" diye tısladı.

"Bu şeylerden birini böyle evcilleştirmiyor musun?" diyerek alay ettim, fakat korkum bacaklarımı uyuşturuyordu.

"Seni öldürecek!"

"Yine de diri diri yakılmaktan iyidir." *Umarım.* El yordamıyla başka bir nesne, ona atabileceğim herhangi bir şey aradım. Yumruğum kıvrık bir hançerin kabzasına değdi, kanla kaplı olduğunu belli belirsiz fark ettim. Yeterli değildi ama işimi görmesi gerekiyordu çünkü başka şansım yoktu.

Daaknar kürsüye hızla inerken altımdaki zemin sarsıldı, Annika'yı tüm düşüncelerimden uzaklaştırdım, şimdi bu şeyden nasıl kurtulabileceğime odaklanmalıydım. Merdivenleri çıkarırken bana bakışı, bir sıra yarı saydam sararmış dişi gösterecek şekilde açılmış dudakları...

Onu serbest bırakan ben olsam bile, böyle bir şeyi evcilleştirmek mümkün değildi.

Ağır, derin nefesler alarak ilerliyordu, sanki sunağın etrafından hangi yolu seçmesi gerektiğine karar veriyormuş gibi yavaşladı. İki seçeneği vardı: sağa, son öldürdüğü leşin yanından veya sola, önden. Bu kadar yakından, pençelerinin uçlarında avını yerinde tutmaya yarayan çentikli dikenleri görebiliyordum.

Çürüyen etinin pis kokusunu duymazdan gelmeye çabalararak geri çekilirken avcumu hançerin kabzasına doladım. Onu yavaşlatacak kadar yaralayabilirsem belki Annika henüz kapamamışsa geçide ulaşabilirdim. Aksi takdirde, kapılardan kaçıp Boaz ve adamlarına kovalamaları için benden çok daha tehditkâr bir şey verecektim.

Şamdanı uçurmak için hızlı bir tekme attım.

Daaknar, sanki bir sinekten başka bir şey değilmiş gibi onu savurdu. Derin bir hırıltıyla saldırıya geçti.

Annika'ya, "Git!" diye bağırdım. Sonra tüm gücümle yukarı doğru sıçrayarak bıçağı yaratığın karnına sapladım. Cevap veren kükremesi kulak zarlarımı çınlattı. Bir saniye bile kaybetmeden dönüp koşmaya başladım.

O dikenli pençeler omzumu delip etimi ve kemiğimi oyduğunda bu canavardan ancak iki metre uzaklaşabilmiştim. Beni pençeleriyle geri çekerken ısırap içinde inledim, dayanılmaz bir acı çekiyordum. Pençeleri beni yerime sabitlemek için kanca görevi görürken, kıvrınma yeteneğimi sınırlayıp diğer ayağıyla

boynumdan dökülen saç tutamlarını iterek zaman geçiriyordu. Bu son hareketi tuhaf bir şekilde nazikti -neredeyse insaniydi- ama yine de bu hareketin hemen arkasından pençesinin ucu yanağımdaki deriyi bir jilet gibi kesti ve bana bunun aslında insani olmaktan ne kadar uzak olduğunu bir kez daha hatırlattı.

Beni bu şeye meydan okumaya iten çılgınca cesaret her ne ise ortadan kayboldu ve yerini dehşet içinde bir titremeye bıraktı.

Sanki yemek üzere olduğu güzel kokulu bir yemeğin kokusunu alıyormuş gibi eğildi ve derin bir nefes aldı. Sofie'nin yüzüğünün tenimde ısındığının belli belirsiz farkına vardım ama düşüncelerim orada uzun süre durmadı. Çünkü o sırada babamın hayal gücünden ve sanrılarından fırlamış bir yaratığın beni öldürmek üzere olduğu gerçeğiyle boğuşmakla meşguldüm.

Daaknar ağzını açtı ve üst çenesinden iğne benzeri dişler çıktı. Onlar boğazıma batarken içimden tüyler ürpertici bir çığlık yükseldi. Yanma hissi ilk başta dayanılmazdı ama acı da kalan tüm mücadele gücüm gibi hızla kayboldu.

Çok uzaklarda bir yerde, karanlık beni tamamen yutmadan önce zihnim tiz bir ıstırap çıığı kaydetti.

Dokuzuncu Bölüm

Sofie, gevşek ve halsiz kalan vücudunu yerden kaldırmakta zorlandı. Daha önce hiç bu kadar büyük bir gücü kanalize etmemişti -başka birinin de bu gücü kanalize etme yeteneğine sahip olduğundan şüpheliydi- ve bu onu neredeyse tamamen yok olma noktasına getirdi. Ama şimdi zayıflığa teslim olma zamanı değildi.

Bir şey olmuştu.

Kendini iki cesedin yattığı taş tabutun içinden yukarıya çekmek için gücünün her zerresini kullandı.

Malachi'ın, Romeria'nın göğsünün derinliklerine gömülü olan ve parlak bir alevle parıldayan hediyesi hızla sönüyordu. Yüzüğündeki altından gelen ışık parıltısı gibi.

Bu iki sembolün sönmesini izlerken Sofie'nin içi sinirle çalkalandı. Görevi tamamlanmıştı. Şimdi, beklemekten başka yapabileceği bir şey yoktu.

Beklemekten ve kızın onu hayal kırıklığına uğratmamasına dua etmekten başka.

Nişan yüzüğünü aldı. Ona yaptığı büyüler artık Romeria'nın yeni formuna bağlıydı. Bir cesedi süslemeye gerek yoktu.

Bir sürtünme sesi dikkatini çekti. Arkasına dönmeden önce bile Malachi'ın davetsiz olarak döndüğünü biliyordu. Sofie yıkılmak üzereydi ama her seferinde yaptığı gibi eğildi, alnı taşa değecek şekilde dizlerinin üzerine çöktü.

“Ayğa kalk.”

Ateşin Kaderi, boynuzu tamamen yenilenmiş halde onun önünde duruyordu. Boynuzunu kopardığında ıstırap içinde kükremiş ama tekrar çıkacağına söz vermişti. “Görev tamamlandı. Artık yaşadığı sürece Islor’a bağlı.” Delici bakışları Sofie’nin vücudunda gezindi.

Bu sefer Malachi’ın ne için geldiğini biliyordu. Bu, tüm elementaller için bir gereklilik miydi, yoksa sadece Sofie’ye özel miydi acaba?

Giysilerini çıkararak sunağa tırmandı.

Onuncu Bölüm

Kilise çanlarının sesi ve burun deliklerime dolan kokuşmuş etin hafızamdaki yeriyle uyandım.

Kendimi korkunç bir kâbus gördüğüme, Chelsea'deki stüdyo daireme geri döndüğüme, endişelendiğim tek şeyin Korsakov'un öfkesi olduğuna ama benim olmayan bir yatakta yattığıma inandırmak istiyordum. Vücudum hiç olmadığı kadar ağrıyordu.

Ve hatırlıyordum...

Annika'nın beni gizli geçitler ve dik merdivenler boyunca kursal alana götürmesi.

Başrahibenin sunağın arkasındaki parçalanmış vücudunun rüyler ürpertici kalıntıları.

Kırmızı gözleri ve yanmış etiyle o canavarın pençelerini ve dişlerini çaresiz bedenime saplaması.

Ve yine de buradaydım, boz kahverengi ve ardıç kuşu mavisi renginde ipekten yapılmış renkleriyle sakinleştirici bir tenteye bakıyordum.

"Nasıl ölmedim?" Bu soruyu özellikle karşımda duran birine sormadım. Daha çok kendi kendime söyleniyordum.

Fakat o anda tanıdık olmayan bir ses, "Uyandığına dair haber gönderin," diye fısıldadı.

Başımı konuşan kişiye doğru çevirmeye çalıştım. Keskin bir ağrı boynuma yayılınca dudaklarımdan bir inleme çıktı.

“Dikkatli ol. Daha iyileşmedin.” Altın işlemeli beyaz bir cübbe giymiş bir kadın başucumda belirdi, yüzünde ciddi bir kaygı vardı. Kıyafeti bana bir rahibenin kıyafetlerini hatırlatsa da altın peçesi şeffaf ve havadardı, altından da mısır püskülü saçları görünüyordu.

“Ne kadar oldu?” diye sordum kısık sesle.

“Üç gün,” diye cevapladı yorgun bir gülümsemeye – bir ömür gibi hissettiren bir süredir gördüğüm ilk gerçek gülümseme. “Susamış olmalısın. Bana izin ver.” Yatağımın kenarına yerleşip elini nazik bir şekilde ensemden kaydırıp ve başımı kaldırdı. “İç ama yavaş.”

Dudaklarıma tuttuğu gümüş kupadan birkaç yudum su içerken yüz hatlarını inceledim. Şakaklarına aklar düşmüş ve hafifçe saçlarının arasına karışmış, gözlerinin kenarlarında kırışık kaz ayakları, ağzının etrafında gülme çizgileri. Tahmin etmem gerekirse ellili yaşlardaydı.

Yutkunmak canımı yaktı.

“Teşekkürler,” dedim elini serbest bırakırken. Kendimi yukarı çekecek enerjim yoktu. “Ne oldu?”

“Hatırlamıyor musun?” Yuvarlak, çelik mavisi gözler yüzümü araştırdı.

“Kısmen. Devasa boynuzları olan büyük, korkunç iblis gerçek miydi?”

“Daaknar. Evet, kesinlikle gerçektir.”

İç çektim. *Tanrı'ya şükür*. Aklımı kaybettiğimi düşünmüştüm. Gerçi bunu diğer gerçekliğe, yani babamın başından beri haklı olduğu ve iblislerin var olduğu gerçeğine tercih etmeyeceğime emin değildim. “O kadını öldürdü.”

İfadesine derin bir hüznün yayıldı. “Başrahibe Margrethe yaralarına yenik düştü, evet.”

Onu tanıyordu. Sanırım. Cüppesine bakılırsa, onun bir şekilde kiliseyle bağlantılı olduğunu tahmin ettim. Başlarından çıkıntı yapan boynuzlarla tanrıları putlaştıran bir kilise. Sofie beni nasıl bir cehenneme atmıştı?

"Kaybın için üzgünüm."

Kadın onaylayarak başını eğdi.

Uyku zayıf bedenimi çekiştirse de çok fazla sorum vardı. "O şey bana saldırdıktan sonra ne oldu?" Başrahibe ile aynı kaderi nasıl yaşamadım?

"O öldü. Onu öldürdün."

"Ne? Hayır... Bu mümkün değil." Sisli hafızamı yokladım. Beni dişlerinin arasına almıştı. Ona karşı savunmasızdım. "Beni ısırıldı."

"Evet, biz de açıklayamadık. Bildiğim kadarıyla, hiç kimse böyle bir saldırıdan sağ çıkmadı." Sesi şüpheliydi, sanki hâlâ bu gerçeğe boğuşuyormuş gibiydi. "Daaknar'ın senden beslenmeye çalıştığına inanıyoruz ama senin kanın ona zarar verdi."

"Benden *beslendi* mi?" Yüzüm dehşetle buruştu.

"Uzun süre değil. Seni bir kenara attı ve tüm Cirilea'da duyulabilen o korkunç tiz çığlığı serbest bıraktı," -sesi hatırlamış gibi yüzünü buruşturdu- "ve sonra alevler içinde kaldı. Azo'dem'e geri döndüğünü varsayıyoruz."

Azo'dem. Zander beni ölüme mahkûm ederken bu ismi söylemişti. Benim bir katil olduğumu düşündüğüne göre, bu onların cehennem versiyonu olmalıydı.

"Sadece bir elemental büyücüsü bir Daaknar'ı kovmayı başarabilirdi." Beni yakından inceliyordu.

İşte yine büyücülerle ilgili konuşmalar başlamıştı. Zander bundan kulede bahsetmiş, ardından Annika kilisede aynısını yapmıştı.

Annika.

“Kaçtı mı? Kralın kız kardeşi o gece oradaydı...”

“Kız kardeşim iyi,” diye araya girdi derin bir ses.

Benimle ilgilenen kadın yataktan fırladı ve derin bir reveransla eğildi. “Majesteleri. Sizi bu kadar erken beklemiyordum.”

İçimdeki gerginlik ve korku alevlerine karşı yutkundum ve bir iblisin hırpalamasından kurtulup kendimi tekrar ateşin ortasına attığımdan korkarak yaklaşan ayak seslerini dinledim. Yaralarımı sadece ölmemi izleyebilsin diye tedavi ettirmesi mantıklı olmazdı. Ama insanlar bazen gönül yarasından kurtulmak için mantıksız yolları seçerdi. Bunu bana annem öğretmişti.

Zander başucumda belirdi. Kule hücresinde giydiği ceket, yerini kadifemsi bir malzemeden yapılmış daha görkemli bir ceke- te bırakmış olsa da yine tamamen siyah giyinmişti. Klapalardaki işlemeler bana kayalara çarpan dalgaları hatırlattı, kıyafetinde kullanılan koyu sarı iplik saçındaki derin altın vurguları öne çıkarıyordu. Kılıcı ve hançeri yanında duruyordu.

Ve yüz ifadesindeki o taş gibi, okunamayan maske sımsıkı yerine oturmuştu.

Evlenmem gereken ve şimdi ölmemi isteyen bu adamdan -bu kraldan- gözlerimi alamıyordum. Gün ışığı bana onun yüzüne, ay ışığının göremediği bir bakış sunuyor, sert kenarlar ile simetrik, daha yumuşak yüz hatları arasındaki mükemmel dengeyi ortaya çıkarıyordu: dolgun dudakları çevreleyen kare bir çene, büyük, derin gözleri çerçeveleyen keskin elmacık kemikleri, düzgün kaşlarla buluşan uzun, ince uçlu bir burun.

Bunun muhtemelen akıllıca olmadığını, bir meydan okuma olarak görülebileceğini bilsem de onun sabit, beni inceleyen bakışlarıyla göz göze geldim. Gözleri hafif bir ela tonuydu. Bu kadar nefret dolu olmasalardı güzel diyebilirdim.

"Yaraları nasıl?" diye sordu bir süre sonra.

"İyileşiyor, Majesteleri."

"Görmek istiyorum," dedi.

Sözleri, göğsümdeki yarayı görmek istediğinde kulede söylediklerinin bir yankısı gibiydi. Yaralı tenime nazik dokunuşunun anısı, vücuduma beklenmedik bir ürperti gönderdi.

Bandajları açarak boynumu açığa çıkaran kadının parmak uçları soğuktu.

Zander'ın ifadesi hiçbir şeyi açığa vurmuyordu.

"Ne kadar kötü?" Margrethe gibi vücudumun bir parçasını mı kaybetmiştim? O şey omzumu parçaladıktan sonra sağ kolumu kullanabilecek miydim?

"Beklenebileceği kadar kötü değil," dedi ve cümlesinin sonunda daha sessiz bir tonla, "Majesteleri," diye ekledi ve o zaman aslında benimle konuştuğunu fark ettim.

Ben kimsenin majesteleri değilim, demek istedim. Ben sadece Romeria veya kısaca Romy'ydim. Ama bir anda kim olmam gerektiğini, herkesin kim olduğuma inandığını hatırladım.

Zander, "Neden ona göstermiyorsun, Wendeline?" dedi.

Kadın -Wendeline- başını onaylayarak salladı ve yakınlardaki bir yere koştu, bir dakika sonra geri döndü.

Tüm bu süre boyunca, Zander'ın dikkatli gözleri benimkilerle kilitlenmiş durumda kaldı. Sanki bir seğirme ya da ipucu, düşüncelerine söylenmemiş bir cevap bekliyormuş gibi. Sınır bozucu bir durumdu ve bunu yapmamasını sağlayamazdım belki ama bakışlarımı başka yöne çevirebilirdim.

Önümde yaldızlı işlemelerle çevrelenmiş bir el aynası tuttu. Yüzüm çerçevenin içine yansdı.

Yüzüm. Hayatım boyunca tanıdığım, East Orange, Jersey'de hayatım sıradanken ve sonra hayatım sıradan olmaktan başka

her şeye dönüştüğünde de bana tanıdık gelen o yüz. Alton'un Adriyatik Denizi'nin maviliğinde gözler, yıldızsız bir gece kadar siyah saçlar, burnumun üzerinde neredeyse fark edilemeyecek kadar hafif çiller, her şey aynıydı.

Hayatım boyunca tanıdığım Romeria ve bu diğer Romeria, yabancı bir ülkeye seyahat eden ve bu yerdeki krallığın prensesi olan bu kişi nasıl olabilirdim?

Sofie, birlikte geçirdiğimiz kısa sürede çok az şey söylemişti, o sırada sözleri belirsiz ve gelişigüzel ama yine de şimdi bağlan-
tılar yerine oturmaya devam ediyordu.

"Onları onarmam zaman alacak ama bir Daaknar'dan kaynaklanan yaraları iyileştirme konusunda hiç deneyimim yok. Korkarım yara izlerin olacak," dedi Wendeline, beni yakından izleyen bir seyircim olduğunu hatırlatarak.

Dikkatimi hem bana hem de bir yabancıya ait olan bu yüz-
den çektim ve şahdamarımdaki iki delinme yarasını inceledim. İçime saplanan ölümcül dişlerle çelişen küçük noktalardan baş-
ka bir şey değillerdi. Wendeline onları iyileştirdiğini söylediğin-
de ne demek istemişti? Kendime bu soruyu sorarken bile, cevap zihnimin derinliklerinde asılı duruyordu. Sihirden mi bahsediyordu?

Zander, "Peki ya kolu?" diye sordu.

Wendeline başını onaylayarak salladı ve bol pamuklu malzeme-
meyi bir kenara iterek bakışını omzuma kaydır-
dı. İşte o zaman birinin beni lekeli ve yırtık gelinliğimden çıkardığını fark ettim. Bilinçsizken soyunduğumu bilmek tatsız bir duygu olsa da onu düşüncelerimden uzaklaştırdım çünkü geçmişte kalmıştı ve beni daha çok başka bir şey endişelendiriyordu.

Sofie'nin yüzüğü.

Başparmağımda yüzüğü hissettiğimde ve onu benden almadıklarının farkına varınca içim rahatladı. Beni bir şekilde canavara karşı koruyan bu yüzük olabilir miydi? Sofie'nin koruma derken kastettiği bu muydu? Saldırıya uğrayacağımı biliyor muydu?

Zander hiçbir şeyi kaçırmadan parmaklarımın kıpırdadığı yeri izledi. Kaşları kafa karışıklığıyla çatıldı, sonra tekrar düzleşti. Kısacık bir an da olsa, yüzüğü benden almaya çalıştığı anları hatırlatıyordu.

Wendeline omzumdaki bandajları sıyrıp aynayı kaldırdı. "Başlangıçta *çok daha* kötüydü."

Her biri en az on beş santim uzunluğunda ve bir santim genişliğinde dört tüyler ürpertici yara izi, canavarın pençelerinin vücuduma battığı yerde derimde bu dehşet görüntüyü oluşturmuş olmalıydı. İşin garibi, dikiş yoktu. Düzinelerce beklerdim ama yine de etim iğne ve ipliğin yardımı olmadan birbirine örülmüş gibi görünüyordu. Yara izleri korkunç olacaktı ama çok daha kötü olabilirdi. En azından hâlâ gözlerim vardı.

"Bizi yalnız bırak," diye emretti Zander usulca. Bu bana Korsakov'un insanları gönderirken sesinin nasıl yumuşadığını hatırlattı. İntikam alacağı ve tanık istemediği anlamına geliyordu bu davranışı.

"Majesteleri." Wendeline reverans yaparak hızlıca dışarı fırladı, aceleci adımlarla giderken eteği dalgalanıyordu. Bu bir saygı göstergesi miydi -insanların onun her sözüne zıplayıp koşmasını bekleniyordu?- yoksa Wendeline ondan korkuyor muydu?

O bir kraldı ama nasıl biriydi? Tüm bu güç, onun emrini yerine getirmek için eğilen ve koşturan insanlar. Korsakov ne kadar korkutucu olsa da, Tony'yi veya diğer adamlardan herhangi

birini ona *Majesteleri*'ne benzer bir kelimeyle hitap ederken asla yakalayamazdınız.

Zander, zayıf bedenimin üzerinden o kule gibi iri cüssesiyle bana doğru yaklaştı. "Aklındakileri söylemekten çekinme," dedi.

Söylesem de ne diyecektim? Bu adam beni ölüme mahkûm etmişti. Üstelik beni öptükten *sonra*.

İnceleyen bakışlarıyla beni süzerken göz göze geldik. "İyiyim," diyebildim.

Merakla beni izlerken dudağının kenarı seğirdi. "Annika senin öncekinden *farklı* olduğunu söyledi, fark etmediğimi söyleyemem. Rahibeye, uzuvlarından geçen elemental büyülerin izlerini arattırdım. Şimdiye kadar seni *iki* kez öldürmesi gereken bir şeyden sağ çıkmanın başka bir açıklaması yok."

"*Elemental büyü* kullandığımı düşünüyorsun."

"Bilmiyorum ama senden gerçeği öğreneceğim." Soğuk parmakları kolumun etrafından kayarak onu havaya kaldırdı. "Eğer herhangi bir şey yapmaya kalkarsan, bunlar seni kontrol altında tutacaktır."

Bileğime dolanan kelepçeye bakıp kaşlarımı çattım. Sade ve siyahı, sanki benim için özel olarak üretilmiş gibi bileğime otuyordu. Belli belirsiz Sofie'nin bana sapladığı siyah obsidiyen boynuzu hatırlatıyordu. Kelepçenin üzerinde bir kilit veya bağlantı yeri bulamadım. Aynısının bir eşi de diğer bileğimi süslüyordu. "Nasıl?"

Karşılık veren gülümsemesi gözlerine ulaşmadı. "İslor'un hâlâ kendine ait birkaç sırrı var." Kolumu bırakıp yatağımın yanından uzaklaştı.

Elim. Hançeriyle yaralanan elim.

Avcumu inceledim. Büyük yaranın olduğu yerde sadece en siliğinden bir çizgi vardı. Yumruğumu birkaç kez açıp kapatarak

test ettim. Sanki bu yara hiç olmamış gibiydi. "Beni yaraladın," dediğimi duyar gibi oldum. O yapmıştı, değil mi?

"Sen bana çok daha kötüsünü yaptın," dedikten sonra derin bir iç çekti. "Seninle ne yapacağım, Romeria?"

Artık boynumun yarısının kayıp olmadığını bildiğime göre, boynumdaki karıncalanma hissinin üstesinden gelip onu takip etmek için başımı çevirdim. Beni koydukları yatak odası, daha önce hapsedildiğim kule hücrelerinden sonra çok büyük bir gelişmeydi. Burada desenli kâğıtlar ve boyalı portreler duvarları süslüyor, mobilyalar köşeleri dolduruyordu. Tavanlar başımın altı metre yukarısında kemer yaparken gün ışığı üç büyük pencereden içeri akıyordu. Bir dizi cam kapı yarı açıktı.

Zander kapıların önlerinde durdu. "Annika bana Daaknar'ın onun peşinde olduğunu, sonra senin gelip onun dikkatini kendine çektiğini söyledi. Bunu neden yaptın?"

"Çünkü yapmasaydım Daaknar onu öldürürdü." Onun dışında bir açıklamam yoktu. Düşünmemiş, harekete geçmiştim.

"Ve sana saldırırsa Daaknar'ın öleceğini biliyordun?"

"O gecedен önce o şeyin *var olduğunu* bile bilmiyordum. Yani hayır. Sanırım zamanımın dolduğunu o an anladım." Bana boş bir bakış atmak için omzunun üzerinden baktı.

"Daaknar'ların var olduğunu bilmediğine inanmamı mı bekliyorsun?"

"*Benim* ne beklediğimin bir önemi yok çünkü söyleyeceğim hiçbir şeye inanmayacaksın."

Dudakları küçümsemeyeyle kıvrıldı. "Sonunda, ağzından gerçek olduğunu bildiğim bir şey çıktı."

Şu anda her türlü gerçeği söyleyebilirdim -iblislerin deli babamın halüsinasyonları olduğu, sihrin yalnızca annemin tarikatının dünyasında var olduğu- ama artık bunların doğru olduğu-

na emin değildim. Bildiğimi sandığım her şey, parmak uçlarında alevler dans eden ve ölü kocasını diriltmek için umutsuz bir ihtiyaç duyan kızıl saçlı bir kadın tarafından altüst edilmişti.

Babam şeytanlara inanır, onların var olmadığını söyleyenlere kızardı ve bu onu nereye getirmişti? Bir kenara atılmış, çöplüklerde kalan talihsiz bir vaka olmuştu. Ben de şimdi buradaydım, herkesin iblislerin ve büyüünün var olduğuna inandığı bir yerde. İlkini kanıtlamak için yara izlerim de vardı üstelik. Şimdi inkârıma sınıksız sarılıp babamın ters bir yansıması mı olacaktım?

Önümde gördüğüm tek kesinlik, bildiğimi sandığım şeylerle açıklayamayacağım çok fazla şey olduğuydu. Ama Sofie beni bu konuda da uyarmıştı.

Alışık olduğun dünyanın kuralları değişmek üzere.

Ve şu anda kapana kısıldığım dünyada uğrunda can alınacak krallıklar, insanlarla beslenen canavarlar ve eminim anlayamayacağım büyüler vardı.

Daha neler vardı kim bilir.

Zander'ın dikkati dışarıdaki manzaraya kaydı. "Onu nasıl yok ettin?"

"Dürüst olmak gerekirse, *bilmiyorum*. Bana ne olduğunu anlamıyorum." Sofie, bu insanların gerçek kimliğini keşfetmemeleri konusunda kararlıydı ama bu ne anlama geliyordu? Ybaris Prensesi Romeria *olmadığım* ve Sofie'nin bir şekilde mümkün olan en kötü zamanda beni burada prensesin yerine yerleştirdiği bir kopyası olduğum anlamına mı?

Ya da Islor veya Ybaris'ten olmamam ve birkaç gün öncesine kadar her iki yerin de adını hiç duymamış olmam ne anlama geliyordu? Gerçek prenses *neredeydi*? Sofie onun bedenine ne yapmıştı?

Bu bir şekilde onun vücudu muydu?

Bunu düşündüğüm anda uzuvlarıma bir panik ürpertisi yerleşti.

Ne olursa olsun, kim olduğumu bilmenin benim için nasıl daha tehlikeli olabileceğini hayal bile edemiyordum ama Sofie'nin doğruyu söylediğine inanmak zorundaydım. Başarımla Elijah'ı kendisine geri getireceğini düşündüğünü göz önünde tutarsam bunu riske atmaz diye düşündüm.

Yine de bir kral ve kraliçeyi öldüren kadın olarak bu yerde nasıl hayatta kalacaktım?

Sanırım gerçekliğimin bir versiyonuyla bunu başaracaktım.

Derin bir nefes aldım, söyleyeceklerimin muhtemelen kötü karşılanacağından neredeyse emin olmama rağmen konuşmaya başladım, "Bahçede, Annika'yı nehirden çıkardığım geceden önce yaşadığım *hiçbir şeyi* hatırlamıyorum."

Zander'ın gülüşü odada yankılandı. "Her şeyi unutarak masumiyetini savunmak. Ne kadar da yaratıcı. Mahkememdeki cinayet zanlıları şimdiye kadar masumiyetlerini savunmak için böyle bir bahaneye başvurdu mu acaba?" Dramatik bir etki yaratmak için duraksadı. "Hayır, sanmıyorum. İlksin. Tebrikler." Ses tonunda alaycılık vardı.

Arkasını dönünce gözlerimi devirdim. "İnansen da inanmasan da gerçek bu. Ybaris'teki hayatımı hatırlamıyorum. Buraya nasıl geldiğimi de. Seninle tanışmamızı ve aramızda geçmiş olabilecek *hiçbir şeyi* hatırlamıyorum." Yanaklarım kızardı, sinir ve heyecandan alev alev yanmaya başladı.

Sessizlik uzadıkça nefesimi tuttum, tepkisini beklerken bedenini inceledim. Geniş omuzlar, daralan bir bele doğru iniyordu. O ceketinin altında, kalçalarıma bastırıldığını çok net hatırladığım güçlü uyluklarını ve parmak uçlarımda hissettiğim sert kıvrımlarını inceledim. Başka -çok farklı- şartlar altında, onun

dikkatini çekmenin yollarını arardım. Şimdi, keşke onun acı düşüncelerinden sonsuza kadar kaybolabilseydim diye düşünüyordum.

Sonunda dönüp bana bakmak için yatağımın kenarına dayandı ve kollarını göğsünde kavuşturdu. Bu sıradan bir duruş gibi görünse de hiç değişmeyen o sert yüz ifadesindeki hiçbir şeyi sıradan olarak göremezdim. “Yeteneklerini kaybediyorsun. Senin yalan söylediğini çoktan yakaladım.”

“Ne demek istediğini—”

“Sofie. İşbirlikçinin adı?”

Kahretsin. Haklıydı. O gecedan önce hiçbir şey hatırlamıyordum onu nasıl hatırlayabilirdim? “Bu bir yalandı,” diye patladım paniğim çok fazla belli olmadan önce.

Kaşları kalktı ama hiçbir şey söylemedi. Açıklamamı bekledi.

Suçlu görünmekten korktuğum için başka yöne bakmaya cesaret edemedim. “Korkmuştum ve sen benden ısrarla bir isim bekliyordun, ben de o anda uydurdum.”

“Bana böyle bir büyücünün olmadığını mı söylüyorsun?”

“Evet. Aynen bunu söylüyorum,” diye yalan söyledim, bunun gerçek olabileceğine kendimi inandırarak. Sofie onun gerçek adı mıydı? Onun bu büyücülerden biri olduğuna emin olabilir miydim?

Cevabımı bir süre düşündü. “Ama Islor’daki birinden yardım aldın. Ya mahkemeden biri ya da saray halkından.”

“Eğer yaptıysam da hatırlamıyorum. Kim olduğumu hatırlamıyorum.” En azından Romeria’nın şu anki versiyonunu hatırlamıyordum.

“Yine de adını hatırlıyorsun.” Pencereden dışarıya bakmak için arkasını döndü.

Tuzaklardan kaçınırken Zander ile bir sohbeti yönlendirmek için harcadığım zihinsel enerji, yorgun bedenimi yıpratıyordu. Sessizlik sürerken gözlerimin kapanmasına izin verdim. Sesi beni gerçeğe geri çektiğinde, uykuya dalmama çok az kalmıştı.

“Annika, senin de Daaknar’ın varlığına kendisi kadar şaşırdığını iddia ediyor.”

“İşte aynen daha önce de dediğim gibi...” Şimdiye kadar sadece habamın çatlak zihninde var olmuşlardı.

“Evet, pekâlâ, söylediğin ya da yaptığın *hiçbir şeyi* görüldüğü gibi kabul edemeyeceğimizi kanıtladın.”

Tabii ya, boşuna konuşuyordum.

İsteksizce iç çekti. “Ama niyetin ne olursa olsun, kız kardeşimi korkunç bir ölümden kurtardın. Bunun için minnettarım,” demeyi zor da olsa başardı.

Doğru duyup duymadığıma emin olamayarak içimden sözlerini tekrarladım. Bu, kralın bir teşekkürü müydü? Gerçekten ne kadar minnettardı? Ölüm cezasını iptal etmeye yetecek kadar mı? Neredeyse sormaya korkuyordum. “Peki, şimdi ne olacak?”

Dikkati uzaktaki bir şeye kilitlenmiş durumdaydı. “Ybaris’ten sana eşlik eden muhafız ve hizmetkârlar ihanetlerinin cezasını çoktan çektiler, çok şey kaçırmadın. Sonlarının, hızlı ve merhametli olduğunu söyleyebilirim.”

Zander infazı gerçekleştirmiş miydi? O emri vermiş miydi gerçekten? Karşısına geçip izlemiş miydi?

Gözlerimin önünde canlanan korkunç görüntüler yüzünden dehşete kapıldım: Bir kibrit, çakmak ya da buralarda ne kullanıyorlarsa onunla yakılmayı bekleyen deste deste odunlar. Havada yanan et kokusu.

“Hatırlamadığın insanlar için üzülmüş görünüyorsun,” dedi Zander. Kafamı yukarı kaldırdığımda bana baktığını gördüm.

Dehşetim yüzüme yansımış olmalıydı. “Diri diri yakılmanın neresi merhametli?” diye sordum. Çıglıkları insani olarak kabul edilemeyecek kadar uzun sürüyordu.

“O noktaya geldiklerinde zaten zar zor yaşıyor olurlar.” Çenesi kasıldı. “Ve zehirlenmekten çok daha merhametli bir yöntemle cezalandırıldılar.”

Ben aileni zehirlemedim! diye çıgılık atmak istesem de faydası olmayacağını biliyordum.

Prenses Romeria bunu nasıl yapmıştı? Ne kullanmıştı? Risin mi? Siyanür? Şarbon? Bunlar burada bile var mıydı? İçeceklerine mi katmıştı? Yemeklerine mi? Olay olduğunda Zander orada mıydı? Kule hücrelerinde sözde ikiyüzlülüğüm hakkında bana söylediklerinin çoğu belirsizliğini koruyordu. Hatırladığım parçalar tutarlı bir ipucu sunmuyordu. Ama ayrıntıları sormaya cesaret edemiyordum.

Şimdi, ona anlattırarak bu ayrıntıları yeniden yaşatmak ancak bana karşı öfkesini artırabilirdi – tabii bu mümkünse. Ve bu ayrıntılar önemli değildi. Önemli olan tek şey, hâlâ onları benim öldürdüğüme inanmasıydı.

“Yarın, kral ve kraliçe statülerine uygun olarak toprağa verilecekler,” dedi yutkunarak. Bu, ebeveynlerinin ölümlerinden bahsetmenin onun için zor olduğunun tek işaretiydi. “Ve sonra Islor yoluna devam edecek. Bir daha asla senin türünle ittifak yapmayacağız.”

Benim türüm. Ybaris’lileri kastediyordu.

Düşüncelerim kıskanılacak kadar güzel sarı bukleleri olan mavi gözlü kadına kaydı. “Ya Annika?”

“Kız kardeşim için devam eden endişen beni şaşırtıyor,” dedi başını sallayarak. “Bana ihanet etti ama yine de eğer yapmasaydı, şehrimde bir Daaknar başıboş dolaşıyor olacaktı. Onun vereceği

zarar tam bir felaket olurdu. Bu yüzden onu nasıl cezalandıracağıma daha karar vermedim.”

Kendimi, “Peki ya ben?” diye sormaya zorladım.

“Peki ya sen...” Pencere perdesindeki püskülleri düzeltmek için uzandı. “Bir şekilde tek bir gecede Cirilea’yı hem parçalayıp *hem de* kurtarmayı başardın ve bunların hiçbirini nasıl yaptığını bilmediğini iddia ediyorsun,” derken derin bir iç çekti. “İnsanlar senin öldüğüne inanıyor. Henüz onları düzeltme ihtiyacı hissetmiyorum. Ve Ybaris’in müstakbel kraliçesini tutsak etmek, benim için onu idam etmekten çok daha faydalı olabilir.”

Yani mahkûm olacaktım. Annika’nın yanımda bir korumayla beni sınırın dışında serbest bırakma tercihiyle hemfikir değildi kral ama bana ilk önce vermeyi düşündüğü alternatif cezadan çok daha iyiydi.

Ufak bir rahatlamayla iç çekmek için kendime izin verdim.

Sanki bunu duymuş gibi ağzının kenarı kıvrıldı. “Bugünden sonra seni bir daha görmek ya da bir saniye daha düşünmek istemiyorum,” dedi.

Aynı şekilde.

“Artık bütün hizmetkârların gittiğine göre bu odalarda tek başına kalacaksın. Rahibenin yaralarını iyileştirmesine izin vererek sana bir iyilik yapacağım, gerçi yetenekleri başka bir yerde çok daha iyi kullanılabilir ama... Yine de benden daha fazlasını bekleme. Günlerini burada dostsuz, müttefiksiz, güvenecek kimsen olmadan geçireceksin.”

Tek başıma ve güvenecek kimsem olmadan yaşayabilirdim. Yıllardır bunu zaten yapıyordum. “Ne kadar süreliğine?”

“Ben ne kadar istersem o kadar sürecek. Kim olduğunu ve ne yaptığını bilmeden sıkışıp kaldığını iddia ettiğin tamamen şu anda senin için elverişli olan bu hafızadaki sisin kurbanı olmayı

birakana kadar kesinlikle buradasın.” Yüzüme bakmak için kapıdayken bana döndü, yüzündeki o sert maske yerindeydi. “Ya da aptalca bir şey yapana ve ben artık seni burada tutmak için harcadığım çabaya değmeyeceğine karar verene kadar. Kuledeki infaz meydanı hiçbir yere gitmiyor.”

Tehdit havada asılı kaldı. O meydanda hep beni bekleyen bir infaz odun yığını olacak ve bir seçenek olarak onu daima bana karşı kullanacaktı.

O soğuk, sert ses tonuyla devam etti. “Sorun çıkarmayacaksın. Islor’a komplo kurmayacaksın. Ve herhangi bir Islor’lunun saç teline daha zarar verirsen seni kendim öldürürüm. Ve sana söz veriyorum, asla geri dönmemeni sağlarım.” Yatak odasında gezinmeden önce gözleri boynumda ve omzumda gezindi. “Umarım konaklama yerinden memnunsundur. Burada *çok* zaman geçireceksin.”

Hızla atan kalbimi sakinleştirmek için uzun soluklar alarak dışarı çıkarken sırtını izledim.

Ucu açık bir hapis cezası. Bu haftalar anlamına mı geliyordu? Aylar mı? Sofie’nin söylediği bir şey zihnimde canlandı ve sözlerinin yükü altında ezildiğimi hissettim. Beni burada tutsak olarak *yıllarca* tutabilirdi. Yine de en azından beni o korkunç kule odasına geri gönderiyor gibi görünmüyordu.

Durumum hâlâ belirsiz olsa da kendimi üç gece önce içinde bulduğum durumdan çok daha iyiydi. Kral beni hor görebilir, içten içe ölmemi isteyebilirdi ama ona bir sebep göstermezsem beni idam etmeyecekmiş gibi duruyordu.

İlerleme diye buna denirdi.

On Birinci Bölüm

Oturma odasının kapısı gıcırdayarak açılınca ve tanıdık ayak sesleri yaklaştığında öğle saatini duyurmak için zillerin çalması yeni bitmişti.

“Yemeğinizi yatak odanızda mı, yoksa oturma odasında mı yersiniz?”

Yatak odamda veya oturma odamda yemek yemek. Herhangi bir günde bana sunulan tek seçenek bunlardı. Sanırım gerçekten bir değişiklik olsun diye bakır küvetin üstüne tünemişken yemek yemeyi deneyebilirdim.

Corrin'i selamlamak için sıkılmış bakışlarımı düzelttim. Kibirli hizmetçi, elinde yemek tepsisiyle kapıda duruyordu. Bir bardak seyreltilmiş şarap, bir kâse etsiz güveç, bir dilim ktır ekmek ve bir elma ya da armut olduğunu bakmadan biliyordum. Her öğün aynıydı, sadece lapa gibi sebzelerin oranı ve şifalı otların karışımı farklıydı.

“Burada yiyeceğim. Teşekkür ederim.”

Corrin, öğle yemeğimi köşedeki küçük bir masaya koymak için içeri girdi, lacivert eteği hızlı adımlarıyla hışırdadı. Wendeline'in yaralarımı sarmak için yaptığı günlük kısa ziyaretler dışında, minyon hizmetçi benim tek yoldaşım olmuştu. Yemek ve yeni giysi getiren, bana apaçık bir düşmanlıkla bakan bir kadına yoldaş denilebilirse.

Bana ilk gününde yemeği bırakmak ve kirli havluları toplamak için geldiğinde, sanki kötü bir şey kokuyormuş gibi yüzünü buruşturarak söylediği ilk şey “kralın nezaketi” nedeniyle bana atandığıydı. Daha sonra benim için yapmayacağı her şeyi listeledi: giyinmeme, bakım yapmama, yıkanmama yardım etmek. Yaralarım varken bile yardım beklemediğim veya istemediğim her şey yani. Yine de kendini beğenmiş bir bakışla onları yüksek sesle sıralarken sanki, *Canın cehenneme, seni gözden düşmüş prenses. İmza personel*, diyen bir mektubu okuyormuş gibiydi.

Bu tatsız görevi hak edecek ne yaptığını merak ediyordum.

Sadece hayatta olmaktan duyduğum memnuniyet son üç hafta içinde azalmıştı. Bu duvarlar güzel kâğıtlarla ve pervazlarla süslenmiş olabilirdi ama bu onların gerçek yüzünü -benim hapishanem olduğu gerçeğini- maskeleyemiyordu. Uyumak ve giysilerimi değiştirmek için bir yatak odam, bir iki adım attığımda vardığım bir “oturma odası” ve nasıl kullanacağımı çözemediğim küvetli, küçük bir banyom vardı. İlkel görünümlü tuvalet, zinciri çektiğimde mucizevi bir şekilde atıkları bir girdapla temizliyordu. Fener ışığının insafına kalmış bir yerde lazımlığa mahkûm olmadığım için şükretmeliydim sanırım.

Kapım dışarıdan kilitliydi ve her saat korunuyordu. Bunu biliyorum çünkü önünde yere uzandım ve botların adımlarını aralıktan izledim. Gündüz muhafızı her yöne sekiz adım atıyor ve sol ayağının topuğunu sürüklüyordu. Gece muhafızıysa adımlarında hafif bir yaylanmayla on adım atıyordu. Her gün aynı muhafızları görüyordum.

İlk günlerde, Daaknar saldırısından dolayı hâlâ çoğunlukla yatağa bağlıyken, zamanımı odalarımından çıkan gizli bir koridorun saklanabileceği tüm yerleri hayal ederek geçirdim. Her duvar panelini, her döşeme tahtasını, her halının altını aradım. Ya

onu iyi sakladılar ya da büyük olasılıkla beni kaçışım olmayan bir odaya kilitlediler diye düşünmeye başladım.

Kralın dediğine göre nerede tutulduğuna dair hiçbir fikri olmayan ve kendisinden bilgi toplamanın hiçbir yolu bulunmayan bir mahkûmdum. *Kimsenin* sorularımı yanıtlayarak hafızamı kaybettiğim saçmalığına inanmaması gerektiğini söylemiş, yanıtlayacak olan olursa da onları ağır ceza ile tehdit etmişti. Wendeline'a bileklerimdeki kelepçeleri sorduğumda bana bu tehditten bahsetti.

Ve böylece, çevreme karşı tamamen duyarsız ve sessiz kalmaya başladım. *Öğrendiğim* birkaç parçayı zihnimde tekrar tekrar gözden geçirdim, böylece olanların izini kaybetmeyecektim. Bir umut ışığı varsa, o da bu haftaların iblislerin ve büyüünün var olduğu fikrini kabullenmeme izin vermesiydi.

Ancak şimdi bu garip dünyada başka neler olduğunu öğrenmek için çok daha sabırsızdım. Benim olmadığından neredeyse emin olduğum bir dünya.

“Bu akşam banyonuzu hazırlamak ve size yeni yıkanmış bir elbise getirmek için geleceğim.” Corrin geceliğine keskin bir bakış attı, gözleri yargıyla beni süzdü. Son zamanlarda kıyafetlerimi değiştirmez olmuştum. Seyrek dokunmuş pamuk, kalın katmanlı ipek ve brokarlardan çok daha hafif, daha rahattı. Hem ne giydiğimin ne önemi vardı ki? Gidecek hiçbir yerim yoktu. “Başka bir şey var mı?”

Bunu sorarken nefesini tuttuğu çok belli oluyordu. Bana her zaman başka bir şey olup olmadığını sorar ve olmaması için dua ediyormuş gibi *her zaman* nefesini tutardı.

Acaba bir şey sorsam mı? “Lütfen bir pencere açabilir miyim? Sadece bir tane? Öğleden sonraları burası çok sıcak oluyor ve biraz temiz hava almak iyi olurdu.” Gün içinde odada volta atmı-

yorsam, camların arasından ağaç tepelerinin geniş manzarasına, uzaktaki ormanların ve inişli çıkışlı tepelerin uçlarına bakıyordum. Balkona açılan cam kapılar kilitliydi ve büyük pencerelerdeki açılabilir gibi görünen küçük paneller emniyete alınmıştı. Ancak nasıl ve neden olduğunu anlayamıyordum. Odalarım birkaç kat yukarıda olmalıydı. Yani aşağı inebilmek için çok yüksekti. Kulaklarım zaman zaman aşağıda yaşam ipuçları yakalardı -kahkaha sesleri, kılıç sesleri olduğunu düşündüğüm metal çarpışması sesleri- ama nereden geldiğini göremiyordum.

“İsteğinizi paylaşacağım, *Majesteleri*.” Ne zaman bir şey -bir kitap, resim yapmak için kâğıt ve kalem, balkona çıkma, farklı bir yemek- istesem verdiği standart yanıt buydu. Yine de kitap ya da kâğıt gelmedi, balkon kapısı kilitli kaldı ve ben bir kâse daha yumuşak sebze yahnisi yedim.

Corrin gitmek için adım attı.

“Annika’nın beni ziyaret edip edemeyeceğini de öğrenebilir misin?” dedim. Sorarak kaybedecek hiçbir şeyim yoktu ve onunla tekrar konuşmak için ölüyordum. Beni hor görse bile, kralın emrine karşı gelip beni aydınlatması en muhtemel kişi Annika gibi görünüyordu.

Corrin kaşlarını çattı. “Prenses, *siz*e yardım ettiği için kefareti çekmek üzere kendi kanadına kapatıldı.”

Demek Zander kız kardeşini de cezalandırmıştı. Ne kadar süre kilitli kalacaktı ki? Benim kadar uzun değildi, buna emindim.

O sırada odamın kapısı açıldı ve Wendeline elinde bir kavanoz merhemle içeri girdi. Cirilea’nın siyah ve altın renklerini kuşanan bir kol, kapıyı arkasından kapattı. Muhafızlarımın hiçbirinin yüzünü görmemiştim. Erkek olduklarını anlamamın tek sebebi sesleriydi. Biri hoş bir aksanla konuşuyordu.

“Hepsi bu kadarsa, *Majesteleri*.” Corrin topuklarının üzerinde döndü ve ben daha tek kelime edemedi dışarı çıktı, Wendeline kaçmak için acele ederken zar zor reverans yaptı.

“Bir şekilde majesteleri kelimesi ağzından çıktığında yüzüme rükürmüş gibi geliyor.”

Wendeline’in kaşları Corrin’in tavrını sorgularcasına yukarı kalktı. “Peki, bugün onu gücendiren nedir, *Majesteleri*?”

“Biraz temiz hava almak için bir pencere açmayı istemeye cüret ettim.”

Anladığını mırıldandı. “Onun durumunu kişisel algılamaya çalış. Seni uzak tutarsa, onun için daha güvenli olur.”

Çünkü kral öyle istiyordu. Minimum insan etkileşimi. Temiz hava yok. Kitap yok. Kapana kısıldığım bu dünya hakkında hiçbir bilgi yok. Televizyon yok, internet yok, telefon yok. Çünkü bunlar burada zaten yok gibi görünüyordu. Zander, cezasının ne kadar etkili olduğunun farkında değildi. Yalnız kalmaktan korkmazdım. Yıllardır yalnızdım. Ama böyle kapana kısılmış, dışarıya adım atmadan yaşamak çok boğucuydu. Son zamanlarda başımı geriye atıp avaz avaz çığlık atmak geliyordu içimden.

“Corrin’in benden gerçekten *nefret* ettiğini düşünüyorum. Bugünlerde güvecime zehir koysa şaşırmam.”

Wendeline dudaklarını birbirine bastırdı. Neredeyse dilinin ucundaki kelimeleri duyabiliyordum. *Suçlandığım* şey göz önüne alındığında bunun ilahi adalet olacağını söylese yeriydi.

Kısa kalışına ve sohbet eksikliğine rağmen, yaralarım ile ilgilenen bu büyücüyü sevmeye başlamıştım. Beni rahatlatan sakin ve şefkatli bir duruşu vardı. En önemlisi, o da Corrin gibi ölmemi istiyorsa da bunu iyi saklıyordu. Günlük ziyaretlerini sabırsızlıkla bekliyordum.

Onu her gördüğümde olduğu gibi, pek çok soru sormak istiyordum. Gücüyle mi doğmuştu yoksa sihir ona sonradan mı öğretilmişti? Büyü nasıl çalışırdı? Bu yetenek başka kimde vardı? Neler yapabilirdi? Ama dilimi dişlerimin arasında sıkıca tutuyordum. Kralın emri cevap vermesine izin vermiyordu ama korkarım karşı konulmaz merakım ve cehaletim bir gün bir şekilde bu dünyada bir sahtekâr olduğumu ortaya çıkaracaktı.

“Yaraların bugün nasıl?” diye sordu.

“Aynı. Yani sanırım.” Kırmızı, hâlâ açık, kanıyor ve ağrılı. Büyük ölçüde iyileşmiş olsalar da, geçen haftadan bu yana gözle görülür bir iyileşme olmadı. Midem guruldasa da yemek tepsimi görmezden gelerek her zamanki sandalyeme oturmak için yürüdüm. Sandalyemi Wendeline’in ışığın en iyi olduğu konusunda ısrar ettiği cam kapıların yanına koymuştum.

“Burası *gerçekten* sıcak,” diye mırıldandı kavanozunu yakındaki bir masaya koyarken.

“Keşke kapılar ve pencereler açılacak şekilde tasarlansaydı,” dedim alaycı bir şekilde. Geceliğimin önündeki kuşağı çözüp bir tarafını yana doğru ittim, onun etrafındaki çekingenliğim çoktan gitmişti.

Dudaklarına küçük bir gülümseme yerleşti. “Belki isteğin yerine getirilir.”

“Sormayacak bile.”

“Kral, her isteğini bildirmemizi istiyor ve Corrin inadına ondan bazı şeyleri saklayacak kadar aptal değil.”

“Ne *istediğimi* mi öğrenmek istiyor? Neden?” İstedğim şeyi bana *vermediğinde* daha çok keyiflensin diye mi?

“O kral. Kendini kimseye anlatmak zorunda değil. Ama sen ve onun tahtını çalmak için yaptığın planlarla onun için özellikle önemli olmaya devam ediyorsun.”

Demek beni düşünmesine gerek kalmadığını söylerken palavra atıyordu. "Ama bunda zaten başarısız oldum, değil mi?"

Wendeline saçımı bir yana itip şahdamarımdaki iki soluk gümüş noktayı kontrol etti. "Belki de örneğin kâğıt ve grafit talep edecek olursan, saklanan destekçilerine bir şekilde mesaj göndereceğinden endişeleniyordur."

"Onları *istemıştim* ama sadece resim çizmek içindi." Yüzler ve manzaralar çizebilseydim saatlerce oyalanabilirdim. Bu monoton günlerin daha hızlı geçmesini sağlardı.

Tedirgin dokunuşu her zamanki gibi nazikti. "Majesteleri tehlikeli bir durumun içinde. Hanesinden biri, ailesine karşı komplo kurmana yardım etti. Öz kardeşi seni serbest bıraktı. Şu anda kimseye tam olarak güvenmiyor."

"Sana güveniyor."

Gözleri benimkilere baktığında parladı. "Seni iyileştirmeye yetecek kadar, daha fazlası değil."

Ve Corrin'e, yemeğimi arsenikle ya da buralarda insanları zehirlemek için ne kullanıyorlarsa onunla zehirlemeyeceği kadar güveniyordu. Gece bekçisine, ben uyurken boğazımı kesmemesi konusunda güveniyordu. "Yani, bir şey istersem ona söyler misin?" diye sordum Wendeline'a.

"Ona sadakat yemini ettim. Gazabını üstüme çekmeye niyetim yok." Ağzı memnuniyetle kıvrıldı. "Boynun güzel iyileşmiş. Yara izleri neredeyse görünmez halde. Bir seans daha yaparsak tamamen giderler," dedi.

En azından bu iyi bir haberdi ama benim düşüncelerim hâlâ Zander'da takılı kalmıştı. Benimle daha fazla bir şey yapmak istemediğini söylemişti -beni görmek ya da beni düşünmek istemiyordu- sadece o gün cezamı şahsen bana bildirmek için gelmişti ama yine de benimle ilgili günlük haberler mi alıyordu?

Bahse girerim beni yalan söylerken yakalamayı umuyordu. Yine de umduğu buysa, bunun gerçekleşmesi için insanlarla ilişkiler kurmama izin vermek daha akıllıca olurdu. Hiçbir şey dudakları rahatlık duygusundan daha hızlı gevşetemezdi. “Şu âna kadar ona benim hakkımda ne anlattın?”

“Doğruyu. Yani, omzundaki yaraların iyileşmesinin zor olduğunu; kim olduğunu ya da ne yaptığını hatırladığına dair hiçbir işaret vermediğini söyledim.” Yaramdaki pençe izlerini inceledi. “Farklı bir şey deneyeceğim. Bu yaranın iyileşmesine yardımcı olabilir. Değilse... Daha fazla bir şey yapabileceğime emin değilim,” diye ekledi. Yanımdaki bir sandalyeye oturdu ve kavanozu açarak çirkin yaralarımın üzerine elindeki macunu sürmeye koyuldu.

Her zamanki merhemin hafif, çiçeksi kokusunu bekleyerek nefes aldım. Bunun yerine, burun deliklerim kokuşmuş bir kokuyla doldu. “Aman Tanrım... O da ne?” Dönüp öğürdüm. Daha kötü kokan tek şey Daaknar’ın kendisi olmalıydı.

Wendeline’in gözlerinin kenarları kıkırdamasıyla kırıştı. “Bu merhemde bilmemeyi tercih edeceğin pek çok şey var ama içindekilerin en önemlisi *haldi*. Sevkiyatı geçen gün limanımıza ulaştı. Ben de bitmeden önce eczacıdan temin edebildim ki bunu küçük bir mucize olarak tanımlamamız yanlış olmaz,” dedi.

Parmak uçları yaralarımı nazikçe okşarken ağzımdan nefes almaya odaklandım. Kokunun onu etkilediğine dair tek ipucu, burun deliklerinin hafifçe parlamasıydı. Bu sırada kafamda onun sözlerini toparlamaya çalışıyordum. Liman demişti, bu buraya gelen gemiler olduğuna işaret etti. Nereden gelen gemiler? Bu, her ne olursa olsun, eğer buradan kaçmayı başarırısam, Islor’dan çıkmanın bir yolu var demekti.

Wendeline bugün eskisinden çok daha konuşkandı, bu yüzden şansımı zorladım. "Sence beni bu daireden hiç çıkarır mı?" diye sordum.

Cevap vermesi biraz sürdü, kelimelerini dikkatle seçiyordu. "Şu andan itibaren, çok az kişi senin hâlâ hayatta olduğunu kesin olarak biliyor. Elbette fısıltılar var. Cesedinin nerede olabileceği ve nasıl öldüğünle ilgili sorular. Bir sürü söylenti ve spekülasyon. Kral, bunların hiçbirini resmi olarak doğrulamadı veya reddetmedi. Bu da hem Islor'u hem de Ybaris'i Prenses Romeria'nın kaderi konusunda kargaşa içinde bıraktı."

"Onlara neden söylemedi?"

"Kendi amaçları var," diye şifreli bir şekilde yanıtladı. "Bu odalardan ayrılmana izin vermesinin bir amacı olmalı. Ölü ol-maktansa yaşadığını bilmenin krallığa daha iyi hizmet edeceğine dair bir neden. Ancak o zaman *olabilir*. Zamanla sana bir koruma eşliğinde şatoda dolaşma özgürlüğü *verebilir*."

"Ya dışarıda?"

"Sanırım o da olabilir. En azından kraliyet arazisi sınırları içinde."

"Peki ya kutsal bahçe?"

Gözleri şaşkınlıkla bana döndü.

"Annika bahsetti," diye yalan söyledim, kimsenin blöfümü görmemesini umarak.

"Nymphaeum'u kastediyorsun."

Kalbim hızla çarptı. Nymphaeum. Öyle mi diyorlardı? Ne olursa olsun, Malachi için bu taşı bulacaksam gitmem gereken yer tam olarak orasıydı. Tanrılarından biri olan Malachi. Kutsal bir yerden bir eser çalacaktım. Bu hareket mantığa son derece aykırıydı. Aslında benim için önemli olduğundan değil. Artık hapsedilmediğim veya kimseye borçlu olmadığım hayatıma geri

dönmek için ne gerekiyorsa yapacaktım. “Bunda bu kadar kutsal olan ne var?”

“Çünkü orası...” Kendini yakaladı ve aniden durdu.

“Çünkü orası ne?” Elimden geldiği kadar masum bir sesle sordum. Wendeline’in başını Zander’la belaya sokmak istemiyordum ama bu duvarlardan kurtulmayı umuyorsam bilgi toplamaya başlamalıydım.

“Orası Islor halkının Hudem’de gittiği bir yer.”

“*Hudem?*” Kelimenin oltaya takılı yem gibi sallanmasına izin vererek tekrarladım.

Merhem kavanozunun kapağını kapattı. “Kanlı ay gecesi.” Hem Sofie hem de Annika bu kanlı aydan bahsetmişti.

Önemli olmalıydı. “O gece ne olur?”

“Beni krala kırbaçlatmaya mı çalışıyorsun?”

Korsakov’un o ırz düşmanının sırt derisini kırbaçlamasını düşününce irkildim. “Hayır! Sadece merak ettim.” Sesimin çok hevesli çıkmadığını umdum. “Ve can sıkıntısından ölmek üzeriyim.”

Derin bir teslimiyetle içini çekerek parmaklarında kalan merhemi bir beze sildi. Tırnaklarına sık sık hayran kalmıştım, özenle şekil verilmiş ve bakımlıydılar. “Bir çocuk sahibi olmak isteyenler, Nymphaeum’a gider.”

Annika, Zander ve Prenses Romeria’nın yavrularla “kutsanmaları” hakkında bir şeyler söylemişti. “Kanlı ay, saldırının olduğu geceydi.”

“Evet. Hudem’de bir kraliyet düğünü. Oldukça büyük bir kutlama olacaktı.” Bilmiş gözleri bana döndü.

Sanırım bu, törenden sonra Nymphaeum’a girecekleri anlamına geliyordu. Ama bunun yerine prenses, kralın anne babasını öldürmüş ve şehrin sokaklarında bir savaş başlatmıştı.

Yapmadığım bir şey için suçluluk duymam imkânsızdı ama yine de bir şekilde o rahatsız edici sancı içimde kıpırdanıyordu. “Bir sonraki kanlı ay ne zaman?”

“Parlak ışıyla mevsimlerin değişimini haber vermek için, ortak ayın her üç aylık döngüsünde bir gelir.”

Ortak ay. Bu, gökyüzünde yüksekte duran ikinci ay olmalıydı. Ama burada bir ay döngüsü neydi? Evdekiyle aynı mıydı? Ve bir sonraki için yine de bu dairede mahsur kalacak mıydım? Tavanlara baktım. Kalırsam, Tanrı yardımcım olsundu.

Wendeline sanki düşüncelerimi okuyabiliyormuş gibi, “Kral bu odadan çıkmaya izin verirse, kaçmaya çalışmak kadar aptalca bir şey yapma. Uzağa gidemeyeceğini bil ve tüm çabalarımı senin için boşa harcamış olacağımı da,” dedi.

“Çünkü eğer kaçarsam benim için hazır beklettiği o ateşe beni atacak. Bunu söyledi, evet, hatırlıyorum.” Ardından kısık bir sesle ekledim: “Canavar.”

“Ne yaptığını hatırlasan da hatırlamasan da çoğu kişi senin için de aynı şeyi söylüyor,” dedi.

Wendeline acaba benim hakkımda ne düşünüyordu? Onun da Zander ile aynı şeyi hissedebileceği fikri beni tahmin ettiğimden daha fazla rahatsız ediyordu. O benim buradaki tek mütefikimdi ve muhtemelen her kelimemi Zander’a bildiriyordu. Wendeline benden nefret eden bu genç kral hakkında ne düşünüyordu? Mecbur olduğu için mi yoksa kendisi seçtiği için mi ona sadıktı?

Keşke son üç haftadır aklımda dönüp duran tüm soruları dile getirebilseydim. Kendime güvenmeye ve kimseye güvenmemeye alıştım ama yine de burada, bu odalar içinde kapana kısılmış durumdaydım. Bu duvarların arasında dayanacak ve güvenecek

tek bir kişiye bile razıydım, tüm boşlukları doldurabilecek tek bir kişi için neler vermezdim.

“Şimdi kıpırdama. Ve konuşma,” diyerek elini omzuma koydu, gözlerini kapadı ve başını eğdi.

O iğrenç kokulu merhem yeniydi ama sürecin bu kısmı tanıdık ve bana şimdi de ona tanık olduğum ilk gün kadar büyüleyici geliyordu. O sırada dua ettiğini ve hafif karıncalanmanın cildime emilen merhem olduğunu varsaydım. Ama sonra aynayı kaldırıp bana yaraların belirgin şekilde daha küçük olduğunu ve bitirdiğinde daha az kırmızı olduğunu gösterdi. Büyüsüyle beni iyileştirmeye çalıştığını anladım. Bu gerçek sihirdi.

Şimdi büyülenmiş bir halde konsantre olurken kırışan alnını izliyordum. Ne kadar zaman geçtiğini asla bilemedim, odamda saat yoktu ve çanlar da sadece saat başları çalıyordu ama gözkapakları nihayet aralandığında, o tanıdık kırmızı renk belirdi.

“Bunu yapmak sana zarar veriyor mu?” diye sordum.

Başını olumsuzca salladı. “Beni yoruyor. Margrethe kadar güçlü değilim. O da bir şifacıydı. Senin için daha fazlasını yapabiliirdi.” Bakışları omzuma sabitlendi ve gülümsedi. “Evet, bence böylesi daha iyi oldu,” dedi. Sandalyesinden kalktı ve el aynasını almak için yavaşça ayaklarını sürüyerek -çünkü beni iyileştirmek onu güçsüzleştirmişti- makyaj masasına gitti.

Margrethe başrahibeydi. Bunun bir rütbe pozisyonu olduğunu varsayarak sordum. “Onun yerini aldılar mı?”

“Hayır! Bu... bir seçenek değil.”

“İslor’da kaç kişisiniz? Büyücüler olarak demek istiyorum.”

“Şimdi çok azı kaldı. Buraya gelmek epey uzun bir yolculuk ve çoğu risk almakla ilgilenmiyor.”

“Neden?”

"Öyle işte," diyerek kestirip attı. Bu konuşmaya kapıyı kapattığını hissettim. Önümdeki aynayı bana doğru kaldırdı.

Yansımamı kontrol ettim. İzler fazla küçülmemiştii belki ama örülmüş derinin ham kızarıklığı gözle görülür biçimde azalmıştı.

"Daha fazlasını yapamadığım için üzgünüm. Şanslıysak izler gümüş rengine döner. Belli bir ışık altında neredeyse görünmez olabilirler," diye ekledi.

Bu söylediklerinin olacağından son derece şüpheliydim. Bundan sonra, dikkat çekmeden asla bir atlet veya mayo giymeyecektim -eğer bu cehennem deliğinden bir gün çıkarsam- ama yaramın şimdiki durumu eskisinden çok daha iyiydi, orası kesin. Kolumu başımın üzerine doğru uzattım. Kaslarımın hâlâ biraz sert olduğunu ama ağrının geçtiğini fark ettim.

Ben geceliğimi yerine koyarken Wendeline kavanozun kapğını kapattı. "Merhem gece boyunca etkisini sürdürecektir. İsteyeceğini biliyorum ama bu gece banyo yaparken onu yıka- ma. Geriye kalan şifa ne olursa olsun sen uyurken gerçekleşecektir. Sabah çıkarabilirsin." Sanki tatmin olmuş gibi eşyalarını toplarken kendi kendine başını salladı. "Pekâlâ öyleyse. Kendinize iyi bakın, Majesteleri."

Bana böyle hitap ettiğinde sık sık yaptığım gibi, "Romy," diye düzelttim. Yine de bu seferki vedasıyla ilgili bir şeyler farklı hissettiriyordu. Normalde o kadar derin reverans yapmazdı. "Yarın seni görecektir miyim?"

Yüzünde şüpheli ifade beni sözlerinden önce yanıtladı. "Kral gerekli görürse ama ben seni elimden geldiğince iyileştirdim. Becerilerim daha fazla fark yaratır mı bilmiyorum."

Wendeline geri dönmezse, Corrin ve iki muhafızın ayak seslerinden başka kimsem kalmayacaktı. Korku, içimde büyüdü. "Akıl sağlığım ne olacak? Kral burada kilitli kaldığımda aklımı"

kaçırdığımı biliyor mu sence?” Kinayeyi ses tonumdan alıko-yamadım. Umarım bu sorum kulaklarına ulaşır diye içimden geçirdim. Ulaşırsa belki de cezasının işe yaradığını bilmek onu tatmin eder ve bana merhamet gösterir diye umuyordum.

Wendeline’in dikkati kapalı pencerelere kaydı, kaşları derinden çatıldı. “O sandığın gibi bir canavar değil,” dedi.

Bu sözleri söyleyen kişi Zander tarafından esir tutulmayan biri olduğu için yeterince inandırıcı değildi. “İnsanları idam ediyor. Onları yanarak ölmeye mahkûm ediyor.” Önceki deneyimlerime dayanarak konuşursam, böyle yapan insanların hepsi birer canavardı.

“Sen onun yerinde olsan aynısını yapmaz mısın?” diye sordu.

“Hayır! Ben annem gibi—” Cümlemi yarıda kestim. *Ben annem gibi değilim* demek istiyordum ancak artık New York’ta yaşayan Romeria’dan bahsetmediğimiz aklıma geldi.

“Majesteleri, durum göz önüne alındığında *herhangi* bir kral veya kraliçenin yapacağı şeyi yaptı. Senin ailen hainleri çok daha sıradan sebeplerde bile idam etti.” Kaşları, emin olduğu bir şeye meydan okumam için bana fırsat verirmiş gibi yukarı kalktı. “Bir kraliçe olarak sen de olsan aynısını yapardın.”

İlk sözleri, Annika’nın kutsal alanda söylediği bir şeyi zihnimde ateşledi. Şimdiye kadar, Prenses Romeria’nın Zander ile evliliğinin, iki krallık arasında barış çabası kisvesi altında Romeria’nın Ybaris kralı olan babası tarafından ayarlandığını söylediğini hatırladım. Ancak gerçekte Romeria bir isyancı ordusu kurup tahtı ele geçirmek için Lord Muirn adındaki bir Islor’lu ile komplo kuruyordu. Kraliyet ailesine karmaşık bir şekilde bağlı olan başka biri de ona yardım etmişti. Ve Zander ile evleneceği gün, herkes bu düğüne odaklanmışken ve düşmanlar

kolayca kapılardan içeri süzülürken planı ortaya çıkmıştı. Ama belli ki her şey planlandığı gibi gitmemişti.

Hâlâ anlamadığım şey, Prenses Romeria'nın neden en başta onları öldürme ihtiyacı hissettiği idi.

Sözlerimi özenle seçerek sordum. "Suçlandığım bu korkunç şeyleri neden yapayım?"

"Başka türlü nasıl bir krallık düşer de başka bir krallık yükselir?"

"Islor'un tahtına sahip olabilmek için kralı ve tüm ailesini yok etmeyi planladım, öyle mi?" Zander'ın kraliçesi olarak zaten Prenses Romeria'nın kaderinde bu vardı. Belki de Romeria krallığı paylaşmak istemiyordu? Ama Zander haklıysa ve Romeria bu Lord Muirn'e evlilik sözü verdiyse, o zaman zaten krallığı paylaşmak zorunda kalacaktı. Bu anlatılanlar bana hâlâ mantıklı gelmiyordu.

Wendeline merhemi tekrar masaya koyarak yanıma döndü. "Genç yaştan itibaren sana Islor'luların düşmanın olduğu öğretilirdi. Anlamadığın bir şeye karşı nefretle büyütülmenin nasıl bir şey olduğunu biliyorum çünkü bana da Mordain'de aynısı öğretilirdi. Bütün bu zaman boyunca bütün bir halk hakkında yanlış olduğunu kabul etmek zor olabilir. Ama Islor'luların senden ya da benden hiçbir farkı yok. Hepimiz yataklarımızda mışıl mışıl uyumak ve sevdiklerimizi korumak istiyoruz."

Elbisemin iplerini bağlarken parmakları acele etmeden çalışıyordu. "İtiraf edeyim, buraya gelmek için evimden ayrıldığımda *ben de* korktum. Artık bir hayat kurdum onların arasında. Ancak Ybaris, Büyük Uçurum'dan bu yana yüzyıllar boyunca hiçbir zaman Islor'luları anlamaya veya kabul etmeye çalışmadı. Onlar damarlarınızda dolaşan aynı elf kanından doğmuş bir halk. Yine de onları iblis olarak etiketleyip topraklarınızdan kovdunuz."

Cildim karıncalandı. Bunu doğru mu duymuştum? Elf mi demişti?

Yani şu masallarda duyduğumuz *elfler* gibi elflerden mi bahsediyordu?

Etrafımın insanlarla *değil* elflerle çevrili olduğunu mu söylüyordu?

Prenses Romeria'nın insan *olmadığını* mı ima ediyordu?

Wendeline, üzerime çarpan şok dalgalarını fark etmemiş gibi görünüyordu. "Seni ve kralı gördüğümde, ikinizin ne kadar yakın olduğunuzu görmüş, umutlanmıştım..." İç çekişiyle birlikte sözleri de azaldı.

Annika'nın umduğu gibi, gerçekten âşık olmamızı, evliliğimizin iki krallık ve halk arasındaki her türlü çekişmeye son vermesini ummuştu.

Elfler.

"Islor'un ölümlüleri, ölümsüzlerle bir arada yaşamayı öğrendiler ve hâlâ sürtüşmeler olsa da krallık birçok adım attı," derken düşünceli bir tavırla alt dudağını ısırды. "Kalbini ve zihnini açarsan, onların bize öğretildiği gibi şeytani yaratıklar olmadıklarını görürsün. Aslında onlarla aranda bir yakınlık bile bulabilirsin."

Elfler.

Ölümsüzler.

Düşüncelerim tüm bu yeni bilgilerle bir girdabın içine girse de kendimi dinlediklerime olan ilgimi sürdürmeye zorladım. "Hapishane hücremde beni sürekli ölümle tehdit ederlerken gelen bir yakınlık mı?"

Tereddüt etti, sonra sesini alçaltarak, "Bir şekilde, bir Daaknar öldürdün. Şu anda, Islor'da bunu yapabilen tek kişi sensin," dedi.

İnsanlar değerli olanları daha uzun süre canlı tutma eğilimindedir. Sofie'nin sözleri kafamda yankılanıyordu. "Kral için canlıyken ölüden daha faydalıyım."

Wendeline bilmiş bir bakışla bunu onayladı. "Bununla kendini ne kadar rahatlatabiliyorsan rahatlat o zaman." Eşyalarını tekrar topladı.

"Teşekkür ederim. Her şey için. Bana karşı bir tek sen nazıksın."

Dudaklarını büzdü. "Artık büyük ölçüde iyileştğine göre yakında bazı özgürlükler göreceğine inanıyorum. Ancak bu olduğunda, bu duvarların içinde *herhangi* bir müttefik bulmayı bekleme."

"Peki." Kimseye güvenmemek için çok da ince olmayan bir uyarı. Belki bu cümlesiyle ona bile güvenmememi ima ediyor olabilirdi. "Ve Romeria..." Oturma odamın eşğinde durakladı. Adımı ilk kez kullanıyordu. "Kralın her zaman senden bir adım önde olduğunu ve her zaman seni yakından dinlediğini farz et," diyerek son bir sert bakışla yanımdan ayrıldı.

O gece, düzensiz bir uykuya daldım ve gece boyunca döndüm. Wendeline'in merheminin kokusu burun deliklerime dolarken, cinler ve iblisler rüyalarımın eziyet ederken, merhemimin verdiği *yanma hissi* içime işliyordu.

Ama beni nefes nefese uyandıran, üzerimde belirmediğini hissettiğim uzun, asil bir figürdü. Odamın karanlık köşelerini aradım ama bir şey bulamadım.

Yine de gözlerimi kapattıktan çok sonra, bir kralın üzerimde kalan gölgesini hissettim.

Yatak odamın kapısının çalınmasıyla uyandım. Bir saniye sonra Corrin içeri daldı. “Hasta mısınız?” diye sordu, fakat sesinde en ufak bir endişe belirtisi yoktu.

“İyi uyuyamadım,” dedim sersemlemiş bir şekilde. Köşedeki küçük masanın üzerine bir tepsi yemek koyarken Corrin’i izledim. O neydi? Wendeline gibi bir büyücü olmadığını varsayıyordum. İnsana benziyordu ama karşılaştığım diğer herkes de öyleydi ve şimdi bazılarının elf olduğunu biliyordum.

Barbar iblisler, her ne anlama geliyorsa. Corrin’in nahoş bir kişiliği vardı ama ona barbar demezdim.

Fantastik yaratıklar hakkında sayısız hikâye okumuş, birçok film izlemiştim. Bu terim, dün gece geç saatlere kadar üzerinde durulacak sayısız fikri tetikledi. Keskin fiziksel özellikler, doğal olmayan uzun yaşamlardan, kibir ve kötü manipülasyona, doğüstü hıza, doğaya bağlı güçlere kadar her şey. Yine de masalı gerçeğe uygulamakta zorlanıyordum. Wendeline onları ölümsüz olarak adlandırmıştı ancak onlar da Prenses Romeria’nın öldüğünü varsaymışlardı. Bu yüzden demek ki ölümsüz, öldürülemez anlamına gelmiyordu. Henüz etrafımdaki insanlarda tuhaf vücut uzantıları görmemiştim. Herkes normal insan gibi görünüyordu.

Ben dahil herkes.

Benim de elf olmam gerekmiyor muydu?

Ama değildim, ben insandım. Bu uzuvlar, bu yüz, benim düşüncelerim... Onlar insan uzuvları, bir insan yüzü ve insan düşünceleri. Tüm bildiğim bunlardı. Peki diğer herkes arasındaki farkı nasıl anlayacaktım?

Ve Wendeline benim ne olduğumu nasıl henüz *keşfetmemişti*? Haftalardır bu bedeni iyileştiriyordu. Büyücülüğü kesinlikle *türlerde* fark varsa ayırt ederdi.

Tabii... Bunun bir şekilde *benim* bedenim olmadığı, dirilen Prenses Romeria'nın bedeni olduğu düşüncesini göz önüne alırsak durum değişiklik gösterebilirdi. Geçerli olan tek açıklama bu gibi görünüyordu.

"Kral sizinle görüşmek istedi." Corrin havayı koklamak için durup komodinin üzerine bir bardak içme suyu koydu. Yüzünü buruşturdu. "Dün gece banyo yapmadınız mı?"

"Wendeline bana merhemi yıkamamamı söyledi," diye açıkladım, dikkatim dağılmıştı. *Zander görüşmek mi istiyordu?* Beni bir daha asla görmek istemediği konusunda kararlıydı. *Neden şimdi?*

"Gelin, acele etmeliyiz. Ekşi balık gibi kokan geceliğinizle Majesteleri ile görüşemezsiniz." Uzun perdeleri araladı ve ben de içeri sızan kör edici gün ışığına karşı gözlerimi kırptırdım. Hapsedildiğimden beri ilk kez gün doğumundan önce uyanıp volta atmaya başlamamıştım.

Teker teker pencere panjurlarını açtı. Bir zamanlar boğuk gelen kahkahalar şimdi kulaklarıma daha kısık ve net geliyordu. Yakınlarda bir yerde kuşlar şarkı söylüyordu.

Bileklerini hızlı bir şekilde çevirerek balkon kapılarını serbest bıraktı ve onları da hızla açtı.

Bir an ağzım açık kaldı. "Bunu nasıl yaptın?"

"Düğmeyi çevirdim, *Majesteleri*."

O kapı kollarını *en az* yüz kez yoklamıştım ve kıpırdamamışlardı. Muzaffer bir sıcaklık göğsümde kabarırken bile gözlerimi sırtına çevirdim. Zander isteğimi onaylamış olmalıydı.

"Size yeni bir banyo hazırlayacağım. İyice yıkandıktan sonra bıraktığım mavi elbiseyi giyin. Elbiseniz, Majestelerinin yanına götürülüşünüz sırasında kimsenin görmemesi için bu yara izlerini uygun şekilde örtmeli."

Yaralarımın çekici olmaktan uzak olduğunu bilsem de sözleri özgüvenimi keskin bir şekilde sarsmıştı.

“Geceliğinizi sepete koyun, ben yıkatayım,” dedi alçak bir sesle, “Tabii kurtarılacak bir şey kaldıysa,” diye mırıldandığını duydum. İçeri girdiği gibi aynı hızla odadan ayrıldı.

Kapıya ulaşmak için yataktan fırladım. Güneş gökyüzünde yüksekteydi ve parlıyor, ısısı balkonun taşını kavuruyordu. Çıplak ayaklarımdaki yanmayı zar zor fark ettim, önümdeki ihtişama ağzım açık bakmakla meşguldüm çünkü.

Cirilea’ya gecenin karanlığında varmıştım. Şehir içindeki kısa seyahatlerim de kukuletalar, battaniyeler altında, yeraltı tünelleri ve karanlık merdivenlerde geçmişti. Soğuk bir kulenin ve kâğıt kaplı duvarlarımdan ötesinde, hapsedildiğim bu kaleyi henüz görmemişim.

Hayal edebileceğim hiçbir şey gibi değildi.

Soluk kum rengindeki taşlar, sayısız sivri kemer şeklinde yonulmuş duvarları şekillendiriyordu. Birden çok kule gökyüzüne uzanıyordu. Sivri uçlar -durduğum yerden bir düzine saydım ama kesinlikle daha fazlası vardı- zengin bordo kulelerle kaplıydı ve zıt siyah ayrıntılarla süslenmişti. Pencereleler, bir sanatçının elinden çıkmış geometrik desenlerle bezeli, devasa, çok sayıda ve süslüydü.

Güneşin konumunu doğru okuyorsam, doğu tarafının üçüncü ve en üst katındaydım ancak tavanların yüksekliği göz önüne alındığında çok daha yüksek geliyordu. Bu kanadın birebir aynısı, orta bölümün diğer tarafından uzanıyordu. Sadece üst katlarda bu dairesel balkonlar vardı, hepsi de karmaşık bir sütun yapısı ve altındaki taş işçiliğiyle desteklenmişti. Bu yerde yüzlerce oda olmalıydı.

Şaşkın bakışlarımı bir anlığına şatodan ayırarak, dikkatimi aşağıdaki araziye kaydardım. Daha çok bir botanik parkına benziyordu. Bakımlı alan çok uzaklara kadar uzanıyordu, çoğu yeşillik yüzünden görüş alanımdan gizlenmişti. Karmaşık bir şekilde döşenmiş taş yollar, yapraklı ağaçların etrafında, asmalarla kaplı kafeslerin altında, göletler boyunca, dekoratif köprülerin üzerinde kıvrılıyordu. Sedir labirenti olmadan bile bir kişinin o genişlikte kaybolma riskinin yüksek olduğunu düşünüyordum.

O ilk gece içinden kaçtığım duvar geniş arazinin tamamını çevreliyordu ve duvarın diğer tarafında, bayırın ardında yemyeşil, inişli çıkışlı tepeler, göz alabildiğine sık ormanlık alan vardı. Cirilea şehri kalenin diğer tarafındaydı büyük ihtimalle.

Ve bu alanın içinde bir yerlerde de Nymphaeum olmalıydı.

Derin bir nefes aldım. Havada belli belirsiz, tanıdık bir koku vardı ama çıkaramadım.

Bir bağırış sesi, ardından bir metal şangırtısı geldi. Kaynağını aradım. Sağımdaki bir avluda çevik vücutlu insanlar kılıçlarla dövüşüyordu. Birçoğu erkekti ancak uzaktan birkaç kadının vücudunun kadınsı kıvrımlarını gördüm. Çiftler halinde girift, becerikli bir dansla, ileri geri çarpışıyorlar, kılıçları güneş ışığında parlıyor, bu da onların sadece tahtadan yapılmış sahte kılıçlar olmadığını kanıtlıyordu.

Becerilerine ve korkusuzluklarına hayran kalarak gülümse dim. Bu teknik, birine silah doğrultup tetiği çekmekten çok daha fazla yetenek gerektirirdi ve Sofie'nin o gece depoda kanıtladığı gibi, aynı derecede ölümcül de olabilirdi. Soğukkanlı bir katil olarak yeteneklerini kuskanmasam da bir tehdidi durdurmak için hançer fırlatmayı öğrenmek, sahip olmaktan çekinmeyeceğim bir beceriydi.

Bu insanlar sık sık alıştırmaya yapıyor olmalıydılar. Onlar kraliyet muhafızları mıydı? Ya da belki soylular? Bu büyük duvarların içinde mi yaşıyorlardı? Zander, iki kardeşi ve benim gibi talihsiz mahkûmlardan başka bu odaları işgal eden birileri olmalıydı. Bu kanatlardan sadece biri, birden fazla aileyi barındırabilirdi.

Bakışlarım tekrar kalede gezindi. Orada, idmanların yapıldığı avluya bakan görkemli balkonda, güneş ışığında altın gibi parıldayan saçları olan, tamamen siyah giyinmiş bir adam korkuluklara yaslanmış duruyordu.

Bu mesafeden bile onun Zander olduğunu biliyordum. Aşağıdaki aksiyonu izliyormuş gibi görünse de içimden bir ses dikkatinin onlarda olmadığını söylüyordu.

Wendeline, odamdan çıkmam, insanların hâlâ hayatta olduğumu bilmeleri için bir sebep olması gerektiğini söylemişti. Birileri tarafından bir yere götürülüyordum, bu da insanların beni göreceği anlamına geliyordu. Acaba Zander benim için ne planlıyordu?

Pencere zaferimin yarattığı kısa heyecan söndü. Olacaklara hazırlanmak için gizlice içeri girdim.

Muhafız beni merdivenlerden aşağı indirirken ve kalenin sonsuz gibi görünen koridorlarında gezdirirken, parmaklarım eteğimdeki minik, işlemeli çiçeklerle meşguldü. Zenginliği içime çekerken sakın kalmaya çabaladım. Devasa şamdanların mum ışığı altında aydınlatılmış, zengin bir kömür renginden, dipsiz siyah bir parıltıya kadar tonlarda mermer zeminler, içerinin karamsar karanlığına tezat oluşturan, devasa pencerelerin dışında fışkıran güneş ışığı... Yıldızlı sütunlar, uçsuz bucaksız bir duvar

resminin dikkat çekmek için yalvardığı kubbeli tavanlara kadar uzanıyordu.

Ayak sesleri ve konuşmalar yankılanıyor, geçtiğimiz her yerde insanlar bize bakıyor ve ardından fısıltılar geliyordu. En azından hizmetkârlar daha sağduyuluydu. Renkli ipek giysilerine ve kı-
lıç kabzalarındaki parlak mücevherlere bakılırsa soylu olduğunu düşündüğüm insanlarsa hiç saklama gereği duymadan ve gözle-
rini ayırmadan bakıyorlardı.

Kim olduğumu ve ne yaptığımı düşündükleri göz önüne alın-
dığında, sanırım bu kötü şöhreti hak etmiştim. Ya da daha bü-
yük olasılıkla, öldüğümü düşündükleri içindi. Birden Corrin'e,
getirdiği elbisenin yaralarımı yeterince gizlediğine emin olduğu
için minnettar oldum. Kötü kokulu merhem, Wendeline'in söz
verdiği gibi gece boyunca kalarak harikalar yaratmıştı ama om-
zumdaki derin pençe izleri görünmez olmaktan çok uzaktı ve
kendime güvenimin yara izlerimle uzlaşması zaman alacak gibi
görünüyordu. Bu ilgiden hoşlanmıyor ama ondan da kaçamı-
yordum, bu yüzden çenemi dik tutup bana gözlerini ayırmadan
bakanlara aynı şekilde bakarak karşılık verdim.

Onlar neydi?

İnsan mı?

Büyücü mü?

Elf mi?

Nasıl bilebilirdim? Hepsi *aynı bana* benziyordu.

Elf kanından olan Islor'lular hakkında Ybaris'lilerin onlardan
nefret etmesini sağlayacak ne vardı? Ybaris'in onları toprakların-
dan atmasına ne sebep olabilirdi? Kiliseleri ve boyun eğdikleri
tanrılarla bir ilgisi var mıydı? Bir inanç sisteminin sürtüşmeye ve
savaşa neden olması duyulmamış bir şey değildi. Wendeline'in
dediği gibi bu *Büyük Uçurum*'du.

Hizmetçilerden bazıları ben geçerken eğildi. Hepsinin Corrin'le aynı mücevherleri taktığı dikkatimi çekti: Sağ kulağın çukur olan iç kısmındaki kıkırdağın etrafında iki santim genişliğinde altın bir manşetle dönen bir deniz kabuğu takısı. Metalin üzerine bir sembol kazınmıştı ama Corrin hiçbir zaman onu çözebileceğim kadar yakınımaya gelmemişti.

Onları takanların sadece hizmetkârlar olmadığını fark ettim. Güzel giyimli birkaç genç kadın ve erkeğin de kulakları aynı şekilde delinmişti.

Bana eşlik eden muhafız -koyu bukleleri ve açık kahverengi teni olan uzun boylu, ince bir adam- bana New York'taki aşevlerinden birindeki bir gönüllüyü hatırlattı. Becks, her ayın ilk pazar günü ihtiyaç sahiplerine yiyecek dağıtan bir banka müdürüydü. Her zaman geniş bir gülümsemesi ve benim için ikinci bir porsiyonu vardı.

Bu adamsa bir kez bile gülümsememiş ve elini her zaman kılıcının kabzasında tutmaya devam etmişti. Sanki kaçmamı veya saldırmamı bekliyormuş gibi her hareketimi gözünün ucuyla izliyordu.

İnsan mı yoksa elf miydi?

Zengin kahverengi gözleri bana bakarken parladı ve ona gözlerimi diktiğimi fark ettim.

“Daha ne kadar var?” diye sordum. Bir tarafım, hedefimize ulaşmadan sonsuza kadar yürüyebilir, diğer yarım ise bu *seyircilerden* uzaklaşmayı tercih ederdi.

“Yaklaşık otuz adım, Majesteleri,” diye cevapladı kibarca, aksanını belli eden bir ses tonuyla. Belki de herkes beni Corrin kadar hor görmüyordu.

Bunu test etmeye karar verdim. “Nasıl bu kadar şanslı oldun?” Kaşlarını çattı. “Soruyu anlamadım.”

"Her gece en az on iki saat kapımdasın. Normalde yedide vardığını değiştirirsin ama hâlâ buradasın ve bana eşlik ediyorsun. Bu uzun bir gün. Kral uykuya inanmaz mı?"

Iskrıklı yürüyüşü duraksadı. "Ben olduğumu nasıl anladınız?"

"Adımlarında hafif bir yaylanma var ve çizmelerini cilalamakta gündüz muhafızından daha iyisin."

Bir süre düşündü ve hafif bir gülümsemeyle ağzının köşeleri kıvrıldı. Beni yüzüm yere yapışmış, kapının altından dışarı bakıp adımlarını izlerken mi hayal ediyordu? Benim durumumda olan birinin o odanın içinde kilitliken bir şeyi en kısa sürede anlayabilmesinin tek yolu buydu çünkü. Ayak sesi düzeni ve temel temizlik konusunda gözlem yapmak.

Başını eğdi. "Endişe etmeyin. Yakında dinleneceğim, Majesteleri."

İki asık suratlı muhafızın bir koridoru emniyete aldığı yerde durduk. Sağdaki dönüp bizi aşağı yönlendirdi. Sonunda bir dizi çift kapı ve arkasından gelen yüksek, kızgın sesler bizi karşıladı.

Muhafız kapıyı iterek açarken kanım kulaklarıma hücum etti.

"—birisi bana bir isim versin!" diye kükredi Zander. "Nasıl bu kadarını bile beceremiyoruz!"

Kendimi düşman yüzlerle çevrili, yüksek, dairesel, penceresiz bir odada dururken buldum.

"Yakında alacağız, Majesteleri." Boaz başını eğdi, sözleri vaatler içeriyor olsa da sesi özür diler bir tonda çıkıyordu.

Iskor kralı yuvarlak bir masanın üzerine eğilmiş, avuçları muazzam bir haritanın iki yanına yayılmış, altın-kahverengi bukleleri düzensiz bir şekilde yüzüne düşüyordu, çenesi öfke ve hayal kırıklığından gergindi. O inceleyen bakışlarını bana diktiğinde, kavranamamak için kendimi zor tuttum. Onunla karşılaşmayalı

haftalar olmuştu. Anında yükselen korku, kafa karışıklığı ve endişe girdabı ciğerlerimi tıkamakla tehdit ediyordu.

Muhafızım bir kez eğildi, beni daha önce hiç görmediğim iki kişiyle ve keşke bir daha görmek zorunda kalmasaydım dediğim iki kişiyle daha karşı karşıya bıraktı.

Zander'ın sert bakışlarının altında omuzlarımı dik tutmak için kendimi zorladım. Annika'nın dediği gibi burası onun savaş konseyi olmalıydı. Zander'a ek olarak üç kişi daha vardı ve baştan ayağa kızıl-kahverengi deri giyen kadın dışında hepsi siyah-altın renginin çeşitli versiyonlarında giyinmişlerdi. Kadının, olgun buğday rengi saçları kalçalarına kadar uzanan üç kalın örgü halinde toplanmıştı. Alnının ortasından sağ kulak memesine kadar saç çizgisini takip eden uzun, ince bir yara izi vardı.

Kadının solunda kaslı bir yapıya sahip ve bukleleri andıran kısa kesilmiş altın sarısı saçları olan bir adam duruyordu. Genç görünüyordu, benden sadece birkaç yaş büyük gibiydi.

Hiçbiri beni gördüğüne sevinmiş gibi durmuyordu.

“Prenses Romeria, varlığınıza bizi şereflendirmeniz ne büyük incelik.” Zander tamamen dik durmak için eğildiği yerden kalktı. Boaz hariç, odadaki herkesten en az bir baş boyu daha uzundu. “*Kaldığınız dairenin sizi memnun ettiğini umarım,*” dedi alaycı bir ses tonuyla, ağzının kenarı seğirerek.

Wendeline beni ziyaret etmeye devam etmesi için yalvarışlarımı ona anlattıysa, o zaman benim esaret altındaki vahşi bir hayvan gibi kaldığım dairede volta atarak vaktimi geçirdiğimi biliyor olmalıydı. Eğlenmek için benimle dalga geçiyordu. Bu onu acımasız ve düşüncesiz bir ahmak yapardı. Yine de hakkını yiyemezdim, pencerelerin ve balkonun kilitlerini nihayet açtırmıştı.

Ve bu kararından her an vazgeçebilirdi.

Bu yüzden nezaketten başka bir şeyle yanıt verme konusundaki doğal dürtümü bastırdım. Tony veya Korsakov'un diğer kadavaylarıyla uğraşmıyordum, bunun farkındaydım. "Halimden memnunum. Teşekkürler," diye cevap verdim.

"Krala saygıyla hitap edeceksin!" Boaz beni tersledi, yüzü öfkeden kıpkırmızı oldu. Beni kuleye attığından beri onu görmemiştim. Sonsuza kadar ondan seve seve uzak dururdum.

Zander umursamaz bir tavırla elini salladı. "Rahat ol komutan. Son zamanlarda hafıza kaybı yaşadığı için uygun görgü kurallarını unutmuş olmalı. Söylentilere göre balkonunda geceliğiyle dolaşıyormuş," dedi.

Alaycı kıkırdamalar odada dolaştı ve yanaklarımın kızardığını hissettim. Benimle dalga geçiyor, aptal gibi görünmeme neden oluyordu.

"Ve senin için seçtiğim hizmetçi, umarım ihtiyaçlarını karşılıyordur? O bizim en iyilerimizden biri."

Şatodaki en sinirli kadını kendi elleriyle seçmiş ve muhtemelen bana sürgüne mahkûm biri gibi davranması için ona açık çek vermişti. "O çok iyi bir yardımcı, *Majesteleri*," dedim. Sesimin kulağa düşmanca gelmesini istememiştim ama ne kadar tatmin edici olduğunun da farkındaydım. Corrin'in bana bu düşmanca tonu hep kullanmasına şaşmamalı diye düşündüm.

Zander'ın gözlerinde karanlık bir şey parladı ve arsızlığımdan anında pişmanlık duydum.

Boaz ileri atıldı.

"Bırak." Zander'ın keskin sesi havayı bir bıçak gibi yararak onu durdurdu. "Daha acil meselelerimiz var."

Komutan aniden durdu ama yıkıcı bir bakışla ve yumruklarını sıkarak. Bahse girerim bana bir ok daha saplamayı hayal ediyordu. Beni küçümsüyordu. Duygularımız karşılıklıydı.

Zander masadan küçük bir kâğıt rulosu aldı ve iki parmağının arasında uzunlamasına açtı. Açıldığında, ilk halinden çok daha uzun göründü. “Kral Barris öldü,” diye yüksek sesle okumaya başladı.

Hepsi bana bakıyor, cevabımı bekliyorlardı. Anlaşılan benim için bir anlamı olması gerekiyordu. “Bu bir... talihsizlik?” dedim tam ne tepki vereceğimi bilemeden.

Zander’ın kafası karıştı, ifadesi meraklı bir hal aldı. “Sana babanın öldüğünü söylüyorum ve cevabın bu bir talihsizlik mi?” Demek ki Kral Barris, Prenses Romeria’nın babasıydı.

Ybaris’in kralı. Bu mantıklı.

“Kalpsiz,” diye mırıldandı Boaz.

Benim babam muhtemelen New York’ta pis bir sokakta kıvrılıp herkesi iblisler hakkında uyarıyor, demek istesem de beni suçlamak üzere oldukları her neyse ondan daha fazla bilgi almayı umarak susup bekledim. Sohbetlerimiz hep böyle gelişirdi ne de olsa.

“Sanırım bir zamanlar bana söylediklerinin aksine, ondan hoşlanmadığına dair söylentiler doğruydı.” Kral, farklı boyutlardaki kâğıtlardan oluşan bir yığına eklemek için elindeki kâğıdı fırlattı. “*Ne zaman* öldüğünü merak etmiyor musun? *Nasıl* öldüğünü? Yoksa bunun senin için eski bir haber olduğunu mu varsaymalıyım?”

“Hayır. Yani, evet, lütfen söyle bana.” Nerede olduğumu ve buradan nasıl çıkacağımı anlamak için herhangi bir bilgi faydalı olabilirdi. Boaz’ın azı dişlerinin gıcırdadığını neredeyse duyabiliyordum, bu yüzden talebimi bu sefer daha uzlaşmacı bir şekilde gecikmiş bir “Majesteleri” ile sonlandırdım.

"Cirilea'ya yapılan saldırıyla aynı gün öldü. Kalbine saplanmış ölümcül bir bıçakla. Erimiş merth'le zehirlenmekten çok daha hızlı."

Annika'yı kurtardığım gece bedenine dolanan, suyun dibinde o gümüş gibi parlayan ip. Ona, *merth* demişti. Prensesin de Zander'ın ailesini bu şekilde öldürdüğünü anladım. O maddeyi yemişler miydi? Yoksa içmişler miydi? Onları öldüren bir hançerin ucunda mıydı bu merth? Sanırım önemli değildi. Bu olasılıklardan herhangi biri bile kulağa korkunç geliyordu.

"Bu haber elbette duruma yeni bir ışık tutuyor." Masanın etrafında dolaşırken ayak sesleri odada yankılandı. "Ybaris ile Islor arasındaki bu ittifakı kuran Kral Barris'in Islor'un kralı ve kraliçesiyle aynı gün trajik, kasıtlı bir şekilde ölmesi, buna rağmen Kraliçe Neilina'nın zarar görmemiş olması, babanın niyetinin anlaşmamızı onurlandırmak olduğunu gösteriyor. Ancak annenin belli ki başka planları vardı." O yaklaşırken burnuma tatlı bir odunsu koku geldi ve hemen önümde durdu. "Birlikte mi plan yaptınız, yoksa onun sana verdiği görevi mi yerine getiriyordun?"

Beni tedirgin edecek kadar yakın olan göğüs duvarı gözlerimi yukarı doğru bakmaya zorladı. Buz gibi bakışlarıyla karşılaştım.

"Planınız neydi? Onun Ybaris'i, senin de Islor'u yönetmen mi? Yoksa annen güce hasret kalmış bir tiran olarak her ikisine de hükmetmek için ısrar mı etti?"

Boaz, sanki her an ileri atılması ve kralını bana, soluk mavi elbiseli, silahsız kadına karşı koruması gerekiyormuş gibi, eli kılıcında, Zander'ın arkasında hazır bekliyordu.

Odada artan gerginliğe karşı yutkundum. "Ben... hiçbirini..."

"Evet, evet. Hatırlamıyorsun. O kısmı söylemiştin, biliyorum." Zander sıkılmış ve küçümseyen bir ses tonuyla sözümü

kesti. Dönüp ilerlemeye devam etti. “Elbette annen, sevgili Kral Barris’in ölümünün faillerinin Islor olduğunu, *bir şekilde* Büyük Uçurum’u geçerek Ybaris’e girdiğimizi ve istemediğimiz bir ittifakı sona erdirmek için onu öldürdüğümüzü iddia etti. *Seni de bizim* öldürdüğümüzü iddia etti.” Homurdandı. “İronik, değil mi? Ve söylentiye göre, medeni bir usule uygun olarak cenazeni uygun bir şekilde gömmek için teslim etmeyi reddettik. Ama tabii onlara göre Islor’lular o kadar acımasız ve kültürsüzler ki cesedine ağza alınmayacak ve vahşi şeyler yaptığımızı iddia ettiler. Geniş casus ve haberci ağını, bu sahtekârlıkları ve suçlamaları öldürücü bir veba gibi Ybaris’e yaymak için kullandılar ve vadinin güneyindeki herkese, her şeye karşı yeni bir nefret dalgası alevlendirdiler. Hiç şüphe yok ki ordusu çok geçmeden ikiye katlanacak.”

İma ettiği şeyi sonunda anladım. “Kralı kraliçenin öldürttüğünü düşünüyorsun.”

“Neilina bana soğuk ve kurnaz olarak tarif edildi. Haklılarmış, ağacın meyvesinin uzağa düşmediğini söyleyebilirim,” derken bana pis bir bakış attı. “Bu tanım da kesinlikle, kraliyet ordusunun komutanının, kocasının ölümünün üzerinden iki hafta geçmeden kraliçenin yatağını ısıtmaya başlamasını açıklıyor.”

Gözlerim o müstehcen bilgi sonrası açıldı. Sevgili kraliçe anne, kral kocasının arkasından, savaş lideriyle bir ilişki mi yaşıyordu? “Lütfen bana onun ikiz kardeşi olmadığını söyle,” diye mırıldandım alçak sesle.

Zander’ın kaşları kavisli bir şekilde yukarı kalktı. “Efendim?” dedi.

Boğazımı temizledim. “Yok bir şey,” dedim.

Ağzını açtı ama sonra kapadı, düşünceler zihnini işgal etmiş gibi görünürken parmakları açılmış kâğıtlar arasında amaçsızca

gerindi. Bunların mesajlar olduğunun farkındaydım. Bazılarının üstünde çeşitli renklerde kırık balmumu mühürler vardı. Bunlar kralla resmi yazışmalardı. Diğerleri, muhtemelen casuslar tarafından gönderilen ve kollara, ceplere veya ayakkabılara gizlenmiş olabilecek küçük kâğıt parçalarıydı. Ya da taşıyıcı güvercinlere bağlı olabilirler miydi? Kuşların gizli mesajlar vermek üzere eğitilebileceği fikri her zaman ilgimi çekmişti.

“Islor’da askerlerin kiminle çalışıyor?” diye sordu kadın, sert bir ses tonuyla. Grubun en küçüğü olsa da daha az tehditkâr görünmüyordu. Uzuvarı kaslıydı, deri yeleği ağılattığı rakiplerinin gözyaşlarıyla lekelenmişti adeta.

Hafızamı taradım. “Lord Muirn olduğunu sanıyordum?” Birlikte komplo kurmakla suçlandığım adam bu değil miydi?

Boaz, “Yine de kulaklarımız bize, *birinin* hâlâ Islor’luları kralla karşı kıskırttığını söylüyor,” dedi. “Ybaris’lilerle çalışıyor olabilirler. O gece Cirilea’dan kaçmayı başaranlar.”

Aklım Annika’yı boğmaya çalışan adama kaydı. Ybaris’li miydi, yoksa Islor’lu mu? İnsan mı, elf mi? O güçlüydü. Annika’yı ve kayayı insanlık dışı bir kolaylıkla parmaklığın üzerinden fırlatmıştı, yani... elf mi? Ve *benim* adamlarım olduğunu söyledikleri bu kişilerden kaç tane daha vardı? Kafamda bir sürü soru dolaşıyordu.

Odaya girdiğimde Zander’in öfkelenildiği şey buydu. Birisi hâlâ tahtını tehdit ediyordu. Sanırım bu normal bir şeydi; her zaman kral olmak isteyen biri vardır.

Başımı salladım. “Hiçbir fikrim yok.”

Kadının dudakları hain bir gülümsemeye kıvrıldı. “Belki ben onu vücudundan ayırdığımda derinin altında bir fikir buluruz.”

Zander, "Bu kadar boş tehdit yeter," diyerek onun sözünü derin bir iç çekişle kesti ancak o kadının soğuk bakışları kesinlikle tehdidinin boş olmadığını gösteriyordu. "Elisaf!" diye bağırdı kral.

Kapı gıcırdayarak açıldı ve bir dakika sonra gece muhafızım yanımda hazır bekliyordu.

"Majesteleri bana elinden gelen veya isteyebileceği tüm bilgileri verdi. Lütfen ona hapisane hücrelerine kadar eşlik et." Zander, kaşlarını derin bir şekilde çatarak dikkatini tekrar haritasına verdi.

Açıkça bu tehditten endişe duyuyor ve başkalarının sağlayamadığı içgörüyü sağlayabileceğimi umuyordu. Yine de sormak için odama gelebilirdi. Beni şatodan geçirmeye gerek yoktu, aslında Prenses Romeria'nın hâlâ hayatta olduğunu herkese duyurmak istiyordu, Wendeline'in ona ancak mantıklı geldiğinde oynadığını ima ettiği bir kart. Beni buraya getirmesinin başka bir nedeni mi vardı?

Elisaf eğildi ve bana onu takip etmem için işaret ederek hafifçe başını salladı. Boaz gibiler tarafından tartaklanmaktan çok daha medeni bir hareketti.

Ama aklım bir şeye takıldı. Buradan olabildiğince çabuk çıkmakla bana onların gözünde biraz iyi niyet kazandırabilecek bilgiler vermek arasında kararsız kaldım. "Lindor diye bir yer var mı? Ya da böyle bir şey?" Adı bana çikolataları hatırlatıyordu.

Zander'ın neşesiz bakışları tekrar bana döndü. "Lyndel?"

"Evet, olabilir."

Gözleri kısıldı. "Evet, ne olmuş Lyndel'e?"

"O gece bir adam Annika'yı boğmaya çalıştı..."

"Genç mi?"

"Evet. Her neredense, beni tanıyordu ve oradan bahsetmişti."

"Neden?"

"Omuz silktim çünkü bilmiyordum. "Bana Lyndel'e gitmemi söyledi ve sonra kız kardeşini korkuluktan aşağı atıp kaçtı."

Zander, Boaz'a baktı. "Lord Telor'un taca bu şekilde ihanet edeceğine inanmakta zorlanıyorum. Her zaman destek olmuştur." dedi.

"Benim yaptığım gibi." Kara kara düşünen komutanın ağzı düşünceli bir ifadeyle kıvrıldı. "Ama biri Ybaris'lilere yardım ediyordu. Birisi sadakatli yoldan çıkıyordu. Lord Muir'nin topraklarını çoktan taradık. Casuslarımız Kettling'de hiçbir şey duymadı. Şimdi en az beklediklerimize bakmalıyız. Lyndel sıradağlara yeterince yakın. Bildiğimiz kadarıyla o kalede düzinelercesini barındırıyor olabilirler. Ve adamları çetindir. Vadide onların tam desteğini alamazsak, şimdi bilmemiz en iyisi." Gözleri beni süzdü. "Aynı zamanda bu bir tuzak da olabilir, gerçi prenses burada tutsak olduğu için böyle bir şey yapması aptallık olur," diye ekledi.

"Sana hatırladıklarımı söylüyorum." Sesimdeki titremeyi kontrol ettim. "Hiçbir şey de çıkmayabilir de ama bir ipucu da çıkabilir."

Odadaki en baştan beri hiç konuşmamış olan o kısa, altın bukleli adam, "Araştırma için adamlarımı oraya götüreceğim," dedi. Şimdiye kadar sessizdi ama nefret dolu mavi gözleri bana kilitlenmiş, her hareketimi izliyordu.

Boaz, "Telor, *kralın* ordusunun komutanının kapısına gelmesine karşı dikkatli olacaktır," diye karşı çıktı. "Ayrıca sana başka bir yerde ihtiyaç var, Articus."

Articus. Bu isim bir şeyler hatırlatıyordu. Zander kulede ondan haberiymişti. Bu, saldırının olduğu gece okla vurulan kardeşiydi. Adımı tekrar inceledim. Sanırım bu gördüğüm bir

prensti. Zander'a hiç benzemiyordu ama hatırladığım kadarıyla Zander'ın kız kardeşine dikkate değer bir benzerlik taşıyordu.

Çıkık elmacık kemikleri ve dolgun dudaklarıyla çarpıcı derecede yakışıklıydı ama kral kadar çekici olmadığını söyleyebilirdim.

Zander düşünceli bir şekilde çenesini tuttu, bakışları haritada gezindi. "Ne önerirsin komutan?"

Atticus'un çenesinin nasıl gerildiğini fark ettim.

Boaz, beni derimi yüzmekle tehdit eden kadını başıyla işaret etti. "Abarrane ve bir avuç askerini oraya bir resmi çağrıyla gönderin. Atticus güçlerimizi ayırsın. Gerekirse yarısını Lyndel'e yürümeye hazırlayın ve diğer yarısını burada geniş bir yelpaze şeklinde dağıtın," -Boaz parmağını harita üzerinde gezdirdi- "Cirilea'ya hareket eden birlikleri yakalamak için. Kim bu duvarlara ulaşırsa kraliyet muhafızlarıyla onları ben idare ederim," dedi.

Atticus konuşmak için ağzını açtı ama Zander elini kaldırmak kardeşinin sözünü kesti.

Dudakları ince bir çizgi halini alana kadar bastırdı. Komutanın fikrini, yine yüksek rütbeli bir pozisyonda olan kardeşinin fikrine tercih ediyor gibi görünüyordu. Boaz, otuzuna ulaştığından bile şüpheli olduğum Zander'dan belki yirmi yıl daha yaşlı görünüyordu ancak gözlerinde yalnızca deneyimle kazanılan bir bilgelik vardı. Ailesinin başına gelenlerden sonra Zander'ın güvendiği birkaç kişiden biri olduğu açıktı.

Bu kadar ani ve bu kadar genç bir şekilde kral konumuna gelmek nasıl bir duyguydu kim bilir?

Sonra tekrar düşündüm, onlar aslında insan değillerdi. Bu odadakilerden herhangi biri gerçekten kaç yaşındaydı?

Bu bildiğim *her şeyi* sürekli sorgulamaya çalışma hali... insanı deli etmeye yetiyordu.

“Pekâlâ.” Zander kadına -Abarrane- doğru başıyla işaret etti. “Sana bir resmi çağrı mektubu vereceğim. Önemli saray meselelerinin görüşülmesi bahanesiyle Lord Telor’a buraya kadar eşlik etmeden önce onun kalesine sığın. Ybaris’lilere dair herhangi bir kanıt arayın ancak alenen değil. Özellikle bu bilgiyi aldığımız kaynağı göz önünde bulundurarak, en güçlü destekçilerimizden biriyle anlaşmazlığa neden olmak istemiyorum.”

Kadın, “Majesteleri,” diyerek derin bir reverans yaptı, sonra deri çizmelerinin üzerinde dönerek dışarı fırladı ve bana küçümseyici bir bakış atacak kadar yavaşladı.

Gözlerimi, masanın üzerine gerilmiş geniş kanvas üstüne mürekkeple çizilmiş gibi görünen ve suyla çevrili tuhaf şekilli kara kütlelerini gösteren haritaya düşürerek bakışlarımı kaçırdım. Harita, üzerindeki herhangi bir senaryoyu okuyamayacağım kadar uzaktaydı.

“Hepsi bu kadar,” dedi Zander.

Bunu bir işaret olarak algıladım ve Elisaf’ı takip etmek için döndüm.

“Sen değil!”

Sırtım gerildi. Her nasılsa, benimle konuştuğu yüzüne bakmasam da anlaşılıyordu.

Atticus geçerken soğuk, hesaplı bakışları üzerimdeydi. Fısıldayacak kadar yavaşladı, “Ok atma konusunda daha yetenekli birini seçmemiş olman ne büyük talihsizlik,” dedi. Eli tehdidkâr bir şekilde kılıcının kabzasını kavradı. Ağabeyi izin verseydi acımadan onu benim üzerimde kullanırdı.

Eminim mücevherlerini çaldığımda bana lanet okuyan insanlar olmuştur ama hiç bu kadar çok insanın yüzüme karşı ölmemi dilediğini görmemiştim.

Herkes dışarı çıktı ve ben bu ölüm temennilerinin yerine getirilip getirilmeyeceğine karar veren adamın karşısında, masanın diğer ucunda tek başıma kaldım.

Sabırsızlıkla beklerken ve ona bakmamaya çalışırken zaman tek bir ses olmadan akıp gidiyordu. Onun elf türüne dair merakım, beni öldürmeyi tercih edeceğini bildiğim için hissettiğim endişe duygusuyla yarışıyordu. Yine de başka bir Daaknar ortaya çıkarsa bana *ihtiyacı* olur diye düşünüyordum. Bu gerçeklik içini yakıyor olmalıydı. Hâlâ hayatta olmamın tek nedeni bu muydu?

Bir Daaknar aniden ortaya çıksa ne yapardı? Dişlerini bana geçirmesi için beni bir köpekbaliğine yem eder gibi onun önüne mi atacaktı?

Prences Romeria, bu adamla evlenmektense bir kral ve kraliçeyi öldürmeyi ve bir isyana öncülük etmeyi seçmişti. Wendeline'in dediği gibi, bu seçim, güç ve kökleşmiş nefretle ilgili miydi? Yoksa daha fazlası mı vardı?

Hâlâ hiçbir şey söylemiyordu. Serbest bırakılmam için ayaklarına kapanmamı mı bekliyordu? Henüz o çaresizlik noktasına ulaşmamıştım. Ama bir irade savaşını kazanmak için burada değildim. Bu aptalca olurdu. Kibar bir tonla, "Balkonun kilitlerini açtığın için teşekkürler," dedim.

Minnettarlığımı kabul etmedi, bunun yerine haritayı işaret ederek emretti. "Devam et."

Tereddüt ettim.

"Haritayla son derece ilgili görünüyorsun ve krallıklarımızla ilgili meselelerde büyücüm yerine beni sorgulamayı tercih ederim. Ayrıca burada daha önce görmediğin hiçbir şey yok."

Barmadan şüpheliyim.

Wendeline konuşmalarımızın ne kadarını aktarmıştı acaba? Her şeyi diye varsaydım. Ona canavar dediğimi söylemiş miydi? Adamın umurunda mıydı?

Masaya temkinli bir şekilde yaklaştım, tenime değen soğuk parmak uçları gibi üzerimdeki bakışlarını görmezden gelmeye çalıştım. Daha iyi okumak için başımı eğdim, izler artık görünmez olsa da Daaknar'ın boynumu ısırdığı yerde hafif bir gerginlik hissettim.

Harita, şimdiye kadar gördüğüm her şeyden çok daha kalın kâğıt bir tuval üzerine mürekkeple ve ayrıntılı olarak çizilmişti. Ölçeği tahmin etmeme yarayacak bir şeyim yoktu ancak çeşitli dağ sıraları, geniş bir arazi alanını kapsadığını gösteriyordu. Islor'un güneybatı köşesinde, Fortune Kanalı ile ayrılan Seacadore vardı. Güneydoğuda Islor, Kier ile bağlantı kuruyordu. Kuzeyde Ybaris, Skatrana adlı büyük bir ülke ile sınır komşusuydu. Kuzeydoğuda Mordain adında bir ada yer alıyordu.

"Bir şey kafanı karıştırıyor," diye mırıldandı Zander.

Daha çok bir şey şoke edici bir şekilde netleşiyor gibiydi. "Sahip olduğun tek harita bu mu?" Sesimi sakın tutmaya çalışıyordum.

"Hayır, ama arazileri en geniş gösteren bu," diye cevap verdi kollarını göğsünün üzerinde kavuştururken. "Neden? Bir şeyin eksik olduğuna mı inanıyorsun?"

Amerika, Avrupa, Afrika, Avustralya... Coğrafya uzmanı olmayabilirdim ama bu haritada o kıtalardan birinin bile olmadığını anlayacak kadar bilgim vardı.

Belli ki o kıtalar bunaya çok uzaktı.

Nefesimi sakinleştirdim. "Başka hangi yerler var? Yani bu Sonsuz Deniz'in diğer tarafında?"

“Espador ve Udral ama biz onlarla ilgilenmiyoruz. Düzenli ticaretin faydaları için çok uzaklar.”

Kuzey Amerika’daki veya diğer kıtalardaki insanların burayı bilmemesine imkân yoktu. Burası gözden kaçırılamayacak kadar büyüktü.

Bacaklarımın sallandığını gizlemek için boş sandalyeye doğru kaydım.

Zander, “Lütfen, rahatına bak,” diye dalga geçti ama beni yakından izliyordu. Biraz sonra, “Birden solgunlaştın ve masama yığılmamanı tercih ederim. Yapacak işlerim var,” diye ekledi. Gözleri, yaralarımın gizlendiği omzuma doğru kaydı. “Wendeline’ı arayayım mı?”

Büyü yapan bir kişi, insanları başka dünyalara sihirle göndermek konusunda bana ne söyleyebilirdi? Belki de her şeyi. Ve belki de bu dünyadan olmadığımı kabul etmem, Zander’ın onun için canlıyken ölüden daha değerli olmadığıma karar vermesine neden olacaktı, Daaknar olsun ya da olmasın.

Başımı olumsuzca sallayıp istemediğimi belirttim. Bu bilgiyi başka bir şekilde toplamalıydım. Şimdilik, bu haritadan öğrenebildiğim kadar çok şey öğrenmeliydim. Zander bilgi paylaşmaya istekli görünüyordu. “Burada bulundun mu?” Seacadore’u işaret ettim.

“Evet. Islor, ihtiyacı olan her şeyi topraklarımızda üretebilir ancak hoşumuza giden şeyler de var. Son hükümdarları İmparatoriçe Roshmira, ticarette özellikle hevesli bir ortak.”

Wendeline’in merhemi gibi malzemelerin ticaretini yapıyorlar sanırım, diye düşündüm. Mordain’e dokundum. “Ve Wendeline buralı, değil mi?” diye sordum.

Bunun üstüne bana o kadar uzun süre cevap vermeden baktı ki, kendisi hakkında bu kadar çok şeyi itiraf ettiği için rahibenin cezalandırılmasına sebep olacağımdan korkmaya başladım.

"Evet, öyle," diye onayladı sonunda sakin ve konuşkan bir ses tonuyla. "Tam büyücüler gibi."

"Hayır bu adadan mı?"

"Hayır ama küçük yaşta eğitim almaları için oraya gönderiliyorlar. Daha sonra Ybaris'lilere hizmet etmeleri isteniyor."

"Ama Islor'a hizmet edemiyorlar, değil mi?" Wendeline ve Margrethe gibi.

Dudakları kıvrıldı. "Ybaris vadiden geçip buraya gelmelerine izin vermiyor."

"Neden?" Merakının tehlikeli olup olmayacağına karar vermek için uzun uzadıya tartmadığım sorularım ağzımdan dökülüyordu.

"Çünkü Ybaris, Islor'un herhangi bir büyücünün gücüne erişmesini istemiyor."

Neden sorusu bir kez daha dilimin ucuna geldi ama Zander'in sinirinin arttığını hissettim, bu yüzden kendimi tuttum ve haritaya yeniden odaklanarak adadan Ybaris'e, haritacının karşıdan karşıya uzanan dağlar arasına, çentikli bir kanyon şeklinde çizdiği yere giden yolu takip ettim. Karşısında Büyük Uçurum yazıyordu. Bunu gördüğümde Wendeline bana merhemle tedavi uygularken aramızda geçen konuşmayı hatırladım, o gün konuşurken Büyük Uçurum diye bahsettiği şeyi iki krallık arası ilişkilerde bir tür bölünme gibi algıladığımı ama onunsa gerçekten o iki krallığı ayıran bir doğa oluşumu olan Büyük Uçurum'dan bahsettiğini şimdi anlıyordum. Bu Büyük Uçurum, iki krallık arasındaki gerçek bir bölünmeydi.

Karada karşıya geçilebilecek tek geçit, kulağa uğursuz gelen Kemikler Vadisi'nden geçiyordu ama Zander oradan geçmele-

miyle geldi, öyle mi?” Derin Mezar boyunca Mordain’den güneye doğru haritayı takip ettim.

“O yoldan değil. İki bin yıldır hiç kimse o deniz yolculuğu rotasından sağ çıkamadı. Ybaris üzerinden Skatrana’ya gittiler, Westport’tan bir gemiye bindiler” -uzun işaret parmağı uzak batıdaki bir liman kentine giden yolu izledi- “Seacadore’a, sonra da suyu geçerek bizim limanımıza,” diye açıkladı.

Cirilea’nın güneybatı tarafında olduğunu şimdi gördüm. Karayı kesen bir kanal, gemileri doğrudan karaya yönlendiriyordu. “Buraya gelmek için uzun bir yolculuk,” dedim. Wendeline bu kadarını söylemişti.

Zander, “Ve bunun için ona minnettarım,” diye cevap verdi.

“Sırf benimle konuştuğu için onu kırbaçlatacak kadar mı?” diye ağızından kaçırıldı.

“Kendin hak ettiğin cezayı unutuyorsun,” diye uyardı dişlerini gıcırdatarak.

Dilimi ısırđım ve haritadaki daha küçük ayrıntıları, kasabaları ve kaleleri incelemeye başladım. O adamın koşmamı söylediği Lyndel kuzeyde, sık ormanı geçiyor, kuzeyde ve batıda dağ sırtıyla, güneyde tepelerle korunuyordu. Doğuda, kasabaların çok sayıda olduğu geniş bir arazi vardı. “Burası neresi?” diye işaret ettim ve “Aminadav Ovaları,” diye yüksek sesle okudum.

Bu soru Zander’da bir kaş seğirmesine neden oldu. Sebebi şaşkınlık mı yoksa eğlence mi, emin değildim. “Babanın bu birlikteliği en başta istemesinin nedeni buydu,” dedi.

“*Toprak* mı istiyordu?” Bu adamla görücü usulü evliliğim *mülkiyet* yüzünden miydi?

“Ona asla Islor’un hiçbir parçasını *vermezdik*, senin için bile. Ama ovaların ürettiklerini senin halkın için istiyordu.” Zander bir bacağına kaldırdı ve masanın kenarına yerleşti. Garip bir ře-

kilde rahat bir hareketti ve benim hayal ettiğimden çok farklıydı – onu kafamda bir kral olarak tahtında dimdik otururken canlandırmıştım.

“Ovalar, her iki âlemimizde de en verimli toprağa sahiptir. Orada hasat edilen mahsuller her yıl bol miktarda bulunur. Tüm Islor’u kolayca besler. Ybaris’te ise bataklıklar ve ölü ormanlar var. Aşırı kalabalık, yüzyıllardır felaket ve hastalıklarla boğuşuyor. Onu düzeltmek için büyücülerin büyüünün ne kadarını kullanırsanız kullanın, krallığınız daha uzun süre ayakta kalamaz.”

“Yani seninle benim evlenmemiz gerekiyordu ve sonra Ybaris bu tarım arazilerine erişebilecek miydi?”

“Hasadın belli bir yüzdesi kadar, evet. Madenlerimizden elde edilen kaynakların yanı sıra.”

Prences Romeria bir pazarlık kozuydu. Tek çare... “Peki, karşılığında Islor ne alacaktı? Keyifli hayat arkadaşlığımın yanı sıra.”

Çenesi bir anda sinirle gerildi ve sessizce kendime kızdım. Onu kızdırmak bana daha fazla bilgi getirmeyecekti. “Ybaris’liler, toprakları işlememiz için bize büyücüler ve yirmi bin ölümlü gönderirdi. Vadiden güvenli geçiş sağlayacaklardı ve biz de onların Islor’da yeniden yerleşmelerine yardım edecektik. Onlara ev ve iş verecektik. Baban, bu kadar çok ölümlü Ybaris’liyi Islor’la takas etme ve bize büyüye erişim sağlama fikriyle bazılarının bu öneriye karşı çıkacağını biliyordu ancak karınları üretilen yiyeceklerle dolduğunda ve en güçlü askerleri savaşta katliama gönderilmediğinde, faydasını zamanla göreceklerini umuyordu.”

İki ülkenin sınırı paylaştığı haritaya tekrar baktım. Kemikler Vadisi. “Orada bir sürü ceset var sanırım?”

“Orada bundan çok daha kötüsü var,” diye mırıldandı, daha çok kendi kendine konuşuyor gibiydi. Başını salladı. “Baban halkına yardım etmek istedi ve bunun için kendi ailesi onu öl-

dürdü. Ölmek üzereyken kafasındaki düşüncelerin ne olabileceğini hayal bile edemiyorum.” Sanki tepkimi sınıyormuş gibi gözleri bana kaydı.

Bir tepki alamayacaktı. Şu anda bir yabancı için empati hissedemeyecek kadar merakla onu dinliyordum. “Neden kraliçe... annem,” -ona anne demeyi ilk kez denedim- “bunu istemiyor?”

“Neilina?” diye sordu alaycı bir tonla. “Çünkü güce aç ve toprağımızı kendisi için istiyor ve her birimizin yanmasını memnuniyetle izlerdi. O, yüzyıllardır babanın kulağına savaşı ve yeni topraklar fethetmeyi fısıldayan yılan oldu. Bir kulağında o, diğerinde Caedmon. Nasıl direndi bilmiyorum.”

Yüzyıllar.

Prences Romeria'nın ailesinin yüzlerce yıldır kral ve kraliçe olduğunu söylüyordu.

Sesimdeki şoku gizledim. “Kaç yaşındasın?”

Yavaş, acımasız bir gülümseme dudaklarına yayıldı. “Ah, şimdi fikir mi değiştirdin? Senden çok daha yaşlı biri ile olma fikri daha önce sana çok çekici gelmişti. Bana ne dedin hatırlıyor musun...” Alt dudağını ısırды ama içimden bir ses bunun bir oyun olduğunu söylüyordu. Herhangi bir şeyi hatırlamak için zamana ihtiyacı olduğundan şüpheliydim. “Çok daha *deneyimli* biriyle evlendiğin için mutluydun.” Bakışları dudaklarıma kaydı. “Aslında mutlu dememiştin. Kullandığın kelimeler tam olarak *öğrenmeye hevesli* idi.”

“Öyle *demedim*.”

“Kulağıma fısıldadığın diğer şeyleri de bilmek ister misin?”

“*Hayır*.” Yüzümün utançtan yandığını hissettim.

İfadesi ciddileşti. “Güzel çünkü o anıları aklımdan sonsuza dek silmeyi tercih ederim.”

Zander beni hor görmediğinde acaba nasıl biriydi? Kuledeki o gecenin anısı aniden zihnimde canlandı, öfkesinin yerini acıya ve çaresizliğe bıraktığı o birkaç kısa andaki yüz ifadesi gözümün önüne geldi. Gözlerindeki bakışı hatırlıyordum. O zaman nefret dolu değildi. Savunmasızdı, yaralıydı, hâlâ âşıktı.

Soruma cevap vermedi. Farklı bir taktik denemeye karar verdim. "Peki, ben kaç yaşındayım?"

"Sadece bir bebek." Daha ne kadar açığa vuracağına karar verir gibi duraksadı. "Yirmi beşinci yılını yeni geçtin."

Prences Romeria yirmi beş yaşındaydı. Ya da hâlâ yirmi beş yaşında. O mu öldü, yoksa ben mi? Ne olursa olsun, benden dört yaş büyüktü. Yapbozun, üzerinde düşünülmesi gereken başka bir parçası da buydu.

"Bütün bunları bana neden şimdi anlatmak istiyorsun?" Benden gerçekten ne istiyordu?

"Çünkü bu hikâyende bir parça doğruluk payı varsa, belki bazı boşlukları doldurmak hafızanı canlandırmana yardımcı olur. Ve sonra, belki de bildiklerini paylaşma eğiliminde olursun. Şimdi, haritayla ilgili başka sorun yoksa göndermem gereken önemli mektuplar var. Verdiğin o yetersiz detayın bir işe yarayıp yaramadığını göreceğiz," dedi, cevabımı beklemeden masadan kalktı ve karşı taraftaki bir sandalyeye doğru ilerledi. "Elisaf!"

Korumam tekrar devreye girdi.

"Lütfen Majestelerini gözümün önünden uzaklaştır."

"Peki, Majesteleri," dedi ve başka bir derin reverans yaptı. Hep aynı abartılı selamlamalardan sıkılmıyorlar mıydı?

Bacaklarımın bana ihanet etmemesini umarak ayağa kalktım. Bu görüşme beklediğim kadar korkunç değildi. En azından Zander, odama döndüğümde ya da balkona çıktığımda, sindir-

mem için bana pek çok şey vermişti. “Temiz hava almama izin verdiğin için teşekkür ederim,” diye yineledim çıkarken.

“Bunu zaten söyledin,” diye mırıldandı sinirle.

“Biliyorum. Ben sadece... minnettarım,” diye ekledim. Sahip olduğum her şeye, benden nefret eden bu adamın lütfuyla sahiptim.

Sert ve okunması güç bir ifadeyle, “Odalarının havalandırılması gerektiğini duydum,” dedi.

Merhemi hatırladıkça burnum sızlıyordu. Corrin banyo suyuma o kadar çok lavanta ve yasemin dökmüştü ki kendimi kuruladıktan sonra bile cildimdeki yaprakları toplamaya devam etmiştim. Yatak odama döndüğümde bir köşede tütsü yakılmış ve yatağımın çarşafı değiştirilmişti.

Dikkatimi tekrar içinde olduğum âna getirdim. Nasıl bilmişti? Bir sonraki düşüncemle kendi soruma cevap verdim. Wendeline ona söylemiş olmalı diye düşündüm. Boaz’dan başka biri krala fikir beyan etmeye cüret eder miydi tam emin olamasam da, belki de Wendeline, Zander’a isteğimi yerine getirmesi için ısrar etme cesaretini göstermişti.

Dikkatini, mürekkep hokkasına daldırdığı uzun beyaz tüy üzerinde toplamıştı, “Şimdilik açık kalabilirler ama aynı kolaylıkla kapatılabilirler de. Herhangi bir kaçış fikrine kapılma. Daha yere dahi ulaşmadan bir muhafız sana bir ok saplayacaktır ve ölümden *tekrar* dönersen, kendini sonsuza dek kule hücrelerinde bulursun. Bu kez yaralarını iyileştirecek bir büyücü de orada olmayacak, buna emin olabilirsin,” dedi.

Anlaşıldı.

Çekinerek ekledim, “Wendeline beni kontrol etmeye devam ederse harika olur.”

Ağzının kenarı alaycı bir gülümsemeyle yukarı kalktı. "Demek peşinde olduğun şey *bu*. Wendeline, yeterince iyileştiğini bana bildirdi." Bakışları tekrar omzuma kaydı. Yara izlerimi Corrin'in sürekli söylediği kadar kötü mü görecekti?

"Ben. Ben sadece..." Yalnızdım. Uzun zamandır bu kadar şiddetli bir yalnızlık hissetmemiştim. Yine de istediği buydu. Arkadaş yok, aile yok, müttefik yok. "Onun arkadaşlığına çok değer veriyorum," diye ekledim.

"Senin neye değer verdiğin beni ilgilendirmez. Rahibe Wendeline, bir mahkûmu eğlendirmekten çok daha önemli görevlerle oldukça meşgul. *Şimdi* gidebilirsin." Kâğıdını düzeltti ve yazmaya başladı, çenesi gergindi.

"Teşekkürler, *Majesteleri*," dedim kulağa kastettiğim kadar pişmanlık dolu gelmeyen bir ses tonuyla.

Zander'ın gözleri sayfasından ayrılarak bana döndü.

Hızla Elisaf'ın arkasına saklandım. Tony haklıydı. Bu ukala cevaplarım bir gün başımı belaya sokacaktı.

Biri heykelin yanında.

Biri çardak etrafında dönüyor.

En az iki tanesi de dış duvar boyunca ilerleyerek sedir uçurumunda kayboluyor.

Kraliyet şatosu geceleri hep bu kadar korunuyor muydu?

Yoksa son saldırı yüzünden miydi?

Ya da belki de burada olduğum içindi.

Aşağıdaki sakin bahçede muhafız bulma oyunu oynarken çarşafımı omuzlarıma daha sıkı sardım. Güneşin yerini, dörtte üçü dolu olan ve kanlı ayın sağladığı ışığın yalnızca bir kısmını sunan bir ay almıştı -sanırım bu sıradan bir aydı- ve havanın

biraz serinlemesine neden olmuştu. Yine de karanlığa aldırış etmedim. Odama döndüğümünden beri bütün öğleden sonrayı dışarıda geçirmiştım, o kadar uzun sürede güneşte kalmaktan yanaklarım gerilmişti.

Elfler güneş yanığı olur muydu?

Daha bunun gibi birçok sorum vardı ama sormaktan çekiniyordum. Normal şartlar altında, hafıza kaybı yaşayıp birdenbire insan olmanın ne demek olduğunu unutmamın, kendimi bir kedi ya da kuş olduğuma inandırmamın saçma olacağını düşünürdüm. Daha önceden bir elfsem de bir elf olmanın ne anlama geldiğini unutmam da eşit derecede saçmaydı.

Hepsi benim elf olduğumu düşünüyordu, bu yüzden de duruma ayak uydurmam gerekiyordu. Bir şekilde cevaplarımı alacaktım, kararlıydım.

Dikkatim, genişleyen kalenin ana bölümüne, bugün erken saatlerde Zander'ın durduğu balkona kaydı. Orada mıydı, gölgelerin arasında bir yerde mi? Büyük ihtimalle o aşağıda, insanların süzülerek girip çıktıkları, kahkaha ve keman notalarının geldiği kapıların ötesindeydi.

Bana büyük, kafa karıştırıcı bir bilmece için birkaç ipucu vermişti ve bence bunu yapmıştı çünkü sonunda hafıza kaybım hakkında yalan söylemediğim fikrini en azından tamamen reddetmiyordu. Bu da benim için başka bir küçük ilerleme adımıydı.

Bu gidişle belki seneye ayaklarım tekrar çimlere değecekti, kim bilir?

Bir muhafız o uzun gövdeli meşe ağacının altına sinmiş beni dikkatle izliyordu. Elindeki ok ve yay, sadece mesaj vermek için mi elindeydi; yoksa balkondan aşağı atlayacağımı mı düşünüyordu?

Kesintisiz dikkati, gece havasından aldığım keyfi bozdu. Kapatırsam bir şekilde kilitleneceklerinden korktuğum için kapılarımı ardına kadar açık bırakarak içeri geri döndüm. Yorgun olmaktan çok uzaktım ama yatmaktan başka yapacak pek bir şeyim yoktu.

Hafifçe yürüdüm ve kapının önündeki her zamanki yerimi aldım, yanağımı soğuk zemine bastırdım.

O hafif sıçramalarla atılan on adım.

Adımlarından anlaşıldığı üzere Elisaf bu akşam yine çalışıyordu. Adını bilmek beni rahatlatıyordu, tutunabileceğim küçük bir umut. Zander tüm korumalarına ilk adlarıyla mı hitap ediyordu, yoksa sadece Elisaf'a mı? Çalışanlara sıradan piyonlar gibi davranmak yerine insan muamelesi yapması, o nefret dolu acımasız kralı *biraz daha* sevimli hale getiriyordu.

Aniden ayak sesi düzeni, sanki sahibi dans etmeye başlamış gibi bir dönme ve iki ayakla zeminde kayma hareketiyle bozuldu.

O kadar beklenmedikti ki ağızımdan kaçan kahkahayı kontrol edemedim. "Burada olduğumu nasıl bildin?" diye seslendim.

Elisaf'ın cevap vermesi uzun zaman aldı. "Bir Daaknar kadar yüksek sesle nefes alıyorsunuz, Majesteleri," dedi. Sesinde alaycı bir tını vardı.

"Sanmam. O şeylerden birinin nasıl nefes aldığını duydun mu?" Homurdanmalarının ve burnundan çıkardığı seslerin anısı tüm vücudumu ürpertti.

"O kadar yakın olsaydım, bu gece kapınızı korumak için hayatta olmazdım."

Daha çok kendi kendime, "Bana da öyle geliyor," diye mırıldandım. "İslor'da mı büyüdün?"

“Hayır. Aslen Seacadore’un güneybatısından geliyorum. Ama o kadar uzun süredir buradayım ki artık burayı evim olarak görüyorum.”

Duraksadım. “Kral sana benimle konuşmamamı söylemedi mi?”

“Kral bana sizi hayatım pahasına korumamı ve kaçmamamı zı sağlamamı söyledi. Sizinle konuşmamı açıkça yasaklamadı.” Uzun bir sessizlik oldu. “İyi dinlenin, Majesteleri,” dedi.

Gülümsedim. Bu bir sohbeti sonlandırma çabasıydı ama nazikti. “İyi geceler Elisaf,” diye cevap verdim.

On İkinci Bölüm

Gül ağacıyla ilgilenen adam acıyla bağırarak elini geri çekti. Eldivenini çıkarıp acıyı bastırmak için başparmağını ağzına soktu.

Sanırım bahçedeki yumruk kadar güller hançer büyüklüğünde dikenlere sahipti.

Muhtemelen bahçeyle ilgilenen bu çalışan bir insan, diye geçirdim içimden.

Kraliyet bahçesindeki günlük olayları balkonumdan bir hafta boyunca izledikten sonra, şatodaki personelin tümü olmasa da çoğunun insan olduğundan şüphelenmeye başlamıştım. Kesin bir şey veya kontrol edilecek bir özellikler listesinde tik atacağım kutucuklar yoktu. Bu içten gelen bir histi ve içgüdülerim genellikle beni yanlış yola götürmez diye düşündüm. Patikalarda dolaşan soyluların belli bir doğal kibirleri vardı. Bu, para ve ayrıcalıkla yetiştirilmiş insanların, onları soyduğum sosyete etkinliklerinde sergilediği doğal kibrin aynısıydı. Ama onlarda daha fazlası vardı. Kolay kolay onların dengesini bozamazdınız, ürkütücü bir sakinlikleri ve bu sakinlikle hareket ederken yaydıkları bir zarafet olurdu. Bu sadece belli bir soyaçekim meselesi olabilirdi. Ya da insan olmayabilirdi.

Bahçıvanlar her gün şafaktan gün batımına kadar yorulmadan çalışıyor, sedir çitlerini mükemmelleştiriyor ve girift bir

şekilde döşenmiş taş işçiliği arasında filizlenen gelişigüzel otları topluyor, bahçenin müdavimlerine reverans yaparak saygı gösterisinde bulunuyorlardı. Gün boyunca kraliyet bahçelerine sık sık gösterişli ipek ve şifon kıyafetlerle gelenler çoğunlukla kadınlardı. Bazıları, öğleden sonralarını çiçeklere hayran kalarak geçirirken sıcak güneşten korunmak için ellerinde hep şemsiyeleri olurdu. Bazen, yeterince yakınlarsa, konuşmaların akışını yakalıyordum. Anlayacak kadar değil ama kraliyet üyeleri hakkında dedikodu yaptıklarını bilecek kadar. Beni burada çok az kişi fark etmişti, onlar da geçerken dikkatle izliyorlardı.

Akşam çöktüğünde, canlı enstrümantal müzik açık pencerelerden içeri sızdığında ve Wendeline'in yerleri süpüren uzun kıyafetlerine benzer kıyafetler giymiş üç kadın geçerken durup dururken fenerler tutuştuğunda, bahçedeki atmosfer de değişiyordu. Bunu yapmalarını izlediğim ilk gece ağzım açık kalmıştı ve bir böceğe boğazıma uçup beni boğma fırsatı verdi.

Resmi paltolu erkekler ve dökümlü elbiseli kadınlar buraya geliyor ve her kombinasyondan çiftler parkta uzaklara gidip o kadar uzun süre geri gelmiyorlardı ki kaybolduklarından endişe etmeye başlıyordunuz. Ama onlar gözden kaybolunca duyduğum tuhaf seslerin -bir kahkaha, bir ağlama, bir inilti- ardından her zaman eninde sonunda yeniden ortaya çıkıyorlardı. Ve çıktıklarında sık sık düğmelerini kontrol edip eteklerini düzeltiyorlardı.

Zander balkon kapımı açma emrini verdiğinden beri bu neşeli eğlence düşkünleri gece eğlencemin çoğunu sağlıyor ve her gece bir önceki geceye göre sayıları daha fazla oluyordu. Ama gün boyunca, uzaktaki idman sahasında kılıçların çarpışmasını, hızını ve ayak hareketlerini izlerken aynı derecede büyüledim. Botlar sıkıştırılmış toprakta dönerken, özellikle de geçen sabah bir adamın kalçasını bir kılıç kestiğinde, kendimi nefesimi tutar-

ken buldum. O aksayarak uzaklaşırken kimse paniğe kapılmadı. bu yüzden bunun ciddi olmadığını veya sık sık yaşandığını varsaydım. Her iki durumda da çok kan vardı ve Wendeline'in adının söylendiğini duydum.

"Saray halkında epey heyecan yarattın."

Tanıdık bir sesle irkildim ve arkamı döndüğümde yatak odamın kapısında duran Annika'yı buldum. Kralın kız kardeşini son gördüğümde, canavarın onu parçalamasına engel olmak için bulabildiğim her şeyi cehennem canavarına fırlatıyordum. O zamandan beri onun nerede olduğuna dair bir ipucuna bile sahip değildim. Onun şimdi burada olması... göğsümde beklenmedik bir sevinç kıpırtısına sebep olmuştu. "Dışarıdasın!"

"Hapishanemden çıktım. Evet, birkaç hafta önce cezam bitti. Ağabeyim hâlâ 'ihanetimden dolayı son derece hayal kırıklığına uğramış' olsa da." Gözlerini devirmeden önce kalın bir ses tonuyla Zander'ın taklidini yaptı. Safir mavisi elbisesinin etekleri ayak bileklerindeydi ve yürürken hışırdıyordu. Balkona çıktı. Sarı bukleleri, inanılmaz derecede esnek görünen dolgun lüleler dizisi halinde beline kadar ulaşıyordu. "Wendeline elinden geldiğince seni iyileştirdiğini söyledi." Sesi ölçülü ve çekingendi.

"Yaram olduğu anlaşılmıyor bile," diye şaka yaptım.

Sümbül rengi mavi gözleri, elbisemin yakasının izleri kapatmadığı omzuma kaydı. "Aslında aşırı kötü değil. O anlattığında kulağa çok daha kötü geliyordu," dedi.

O derken kastettiği kişinin Zander olduğunu varsaydım. Benim hakkımda konuşuyorlardı. O kadarını beklemeliydim. Acaba aralarında nasıl bir konuşma geçmişti? Kardeşine ne kadar güveniyor, olanların ne kadarını onunla paylaşıyordu?

"Yaram çok daha kötüydü," dedim.

“Evet. Hatırlıyorum. Canavar seni neredeyse ikiye ayırıyordu,” diye cevap verdi endişeyle. Alnı, sanki o günün dehşetli hatırasıyla boğuşuyormuş gibi derin bir şekilde kırıştı.

“Sana uzaklaş dediğim halde kaldın mı?” diye sordum çünkü ona söylediğimde kaçıp kaçmadığını merak ediyordum.

“Çığlık attığını duyduğumda koridorun yarısındaydım. Arkama baktım ve...” Bakışlarını kaçırdı ama önce ben irkildim. “Ama sonra sanki onu yakmışsın gibi seni kürsünün karşısına fırlattı ve o korkunç çığlığı attı. Bazen gecenin sessizliğinde hâlâ duyuyorum o korkunç çığlığı,” diye ekledi, konuşurken titriyordu. “Sonra da birden alevler içinde kaldı. Sana ulaştığımda muhafızlar mabede baskın yaptı. Öldüğüne emindim. Yaraların...” Ses tonu iyice alçaldı. Sessizce, “Ama yine de buradasın,” diye ekledi.

Bir türlü ölmeyen bir hamam böceği gibi, diye mi geçiriyordu acaba içinden?

Annika’dan sarılma falan beklemiyordum ama onu bir gecede bir değil iki kez kurtarmış olmama rağmen beni hâlâ hor mu görüyordu?

Garip bir şekilde uzun bir an aramızda asılı kaldı.

Annika derin bir nefes aldı ve omuzlarını geri çekti. “Kral, eğer istersen, kraliyet arazisinde sana eşlik edebileceğimi düşündü.” Sözleri resmi, sesi düzdü, isteksizliği yüzüne yansıyor.

Normalde, benimle aynı odada durmaktansa cam kırıkları yemeyi tercih ediyormuş gibi görünen biriyle vakit geçirmek için teklife hemen atlamazdım. Şimdiyse, bu Nymphaeum’u bulma şansı gururumdan çok daha ağır basıyordu. “Evet!” dedim aceleyle.

İç çekti. “Corrin sana bir şal verir.”

Balkonumdan kraliyet arazisi uçsuz bucaksız görünüyordu. Annika ile taş yolda yan yana yürürken ve ben bu sahte özgürlük duygusundan keyif alırken aynı arazi sonsuz görünüyordu. Baktığım her yerde yontulmuş çitler, çiçeklerle dolu çalılar ve ağlayan dallarının altında gölgede ve mahremiyette oturma alanlarını saklayan mamut ağaçları vardı. Üç ayrıntılı taş köprüyü ve içlerinde koi balıklarının havuç turuncusu pulları öğleden sonra güneşinde parıldayan bir dere ve gölet ağını geçtik.

“Burada hiç kaybolan oldu mu?”

“Bazen birkaç saatliğine kaybolanlar olur.”

Omzumun üzerinden baktım. Devasa kale, yeşilliklerin yoğun derinliklerinde tamamen görüşten çıkıyordu. Göz kamaştırıcı aya rağmen kaleyi ilk gece görmemiş olmama şaşırmama-lıydım. Duvardaki açıklığa giden yolu bulmuş olmam tam bir mucizeydi.

Elisaf arkamızda bizi yakından izliyordu. Kapımda devriye gezerek geçirdiği mesaiyi takip eden başka bir vardiyadaydı ama uykusuzluktan yıpranmış durması gerekirken hiç de kötü görünmüyordu. Her hareketimi dikkatle izlediğini hissediyordum ama en azından eli beni yere sermek için hazırlanmış gibi kılıcının kabzasında durmuyordu.

Elisaf *kesinlikle bir elf* diye düşündüm.

Pembe çiçekli bir ağacın altında bir bankta oturan çifte bakınca gözlerim fal taşı gibi açıldı. Adamın yüzü kadının boynuna gömülmüş, eli eteğinin altında kıvrılmıştı. Saklanmışlardı ama *o kadar da gizli* değillerdi.

“Hâlâ onun yüzüğünü takıyorsun. Neden?”

“Ne?” Annika’nın sorusu beni hazırlıksız yakaladı. “Ağabeyimin sana verdiği nişan yüzüğü. *Hâlâ* onu takıyorsun.”

Sanki orada daha önce fark etmediğim bir mücevher varmış gibi ellerime baktım. Ama bileklerimdeki kelepçeler dışında hâlâ tek bir yüzük vardı: Sofie'nin parmağıma taktığı ve beni asla çıkarmamam için uyardığı yüzük.

Ve görünüşe göre Zander'dan aldığım nişan yüzüğüm de buydu.

Bu aynı yüzük müydü? Aynı *görünüyordu* ancak tasarım basit ve kolayca taklit edilebilirdi. Tıpkı Prenses Romeria ve benim aynı göründüğümüz gibi. Yine de bahse girerim, bu tasarım daha karmaşıktı.

Annika cevabımı bekliyordu. Ona ne söyleyecektim? “Kral sana, komutanın beni okla vurduğu geceden önce hiçbir şey hatırlamadığımı söyledi, değil mi?” diye sordum. Göğsümde o gece aldığım yarayı ima edecek en ufak bir iz bile yoktu.

“Evet, söyledi.”

Tereddüt ettim. “Bana inanıyor musun?”

“Kesinlikle bu birçok tuhaflığı açıklar,” dedi. Ama benim için bu bir cevap değildi.

Hızla yoldan çekilen, derin bir reverans yapan, bir şarkı korusu gibi “Majesteleri” diye mırıldanan üç kişilik bir grup kadınla yollarımız kesişti. Bana mı, Annika'ya mı, yoksa her ikimize de mi hitap ediyorlardı, anlamadım. Bu ailedeki hiyerarşi ne olursa olsun, kralın kız kardeşinin benden daha üst sıralarda olduğuna neredeyse emindim.

Yürüyüşümüzde karşılaştığımız her saray mensubunun, biz geçtikten sonra arkamda kocaman açılmış gözlerle bana bakışlarını hissettim ve içgüdüsel olarak örgü şalı vücuduma doğru çektim.

“Wendeline sana inanıyor,” dedi duyamayacakları mesafeye geldiğimizde.

Göğsümde umut dolu bir çırpıntı kıpırdandı. “Öyle mi?”

“Mantıklı gelen bir teoriyi bizimle paylaştı. Eğer hayatımızda mantıklı denebilecek bir şey kaldıysa,” dedi.

Uzun bir süre bekledikten sonra sordum. “Teori nedir?”

Annika’nın somurtkan dudakları bir sırıtışla kıvrıldı.

“Kalbine merth’ten yapılmış bir ok sapladığıktan sonra ölümden geri dönmenin tek bir yolu var, o da kaderi senin için bir büyücünün çağırması.”

Az önce ne dediğini anlamadım; bir şey dışında. “Wendeline bunu bir büyücünün yaptığını mı düşünüyor?” Bu Sofie olmalıydı. Bu dünyayla bağları var mıydı? Prenses Romeria’yı tanıyor muydu? Tanıyor olmalıydı. Bunun dışında... Sofie, Islor tahtını ele geçirmekle ilgili hiçbir şey söylememişti. Burada tek bir görevim vardı: Malachi’in taşını almak, böylece Sofie kocasını mahsur kaldığı her neresi ise oradan kurtarabilecekti.

“*Herhangi* bir büyücü değil. Margrethe.”

“Daaknar tarafından öldürülen başrahibe mi?” Yanına sığınacağım kadın.

“Evet.” Sanki şokumu aşacak bir tepki arıyormuş gibi bir an beni izledi.

“Bunu neden yapsın ki?” diye sordum hayret içinde.

“Bu tamamen farklı bir soru. Ama o gece Cirilea’daki Daaknar’ın tek açıklaması bu. Bu topraklarda neredeyse iki bin yıldır bir tane bile görmedik ve ölümden döndüğün gece, Malachi’in Azo’dem’deki hizmetkârlarından biri ortaya çıkıyor. Bunun açıklaması, Margrethe’in onu çağırmasından başka bir şey olamaz, yani bu olayların tesadüf olma olasılığı yok.”

Malachi. Kıvrımlı siyah boynuzları olan. Emrinde iblisleri olan bir tanrı mı? “Yani büyücüler insanları ölümden geri getirebilir mi?”

Beni kurnaz gözlerle inceledi. “Elemental güç hakkında ne hatırlıyorsun?”

Elemental güç de ne? diye bağırmak istiyordum. Tüm kartlarımı kendime saklarsam, bu dünyada hiçbir şeyi çözemeyeceğimi düşündüm. Wendeline bana değerli bir hediye vermişti: bilgi eksikliğim için geçerli bir mazeret. Şimdi onu -ve Annika’yı- kendi avantajıma kullanmam gerekiyordu. “Tek bildiğim Wendeline’in beni iyileştirdiği ama bunu nasıl yaptığını anlamıyorum. Bu kaderleri anlamıyorum. Ybaris ve Islor’un neden savaş halinde olduğunu bilmiyorum. Kim olduğumu da bilmiyorum,” dedim çaresizlikle.

“*Gerçekten* hiçbir şey hatırlamıyorsun.” Dolgun dudakları düşünceyle aralandı, parlak gözleri bunu algılamaya çalışırken uzaklara daldı.

“*Hiçbir şey.* Ve bu beni çileden çıkarıyor,” dedim sinirle.

“Evet, bunun nasıl olacağını görebiliyorum,” dedi dalgın dalgın. “Nereden başlamalı... Aptal kardeşim. Bu Wendeline’in uzmanlık alanı, benim değil.” Uzun bir açıklama yapmaya hazırlanıyormuş gibi içini çekti. “Bütün büyücüler, elementlerden birine doğuştan bir bağlantıyla doğarlar. Bunlar varlığımızı sağlayan güçlerdir. Su, hava, toprak, ateş. Güçlerini o elementten alır ve büyüler yapabilirler. Ne kadar güçlü olurlarsa, yapabilecekleri büyüler de o kadar karmaşık olur. Bazı büyücüler zayıftır, mumları alevle yakmaktan biraz daha fazlasını yapabilirler. Diğerleri bulutları fırtınalara çevirebilir, gördüğünüzü ve duyduğunuzu veya görmediğinizi ve duymadığınızı kontrol edebilir. Yine de bu güçler insanlar üzerinde bizim türümüzden çok daha etkilidir. Çünkü insanların akılları basit ve esnektir.”

Önümdeki taş yolu inceledim, işgal ettiğim bu elf bedenindeki basit *insani* düşüncelerimi bir şekilde okuyacağından korkuyordum.

“Ve bazen, iki elementle bağlantısı olan bir büyücü doğar. Hatta üç element bile olabilir. Bu büyücülere elemental denir. Nadir ama son derece güçlüdürler. Margrethe bir elementaldi. Hem havayla hem de ateşle bağlantısı vardı.”

“Yani Daaknar’ları öldürecek kadar güçlüler,” dedim sözünü keserek.

“Fazla yaklaşmasına izin vermedikleri sürece, evet. Margrethe’i savunmasız ve aniden yakalamış olmalı.” Annika’nın kaşları gerildi, bu başrahibenin tüyler ürpertici ölümünün onu rahatsız ettiğini gösteren tek işaretti. “Ama aynı zamanda elementaller, kaderleri çağırmak ve yalnızca kendilerinin yerine getirebileceği isteklerde bulunmak için yeterli güce sahiptir. Kader dışında hiç kimse hayatın dokusunu değiştiremez.”

Farkındalık bir dalga gibi üstümden geçti. “Ölümden birini diriltmek gibi.” Sofie öyle miydi? Tanrılarla konuşan bir elemental miydi?

“Elementaller neredeyse *her şeyi* isteyebilir. Diriliş, ölümsüzlük, ölü bir rahimden doğacak bir çocuk. Ancak kader bir elementalin isteğini kabul ettiğinde, bu her zaman risk taşır. Bir kadın bir çocukla kutsanmak için yalvarır ve bir iblis doğurabilir. Bir kral, yaklaşan bir savaşta doğal olmayan bir güç ister ve bir aslan olarak uyanabilir. Bir prenses sevgilisi için sonsuz yaşam için yalvarır ve sevgilisi bir yaratığa dönüşebilir. Çok nadiren bedel ödmeden istedikleri yapılır ve genelde ödedikleri bedellerden bazıları bildiğimiz her şeyi değiştirir.”

Düşünceleri bir an bir yere saptı. “Geçmişin kralları ve kraliçeleri, istekleriyle öyle felaketlere sebep oldular ki kaderleri ça-

gırmak yüzyıllardır yasaklandı. Herhangi birinin kullanması çok tehlikeli bir güç, özellikle de kendi çıkarları için.”

“Ama Margrethe’in kuralları çiğnediğini ve beni hayata döndürmek için kaderleri çağırdığını düşünüyorsun?”

“Ve eğer Daaknar saldırısı bize bir şey anlatıyorsa, seni hayatta tutmak için. Geri döndüğün zaman dışında, kim olduğunu hatırlamadın.”

Ya da tamamen başka biri olarak geri döndüm, diye içimden geçirdim. “Bunun başrahibenin çağrısının bir sonucu olduğunu söylüyorsun.”

“Evet, şu anki teori bu ancak daha pek çok soru var.” Annika, gezintiye çıkan iki saraylıyla daha karşılaştığımızda sessizleşti.

Soldaki, fildişi rengi teniyle tezat oluşturan mürekkep gibi parlak saçları olan bir kadın, arkadaşına kıyasla sığ bir reverans yaptı, sanki herhangi birine boyun eğmeyecekmiş gibi görünüyordu. Ama sonra kömür karası gözleri bana döndü ve o kara bakış ve büzülmüş ağızdaki düşmanlığı gördüm. Prenses Romeria’nın ölümüyle ilgili söylentilerin yanlış olduğuna dair kanıt görmekten mutlu değil gibi görünüyordu.

An uçup gitti ve sonra yol boyunca devam ettik.

“Neredeyse iki yüzyıldır burada yeni bir elementalle yaşamıyoruz ve şimdi Margrethe de öldü. Korkarım annen onları değerli oyuncak bebekler gibi bir rafta toplarken daha uzun yıllar elemental görmeyeceğiz,” dedi Annika sohbetimize geri dönerek.

Belki de iyi bir sebebi vardır. Neilina, düşmanlarının böylesine tehlikeli bir güce erişmesini istemediği için elementalleri topluyordur. “Bu büyücüler nereden geliyor?” Bu büyüleyici sihir dünyasını bir araya getirmek için çaresizce sordum.

“Onlar Ybaris’lilerin fanileri için doğdular. Doğan her bin insandan birinin üstün yetenekli olacağı söylenir. Hepsi doğumda

test edilir ve tespit edilen herhangi bir yetenekli bebek, lonca tarafından eğitilmesi için büyüünün en güçlü olduğu adaya gönderilir. Reşit olduklarında Ybaris'liler içinde onlara roller atanır. Tüm elementallerin Argon'daki kraliçeye hizmet etmesi gerekir. Onları şatonun içinde özel bir kulede tuttuğunu duydum. Hoş olmayan bir şey değil ama yine de bir hapisane. Her kaprisine ve dileğine hizmet ediyorlar.”

“Mordain buna izin veriyor mu?”

“Onlara bir seçenek sunulmuyor. Mordain, Ybaris'in yönetimine boyun eğiyor ve Kraliçe Neilina kimseye boyun eğmiyor.”

Bu kadın -bu kraliçe- kulağa zalim biri gibi geliyordu. Kızını ne olması için yetiştirmişti? Nefret ve sinsilikte ona eşit biri olsun diye mi? “Kaç tane elementali var? İsimlerini biliyor musun?” İçlerinde bakır rengi saçlı olan da var mı acaba, diye düşündüm.

“Bize daha önce söylediklerin doğruysa, herhangi bir zamanda asla yirmiden fazla olmaz ama ben onları bilmiyorum. Casuslarımız henüz kraliçenin özel evine sızamadı. Ayrıca elementaller sık sık hastalanır ve sık sık değişir. Onunla genelde on beş yıldan fazla kalmazlar. En fazla yirmi yıl belki.”

Çemberli demir kafeslere tırmanmak üzere dolanmış kalın bir dikenli çalının, metal yapıyı saran sarmaşıklarının kapladığı bir tünelden geçtik. Elimin arkasına bir şey batınca irkildim. Bahçıvanların akıllıca budama işlemi sırasında bir şekilde gözden kaçan gelişigüzel bir dal. Kesik ancak kan akacak kadar derindi. Koleksiyonuma eklemek için bir yara daha. “Wendeline ne kadar güçlü?” diye sordum yürümeye devam ederken.

Annika, başparmağımla yaraya bastırmamı izledi. “Eğer sormak istediğin buysa, o bir elemental değil. Ama elimizde kalan yedi büyücüden elemental olmaya en güçlü yakınlığa sahip ve en

üst sırada yer alıyor. Örneğin, büyücülerimiz arasında iyileştirebilen tek kişi o. Islor'da onun becerilerine çok değer veriyoruz.”

“Peki Islor'da doğan yetenekli bebeklere ne oluyor? Burada insan olarak doğanlara.”

“Ah, gerçekten çok bilgisizsin.” Mükemmel şekilli kaşları ke-yifle kıvrıldı. “Islor'da doğmuş yetenekli bebek *yok*.”

Bana sinirden hafif bir titreme geldi. “Neden?”

“Çünkü kaderler öyle istedi,” diye belirsiz bir şekilde yanıtladı ve bizi sedir çitindeki virajı dönerek sola yönlendirdi. Parmak uçları budanmış dalların üzerinde kaydı.

Bir gün anlam ifade edeceğini umduğum bilgi koleksiyonuma eklenecek bir parça daha. Gül bahçesine girdiğimizi fark ettiğimde daha fazla soru sormak için ağzımı açtım. Eski püskü kahverengi pantolonlar ve sıcak havalar için fazla ağır ceketler giymiş üç iriyarı adam, son molozları bir arabaya taşıyordu. Yüzlerinden boncuk boncuk ter damlıyor ve vücutlarından yayılan keskin koku burnuma kadar geliyordu. Bu işte görevli atlar, görevlerini beklerken etrafa saçılmış samanlarda otlanıyorlardı.

Bu çalışanlar *kesinlikle insan*, diye içimden geçirdim.

Adamlar inleyerek ve oflayarak işlerine devam etmeden önce bize derin bir reverans sunacak kadar işlerine ara verdiler.

“Beni vurduğu yer,” diye mırıldandım daha çok kendi kendime.

Annika'nın kaşları kalktı. “Bir şey mi hatırlıyorsun?”

“Hayır. Ama o gece burada olduğumu hatırlıyorum. Tam burada bir ok buldum.” O yere kadar ilerledim. “Ya da orada.”

Manzara tamamen aynı görünüyordu: Sayısız yöne sapan gül çalıları ve sedir çitleri.

“Evet, sanırım bu taraftı. Muhafızlardan kaçıyordun. Boaz seni güney tarafında, tam buralarda vurdu.” Taşın üzerindeki

bir noktada umursamaz bir tavırla elini salladı. "Tam isabetli bir atış yaptı. Her zaman yapar. Acayip bir kaostu. Geri kalan isyancıları kovalarken, seni daha sonra geri almayı planlayarak cesedini orada bıraktılar. Kalkıp kaçamayacağını varsaydılar." Annika bir gül fidanındaki tomurcuğa dokunmak için uzandı. Parmak ucunun altında kıvrılarak muhteşem sayısız yaprağa sahip bir sarı çiçeğe dönüştü.

Şaşkınlıktan açık kalan ağzımı zar zor toplayıp sordum; "Bunu nasıl yaptın... Sen de büyücü müsün?"

"Hayır. Ben elfim," diye sakince yanıtladı ve ekledi, "Ybaris büyücülerle aynı olduğumuzu kabul etmeyi reddetse de."

Elflerin de elementlerle yakınlığı var mıydı? Bu, şu anlama mı geliyor... diye içimden geçirirken bana, "Seninki suya yakınlık," dedi. Sol bileğimdeki pürüzsüz siyah kelepçeye dokundu. "Bunlar yüzünden hissedemezsin," diye ekledi.

Bileğimdeki birbirinin eşi olan kelepçelere şaşkın da olsa yeni bir anlayışla baktım. Zander, bu kelepçelerin herhangi bir kaçma fikrim olursa beni "kontrol altında" tutacaklarını söylemişti. Bunun ne anlama geldiğini anlamamıştım ama Annika, suya olan yakınlığımı kullanma yeteneğimi bastırdıklarını söylüyordu.

Ama o ilk gece onları takmıyor ve kendimi de farklı hissetmiyordum. Sonra tekrar düşününce, o gece şok halindeydim, ne yapacağımı muhtemelen bilmiyordum diye düşündüm.

"Sen geldiğinde annem seni kelepçelemek istedi ama babam bunun bir kötü niyet gösterisi olacağı konusunda ısrar etti."

Annika'nın dudakları büzüldü. "Gecenin sonucunu değiştirir miydi bilmiyorum ama en azından bir fiskiyeyi silaha çeviremezdin." Anlamlı bir şekilde moloz yığınının temizlendiği bahçenin ortasına baktı.

“Bunu *ben* mi yaptım?”

“*Bunu* yaparken bir düzine muhafızı sakatladın.” Mavi gözleri başka bir çiçeğe uzanmadan önce beni süzdü. Bu kez dokunuşunun altında açan sarı gül, ilkinden daha büyüktü.

Evet, anladım. Prenses Romeria kötüydü. Annika, hatırlamadığım için suçlarımın tam ve eksiksiz bir listesini aldığıma emin olmak istiyordu.

“Kaçmak için o nehri dizginleyebileceğini ama yine de yapmadığını düşünmek. Bunun yerine, kendinin yakalanmasına izin vererek beni kurtarman.”

“Seni orada ölüme mi terk etmeliydim?” diye sözünü kestim. Burnunu çekti. “Çok daha mantıklı olurdu.”

Boaz o gece Zander’ı su konusunda uyarmıştı ve ardından Zander hançerle elimi kesmişti. Bahsettiği yakınlık bu muydu? Avcum boyunca uzanan soluk, iyileşmiş yara çizgisini inceledim. “Ne yapabilirim?”

“Su fiskiyelerini patlatmanın yanında mı? Sana bunu söyleme iznim yok.”

Derin bir iç çektim, hüsrانım arttı. Güllere doğru başımla işaret ettim. “İyi. O zaman sen ne yapabilirsin?”

“Çok az. Bizim bu elemental yakınlıklarımız Ybaris’li kuzenlerimiz kadar güçlü değil. Çoğunlukla ucuz salon numaralarından ibaret. Çiçeklerin açmasına ve çitlerin büyümesini hızlandırmaya etki etmek gibi.” Mavi gözleri, tırmanan bir gül asmasına bakarak parladı. Bir filizin kafesten çıkıp bir kırbaç gibi savrulmasını, havayı yararak dikenlerini batıracak bir kurban arar gibi bağımsız hareket etmeye başlayışını hayranlıkla izledim.

Kısık bakışlarla çok da belli etmeden ona doğru bakınca yüzünde dudaklarını kıvıran küçük bir gülümseme olduğunu

gördüm. Aniden, dikenli kemerden bir dikenin elime batması bir kaza gibi görünmedi. Bu neydi? Ondan şüphelenip şüphelenmeyeceğimi görmek için bir test mi?

“*Senin* yapabildiklerinin yanında hiçbir şey,” diyerek aniden ekledi, “Sanırım kafanı bir güne yetecek kadar doldurdum.”

“Bitti mi?” dedim üzüntüyle. Ama büyücüler, kaderler ve Nymphaeum hakkında hâlâ çok sorum vardı. Nerede olduğu hakkında en ufak bir fikrim bile yoktu hâlâ.

Hapishaneme geri döneceğimi bildiğim için yüzümde beliren mahzun ifadeyi görmüş olmalıydı. “Kral bana bundan sonra sana böyle bahçe gezintilerinde refakat etmekten sorumlu olacağımı bildirdi. Bu yüzden belki başka bir gün sana daha fazla bilgi verebilirim.”

Kalp atışlarım hızlandı. Son zamanlarda tüm bu verilen ayrıcalıkların muhtemelen gizli bir nedeni olduğunu biliyordum -farkında olmadığım bir şekilde kullanılıyordum- ancak bu umurumda değildi, bunun karşılığında onlardan sağladığım herhangi bir faydayı memnuniyetle kabul edecektim.

“Yarın?”

Ağır bir şekilde iç çekti. “Zander’ın ne istediğini göreceğiz.”

Kapının yanında yere bağdaş kurup oturduğumda ve Corrin’in bu akşam her zamanki yemeğimle birlikte getirdiği meyve kâsesini kucağıma aldığım da neredeyse gece yarısı oluyordu. Annika ile arazide yaptığımız yürüyüşten sonra umut içindeydim ve bu duvarların arasında kilitli kaldığım uzun günlerin yakında sona ereceğine dair inancım bir kat daha arttı.

“Bunlar ne tür üzümler?” Elisaf’ın diğer tarafta olduğunu bildiğimden seslendim. Bir cevap umarak nefesimi tuttum.

“Asmalarda yetişen türden, Majesteleri,” diye esprili bir iması bulunan sakın bir yanıt geldi.

Gülümsedim. “Hiç böylesini yemedim.” Bütün demet avcunun içine sığıyordu. Meyveler koyu mavimsi siyah, iri yabancılığını büyüklüğünde ve tatlıydı. Dilimde bir çekirdek bulamadım. Bunları yüksek sosyete yardım etkinliklerinde sümüksü balık yumurtaları yerine servis etselerdi, belki yemeğin tadına bakmak için daha istekli olurum.

“Hatırlayabildiğiniz kadarıyla,” dedi dışarıdaki ses.

İçimi bir panik dalgası kapladı. “Doğru. Hatırlayabildiğim çok da bir şey yok.” Yanlışlıkla hatırlamamam gereken bir hayattan bahsetmeden önce cümlelerimi daha temkinli kurmam gerekiyor, diye düşündüm.

“Onlar Seacadore’dan özel geliyor ve çok rağbet görüyor. Asmadan ayrıldıktan sonra hızla bozuldukları için onlara çok sık erişim sağlayamıyoruz. Son bir gün içinde limana bir sevkiyat gelmiş olmalı,” diye ekledi.

Kaşığımı incelerken, “Corrin’in bana bir salkım üzüm vermesine şaşırdım,” dedim daha çok kendi kendime. Geçen bir saati, bileğimdeki büyümlü kelepçeyi gözlemlemek için bileğimle elbisemin manşeti arasına elimdeki kaşığı sıkıştırarak geçirmiştim. Amacım bu prangalardan kurtulmak ve sahip olduğum söylenen suya olan yakınlığımı biraz da olsa keşfetmekti. Ama kelepçe hâlâ sağlamdı, bileğim ağrıyordu ve Corrin’in kaşığının bükülmüş sapı hakkında söyleyecek çok şeyi olacağını tahmin ediyordum.

Elisaf’ın yankı yapan ayak seslerini dinlerken kaşığı düzeltmeye çalıştım ve Elisaf’ı bu sohbeti devam ettirmeye hangi açıdan ikna edebileceğimi düşündüm. “Hey, saldırıdan önce de benim korumam mıydın?”

“Hayır, kendi korumanız vardı, Majesteleri.”

“Dürüst olmak gerekirse Elisaf, resmiyeti bırakabilirsin. Sadece ikimiziz.”

Uzun bir duraklama oldu ve ardından, “Nasıl istersen,” dedi.

“Nasıl biriydim?” diye sordum, bir ağız dolusu üzümle.

“Yanında fazla zaman geçirmedim.”

“Ama bir şey duymuş olmalısın? Ya da bir şey gördün mü? *Her zaman* izlediğini biliyorum. Şu an bile gözlerinin kapıyı delip geçtiğini hissedebiliyorum.”

Gülüşü yumuşak ve rahattı. Sorumu yanıtlamadan önce biraz duraksadı. “Çok gülümserdin. Hele Zander yakınındayken her zaman. Onu da gülümsetirdin.”

“*Bu* kesinlikle değişti.” Adam o duygusuz yüzünü kıpırdatacak olsa kırılacakmış gibi duruyordu artık.

“Aynı odadayken elleriniz birbirinden uzak durmazdı. Geceleri bahçelerde onunla uzun yürüyüşler yapar, koluna yapışır ve sürekli flört ederdin. Sizi kimin gördüğü umurunda değildi. Zander’a gerçekten âşık olmuş gibi görünüyordun.”

Bugün fahişeleri ve çiçek ağacının altındaki bankta oturan çifti gördüğüm uzun yürüyüşü düşününce yanaklarım alev aldı. “Bunu hayal etmekte zorlanıyorum.” Sonra tekrar gerçeğe dönmek için, tek yapmam gereken kuledeki o ânı, Zander’ın başka bir tarafı da olduğunu hatırlamak oldu. Elisaf’ın Zander’ın adını söyleyişindeki aşinalık tınısını fark ettim. “Onunla arkadaşsın değil mi? Kralla?”

“Uzun yıllardır birbirimizi tanıyoruz. Evet.”

“Kaç yıldır?”

“Çok fazla yıldır.” Elisaf’ın sesi daha yakından geliyordu. Çömelmiş olmalıydı. “Ben de kırbaçlanmayayım diye kralla ilgili soruları kralla saklamayı öneririm.”

“Bunu çok sık yapar mı? Birisi sevmediği bir şeyi her yaptığı-
ğında ceza mı verir?”

“Ona sorman gerekecek.”

Peki. Eminim ona sorunca bunu iyi karşıladı. “Peki, benim diğer versiyonum hakkında bana başka ne söyleyebilirsin? Bilirsin... Kötü Romeria.”

Kapının diğer tarafından başka bir yumuşak kıkırdama duyuldu. Konuştuğum herhangi biri gerçek bir şekilde gülmeyeli çok uzun zaman olmuştu. “Son derece uyumluydu. Birleşmeden sonra Kral Eachann ve Kraliçe Esma’nın krallığı devretme zamanı geldiğinde destekleyici bir kraliçe olduğunu göstermek için elinden geleni yaptı ve tüm saray meselelerinde Zander’in görüşüne saygı duydu.”

“Örneğin?”

Kapıda hafif bir çarpma sesi duydum, muhtemelen Elisaf başını geriye yaslamıştı. “Örneğin hem ölümlüleri hem de ölümsüzleri yöneten yasalarla ilgili konular ve ölümlülerin çaresizce beklediği değişiklikler.”

Ölümlüler. “İnsanları mı kastediyorsun?”

“Evet, Majeste...” Kendini tuttu. “Evet. Ve elbette sahip olduğumuz birkaç büyücü. Ama esas olarak insanlar.”

“Peki, hangi değişiklikleri istiyorlar?”

“İsteklerinden en kışkırtıcı olanı, ölümsüzlerin yaptığı gibi özgürce yaşama ve çalışma fırsatı arzularıdır. Hizmet etmemek için.”

Sözleri anlam kazanırken kaşlarımı çattım. “İnsanlar şu anda özgürce yaşamıyor mu?” Kraliyet ailesi söz konusu olduğunda bekleneceği gibi, bu duvarların arasında bir sosyal düzen olduğu aşikârdı. Ama bunun bu duvarların *dışında da* olduğunu mu söylüyordu?

“Cirilea daha ilerici ama Islor’daki birçok lord ölümlüleri köle olarak tutmayı tercih eder.”

Bu kelimeyle üzerimi bir şaşkınlık dalgası kapladı. “Islor’daki insanların *köle* olduğunu mu söylüyorsun?”

“Bu, Islor’luların sevdiği bir kelime değil ama evet, genel olarak insanlar ölümsüzlere hizmet eder.”

“*Bütün* insanlar mı?”

“En az bir ölümlü kölesi olmayan çok az hane bulacaksın. Bu bir gerekliliktir,” dedi yumuşak bir sesle. Belki biraz utançla? “Dereceler ve hizmette oldukları yollar var. Dikkat edersen, kulaklarında, işverenlerinin ev adını taşıyan işaretleri göreceksin.”

“O takılar onun için mi? *Sahiplik* göstergesi yani?” Sığırları etiketlemek gibi, diye düşünüp yüzümü buruşturdum. Farklı koşullar altında gelseydim, ben de burada “kölelik” pozisyonunda olurdum. Sofie, insanları yaratılışın en aşağısı olarak adlandırmıştı. Aramızda çok daha büyük varlıkların dolaştığını söylemişti. Bu elfler için insanlar böyle miydi? Hâkim olabilecekleri, kendilerinden aşağı gördükleri bir canlı grubu.

“Hizmetleriyle sadakatleri karşılığında, ölümlülere kendileri ve çocukları için barınma ve koruma garantisi veriliyor.”

“Neye karşı koruma?”

“Fırsat verildiğinde onları taciz edecek olanlara karşı. Kulaklarında etiket olanlar mal sayılır, başkasının malına zarar veren de ona göre cezalandırılır.”

Acı bir tat ağzımı doldurdu. “Ve bu Islor’da büyük bir sorun mu? Sahipleri yoksa insanları taciz eden ölümsüzler yani?”

“Onlara sahip değil koruyucu diyoruz ve ölümlülerin istismarına karşı katı yasalarımız var ama bazı bölgeler bu yasaları diğerlerinden daha yaygınlıkla uyguluyor. Cirilea’da kalede ve sarayda bir mevkiye sahip olmak büyük bir onur olarak kabul edilir.”

Bu doğru muydu, yoksa köle tacirlerinin kendilerine söylediği bu muydu? Şafaktan gün batımına kadar sıcak güneş altında çalışan bahçıvanlar kendilerini kutsanmış hissediyorlar mıydı? Corrin, Ybaris'li tutsağın ihtiyaçlarını karşıladığı için kendini şanslı hissediyor muydu mesela?

Korsakov'a çalıştığım zamanlar aklıma geldi, o bana sahipti ve birçok özgürlüğüm olmasına, yaşam tarzım sokaklarda karşılaştığımdan çok daha iyi sayılmasına rağmen kendimi kapana kısılmış hissetmiştim. Gerekirse kalkan olarak kullanmak için cebimde onun adı olmasına rağmen kendimi güvende hissetmiyordum.

Aklıma bir fikir geldi. "Ybaris de insanları köleleştiriyor mu?"

"Islor'dakiyle aynı olmasa da evet. Esasen soylular için çalışıyorlar."

Prences Romeria gibi soylular, diye düşündüm. Corrin'in yarın daha fazlasını vermesini umarak salkımımda kalan son üzümleri kopardım. "Onlardan herhangi birini buraya getirdim mi?"

"Yanında üç ölümlü hizmetçi geldiğini sanıyorum. Biri saldırıda öldü, diğer ikisi de işledikleri suça göre cezalandırıldı."

"Ve muhtemelen sadece kendilerine emredilen şeyi yapıyorlardı," diye mırıldandım.

"Evet, muhtemelen öyleydi," diye onayladı.

Islor'un insanları hakkında daha pek çok sorum vardı ama önceki halim hakkında daha fazlasını öğrenmek için can atıyordum. "Kötü Romeria hakkında başka ne hatırlıyorsun?"

"İnsanlar sana hayrandı. Güzel olduğunu düşünüyorlardı." Kibrim göğsümde bir sıcaklık artışına neden olsa da gözlerimi devirdim.

"Saray halkı arasında fısıltılar vardı ama..."

"Dur tahmin edeyim, saraydakilerin hepsi ölümsüz mü?"

“Evet. Politik zekân hakkında şüpheleri vardı ve yönetemeyeceğini düşünüyorlardı. Bazıları senin saf olduğunu, yönetmek-tense güzel elbiseler giymek ve Zander’ın yatağını ısıtmak için donanımlı olduğunu düşünüyordu.”

Kaşlarım kalktı. “Yani benim *aptal* olduğumu düşündüklerini mi söylüyorsun?” Hakkımda hakaretler fısıldadıkları gerçekte ben bile değildim ama yine de öfkeden yanıyordum.

“Kral Barris’in, oğlu Tyree’nin senin yerine Ybaris’i yönetmesi için anlaşmalı evliliğini hızlıca yapıp yapmadığını sordular. Tyree’nin görünüşü ve mizacıyla annesine benzediğini söylüyorlardı.”

“Prenses Romeria’nın bir erkek kardeşi mi var?” Büyürken hep bir kardeş istemiştim.

“Evet. Aslında ağabeyi demek daha doğru olur. Ama Ybaris’te âdet olduğu üzere, kız çocukları tahtın ilk vârisleri olarak kabul edilir.”

“Ve sence bu doğru mu? Ağabeyim yönetebilsin diye benden kurtulmak mı istediler?”

“Ybaris meseleleri hakkında bir fikrim olduğunu düşünmüyorum. Ama Kral Barris, Kral Eachann’a ilk olarak sen daha bebekken ulaştı, böylece o zamanlar siyasi kurnazlığın sorgulanamayacaktı. Ayrıca, programdaki bir değişiklik planların suya düşse bile, entrika çevirmede usta olduğunu ve hiç de aptal olmadığını kanıtladığına inanıyorum.”

Tabii ya. “Onları tam olarak nasıl zehirledim?”

“Başarısız darbenin ayrıntılarını vermeme izin verilmiyor.”

“Tekrar deneyeceğim için mi? *Buradan mı?*” Başımı olumsuzca salladım. “Kral Barris ve Kraliçe Neilina neden Islor’a gelmediler ki zaten? Anne babalar çocuklarının düğünlerine gelmiyor mu?”

“Krallıklarını başıboş bırakmanın akıllıca olmadığını düşündüler.” Elisaf’ın sesindeki hafif tereddüdü fark ettim. “Ama Prens Tyree seninle birlikte seyahat etti.”

“Peki, o şimdi nerede?”

“Cesedi ölümler arasında bulunamadı, bu yüzden alarmlar çalar çalmaz şehirden kaçtığı varsayılıyor.”

“Ve kız kardeşini burada ölüme terk etti.” Yine de ilginçti. Plana dahil olmuş olmalıydı. “Yani, bana köylülerin Prenses Romeria’yı güzel bulduğunu ve saray halkının onun aptal olduğunu düşündüğünü söylüyorsun.” Cinayet işlenmeden bile, miras aldığım parlak bir itibar sayılmazdı.

“Sanırım tam terim ‘kafasız aptal’dı.” Sesindeki gülümsemeyi duydum. “Senin tarafından bakarsak bu fikri iyi besledin. Ancak bazıları, tacı ve müstakbel kralı memnun etmek için bir gösteri yaptığına ancak art niyetlerin olduğuna inanarak bu eylemi anladı.”

“Umarım bu bahislere iyi para yatırmışlardır. Cidden para kazanabilirlerdi,” diye mırıldandım kuru bir sesle.

“Daha önce savaş dışında bir Ybaris’li ile hiç karşılaşmadım. Hepsi senin gibi tuhaf şeyler söylüyorlar mı?” diye sordu.

Ürktüm. Sözlerime daha fazla dikkat etmem gerekiyordu. “Ama kraliçe benden hoşlanmadı, değil mi?”

“Kraliçe sana güvenmedi. Prenses Annika da hevesli değildi.”

“Hâlâ değil.” Yine de saldırının olduğu gece bana yardım etmek için onca zahmete katlanmıştı. Bunun tek bir açıklaması vardı; erkek kardeşini seviyor olmalıydı.

“Atticus’la yeterince iyi anlaşıyordun. O ve kralın ordusundan bir birlik, siz vadiden geçerken sana ve yardımcılara eşlik etti. Yine de Atticus en kötü düşmanlarıyla bile hoşbeş edebilecek biriydi.”

“Arkadaşlığın bittiğini söyleyebilirim.” Taş kâseyi yere, yanıma koydum. “Peki insanlar şimdi benim hakkımda ne diyor?”

“Şu anda, Islor’un çoğu hâlâ senin öldüğüne inanıyor. Köylerde ve şehirlerde dolaşan, kafa karışıklığına ve korkuya neden olan çok sayıda söylenti var.”

“Mesela...” diye üsteledim.

“Birçok kişi sana Kraliyet Katili diyor. Bazıları, kralın ihanetinden dolayı seni diğer Ybaris’lilerle birlikte idam etme gösterisi yapması gerektiğine inanıyor.”

Sözde kabahatlerimi inkâr etme dürtüsü, sanki yüzüncü kezmiş gibi gelen bir süre için boğazımın düğümlenmesine neden oldu. İğrenç suçlarla itham edilen masum insanlar böyle hissediyor olmalıydı. Yine de benim durumumda, benim suçsuzluğum sadece yarı doğruydı. “Sanırım onları suçlayamam.” Güneş ben hâlâ kuledeyken yükselseydi, Zander beni idam ederdi. O kâderden beni kaçırdıkları için hem Annika’ya hem de bir iblise teşekkür etmem gerekiyordu.

“Ama senin yasını tutanlar da var, annenin kurnaz planlarından haberin olmadığına eminler, kesinlikle hepimiz kadar senin de kandırıldığını inanıyorlar.”

Göğsümde bir umut kıvılcımı parladı. “Mümkün mü?” Bütün bunlar için haksız yere suçlanmış olabilir miyim?”

“Özel hizmetçinin elbisesinin dikişine gizlenmiş bir şişe zehir bulundu ve muhafızların sorgulanırken bülbül gibi öttüler. İkiyüzlülüğün hakkındaki hikâyeleri birebir aynıydı. Yani, hayır, haksız yere suçlanmış olmanın pek olası olmadığını söyleyebilirim.”

Yutkundum. “Ya kral? Yani, Zander. O gecedan önce benden hiç şüphelendi mi?”

“Şüpheleri vardı.” Uzun bir duraklama oldu. “Ama senin rolüne herkesten daha çok o kandı.”

“Kralın, güzel elbiseler giyen, durmadan gülümseyen, yatağını ısıtacak akılsız bir kadına zaafı mı vardı?”

Yanıt gelmedi. Zander hakkında alacağım tek bilginin bu olduğundan şüpheleniyordum. Parmaklarımı bileğimdeki kelepçelerin üzerinde gezdirdim. “Senin elemental yakınlığın nedir, Elisaf?”

“Bende yok.”

Kaşlarımı çattım. “Neden?”

Salonda bir yerden sesler taşınmaya başladı. “İyi uykular, Majesteleri.”

“Bekle!” Soruları yanıtlamayı bitirdiğini bana kibarca söyleme yönteminin bu olduğunu biliyor ve sunduğu ayrıntıları takdir ediyordum ama yanıt bekleyen bir sorum daha vardı. “Peki ya kral? Onun bir yakınlığı var mı?”

“Evet, var.”

“Neye?”

Uzun bir duraksama oldu ve yanıt alamayacağımı düşünmeye başladım.

“Ateş,” dedi Elisaf ve kapımdan uzaklaştı.

On Üçüncü Bölüm

Corrin yemek tepsisini bir takırtıyla masaya bıraktı. “*Bunu giyemezsiniz,*” diye alay etti elbisemle.

“Elbisemin nesi var?” Tarzı hoş ve basitti, uçuk sarısı bana tüy dökmeden önceki ördek yavrusu tüylerini hatırlatıyordu. Annika ile arazide bir yürüyüş yapmak için mükemmel olacak diye içimden geçirdim. Üç günlük bekleyişin ardından bugün onunla görüşmeyi sabırsızlıkla umuyordum. “Giymem için bana bıraktığın şey bu. Ve sahip olduğum tek elbise aynı zamanda.” Ya bunu giyecektim ya da geceliğimi.

“Evet, şey, bu kral tarafından çağrılmadan önceydi.” Corrin oturma odasında gözden kayboldu.

“*Yine mi?*”

Onu gördüğümünden beri on gün geçmişti. Şimdi ne istiyordu? Lyndel’den haber mi vardı? Yine ona yalan söylemekle mi suçlanacaktım? Düşünürken endişem alev aldı.

Corrin bir dakika sonra geri döndü. Kollarında adaçayı yeşili dökümlü bir elbise vardı, şifon etekleri büzgülü bir korsenin etrafında kabarıktı. “Bu daha uygun olacak.”

“Nereye gidiyorum? Kraliyet balosuna mı? Hem bu elbiseleri nereden buluyorsun?”

“Bu sizi ilgilendirmez. Endişelenmeniz gereken tek şey onun bedeninize uyması!” diye karşılık verdi.

Kollara ve yakaya dikkat ettim. Malzeme şeffaftı ve yaralarını maskeleyecek narin altın çiçeklerle işlenmişti. “Nereye gidiyorum?”

“Majesteleri nereye derse. Ve çabuk yiyin,” diyerek tepsiyi hafifçe itti. “Fazla vaktimiz yok ve kral onu bir daha bekletmemiz konusunda beni uyardı.”

Oflayarak masaya doğru ilerledim. Corrin ile her şey her zaman çabuk, çabuk, çabuktu. Günler geçtikçe daha da cesurlaşmış ve her fırsatta beni azarlamaya başlamıştı. Karşılığında ben de sinirimi gizleme zahmetine girmeden daha da huysuzlaştım. “İyi. Ama bunu takmak da diğeri kadar zor olacak mı? Onu anlamam *sonsuz* kadar sürmüştü.”

Corrin ofladı. “Yemeğinizi yiyin. Ve arkanızı dönün,” dedi. Ben yemeğimdaki elma dilimlerini seçip makyaj aynamın yanmasında onu izlerken o elbisemin arkasını çözmeye başladı. Altın kulak takısının ne anlama geldiğini artık öğrendiğime göre, her gün ilk fark ettiğim şey o oluyordu. Ağıl hayvanı gibi etiketlenmesi onu rahatsız ediyor muydu acaba?

“Böyle mi çıkıyorsunuz? Düğmelerinizden üçü hâlâ açık!” diyerek benimle alay etti.

“Lastik kollarım ve kafamın arkasında gözlerim yok. Ve hayır, Elisaf’tan bana yardım etmesini isteyecektim.” Sadece yarı şaka yapıyordum. Ben giyinirken Elisaf mesaisini çoktan bitirmişti. Ayak sürüyerek yürüyen koruma görevine geri dönmüştü.

Corrin’in aynadaki yüzündeki dehşet, boğazımdan bir kahkaha çıkmasına neden oldu. Meyve ağzımdayken gülünce boğulacak gibi olup onu temizlemek için birkaç kere öksürdüm. “Ne? Bu elbiseyi en başta benim için seçmenin nedeni bu değil miydi? Bana işkence etmek? Çünkü bir insanın kendi başına bunu giymesi imkânsız.” Bu sabah elbiseyi odama getirip elbise

askısına asarken yüzündeki o kendini beğenmiş gülümsemesini hayal ederek kadına yarım düzine kez küfretmiştim.

Kaşlarını çattı ama başka bir şey söylemedi, çevik parmakları düğmelerin üzerinde uçarcasına onları iliklemeye başladı.

Gündüz muhafızım, ayaklarını sürükleyen, yumuşak kestane rengi saçları ve küçük, şaşı gözleri olan taş suratlı bir adamdı. Konuşmaya çalıştığımda bana adının Muhafız olduğunu söyledi. Şatonun geniş salonlarında bana eşlik ederken arkamdan yürüyor ve “sol” ve “sağ” diye emirler veriyordu.

Geçerken kaidelerdeki heykelleri ve vazoları not ettim. Her yönden gelen sayısız bakışları görmezden gelmeye çalışırken kaleyi zihnimde haritalayıp onları işaretledim. Üzerimdeki dikkatin sebebi ölümden dirilmem miydi -onların anlayacağından çok daha gerçek anlamda üstelik- yoksa giydiğim bu elbise içindeki abartılı görünüşüm mü, tam anlayamadım. Corrin beni neredeyse vücuduma göre dikilmiş bu elbisenin içine aceleyle soktuktan sonra (elbisenin, Prenses Romeria'nın gardırobunun bir parçası olduğunu ancak Corrin'in onu bir yerde sakladığını varsayabilirdim çünkü aksi takdirde elbisenin üzerime bu kadar tam olması imkânsızdı), dağınık saçlarım hakkında söylenerek beni makyaj koltuğuna itti. Parmakları hızla hareket etti, sardı, kıvırdı, tokaladı. Saçımı karmaşık bir örgüyle toplayana kadar çalıştı. Yüzüne yerleşen kısacık takdiri yakaladım ama ona baktığımı görünce ifadesi kibirli bir küçümsemeye dönüştü.

Uzun bir yürüyüşün ardından bir dizi kapıdan geçerek bir avluya girdik. Kraliyet siyahı ve altın sarısı giyinmiş bir düzine at, askerlerin yanında bekliyordu. Arkalarında daha fazla at ahır-

larda aylak aylak geziniyor, seyislerin dirgenlerle dağıttığı taze samanları çiğniyordu.

Yakındaki taşların üzerindeki taze at pisliğinin kokusu burnuma kadar geldi ama bunu ve askerlerin temkinli bakışlarını görmezden gelmeye çalıştım. “Nereye gidiyoruz?” En azından bu kadarını cevaplayacağını umarak muhafıza sordum.

“Cirilea’da bir gezintiye,” diyen Zander bana bakmadan yanımdan geçti. Her zamanki gibi uzun boylu ve ürkütücü görünüyordu. Altın-kahverengi saçları geriye doğru taranmıştı, diz boyu ceket bugünkü zengin bir orman yeşiliydi. Cilalı deri çizmesini üzengeye takıp zarafetle atına bindi.

Askerler bunu bir işaret olarak kabul edip atlarına koştular. Seyislerden biri -sol kulağında altın bir takı olan, belki daha on dört yaşında bir çocuk- tahta basamaklı bir tabureyi Zander’ın gösterişli siyah atının yanına yerleştirdi.

Zander bana bakmak için döndü.

Sonunda geç de olsa anladım. “Seninle ata binmemi mi istiyorsun?” diye sordum.

“Sana kesinlikle şehrin sokaklarında dolaşman için kendi atını vermiyorum,” diye yanıtladı.

Ona ihtiyatla baktım. Eyere yerleşmiş, zayıf görünen ama siyah pantolonunun içindeki kaslı bacakları benimkini desteklemeyi bekliyordu.

Boaz’ın ters ters bakarak beklediği, önündeki ata işaret ederek “Eğer komutanla birlikte binmeyi tercih etmiyorsan...” dedi.

Doğruca basamaklı tabureye yürüdüm, elbisemin katmanlarını onlara takılmamak için topladım. Yol boyunca kafamın içinde Corrin’e küfrederek iki basamağı tırmandım. Kim lanet bir balo elbisesi içinde ata binerdi ki? Bana uygun bir pantolon bulamaz mıydı? Sarı elbise bunun için daha uygun olurdu.

Zander gönülsüzce içini çekerek elini uzattı.

Yardım teklifini reddetmek istesem de onsuz kendimi küçük düşürme ihtimalim yüksekti. Bir anlık tereddütten sonra küçük elimle onun çok daha büyük olan elini tuttum ve avcumun altında pürüzsüz tenini hissettim. Bu eli kaç kez tutmuştum? Elleri -o güçlü, uzun parmakları- içinde yaşadığım bu bedene kaç kez dokunmuştu? Ne kadar yakından?

Zander'ın bakışları yüzüğüme odaklandı. Bacağımyı eyerin üzerinden sallayıp önüne yerleşirken beni destekleyen tutuşu sıkılaştı, çenesi gerildi. Elbisemin şifon katmanları, derin bir kuş yuvasının duvarları gibi etrafımı sarıyordu. Kabarık malzeme-yi düzeltmek için elimden gelenin en iyisini yaptım. Fakat bu esnada Zander'ın uyluğunun iç kısmına yanlışlıkla dokundum. Bacağındaki kaslar tepki olarak gözle görülür şekilde kasıldı.

“Üzgünüm,” diye mırıldandım. Aramıza mesafe koymaya çalışırken öne doğru eğildim ve bunun kısa bir yolculuk olması için dua ettim. En azından elbise olumlu tek bir şey sunuyordu: aramızda etkili bir engel.

Zander dizginleri almak için uzanıp beni etkili bir şekilde hapsedti. Duyularımı gıcıklayan, artık tanımaya ve onunla özdeşleştirmeye başladığım o tatlı odunsu koku burnuma geldi.

Cevap olarak kollarımı kendime yaklaştırdım.

Boaz bir emir verince atlar düzene geçti. Sağ tarafımızda bize eşlik eden fazladan bir asker dikkatimi çekti. Bu Elisaf'tı.

Onu görünce gülümsedim, dostane bir yüz görünce rahatlamıştım.

Karşılığında sunduğu baş selamı zar zor fark edilse de anlamıştım.

Kale avlusunda ilerlemeye başladık. Atların toynakları aşağı doğru inen raş eğimde sabit bir takırtıyla ses çıkarıyor, Elisaf

dışında askerler krala geniş bir alan veriyordu. Vücudum at üzerinde sürekli titriyordu.

“Elisaf, atın üzerinde bu kadar garip görünen birini gördün mü hiç?” diye sordu Zander, alaycı bir ses tonuyla.

“Hayır, Majesteleri. Gördüğümü söyleyemem.”

“Kader senin ata binme yeteneğini de mi aldı?” diye sordu.

Buraya gelene kadar hiç ata binmemiştim, demek istedim yanaklarım yanarken. “Seni sıkıştırmamaya çalışıyorum,” dedim. *Majesteleri*. Bunu bilerek eklememişim. Yokluğunu fark edecek mi, görmek için.

“Aşağı sokaklara vardığımızda çok rahatsız olacaksın,” diye uyardı.

“İyi olacağım,” dedim inatla.

“Rahatlayabilirsin. Ben ısırمام.” Zander, acımasız bir mizah dokunuşuyla ekledi. “Seni ısırmaya cesaret eden zavallı yaratıkların başına gelenleri hepimiz biliyoruz.” Cevap vermediğimde, bu sefer daha buyurgan ve sinirli bir şekilde, “Arkana yaslan!” diye üsteledi.

Tuttuğumu fark ettiğim nefesimi serbest bırakıp kaslarımı hafifçe gevşettim. Ancak yardımcı binicimle fiziksel temas kurmaya yetecek kadar değil.

Taş duvara ve iki yanında muhafızlarla çevrili bir dizi ağır demir kapıya doğru ilerledik. Şato arazisinin bu tarafı bana tanıdık gelmedi ama beni buraya getirdikleri gece kafama bir battaniye örttükleri aklıma geldi. Sonra da Annika ile birlikte kaçmak için tünelleri kullandığım. Sağımda bir kule tek başına duruyordu. Boaz’ın beni ilk kilitlediği yer burası olmalıydı. Aşağıda bir yerde, ben bir yatakta baygın yatarken Prenses Romeria’nın hizmetkârlarını ve muhafızlarını idam ettikleri meydan vardı. Gerçekten böyle bir sonu hak ediyor muydular yoksa sadece

prenseslerinin emirlerini mi uyguluyorlardı? İnfaz burada büyük bir olay mıydı? Bir kutlama? İslor'da bir insana idam cezası aldırın neydi? Vatan hainliği gibi suçlar mı yoksa kralı rahatsız eden herhangi bir şey de infazla sonuçlanabilir miydi?

"Devam et, özgürce konuş," diye yönlendirdi Zander. "Ne demek istiyorsan söyle."

"Neden? Yani beni *kırbaçlamak* için sana bir bahane mi vereyim?" Kendimi durduramadan ağzımdan kelimeler çıkıverdi.

"Kırbaçlanmaya kafayı takmışsın."

"Hayır, öyle bir şey yok." Daha çok korkmuş gibiydim ama korkumu bastırdım.

"Bir bahane aramak zorunda kalmazdım. Ben kralım ve kural ihlal listen epey uzun," dedi kontrollü bir ses tonuyla. Benden ses gelmeyince, "Düşüncelerin de cezayı hak ediyor mu?" dedi.

Ağzımı sımsıkı kapadım.

"Hadi ama. Dilini tutarak ve tüm doğru şeyleri özenle söylemeye çalışarak haftalar harcadın. Aklından geçenleri ve bunların tümü yanlış şeyler de olsa gerçeği söylemeni tercih ederim, bana inan. Özellikle de şimdi, ne kadar çabalasan da benim güvenimi ve ilgimi tekrar kazanma umudun yokken. Gerçekleri konuşalım."

"Beni ne sanıyorsun..." Sözlerim yarım kaldı. *Çaba* mı? Ne çabası? Şifon katmanlarına bakınca görünüşümü kastettiğini anladım. "Bu saçma elbiseyi ben seçmedim. Seçtiğin sevimli yardımcım bunu giymem için beni zorladı," dedim sinirle.

"Elbisen gereksiz. En azından at sırtında," diye mırıldandı. Dizginleri bir eliyle toplayarak arkamdaki bir şeyle uğraştı.

"Ama Corrin'in iyi niyetli olduğuna eminim."

Aramızda kalan kıyafetinin göğüs bölgesindeki uçuşan adaçayı yeşili kumaşına vurduğu anda omzumun üzerinden bak-

maya cesaret ettim. Kahkahama engel olmak için dudaklarımı birbirine bastırdım. Ancak kahkaha bir homurtuyla az da olsa duyuldu.

Ama sonra yukarı bakma hatasına düştüm ve bu gelip geçici keyif boğazımda düğümlendi. Bu yakınlıktan, ela gözbebeklerine işlenmiş derin altın parıltılarını seçmek ve kalın kirpiklerinin uzunluğunu ölçmek kolaydı.

Gözleri benimkileri inceledi, bir şey arıyor gibiydi.

Önüme bakmak için geri döndüm. “Beni idam etmek istedin. İnan bana, güvenini ya da beğenini kazanmaya çalışmıyorum. Sen benim için bir yabancısın,” dedim.

“Yine de yüzüğümü takıyorsun.”

Elimdeki pürüzsüz, beyaz taş baktım. Bunu yapmam ona garip geliyor olmalıydı. “Nedenini açıklayamam ama benim için önemli gibi geliyor,” dedim. Bu cevabım kendimce gerçeğe olabildiğince yakın ve yeterince belirsizdi.

Bunun karşılığında hiçbir şey söylemedi.

Gözüme devasa görünen iç duvarı geçtik. Ötesinde, o ilk geceden hatırladığım gibi, dik çatılı evlerin sıralandığı dar bir sokak vardı. Ancak şimdi için için yanan binalar, cesetlerle dolu arabalar, ölmüş ebeveynleri için ağlayan çocuklar yoktu. Masmavi gökyüzü ince beyaz bulutlarla kaplıydı ve ılık bir esinti yüzümün etrafındaki başıboş saçları dalgalandırıyor.

Atlarla ilerleyen grubumuz, caddenin bir diğerine ayrıldığı yerden sağa saptı ve birdenbire manzara, aşağıdaki şehrin sınırlarının ötesindeki geniş sulara açıldı. Uzak ufukta, soluk bir çizgi daha fazla karaya işaret ediyordu. Zander’ın odasındaki haritayı hatırlamaya çalıştım. Bu gördüğümüz kara parçası Islor’un devamı mıydı? Seacadore toprakları mı? Döner dönmez bütün

isimleri ezberlemiştim ama yine de onlar hakkında hiçbir şey bilmiyordum.

Denizden gelen tuzlu suyun hafif sakinleştirici esintisini içme çektim.

“Suya herhangi bir çekim hissetmiyor musun?” diye sordu Zander. Sesinde gerçek bir merak vardı.

Annika’nın bana söylediğini biliyordu. Elbette. Wendeline, tüm konuşmalarımın onun kulağına ulaşacağı konusunda beni uyarmıştı. “Çekilmemem gerekiyor, değil mi?” Kelepçeleri göstermek için kollarımı kaldırdım. “Onları takmasaydım ne yapabilirdim?”

“Yine şehrimi mahvetmenin dışında mı?”

“Bunu nasıl yapacağım?” İçinde yaşadığım bu elf bedeni su çeşmelerini patlatmaktan başka ne yapabilirdi?

“Sana ayrıntılı talimatlar vereceğimi mi sanıyorsun?”

“Sanki bana bir yararları olacakmış gibi.” Cirilea’ya saldırmakla ilgilenmiyordum. Sadece her şeyin nasıl çalıştığını daha iyi anlamak istiyordum. “Peki ya sen?”

“Ne olmuş bana?” Bir duraksama oldu. “Ah, doğru, seni dinleyebilecek herkesi sorguya çektiğini duydum,” dedi kuru bir sesle.

Elisaf’a doğru bir bakış attım. Bakışları ilerideydi. Hepsi onlara söylediğim her şeyi Zander’a gidip bir bir tekrarlıyor muydu?

Konuyu değiştirdim. “Nereye gidiyoruz?”

Zander, atı sağa doğru yönlendirmek için dizginleri çekiştir-di. Bu hareket kol kaslarının benimkine değmesine neden oldu. “Ybaris prensesini Cirilea çevresinde gezdirmeye. Herkesin senin hayatta ve iyi olduğunu bilmesinin zamanı geldi. Bunu çabucak yapmanın en iyi yolu, insanların seni görmesine izin vermek,” dedi.

“Peki, neden bilmelerini istiyorsun? İnsanların benim öldüğümü düşünmesi seni neden ilgilendiriyor?” Benim Zander’a ne faydam vardı?

“Çünkü insanların senin hâlâ burada, kraliyet sarayında ve bana yakın olduğunu görmelerini istiyorum.” Eğildiğini, sesini bir oktav düşürdüğünü kesinlikle fark ettim. “Gerçekte ne olduğunu çok az kişi biliyor ve hafıza sıkıntısını, sadece gerçeği anlatmak konusunda güvendiğim kişiler biliyor. Kraliçe Neilina’nın hâlâ hayatta olduğuna dair kanıt aradığını duyduk, bu yüzden belki de sevgili annen seni her şeye rağmen seviyordur. Artık kim olduğunu hatırlamadığın gerçeğinden habersiz olduğunu varsayıyoruz.”

“Bana inanıyor musun?”

“Wendeline’a inanıyorum.”

Ve o büyük ölçüde haklı, deme dürtüsünü hissetsem de dilimi ısırđım. Tüm ayrıntıları bilmiyordu. “Ya hayatta olduğum söylentisi yayıldıktan sonra ne olacak?”

“Sana daha önce yardım edenlerin herhangi bir suç işlemediğin, sadece Kraliçe Neilina için bir günah keçisi olduğun konusunda beni ikna ettiğine inanacağını umuyorum.”

O zaman anladım. “Onları ortaya çıkarmak istiyorsun.”

“Eninde sonunda seninle yeniden iletişim kurmanın bir yolunu bulacaklar. Bunu yaptıklarında da onlara hak ettikleri cezayı vereceğiz,” diye ekledi.

Aklıma bir fikir geldi. “Askerlerin Lyndel’de bir şey buldular mı?”

“Evet. Lord Telor’un ordusu, bizi Ybaris’e karşı savunmaya hazır.”

Omuzlarımın çöktüğünü hissettim.

“Başka bir sonuç mu umuyordun? Belki de en güçlü müttefiklerimden birinin bana sırt çevirdiğini görmek hoşuna gi-

decekti?" diye sordu. Hayal kırıklığını sezmişti ama nedenini yanlış anladı.

"Hayır, bu iyi. Ben sadece... o gece olanlar hakkında duyduğum her şey ve Prenses Romeria'nın sana yaptıklarıyla..."

Sonra, "*Senin* bana yaptıklarıyla," diye düzeltti.

"Evet." Onu yönlendirmek, ona âşık olduğunu düşünmesini sağlamak gibi acımasız şeyler yaptıktan sonra. "Onca yaşanan-dan sonra hatırladığım şeyin yardımcı olabileceğini umuyordum. *Senin* için," dedim. Bu tabii aynı zamanda benim için de yararlı olabilirdi.

Uzun bir süre sessiz kaldı. "Kalenin kuzeyinde, Ybaris'lilerin Lord Telor'un bilgisi olmadan kullanıyor olabilecekleri dağlar var."

"Yani onları hâlâ orada bulabilir misin?"

"Eğer bakmaya fırsatımız olsaydı. Onları dışarı çıkarmak için çaba harcayabiliriz ancak bunun dışında, prenseslerini ve krallarını öldürmemize misilleme olarak başlatmaları muhtemel Ybaris'in işgalinden sınırimızı korumakla meşgulüz."

Hayatta olmama ve Kraliçe Neilina kendi kocasını öldürmesine rağmen. "Sence istila edecekler mi?"

"Bence annen topraklarımızı çaresizce istiyor ama savaşta toplu kayıpları getirmeyecek bir yol bulabilirse, onu arayacaktır. En iyi planımız, Islor'da mahsur kalan akrabalarının bir sonraki hamlelerini yapmalarını beklemek. Vadiden geri dönemezler ve en fazla iki yüz kişi kaldıktan sonra kendi başlarına orduma karşı kazanamazlar."

Sesi kulağa kendinden çok emin geliyordu ama bu bir rol müydü? Bilmem imkânsızdı.

İçinden geçtiğimiz sokak ileride daha canlı bir caddeyle buluşuyordu. İnsan seslerinin uğuldadığı, kolları ekmek ve çiçeklerle dolu insanların gezindiği hareketli bir kalabalıktı.

“Burası neresi?”

“Pazar yeri. Şehirde ve civar kasabalarda yaşayanlar, bahçelerinden mahsul, demirhanelerinden mal alıp satmak için burada toplanırlar.”

New York’taki hayatımda gittiğim cumartesi pazarının kalabalık, dar sokaklarında yürüdüğüm sıcak yaz günlerini düşündüğümde gülümsedim. O hayatımdan ayrıldığım zaman dilimi sonsuzluk gibi geliyordu. Eminim pencere kenarındaki saksı birkilerimin hepsi susuzluktan buruşmuştu. Kırmanın vadesi çoktan geçmişti. Ev sahibim teslim almaya gelmiş miydi? Kaybolduğumu şimdiye kadar anlamış olmalıydı. Birine haber vermiş miydi? Gittiğimi umursayan var mıydı? Kafamda yüzlerce soru vardı.

“Sana bir teklifim var, Romeria,” dedi Zander, düşüncelerimi bölerek. “Ya da daha doğrusu, yapman gereken bir seçim var. Bu yolculuğun sonunda, hapishanene geri dönebilir, Islor’un tutsağı olmaya devam edebilirsin. Pencerelerini kilitlemeyeceğimi ve kuşlarını almayacağımı umarak her gün nefesini tutmuş bir şekilde arazide bir yürüyüş için bekleyebilirsin. Islor saray hayatında olup bitenleri hep uzaktan gözlemleyerek yaşamına devam edersin. Ya da Islor’un gücünü korumama ve bu süreçte biraz özgürlük kazanmama yardım edebilirsin.”

Mahkûmiyet ya da özgürlük. Bu dünyada artık ne anlama geliyorsa. Ama bana kısıp kaldığım bu dünyada seçenek olarak sunup cazip bir ödül olarak vadedebileceği en etkili seçeneğin bu olduğunu da biliyor olmalıydı. Bana duvarlarımın dışındaki bir hayatın küçük lokmalarını kaşıkla sunuyordu ve şimdiden her sabah iyi eğitilmiş bir köpek gibi daha fazlası için sabırsızlanarak odamda volta atıyordum. Zander bana vereceği bu “seçim” için ne zamandır plan yapıyordu, kim bilir? Ya da bu planı

daha yeni mi yapmıştı yoksa beni odama mahkûm ettiği günden beri özenle hazırlanmış bir planın parçası mıydı?

İçimde alevlenen öfkeye karşı dişlerimi sıktım. Bana orantısız seçenekler sunan bu insanların nesi vardı? Önce Korsakov, ardından Sofie, şimdi de Zander.

Ama Sofie'nin sözleri kafamda yankılandı. Bir hatırlatma: *İçeri girmeyi hak etmen gerekecek, bu da zaman alacak.* Beni nasıl bir ikilemin içine atacağını biliyor muydu? Demek istediği bu muydu? En affedilemez şekillerde derinden ihanet ettiğim bir kralı bir şekilde kazanmak zorunda kalacağımı mı anlatmaya çalışıyordu?

“Düşünmek için zamana ihtiyacın var mı?” diye sordu Zander, sıkıntılı bir ses tonuyla.

“Hayır, sana yardım edeceğim.” Yine kendimi başka seçeneğim olmayan bir durumda bulmuştum işte. En azından bu kez benden istenen şey, zenginlerden biblo çalmaktan daha onurluydu. Bu insanların hiçbirine bağlılık hissetmiyordum. Tek bir görevim vardı ve hiç kimse yapacaklarım konusunda benden şüphelendiklerini ima etmedi. Bu yüzden, o Nymphaeum'a girmenin bir yolunu bularak kendime yardım ederken, Zander'ın sadece ona yardım etmeye odaklandığımı düşünmesine izin verecektim. “Ne yapmamı istiyorsun?” diye sordum.

“Başlangıç olarak, omurganda sopa varmış gibi durmaktan vazgeçmeni ve benimle bir atı paylaşmaktansa denizin dibinde yaşamayı tercih ediyormuşsun gibi görünmeyi de bırakmanı öneririm.”

Sözlerini kaşlarımı çatarak değerlendirdim. Kraliçe Neilina'nın planlarında masum bir kurban olduğumu varsayarsak, o zaman bu... Tenim ürperdi.

"İnsanların hâlâ *birlikte* olduğumuzu düşünmesini mi istiyorsun?" Kralın hâlâ Prenses Romeria ile ilgilendiğini. Elime, yüzüğümdeki güneşte parıldayan altına baktım. Sadece *ilgilenmek* de değil.

Hâlâ evlenmek üzere nişanlı bir çift gibi görünmemizi istiyordu.

Bu yüzden mi yüzüğümü hiç almadı?

"Bunun işe yarayacağını mı düşünüyorsun? İnsanlar buna inanacak mı?" diye şüpheyile sordum.

"Alternatifini düşünürsek o kısım zaten imkânsız," dedi.

Kral'ın ailesini öldüren ve krallığını neredeyse deviren bir kadını affetmesi seçeneği bana da olası görünmüyordu. "Sanırım haklısın," diye onayladım.

"Bunu sindirmenin benim için çok daha zor olduğunu söyleyebilirim. Senin için ben bir yabancıyım."

"Beni idam etmek isteyen bir yabancı."

"Beni suçlayabilir misin?"

Haklıydı. Ama bu rolü oynayabilir miydim?

"Sevgimi kazanmak için birçok şey söyleyen ve yapan bir yılan," diyerek derin bir iç çekti. "Ama sadece fiziksel olarak onun gibi görüldüğün gerçeğine odaklanırsam, o zaman belki ben de seni bir yabancı olarak görmeye başlayabilirim. Bu ikimizin de avantajına olur," diye ekledi.

Ama onun gözünde hâlâ bir yılan gibi görünüyordum ve çok az insanın bu yaratıkları çekici bulduğu da bir gerçektir. Sanırım ağ bir bakış açısından, içinde olduğum durumun tek olumlu yanı, Zander'ın görünüşünün itici olmamasıydı. Korsakov veya Tony gibi biriyle "Kralı öp" oyununu oynamak zorunda kalsaydım işim çok daha zor olurdu. Bunun düşüncesi bile beni ürpermeye yetiyordu.

Ama onu *öpmem* gerekecek miydi?

Bunun gibi yüzlerce sorum daha vardı. Örneğin birlikte Islor'u güçlendirmeye nasıl yardımcı olacaktık ve bu hikâyeyi insanlara satmak *tam olarak* ne anlama geliyordu, gibi sorular ama neredeyse pazar sokağına gelmiştik. Derin bir nefes alarak, göğsünün sert duvarını sırtımda hissedene kadar vücudumun gevşemesine izin verdim.

"Dizginleri al," diye emretti bu kez yumuşak bir sesle.

Kalın deri kordonu ellerimin arasına alarak söyleneni yaptım. Bu, kollarını benimkilerin altına kaydırması için yer sağlıyordu. Atın kontrolünü tekrar eline alırken kollarını önümde daha rahat ve samimi bir şekilde tutuyordu.

Kulaklarım onun derin, sabit nefesini yakaladı ama içime bir ürperti gönderen, boynumda dolaşan nefesiydi.

"Bak, tamamen dayanılmaz değil, öyle değil mi?" diye mıldandı.

"Hayır. Sanırım hayır," diye cevap verdim.

"Kendime söylüyordum," dedi umursamazca.

İleride bir trompet sesi duyuldu ve kalabalık dağıldı. At alayı sağa dönerken insanlar yoldan çekildi.

Yüzlerce insan bağırarak caddeyi dolduruyordu. Bazıları donuk renkte giysiler giymiş, onları insan ve köle olarak ayırt eden metal kulak etiketleri taşıırken, diğerleri daha kaliteli deri kıyafetler giymiş ve bellerine kılıç kını takmışlardı.

Beni gördüklerinde birçoğunun yüzünde şaşkınlıkla şok ifadeleri belirdi. Bazılarıysa yüzlerinde derin çizgiler oluşturacak şekilde kızgınlıkla kaşlarını çatarak bakıyorlardı.

Eyerimin üzerinde otururken pek çok gözü üzerimde hissediyordum.

Kraliyet Katili.

Göğüs kafesim sıkıştı. Her iki taraftan da bir atlı asker tarafından kuşatılmış olsam bile, kendimi açıkta ve savunmasız hissediyordum. “Bu insanlardan bazıları olanlardan benim sorumlu olduğumu düşünüyor.”

“Çünkü olanlardan *sen* sorumlusun.” Zander’ın sesi artık çok daha yakından geliyor ve acı bir keyifle cınlıyordu.

“Ne yapabileceklerinden hiç endişelenmiyor musun? Yani, bu kadar büyük bir kalabalık güvenli midir?”

“Sana zarar vermek isteseler bile kimse beni karşısına alma riskine giremez.”

“Buna emin *olmana* sevindim.” Bunun aptalca bir özgüven olmamasını umdum. Ama Zander’ın neden ata onunla binmem için ısrar ettiği şimdi anlaşılıyordu. At üstünde tek başıma daha kolay bir hedef olurdum.

Kolunu belime doladı ve beni bedenlerimiz aynı hizaya gelene kadar son santime kadar geriye doğru çekti. Şifon katmanlarının arasından bile bacaklarının sıcaklığını bacaklarımda hissediyordum.

Kendimi ona karşı rahatlamaya zorladım.

“Islor’daki birçok kişi aramızda bir birlik istiyor. Seni bu şekilde yanımda görmek, gerçek olmasından korktukları ve senin yaptığını düşündükleri o korkunç şey konusunda onların hızla şüphe duymalarını sağlayacak. Çok geçmeden bizim onlardan istediğimiz biçimde düşünmeye başlayacaklar. Ayrıca biri sana saldırarak olsa bile neden endişeleniyorsun? Bir daha ölümden dönmeyecek misin sanki?”

Bu zayıf mizah girişimine burun kıvırdım. “Bu teoriyi test *etmemeyi* tercih ederim.” Çünkü gerçek şu ki bunun doğru olup olmadığına emin değildim. Sofie, Islor’luların gerçek kimliğini

öğrenirlerse beni öldürecekleri konusunda kararlıydı, yani ölümüm mümkün görünüyordu.

At ileri atıldı. Her çarpma ve sarsıntıda Zander'ın vücudunun nasıl hissettiğinin kesinlikle farkındaydım ama önümdeki aksiyona odaklanmak için elimden gelenin en iyisini yaptım. Sokakta düz bir yolu sabit bir açıklıkta atlı konvoyumuzla kestik, halk hayvanlara geçmesi için geniş bir alan verecek şekilde kenarlara çekildi.

Bağırışlarla alkışlar arasında; taze pişmiş ekmek, balık, deri ve terli vücutların birbirine karışan ekşi kokuları yüzünden duyularım bunaldı. Kendimi korumak için istemeden Zander'ın vücudunun siperine sığındığımı fark ettim. İnsanlar şapkalarını havada sallıyor, krallarına ve Islor'un gücüne tezahürat yapıyorlardı. Ara sıra kulaklarım, bazen önüne "kraliçe" iştirilmiş olan ismimi yakaladı. Elisaf'ın prensesin aralıksız gülümsemesi hakkında söylediklerini hatırlayınca yapmacık gelse de suratıma bir tane gülümseme yapıştırdım.

Sokak kıvrılarak suya daha yakın bir alana yaklaştıkça, ortam ve ruh hali değişti. Çarşıya daha yakın binalar iki ila üç kat yüksekliğinde, panjurları ve pencereleri gösterişli parmaklıklarla süslü evlerdi. Ancak solda, su kenarında sıralanan evler daha çok sade ve yıpranmış tek katlı gecekondulardan oluşuyordu. Okyanus manzaralarının ötesinde hayran olunacak çok az şeyleri vardı. Sağda, bu tarafla daha güzel binalar arasında bir ayrım olan uzun bir taş duvar yükseliyordu. Nüfus çok daha yaşlı bir kalabalığa doğru kaydı. İnsanların kıyafetleri perişandı. Yıpranmış yüzleri ve zorluğa alışkın, ince bedenleri diğerlerinden farklıydı. Hava lağım ve pislik kokuyordu.

Bunun Cirilea'nın fakir bölgesi olduğunu anlamak için yoksullukla ilgili kapsamlı deneyimime ihtiyacım yoktu.

“Geldik.” Zander bacaklarımızın yanına uzanıp eteğimin katlarının altını yokladı. Eyere bağlı kadife bir çantayı alıp önüme koydu. İçindekiler tanınabilir bir sesle şingirdadı. Çantanın ipini tek eliyle ustaca çözdü. “At onları.”

Paranın ağırlığına ve büyüklüğüne hayret ederek çantaya uzanıp bir avuç dolusu altın topladım. “*Atmak* mı?”

“İnsanlara.”

İlerideki köhne bir verandaya baktım. Yaşlı bir çift derme çatma evlerinin kapısında duruyordu. Adam tahta bir bastonun üzerine eğilmiş, kadın benek benek lekeli ellerini parlak güneşe karşı gözlerine siper etmişti. “Durmamız gerekmez mi?” Bu insanlar zar zor ayakta dururken bu altınları nasıl toplayacaktı?

“Kısa bir süre önce bir suikast girişiminden korkuyordun ve şimdi elinde bir kese bozuk parayla kenar mahallelerde yaya olarak dolaşmak mı istiyorsun?” diyerek benimle alay etti.

“Neden? Burası tehlikeli mi?” Çok eskiden, arkadaş edinmeden ve şehrin sisteminde yolumu bulmayı öğrenmeden önce mecbur kaldığım bazı barınaklardan daha kötü olamazdı. O yerlerden bazıları, bir parkta bankta uyumaktan daha tehlikeliydi.

“Ben yanındayken değil.”

Sabırla sadaka verilmesini bekleyen yaşlı adamın çaresiz bakışları elimdeki kadife çantadaydı. Yakınlarda, daha genç, daha çevik bir adam durumu yakından izliyordu. Bir fırsatçı. Onun gibileri tanırdım. Yaşlı çiftin yeterince hızlı toplayamadığı her şeyi toplamak için üstüne çullanırdı.

“O zaman yanımda *ol*. Onlar insan, kaz sürüsü değil. Onlara ekmek kırıntısı gibi para atmayacağım. Bu attan inmemeye yardım et.” *Lütfen*, eklemek için sesimi yumuşatarak döndüm.

Zander atlara ve konvoya, “Dur!” diye bağırdı. Atlar durdu.

“Elisaf, dizginleri eline al.” Zander eyerden kayarak taş yola dengeli bir şekilde indi. “Evet?”

Çok daha az zarafetle, bacağımı gevşetirken para çantasını ve atın sağlam boynunu kavradım. Güçlü eller kalçalarımı kavradı ve sanki hiç ağırlığım yokmuş gibi beni yere doğru yönlendirdi.

Zander beni hemen bırakmadı ve arkamdan eğilerek, “Eğer bu bir kaçış hilesiyse...” diye fısıldadı.

“Evet, evet... Kafamı uçurursun.” Gerçi giyotinin, meydanın bir parçası olduğuna emin değildim.

Keskin bir şekilde nefes aldı, vücudumu kavrayışı daha da sıkılaştı ama acı verici bir şekilde değil. “Beni test etmekten zevk alıyorsun.”

Belki de gerçekten zevk alıyordum, bu da ona olan korkumun azaldığı anlamına geliyordu. Bunun iyi mi kötü mü olduğunu bilmiyordum. “Üzgünüm, bana özgürce konuşmamı söyledin. Dilimi ısırp akılsız bir aptal gibi gülümsememi mi tercih ederdin?” diye sordum.

“Başkalarının önünde, bu ideal olur.”

Omzumun üzerinden sert ama yakışıklı yüzüne baktım ve yapabildiğim en geniş, en sahte gülümseyişle ona baktım. “Böyle daha mı iyi?”

Boğulmuş gibi sıkıntılı bir sesle beni bıraktı ama elini sırtıma koydu. Dokunuşuna karşı kendimi gevşemeye ikna ettim ve birlikte ilerledik.

Boaz’ın ifadesi gergindi. “Majesteleri, bir muhafız olsa daha iyi olmaz mı...”

“Sen varsın ya, yeterli,” dedi Zander biz yanından geçerken onun sözünü keserek.

Yaklaştığımızda yaşlı çiftin yüzü endişeyle gerildi. Yıkanmamış ten kokusu burun deliklerime doldu. Adamın ayakkabıları yırtıl-

miş, ayak parmakları dışarı sarkmıştı. “Ekselânsları. Majesteleri,” şeklinde mırıldanan yankılar kulağa geliyordu. Kadın önümüzde derin bir reverans yaptı. Yaşlı adam eğilmeye çalıştı ancak kalçasının buna izin vermediği açıktı.

Zander beni şaşırtan bir ses tonuyla, “Lütfen zahmet etmeyin, beyefendi,” dedi.

Yakından, kadın bana, kocası öldükten sonra her şeyini sağlık faturaları ve depresyon yüzünden kaybeden Inwood Park’taki Ina’yı hatırlattı. Günlük olarak evsiz arkadaşlarını yokladığı zamanlar dışında onu nehir kenarında kayaların üstüne taştan heykeller *-inukshuk-* yaparken bulabilirdiniz. Geçen yıl su kenarında tek başına öldüğünü duymuştum.

Elimi çantaya atıp bu kadının bekleyen eline bir avuç dolusu madeni para bıraktım.

Gözleri büyüdü. “Kader sizi korusun Majesteleri!” Onları korumak için cebine koymadan önce gizlice etrafına baktı.

Zander beni bir sonraki gecekonduya kadar yönlendirdi. “Belki ileride kişi başına bir tane? Cömertliğim dipsiz değil,” diye uyardı.

“Yine de altınla kaplanmış bir şatoda yaşıyorsun,” diye mırıldandım.

Homurdandı. “Sanki sen farklı bir yerden geliyorsun,” diye karşılık verdi.

Gürültülü bir tuvaleti olan otuz metrekarelik bir stüdyo daire demek istedim ama benden bahsetmediğini biliyordum.

Sokakta yolumuza devam ettik. Yanımızda dolaşan atlar ve-rilecek ilk işarete atlamaya hazır binicileriyle bizi koruma altına almış durumdaydı. Halk yardımdan başka bir şey aramıyordu. Biz onları selamlarken gözle görülür şekilde gerginlerdi. Bitkin gözlerinde değişen derecelerde korku ve kafa karışıklığı göz-

leniledim. Bazılarının asla geçmeyen, hırıltılı öksürükleri vardı. Bana New York'ta tanıdığım yoksulları hatırlattılar. Azıcık eşyalarını korurken komşularına göz kulak olan, yavaş hareket eden, ve fiziksel sıkıntıları ya da yıllarca zor bir hayatı omuzlamış olmanın verdiği yorgunluktan adımlarında topallama ve omuzlarında kamburluk olan bir topluluk. Üstelik sokakta yaşayan bu insanların çoğunun uzuvları da eksik olurdu.

İçinde olduğumuz bu kenar mahalle, bir zamanlar ölümsüzlerin kölesi olan insanlarla doluydu. Kulaklarındaki yara izlerini, metal etiketlerle dolu bunca yıldan sonra asla kapanmayacak delikleri gördüm. Bazılarında, kıkırdaklar sanki etiket çok sıkıymış ve etlerini kesmiş gibi zarar görmüştü. Birkaç tanesinde, etiketin olması gereken yerdeki kulak parçası tamamen eksikti, bu da etiketin çekilip koparılarak kulaktan alındığının bir işaretiydi. Bu insanlar yakalanmaktan korkarcasına atkı ve şapkalarla kulaklarındaki bu sırlarını gizlemeye çalışarak kaçıyorlardı.

Sadece gülümsedim ve ellerine bir yerine iki madeni para attım çünkü kendilerini sakatlamak pahasına bu etiketlerden kurtulmaya çalışmış olduklarına göre durumları özellikle korkunç olmalıydı. Ama bu, şu soruyu akla getiriyordu: Neden kaçtılar? Bu insanlar neye katlandı?

Yolun sonuna ve kadife çantanın dibine geldiğimizde göğsüm hem hafif hem de ağırdı, bu insanların hayatlarının kasveti ililderime kadar işlemişti.

Zander eyere binmeme yardım edip arkama yeniden oturdu. "Bundan keyif aldın," dedi şaşkınlıkla. Bu bir soru değildi.

"Keyif almanın doğru kelime olduğunu düşünmüyorum." İç karartıcıydı. New York'tayken de sokakta evsiz birinin yanından geçerken bozuk para, birkaç dolarlık banknot için çantamı ka-

rıstırmadan edemiyordum. Ama bu asla yeterli değildi. “Bunu tekrar yapabilir miyiz?” diye sordum.

Dizginleri Elisaf’tan aldı ve Boaz’ın insanlardan kaçma hevesiyle dolu emriyle atlar yeniden sabit bir dörtnalla yola koyuldu. “Kraliyet kasasını kenar mahalle için boşaltmıyoruz, eğer sordüğün buysa,” diye cevap verdi.

Bu para torbalarından kaç tane vardı kim bilir? Belki de yeni bulduğum özgürlüğümle, bu kasalara giden yolu bulabilirdim. Bu yerden kaçmadan önce Majestelerinin bazı zenginliklerinden kurtulmayı çok isterdim. “Bu kenar mahalle dediğiniz yerlerde kimler var?” Tamamen ölmeyi bekliyormuş gibi görünen yaşlı ve hasta eski köleler dışında.

“Islor için çok az değere sahip olan birçok ölümlünün gittiği yer orası,” diye açıkladı.

“Değeri az,” diye tekrarladım, bu sözleri özümsemek ve tiksintimin tam olarak içimde kök salması için bir an duraksayarak. “Kraliyet onlara bu su kenarındaki mahalleleri verdi ve halk, şehrin sınırları içinde yaşama ayrıcalığı için bize küçük bir kira bedeli ödüyor.”

“Ayrıcalık.”

“Söylediğim her şeyi tekrarlamak zorunda mısınız?”

“Bunu anlamaya çalışıyorum.” Temelde, Islor’un gözden çıkardığı yaşlı insan köleler için maddi destek sağladığı bir barınma düzeniydi. Ancak karton kutulardan yapılan evlerden oluşan bir ara sokaktan az daha iyi denebilirdi.

Acaba bununla gurur da duyuyor muydu?

“Bunu onlar için yapmamızı onaylamıyor musun?” dedi ve biraz duraksadı. “Saraydakilerden bazıları bu zahmete bile girmezler. Bu insanların kaynaklarımızı tükettiklerini söylüyorlar.

Onları sefaletlerinden kurtarmayı, yani tamamen yok etmeyi tercih ederler,” diye ekledi.

“Belki sarayındaki bazı kişiler senin ölüm meydanında infaz edilmeye layıktır,” diye tersledim, öfkem alevlenince. Babam, bu dünyada muhtemelen “değeri az” diye nitelenen bu kitleye girerdi. Bu Islor’lular, insanlara topal atlardan veya süt üretmeyi bırakan süt ineklerinden biraz daha iyi davranıyordu.

Göz ucuyla Elisaf’ın kaşlarının alnının yarısına kadar kalktığını gördüm. Zander’in yüzündeki ifadeyi hayal edebiliyordum. Ancak taş gibi duygusuz duruyor olma ihtimali de vardı elbette.

“Ölümlülere ne olduğu seni neden ilgilendiriyor?” diye sordu.

Çünkü ben de onlardan biriyim, demek istedim. Sessiz kalmam gerektiğini bilmeme rağmen kalamadım. Yoksulluk içinde yaşamıştım. İnsanlara yardım etmek için oluşturulan sistemlerin, en düşük seviyelerindeyken onları başarısızlığa uğratmasının birçok yolunu gördüm. Bu konuda bir şeyler yapma gücüne sahip birinin yanına ilk kez oturuyordum.

“Bütün hayatlarını sana hizmet ederek geçirdiler. Şimdi yaşlı ve çökmüş olduklarına göre, onları bu pisliğin içine hapsedip sonra onlara yaptığın bu sözde iyilik için kendinle gurur mu duyuyorsun? Hayır, bunu onaylamıyorum. Bence daha fazlasını yapmalısın. Artık onlar için bir kullanım alanı bulamasanız bile onlar insan. *Senin türünden* aşağı değiller.” Duygularım dizginsiz ve ölçüsüz bir şekilde dökülmüştü.

Bir an sessiz kaldı. “Yaşı veya yeteneği ne olursa olsun herhangi bir ölümlü Islor’lunun hayatına son verme suçunun ölüm olduğunu biliyor muydun? Bu, babamın koyduğu bir yasa ve ben de ödün vermeden uygulayacağım.”

“Bir insan, bir köpeği kafese kilitlerken onun hayatı için yalvarabilir,” dedim.

“Peki, bu insanlar için daha ne yapmamı istersin?”

“Onları köleleştirmemeye ne dersin?”

“Evet, elbette, parmaklarımı şıklatıp tüm Islor’u değiştireceğim. Herkesin düşünüşünü ve yaşayışını tek hamlede değiştireyim elbette.” Sesinde merak dolu bir yan vardı.

“Sen kral değil misin?” dedim ama bunun o kadar basit olmadığını ben de biliyorum. “Bilmiyorum. Neden bin altın sütunundan birini eritip bu insanlara daha güzel bir şey inşa ederek başlamıyorsun? Şehir dışında ya da kırsalda olabilir.” Bu yerlerin var olduğunu biliyordum. Çünkü balkonumdan uzaktaki tepeleri görebiliyordum.

“Bunu mücevherlerle dolu bir sarayda büyümüş bir prenses mi söylüyor?” diye tekrar etti.

“Ben öyle bir yer hatırlamıyorum.”

“Ne kadar da duruma uygun,” diye mırıldandı. “Ayrıca, duvarlarımızın koruması bu insanlar için dışarısından çok daha güvenli.”

“Burada yaşayanların, saray halkınızdaki bazı insanlardan korunmaya ihtiyaçları varmış gibi görünüyor.”

Bunun için hiçbir şey söylemedi.

Alay sağa saptı. Kenar mahalleden uzaklaşıp yokuş yukarı çıkarken şatoya geri döndüğümüzü hissettim. Seyircilerden uzakta, sakın bir sokağa döndüğümüz anda, Zander belimi bırakıp aramıza mesafe koydu.

Geri dönüş yolculuğu, at toynaklarının gürültüsü dışında sessizdi ve bunun için biraz rahatlamıştım. Ahırın yanındaki avluya vardığımızda, az önceki çocuk tabureyle yukarı koştu. Artan ilk inen Zander, inerken bana sertçe elini uzattı.

Ayakkabılarım yere değer değmez beni bırakmasını bekledim ama beni kendine doğru çekti. Hareket o kadar beklenmedikti

ki birkaç adım tökezledim ve ona doğru düştüm, avcum göğsüne indi. Belimdeki eliyle dengemi kolayca sağladı, vücutlarımızı birbirine bastırarak beni olduğum yerde tuttu.

Öne doğru eğildi ve sertçe nefes aldım, kendimi zihinsel olarak henüz hazır olmadığım bir öpücüğe götürmek için sıktım. Onun yerine ağzı kulağıma doğru hareket etti. “Beni kandırdığını bir an bile düşünme,” diye fısıldadı, alt dudağı kulağıma yavaşça temas ederken. “Bu hafıza kaybı gerçek olabilir ama bir şeyler sakladığını biliyorum,” diye fısıldadı.

Aramızdaki gerginliğe rağmen -ya da belki bu yüzden- onun yakınlığı nabzımı hızlandırdı. Ama suçlaması bende paniğe neden oldu çünkü söylediği doğrudu. Bir şey *saklıyordum*. Yine de ne olduğundan tam olarak emin değildim.

Basit inkârların Zander’da işe yaramadığını öğrenmiştim, özellikle de zaten bir cevaba karar vermişse. “Bunu bana sen mi söylüyorsun?” dedim. Bugüne kadar aldığım her bilgiyi koruyor, yeterli gördüğü şekilde beni küçük bilgi parçalarıyla bilgilendiriyordu.

“Senden *pek çok* şey sakladım,” diye itiraf etti, parmaklarını sırtımın üst kısmında gezdirmek için elimi bırakarak. İzleyen herkes için kavgadan sonra barışmak üzere olan bir çift gibi görünmeliydik. İfadelerimiz kasvetli ama dokunuşlarımız samimiydi. “Bazılarını saklamamın iyi bir nedeni var,” diye devam etti.

Cesaretimi toplayıp başımı geriye attım. “Belki de *hepimizin* iyi sebeplerden dolayı sakladığı sırları vardır.”

“Belki. Ama eninde sonunda seninkini ortaya *çıkarcacağım*.” Gözleri ağızma kaydı ve nefesimi tuttum. İçimde tuhaf, çelişkili bir korku ve beklenti karışımı kıpırdanıyordu.

Aniden beni bıraktı ve sanki aniden beni gözünün önünden çekmek istiyormuş gibi fırtınalar estirerek hızla benden uzaklaştı.

On Dördüncü Bölüm

“**B**eni nereye götürüyorsunuz? Burası benim odama giden yol değil.” Renk şeması ve pervazlar benzerdi ancak bir kat daha merdiven çıktık ve kaidelere oturan büstlerin hiçbirini tanıımıyordum.

“Yeni odanıza, Majesteleri,” diye cevap geldi duygusuz bir ses tonuyla. Muhafız bir dizi çift kapıyı iterek açtı. “Kraliçenin dairesi.”

Girdiğim süitte ağızım açık kaldı. “*Gerçekten mi?*”

Kapıyı arkamdan kapatmadan önce garip bir şekilde bana kaşlarını çatarak odayı terk etti.

Ama... kraliçe öldü, diye düşündüm kendi kendime patlıcan moru, altın rengi ve uçuk pembenin zengin tonlarıyla dekore edilmiş lüks oturma odasında dolaşırken. Burası önceki hücre blokumun kolayca üç katı büyüklüğünde bir balo salonuydu. Yüksek tavanları ve gün ışığının içeri girmesine izin veren pencereleri vardı, ortada muhteşem bir şamdan sallanıyordu. İpek ve damask kumaşlarla kaplanmış yaldızlı mobilyalar, büyük bir mermer şöminenin yanında konuk ağırlamak için bir alan oluşturuyordu. Çömleklerdeki taze fildişi ve uçuk pembe renkli çiçeklerden oluşan aranjmanlar odayı baştan sona süslüyordu.

Süitin içinde bir yerde bir kapı çarparak kapandı. Gürültüyü bitişikteki yatak odasına kadar takip ettim. Gösterişli pervaz-

larla süslenmiş yoğun mürdüm rengi duvarlar da en az diğer oda kadar zarifti. Bir uçta fildişi ve altından yapılmış muazzam bir yatak duruyor, kadife kaplı görkemli başlığı tavanın yarısına kadar uzanıyordu. Diğer tarafta başka bir şömine ve daha küçük bir oturma alanı gözüme çarptı.

Corrin her zamanki telaşıyla koşuşturmaya başladı. Eşikte durduğumu fark edince, kabarttığı yastıklara daha da sert bir şekilde vurmaya özen gösterdi. "Bu sabah kesinlikle meşguldünüz, Majesteleri." Sesinin umursamaz tonu, bu söylediklerini hakaret imalı söylediğini gösteriyordu.

"Evet, fakirlere para dağıtmakla. Buna nasıl *cüret edebildim*?" dedim.

Sanki hazırlıksız yakalanmış gibi ağzı açık kaldı ama kendini çabuk topladı. "Daha önce bütün hayvanları telef ettikten sonra kümese geri davet edilen bir tilki gördüğümü söyleyemem," dedi.

Bana güvenmiyordu. İnsan olduğu ve Wendeline'in teorisini kabul etmediği için mi, yoksa hor görmesinin başka bir nedeni mi vardı? "Bunu ben istemedim. Kralın istediği bu, öyleyse neden onu seçimleri hakkında sorgulamıyorsun? Eminim kendini sana açıklamayı çok isterdi," dedim alaycı bir tavırla. Corrin, Zander'ın entrikaları hakkında ne biliyordu? Belli ki Zander'ın beni hâlâ suçlu gördüğünü bilecek kadar olan bitene hâkimdi. Yoksa bana böyle bir tavır takınmaya cesaret edemezdi.

Memnuniyetsiz bir şekilde homurdansa da başka bir şey söylemedi.

Metalin metale çarpma sesi dikkatimi açık kapılara çekti. Kırmızı sardunyalı ve saksılardaki güneş sarmaşıkları ile süslenmiş derin bir terasa çıktım. İçerideki koridorlarda gezinmek bana kaybolmuş hissettirirken, dışarıdan hızla yönümü tekrar

bulabildim. Geniş kraliyet arazisi, yalnızca farklı bir açıdan hâlâ görüş alanım içindeydi.

Kalenin orta kısmındaydım. Buradan, dış duvar boyunca uzanan uzun, dar bir yürüyüş yolu başka bir büyük terasa bağlanıyordu. Bunun Zander'ın o gün onu pencereinden uzaktan gördüğüm teras olduğundan neredeyse emindim. Orası kralın odasının terasıydı.

Beni yanına taşımıştı.

Görünüşte bir ilişki sürdürmemiz gerektiği düşünülürse, akıllıcaydı. Kraliyet ailesinden Prenses Romeria'ya yardım eden her kimse, muhtemelen hâlâ bu duvarların arasında onu izliyordu. Zander herhangi bir suç işlemediğime karar verdiyse, beni başka bir kanatta kilitli tutmanın bir anlamı olmazdı.

Kral ve kraliçenin ayrı yatak odalarının olması garip bir kavramdı. Onları bu şekilde kullanıp kullanmayacakları da başka bir konuydu sanırım. Ama bizim durumumuz göz önüne alındığında, bu idealdi. Eminim Zander benimle uyumak yerine bir engerek çukurunda uyumayı tercih ederdi. Ben de pek farklı hissettiğimi söyleyemezdim.

Yine de kolunu belime dolamasının ve kalçalarımın değen uyuklarının hatırası hâlâ aklımdaydı.

Bir adam kesik kesik nefes alarak, "Bugün Malachi'ın gazabıyla savaşıyorsun," dedi. "Seni rahatsız eden ne?"

Tam altımda idman meydanı vardı. Elisaf'ın buklelerini hemen tanıdım. Kraliyet üniforması ceketini çıkarmış, kaslı kollarını ve kahverengi tenini gösteren deri bir yelek giymişti. Her adımından zarafet ve güven sızan altın-kahverengi saçlı bir adamla karşı karşıya geliyordu.

"Pes mi ediyorsun?" Zander'ın ölçülü tepkisi geldi, kılıcı avcunun içinde sallandı. Yeşil ceket, yakındaki çimenlerin üzerin-

de katlanmış halde duruyordu, siyah bir pantolon ve bol beyaz bir tunik içinde kalmıştı. Şehrin içinden geçtikten sonra sınırlardan kılıcını saplayacak bir şey bulmak için doğrudan buraya yönelmiş olmalıydı.

Bu bakış açısından bile, kaşlarının üzerinde parıldayan terleri görebiliyordum.

"Ben hiç pes eder miyim?" Elisaf'ın ses tonunda alaycı bir kıvraklık vardı. Aralarında kral ve muhafız olduklarında var olmayan bir hava seziyordum. Bu meydanda onlar arkadaştı.

Elisaf hamle yaptı ve iyi zamanlanmış bir dansa başladılar. dönerek ve savunmaya geçerek, hareketleri ve karşı hamleleri akıcı ve pratikti.

Daha önce bıçak dövüşlerine tanık olmuşum. Bir rakip tenle temas umuduyla silahını diğerine sallarken beceriksiz yumruklar ve ayakla kafa karıştıran türlü hareketler yaparlardı.

Bu? Bu bence sanattı, kusursuz ayak hareketleri, her dönüş hızlı, her vuruş kesin.

Ancak Elisaf'ın nefesi düzensizleştiğinde, Zander onunla uykusunda bile savaşabilecek gibi görünüyordu. Elisaf, Zander'a *Malachi'in gazabıyla* savaştığını söylemişti. Malachi, yeryüzüne iblis salmaktan hoşlanan kara boynuzlu tanrı olarak biliniyordu.

Benimle yaptığı bu plana devam ediyor olması için Zander'ın tahtına yönelik tehdit önemli olmalı, diye düşündüm.

Zander bir hamleyi, ardından bir diğerini yıldırım hızında refleksler, ataklar ve savurmalarla bloke etti. Bıçağı Elisaf'ın pazılarını kesti. Gece muhafızım bir takırtıyla silahını düşürürken ve yüzünde acıyla dolu bir ifadeyle kolunu kavrarken dehşet içinde ağzım açık kaldı. Kan parmaklarının arasından derecikler halinde akıyor ve altındaki toprağa damlıyordu.

“Kaderler! Beni hava kararmadan Za’hala’ya göndermeye mi çalışıyorsun?” Elisaf dişlerinin arasından konuşuyor, yüzü kül rengine dönüyordu.

“Keşke.” Zander soğukkanlı görünüyordu ama orada görmediğim birine seslendi. “Wendeline’ı getirin!” Elisaf’a dönüp, “İşte. Bununla kanı durdur,” dedi ve gömleğini başından yukarı sıyrarak arkadaşına fırlattı.

Elisaf’ın bezi alıp koluna sarması için geçen salisede ortaya çıkan açık yarayı görünce irkildim.

“Özür dilerim. Kafam doğru şeylere odaklanamıyor,” dedi Zander kasvetli bir şekilde.

Ben de aynı durumda olduğumu fark ettim. Hâlâ Elisaf için endişelenirken, kendimi sessizce Zander’ın sırtının pürüzsüz yüzeyine ve net kıvrımlarına hayranlıkla bakarken buldum. Yapılı ama kaslı değil, kasları vücuduna eşit dağılmış. Bugün erken saatlerde kolları arasında çevrelenmişken kollarındaki gücü hissetmiştim. Şimdi mükemmel bir şekilde şekillenmiş omuzlarını muhtemelen saatlerce yaptığı kılıç antrenmanından dolayı böyle şekillendirdiğini görebiliyordum.

“Majesteleri! Terzi ölçülerinizi almaya geldi!” Corrin eşikten yüksek sesle duyurunca her iki adamın da gözlerini yukarıda pusuya yattığım yere çekti. Gömleksiz Zander dönerek bana baktı. Utançtan yanaklarım yanarak içeri girdim.

Corrin yanan bir ocağın üzerine atılmış sıırılsıklam bir havluysa, Dagny odaya adım attığı anda sıcaklık yayan bir davet konuydu.

“Ah, Majesteleri! Bu kesinlikle sizi düşünerek dokunmuş!” Kısa boylu, tıknaz terzi, mavimsi gri, tüllü bir kumaşı yanağıma

bastırdı. "Tüccar, akşam ışığında güvercin rengine olduğunu söyledi ve haklıymış!" Bana yeni bir elbise dikebilmesi için ölçülerimi almaya buraya gönderilmiş ve beni gördüğünden beri gevezelik etmeyi bırakmamıştı. Gösterişli kişiliğinde veya yoğun, hareketli aksanında en ufak bir düşmanlık belirtisi yoktu. Onu herhangi bir tarafa koymam gerekseydi, bu "Sevgili, tatlı Prenses Romeria asla böyle korkunç şeyler yapamazdı!" diye düşünenler tarafında olurdu. Corrin'in somurtkanlığından sonra bana iyi gelen hoş bir değişiklikti.

"Cildinizle şu rengin uyumuna bakın. Ne güzel bir renk tonu." Dagny başını eğerek malzemeyi bu açıdan incelerken kaşlarını çatı. Kulağına altın etiket takıyordu ve üzerinde okuyamadığım bir sembol vardı, Corrin'inkiyle aynı. Zander ve kraliyet ailesine hizmet ettiklerini gösterir bir sembol olduğunu varsaydım. Dagny'nin saçları kabarık ve griydi, bukleler topuzundan gevşek teller gibi her yöne doğru sarkıyordu. Şimdiye kadar şatoda gördüğüm herkesle karşılaştırıldığında, o tam bir istisnaydı. Canlandırıcı, bana iyi gelen bir istisna. "Kabul etmiyor musun, Corrin? Bu ideal renk değil mi?"

Corrin, "Bence pohpohlamayı bırakıp ölçü almak istersen, Majesteleri toplantılara geceliğiyle katılmak zorunda kalmaz, en ideali o olur," dedi.

Hizmetçime düz ve keskin bir bakış attım. "Senin olman gereken başka bir yer yok mu?" dedim. Başka birinin ruh halini bozmayı denesen? Kadın normal zamanda benim odamda asla kalmazdı. Bu yeni bir davranıştı. Öte yandan, bugün her şey yeniydi ve hızla değişiyordu. Sanırım buna alışmam gerekecekti.

Corrin kollarını küçük göğsünün üzerinde kavuşturdu. "*Tam olarak* olmam gereken yerdeyim." Dagny'ye biraz daha uzlaş-

macı bir ses tonuyla, “Majestelerinin programında çok şey var. Lütfen acele et,” dedi.

Şimdi de bir programım mı vardı? Corrin’e baktım ama elbiseyi çıkarmama yardım ederken detay vermedi.

Dagny, döndüğümde görünen omzumu ve yara izimi görünce nefesi kesildi. “Aman Tanrım, Majesteleri!”

“Evet evet. Korkunçlar,” diye kestirip attı Corrin. “Kral onların örtülmesini istiyor.”

Sözleri egoma keskin bir darbe indirdi.

“Öyleyse hikâyeler doğru mu? Daaknar hakkında?” Dagny, sanki kelimeleri yüksek sesle söylemeye korkuyormuş gibi fısıldadı.

“Tabii ki değil!” Corrin tersledi ve terziye bunu önerdiği için bile aptalmış gibi dik dik baktı. “Bunu Majestelerine bir Daaknar yapsaydı, o ölmüş olurdu.”

“Benim de herkese söylediğim buydu ama hikâyeler...” dedi Dagny, yanakları kızarmıştı.

Onun için üzülüyordum. Nazik kalbi, Corrin’in kaba doğasıyla boy ölçüşemezdi.

“Majesteleri, isyancıları durdurmaya çalışırken kendilerinden biri tarafından saldırıya uğradı. Ona karşı kako pençeleri kullandılar.” Corrin sanki yalanına karşı çıkmamam için beni uyarıyormuş gibi bana doğru keskin bir bakış attı.

“Ah şu zalimler.” Dagny’nin kafası öfkeyle sallandı. “Ne kadar kötü insanlar, kendi prenseslerine yaptıkları. Ah, evet, aklimda tam da sizin için bir tasarım var, Majesteleri.”

“Demek bana bir elbise yapacaksın.”

Sanki sözlerim komikmiş gibi kıkırdadı. “Evet, ben Majestelerinin terzisiyim. Bütün elbiselerinizi yapacağım. Saklanması

gerekeni saklayacak yeni ve düzgün olanlar.” Birdenbire işe koyulmak istercesine vücudumu ölçmeye başladı.

“Bunu bu kadar... kabarık yapmasan olur mu?”

Dagny'nin kaşları çatıldı. “Kabarık mı, Majesteleri?”

“Kabarık.” Kalçamı işaret edip kollarımı iki yana açtım ve bugün giydiğim elbiseyi işaret ettim. “Biraz daha vücut formuma uygun ve çok ağır olmayan bir şey istiyorum.” Sofie ile tanıştığım gece giydiğimi düşündüm. Şimdiye kadar tarz olarak uzaktan yakından ona benzer bir şey görmemiştim.

“Ama saray kadınlarının tarzı bu!” Corrin, sanki benim isteğim onu kişisel olarak gücendirmiş gibi ağzından kaçırdı ve sertçe, “Majesteleri,” dedi.

Belki de yeni bir tarzın zamanı gelmiştir, demek istedim ama araya karışmam ve araya giren biri olduğum gerçeğine ışık tutmamam gerekiyordu. En azından bu kıyafetlerin çemberler ve kalça yastıklarıyla gelmediğine şükredebilirdim. “Kral kasabadan geçerken at üstündeyken bu tarz elbisemden rahatsız oldu,” dedim. *Aman, ya onu kızdırırsak ne olurdu.*

Corrin'in fikrimi çürütmek için dilinin ucuna gelenler ne olursa olsun, büzülmüş dudaklarında kaldı.

“Vücut formunuza uygun.” Dagny çenesini kaşıdı. “Bununla ne demek istediğinizi anladığımı sanmıyorum.”

“İzin verirsen?” Elimi, kavradığı ilkel kaleme doğru uzattım.

Kaşlarını meraklı bir şekilde çatarak kabul etti.

Kalemin tasarımına hayret etmek için bir an duraksadım. Parmakları lekelememek için sert bir iple sarılmış grafit bir kalem. Sehpanın üzerindeki kâğıda hızla bir silüet çizdim; eski yaşamımda yapmaya bayıldığım bir şey daha. Keşke zamanımı dolduracak kâğıt ve kalemim olsaydı diye iç geçirdim. “Bunun gibi bir şey?”

Dagny onu incelerken başını salladı. “Daha önce hiç böyle bir şey görmemiştim. Ybaris’te böyle kıyafetler var mı?”

Hiçbir fikrim yoktu ve her halükarda Prens Romeria da olsa hatırlamazdı ama Dagny’nin güvenilen ve kraliyet sırlarını bilen çevreden olmadığı açıktı. Bunun yerine, “Sadece aklıma gelen bir fikir,” dedim. Korsakov’un adamlarının yardımıyla “avanta” olan bir elbise vardı. Ona bayılmışım ama fark edilmeden gitmem gereken bir yerde giyilemeyecek kadar gösterişliydi ve gösterişli olmasından korktuğum için görmezden gelmişim. Ama şimdiye kadar burada gördüğüm elbise stillerine çok yakışırdı ve Dagny’nin getirdiği bu tül malzeme tasarımı için mükemmel olurdu.

“Bunu yanıma alabilir miyim?” Dagny taslağı değerli bir eşyaymış gibi tuttu.

“Evet, elbette.”

“Ne yapabileceğimi görecek. Ve söz veriyorum, kral o korkunç izleri görmeyecek.”

Kralın neyi görüp görmediği umurumda değildi ama dilimi ısırardım. Dagny’nin, kocası Albe ve muhtemelen adını kendisinden alan oğlu Dagnar hakkında gevezelik ederken bir yandan da ölçüp karalanmış sayılarla bir sayfayı doldurmasını hayranlıkla izledim. Bitirdiğinde, dört kez reverans yaptı, kumaş topunu topladı ve kendi kendine mırıldanarak dışarı fırladı.

O gittikten sonra oda rahatsız edici derecede sessiz geliyordu.

“Kako pençeleri nedir?” diye sordum.

Corrin bugün giydiğim elbiseyi toplayıp eteğini kuvvetli bir vuruşla düzeltti. “Seacadore’da kullandıkları bir silah, bir canavarın pençesi gibi görünecek şekilde yapılmış.”

Ne kadar uygun. “Kral yaralarımı görmek istemediğini mi söyledi?” Cirilea’da onlara sahip olan tek kişi ben olamazdım.

Abarrane kendininkini gururla taşıyordu. Bunu savaşta kazandığını varsayıyordum. Ben de bir bakıma öyle yapıyordum.

Gözleri parladı. "Eğer sormak istediğiniz buyursa, bunun ki-
birle bir ilgisi yok. Hem Wendeline hem de kral, sizi tanıyan
kişilerin bir Daaknar saldırısından sağ kurtulduğunu ne kadar az
bilirse o kadar iyi olacağını düşünüyor. Bilgi bir metadır ve çok
fazlasına sahip olan herkes bir tehlike haline gelebilir. Ayrıca,
kesin ölüme iki kez meydan okuyan bir ölümsüz olarak değil
de kendi annesinin kurbanı olarak resmedilen bir kraliçe olarak
daha fazla sempati toplayacaksınız."

Corrin, daha önce açıkladığından çok daha fazlasını biliyor-
du. Zander'ın Corrin'e bu kadar güvenmesinin sebebi neydi?
Corrin belli ki saray halkının iç işleyişini ve onların arasında
nasıl hayatta kalınacağını bilen biriydi.

Hâlâ konuşurken yatak odamdan küçük bir odaya girdi.
"Dagny bir terzi olarak ender bulunan bir yetenek ama aynı
zamanda doyumsuz bir dedikoducu. Bugün bizim yararımıza
çalışıyor. Hikâyenin bu versiyonunu, bir tahıl fıçısına giden fare
ailesinden daha hızlı bir şekilde kaleye yayacak. Tabii ki kafa-
sında yarım beyin olan biri bile, bu yaraların, merth'ten dolayı
açılmış olan yaraların bile, kako pençelerinden kaynaklandığına
inanmayacaktır. Ama çok daha kötü bir şey tarafından yaralan-
dığınız gerçeğini gizlemek için onları elimizden geldiğince örte-
ceğiz. Yakında dedikodu daha önemli şeylere odaklanacak. Tıpkı
kralla nikâhınız gibi."

Siyah bir elbiseyle karşıma çıktı. "Dolabınızın tamamını bu-
raya aktardım. Çoğu yeterli değil ama Dagny sizin için birkaç
pelerin yapacak. Bu, bugün için işe yaramalı."

"Bekle, aslında onunla gerçekten *evlenmemi* beklemiyor, de-
ğil mi?" diye sordum.

Bunun, suç ortaklarını cezbedip ortaya çıkarmak için bir hareket olması gerekiyordu.

“Neden bunu ona sormuyorsunuz? Kral kendini *size* açıklamayı çok *isterdi*.” Corrin önceden ona sarf ettiğim cümlemi neredeyse kelimesi kelimesine tekrarlardı ve muzaffer bir sırıtışla konuyu kapattı. “Gelin. Size bir banyo hazırlayacağım ve sonra bir köylüden çok müstakbel bir kraliçe gibi davranmayı öğreneceksiniz.”

Zil beş kez çaldıktan birkaç dakika sonra oturma odasının kapısı sertçe vuruldu.

Koltukta oturduğum yerden kaşlarımı çattım. Hapsedildiğimden beri tek ziyaretçilerim Corrin, Wendeline ve Annika olmuştu. Onlar da girmeden önce kapıyı çalma zahmetinde bulunmazlardı.

“Girin!” diye bağırdım.

Kapı gıcırdayarak açıldı ve Zander içeri girdi. “Tavırların kursuz,” dedi kuru bir sesle.

Onu görünce midemde bir sinir dalgası kabardı. Ayağa kalkıp derin bir nefes aldım ve kendime artık ılımlı müttefikler olduğumuzu hatırlattım.

Siyah üzerine siyah işlemeli bir ceketin içinde taze ve temiz görünüyordu. Onda kaç tane ceket vardı kim bilir? En az benim soyunma odamda ne kadar elbise varsa o kadar olduğuna eminim. Prenses Romeria, kraliçe rolü için lüks kıyafetlerle dolu bir arabayla buraya gelmişti.

Yaklaşırken çizmelerinin topukları mermere çarptı, dikkati bana değil ceketinin eteklerini düzeltmeye odaklandı. “Corrin nerede?”

"Mutfakta yapılacak işleri olduğunu söyledi." İçimden, "Tanrıya şükür," diye ekledim. Beni yatak odamdaki aynanın karşısına dikip yarım saat aralıksız reverans yaptırmış, soylu olduğuma dair kimsede şüphe uyandırmayacağıma ikna olana kadar bana hödükten kâfire kadar her türlü hakareti etmişti.

"Yardıma takdir edilmiyor mu?" diye sordu Zander.

"Ediliyor ama mahremiyetimi de takdir ediyorum," diye cevapladım. Onu neredeyse banyo odamdan kovmak zorunda kalmıştım. Ortasında zarif bir küvet bulunan penceresiz, mermer bir odaydı. Bu oda ve sifonlu tuvaletler gibi, kraliyet ailesi için bir zenginlik göstergesi olan bu yapıların kraliçe için inşa edilmiş olduğu konusunda Corrin, beni özellikle bilgilendirmişti. "Bir ara benimle banyoya gireceğini düşünmüştüm."

"Prenses Romeria'nın ekibi onun için her şeyi yapardı," diye araya girdi Zander.

"Ben o değilim. Bunu sana defalarca söyledim." Ve bu cümlede, Zander'in anlayabileceğinden çok daha fazla gerçeklik vardı.

"Ben de sana onun gibi olmayı öğrenmen gerekeceğini söyledim." Sonunda, elbiseme geçmeden önce bakışlarını benimkilerle buluşturdu. Corrin, tasarımın yaralarımı uygun şekilde kapatması, altın işlemelerin boynuma oturan dekoratif bir yakayla dolanması ve bileklerimin üstünde biten kolların opak olması konusunda haklıydı. Ancak her şeyi yukarı iten sıkı bir korsajla birleşen derin yaka, başka pek çok şeyi gizlemek için çok az fayda sağlıyordu.

Prenses Romeria nasıl biri bilmesem de mütevazı olmadığı kesindi. Ve müstehcen kıyafetlerden payımı almışken, Zander'in dikkatinin üzerimde olması artık kalbimi hızlandırıyordu. Aklımda hep aynı sorular dönüyordu. İçinde yaşadığım

bu bedenle ilgili kaç tane özel anısı vardı? Vücuduyla tamamen farkında olmadığım kaç tane özel anım olmuştu?

Bütün bu konularda cehaletin kurtarıcı bir lütuf olacağını düşünmeye başlıyordum. “Elisaf nasıl?”

Ela gözleri benimkilere döndü, ifadesini okuyamadım. “Wendeline onunla ilgileniyor. Yüzeysel bir yaraydı,” diye cevap verdi.

“Benimle dalga geçiyorsun, değil mi? Kemiğini gördüm,” dedim dehşetle.

Huysuz bir çocukla konuşurken sabretmeye çalışıyormuş gibi içini çekti. “Demek istediğim, o yara basit bir çelik bıçakla yapılmıştı. Bunun gibi bir bıçakla değil.” Belindeki kınından mücevherli hançerini çıkardı. “Bunu hatırladın mı?”

“Nasıl unutabilirim?” Elimdeki yara izinden kalan silik çizginin olduğu yere bakıp elimi esnettim.

“Başka seçeneğim yoktu. Bize saldırmak için nehri kullanmayacağına emin olmalıydım,” dedi.

“Ve beni sakatlamak bunu durdurur muydu?”

“Yaranın yarattığı acı durdururdu, evet. Suyu olan yakınlığını acı çektiğin için kanalize edemezdin.” Yaklaşıp daha yakından bakmam için hançeri tuttu. Gümüş, daha önce gördüğüm hiçbir şeye benzemiyordu. “Bıçak merth ile dövüldü, yani yaralarının iyileşmesi çok daha uzun sürer ve yara izleri kaçınılmazdır. Gerçi, görünüşe göre sende neredeyse iz dahi kalmamış.” Ağzının kenarı kıvrıldı. “Eğer dikkatimi dağıtmayı başarmış olsaydın ve yapmaya niyetli olduğun gibi bu silahı kınından çıkartıp sonra beni bıçaklasaydın, yaranın tedavisi çok daha zor olurdu. Nereden bıçakladığına bağlı olarak, muhtemelen ölümcül.”

Yani Zander onu çalmaya çalıştığının farkındaydı. “Tekrar deneyeceğimden korkmuyor musun?”

“Bence bunu yapmayacak kadar zekisin.”

Doğru. Artık bir silah konusunda ne kadar yetenekli olduğumu ilk elden gördüğüme göre, girişimimin ne kadar aptalca olduğunu anlayabiliyordum. Tüm elfler onun kadar yetenekli miydi?

Hançerini kalçasındaki yerine geri kaydırıldı. “Yaraların hâlâ acıyor mu?”

“Tam olarak değil. Her şeyden çok bir gerginlik hissediyorum cildimde.”

“Belki de Wendeline bir kez daha bakmalı.”

“Yeteneklerinin başka bir yerde çok daha iyi kullanılacağını düşündüğünü söylemiştin,” dedim imalı bir tavırla.

“Ağzımdan kaçan her kelimeyi bana imalı bir şekilde geri söylemeyi mi düşünüyorsun?”

“Bilmiyorum. Sanırım ne hatırladığımı zamanla göreceğiz.”

“İronik bir şekilde hatırladıkların oldukça fazla,” dedi gülümseyerek. “Seni neden buraya taşıdığımı merak ediyor musun?”

“Hayır. Anladım çünkü.”

“Aldatma konusundaki keskin becerilerini kaybetmediğine sevindim.” İlgisi şömine rafına, çiçeklere, mobilyalara kaydı. Yani ben hariç odadaki her şeye.

“O zaman plan nedir?”

“Beklediğim gibi, saray halkı arasında söylentiler dolaşıyor. Tüm suçlar için resmi olarak affını almak üzere kısa bir süre sonra benimle taht odasında buluşacaksın. Yarın, Wendeline hafızadaki boşlukları doldurmana yardım etmeye başlayacak, böylece en azından kim olduğun hakkında biraz bilgin varmış gibi görünebilirsin. Gülümseyecek, dinleyecek ve konuşmayacaksın.”

“Hiç mi?” Sarayla ilgili her konuda nişanlısına boyun eğen bir prenses.

“Mümkün olduğunca az,” diye düzeltti. “Biri temas kurmaya çalışırsa, bana söyleyeceksin.”

“Elbette.” Söylediklerini yapmamak için hiçbir nedenim yoktu, mecburen kabul ettim.

Odada dolaşıp parmaklarıyla vazodaki bir çiçeği dalgın dalgın inceledi. “Hayatta olduğun haberi annene çabuk ulaşacak, bizim de istediğimiz tam olarak bu. Hâlâ beni manipüle ettiğini düşünürse vadiyi bir orduyla geçmeye çalışmaz. Kan dökmek-tense ikiyüzlü entrikalarla bu tahtı ele geçirmeyi tercih edecektir. Ayrıca muhtemelen casus ağı aracılığıyla seninle bağlantı kur-maya çalışacaktır.”

“Burada, Cirilea’da casusları mı var?”

“Elbette, tıpkı Ybaris’te de bizim kulaklarımız olduğu gibi. En güvenilir veya bağlantılı kişiler değiller ama hiç yoktan iyidirler.”

Kaşlarımı çattım. “Orada nasıl bağlantılarınız var?”

“Bu seni ilgilendirmez.”

İç çektim. Listeye eklemek için başka bir sır daha.

“Serbestçe dolaşmana izin verilmeyecek. Bu süitten her ayrılışında Elisaf sana eşlik edecek.”

Bu kadarını bekliyordum. Ben de olsaydım özgürce dolaş-mama izin vermezdim ve Zander stratejikti, aptal değil. Aslında Elisaf’ın kalıcı bir yardımcı olmasını tercih bile ederdim. “Kulağa yeterince basit geliyor,” dedim. Çalınması gereken bir kolye veya yüzük yoktu, en azından.

“Bazı Islor’lu lordları ve leydileri kandırmak hiç de kolay olmayacak. Gerçi bunu zaten bir kez yaptın,” diye ekledi ve çenesi kasıldı. Benim düşündüğümü mü düşünüyordu? Prenses Romeria’nın onu da kandırdığını?

"Topluluk içindeyken, her şey affedilmiş gibi görünecek ve hâlâ birbirimize çok âşık gibi rol yapacağız. Bunun senin için sorun olmayacağını varsayıyorum. Kulede yaşadıklarımız herhangi bir göstergeyse, hafızan yerinde olmasa bile, numara yapmakta fazlasıyla yeteneklisin."

Kulede yaşananların yakın zamanda unutulmasına izin veremeyeceği çok açıktı. "Âşık gibi rol yapmak tam olarak neyi gerektirecek?"

"Yürürken koluma gir, ara sıra elimi tut. Birbirimizin arkadaşlığından zevk alıyormuşuz gibi davran. Akşamları bahçede yürüyüş yaparak vakit geçirirdik. Sanırım bunu tekrar yapmaya başlamalıyız. Yine de ikimizin de iyiliği için bu seferki performansının çok daha *saygın* olmasını sağlayabiliriz."

Güneş ufku ötesine geçtiğinde o sedir çitlerin ve yapraklı köşelerin gizli köşelerinde yaşandığından şüphelendiğim şeyler göz önüne alındığında yanaklarım kızardı.

Zander'ın yanağında hafif bir kızarıklık belirdiğinde ve bunu fark ettiğimde rahatlardım.

"El ele tutuşmak. Anladım." *Ve daha fazlası değil.* "Corrin bir düğünden bahsetti. Sadece söylenti herhalde, değil mi?" diye sordum.

"Kralın yanında hükmedecek bir kraliçe olması bekleniyor ve biz insanlara dört gözle bekleyecekleri bir şey vermeliyiz. Ama merhum kral ve kraliçe için yas tutma bahanesiyle onu Hudem'e erteleyeceğiz. Bu zamanı da biz şatoda seninle çalışan herkesi ortaya çıkarmak ve annenle olan mücadelede zaman kazanmak için kullanacağız."

Bu bir sonraki kanlı ay gecesine kadar. "Peki ya hain o zamana kadar ortaya çıkmazsa?"

"Çıkacak. *Çıkmalı.*"

“Ama ya çıkmazsa?..” diye üsteledim.

Bakışları yine elbisemin üzerinde gezindi.

“Öyle olursa da sanırım Islor’un Ybaris’li bir kraliçesi olacak. En azından görünüşte,” diye açıkladı.

Gözlerimin şokla büyüdüğünü hissettim. Onunla evlenmek zorunda kalacağımı mı söylüyordu?

“İlk geldiğinde seni kilitlediğim kuledeki zindana geri dönmeyi tercih etmedikçe...”

“Hayır. Burası iyi,” dedim telaşla.

Kaşları sıkıca çatılmıştı. “Umarım iş o noktaya gelmez,” diye ekledi. Evlilik fikri onu da benden daha fazla heyecanlandırmış görünmüyordu.

Ama fırsatçı zihnim hızlı çalışıyordu. “Nymphaeum’a biz de girecek miyiz?” diye sordum.

Kaşları şaşkınlıkla çatıldı. “Wendeline bahsetti,” diye ekledim.

“O zaman oraya gitmemizin tek bir nedeni olduğunu da söyledin.”

Aslında iki neden var ve sen biri hakkında hiçbir şey bilmiyorsun, diye içimden geçirdim. “Biliyorum.”

Dişleri gıcırdadı. “Eğer sorduğun buysa, bunu için seni asla zorlamam. Düşündüğünün aksine ben bir canavar değilim.”

Wendeline’in Zander’a yetiştirmediği bir şey var mıydı?

Onunla evlenmek yeterince kötüydü ama bir şekilde Zander’ı beni oraya götürmesini *istediğime* ikna etmek, o taşı kapmak için en iyi şansım olabilirdi. Malachi, herhangi bir şeyi tamamlamam gerekmeden önce tanrısal güçleriyle beni alıp götürebilir ve ben de -bir kralla evliliğim de dahil olmak üzere- tüm bunları arkamda bırakabilirdim.

Ama ben onun için bir yılandım. Wendeline'in eski Romeria'nın gittiğine dair anlattıklarına inansa bile bana hâlâ güvenmiyordu. Buna asla ikinci kez kanmayacaktı.

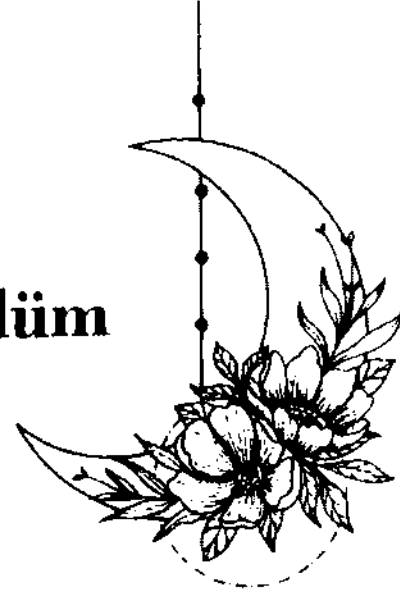
Yine de yeni Romeria'nın onu kazanmasının bir yolu varsa... bu benim tek fırsatım olabilirdi.

Bir an bana baktığında dudakları düz ve ifadesizdi. "Başka bir şey yoksa seni taht odasında göreceğim. Meyhanede içki içen kaba bir işçi gibi değil, geleceğin kraliçesi gibi davranmaya çalış." Kapıma doğru dimdik yürüdü, kapıya vardığında durdu, sırtı bana dönüktü. "Corrin, kraliçenin hizmetçisi ve sırdaşıydı. Bir ölümlü için nadir edinilebilecek bir konum. O yüzden, senin yüzünden başlarına gelenlerden kendini sorumlu hissediyor çünkü çok geç olana kadar geleceğini göremedi. Annem ona gözü kapalı güvenirdi, bu yüzden ben de ona güveniyorum. İstirabına rağmen senin bakımını üstlenmeye istekli olması, aileme ve Islor'a olan sevgisinin bir kanıtıdır. Belki de onun hizmetlerine böyle gelişigüzel bir saygısızlık gösterdiğinde bunu aklında tutabilirsin," dedi.

Bir daha arkasına bile bakmadan çıkıp kapıyı sessizce kapattı.

On Beşinci Bölüm

Elisaf, resmi üniformasını giymiş bir kraliyet armasının yanında duruyor ve Zander'ın daha önce neredeyse kesmek üzere olduğu koluyla kılıcının kabzasını kavriyordu.

Ona yaklaştığımızda gülümsemeden edemedim, rahatlamam midemde çalkalanan sinirleri geçici olarak bastırdı.

Eğildi ve "Buradan sonra kralın emriyle Majestelerine eşlik edeceğim," dedi.

Muhafız -adını hâlâ öğrenememiştim- kısa ve sert bir "Majesteleri" diyerek uzaklaştı.

"Mevcut görevini sevdiğini sanmıyorum," diye alayla fısıldadım.

"Sanırım haklı olabilirsiniz." Elisaf yanıma geldi. "Ama Majesteleri memnun görünüyor."

"Ölmediğini gördüğüme sevindim. Senin için çok endişelendim."

Yüzünde utangaç bir gülümseme belirdi. "Beni merak etmenize gerek yok. Rahibe hafif bir yarayı idare edebilir, biliyorsunuz ki fazlasıyla yeteneklidir." Kolunu deniyormuş gibi kaldırdı ve acıdan yüzü hafifçe buruştu.

"Tabii ya. *Hafif*. Wendeline kolunu yeniden vücuduna diki-bildi mi?" diye sordum abartıyla.

"Buna gerek olsaydı iyileşmemin daha sorunlu olacağına inanıyorum," diye cevap verdi.

Rahatlığı karşısında başımı salladım. "Seni sakatladığı için *arkadaşına* zerre kadar kızmadın mı?"

"*Arkadaşımın* düşüncelerini karıştıran birçok zorluk var şu anda hayatında. Mesela şimdi bunlardan birisini taht odasına onun yanına götürüyorum. Yanlış hesabından dolayı ona kızmıyorum. Ayrıca, kafasının net olmadığını biliyordum. Onu bu olmadan önce durdurmalıydım."

Her üç altın sütunda bir nöbet tutan kraliyet muhafızları dışında boş olan büyük bir salona döndük. Sonunda, hedefim olduğunu varsaydığım uzun bir çift kapı seti vardı. Süitimden ayrıldığımdan beri bana eşlik eden gergin ruh hali tüm şiddetle geri geldi. "Tüm suçlar için resmi olarak affımı almak tam olarak ne anlama geliyor?" diye sordum.

"Majesteleri açıklamadı mı?"

"Benden olabildiğince çabuk uzaklaşmakla daha çok ilgilendiğini düşünüyorum."

Elisaf alçak sesle mırıldandı. "Özgürce konuşmama izin ver misiniz, Majesteleri?"

"Bunu bana sormana bile gerek yok." Tüm bu formaliteler, resmîyetler yüzünden çılgılık atmak üzereydim.

Hafifçe başını eğerek sesini alçalttı. "Islor'un ölümsüz nüfusunun çoğu Ybaris'i hor görüyor. Bazı daha güçlü lordlar ve leydiler, en başta bu birliğe açıkça meydan okudular."

"İki ülke arasında barış istemiyorlar mı?"

"Barış, evlilik yoluyla o kadar basit bir şekilde güvence altına alınmaz. Tarihimiz derinlere işlemiş nefretle dolu. Bu düzenlemenin Islor'un yararına olacağına sarayı ikna etmek için Kral Eachann'ın büyük çaba sarf etmesi gerekti ancak burada olanlardan ve Neilina'nın kendi kocasına yaptıklarından sonra, o lordlar ve leydiler bir daha etkilenmeyeceklerdir. Diğerleri inan-

mak istiyorlar ama temkinliler. Şimdi sen ve Zander, Neilina ile pazarlık yapmadığınız sürece hiçbir faydası yok.” Tereddüt etti. “İslor’lular belli bir şekilde yaşamaya alıştı ve değişimden korkuyorlar. Büyücülerin gücünün İslor’a geri verilmesini istiyorlar ama ikinizin arasındaki birliğin Neilina’nın topraklarımızı ele geçirmesi için bir hile olduğunu düşünüyorlar. Son saldırı bunu yalnızca doğrular nitelikteydi.”

“Ama o kral. Ne istedikleri veya ne söyledikleri önemli mi?”

“O kral,” diye tekrarladı Elisaf. “Hayır, onların iznine ihtiyacı yok ama İslor kadar uçsuz bucaksız bir diyarı da tek başına yönetemez. Lordlar ve leydiler bu toprakların ve halkının kâhyalarıdır. Ekinlerin ekilip biçilmesini, vergilerin toplanmasını ve kralın kanunlarına uyulmasını sağlarlar. Askerleri krala bağlı olabilir ama her şeyden önce tanıdıklarına sadıktırlar. Soylular monarşiye saygı duymazlarsa İslor’u yönetmek Zander için daha zor hale gelir. Yasaları meydan okumadan uygulanmaz, ayaklanmalar çıkar, düşmanlarla ittifaklar galip gelir.”

“Lord Muirn’deki gibi,” diye ekledim.

“Ve onun yerine daha iyi bir iş çıkarabileceğini düşünen başka her kim varsa.”

“Başkaları var mı?”

“Her zaman.”

“Ve yapabilirler mi? Daha iyi yönetebilirler mi, demek istiyorum.” Bu kışkırtıcı bir soruydu.

Elisaf’ın kararlı bir şekilde, “Hayır,” demesinin ardından gelen kararlı bir baş sallama ve sert bir ifade, buna tüm kalbiyle inandığını söylüyordu. Buna ya tüm kalbiyle inanıyor ya da asla aksini söylerken yakalanmak istemiyor, diye içimden geçirdim.

"Zander, senin masum olduğuna ve Islor'un kraliçesi olacağına dair kral olarak hepsinin önünde resmi bir beyanda bulunmalı."

"Peki, sonra kabul edecekler mi?"

"Hayır. Ama bu bir başlangıç ve bu yolda ilerlemek için atması gerektiğini hissettiği bir adım." Elisaf'ın kahverengi gözlelerinden duyduğu endişe açıkça okunuyordu.

Kapılara yaklaştık. Kendimi hazırlıksız hissediyordum. Elisaf yavaşladı ve bir sonraki söyleyeceği şeyi yalnızca benim duyabileceğime emin olmak için bana doğru eğildi. "O şeytani Romeria'nın yapacağı gibi, başın dik bir şekilde içeri gir. Gereğinden fazla konuşma ve uygun şekilde selamlamayı unutma. Kralın ihtiyacı olan son şey, Boaz'ın öfkelenip sana sarayın önünde vahşi bir köpek gibi havlaması," diye beni uyardı.

"İzin verilirse o adamın beni mahkemenin önünde *öldüreceğini* düşünüyorum." Yani *tekrar* öldüreceğini.

"Büyük ihtimalle. Yine de o kadar da kötü biri değildir."

Gülümsememe engel olamadım.

Elisaf'ın dudakları endişeyle büzüldü. "Korumakla görevlendirildiği kral ve kraliçeyi öldüren ve adamlarının güvende tutmak için eğitildiği bir şehri harap eden bir komplo burnunun dibinde ortaya çıktı. Sırtındaki yük ağır," diye ekledi.

Şimdiye kadar bana zalimce davrandığı için Boaz'ı hor görmekte o kadar meşguldüm ki bu açıdan hiç düşünmemiştim. "Kendini sorumlu hissediyor." Corrin'in bakmakla görevli olduğu kraliçenin ekibinin bir parçası olmaktan dolayı kendini sorumlu hissetmesi gibi. "Bir teselli olacaksa, zamanında o da beni okla öldürdü." *Sadece ölü kalmadım.*

Elisaf bana bir bakış attı. "Başarısızlığının cezası olarak canına kıyması için Zander'a yalvardı."

“Bu çok kötü.” Ama sanırım Boaz’ın onuruna ve görev duygusuna hitap ediyordu. Durumuma ve bundan nasıl kurtulacağıma o kadar odaklanmışım ki bu duvarların arasında kendi korkunç durumlarında olan, hâlâ kayıplarının yasını tutan başkaları da olduğunu hiç düşünememiştim. Suçlu olmayabilirdim ama Prenses Romeria suçluydu ve bana baktıklarında gördükleri tek kişi de oydu. Ben onların arasında işbirlikçi bir katildim ve Islor’un iyiliği için beni korumak, beslemek, bana hizmet etmek zorunda kalıyorlardı. Bazı olayların hafızamı silip silmediği onlar için hiçbir şey ifade etmiyordu. Onların yerinde olsaydım öfke ve nefretten başka nasıl tepki verirdim diye düşündüm ve bu ayıltıcı düşünceye karşı yutkundum. “Zander ne yaptı? Demek istediğim, onu öldürmemenin yanı sıra, Boaz hâlâ ortalıkta olduğuna göre.”

“Zander’in güvendiği çok az insan var. Boaz onlardan biri. Saltanatının tamamı boyunca ve selefinin yanı sıra Kral Eachann’a hizmet etti, asla evlenmedi, çocuk yapmadı. Bu, krallıktaki tüm altın karşılığında satın alamayacağın bir krallık sadakatidir.”

“Kaç yıldır?”

Elisaf gülümsedi. “Kaç yüzyıldır demek istedin sanırım?”

O sırada bir dizi kapı aralandı ve beni onun şoke edici sözlerine hak ettiği ilgiyi göstermekten alıkoydu. Üniformalı muhafızlar kapıların kanatlarını iterek açarken yüzlerinde ve kollarında görülen gerginlik, kapıları açmanın güç gerektirdiğini gösteriyordu. Açılan kapıların ardında uzanan büyük balo salonunda iyi giyimli insanlardan oluşan bir kalabalık, uzak uçtaki tahtunda oturan Zander’la aramda duruyordu. Kralın yüz ifadesi taş gibiydi. Elini hafifçe sallayarak bana işaret etti. Girebilirsin, diyordu.

Bacaklarımdaki kaslar gerildi, bunaltıcı bir koşarak kaçma dürtüsüne kapıldım.

Elisaf, "Her zaman arkanda olacağım," diye fısıldadı. "İlk adımdan önce dur. Ne dediğimi hatırla."

"Hepsi benden nefret ediyor," diye fısıldadım. "Anladım."

Zar zor gizlediği gülüşü, uzuvlarımda dolaşan gerilimden anlık da olsa kurtulmamı sağladı. Derin bir nefes alarak başımı eğdim ve kendime bunun yabancılarla dolu bir otel balo salonuna sıvışıp başka biriymişim gibi davranmaktan hiçbir farkı olmadığını hatırlatarak ilerlemeye başladım. Yüzlerce kişinin sıralandığı bir koridorda tüm gözler üzerimde gezinirken ilgi odağı olmam dışında pek de bir fark yoktu.

Bu Korsakov'a yaptığım bir iş olsaydı, sessizce durumu gösterir ve suçlu görünmemek adına uyum sağlamak için elimden gelenin en iyisini yapıyor olurdum. Şimdi de aynı şeyi bu kez yargılayıcı bakışları ve fısıltıları duymazdan gelmeye çalışarak, büyülenmiş gibi görünmeden çevreme odaklanarak yapıyordum. Büyülenmemek gerçekten de zordu. Odanın kendisi muhteşemdi, tavanı birkaç katlı bir bina yüksekliğindeydi ve fil-dişinden abanoza her tonda kireçtaşı ve parlak mermerden inşa edilmişti, zemin helezonlu bir desenle dekore edilmişti. Kaideler üzerindeki eski kral ve kraliçelerin büstleri, altın sütunlar arasındaki boşluğu dolduruyordu.

Karşı uçta, on beş basamakla bir yükseltiye ve iki tahta çıkılıyordu, tahtların biçimleri Malachi'ın başındakiler gibi birbirine dolanmış abanoz boynuzları andırıyordu. Arkasında, kürsü tabanından tonozlu tavanlara kadar uzanan dekoratif pencerelerden oluşan bir tuval, gün ışığının içeri akmasını sağlıyordu.

Sağımda, zemin seviyesinde iki görkemli sandalye vardı. Annika ve Atticus onlara oturuyordu. Ciddi yüzleri hiçbir şeyi

açığa vurmuyordu. Şimdi yan yana oturduklarından, görünüş olarak ne kadar benzediklerini görüyordum.

Odağımı olması gereken yere, yani krala kaydırmadan önce onlara bir saniye daha dikkatimi verdim.

Yaklaşmamı izlerken Zander'ın ifadesi düzdü, duruşu tuhaf bir şekilde rahattı, dirseğini kol dayama yerlerinden birine dayamış, çenesini avcunun arasına almıştı. Taç takmadığını fark ettim. Belki de tahtı yeterliydi.

Elisaf'ın talimat verdiği gibi merdivenlerin dibinde durdum ve Corrin'in bana öğrettiği gibi reverans yaptım. Sırtımı dik tuttum ve başımı sadece hafifçe eğdim. *Siz geleceğin kraliçesisiniz, onun fahişesi değil!* diye beni azarlamıştı. Sol tarafımda, eli kılıcının kabzasında, yüzü çelik gibi duran Boaz'a bir göz attım. Yüzbaşayı dizlerinin üzerine çöküp idam edilmek için yalvarırken hayal etmeye çalışsam da yapamıyordum. En azından şimdiye kadarki çabalarımдан memnun görünüyordu.

Herkes kralın konuşmasını beklerken odaya bir sessizlik çöktü.

Zander, o ölümcül sessizliğin uzamasına izin verdi. Ta ki öksürüklerle temizlenen her gırtlak durgun bir sabahta elektrikli bir testerenin vızıltısı gibi; her fısıltı çatlak bir pencereden geçerken uğuldayan bir rüzgâr gibi odadaki sessizliği kesene kadar.

Kıvrınma dürtümle savaşıyordum. Bu plan hakkındaki fikrini değiştirmiş miydi? Bununla devam edemeyeceğine mi karar vermişti? Beni idam cezasına çarptırmaya karar vermiş de olabilirdi.

“Son zamanlarda Islor'da dolaşıp duran ve sonsuza kadar son vermek istediğim birçok söylenti var,” dedi. Sesi derin ve buyurgandı, bu devasa odanın boşluklarını dolduruyor, hatta odadan taşıyordu. Sesinde gerginlikten veya endişeden en ufak bir iz yoktu. “Bugün hepinizi buraya gerçeğe tanıklık etmeniz için çağırdım. Ybaris Prensesi Romeria da benim kadar

Kraliçe Neilina'nın ikiyüzlü planının kurbanı. Kral Barin ve Kral Eachann arasında birliğimiz için yapılan anlaşmayı yeme getirmek için buraya geldi ve bunu onurla yaptı. Hiçbir zaman Islor'a karşı komplo kurmadı."

Zander, bu kelimelerin kötü tadını zar zor gizleyerek duraksadı. Bunu yüksek sesle söylemek içini bulandırıyor olmalıydı. "Ybaris'e olan yükümlülüğü artık ortadan kalkmış olsa da Majesteleri, birliğimizin krallıklarımız arasında gelecekteki barışı getirmesi umuduyla, Islor'da, benim yanımda kalmak istiyor. Ben de bu düzenlemeye razıyım."

Arkamda sesli hayret ifadeleri, hafif mırıldanma ve homurdanma karışımı sesler yükseldi.

Zander elini kaldırarak sesleri anında kesti. "Kraliçe Neilina tüm kötülüklerin kökündedir. Dalkavukları aracılığıyla Başrahibe Margrethe'i topraklarımızda kaos çıkarmak amacıyla Malachi'ı çağırmaya ikna etti. Neilina kendi kocasına suikast düzenledi ve şimdi yalanlar ağına dayalı bir ordu toplamaya çalışıyor, buna Islor'un, tahtlarının vârisini öldürdüğü iddiası da dahil." Bana doğru işaret ederken gülümsedi. "Gördüğünüz gibi biz öyle bir şey yapmadık."

Boaz'a bir kez daha gizlice baktım.

Kaşı seğirdi, bu yalana verilebilecek tek cevaptı. Ama Zander'ın az önce saray halkına söylediği tek yalan bu değildi, Annika'nın, Margrethe'in Malachi'ı beni hayata döndürmesi için çağırması hakkında söyledikleri doğruysa.

Sanırım bunların hepsi koca, şişirilmiş bir yalandı.

"İsyancıları durdurmaya çalışırken saldırıya uğramasına rağmen Majesteleri hayatta ve iyi durumda. Islor'u seçti ve haberlerin Ybaris'in en ücra köşelerine ulaşmasını sağlayacağız. Annenin ihanetine karşı ikna edici bir beyanda bulunacak ve

düşmanlarımızla tekrar savaşırsak kendi bağılıklarını sorgulamalarını sağlayacağız.”

Bakışları, sanki herhangi birinin kendisine meydan okumaya cüret etmesini bekliyormuş gibi, ayakta duran kalabalığın yüzlerinde gezindi.

Kimse tek kelime edemedi.

Krala karşı konuşmaya cesaret eden olur muydu? Olursa, Zander nasıl tepki verirdi? Özenle kontrol altında tuttuğu soğukkanlılığı bozulur muydu? Hoşnutsuzluğunu haykıracak mıydı? Bana yöneltilen bu öfkesini daha önce de hissetmiştim. Ama bu duygu, kalp ağrısı ve ıstıraptan besleniyordu.

Burada ise buyurgan bir sakinlikle liderlik ediyordu. Hangisinin daha korkutucu olduğuna karar veremiyordum.

Dikkatini tekrar bana çeviren Zander, çok hafif bir şekilde başını bir kez eğdi. Bunu, Elisaf'ın güçlkle duyulabilen boğaz temizleme sesi takip etti. Bu siyasi gösterinin -çok şükür- çoktan sona erdiğinin bir işaretiydi.

Rahatlayarak iç çekme dürtümü bastırdım, Zander'a bir kez daha sert bir reverans sundum ve ses tonumda herhangi bir sinir ya da kinaye olmadan, “Majesteleri,” diye mırıldandım. Oradan kaçıyormuş gibi görünmemek için içimden üçe kadar sayarak bekledikten sonra salondan ayrılmaya yeltendim.

Fakat Zander beni hazırlıksız yakalayan bir şey yaptı. Gülümsedi. Sert de olsa yakışıklı yüzünü çocuksu bir çekiciliğe dönüştüren, yaramazlık vadeden, dudaklarını aralayan, göz kırpan, gamzelerini patlatan bir gülümseme. O kadar gerçek görünüyordu ki arkasındaki nefreti kendime hatırlatmakta bile zorlandım.

Bir sırrımız vardı. Kral, ben ve güvendiğimiz birkaç kişi arasında.

Yüzümün bir kez olsun zoraki değil rahatlamış, hatta biraz da sersemlemiş bir gülümsemeyle değiştiğini hissettim. Bir an için -sadece bir an için- taht odası, seyirciler, bizim kirli tarihimiz... hepsi aklımdan silinip gitti. Prenses Romeria, cinayetini planlarken bu gülümsemeyle defalarca karşılaşmışken nasıl olup da planlarından *vazgeçmemiştir*?

Gözlerinde bir şaşkınlık ifadesi yanıp söndü. Bazen düşüncelerimi okuyabildiğine yemin edebilirdim. Ama okuyabilseydi sırtımı da bilirdi.

Elisaf arkamdan, "Majesteleri," diye fısıldadı ve çok uzun süredir Zander'a gözlerimi dikmiş olduğumu fark ettim.

Bir rol oynuyoruz, diye kendime hatırlattım, yanaklarım alev alev yanıyordu. Arkamda büyüyen kıkırdama ve fısıltıların baş döndürücü vızıltısına bakılırsa, bunu iyi yapıyorduk. Hepsi benim geri zekâlı olduğumu düşünüyor, bu yüzden sanırım bu işe yarıyordu.

Arkamı dönüp beni takip etmek için bekleyen Elisaf'ın yanından geçerken başımı dik tuttum. Yaşananlara rağmen garip bir şekilde, geldiğim zamandan daha hafif hissediyordum. Ya da belki odadaki hava daha hafifti. Şimdi bana bakan yüzler düşmanlıktan çok merakı yansıtıyordu.

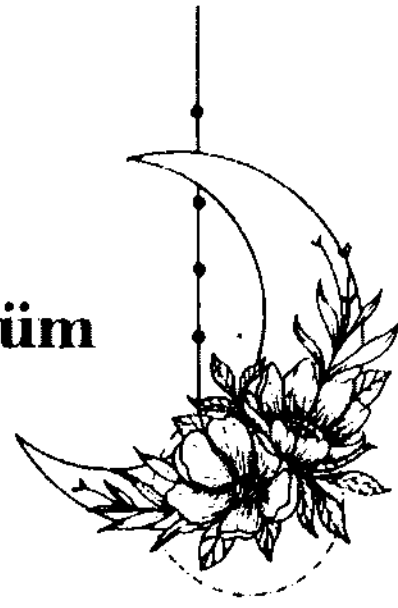
Tabii tüm yüzler değil. Kömür karası gözleriyle ve açık bir nefretle kraliyet bahçesinde bana bakan kadını gördüm. Şu anda bile, çenesi sımsıkı, yanımdan geçerken beni izliyordu. Dikkati yüzüğüme mi yoksa kelepçelerime mi kaydı, emin olamadım. Onun kim olduğunu bulmalıydım.

Kapılar arkamdan kapanır kapanmaz derin iç çekişimi serbest bıraktım. "Lanet olsun, bittiği için çok mutluyum."

Elisaf bana garip bir şekilde kaşlarını çatarak baktı. "Korkarım daha yeni başlıyor, Majesteleri."

On Altıncı Bölüm

Corrin, terasımın eşiğinde durduğu yerden, “Bu gece sizin için yapabileceğim başka bir şey var mı?” diye sordu. Ses tonunda her zamanki keskinlik yoktu. Ona bakmak için her gece bahçedeki saray fahişelerini gözetleme ritüelime ara verdim. Gözlerinin altında koyu halkalar vardı. Bütün gün ayakta kalıp kalacak yerimi hazırlayan, kaledeki diğer sorumluluklarına ek olarak ihtiyacım olabilecek her şeye sahip olduğuma emin olan bir kadının yorgunluk halkaları. Üstelik tüm bunları benim -sevgili kraliçesinin ölümüne sebep olan kadın- için yapıyordu.

Bir keresinde Wendeline’a, Corrin’in bir gün yemeğimi zehirleyeceği konusunda şaka yapmıştım. Artık Corrin hakkında daha çok şey öğrendiğime göre, beni şimdiye kadar zehirlememiş olması bir mucize diye düşünüyordum. “Hayır, ben iyiyim,” dedikten sonra tereddüt ettim. Ve çekinerek de olsa ekledim. “Teşekkür ederim. Şimdiye kadar benim için yaptığın her şeye.”

Şaşırmış gibi ağzı bir an açık kaldı. “Ben sadece benden isteneni yaparım,” dedi.

Zander’in ondan limana inip o değerli üzümleri getirmesini istediğinden şüpheliydim ve istese bile bu, tutsağı için olmazdı. Ama aynı zamanda Corrin’in bu gereksiz iyi davranışı asla kabul etmeyeceğinden de şüphelendim. Muhtemelen bana nezaket göstermeyi Zander’in annesinin anısına ihanet olarak gö-

rürdü. Onun yerinde olsaydım, bu suçluluk duygusuyla ben de boğuşurdum muhtemelen. “Ne olursa olsun, teşekkür ederim. Bunun senin için kolay olmadığını biliyorum,” diye ekledim.

“Evet, peki...” Dudaklarını birbirine bastırdı. “Sanırım kim olduğunu hatırlamamak da sizin için zor olmalı.”

“Yine de hatırlamadığım o kişi hakkında ne kadar çok şey öğrenirsem ondan o kadar çok nefret ediyorum,” dedim.

Corrin homurdandı. “Majesteleri, dilinizin bir yılan gibi çatallı ve bir siren gibi gümüş rengine olduğunu söylerdi. Siz etraftayken oğlunun bir kral gibi düşünemeyeceğinden endişeliydi. Sizin peşinizden koşmakla çok meşguldü.” Gözleri dola-bımda bulduğum pembe sabahlık ve gecelik takımının üzerinde gezindi. Sabahlığın etek ucu yerleri süpürüyor, kenarlarındaki dantel şeritler, şeffaf tül kolları ve ortadaki büyük boy kuşak bağlarını dengeleyen zarif bir vurgu yapıyordu. Sabahlığın altındaki ipeksi gecelik zarif ama kışkırtıcıydı. New York’ta alışveriş yapıyor olsaydım kendim için seçebileceğim cinsten parçalardı bunlar.

Alaycı sözlerine hazırlandım. Şüphesiz iç çamaşırla dolaşmamla ilgili bir şey söyleyecek diye bekledim. Fakat sadece, “Bütün geceyi burada geçirmeyin. Kutsal alanda rahibeyle erkenden buluşacaksınız,” diye uyardı.

Hoşnutsuzlukla iç geçirdim.

“Bunların arasında hayatta kalabilmek için onların yöntemlerini anlamanız önemli...” Dudakları ince bir çizgi halini aldı. “Yani saray halkı arasında,” diye açıkladı.

Sesinde bir parça husumet sezsem de bu Corrin’di, düşmanlık, sözlerinin çoğunda sezilirdi. “Biliyorum. Sadece o yerle ilgili güzel anılarım yok,” dedim.

Yüz ifadesi hafif yumuşadı ve bakışları omzuma kaydı. “Sabah uyanamazsanız sizi uyandırırım Majesteleri.” Reverans yaptı ve gitmek için döndü.

“Bugün taht odasında bir köylü gibi göründüğümü düşünmüyorum,” dedim.

“Performansınızın örnek niteliğinde ve görev için yeterli olduğunu duydum. Bir şey değil,” diye omzunun üzerinden seslenip uzaklaştı.

Dışarıyı seyretmeye devam etmek için arkamı döndüğümde gülümsedim. Manzaram aynıydı ama yine de bu sabah uyandığımdan farklı bir açıdan bakabiliyorum gibi geliyordu. Teknik olarak hâlâ bir mahkûmdum, istediğim gibi gelip gidemezdim ama bu çok daha rahat bir mahkûmiyetti. Gözlerim, hapishane duvarlarımın olduğu karanlık kanada kaydı. Şimdi o odaları boşalttığıma göre o odalarla ne yapacaklardı? Orada mahkûmlar kadar misafir de ağırılıyorlar mıydı?

Titreşen bir ışık dikkatimi Zander’ın terasına çekti. Birisi odalarının içinde bir mum yakmıştı. Gece için odasında mıydı yoksa bir hizmetçi onun için odayı mı hazırlıyordu? Taht odasındaki o halka açık gösteriden sonra buraya dönmüş ve saray aşağıda bir yerde toplanıp cümbüş yaparken sakın bir akşam yemeği yemiştim. Bu kadar uzun bir günün ardından yalnız kaldığım için mutluydum. Prenses Romeria rolünü üstlenmeden önce öğrenebileceğim her şeyi öğrenmek için zamana ihtiyacım vardı.

Ama kendimi kapıma bakarken, Zander’ın bir kez daha oturma odama girmeden önceki ayak seslerini ya da kapımı sert bir vuruşla çalmasını beklerken buldum. Bugünkü olaylar hakkında ne düşündüğünü öğrenmek için can atıyordum. Ama dürüst ol-

Kadın bakışlarını sanki onun gözleriyle karşılaşmaktan korkuyormuş gibi tekrar kucağına düşürmeden önce çekingen bir şekilde gülümseyecek kadar uzun bir süre başını kaldırıp baktı.

O kimdi? Gün boyunca arazide dolaşan başka bir fahişe mi? Yine de onda farklı bir şey vardı. Şimdiye kadar gördüklerimden çok daha az özgüvenliydi. Zander ne yapmaya çalışıyordu, birkaç kadeh şarap içip hüsrânını idman sahasındansa burada mı gidermeye karar vermişti? Gerçi içki içiyor muydu acaba? Zander hakkında *hiçbir şey* bilmiyordum.

Ama ikisini izlerken gelen göğsümdeki bu sıkışma hissinden *nefret* ediyordum. Buna neyin sebep olduğunu tam bilemiyordum. İncinme olamazdı çünkü bunların hepsi bir maskaralıktı. Kıskançlık olamazdı çünkü bu öğleden sonra bana attığı o yıkıcı bakış ve o ilk gece kulede hayatımı tehdit ederken geçirdiğimiz birkaç çaresiz an dışında, bana karşı beni esir tutan despot bir kraldan başka bir şey olmamıştı.

Düşünceli bir şekilde duraksadı, yüzünde tuhaf bir ifade geziniyordu. Gölgelelerin arasında beni bulması mümkün olmasa bile terasa yöneldiği anda geri atlamaya hazırdım.

Ona bir şeyler söyledi. Kadın başıyla onayladı ve pelerininin kopçasını açmak için uzandı. Pelerin, bembeyaz nevresimin üzerine doğru kayarak, eskiden giydiğim geceliğe çok benzeyen basit bir elbiseyi ortaya çıkardı. Ancak bunun derin bir dekoltesi ve geniş bir yakası vardı. Keten kumaştan yapılmış elbisenin askıları omuzlarından düştü. Tasarım olarak baştan çıkarıcı, kadının dolgun göğüslerini açığa çıkaran son derece açık bir kıyafetti. Kadın ağırbaşlı görünüyor olabilirdi ama çok da resmi değildi.

Duyduklarıma göre Zander kadınlarını tam da böyle seviyordu.

Ve şimdi saçları arkaya düştüğü için kulağındaki kalın altın etiketi gördüm. O bir kraliyet hizmetkârıydı. Bir insan.

Kral bir köleyle mi yatıyordu?

Adam başka bir şey daha söyleyince kadın yine başını salladı ve boğazı sert bir yutkunmayla inip kalktı. O, kralla yatmaktan çekinen bir hizmetkârdı. Onu suçlamıyordum. Zander normal konuşmada bile göz korkutucu biriydi. Hele böyle yatağının başında, tepende dikilirken...

Prens Romeria hiç yatağında öyle oturup onu beklemiş miydi? Bunu düşündükçe içimde garip bir duygu kıpırdandı. Corrin, onun peşinde koşmakla meşgul olduğunu söylemişti. Zander ile yatmış mıydı? Yoksa oyununu bir profesyonel gibi oynayıp onu ağına hapsederken adamın daha fazlasını istemesine yetecek kadar mı veriyordu?

Zander uzanıp parmağını hizmetkârının yanağına kaydırarak yüzüne düşen bir tutam saçı itti. Bu şefkatli bir hareketti ve yatakta onun yanında diz çöküp çenesini kavrayarak uzun, ince boynunu ortaya çıkarmak için başını geriye doğru iterken daha fazlasına yol açmak üzereydi.

Arkamı dönüp odama geri gitmeliydim...

Kral dudaklarını araladı ve hafif bir irkilmeye üst çenesinden iki beyaz, iğne kadar ince diş indi.

Birkaç kez göz kırptım.

Bu doğru olamazdı. Halüsinasyon görüyor *olmalıydım*.

Zander'ın öne doğru eğilip dişlerini kadının şahdamarına geçirmesini ve onu yatağına yatırmasını izlerken, ellerim ağzımdan kaçma tehdidi oluşturan çığlığı bastırdı. Kadın öylece duruyordu. Kaçmadan, tepki vermeden, karşı koymadan.

Zander ondan *besleniyordu*.

Tıpkı Daaknar'ın benden beslenmeye çalıştığı gibi.

Gördüklerimi sindirmeye çalışırken başım döndü. Zihnim tutarlı bir düşünce oluşturamadı. Kadının göğsü derin nefeslerle inip kalkıyor; kalçaları Zander'ın vücuduna doğru kıvrılıyordu. Elini Zander'ın omzunun üzerinden ve sırtı boyunca nazik bir şefkat darbesiyle onu okşamak için uzattı. Kapalı kapılardan hiçbir şey duyamasam da çıkardığı her sesin zevk dolu olduğunu hayal edebiliyordum.

Zander'ın ona yaptıklarından *zevk alıyordu*. Bundan *nasıl* zevk alabiliyor, aklım almıyordu. Şu anda bile, Daaknar'ın dişlerinin etimi ısırduğunda duyduğum dayanılmaz acı ve yanma hissi hâlâ aklımda taze duruyordu.

Zander aniden kadının boynundan çekildi ve başı terasa doğru döndü. Ağır gözleri, sanki beni karanlıkta görebiliyormuşçasına kesinlikle benimkilerle buluştu.

Sanki en başından beri orada olduğumu, bu dehşeti izlediğimi biliyormuş gibi.

Görüş alanından fırlayıp kendi alanıma koştum. Ayaklarım yolda taşa çarptı. Kalbim göğsümde güm güm atıyordu. Yatak odamdan fırlayıp ilerlemeye devam ettim. Boş oturma odasının içinden koşarak geçtim. Yalnız bir fenerin ışığı dışında içerisi zifiri karanlıktı. Kapıya kadar koşarken sabahlığım etrafımda dalgalanan bir kütleydi. Kolu çılgınca sallayarak açmayı denedim. Her zamanki gibi dışarıdan kilitliydi.

“Elisaf?” Sesim boğuk ve panik doluydu. “Elisaf!”

Cevap gelmedi. Dışarıda tam bir sessizlik hâkimdi.

Burada tamamen kapalı bir beş hafta geçirmiştım ve yine de ilk kule gecesinden beri bu kadar kapana kısılmış hissetmemiştim.

“*Lütfen*, orada olduğunu biliyorum.” Aslında bilmiyordum ve kapı zeminle aynı hizadaydı, ötesinde kimseyi görmeme izin

vermiyordu. Ama o *her zaman* dışarıda olurdu. Nefesimi tutup dinledim. Bir bot mermere sürtündü. “Neler olduğunu anlamıyorum.”

Ama sanırım biliyordum. Wendeline, Islor’a gelmekten korktuğunu söylediğinde *bundan* bahsediyordu. Korkmuştu çünkü Islor’lular... Onlar neydi?

Vampir mi?

Kan içen bir elf versiyonu mu?

Kafama o an dank etti. Bu, bir zamanlar aynı soyu paylaşan iki insan arasındaki farktı. Bir noktada, Islor’lular kan emici vampirler gibi insanlardan *beslenmeye* başlamışlardı.

Ve Kral Barris kendi kızını onlardan biriyle evlendirmek için acımadan buraya göndermişti. Prenses Romeria bu yüzden Zander ile evlenmek istememişti. Sonunda her şey anlam kazanmaya başlamıştı.

Wendeline, Elisaf, Corrin... Hepsi bunları biliyordu.

Bu bir gereklilik. Elisaf’ın insan köleler hakkında söylediği buydu, neredeyse tüm evlerde köleler vardı. O kadar çok şey söylemişti ki şimdi her söylediğini tamamen farklı bir açıdan görüyordum.

“Elisaf?” Hâlâ cevap yoktu. Gerçekten orada değil miydi yoksa beni görmezden mi geliyordu? Tereddüt ettim. “Onlardan biri misin?” Seacadore’lu olduğunu söylemişti, yani tam olarak Islor’lu değil. Yani belki o...

“Eğer sormak istediğin buysa, o ölümlülerin kanıyla besleniyor. Hepimiz yaparız,” diye arkamdan Zander’ın soğuk sesi geldi.

Arkamı dönüp sırtımı kapıya yaslarken bir çığlık attım.

Zander, gecenin içindeki bir hayalet gibi ayak sesi çıkarmadan uçsuz bucaksız karanlıktan yaklaştı. Benden birkaç santim

uzakta durdu. “Hafıza kaybın hakkında yalan söylemediğini varsaymak artık güvenli.”

Bedenim korkudan kaskatı kesilmişti. “Sen nesen?”

Dudakları gözlerine ulaşmayan dişlek bir gülümsemeyle kıvrıldı. Az önce gördüğüm dişlerinden iz yoktu. “Ben senin gibiyim.”

“Hayır.” Başımı olumsuzca salladım. “Ben *bunu* yapmam.”

Yapar mıydım? Dilim kesici dişlerimin üzerinde gezinip emin olmak için kanıt aradı.

Bakışları, sanki neyi kontrol ettiğimi biliyormuş gibi hareketimi takip etti. “Seninle benim insanlarımız arasındaki derin farkı hatırlamadığını fark ettiğimde şoke oldum. Malachi’ın seni bu bilgiden mahrum bırakması... ilginçti. Neden böyle olduğunu anlayamıyorum.”

Korkacağım için olabilir mi?

Gözleri dağınık sabahlığıma takıldı. “Kulede o gece *çok* yakındım...” Parmak uçları boynumdan sabahlığımı iterek Daaknar’ın izini bıraktığı yeri çıkardı. “Bana ne olurdu?”

Köprücük kemiğime en yakın yara izini takip eden işaret parmağını hissedince irkildim. O gece dişlerini bana geçirmeyi başarsaydı ne olurdu, demek istiyordu. O ânı hatırladım; elbiseimin dikişini yırtmasını ve tenimde oyalanmasını. Kalbini kıran ve krallığına ihanet eden kadına kur yapmıyor ya da onunla yatmaya çalışmıyordu, dişlerini ona geçirip geçirmemeye karar veriyordu.

Ve eğer dişlerini geçirmiş olsaydı, Daaknar gibi o da ölebilirdi.

“Benden beslenemezsin,” dedim yüksek sesle bu şoke edici gerçeği kabullenmeye çalışırken.

"Kesinlikle denemezdin bile," dedi ve çenemi tutup başımı yukarı kaldırdı. Gözleri artık uykulu değildi. Sıcaklık, öfke ve tamamen başka bir şeyle doluydular. "Artık senin türünün bizimkini neden bu kadar itici bulduğunu biliyorsun. Belki bir daha bana taht odasında baktığın gibi baktığında bunu hatırlarsın."

Vücudumu saran felç edici korkuyu bastırmaya çalıştım. Bu gösteri bununla mı ilgiliydi? "Nasıl bir bakıştan bahsediyorsun?"

Sanki yüz hatlarımda saklanan bir gerçek varmış gibi gözleri yüzümü taradı. "Sanki aramızda gerçek bir şeyler olabilirmiş gibi. Olamaz." Beni bıraktı ve gölgelerin arasında kaybolarak geldiği yoldan odasına ve gönüllü kurbanına geri döndü.

Ve o gittikten sonra uzun süre kapıya yaslandım, uzuvlarım titriyordu, düşüncelerim dağılmıştı.

Elisaf, Annika, askerler, soylular...

Tüm bu Islor'lu ölümsüzler, insanlarla ve görünüşe göre Ybaris'lilerle *besleniyordu*. Benden beslenemeseler de.

Ve onların kan emici kralına âşık olmuş kraliçe adayı rolünü oynamayı kabul etmiştim. Ellerimi göğsüme bastırdım, kalbimin gümbür gümbür attığını hissettim. Nymphaeum'u bulmalı ve bu cehennem gibi yerden bir an önce çıkmalıydım.

Corrin'in getirdiği bitki çayındaki portakal ve meyan kökü aromalarının tadını çıkarırken taş kupayı avuçlarımdan arasında tuttum. Altımdaki idman alanında, yalnız bir kılıç ustası şafağın ışığının dokunuşu altında boş dövüş sahasında dönüyordu. Kılıcı, binlerce kez denediği koreografisi yapılmış bir dansmışçasına, sanki ezbere biliyormuş gibi pürüzsüz, çalışılmış vuruşlarla savuruyordu.

İlk başta Boaz olduğunu anlamadım ve anladığımda ise inanamadım. O tanıdığım huysuz, acımasız adam silahlı bir balerin gibi hareket ediyordu. Sevmesem de yeteneğine hayran kalmamak elde değildi.

Artık onun ne olduğunu bilsem bile.

Yani teorik olarak.

Dün gece, bir fenerin ışığı altında, odamda gizli bir geçit, bir kaçış aramıştım. Ama çaresiz arayışım başarısız oldu, görkemli yatağında kıvrılıp kendimi kapana kısılmış bulduğum bu dünya hakkında yüzlerce yeni soru ve korkuyla uğraşmaktan başka çarem kalmadı. Corrin'in bir tepsi kahvaltıyla odama girmesi uzun sürmedi. Yüzüme bir kez baktı, ciddi bir şekilde başını salladı ve dışarı çıktı. Sonunda Islor'un ölümsüzlerinin gerçek doğasını öğrendiğimi biliyordu.

Senden bir demlik çay isterken birden aynı rahatlıkla boyun damarını açmanı isteyebilecek insanlara hizmet eden biri olmak nasıl bir histi, kim bilir? Ölümsüz Islor'lular bizim gibi yer içer miydi? Dişlerini ne sıklıkla, hizmetkârları ölümlülerin boynlarına batırırlardı? Şimdiye kadar o kadar izole olmuştum ki onlarda *sıra dışı* bir şey fark etme fırsatım olmamıştı. Başından beri Zander'in amacı bu olmalıydı.

Bu yaratıklar *benim* dünyamda var mıydı? Büyük ihtimalle. Vampir masalları başka nasıl var olabilirdi? Ama bunlar, benim dünyamın kâbus dolu hikâyeleri gibi değillerdi. Gecenin gölgesinde saklanıp tabutlarda uyumazlar ve masum insanlara saldırarak hayatlarını çalmazlardı. Güneşli yollarda gezinirler, yataklarda uyurlar ve fakirlere altın paralar atarlardı.

Taşa hafifçe sürtme sesi geldi, artık terasımda yalnız olmadığımı dair sahip olduğum tek uyarı buydu. Zander ellerini geli-

şigüzel bir şekilde kavuşturmuş, yanımdaki parmaklığa yaslanırken, omurgamda yeni bir gerilim dalgası gezindi.

Sabahlığımı göğsüme daha sıkı sardım. O buradayken Corrin dönerse, uygunsuz davrandığım için beni azarlardı. Nezaketin neden önemli olduğunu anlamıyordum. Etrafım kan içen insanlarla çevriliydi sonuçta.

“İzlemesi harika, değil mi?” Zander, sanki sesinin komutayı etkileyip rahatsız etmesinden korkuyormuş gibi yumuşak bir sesle konuşuyordu. “Her sabah böyle antrenman yapıyor. Hatırlayabildiğim kadarıyla her zaman.”

Bakmadan edemedim. Sanki dün geceki korku hiç yaşanmamış gibiydi. Zander’ın yakışıklı yüzü sakin, omuzları rahatı. Garip bir şekilde hafif ve neşeli ruh hali, o kadının kanına doydğu için miydi? Yoksa beni korku içinde odamda yalnız bıraktıktan sonra yaptıklarıyla mı ilgiliydi? Ondaki zevk almadığına inanmak aptallık olurdu. Zander bir kral olabilirdi ama yatağına istekli bir dişi getiren bir erkekti ve kadının ona nasıl tepki verdiğini görmüştüm.

Ama bu canavarca sırrı onun yaptığı gibi öğrenmeme izin vermek ve sonra bu sabah sanki dünyada her şey yolundaymış gibi burada dolaşmak... Duygusuzluğuna öfkem alevlendi ve ona karşı duyduğum korkuyu bastırmaya yardımcı oldu.

“Dilini tutmana gerek yok, Romeria. Sana daha önce de söylediğim gibi, sahte bağlılığındansa açık yürekliliğini tercih ederim.” Sesinde keyif vardı. “Özgürce konuş. Burada sadece biz bizyiz.”

“Cidden öyle mi?” Bakışlarımı özellikle terasına çevirdim. “Dün geceki konduğumdan bahsediyorsun sanırım? Yatak odamın dışında sinsice dolaşırken gördüğün kişi?”

“Ben *sinsice dolaşmıyordum*.” Yanaklarım kızardı. “Ve birlikte olduğumuzu ilan ettiğin gece yatağına bir kadın getirmek akıllıca bir hareket değildi.” Uğursuz nedenleri ne olursa olsun. “Senin bundan daha akıllı olduğunu sanıyordum.”

Zander’ın kaşları kavislendi.

Belki biraz dilimi *tutmalıydım* ama artık kendini bu plana adanmışa göre, fikrimi söylerken cezalandırılma riskini daha az hissediyordum. Ölmemi isteseydi beni binlerce kez öldürebilirdi. “Umarım *ihtiyaçların* konusunda en azından sağduyulu davranmışsındır.”

“Ben *her zaman* sağduyuluyum,” diye karşı çıktı yumuşakça. “Geleceğin kraliçesi yanındaki odadayken kralın diğer kadınlarla açıkça yatması normal mi, yoksa bu sadece bizim anlaşmamız mı?” diye sordum. Kadınları odasına ne sıklıkla getirecekti?

“Yatmak mı?”

“Evet, yatmak. Götürmek. Becermek...”

Gözleri parladı. İşte *bunu* anlamıştı. “Kraliçenin ona katılması aslında daha normal olurdu,” dedi.

Ağzım açık kaldı, ne diyeceğimi bilemedim.

“İleriye dönük sabahlardaki bu kötü ruh halinin devamını beklemeli miyim?”

“Bilmiyorum. Benimle paylaşacağın başka hayat değiştiren sürprizlerin var mı?”

Kaşlarını çattı. “Öngörebildiğim kadarıyla yok.”

Başımı iki yana salladım. Özellikle dün geceki rahatsız edici tabiatını ona karşı hisler beslemeye karşı bana bir uyarı olarak kullanan bir adam için bu konuda fazlasıyla açık sözlüydü. Sanki ona karşı bir şey hissetmem mümkünmüş gibi.

Ağır ağır iç çekti ve tekrar konuştuğunda sesinde daha fazla kasvet vardı. “Dürüst olmak gerekirse, bir Ybaris’li ve Islor’lunun

iki bin yıldır evli olmadığı ve senin ihtiyaçlarının benimkiyle aynı olmadığı düşünülürse neyin normal olacağını ben de bilmiyorum. Ölümlü kanına olan ihtiyacı kastediyorum.” Sabahlığının önünü kavrayan elimi inceledi. “Diğeri oldukça evrensel.”

Dikkatin uyandırdığı istenmeyen fiziksel tepkiye karşı yutkunarak tutuşumu sıkılaştırdım.

Gözlerinde bir şey parladı. “Kan hizmetlim gördüğün ihtiyacı karşıladıktan sonra hemen odamdan ayrıldı. Bu yüzden merak ediyorsan, ima ettiğin o diğer ihtiyaç hiç karşılanmadı.”

“Merak falan etmiyorum,” diye çıkıştım.

Ağzının köşeleri seğirdi. “En azından bugün benden o kadar korkmuyorsun.”

Çenemi kaldırdım. “Bu... şoke ediciydi, hepsi bu.” Ama hayatta kalmak için korkumu gömmeyi öğrenmişim. “Kan hizmetlisi mi? Bu ne demek?”

“Kendilerini özellikle beslenmemiz için bize sunan ölümlü hizmetkârlara verdiğimiz ad.”

Ve görünüşe göre, havasındaysa yatağına da giren bir hizmetkârdı. Bu ölümcül görünen kesici dişler nasıl dışarı çıkıyordu? O gece öpüştüğümüzde onlardan bir ipucu bile hissetmemişim.

“Ben sana göstermeye çalışmazsam onları göremezsin,” dedi sakince.

Kanıt aramak için Zander’ın ağzına bakakaldığımı bu cümleden sonra fark ettim. Tekrar çay bardağıma odaklandım. Ama ne demek istediğini anlamışım. Dün gece onları kasten göstermişti. Kendisi hakkındaki gerçeği öğrenmemi istemişti.

Tereddüt etsem de sordum. “Sen bir Daaknar mısın?”

“Onlar çürüyen etleri ve parçalanmış kanatları olan itici yaratıklar. Şimdi benim hakkımda böyle mi düşünüyorsun?” dedi sesinde keskin bir tonla.

Başımı olumsuz anlamda salladım. İblisinki kadar uzun ya da korkunç olmayan dişleri vardı ve Daaknar'ın aksine kesinlikle itici değildi. Bir sinire dokunduğum tepkisinden çok açık belli oluyordu. "Göze çarpan bir benzerlik var," diye ekledim.

"Daaknar'ların kötülüğün barındığı Azo'dem'den geldiği söylenir. Bir zamanlar canlılar diyarında yürüdükleri ancak öldükten sonra günah ve zulüm tarafından değiştirilip gördüğün gibi yaratıklara dönüştükleri öne sürülür," diye açıkladı.

Azo'dem onların cehennem versiyonuydu, artık emindim, bu yüzden Daaknar'lar iblisti. Üzerimde nasıl oyalandığını, saç telerimi okşayarak yüzümden nasıl uzaklaştırdığını hatırladım. O anda tuhaf bir şekilde insan ya da elf gibi görünmüştü.

"Nasıl başladı?" diye sordum. İnsan kanı içmelerine ne sebep olmuştu? Wendeline, Islor'lu ölümsüzler her zaman böyle değilmiş gibi konuşmuştu.

"Rahibe sana bunların hepsini açıklayacak. O tarih derisi için ne zamanım ne de isteğim var," diye konuyu kestirip attı. Zander, Boaz'ın kılıcını ve ceketini alıp sessizce sahadan ayrılmasını izledi. Birkaç muhafız dışında kimse dışarıda değildi. "Artık doğamızı bildiğin için kendimi garip bir şekilde rahatlamış buluyorum. Yine de neden umursayacağımı açıklayamam," diye mırıldandı, daha çok kendi kendine. "Ama bu ifşayı geçmişte bırakabilecek ve zamanı geldiğinde rolünü oynayabilecek misin?"

"Başka seçeneğim var mı?" Kendime Nymphaeum'u bulup buradan gidecek kadar özgürlük satın almak istiyorsam yapmalıydım. "Evet, ama en azından bir dahaki sefere beni uyarabilir misin, böylece bir daha buna rastlamayayım?"

Başını sallayarak onayladı. "Bir süre daha ihtiyacım olmayacak."

“Onsuz yaşayabilir misin?” Zander’ın odasında tanık olduğum şey daha çok zevkle mi yoksa ihtiyaçla mı ilgiliydi, bunu merak ediyordum.

Zander uzun bir süre sessiz kaldı. Çok fazla sorum vardı ama o boşlukları doldurmaya hevesli değildi. “Sürekli olarak değil,” diye itiraf etti sonunda. “Fani kanı olmadan ne kadar uzun süre yaşarsak, o kadar zayıf oluruz.” Duraksadı. “Gecenin bir yarısı terasımda ne yapıyordun? Geceliğinle, üstelik. Yardım etmemi istediğin bir ihtiyacın mı vardı?” diyerek konuyu bana çevirdi.

Yüzüm sıcaktan kızardı. “Hayır!” diye çıktım. Kibirli pislik.

Sırıttı. “O zaman belki yeniden hançerimi çalmayı denemek için gelmiştin?”

“Ben ayrıldıktan sonra saray halkıyla işlerin nasıl gittiğini görmeye gelmiştim.”

Uzaktaki tepeleri inceleyerek, “Tam da beklediğim gibi gitti,” dedi umursamazca. “Nerelerde olduğun ve neden bunca zamandır seni sakladığımı, neden dün gece bana katılmadığın hakkında birçok soru var. Diğerleri, gazabımı kazanmaktan korktukları için beni gücendirmemeye çalışırken birlikteliğimizden doğan hoşnutsuzluklarını tam dile getirmeye cesaret edemeseler de konunun etrafında lafı dolandırıp durdular.”

“Majesteleri,” diye seslendi Corrin kapı aralığından, Zander’a derin bir reverans yaparak. Kurnaz gözleri bana döndü. Daha konuşmasına başlamadan azarı hissediliyordu. “Cüppeniz sizin için hazırlandı, Majesteleri.” İmalı bir şekilde sabahlığıma bakıyordu.

“Teşekkürler Corrin. Bir saniye içinde orada olacağım.”

Ağzını açtı ama Zander’a hızlı bir bakış attıktan sonra söyleyeceklerinden vazgeçti.

“Corrin bu kan hizmetlilerinden biri değil, değil mi?”

“Belirli bir yaştaki tüm insanlar gibi o da gençken kısa bir süre için öyleydi. O pozisyonda mutsuzdu ve bunda pek iyi değildi. Ama annem onda zekâ ve sadakat gördü. Bu yüzden onu diğer köleliklerden kurtararak bir hizmetçi olarak görev yapmasını emretti.” Gülümsedi; gözlerini kırıştıran içten bir gülümseme. “Corrin’in bir kan hizmetlisi olamayacak kadar huysuz olduğunu söylerdi. Kanı, insanları kesinlikle merth kadar zehirler diye de eklerdi.”

İnanılmaz. Kötü vampir mizahı. Daha fazlasını söyleme dürtüne karşı dilimi ısırdım.

Yüzünden ciddi bir ifade geçince ruh halinin karardığını hissettim. “Babam ve annem öyle öldü. Kan hizmetlilerini öğrendin ve hizmetçine onların içkisine sulandırılmış merth eklettin. Böyle bir zehir yaratmanın mümkün olduğu hakkında hiçbir fikrimiz yoktu. Ailem beslenmelerini her zaman geceleri yapardı ama o günkü düğün törenimizden önce güçlerini toplamak için *erken* beslenmeye karar verdiler.” Çenesi gergindi. “Zehir onları içeriden parçaladı. Yaklaşık on beş dakika sürdü. Ben yetiştiğimde sonuna gelmişlerdi.”

Demek Prenses Romeria böyle yapmıştı. Kanı sağlayan insanları hedef alarak.

İnsanlardan beslenen bu Islor’lular hakkında hissettiklerimle mücadele ederken, onların çektiği acılarla ilgili hikâyelerden zevk almıyordum. Annika, merth’e dokunmayı, cildini dilimleyen binlerce jilet olarak tanımlamıştı. Bu içeriden nasıl bir his olurdu? Bu korkunç düşünceye karşı içim ürperdi. “Merth bu insanlara ne yaptı? Kan hizmetlilerine yani?”

“Hiçbir şey. Tatsızdır, kokusuzdur. Kendilerini annemle babama sunduklarında gerçekten ne olduğu hakkında hiçbir fikirleri yoktu. Sonradan üzüntüden perişan oldular.”

Onlardan beslenen kral ve kraliçenin ölümüyle harap mı olmuşlardı?

“Ölümsüzlerin kan hizmetlileri ile kurabilecekleri bağı asla anlayamayacaksın,” dedi düşüncelerimi okuyormuş gibi.

Çünkü yaşadığım bu beden ölümsüzdü ve Islor’lular insan kanıyla besleniyordu. Bir şey bana tuhaf geldi. “O gece kulede bana ne yapacaktın o zaman? Ben ölümlü değilim.” En azından bu vücut değildi. Beni ısırmaya neden ihtiyacı vardı?

Gözleri boynumda gezindi. “Her ne kadar onlardan yiyecek adına bir fayda sağlayamasak da hâlâ elflerden beslenebiliriz. Bunu yapmak için daha sarhoş edici başka nedenler de var. Ama en çok hor gördüğün şey olmana yardım etmeyi planladım. Bizden biri. Meydanda sonunla karşılaşana kadar birkaç saat de olsa bizim derimizde yaşamana izin verecektim.” Bakışları, yüzünde kasvetli bir ifadeyle yükselen güneşe doğru ilerledi. “O açgözlülüğün insafına kalmış olmanın nasıl bir duygu olduğunu bilmeni istemiştım.”

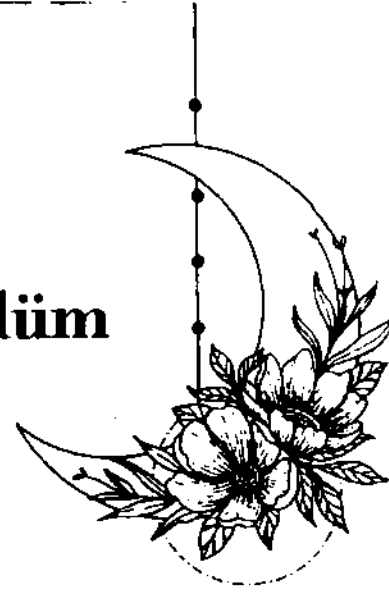
Kaşlarımın kalktığını hissettim. “Beni dönüştürecek miydin?” Tanrım, tam anlamıyla vampir gibiydi.

“Artık kesinlikle güvendesin.” Zander sırtıtarak terasına doğru ilerledi ve omzunun üzerinden, “Wendeline ile dersinin tadını çıkar,” diye seslendi.

İçimde garip bir korku ve merak karışımı duygu dönerken Zander’ın benden uzaklaşıp koridorda kayboluşunu izledim.

On Yedinci Bölüm

Ihtiyatlı gözlerim mabedin içinde gezindi. Maun sıralar pürüzsüzdü. Kürsünün üzerindeki mermer karo zemin bembeyaz parlıyor ve burnuma bir adaçayı tütsüsü kokusu sızıyordu. Daaknar saldırısının tüm işaretleri sanki hiç olmamış gibi silinmişti.

Yine de derin bir nefes alırsam, onun pis kokusunu alıyordum sanki. Dikkatle dinlersem, pençelerinin tahtaya sürttüğünü duyabiliyordum. Ve zihnimin karanlığında, mihrabın arkasındaki kan havuzu ve sakatlanmış beden gözümün önüne geliyordu.

Dışarıda, kutsal alan sayısız aç ve kuleden oluşan dudak uçuklatan Gotik bir ihtişama sahip, obsidiyenden yapılmış bir katedraldi ama o kadar çok altın, gümüş ve bronzla süslenmişti ki güneş altında bir deniz feneri gibi parlıyordu.

Yumuşak ayak sesleri duydum. Döndüğümde Wendeline'in yaklaştığını gördüm. Yarı saydam altın duvağı yukarıdaki pencerelerden yansıyan gün ışığında parıldıyordu. Bir dost yüzü görünce göğsümde anında sıcaklık belirdi ve içim çiçek açtı.

“Majesteleri,” diye derin bir reverans yaptı. Sesi rahatlatıcı bir şarkı gibiydi. “Sizi yeniden görmek güzel. Son konuşmamızdan bu yana işler önemli ölçüde değişti.”

Zander onlara başka bir seçenek vermemiş olsa bile, Islor'luların karanlık gerçeği etrafında dans ettikleri için ona

ve Elisaf'a duyduğum kırgınlığın arasından gülümsedim "Beklediğimden çok daha fazla şey değişti."

Canlı mavi gözleri, kestane rengi brokarın altına gizlenmiş omzuma baktı. "İyi hissediyor musun?"

"Ben iyiyim. Sadece burası çok *sıcak*." Çeneme kadar gelen yakayı çekiştirdim. Corrin'in bugün giymemde ısrar ettiği elbise ağırdı ve soğuk havalara daha uygundu. Şimdiden buradaki kısa yürüyüşten dolayı terlemiştim.

Kadın gülümsedi. "O halde *her şeyin* değişmediğini varsayıyorum."

Buruk ruh halime rağmen güldüm. "Hayır, sanırım *her şey* değişmedi."

"Majesteleri sana ilahi olan her şeyi öğretmemi istedi." Ellerini yukarıya doğru uzatarak sunağı çevreleyen yüksek figürleri işaret etti.

"Ve ilahi olmayan bazı şeyleri." Bu Islor'lu ölümsüzlerin ilahi olduğunu kimse söyleyebilir miydi?

Başını onaylarcasına eğdi. "Majesteleri sonunda sana kendini göstermiş."

"Bunun için tek kelime bu." Elisaf'a ters ters baktım. Bu sabah beni karşıladığı mahcup bakış ile dün gece kapımın önünde korkumu dinleyip hiçbir şey söylemediği için ona karşı içimde fokurdayan antipati arasında, yürüyüşümüz sessiz ve gergindi.

Elisaf bakışlarını kaçırma nezaketinde bulundu. "Bana burada ihtiyacınız var mı rahibe?"

"Başka bir Daaknar saldırısı beklemiyorum. Teşekkür ederim."

Elisaf bana reverans yapmadan önce birbirlerine uzunca bir bakış attılar. "Yardıma ihtiyacınız varsa dışarıda olacağım, Majesteleri."

Dün gece istedim, demek istedim. Gözlerim orta koridorda yürüyen Elisaf'ın peşinden gitti, ne sıklıkla insanlardan ve daha önemlisi kimlerden beslendiğini merak ettim. Belki de keşke hiç cevaplarını öğrenmeseydim diyeceğim sorulardı bunlar. Hayır... Aslında Zander'ın sırrını bana vermesine sevinmişim. Belki şimdi her şey daha anlamlı olmaya başlayacaktı.

Wendeline dikkatle beni inceledi.

“Çiçekler olmadan burası çok boş,” dedim.

“Yeterince yakında tekrar dönebilecekler gibi görünüyor.” Sesinde alaycı bir kıvraklık vardı ama Wendeline'in alay edebileceğine emin değildim. Ve benim durumum hiç de eğlenceli değildi. Ona verdiğim düz bakış da bunu ona anlattı.

İlk sırayı işaret ederek oturmam için beni yönlendirdi. “Açıkça konuşabiliriz. Burada başka kimse yok.”

Tahta sıra ağırlığımı kabul ederken gıcırdadı. “Ne kadarını biliyorsun?”

“Majesteleri tavsiyemi isteyerek beni onurlandırıyor,” diye itiraf etti kürsüye yerleşerek.

Aklıma geldi. “Beni ziyarete geldiğin son gün planını biliyordun.” Serbest kalmamı ima ettim.

“Bunu düşündüğünü biliyordum, evet,” diye onayladı ciddi bir baş sallamayla.

“Sana güveniyor. Kim olduğumu hatırlamadığım konusunda yalan söylemediğime inanmasının sebebi sensin.” O olmasaydı, hâlâ o odada kilitli kalacaktım. “Margrethe'in Malachi'ı beni hayata döndürmesi için çağırdığını ne zaman anladın?” Tek bir fikrim dahi yokken bir şey hakkında sanki her şeyi anlıyormuşum gibi konuşmak tuhaf geliyordu.

“Daaknar saldırısından sonra bundan şüphelendim ve kral senin konuşmanı bana anlattığında oldukça emindim. Ama bu-

nun başka bir plan olmadığına emin olmak istedi. Senin iyileşmek için zamana ihtiyacın vardı, kralın da bir sonraki hamlesine karar vermek için.”

“Beni savaş odasına getirdiği gün doğruyu söylediğimi zaten biliyordu,” dedim daha çok kendi kendime. Haritayı gördüğüm gün. Ama şüphe duyduğu iddiasını sürdürdü. Rol yapmayı bilen tek kişi ben değildim.

“Tartışacak çok şeyimiz var ve ben özgürce konuşmamız için zaman ayırmış olsam da tapınağa fazla uzun süre sahip değiliz. Görevlerine katılması gereken başka büyücüler var.” Ellerini birbirine çırpı. “Nereden başlamalıyız?”

“Kralın dişlerine ne dersin?”

Başını eğdi. “İslor’luların nasıl ortaya çıktığını anlamak için önce yaratıcılarımızı anlamalısın.”

“Peki.” Önümde beliren dört figüre döndüm.

“Vin’nyla, Havanın Kaderi. Aminadav, Toprağın Kaderi.” Wendeline’in bana verdiği isimleri ezbere söyleyerek sırtına gümüş kanatlar yapıştırılmış bronz bizon boynuzlu heykele geçtim. Bunlar Sofie’nin bahsetmediği iki kişiydi ve sanırım adlarını kesin olarak aklımda tutmadan önce onlarca kez tekrarlamam gerekecekti.

Wendeline bir kez başını sallayarak devam etmem için beni teşvik etti.

Olgun bir geyiğinki gibi genişçe dallanan boynuzlardan oluşan geniş taçlı olana geçtim. “O Aoife, Suyun Kaderi.”

Yaldızlı geyiği bul.

Babamın kafamda bana bu cümleyi kuran sesini bir kenara ittim ve sonuncusuna, büyük, kıvrımlı obsidiyen boynuzları

olan heykele geldim. “Malachi, Ateşin Kaderi. Bir başka deyişle tüm Gazap ve Alevin Kaderi.” Beni buraya bir görevi tamamlamam için gönderen tanrı. Dört heykel, sunağı çevreleyen kürsünün köşelerinde eşit boyut ve boyda durmaktaydı. Yaratılışın tanrıları, tüm doğayı oluşturan, hayat veren unsurlar. Toynaklar, boynuzlar ve havanın kaderindeki kanatlar dışında anatomik olarak insanlara benziyorlardı. Her iki erkeğin uzuvları da epey gösterişliydi. Muhakkak o ikisi kendilerini yaratmışlardır, diye düşündüm.

Obsidiyen, altın, gümüş ve bronz. Bu kutsal alan o metal-lerle kaplıydı. Ancak Malachi’ı incelerken merakla fark ettim. Dışarıdan görünen etkileyici duvarı ona adeta bir övgü gibi görünüyordu.

“Diğerlerinden daha güçlü olan var mı?”

“Bu kime sorduğuna bağlı. Uygun cevap, eşit güçte oldukları ve bağlılığımıza eşit derecede layık oldukları olacaktır.”

“Ama...” Sözlerinin arkasında bir ama sezdim.

Derin bir nefes aldı, sanki dikkatlerini çektiğimizden endişe ediyormuş gibi gözleri heykellere kaydı. “Ateşin ve Suyun Kaderlerine kolayca karşı çıkılamadığı ve çoğu zaman birbirleriyle çeliştikleri söylenir. Bu bir sürpriz değil. Malachi, cesur ve tutkulu biri olarak bilinir ancak kıskançlık ve saplantı nedeniyle güçsüzleşmiştir. O, dünyadaki tüm şehvet ve gazabın kıvılcımıdır. Bu arada, Aoife bağışlayıcılığımız ve alçakgönüllülüğümüzle bizi onurlandırır. İyileşmeyi, barışı ve güveni teşvik eder. Yine de dengesiz olabilir, ıstırap karşısında kayıtsızlık gösterebilir. Her ikisi de kolayca öfkelenir, özellikle de hak ettiklerini düşündükleri saygıyı görmediklerinde. Elementallerin hepsi, kaderlerden en az ikisine yakınlıklarla doğarlar ve her ne sebeple olursa olsun, bu yakınlıklardan biri her zaman ya ateşe ya da suyadır.

Bir elementalin Malachi'ı çağırması için, onunla bir yakınlığı olmalıdır. Aoife'yi çağırmak için, onunla bir yakınlıkları olmalı. Uzun zaman önce, kaderleri çağırmaya izin verildiğinde, elementaller kendilerini Aminadav ve Vin'nyla'dansa çoğunlukla bu ikisinden birine bağladılar. Çünkü elementallere veya ikidardaki kraliçe ve krallara ilham veren, güç arzusu veya merhamet isteği vardı.”

Sofie, Malachi'a hizmet ettiğini söylemişti. Demek istediği bu olsa gerek. “Ama elementallerin kaderleri çağırması artık yasak.”

“Bu doğru. Kaderler ancak kendilerine fırsat verildiğinde dünyamıza karışıyor ve bu fırsatı onlara vermenin asla iyi bir fikir olmadığı anlaşıldı. Birbirleriyle ve onlara yakınlığı olup da onları çağıran elementaller içinde çatışma yaratarak gelişirler. Bir çağrıya cevap vermenin, yapanın istekleriyle daha az, kaderin ne istediğiyle daha çok ilgisi vardır. Ve her zaman sonuçları vardır. Bazen bu sonuçlar hemen hissedilmezler.”

Malachi, Sofie'nin Prenses Romeria'nın insan olarak tıpatıp aynısı olan beni, dünyamdan çekmesine izin vermişti. Sonra da prensesi diriltip bedenini bir Daaknar'ın ısırtığına karşı öldürücü yapmış ve beni de onun ölümsüz bedenine bırakmışlardı. Tann tüm bunları sadece Sofie'nin kocasını serbest bırakmak için yapıyor olamazdı, özellikle de adamı rehin tutan kişi oysa. Peki, neyin peşindeydi? “Kaderler ne tür şeyler isterler?” diye sordum.

“Hayranlık dışında mı? Bu, benim veya başka birinin herhangi bir kesinlik derecesiyle cevaplayamayacağı bir soru. Bazıları bunun elementallerin sarsılmaz bağlılığı olduğunu iddia ederken, diğerleri bunun elementallerle hiçbir ilgisi olmadığına ve her şeyin bizim bilmediğimiz daha büyük bir planla ilgili olduğuna inanıyor.” Gülümsedi. “Aramızda daha alaycı olanlar,

yaratmanın ve izlemenin başka türlü sıkıcı olan sonsuz varoluşunda kaderleri eğlendirmek için bir oyun tahtasındaki piyonlar olduğumuzu varsayar. Ama bu, kaderin de zamanın geçişini bizimle aynı şekilde hissettiği anlamına gelir ve sanırım durum bu değil.” Umursamaz bir şekilde elini salladı. “Bu, farklı bir gün açıklanması gereken daha karmaşık bir fikir. Hem Ybaris hem de Mordain, kaderlere karışma fırsatı verilmediğinde dünyanın daha iyi durumda olduğu konusunda hemfikirdi. Sana bu kadarını söyleyebilirim.”

Ve Islor’un bu kuralı çiğneyebilecek tek bir elementali vardı. “Margrethe beni hayata döndürmesi için neden Malachi’ı çağırırdı? Zander’ın mahkemeye söylediği doğru mu?”

Çenesi gerildi, bu rahibede gördüğüm tek öfke belirtisiydi. “O gece Cirilea’ya bir Daaknar salındığı gerçeği gizlenemezdi. Kendine özgü tiz çılgılığı, yüzyıllardır çocuk masallarına musallat olmuştur. Çok fazla kişi onu olduğu gibi kabul etti. Kralın, söylentileri ve soruları bastırmak için yaptığı gibi suçu Margrethe’e yıkmaktan başka seçeneği yoktu.”

Gerçekten böyle mi hissediyordu yoksa resmi olan cevap bu muydu? Onu inceledim. “Ama şehri parçalamak için Malachi’dan onu buraya göndermesini istemedi, değil mi?”

“Margrethe, Malachi’ı kaos yaratmak için asla çağırmazdı.” Wendeline’in cevabı hızlı ve alışılmadık derecede keskindi. “Islor onun eviydi. Seni hayata döndürmesi, evini koruması için onu çağırırdı.” Wendeline, kırıksık dokusuyla bana parşömeni hatırlatan bir kâğıt çıkarmak için cübbesinin kıvrımlarına uzandığında kaşlarını çattı. “Bunu masasında buldum. Belli ki sırları vardı,” dedi daha alçak sesle, “Hepimizin olduğu gibi,” diye ekledi.

Mektubu açmadan önce başparmağımı kırık mum mührünün üzerinde dönen M harfinin üzerinde gezdirdim.

Malachi'in iradesiyle, Ybaris Prensesi ne pahasına olursa olsun hayatta kalmalı.

G.

Malachi'in iradesiyle. Bu bir davet çağrısı mıydı? "G kim?"

Başını salladı. "Derin bilgili biri. Bu, Mordain'in yazıcılarının resmi mührü. Margrethe'i nasıl öğrendiklerinden tam olarak emin değilim. Ama sanırım hiçbir şey sonsuza kadar gizli kalmıyor. Vadinin bu tarafında bile bu mümkün değil."

"Mordain'in çağırmaya karşı olduğunu sanıyordum?"

"Lonca resmen öyle ve Margrethe'in infazını talep ederlerdi ama biz onların yetki alanından uzağız. Ama her zaman iktidara karşı çıkanlar, farklı bir yaşam tarzının daha iyi olacağına inananlar vardır. Mordain'in Ybaris ile uzun ve karmaşık bir ilişkisi vardır. Bu da başka bir gün için bir tarih dersi. Ama bunu Margrethe'e kim gönderdiyse," -mektuba dokundu- "kayıtlı kehanetlerde seninle ilgili olduğu için çok önemli olduğunu düşündükleri bir şey keşfetmiş olmalı."

Sanırım kehanet benim dünyamda ne anlama geliyorsa burada da aynı anlama geliyordu.

"Mordain'in, kâhinlerden gelen binlerce yıllık görüşlerle dolu sonsuz bir kitaplığı var. Geleceğini kehanet ettikleri şeyler. Birçoğu, onları saçma sapan şeylerden başka bir şey olarak görmeyerek kehanetlere olan inancını yitirdi. Kütüphane, Neilina'nın hükümdarlığı sırasında tozlu bir müze haline geldi. Onun zamanında bu görüşlerin değeri, sanrıların not edildiği dosyalara indirgendi ve hiç ciddiye alınmadı. Ama Mordain'de

hâlâ eski metinlerde büyük değer bulan, yazmaya, incelemeye ve ileriye giden yolu aramaya devam edenler var.”

Dikkatim bu suçlu elementalle tanıştığım sunağa kaydı. Bu kâhinler neyi önceden söyleyebilirdi? Ve başrahibeye ne söylemiş olabilirlerdi? “Margrethe’i ne kadar iyi tanıyordun?” diye sordum.

“Eh, öyle görünüyor ki pek iyi değil.” Bakışları benimkileri takip etti. “Ybaris’te büyücülere çeşitli roller atanır. Şifacılar, ıstık getirenler, bahçıvanlar, simyacılar. Ben bir testçi rolünü üstleniyordum. Köylerdeki doğumlara katılır ve bebekleri büyücülük yetenekleri açısından değerlendirirdim. Margrethe’in doğduğu günü çok iyi hatırlıyorum.” Sevgiyle gülümsedi. Muazzam kahverengi gözleri vardı, yeni doğmuş bir bebek için fazla iri ve uyanıktı. Onu test etmeden önce onun bir elemental olduğunu biliyordum. Hem ateşe hem de havaya yakınlığı olması beni dehşete düşürdü. Malachi’a yakınlığı, onun idam edileceği anlamına geliyordu. Bunu açıklayacağım,” diye ekledi hızla, yüzündeki şoku görerek.

“Annesi, büyücü bir çocukla hiçbir şey yapmak istemediği için onu bana teslim etti. Ybaris’te olduğu gibi kalamazdı ve onu Mordain’e getirirsem öldürürlerdi. Ben de koştum ve onu buraya, zarar vermek yerine iyileştirebileceğim bir yere getirdim ve ona sihir yapmak konusunda elimden gelen her şeyi öğrettim.”

Wendeline’in bir çocuğu kaçırmayı gözleri parlayarak mantığa büründürmesini dinlerken sunağın arkasındaki parçalanmış vücut görüntüsü bende daha büyük bir anlam kazandı.

Derin bir nefes aldı ve sonra kendini sakinleştiriyormuş gibi yavaşça bıraktı. Kendi kızı gibi yetiştirdiği kızın sırları olması onu kızdırıyor muydu? “Ama biz burada kehaneti veya Mordain’i ve onun bütün siyasi amaçlarını tartışmak için bulunmuyoruz.

İslor hakkında bilgi edinmek için buradasın.” Wendeline’in bakışları sunağı çevreleyen büyük formların üzerinde gezindi. “Kaderler arasındaki güç eşitliğiyle ilgili sorular olabilir. Ama saygıya ihtiyaç duyduklarında aynı şekilde kibirli ve kendilerine saygı gösterilmediğinde eşit derecede kinci olduklarına şüphe yok. Onları çağırmak neredeyse iki bin yıldır açıkça yasaklandı ama öyle olmadığında bile, bir kaderden yardım dilemenin onları diğerlerine tercih etmek olacağı biliniyordu. Ve bir elemental bunu yaptığında, o kadere, ömür boyu hizmet etmek üzere bağlanmış demek oluyordu.”

Bu, Margrethe’in Ateşin Kaderi’ne bağlı olacağı anlamına geliyordu. “Ama Margrethe’i öldüren Malachi’in kendi iblisiydi.”

“Evet. Kaderlerin, elementallerine karşı acımasız ve duygusuz olduğu biliniyor. Margrethe seni hayata döndürdüğünde Malachi’in Daaknar’a ondan daha çok ihtiyacı olduğu kanısına varıp Margrethe’i öldürmeyi seçtiğini düşünüyorum.” Son cümlesiyle irkildi. “Kaderler yaratıcıdır ama bazen yarattıklarının yok etme gücü de vardır. Ve bugün tartışmak için burada olduğumuz şey de *bu*.”

Wendeline’in başrahibeden bahsetme konusundaki isteksizliğini hissederek daha fazla sözünü kesmekten vazgeçtim.

“İki bin yıl önce, bu toprakların tamamı Ybaris krallığıydı ve büyüdüğünüz başkent Argon’da ikamet eden Kral Faolar ve Kraliçe Rhean tarafından yönetiliyordu. En büyük kızlar Prenses Isla, Argon tahtını devralmak için sıradaydı. Bu arada Isla, insanların yoğun bir şekilde hâkim olduğu güney topraklarındaki en önemli şehir olarak kabul edilen Cirilea’da hüküm sürüyordu. Tarih metinlerine göre de bunu takdire şayan bir şekilde yapıyordu. Ama sonra Mordain ona hizmet etmesi için

elemental Ailill'i gönderdi ve yapmaması gerekeni yaptı. Ona âşık oldu.

"Kral ve kraliçe bu birlikteliği onaylamadılar ama Ailill'in bir elemental ve bir ölümlü olarak uzun süre hayatta kalamayacağını ve Isla'nın evlenecek bir elf erkek bulacağını varsaydıkları için endişelenmediler. Aptalca bir varsayımды ve geriye dönüp bakıldığında, herkes ne olacağını tahmin edebilirdi. Prenses Isla, Ailill'in yanında Ybaris'in kraliçesi olarak hüküm sürmeye kararlıydı. Ve elbette Ailill ölümsüz bir kral olarak yaşamaya can atıyordu. Kendini Malachi'a bağladı. Kendisi ve Isla'nın sonsuzluğu birlikte geçirebilmesi için kaderin tutkulu tarafına elfin ölümsüzlüğünü vermesi için yalvardı. Ateşin Kaderi ona cevap verdi."

Siyah boynuzlu şekle baktım. "Ve Ailill'e ölümsüzlük bahsetti?"

"Yaptı ama Ailill'in umduğu şekilde değil. Isla'nın ölümsüz olduğu şekilde değil." Kaşları çatıldı. "Ona bir elfin uzun yaşamını bahsetti, onu daha güçlü, hareket etmesi ve iyileştirmesi daha hızlı ve savaşta yenilmesi daha zor yaptı. Fakat onu insan ölümlüler için kontrol edilmesi zor olan sonsuz bir kana susamışlıkla lanetledi. Dürtü yönetilmezse başkalarına yayılabileceği için bir enfeksiyon gibiydi. Elbette Ailill ne hale geldiğini anlamamıştı, sadece dizginleyemediği içgüdüleri olduğunu anlamıştı. Isla'yı ısırdı ve hastalığı ona da bulaştırdı. O da kadın hizmetçilerine bulaştırdı. Hastalık, hem insanları hem de elfleri bu yeni yaratıklara dönüştürerek hızla Cirilea'ya, daha sonra köylere ve kasabalara yayıldı. Elfler değiştiklerinde yakınlıklarını kaybettiler. Isırılan büyücüler öldü."

"Malachi bunu neden yapsın?"

“Bazıları, diğer kaderlerin yaptığı ama onun hoşlanmadığı bir şeye misilleme olarak yapıldığına inanıyor. Diğerleri onun üstün bir varlık yaratmak istediğine inanıyor. Yönetilmesi zor olsa da bu kana susamışlık, yaratıklarına güç ve hakimiyet kazandırdı. Her iki görüş de doğru olabilir.

“Diğer kaderler, Malachi’ın Ybaris’i ve yarattıklarını hızla mahveden işini öğrendiklerinde çok kızdılar. Yaratılışlarının bu şekilde bozulduğunu görmekten hoşlanmadılar ve bu yüzden daha önce görülmemiş bir gazap kustular. Aminadav’ın öfkesi toprağı ikiye böldü ve dağlarda, aradaki küçük bir geçit dışında geçilmesi tehlikeli olan derin bir vadi yarattı. Büyük Uçurum budur. Aoife öfkeyle Mordain’in güneyindeki batı sularını o kadar şiddetli bir akıntıyla karıştırdı ki o zamandan beri hiçbir gemi içinden geçerek hayatta kalamadı bu derin mezarın. Vin’nyla misillemeye en nazik olanıydı, rüzgârı bir huniye çevirerek Cirilea’yı parçaladı, binaları devirdi ve binlerce kişiyi öldürdü.”

Kaşlarını çatıldı. “Bu mu nazik?”

“En azından kısa ömürlü ve onarılması mümkün. Ama cezaları belki de en sert olanlar Kral Faolan ve Kraliçe Rhea’dı. Kendi kızlarını geri dönmesi halinde ölüm cezasına çarptırdılar bir daha geri dönmek üzere Büyük Uçurum’un güneyinde kalması için sürgüne gönderdiler. Güney topraklarını kasıp kavuran salgını ve getireceği terörü biliyorlardı. Ordularını halkı uğruna savaşa göndermek yerine, enfekte olanların vadiden Ybaris’e geçmesini engellemek için elementallerini geçilmez bir duvar inşa etmek amacıyla kullandılar. Argon’u korumak için halklarını terk ettiler.

“Ailill ve Isla kendilerini yeni kral ve kraliçe olarak ilan ettiler ve ülke Kraliçe Isla’nın adını taşıyan Islor oldu. Onlar, Ybaris’in

bugüne kadar Malachi'ın iblisleri olarak adlandırdığı, türünün ilk örneği olan asıl Islor'lulardı." Ateşin Kaderi'nin uğursuz heykel formuna baktı. "Ailill ve Isla da dahil olmak üzere birçok kişi, dönüştükleri şeyi kabullenmekte zorlandı. Bazıları kan açlığını gidermek için hayvanlardan beslenmeye çalıştı. Diğerleri, her zamanki beslenmelerine devam ederek tamamen uzak durdular ve gün geçtikçe zayıfladılar. Hayatta kalmak istiyorlarsa ölümlülerden beslenmemenin bir seçenek olmadığını anladılar. Bir ölümsüzün ömrü göz önüne alındığında..."

"Ölümsüzün ömrünün uzunluğu nedir?" diye araya girdim. Ömür dediğine göre bu, sonsuza kadar yaşamadıklarını gösteriyordu.

Merakla kaşlarını çattı. "Büyük ölçüde değişir ancak sekiz ila on yüzyıl arasında herhangi bir yer diyebilirim. Bazıları çok daha uzun."

Ağızından çıkmak üzere olan küfre karşı dilimi ısırdım.

"Ve o kadar yıl sonra, yakında hiç ölümlü kalmayacak diye korktular. Ve sonra ne oldu? Islor'lular nasıl hayatta kalacaktı? Ailill, Malachi aracılığıyla, kan lanetinin, Islor'luların ısırıklarıyla saldıkları bir zehir yoluyla yayıldığını, bu zehri salma ve ölümlülere bulaştırmama dürtüsünü kontrol edebileceklerini öğrendi. Ölümsüz Islor'luları eğittiler. İnsanların korunduğu ve ölümsüzlerin beslendiği kan hizmetlisi sistemini kurdular. Yıllar sürdü ama işe yaradı. Günümüzde de kullanılmaktadır."

"İnsanların artık köleleştirilmesi ve kan torbası olarak kullanılması dışında." Sesimdeki korkuyu saklayamadım. "Onlara başka seçenek sunulmadı, değil mi?" diye sordum.

"Herkesin hayatta kalmasının tek yolu bu," dedi yüzünü buruşturarak. "Açlıkla birlikte çaresizlik gelir. İnsanların kanı ne olursa olsun akacaktı ancak yerinde bir sistem olmadan çok

daha kötü koşullar altında olacaktı. En azından bu kanun ve düzeni getirdi. Uygar olmayan bir duruma uygar bir çerçeve.”

Peki ya aşçı ve işçi olarak kabul edilen tüm insanlar? Fahişeler şemsiyelerini çevirerek yanlarından geçerken yüzlerinden ter dökülen ufalanmış taş bloklarını bahçelerden zorlukla sürükleyen bu insanlar? Bu aynı zamanda Islor’lu ölümsüzlerin hayatta kalması için miydi? Bu sorularımı sormakla uğraşmadım çünkü cevabını zaten biliyordum.

“Kaderin öfkesinin sonucu, başlangıçta düşünülenenden çok daha fazlaydı. Mordain, büyücü büyüsünün nabızı, kaynağı gibidir. Aminadav’ın karada oluşturduğu vadinin o kadar derin olduğu söylendi ki Islor’u o kaynaktan tamamen ayırdı. Islor’da insanlardan doğan yetenekli bebek kalmamıştı ve vadinin güneyinde yaşayan büyücüler ölüyordu. Aminadav’ın amacı Malachi’ın iblislerini tüm temel büyülerden uzaklaştırmaktı, böylece artık kaderleri çağırmasınlar istiyordu. Kısa süre sonra Ailill, tüm Islor’daki tek temel güç haline geldi. Korkurucuydu, elemental gücü ateş ve suya yakındı.”

“Malachi ve Aoife’ya.”

“Evet. Ve Malachi’ı seçti.” Bana bilmiş bir bakış attı.

Bu Aoife’yı kızdırmış olmalıydı.

“Ama Islor’da kaybolanlar sadece yetenekli bebekler değildi. Malachi bu ölümsüzleri yavru doğuramayacak şekilde yaratmıştı. Bu, kendi çocuklarının Islor tahtına geçmesi için çaresiz kalan Kraliçe Isla için özellikle trajik bir durumdu. O kadar çaresizdiler ki Malachi’ı tekrar çağırmanın sonuçlarını riske atmaya istekliydiler. Yine de bu sefer onlara karşı nazikti. Onlara Nymphaeum’un gücünden nasıl yararlanacaklarını öğretti.”

“Nasıl?” diye ağızımdan kaçırdım. İçime bir şevk kıvılcımı vurdu. Sonunda, çok belli etmeden kutsal bahçe hakkında daha fazla bilgi edinme fırsatı bulmuştum.

“Nymphaeum aynı zamanda bir sihir kaynağıdır, tıpkı Mordain gibi. Doğada ve yaratılışa temellenen ancak büyücülerinkinden daha eski olan kadim bir güçtür. Bizim zamanımızdan çok önce buradaydı. Tam olarak nasıl çalıştığını anlamıyoruz ancak kanlı ayın olduğu gecede en etkili olduğu söyleniyor. Malachi, Kral Ailill ve Kraliçe Isla’ya o gecelerde bir çocuk yaratmak için nymph büyülerinden nasıl yararlanılacağını öğretti. Söylendiği gibi yaptılar ve Rhionn adını verdikleri bir oğulları oldu. Bundan sonra çok daha fazla çocukları oldu ve o zamandan beri, her kanlı ayda yüzlerce ölümsüz, nymphler tarafından bir çocuk verilmesi umuduyla krala Nymphaeum’a girmek için yalvarıyor. Nymphaeum’da yaşayan onlardır.”

Nymphler. “Yani peri gibi mi?”

“Eski metinler, binlerce yıl önce topraklarımızda yaşayan türlerinden bahseder. O kadar çok kaosa ilham veren kötü bir yaratılışa sahip şeytani yaratıklar oldukları söyleniyor ki kader onların hapsedilmesinin en iyisi olduğuna karar verdi. Bir kapının ardına kilitlendiler, kutsal bahçelerinden çıkamıyorlar.”

Masal koleksiyonuma ekleyeceğim bir yaratık daha canlandırmıştı. “Bu Nymphaeum nerede?”

“Kraliyet arazisinde.”

“Ama *nerede*?” Bu şeytani yaratıkları hapseden bu bahçe ne kadar büyüktü?

“Gölün yanında.”

Daha fazla ayrıntı için baskı yapmak üzere olsam da beni el sallayarak uzaklaştırdı. “Bu sohbetin can alıcı noktasına, Malachi’in gözdesi Kral Ailill’e dönelim.”

Hayal kırıklığını yatıştırmak için mücadele ettim.

“Mutlu olması gerekirdi ama dersini almamıştı. Ya da belki de ona verilen Hudem’in hediyesi, Malachi’ı çağırmanın sonuçları olmayacağını düşünmesi için onu kandırmıştı. Yeni kurulan bir krallıktı ve işler karmaşıktı. Ölümsüz lordlar ve leydiler kendilerini hükümdar olarak ilan etmek için bir fırsat ararken, çatışmalar ve iktidar mücadeleleri veriliyordu. Islor’un topraklarında hâlâ vebadan kaçan ve temel yakınlıklarını koruyan elfler vardı. Bazıları güçlüydü ve tahtı gaspetmeye çalışıyordu. Nymphaeum’un Hudem’i kutsamasıyla ölümsüz bebekler, Ybaris’li kuzenleri gibi ancak onlar kadar güçlü olmasa da temel yakınlıklarla doğdu.

“Ailill daha fazla güç istiyordu. Yine Malachi’a gitti ve taht tehdidini kesin olarak yenebilmesi için kendisini güçlendirmesi için yalvardı. Ailill’in istediği şey imkânsızdı. Kaderler dünyayı birlikte yarattılar ve bu dünyada yaşayanlar için yakınlıkları yaratan, onların bu dünyadaki birleşik güçleridir. Yakınlıklar elde edilemez. Ailill bunu zaten biliyordu ama bir yol bulması için Malachi’a meydan okudu.

“Karşılığında, Malachi onu bir anahtar büyücü elde etmekle görevlendirdi. Bu, dört elementin hepsine de yakınlıkları olan bir elementaldir. Son derece nadir ve son derece güçlüdür. Bu dünyada yürüyen kaderlere en yakın şey onlardır. Ve biri yeni doğmuştu. Farren adında bir kız. Gücünün lonca tarafından dizginlenebileceği Mordain’deydi. Malachi, Ailill, Farren’i Nymphaeum’a getirirse, gücünü kendisi için nasıl kullanacağını göstereceğine söz verdi.

“Kral Ailill bunun imkânsız olduğunu söyledi. Mordain bir anahtar büyücüyü asla isteyerek bırakmazdı ve birini yakalamak, onların gücüyle rekabet etmek anlamına gelirdi. Bu da bir elfin

yakınlığını bir bıçak darbesiyle susturmak kadar basit değildi. Bu yüzden Malachi, Ailill'e yardım etmesi için ender bir hediye verdi. Anahtarı kullananın gücünü hapsedmek için kendi fiziksel boynuzundan bir parça." Wendeline kelepçeyi bileğime hafifçe vurdu. "Bunlar bundan yapılmış. Yaklaşık iki bin yıldır kraliyet mahzeninde saklanıyorlar. Islor'dakilerin çoğu ne olduklarının farkında değil."

Pürüzsüz, obsidiyen mücevherlerin üzerinde yeni bir anlayışla parmaklarımı kaydurdım. "Onlar böyle çalışıyor."

"Özellikle bunlar, evet. Hem büyücü hem de elf yakınlıkları üzerinde çalışırlar. Kaderden gelen hediyeler her türlü şeyi yapabilir. Yakınlıkları dizginlemek, kontrol etmek, maskelemek veya büyütme için kullanılabilirler. İllüzyon yaratabilirler."

Ya da görünüşe göre masum bir kadını göğsünden bıçaklayabilir ve onu başka birinin vücudunda yaşaması için başka bir âleme taşıyabilirdiniz.

"Kral Ailill, Derin Mezar'dan Mordain'e yelken açamadı ve evinde Cirilea'yı korumak için onlara ihtiyacı varken ordusuyla Ybaris'i işgal edemedi. Bu yüzden en büyük oğlu Rhionn'u bir Seacadore gemisiyle kuzeye gönderdi. Batı kıyısı ve Skatrana üzerinden Mordain'e gizlice. Yıllarca süren dikkatli bir planlama gerektirdi ancak Rhionn içeri girmenin bir yolunu buldu, anahtar büyücü Farren'ı yakaladı ve onunla birlikte geri döndü. Malachi'in talimatına göre onu Hudem'de Nymphaeum'a getirdi. Islor'da muhalefeti ivme kazanan Kral Ailill'e göre, daha iyi bir zamanda olamazdı.

"Fakat Ailill kısa süre sonra Farren'ın gücünü kendi başına kullanmanın imkânsız olduğunu ve Malachi'in birincil amacının ona yardım etmek değil, Nymphaeum'daki kapıyı açmak olduğunu keşfetti. Farren'ın muazzam büyücü gücüyle nymphle-

rin Hudem'deki eski gücünü birleştirmenin bunun olmasına izin vereceğini düşündü.”

Kan kulaklarıma hücum etti. Sanırım bu, benim girmem gereken kapıydı. “Öyle mi?”

“Sadece o kapıyı açmamakla kalmadı, aynı zamanda tüm bu gücü bir araya getirmek, bizim dünyamızla başka bir dünya arasındaki kıvrımda bir dikiş yırttı. Hiçlik adı verilen, diğer dünyalardan gelen canavarların genellikle kaderleri tarafından sürgün edildiği karanlık bir yer. Karşılaştırıldığında Daaknar'ı kedi yavrusu gibi gösteren vahşi yaratıklardan oluşan bir ordu Büyük Uçurum'dan geldi. Kontrol edilemediler. Onlarca yıl Islor ve Ybaris'i kasıp kavurdular. Onları öldürmek için hem ölümsüzler hem de insanlar; yırtığı mühürlemek için de Ybaris'teki her büyücünün gücü gerekiyordu. Bugüne kadar, bu yaratıklardan bazıları yarığın derinliklerinde, dağlarda ve denizde bir yuva kurarak oyalanmaya devam ediyor.”

Zander, aşağıda kemiklerden beter şeyler olduğunu söylemişti. “Malachi o Nymphaeum kapısının açılmasını neden istedi?” Cevabını bildiğim halde sordum. Bu taşı almak için. Ama neden?

“Kendisini açıklamadı ama kâhinlerden gelen kadim metinler, perilerin gücünü kullanarak aramızda etten kemikten yürümek ve insanlara hükmetmek için olduğunu öne sürüyor. Her şeye rağmen kapı bugün de olduğu gibi kapalı kaldı.”

Ama Malachi pes etmemiş gibi görünüyordu. Bu delicesine güçlü anahtarlardan biri açamıyorsa neden benim açabileceğimi düşünsündü ki? “Kral Ailill'e ne oldu?” diye sordum.

“Kaderleri baştan çıkarmış ve toprakları bir kez daha rahatsız etmişti. Sahip olduğu güce güvenilemezdi. Kendi oğlu Rhionn onu öldürdü ve babasının vadinin her iki tarafında bu kadar çok insana verdiği tüm zararı gerekçe göstererek tahtına sahip

çıktı. Ailill'in bunu hak ettiğini kimse tartışmadı, Kraliçe Isla bile. Ancak bazıları, Rhionn'un babasını öldürmek için başka nedenleri olduğunu söylüyor. Eve yaptıkları uzun yolculuk sırasında Farren'a âşık olmuştu ve kadere ona ölümsüz bir hayat vermeleri için yalvarma planları yapmışlardı. Ancak gücünü Nymphaeum'da kullanmak büyücüyı yok etti ve Rhionn'un kalbini kırdı.

“Kral olarak Rhionn, Ybaris ile olan ilişkiyi iyileştirmeye çalıştı ancak bu işe yaramadı. Serttiler ve Islor’lu kan lanetiyle hiçbir ilgileri olmasını istemiyorlardı. Büyük Uçurum diyarı ikiye böldükten sonra pek başarılı olamamışlardı. Dağlık bölgeler ve bataklıklarla dolu toprakları, Islor’un varşaydığından çok daha az önemliydi ve Aminadav Ovaları’ndaki zengin topraklarla karşılaştırılabilecek hiçbir şey yoktu. Diğer krallıklarla ticaret yapmak zorlaştı. Skatrana ile ilişkileri en başta iyiydi ancak sürtüşmeden sonra Skatrana herhangi bir sihir ustasıyla veya onları kullanan krallar ve kraliçelerle hiçbir şey yapmak istemedi. Derin Mezar da denen lanet doğu sularını rahatsız etti ve batıdaki gemiler şiddetli deniz sirenleriyle karşılaştı. Ybaris’e göre, Islor bir düşmandı ve sonsuza dek öyle kalacaktı ve Malachi kötü bir kaderdi.”

“Ama Rhionn, Kral Faolan ve Kraliçe Rhean’ın torunuydu.”

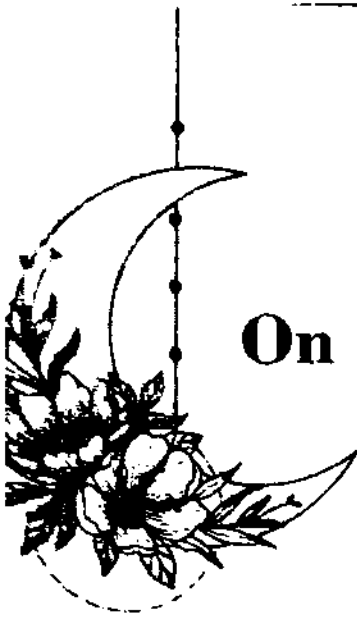
“Ve herhangi bir Ybaris’liye göre bir iblis kral. Ailill’in ölmüş olması önemli değildi. Mirası en korkunç şekillerde yaşadı. Tek tesellileri, Islor’un artık kaderi hiçbir şey için çağırma yeteneğinin olmamasıydı ve Ybaris, kaderin bir daha asla topraklarımıza karışmasına izin vermeyeceklerine yemin etti. Malachi’a yakınlığı olan tüm elementalleri ölüme mahkûm ettiler. Neilina iktidara geldiğinde ek önlemler talep etti, bu yüzden lonca, kaderleri çağırma yeteneğini susturacak halkalar yaratmak için kaderlerin

bahşettiği sihirli hediyeler kullanıldı. Tüm elementallerin onları rakması gerekiyordu ve reddedenler öldürülüyordu.”

“Bu elementalleri kendi çıkarı için kullanmamasına şaşırdım.”

“Bu, onun kontrolü bir elementale ve etkili bir şekilde Mordain’e bırakmasını gerektirirdi. Yönettiği şeyi kaybetme riskini alacak kadar aptal değildi. Ybaris ve büyücüler üzerindeki kavrayışı şiddetli ve Vin’nyla’ya olan yakınlığının benzersiz olduğu söyleniyor. Bir düşünceyle bir insanın ciğerlerindeki havayı çalabildiğini duydum...” Wendeline ile aynı beyaz-altın önlükleri giymiş, omuzları kambur üç kadın görünmeyen bir kapıdan tapınağa girerken sesleri giderek uzaklaştı. Yaşlarından ötürü saçları gri ve beyazın çeşitli tonlarında olan bu kadınlar, sunağa doğru hareket etmeden önce Wendeline’a başlarını salladılar. “Korkarım zamanımız tükendi ama sanırım bugün sindirmen için sana çok şey verdim,” diye sözlerini bitirdi.

Sindirecek ve çözmeye çalışacak çok şey vardı. Ama asıl soru şuydu: New York’tan gelen bir insan mücevher hırsızı, tüm bunlarda nasıl bir rol oynuyordu?

On Sekizinci Bölüm

“Geri dönerken alışılmadık derecede sessizsiniz, Majesteleri.” Elisaf, bir dizi açık kapıdan kaleye girerken durakladı. Hava boğucu, güneş parlaktı. Yine de mumların ışıkları yakınlarda titriyordu.

“Sadece düşünüyorum.” Meraklı bakışların beni takip ettiğini hissettim. Yanlarından geçerken muhafızlar, soylular ve hizmetkârlardan selam ve reveransları yakaladım. Hizmetçiler, etrafta gerçekten güvende hissettiğim tek kişilerdi, artık herkesin izin verilirse boynuma saplanacak dişleri olduğunu biliyordum çünkü.

Sofie, Islor’luların benim ne olduğumu bulamadıklarını söyledi ama ben hâlâ nedenini anlamıyordum ve Wendeline’in tarih dersi buna pek ışık tutmamıştı. Tek yapmayı başardığı şey, beni bu Nymphaeum’a ve buradan çıkmak istersem başarmam gereken görünüşte basit olan göreve karşı temkinli kılmaktı. Wendeline’in Malachi hakkında söyledikleri doğruysa, o zaman beni buraya bu taşı çalmam için göndermenin başka bir nedeni olabilirdi. Muhtemelen korkunç sonuçları olan korkunç bir şey.

“Sohbetlerimizi özlüyorum.”

Elisaf’ın sesi beni düşüncelerimden ayırdı.

“Ha?”

“İzin verilseydi, dün gece sizinle bir sohbet gerçekleştirmek isterdim.” Mahcup bir şekilde gülümsedi. Gözyaşlarının eşiğinden ben terkedildiği için özür dilemeye çalışıyordu.

Artık ona kızmanın bir faydası yoktu. Ayrıca burada sahip olduğum birkaç arkadaştan biriydi. Onu kendimden uzaklaştırmak akıllıca olmazdı. "Seacadore'lu olduğunu söylemişsin. Bu gerçek miydi?" Hafif aksanı kesinlikle onun bir yabancı olduğunu söylüyordu.

"Size asla yalan söylemedim, Majesteleri. Sadece bazı detayları atladım." Ciddi bakışları benimkilerle buluştu, sesi dışarıdan duyulmasın diye temkinli ve alçaktı. "Başka bir hayatta Seacadore'luydum. Ben bir gemi işçisiydim ve sık sık Kader Kanalı'ndan Islor ve Kier'e seyahat ederdim."

"Buraya mı gelmek *istedin*?" Bu Islor'lu ölümsüzlerin ne olduğunu bile bile?

Gülümsedi. "Genç ve saftım. Kaderin musallat olduğu bu diyarda, hem ölümlü hem de ölümsüzün birlikte yaşaması benim için büyüleyiciydi. Cirilea'nın zaman zaman hareketli olabilen gece hayatının tadını çıkarmak için limandan ayrılırdım. İmkânınız varsa tavsiye ederim."

Sadece güldüm. "İçimden bir ses şehrin gece hayatının tadını çıkarmama izin verilmeyeceğini söylüyor."

"Belki de haklısınız." Başını eğdi. "Saldırıya uğradığımda akşamı Keçi Tepesi denen bir yerde bir sürahi bal likörü içinde geçirmiştim ve odama gidiyordum. Ölümsüz beni meyhanenin dışındaki bir ara sokakta yakaladı. Hizmetçi kelepçem yoktu, bu yüzden ona göre adil bir avdım. O zamanlar işler farklıydı. Onunla savaşmayı denedim ama o çok güçlüydü ve ben de sarhoştum.

"Zander bize rastladı. O gece şehirdeydi, bazen yaptığı gibi halkın arasında gölgelerde geziniyordu. Saldırganımı durdurdu ama artık çok geçti. Adam hastalığı bana bulaştırmıştı."

Bu küçük bilgiyi Zander için bir kenara yazdım. "Neden?"

Elisaf omuz silkti. “Ona sormadım.”

“Ne oldu?”

“Saldırғанım alenen ve vahşice infaz edildi. Seacadore’lulara bir barış teklifi olması gerekiyordu. Islor’un onlarla ilişkisi önemlidir ve insanların kendilerini güvende hissetmeye ihtiyacı vardır. Artık eve dönmeme izin verilmedi. Seacadore bizimle ticaret yapmaktan zevk alıyor olabilir ama kesinlikle bizi topraklarında istemiyorlar. Zander bana acıdı. Doğru dönemde bana yardım etti ve ben de kraliyet muhafızları için asker oldum.”

“Demek ki şefkatli olmayı da becerebiliyor.”

“Elbette. Yine de söylemeye cüret edeceğim, siz bunu zaten biliyordunuz, değil mi?”

Corrin’le Boaz’a merhametiyle, kenar mahalledeki aksayan ihtiyara gösterdiği şefkatle. “Beni kullanıyor,” diye hatırlattım Elisaf’a, sanki sarkacı Zander’ın hiçbir çekici özelliğinin olmadığı daha rahat bir yöne doğru sallamak istercesine. O an farkına vardım. “İşte bu yüzden senin bir kadere ya da elemente yakınlığın yok.”

“Çünkü ben Nymphaeum’un gücüyle değil, enfekte edilerek doğdum,” diye onayladı.

Sormadan tereddüt ettim. “Bunu mu tercih ediyorsun? Olduğun şey olmak tercihin mi olurdu?”

“Bazen. Bazen değil. Burada ölümlülere karşı davranışlara bayılmıyorum.” Kaşları derinden çatıldı. “Seacadore’daki hayatımı hatırlıyorum, yemek masasında annem ve babamla kız kardeşlerimin karşısında oturup hangi yolları seçebileceğimizi tartışıyorduk. Sonsuz gibiydiler. Buradaki faniler masanın etrafında oturup aynı tartışmaları yapmıyorlar. Tabii fantezileri dışında.”

“Belki de bu konuyu arkadaşın kralla konuşmalısın.” O sorunun bir parçası ve çözümü de olabilirdi.

“Zander’ın şu anda yürürlükte olan sistemle ilgili bir sorun yaşamadığını varsaymayın.”

“Tabii. Şu anki durum onu dehşete düşürüyor olmalı. Dün gece de öyle görünüyordu zaten.” Gerçi o köle de içinde bulunduğu kötü durum yüzünden perişan görünmüyordu.

“Karmaşık bir durum.”

“Aslında değil. Ölümsüzlere ihtiyaç duyduklarını istedikleri zaman alabilecekleri öğretildi ve iki bin yıl sonra bile değişmeyen ölümlüler ya bu istekler karşısında diz çökerler ya da ölürlere ama her iki şekilde de kan dökerler.”

“Sanırım böyle söyleyince kulağa oldukça basit geliyor.” İç çekti. “İsyanlar oldu. Ölümlüler kan hizmetlisi sisteminin sonu için savaştı. Geçen sefer onlar için kötü sona erdi. Çünkü ölümsüzler çok güçlü.”

“Ama kralın desteğiyle kazanabilirlerdi. Bununla gerçekten bir sorunu varsa, neden bir şeyler yapmıyor?”

“Bu unvana sahip olduğunda sihirli bir değnek kullandığına inanıyorsunuz.” Elisaf’ın kahverengi gözleri, sanki istenmeyen kulakların konuşmamızı takip etmemesini sağlamak istercesine çevremizi taradı. “Zander yıllardır ölümlülere seçme şansı verilen ve kanlarının bir bekçinin değil, kendi malları olduğu bir Islor’dan söz etti. Ölümlüler onu canıgönülden destekliyor. Teoride bazı ölümsüzler de destek veriyor. Fakat diğerleri şiddetle karşı çıkıyor. Değişim getirmesi için babasını ikna etmeye çalıştı. Kral Eachann onun radikal olduğunu düşündü. Zander’a kendisiyle aynı fikirde olduğunu söyleyecek kadar da ileri gitti ancak bu Islor’da asla olmayacaktı ve bunu yapmaya çalışmak saltanatlarını mahvetmek anlamına gelecekti.

“Artık Zander kral ve saray halkı onun nerede durduğunu biliyor. Ona karşı çıkanlarla gerilim artıyor. Bazıları insanlara çok

fazla egemenlik vermenin Islor'un refahını tehdit edeceğinden korkuyor. Diğerleri, onlara yardımcılık yapan ölümlü ailelerini kalmaya ikna etmek için para verme fikrine hiç hevesli değil."

"Ve herkesin istediğini elde etmesinin bir yolunu bulamıyorlar mı?"

Elisaf'ın gülümsemesi sabırlıydı. "Ne yazık ki türümüzün çoğu böylesine fedakâr bir doğayla kutsanmış değil. Ancak söz konusu hayatta kalma olduğunda, özverili olmak daha zordur, bahane bulmaksa çok daha kolay. Bu bizim türümüz için geçerli ama diğerleri için de öyle."

Öfke beni deli ediyordu. Hayatta kalmak ve bahane bulmak hakkında bir iki şey biliyordum. Hiç şüphelenmeyenlerden aldığım her cüzdanı, doları ve mücevheri haklı çıkarmak için yıllarımı harcamıştım. Farklı bir yaşam tarzı denemekten daha kolaydı. Yine de bu, yaptığımın yanlış olduğunu bilmediğim anlamına gelmezdi.

En azından benim çaldıklarım maddi şeylerdi.

Bu ölümsüzlerse insanların hayatlarını çalıyorlardı.

Ancak Elisaf'ın açıklaması, buranın dinamiğini daha iyi anlamama yardımcı olmuştu. "Bu yüzden mi Zander, birinin Islor'luları kendisine karşı topladığını düşünüyor?"

"Zander'ın Islor için yaptığı planlardan korkuyorlar." Başını onaylayarak salladı. "Eachann kraliçenin tahtını bizden biri olmanın nasıl bir şey olduğu hakkında hiçbir fikri olmayan bir Ybaris'liye verdiğinde diyardaki gerilim zaten yüksekti. Bunu, ne olduğunu unutmayı tercih eden bir kralla birleştirirseniz, hamle yapmaya başlayacak kadar cesur düşmanlarınız olur."

Elisaf'ın sözleri özellikle Zander'inkilerle birleştğinde, omuzlarıma rahatsız bir şekilde çöktü.

Birkaç saatliğine bizim bedenimizde yaşa diye.

Bu açlığın insafına kalmanın nasıl bir şey olduğunu anla diye
Hep bir belirsizlik.

İhtiyatlı davranışlar.

Bir Daaknar'la karşılaştırılmaya gösterdiği aşırı sinirli tepki.
Zander küstahlık yayıyor olabilirdi ama ne olduğuyla da gurur duymuyordu. Bu bende acıma uyandıran bir farkındalıktı.

"Kendinizi iyi hissediyor musunuz, Majesteleri? Yanaklarınız kızarmış."

"Ben iyiyim." Endişesini yok saydım. "Bu elbisenin içi yüz derece. Bayılmadan önce çıkarmam gerekiyor." Rahatsızlığımı vurgulamak için yakasını çekiştirdim. "Corrin'i boğacağım."

Elisaf kıkırdadı. "Öğle yemeği için sizi odanıza götüreceğim. Ve üzerinizi değiştirip hizmetçinize saldırmamanız için kapıda nöbette kalacağım. Annika daha sonra arazide size eşlik etmeyi teklif etti. Kral bundan hoşlanabileceğinizi düşündü," diye ekledi.

Annika'nın ne olduğunu öğrenmeden önce bu beni hoşnut ederdi. Şimdi? Sanırım hâlâ ederdi. Çünkü Annika'da, benden nefret etse bile takdir ettiğim kesinlikle gerçek olan bir şey vardı. Ayrıca bana zarar veremezdi. Onun için zehirliydim. Hepsi için zehirliydim. Bunda teselli buldum.

Ama şu anda bu dünyayla ilgili kucağıma atılan gerçekleri sindirmek için biraz yalnız kalmaya ihtiyacım vardı. "Üzerimi değiştirip dinlendikten sonra olabilir. Dün gece iyi uyuyamadım." Hiç uyudum mu ki?

Kaşı endişeyle çatıldı. "Pekâlâ, Majesteleri."

Bir adam, "Dur!" diye bağırdığında sendelemeden önce merdivenleri çıkmak için eteklerimi topluyordum.

Elisaf ve ben, aceleyle bize doğru yürüyen üç askeri görmek için döndük.

İçimi huzursuz bir duygu karıştırdı. "Neler oluyor?"

“Bilmiyorum.” Elisaf öne çıktı. “Bu nedir asker?”

Öndeki, “Kral, Prenses Romeria’nın mahkemede hazır bulunmasını istedi,” diye açıklamadan önce üçü de bellerini bükererek reverans yaptı.

“Yine mi?” diye ağızından kaçırdım. Daha dün oradaydım.

“Ne zaman?” diye sordu Elisaf.

“Şimdi. Onu acilen getirmemiz için gönderildik. Lütfen bizimle gelin.” Başka bir reverans ve “Majesteleri” mırıltısıyla üçü de topuklarının üzerinde döndüler. Benden onları takip etme beklentileri apaçık ortadaydı.

Koridorda onları takip ederken Elisaf’a bir bakış attım, kaygım artıyordu. Bu sabah konuştuğumuzda Zander’ın beni bu konuda uyarmamış olması canımı sıktı ve endişelendirdi. Daha iyi hazırlanana kadar beni kalabalıklardan uzak tutmak istediğini kendisi söylemişti. Şimdi ne değişmişti peki?

Korsakov’un beni depoda görmekte ısrar ettiği gecenin düşünceleri, içine girdiğim korkunç kan banyosu gibi anılar, sel gibi geri geldi.

Bir tuzığa mı çekiliyordum? Kim ya da ne olduğumu anlamış mıydı?

Olası gelmiyordu. Kendime bir rol oynadığımı hatırlatarak, üslubumu bundan etkilenmemek için eğittim. “Bugün taht odasında neler oluyor asker?” diye sordum ona Elisaf’ın yaptığı gibi hitap ederek.

“Ybaris’liler Eldred Ormanı yakınlarında yakalandılar, Ekselansları. Esir alındılar ve sorgulanmak üzere kralın huzuruna çıkarıldılar.”

Ybaris’li askerler. Bu, Prenses Romeria’nın adamları anlamına geliyordu. Ama Zander neden orada olmamı istiyordu? Hiçbirini tanımayacağım aşikârdı.

“Ve kral, Prenses Romeria’nın toplantıya katılması konusunda ısrar mı etti?” Elisaf da aynı düşüncelere sahip olmalıydı.

“Evet, efendim.”

Elisaf’a sorgulayıcı bir bakış daha attım.

Görevli muhafızım omuz silkti ama sonra bana her şeyin yoluna gireceğini söylemek istercesine kendinden emin bir gülümsemeyle baktı.

Taht odasına giden uzun salona vardığımızda yanaklarım yanıyor, dilim kavruluyor, yakamın çevresinde ve sırtımın ortasında ter birikiyordu. Büyük kapılar açık duruyordu. Baş döndürücü bir ses vızıltısı daha önce tam bir sessizliğin hâkim olduğu yere taşıyordu. Belki saray halkı normalde böyleydi, belki de düşmanlarının yakalanmasının heyecanıydı, kim bilir?

Elisaf, “Kim olduğunu hatırla,” diye fısıldadı.

“Sorun şu ki onların kim olduklarını hatırlıyorum.” Daha doğrusu, ne olduklarını. Vampirlerle dolu bir odaya giriyordum. “Sen zehirlisin” mantramdan gelen cesaret işe yaramıyordu. Şu anda tek yapmak istediğim saklanmaktı.

“Sana zarar veremezler.”

“*Onlar* bunu bilmiyorlar.”

“Hadi... Zaten bir Daaknar’la savaştın ve kazandın. Annika’nın böbürlendiği o pervasız cesaret nerede?” diyen Elisaf beni cesaretlendirmeye çalıştı. “Sen geleceğin kraliçesisin.”

“Kraliçe olmak istemiyorum,” diye tısladım ama ait olduğum yüksek sosyete etkinliğinde geziniyormuş gibi çenemi kaldırıp nefesimi düzene soktum. Muhafızım beni herhangi bir giriş veya anons yapmadan orta koridordan kürsüye doğru götürürken kalabalığın üzerine belirgin bir sessizlik çöktü.

Zander tahtında oturuyordu. Atticus ona doğru eğilerek kulağına bir şeyler fısıldadı. O gür, altın-kahverengi saçları, onun

büyüleyici yüzünü çerçevelemek için bir dalga halinde geriye doğru dökülmüştü. Zander'ı ilk gördüğümde olduğu gibi nabzım hızlandı. Bu heyecanın hiç yatışmamış olması can sıkıcıydı. Aslında artık beni idam etmekle tehdit etmediğine göre, dün gece ortaya çıkanlara rağmen ona karşı korkumu hızla kaybediyordum.

Zander benim yaklaştığımı fark etti ve ayağa kalkmadan önce kardeşine umursamaz bir tavırla elini salladı. En altta benimle buluşmak için on beş basamağı yavaş ve rahat bir şekilde indi. Herkes konuşmamızı beklerken odaya ölümcül bir sessizlik çöktü. Bir hayvanat bahçesi sergisinde hevesli bir izleyici kitlesinin önünde tanıtılan iki vahşi canavarmışız gibi hissediyordum. Şu soru havada asılı kaldı sanki: Birbirlerine pençeleri ve dişleriyle mi saldıracaklar yoksa çiftleşecekler mi?

Kesinlikle ikincisi değildi.

Zander, "Romeria," diye mırıldandı. Kralın saygıyla selamlaşma versiyonu olduğunu tahmin ettiğim şekilde başını hafif öne eğerek beni selamladı.

Artık birbirimize ilk isimlerle hitap ediyorduk demek ki. "Zander," diye hafif bir reveransla karşılık verdim.

İlk seferinde beni tuzağa düşüren o sarhoş edici gülümsemesini sergiledi ve ardından avcu yukarı bakacak şekilde elini uzattı.

Bunu kabul ettin. Terli parmaklarımı onun serin ve pürüzsüz parmaklarının yanına kaydırırken kalbim hızla çarpıyordu. Onun ne olduğunu bilseydim yine de kabul eder miydim?

Tabii ki yapardım, tıpkı Korsakov'un bukalemunu olmayı kabul ettiğim ve Sofie'yi o mezbahadan çıkarıp bir uçağa kadar takip ettiğim gibi. Yapardım çünkü bu bir amaca ulaşmak için bir araçtı ve ben de hayatta kalanlardandım.

Beni merdivenlerden yukarı çıkarırken ve “Yerini al,” diye fısıldarken kendime bunu hatırlattım. Soru sormuyordum. Küçük tahta oturdum.

Salonda bir mırıltı dalgası patladı.

Zander yanıma oturdu ve dirseğini aramızdaki tahtın koluna dayayarak avuç içi yukarıda olacak şekilde elini tekrar uzattı.

Parmaklarımı onunkilerin arasına kaydardım. Tuhaf ve zorlama hissettirse de yine de dokunuşu rahatsız edici değildi. Ona kaçamak bir bakış atınca, beni izlerken yüzünün donuk ve okunamaz olduğunu gördüm.

Gülümsedim çünkü Prenses Romeria böyle yapardı. Rol yapıyorduk. Garip ve karmaşık olsa da bunların hepsi bir gösteriydi. Ama işin bana en yabancı gelen yanı, uzun zamandır alıştığım gibi tek başıma olmamamdı belki de. Artık bir suç ortağım vardı.

Uğultular devam ederken Zander kulağıma eğilip “Bu sabahki tarih dersin nasıldı?” diye fısıldadı. Bu kesinlikle samimi bir hareketti, nefesi tenimi sıyrıyordu.

Bunun insanların önünde bir gösteri uğruna olduğunu bilsem de sesinin alçak tınısı ve yakınlığıyla nabzım hızlandı. Bana bu kadar yakın olmasının yarattığı tehlike... Yine de güvendedim gerçi. Ne de olsa ben onun için siyanür dolu bir zehir kutusuydum. Buradaki herkes için öyle. “Eğitici ama daha birçok sorum var,” diye cevap verdim.

“Niye şaşırmadım acaba?” dedi kuru bir sesle. Görünüşe göre içimdeki kargaşanın farkında değildi. Düşündüm de bunu saklamakta her zaman iyi olmuşum.

“Sabahın nasıl geçti? Başka misafirin var mıydı?” diye sordum. Dudakları seğirdi. “Sana bir süre olmayacağını söylemiştim.”

Sessizce kendimi azarladım. Bunu tekrar gündeme getirmek istememiştim ama düşüncelerim dağılmıştı ve ilk ağzımdan çıkan o olmuştu. “Burada ne yapıyorum? Ben kraliçe değilim.”

“Hayır, değilsin.” Kurnaz bakışları, izleyip beklerken hâlâ fısıldayan mahkeme görevlilerinin üzerinde gezindi. “Ama Ybaris’liler sorgulanmak ve cezalandırılmak için bana sunulurken senin tahta oturman davamıza yardımcı olabilir.”

“İşiniz bittiğinde idam edilecekler mi?”

“Sonunda. Evet.”

Zihnimde bir odun yığını görüntüsü belirince midem kasıldı.

Sırıttı. “Unutmuşum. Suçluları cezalandırmaya inanmayan bir kraliçe.”

“Cezalandırma bir şeydir. *İdam*sa tamamen başka bir şey... Bunu nasıl yapabildiğini anlamıyorum.”

“Ben yapmıyorum. Bunun için cellatlarım var.”

“Yine de emri sen veriyorsun.” Sofie benim yardımcım olmasına ve bıçağı Tony’nin boynuna dayalı olmasına rağmen emri verememiştim. Bu dünyada ben korkunç bir kraliçe olurdum.

“Önce onlardan hangi bilgileri alabileceğimizi göreceğiz. Benim topraklarımda ne yaptıklarını öğreneceğiz. Kim bilir, sıra idama gelmeden sorgudan bile çıkamayabilirler.”

“Bu içimi çok rahatlattı!” dedim alayla. “Bir şey yapmama ya da söylememe gerek yok, değil mi?”

Yaklaşıp fısıldarken nefesi yanağımda gezindi. “Ayrıca özellikle nefret dolu görünüyorsun ve onların kim olduğu hakkında hiçbir fikrin olmadığını kimseye belli etmiyorsun. Sessiz kalman da en iyisi.”

“Bununla başa çıkabilirim.”

“Ruh halin bu sabahtan beri pek düzelmemiş.”

Artan geriliminin bir kısmını serbest bırakmasını umarak iç çektim.

“Bu oldukça uygun bir kıyafet seçimi.” Bakışları elbiseme doğru kaydı. “Bugün Skatrana dağlarına gitmeyi mi planlıyordun?” Sesinde infazdan bahsetmeyi biraz olsun ertelemeyi uman alaycı bir kıvraklık vardı.

“Orası soğuk mu?”

“Ne yazık ki öyle duydum.”

“O zaman evet. Lütfen. Beni oraya götür. Aslında, muhafızlar beni çağırdığında bu şeyi ateşe vermek için odama gidiyordum, bu yüzden planlarımı mahvettiğin için teşekkür ederim.”

Gülüşü karanlıktı. “Onu senin için seve seve yakarım.”

“Ben hâlâ içindeyken mi?” diye karşılık verdim. Malachi’in elementine olan yakınlığı nasıl çalışıyordu? Bunu yapabilir miydi? Bir düşünceyle birinin giysilerini ateşe verebilir miydi?

“Saçmalama. Önce elbiseni benim için çıkarırsın.” Gözleri benimkilere takıldı, sözleri beni utandıran müstehcen bir tondaydı. Kulağıma, “Her hareketimizi izliyorlar,” diye fısıldadı, başparmağıyla parmak eklemlerimi okşadı, ardından bir kez daha. “Rahatlaman gerekiyor.”

“Deniyorum. Bu sadece... Bu çok fazla.” Ve bunların hepsi performansın bir parçasıydı. Benimle kasıtlı olarak flört ediyor, yanaklarımı kızartacak ve kanımı harekete geçirecek şeyler söylüyordu çünkü birbirine âşık olan insanlar böyle davranabilirdi. Prenses Romeria ve Zander, her bakımdan böyle davrandılar, aptal âşık rolü oynadılar. Buna şaşırmamalıyım ama yine de nabzım hızlandı.

Zander bu oyunda tehlikeli derecede iyiydi.

Etrafıma bakınırken sakinleştirici bir nefes aldım. Boaz’la bir şeyler konuşan Atticus’a odaklanıp “Kardeşin Annika’ya çok benziyor,” dedim.

“Şaşırmadım. Ondan birkaç dakika önce doğdu.”

Kaşlarım şaşkınlıkla havaya kalktı. “Onlar ikiz mi?”

“Evet, Annika unutmaya çalışsa da. Nymphaeum tarafından kutsanmış türünün ilk örneği.”

“Anlaşamıyorlar mı?”

“Bazı günler diğerlerinden daha fazla.”

Atticus’un bakışları bir an olduğu yerden bize döndü. “Peki, kardeşin bu planın hakkında ne düşünüyor?” Belli ki Atticus, Zander’in güvendiği yakın çevresindendi. Kardeşleri kadar onun da Prenses Romeria’dan nefret etmesi için çok nedeni vardı ve savaş odasındaki o görüntü bir göstergeyse, benden de nefret ediyordu.

“Dikkatli olmalısın.” Zander tekrar kulağıma doğru eğildi. “Mahkemedeki bazı kişiler, yıllarca güç ve zenginlik için planlar yaptıktan sonra dudak okumakta ustadırlar. Seninkini okumalarını istemem.” Ağzı yanlışlıkla tenimi sıyırdı ve tepki olarak tüylerim diken diken oldu. Neyse ki daha sonra biraz uzaklaştı. “O buna katılmıyor,” diye sorumu cevapladı.

Aniden sözlerime dikkat ederek oyalandım. “Neden?”

“Bunun zaman kaybı olduğunu ve sorunlarımızı ordumuzla halletmemiz gerektiğini düşünüyor. Ama o genç ve hâlâ her savaşın daha güçlü olan tarafından kazanılabileceğini düşünüyor.”

“Ybaris’in yaptıklarını yapmak için bir orduya ihtiyacı yoktu.”

“Kesinlikle. Sadece birkaç iyi konumlanmış ve özellikle ikna edici düşman yeterdi. Yine de kapının dışında bir tabur kamp kuracak kadar sağduyuya sahip olduğu için şanslıydık. Ybaris’lileri ve Lord Muirn’in adamlarını ele geçirmeyi kolaylaştırdı.” Duraksadı. “Atticus benim Saoirse ile evlenmem gerektiğine inanıyor. Lord Adley’nin kızı. Cirilea ve Kettling’in birliğini sağlamlaştırmanın herhangi bir ayaklanmayı bastırmaya yeteceğini düşünüyor.”

Kettling. "Güneydoğu tarafında." Bu ismi haritada gördüğümü hatırladım.

"Evet. Büyük ve önemli bir liman kenti. Sadece Cirilea'dan sonra ikinci sıradalar. Kier ile hatırı sayılır ticaret yapıyorlar ve önemli bir nüfusa sahipler. Babalarımız evliliğimizi ayarlama-dan önce Saoirse ile evlenmem bekleniyordu. Hiç acelem olma-masına rağmen ben bile bu evliliği yapacağımı varsaydım. Lord Adley, tabii ki kızının Islor'un bir sonraki kraliçesi olmak için en uygun seçim olduğuna inanıyordu. Özellikle Kral Barris'in bize söz verdiğinin aksine bu düzenlemeden ve evlilikten herhangi bir insan veya büyücü çıkaramayacağımız için bir Ybaris'linin burada oturmasından memnun değil."

"Belki de haklıdır."

"Belki de bana karşı kendini önemsiz hale getirmek için bu kadar da acele etmemelisin." Dudakları yine kulağımın üzerinde kayınca artık bunun tesadüfi olduğunu düşünmemeye başladım. Benden bir tepki almaya çalışıyordu. Ya da beni test ediyordu. Dikkatini konuklarına çevirmeden önce gözlerimle buluşmak için geri çekildi.

Beni gelişigüzel bir şekilde tekrar tehdit etmesi öfkemi alevlendirdi.

Zander bu oyunu oynayabilirdi ama ben de yapabiliyordum.

Cesaretimi zorlayarak yaklaştım, kendimi koluna yasladım ve onun tatlı odunsu kokusunu içime çekmek için bir saniye bekledim. "Yine de senin için her geçen dakika daha önemli hale geliyorum gibi görünüyor," diye fısıldadım. "Hainleri ortaya çıkarmak, Neilina'nın ordusunu uzak tutmak ve tatsız bir evlilikten kaçınmak için?" Gerçek şu ki Islor'un siyaseti ve gerilimi hakkında ne kadar çok şey öğrenirsem, çok amaçlı bir araç olduğumu o kadar çok hissediyordum.

Göğsü derin bir nefesle yükseldi. “Kettling’deki durumun, aramızdaki bu mevcut anlaşmanın faydalı olmasının bir başka nedeni olduğu doğru.”

Geri çekilip altımızdaki yabancı yüzleri incelerken memnuniyetle gülümsedim. Çok fazla tanımadığım yüz vardı. Zander’ın Prenses Romeria ile işbirliği yaptığına bu kadar emin olduğu kişi şu anda bu odada mı bulunuyordu? Zander’ı masum olduğuma nasıl ikna ettiğimi merak ederek beni mi izliyorlardı?

Şahin gibi kara bir çift göz dikkatimi çekti. Siyah saçlı, uzun boylu, zayıf bir kadındı. Kendisi gibi siyah saçlı ve soluk tenli bir adamın yanında duruyordu. Dudakları hızlı -muhtemelen dostça olmayan- kelimelerle hareket ediyordu. Keşke onları okuyabilseydim. İlgimi çektiğini anlayınca çenesini kaldırdı ve meydan okumadan başka bir şeyle karıştırılamayacak kibirli bir bakış attı.

“Saoirse ön sırada olamaz, değil mi?”

Zander’ın ağzı köşelerde kıvrıldı. “Nasıl tahmin ettin?”

“Beni canlı gördüğü için kesinlikle mutsuz.” Ve yüzündeki ekşi ifadeye bakılırsa beni burada görmekten de mutlu değildi. Bu, o gün yol boyunca gösterilen zayıf reverans çabasını açıklıyordu. Bu Saoirse kendini hem Annika’nın hem de Prenses Romeria’nın üstünde görüyordu anlaşılan.

“Sanırım hayır. Bir Ybaris’li onun tahtını çaldı, birçok fısıltıya göre Islor’da hüküm sürecektir aklı olmayan biri.”

“Duydum. Gelecekteki kral için kendimi kandırıyormuş gibi davranmakla meşguldüm.”

Dudakları kıvrıldı. Sinirim bozulmuştu. Tüm bunlar yaşanmadan önce Zander da Prenses Romeria’ya âşık oluyordu ve bu bir rol değildi. “Saoirse, seni Islor’un kraliçesi olmaya uygun bulmamak için her türlü nedeni arayacaktır, böylece o ve babası mahkemeyi Kettling ile bir birleşme lehine çevirebilirler.”

"Ölümlülere özgürlük konusundaki görüşlerini desteklemiyorlar sanırım?"

Bocaladı, gözleri Elisaf'a kaydı. "Hayır, desteklemiyorlar." dedi.

"Ve bunu yapabilirler mi? Kiminle evleneceğine senin yerine karar verebilirler mi?" Bir izleyici kitlesine komplo ve ihanet hakkında fısıldamak tuhaftı ama yine de Zander bunu yapmaktan zerre kadar çekiniyor gibi görünmüyordu. Ne de olsa o kraldı. İstedikini yapardı.

"Hayır. Ve denedikleri için kesinlikle öfkemi hak edecekler ama kuzeydeki Neilina'nın baskısı ve Islor'da büyüyen çekişme göz önüne alındığında, bunu kumar oynamaya değer görebilirler. Kettling'in gücüne arkamda ihtiyacım var, karşımda değil. Bunu biliyorlar ve bunu kendi lehlerine kullanacaklar. Lord Adley'nin Islor'a hükmetmek istediğine şüphe yok. Kızı kraliçeyken bunu yapmak daha kolay olurdu ama beni tamamen ortadan kaldırmaya kalkışmaları ihtimalini de göz ardı etmem."

"Ybaris'liler ile birlikte gizliden çalışıyor olabilirler mi?"

Zander başını olumsuz anlamda salladı. "Senin türünden nefret ediyor. Onlarla asla ittifak kurmaz ama bana karşı bu silahlanma çağrısının arkasında onun olduğuna inanıyoruz. Gizlice tabii. Mahkemede diğer lordları ve leydileri endişeleri konusunda ikna etmeye çalışacak, böylece desteklerini kendi yoluna yönlendirebilecek."

"Yani şu anda uğraşman gereken birden fazla düşmanın var, bunu mu söylüyorsun?"

Sırıttı. "Evet, aynen öyle. Karşılaştığım her düşman için adını veremediğim on düşman var ama onlar her zaman oradalar ve bir açığımla bekliyorlar."

"Hangisine odaklanıyorsun?"

“O an hangisi en tehlikeliyse ona.”

Saoirse'ya doğru bir bakış daha attım. Ondan bahsettiğimizi biliyor muydu? Ölmemi istiyor olabilirdi ama bahse girerim bir kraliçe gibi davranmasını biliyordu. Ondan birkaç ders almaya dayanabilirdim.

Her zaman böyle hayatta kalmıştım. İzleyerek, öğrenerek, çevreme uyum sağlayarak. Korsakov bana evcil bir hayvanmışım gibi bir lakap verirken haksız değildi. “Haininizi bulduğunuzda ve bu küçük maskaralık sona erdiğinde sen hâlâ onunla evlenebilirsin eğer istersen. Parmağımı aramızda sallayarak konuşurken sesim hissettiğimden daha güvenli çıktı.

“Önce odama birini getirdiğim için beni azarlıyorsun, şimdi de bana eş mi seçiyorsun? Bu her an daha eğlenceli hale geliyor.”

“Yalnızca yardım etmeye çalışıyorum. En azından o güzel.” Çığ düşmeye hazır, karla kaplı bir dağ sırası gibi güzeldi. Ama daha da önemlisi, ben Islor'dan çıkış yolumu bulduktan çok sonra da o burada olacaktı.

“Saoirse kinci, manipülatif ve narsist. Ve güzelliğe gelince...” Gözleri yüz hatlarımda gezindi. “Daha önce bunun benim başıma neler açtığına bir bak,” diye ekledi.

Bunu gerçekten kastettiğinden şüphe etsem de iltifat karşısında kalbim tekleli.

Düzeltilmeden önce ifadesinde şaşkınlık belirdi. “Yerin kalıcı olmadan önce bu tahtı boşaltman için planlar yapıyorsa şaşır-
mam. Ne pahasına olursa olsun ondan kaçınırdım.” Gözleri ağzıma indi ve sanki beni herkesin önünde öpecekmiş gibi oldu.

Keskin bir şekilde nefes aldım.

Ufak bir gülümsemeyle kalabalığa döndü.

Onun için her şey bir oyundu ve ben kaybediyormuşum gibi hissediyordum. Tekrar eğildim, bu sefer alt dudakımın

Zander'ın kulak memesinin altındaki deriyi sıyrmasına izin verdim. "Başka kimi bilmem gerekiyor?"

Zander boğazını temizledi. Başını eğip cevap vermeden önce bir an bekledi. "Seninle tüm mahkemeyi gözden geçireceğim ama şimdi buna zamanımız yok. Birkaçına işaret edebilirim. En solundaki o tamamen siyahlar içindeki adam, Lord Telor."

İşaret ettiği yöne bakınca rütbeli bir asker üniforması giymiş, uzun beyaz saçlarını atkuyruğu şeklinde toplamış, uzun boylu, asil bir adam gördüm. Yanındaki bir adamla konuşuyordu. "Lyndel'den." Bu ismi hatırlıyordum.

"Doğru. Onunla hiç tanışmadın. Aileme ve davamıza sadık olmaya devam ediyor. Devam eden vadi sınır kontrolünü yönetiyor."

"Eğer o buradaysa, adamlarına kim liderlik ediyor?"

"Oğlu, Braylon. Ona gülümseyişinin sahte olabileceği kadar samimi olmasını sağlamak akıllıca olacaktır. Yanında duran uyumlu yeşiller içindeki çift, Lord ve Leydi Quill. Muir'nin hayatta kalan ailesinden toprakları ve unvanı aldıktan sonra onları Innswick ile ödüllendirdim."

Beni izleyen genç görünümlü çifte baktım. "Bizi de onaylıyorlar sanırım?"

"Belki. Belki de değil. Ama onlara bahsettiğim beklenmedik şansla asla karşı ses çıkarmayacaklar. Yanlarında sırasıyla Bythesea Lordu Sallow ve Wingsby Lordu Edevane var. Onlar da bana ve Islor vizyonuma sadık sayılır. Saoirse'nın yanındaki adam, babası Lord Adley. Sana onun amaçlarından bahsettim, bu yüzden sahip olduğu çekicilikten başka hiçbir şeye şaşırmamalısın. Kaygan diliyle bir rahibeden cübbeyi uzaklaştırabilir ama her zaman kendisine uygun bir amacı olduğunu varsaymalısın. Aralarında en çok sıra dışı konuşan o ama bunu öyle bir

zarafetle yapıyor ki mahkemenin onayını almadan onu cezalandırmak zor.”

“Ve bu önemli mi? Onların onayı?” Herhangi bir demokrasi belirtisi görmemiştim. Gerçi bu duvarların içindeki aristokratların keyifli günlük sosyal hayatları ve kenar mahallelerde oyalanıp ölmeyi bekleyenlerin yaşadığı zorlu koşullar dışında pek bir şey gördüğüm söylenemezdi. Arada bir şey olmalıydı. “Neden topraklarını elinden alıp başka birine vermiyorsun?”

Zander neşesiz bir sesle güldü. “Bu kesinlikle Neilina’nın yapacağı bir şey. Ama sebebim yok. Yalnızca aşılmaz bir ihanet kanıtının sunulduğu durumlarda uygun görülür ve Adley yakalanmayacak kadar akıllıdır. Sırf denediğim için bana karşı ürkütücü bir sempatizan ordusu kurardı.”

Kürsüdeki konumumuzdan, taht odasının ötesindeki uzun salonu net bir şekilde görebiliyorduk. Küçük bir asker alayı şimdi onun yanında yürüyordu. Yaklaşan botlarının ve zırhlarının takırtısı lordlara ve leydilere benden başka bakabilecekleri başka bir şey verince birçoğu izlemek için döndü. Gelenlerin ortasında yürüyen kirle kaplı beş tane yüz vardı. O gün savaş odasında ilk kez gördüğüm deri kıyafetli kadın da onlarla birlikte yürüyordu, üzerine kan ve çamur bulaşmıştı.

“O kim?”

“Abarrane mi? Islor ordusuna liderlik ediyor. Onlar bizim seçkinlerimiz, en ölümcül askerlerimiz.”

“Peki, o biliyor mu?” Ona keskin bir bakış attım. O kadar yakın oturuyorduk ki kendimi onun uzun kirpiklerine hayranlıkla bakarken buldum.

“O biliyor. Adamları bilmiyor,” diye soğukkanlılıkla yanıtladı, görünüşe göre yakınlığımızdan benim kadar etkilenmemişti.

Derin bir nefes aldım ve soğukkanlılığını taklit etmeye çalıştım. “Yani beni canlı canlı derimi yüzmekle tehdit etmesi de bir rol müydü?”

“Hiçbir şekilde rol yapmıyordu. Bunu daha önce yaptığını gördüm. Yine de gücenme. O kimseyi sevmez. Bana bile zar zor tahammül ediyor.”

Ürperdim. “Seni sana zarar vermekle tehdit etti mi?”

Gözleri dudaklarıma kaydı. “Vücudum için birkaç şey yapmayı önerdi ama bunların bana zarar vereceğinden şüpheliyim.”

Sözlerim boğazımda düğümlendi. Hangisinin daha şaşırtıcı olduğunu bilemedim. Zander’ın bunu bu kadar gelişigüzel söylemesi mi yoksa savaş şeflerinden birinin ona bu tür şeyler teklif etme küstahlığını göstermesi mi?

Uygun bir karşılık bulmamı izlerken Zander’ın gözleri keyifle parladı. Beni kızdırmaktan zevk alıyordu.

“Peki, senin tipin olmadığını biliyor mu?”

“Peki benim tipim nedir, lütfen söyle?”

Böyle bir konuşma yapmanın ne yeri ne de zamanıydı ama yine de kendimi “Gülen, hoş, yumuşak başlı,” diye fısıldarken buldum. “Geçen sefer işime yarayan bu değil miydi?”

Zander’ın sert dikkati yaklaşan insan grubuna kaydı. “Artık kesinlikle öyle biri değilsin,” dedi.

Askerler kürsüden birkaç adım ötede durup pejmürde adamları bilekleri prangalanmış, sıra halinde yalnız bıraktılar.

“Öne çıkın,” diye emretti Zander. Rahat, şakacı ses tonunun tüm izleri kaybolmuştu.

Mahkûmları ittiler. Tökezleyenler oldu, ikisi de dizlerinin üzerine düştü.

Yapılan bu sert muamele, Boaz’ın beni kuleye ittiği ve dizimin taşa çarptığı günün anısını canlandırdı. Kendimi durdurmadan yüzümü buruşturdum.

Zander'ın eli benimkini sıkınca uyarıyı basit bir hareketle hissettim. Herkes tepkimi izliyordu. Sebebi ne olursa olsun bu Ybaris'lilere sempati gösteremezdim.

Sadece bir adam ayakta kalmayı başardı ve başını kaldırıp benim tahtta oturduğumu gördüğünde mavi gözleri şokla açıldı.

“Sevgili prensesinin öldüğüne inandın, değil mi?” Zander alay etti. “Maalesef beni öldürmediğin gibi onu da öldürmedin. Korkmayın, Ybaris ve Islor arasındaki birlik devam edecek ve Ybaris karşılığında hiçbir şey alamayacak. Malachi'ın iblisinden doğuracağı yavrular nasıl görmek için sabırsızlanıyorum.” Zander onu kışkırtıyordu. Bunu yapmaktan zevk alıyordu. Bunu bana da yapmıştı.

“Barış görüşmesi talep ediyorum,” dedi adam derin, otoriter bir ses tonuyla, onun basit bir askerden daha fazlası olduğunu düşünmeme neden oldu.

Abarrane'den gelen hızlı bir tekmeyle hızla dizlerinin üzerine çöktü. “İzin verilmedikçe konuşmayacaksın, mahkûm!” diye bağırdı asker. “Ve kraldan hiçbir şey istemeyeceksin.”

“Ama ben...” Sözlerini yüzünü buruşturarak kesti, Abarrane'in kılıcının ucu ensesine saplandı.

“Tek kelime etme yoksa gırtlığını bıçağımla dilimlerim.”

Adam dudaklarını sıkıca bastırdı. Bakışlarını Zander'inkilerle değil, benimkilerle buluşturmak için kaldırdı. Bana sessizce yalvarırken o gözlerde derin bir tanışıklık duygusu vardı.

Prenses Romeria onu iyi tanıyor olmalıydı.

Sanırım bu grubun lideri oydu. Yılgın ve zayıf görünüyorlardı, bilekleri bağlı, giysileri yırtık pırtık, yüzleri yara bere, kan içinde ve acıdan kaşları çatılmış. Her birinin ön kolunda, sanki biri onları kesmiş gibi açık birer yara vardı.

Abarrane'in kılıcını kontrol ettim. Zander'ın merth'ten yapılmış hançeri gibi kandan temizlenmişti ve parıldıyordu. Ve bu mahkûmların hepsi Ybaris'liyse, o zaman bir elemente yakınlıkları olduğunu varsaymak güvenli bir tahmindir. Zander'ın bana yaptığı gibi, o halkaları silah olarak kullanmalarını engellemek için hepsini kesmiş olmalıydı.

"Topraklarımızda kaç kişi kaldınız?" diye sordu Zander.

Sessizlik oldu.

"Nerede saklanıyorsunuz?"

Daha fazla sessizlik.

Abarrane bıçağının ucunu esmerin boynuna bastırdı. "Cevap vereceksin. Şimdi!"

"Bana izin verdiğinde cevap vereceğim, daha önce değil," dedi adam yüzünü buruşturarak.

"Kraliçe Neilina ailemi öldürttüğünde diplomasi zamanı sona erdi. Cevapları öyle ya da böyle sizden alacağız." Zander'ın mahkûmlara yönelttiği gülümseme tehditkârdı. "Ve sonra halkımıza karşı işlediğiniz suçlardan dolayı infazla karşı karşıya kalacaksınız. Çekin şunları gözümün önünden!"

"Majesteleri, izin verirsiniz." Lord Adley öne çıkıp kendisini ne kadar yüksek gördüğünü ima eden sığ bir reverans sundu.

Ondan şimdiden hoşlanmıyordum.

"Ne var, Lord Adley?"

"Ybaris prensesinin söyleyeceklerini duymak istediğimizi söylediğimde, sanırım salondaki herkes adına konuşuyorum. Ne de olsa bunlar onun halkı." Kızının ışıltısına uyan kömür karası gözleri bana baktı.

Nefret dolu görün, sessiz kal. Bunlar yapabileceğim şeylerdi.

Ama tüm bu insanlarla konuşmak planın bir parçası değildi.

“Majesteleri henüz taç giymedi ve saray meseleleri hakkında konuşması gerekmiyor,” dedi Zander soğukkanlılıkla ama vücudundan gerginlik yayılıyordu, parmakları benimkilerin arasında kenetliydi.

“Ama taç giyme töreninden, hatta yemin töreninden önce onu tahta oturttuğunuz düşünülürse, belli ki Majestelerinin görüşüne bu kadar değer vermişsiniz. Cesur bir hareket, Islor’un tarihinde ilk kez diyebilirim. Elbette, alçakgönüllü hizmetkârlarınız olarak mahkeme, kulağınızdaki böylesine saygın bir sesi duymaktan fayda sağlayabilir.” Destek arıyormuş gibi odaya göz gezdirdi. Çok sayıda kafa onaylar biçimde sallandı.

Zander haklıydı. Adley aldatıcı bir yıldı. Zekiydi de. Zander’ın ona karşı çıkmasını zorlaştırmıştı. Yoksa benim fikrimi itibarsızlaştırmış olacak, bu da akla bugün neden tahtta olduğum sorusunu getirecekti. Güzel görünmek, fısıldamak ve el ele tutuşmak dışında ki yaptığım tam olarak buydu.

Cesareti olmayan bir kraliçe. Yönetmek için fazla hassas. Bu fısıltıları başlatanın Adley veya Saoirse olmasına şaşırırmazdım, özellikle Saoirse’nın şimdi babasının arkasında kendini beğenmiş bir gülümsemeyle durduğu düşünülürse.

Öfkem alevlendi. Beni tüm bu insanların önünde aptal durumuna düşürmek istiyorlardı.

Yanımda Zander’ın dişleri gıcırdadı. “Size zaten söylediğim gibi...” diye söze başladı.

“Duymak istediğiniz nedir, Lord Adley?” diye araya girdim. Sesim devasa salonda dolaşırken bana bile yabancı geldi. Zander uyarmak için elimi sıktı. Ben de onunkini sıktım, kalbim gümbür gümbür atıyordu. Her ne kadar gölgelere sığınmayı tercih etsem de bunca zamandır bir kurda ihtiyaç olduğunda kuzuyu oynamam sayesinde hayatta kalmamıştım. “Annemin bana iha-

net ettiği mi? Zulümler işlediği mi? Kendi gündemiyle meşgul olduğu ve istediğini elde etmek için kızını feda etmek de dahil olmak üzere hiçbir şeyden vazgeçmeyeceği mi?” Bütün bunlar hem kendi annem hem de muhtemelen Kraliçe Neilina için geçerliydi. “Annem benim için öldü. Duymak istediğiniz bu mu?”

“Bu... ah... güven verici, evet.” Lord Adley bir an duraksadı. Mahkûm sırasına başını salladı. “Peki ya bu adamlar?”

“Ya onlar?” Zander’ın eli titrerken bile sinirimin sesime yansımaya izin vererek geri çekildim. Neyse ki kimsenin göremeyeceği kadar uzakta ve yüksekteydik. “Kraliçeleri adına cinayet işlemek için komplo kurdular ve bunun için cezalandırılmayı hak ediyorlar. Kralınız zaten öyle kabul etti. Bu karara daha fazla ne ekleyebilirim?”

Adley’nin kaşları çatıldı, şaşkınlığı belli oluyordu.

“Özür dilerim, farklı bir cevap mı bekliyordunuz? Yoksa farklı bir kraliçe mi? Belki de bir taht için fazla dayanıksız bir aptal?”

Lord Adley’nin gözleri fal taşı gibi açıldı. “Majesteleri. Ben asla böyle bir şey söylemek...”

“Umarım öyledir.” Zander’ın beni uyarmak için tekrar elimi sıkmasını, çenemi kapamamı söylemesini bekledim ama hareketsiz kaldı. Yine de muhtemelen eski Romeria’yı oynamak konusunda ikna edici bir iş çıkarmıyordum. “Beni tanıyanlara kendim gibi gelmiyorsam özür dilerim ama halkım tarafından bu kadar derinden ihanete uğramak sanırım kalbimi katılaştırdı. Ne Ybaris’e ne de bize zarar vermeyi planlayan hiç kimseye sevgi ve sadakat hissetmiyorum.”

Özellikle acı bir hap alıyormuş gibi görünen Saoirse’ya keskin bir bakış attım. “Ama fikirlerime o kadar değer verdiğiniz için minnettarım Lord Adley, henüz resmi olarak kraliçe olma-

mama rağmen beni bugün konuşmaya teşvik ettiniz. Bu birliğe verdikleri destek için Kettling'e teşekkür ediyoruz."

Yanımda Zander bir ses çıkardı.

"Evet, majesteleri." Duraksadı. "Belki de düşmanlarımıza adalet sağlamayı ve tabii ki bu birliği kutlamak için yaklaşan panayırda bir kraliyet öğünü verirsiniz." Bize doğru işaret etti.

Öğün. Zander bu kelimeyi daha önce kullanmıştı. Bunun ne anlama geldiğini bilmiyordum ama panayır ve kutlama kelimelerini anlıyordum. Onay için Zander'a bakmaya cesaret edemedim. "Evet, bunun uygun olacağına inanıyorum."

Kalabalıkta neşeden dehşete kadar bir sürü çelişkili ifadelerle dolu bir uğultu patlak verdi. Huzursuzluğumu tetikliyordu. Az önce neyi kabul etmiştim?

"Çok iyi." Bu sefer çok daha derin bir reverans sundu.

"Lejyon mahkûmları gözetip sorgulayacak," dedi Zander soğukkanlılıkla.

Abarrane'in dudakları, uğursuz bir gülümsemeyle büzüldü.

"Majesteleri, izin verirsiniz..." Görünüşe göre Adley sözünü birirmemiş, dikkatini tekrar Zander'a vermişti. "Mahkemenin Ybaris'lilerin alenen sorgulanmasını takdir edeceğini söylediğimde eminim ki birçokları adına konuşmuş oluyorum. Bunun devam edebilecek endişeleri gidereceğine inanıyorum..."

"Lejyon mahkûmları gözetip sorgulayacak," diye tekrarladı Zander, Adley'nin sözünü keserken keskin bir ses tonuyla. "Ve işlerine herhangi bir şekilde müdahale eden herkes, mahkemeye çıkmadan vatana ihanetten şafak vakti meydanda infaz edilecektir. Hepsi bu kadar." Zander ayağa kalktı ve mırıltılar eşliğinde ellerimizi birleştirerek beni ayağa kaldırdı, dik merdivenlerden aşağı yönlendirdi.

Altra, kalabalıktan uzaklaşıp hızlı bir şekilde küçük bir kapıya doğru sola saptık. Muhafız bizim için kapıyı açtı ve uzun koridoru sessizce geçtik. Zander, genellikle yaptığı gibi biz ikinci bir kapıdan geçip haritanın olduğu yuvarlak, penceresiz odaya girene kadar hemen geri çekilmedi. Oda boştu, bizim için ayrılmıştı.

Kapı tık sesiyle kapanır kapanmaz beni döndürdü. "Sen kim-sin?" diye sordu.

On Dokuzuncu Bölüm

“**N**e demek istediğini anlamadım.” Kan kulaklarıma hücum etti.

Zander elimi bırakıp üzerime doğru eğildi. “Kim olduğunu hatırlamıyorsun ama yine de kraliçe rolünü oynamaya can atıyorsun.” Ses tonu suçlamalarla doluydu.

“Beni oraya koyan sensin! Sadece benden istediğin şeyi yapıyordum.”

“Senden tek kelime söylememeni istedim. Orada yaptığın...” Az önce geçtiğimiz kapıyı işaret etti. “Bu birkaç kelimedenden çok daha fazlasıydı.”

“Başka ne yapmam gerekiyordu? Bir aptal gibi gülümseyip başımı sallamak mı? Fark etmesen de bu seni de aptal gibi gösterirdi.”

Başını sallayıp benim anlayamadığım bir şeyler mırıldandı. “Taht odasına geldiğin günden beri sende bir tuhafılık var.”

“Belki de bu pusuya hazırlıklı olmadığım içindir.”

“Hayır,” dedi kararlı bir şekilde. “Nabzının atışından belli. Bir şey için endişeleniyorsun.” Yüzümü yokladı. “Bugün Wendeline ile yaptığın konuşmada seni rahatsız eden ne oldu?”

“Hiçbir şey. Ben... ben... ben sadece...” Sözlerini sindirmeye çalışırken bir yandan da bir cevap arıyordum. “Nabzımın hızlı atışıyla ne demek istiyorsun?” Bu bir mecaz mıydı? “Nabzımı okuyabiliyor musun?”

Başı içten olmayan bir kıkırdamayla geriye düşüp uzun boyununu ve bembeyaz, düz dişlerini ortaya çıkardı. “Çok safsın. Bazen izlemek çok keyifli.”

“Ben saf değilim,” diye çıkıştı. “Neden bahsediyorsun?”

Benimkilerle tekrar buluştuğunda gözleri kara bir haylazlıkla parladı. “Seni daha önce hiç okuyamadım. Duygularını çok iyi örtmüşsün. Ancak ölümden geri getirildiğin için, bunu yapma becerin hızla kayıyor. Bugün, o tahtta, kalbin ara sıra alevlenen sert bir gümbürtüydü.” Parmak ucunu şahdamarımda gezdiren tüm vücuduma ürpertiler gönderdi. “Gördün mü? Aynen böyle. Bunu benden saklayamazsın. Öyleyse sana tekrar soracağım Romeria, ne saklıyorsun?” Sesindeki sakinlik ensemdeki rüyeleri diken diken ediyordu.

Nabzımı okuyabiliyor olabilirdi ama en azından düşüncelerimi okuyamıyordu. Yapabilseydi, bunun cevabını bulurdu zaten. “Hiçbir şey.” Sesim boğuktu. Esas cevap farklıydı çünkü. *Her şey.*

Öne çıktı ve duvara çarpana kadar beni geriye doğru zorladı. Ağzı benimkinden birkaç santim ötede, bakışlarımız birbirine kenetlenmiş halde eğilirken bu, yeniden hapisane kulesi gibi hissettirdi. “Sana bu kadar yakınken kalbinin atışından başka ne hissedebiliyorum biliyor musun?” diye fısıldadı, nefesi dudaklarımın üzerinde gezinirken.

Sesime güvenemeyerek başımı salladım.

“Yalan söylerken nasıl atıyor,” diye tısladı. Bana tepeden bakarken gözlerinde kızgınlık alevlendi.

Zander’ın duvarının arkasından bir erkek sesi, “Mutlu çift,” diye araya girdi.

Zander masaya doğru hareket ederek kapı eşiğinde duran kendini beğenmiş suratlı Atticus’u ortaya çıkardı.

Bir... iki... üç... Sayarken derin nefesler alıp kendimi toparladım. Bu sırada Zander, sandalyenin arkalığını, sanki canını almaya çalışıyormuş gibi, parmaklarını bembeyaz bırakan bir kavrayışla tuttu. Bana karşı olan en ufacık güven kırıntısının bile kayıp gittiğini hissettim.

Keşke bu sirke atılmadan önce düşüncelerimi ve endişelerimi çözmek için zamanım olsaydı.

“Ybaris’lilerin yaşamasına izin vermek aptalca. Ben kral olsaydım, onları bulundukları yerde idam etmeye özen gösterirdim.”

“Ama sen kral değilsin,” diye karşılık verdi Zander dişlerini gıcırdatarak. “Bunu benim yöntemimle yapacağız.”

Atticus, ağabeyinin kaba tepkisini başından savarak, benim için büyük bir reverans yaptı. “Sanırım resmi olarak yeniden tanıştırmalar uygundur? Sizinle yeniden tanışmak bir zevk, Majesteleri. Ben Atticus, Zander’ın çok daha küçük kardeşiyim. Az önce hatırlatıldığım gibi kesinlikle kral değilim.” Atticus’un genç bir karizması olsa da seslerinde aynı derin tını vardı ve onun konuşmasında Zander’ın her kelimesinde duyulan o küçümseme havası eksikti.

Zander’ın uyandırdığı paniği üzerimden atmak için mücadele ettim. “Seni bu odadaki o günden hatırlıyorum.” Kılıcıyla beni kesmeye hazır görünüyordu.

“Evet, kendimde değildim, özür dilerim. Rahibenin uydurduğu bu teoriyi kabul etmekte zorlanıyordum.”

“Ama şimdi kabul ediyorsun?”

“Oradaki versiyonu mu?” Arkasına, taht odasına işaret etti. “Onunla hiç tanışmadım.”

O versiyonun da ölmesini istiyor muydu? Elisaf, Atticus’u okumanın zor olduğunu söylemişti. Ne demek istediğini anlıyordum. Sert bakışları, hafif ruh haline çok zıttı.

"Ben de," diye mırıldandı Zander. "Böyle pervasız bir gururu olduğunu kim bilebilirdi?"

"Lord Adley beni kızdırdı."

"Açıkça." Atticus kollarını geniş göğsünün üzerinde kavuşturdu. Dudaklarında şakacı bir sırıtış varken gözleri Daaknar'ın diş izlerinin artık görünmediği boynuma kaydı.

"Bunu beğendim. Gerçi senin bu sahte versiyonun, diğer sahte versiyondan daha fazla dişli çıktı. Ve Adley'de etkili oldu. Sonsuza kadar böyle konularda ikna olmadığı ve pürüz çıkarmaya devam ettiği biliniyor. Hiç bu kadar çabuk geri çekildiğini gördüğümü hatırlamıyorum. İnandırıcıydın."

"Belki fazla inandırıcı," dedi Zander. "Bana karşı komplo kuran birinin o gösteriden hemen sonra sana yaklaşmak için acele edeceğinden şüpheliyim. Umarım ikimizin de istemediği bir evliliğe hazırsındır."

"Onun yerine her zaman Saoirse ile evlenebilirsin."

Atticus gizliden güldü.

Zander'ın tepki veren bakışları ise ölümcüldü.

"Ve orada söylediğim hiçbir şey kimseyi caydıramaz. Bana her kim yardım ettiyse, bunun bir oyun olduğunu biliyor olmalı çünkü onlar da bunun bir parçasıydı," diye karşı çıktım. "Suçlu olduğumu biliyorlar. Ama yarım akıllı kimse şu anda öne çıkmaz zaten ve bu kişi aptal değil yoksa çoktan yakalanmış olurlardı. Arkalarına yaslanıp mümkün olduğunca uzun süre izleyecekler. Kurban hikâyeme inanman için seni nasıl kandırdığımı anlamaya çalışacaklar."

"Küçük komplocuyu dinle. O haklı." Atticus omzunu sıkmak için kardeşinin yanına geldi. Atticus daha geniş bir yapıya sahip olsa da yan yana dururken aynı boyda olduklarını fark ettim. Güçlü bacaklarını açarak oturmak için bir sandalye çek-

ti. “Bunu Hudem’e kadar beklerken yem olarak verdin. Şimdi sabırlı olmalısın kardeşim. Bunun senin güçlü yönlerinden biri olmadığını biliyorum.”

Zander burnunun kemerini sıktı. “Bu benim için hiç kolay değil.”

Atticus’un mavi gözleri etrafında gezindi. “Hayır. Ama çok daha zor bir durum düşünebilirim.”

Atticus, ağabeyinin aralarındaki hainleri ortaya çıkarmak ve Kraliçe Neilina’nın ilerlemesini engellemek için beni kullanma planına katılmıyordu. Savaşa gitmek için bir bahanesi olsun diye her şeyin dağılmasını izlemekten zevk alır mıydı? Öyle bir tipe benziyordu. Kibirli ve tehlikeli olacak kadar nüfuza sahip.

Zander kaşlarını çattı. “O zamana kadar, Abarrane’in sorgulamasında onları öldürmeyi başarmasını umsan iyi edersin. Aksi takdirde, kraliyet öğününün tadını çıkaracaksın.”

“Bu öğün tam olarak nedir?”

“Mahkûmların zincirlenmeden önce meydanda gezdirildiği ve canı isteyen herkesin damarından ısırık alma fırsatı bulduğu bir yer. Tabii öncelik sarayın. Ve genellikle bir kan hizmetlisine yaptığımız gibi nazikçe olmaz. Bütün bunları da Adley yanında dikilirken izlemek zorunda kalacağınızı hayal ediyorum. Rahibelere sahip olacak kadar şanslı olduğumuzda onların gücünden faydalandığımız epey uzun bir süreçtir. Mahkûmların kan akışını saatlerce yavaşlatmaya yardımcı olabilirler. Ve zamanı geldiğinde mahkûmlardan geriye kalanlar yakılarak öbür dünyaya gönderilir.”

Yüzüm bembeyaz oldu. “Ölümlü kanıyla yaşadığınızı sanıyordum.”

“Bu, hayatta kalmakla ilgili değil. Kontrol, tahakküm ve aşağılanmayla ilgili.” Ve Zander’ın sesindeki acı tınıya bakılırsa,

bunu ne onaylıyor ne de bundan zevk alıyordu. İçim az da olsa rahatladı.

"Eskiden Iskor'da savaş esirleri arasında yaygın bir uygulama vardı. Yüzyıllardır yapılmadı, bu bazılarını tatmin etmeyecek kadar fazla." diye ekledi Atticus ağırbaşlı bir sesle.

"Son saldırıdan sonra Ybaris'li tutsaklarımız oldu. Mahkemeye o zaman bir kraliyet öğünü için bastırıldı ama ben reddettim. Bunun yerine onları hızla infaz ettim. Merhametle. Ama sevdiği nişanım sayesinde bir daha bundan kaçınamayacağım. Iskor'un yansıının Cırilea'ya seyahat ettiği şehir panayırı sırasında olacağı düşünülürse, oldukça büyük bir olay olacak. Ve kendini zayıf göstermeden bundan kaçınmanın bir yolunu göremiyorum. Kaderler bunu ne kadar istemediğini biliyor."

İçim korkuyla çalkalandı. Çenemi kapalı tutmalıydım. Adım farkında olmadan benim cehaletimden yararlanmıştı. "O adam ne talep ediyordu? Müzakere mi?"

"Anlaşmazlığımızı tartışmak için bir toplantı. Savaş rehinlerinde diplomasi bulmaya yöneliktir. Ancak arabuluculuğu çoktan geride bıraktığımızı söyleyebilirim." Zander homurdandı. "Ayrıca, söyleyeceği her şey şüphesiz yalan olacaktır."

Atticus, Zander'a başını salladı. "Abarrane'in kimi yakalayacağını ona söylemedin, değil mi?"

"Cehaletinin daha etkili olacağını düşündüm. Aksi takdirde ona çok fazla ilgi gösterebilirdi."

Kaşlarımı çattım. "Kim o?"

"Argon Prensi Tyree." Atticus gülümsedi. "Erkek kardeşin."

Ağzım açık kaldı. Adamın bana öyle bakmasına şaşmamalıydı. "Bir şeyler biliyor."

Atticus'un başı geriye doğru eğildi ve kahkahalara boğuldu. "Bana kalırsa o her şeyi biliyor."

“Yani, Prenses Romeria’nın erkek kardeşi şatoda ona kimin yardım ettiğini bilirdi.”

“Kendisinden üçüncü şahıs olarak bahsetmesini seviyorum. Sanki ikisi farklı insanlarmış ve o yaptıklarının sorumluluğunu almıyormuş gibi,” diye derin derin sesli düşündü Atticus.

“Dünyama hoş geldin.” Zander’ın çenesindeki kas gerildi. “Abarrane, Tyree’nin kollarını söküp alsa da bize hiçbir şey söylemez.”

Gözümün önüne gelen bu korkunç görüntü karşısında yüzümü buruşturdum. “Ya onunla konuşursam? Ablası olduğumu düşünerek bana bir şeyler anlatmak isteyebilir. Oraya gizlice giriyormuşum gibi görünmesini sağlayabilirim...”

“Hayır.”

“Bu fena bir fikir değil,” dedi Atticus. “Neden onu aşağı indirmiyorum?”

“Hayır.” Zander kardeşine ters ters baktı.

“Ama kim olduğumu hatırlamadığımı bilmiyor...”

“Onun veya başka bir Ybaris’linin yanına bile yaklaşamazsın!”

Kayıtsızca omuz silken Atticus’a bir bakış attım. Zander’ın inatçılığından rahatsız olsa da belli etmedi. “Kraliçe Neilina’nın iki vârisine sahibiz. Bunu keşfettiğinde ne yapacağını düşünüyorsun?”

Ama Zander kardeşinin eğlencesine ortak olmadı. Hesapçı bir bakış altında beni tartarken çenesi kaskatı kesildi. “Neilina bunu duyduğunda o vârislerden biri çoktan ölmüş olacak. Bu sefer ona oğlunun kalıntılarını göndereceğime emin olacağım. Elisaf!”

Muhafızım neredeyse anında kafasını içeri uzattı. “Majesteleri.”

“Romeria günün geri kalanında dairesine dönmek istiyor. Yakacak bazı giysileri olduğuna inanıyorum.”

Sanırım bu, Annika ile öğleden sonra yürüyüşünün yapılma-
yacağı anlamına geliyordu. İyi. Bugünlük bu yer ve bu insanlar
bana yetmişti.

“Güzel, Majesteleri.” Dagny’nin sözleri, büzdüğü dudaklarının
arasında tuttuğu pirinç iğnelerin arasında boğuk çıktı.

Patates ve yaban havucu yahnimin başına yeni oturmuştum
ki terzi prova için gelmişti. Kolları ipek ve şifonla doluydu, çok-
tan bir elbise bedenime uygun kesilmişti. Yine de yemeğimi böl-
mesine aldırış etmedim. Kadının gösterişli kişiliği, can sıkıntı-
sından kurtulmak için hoş bir çözümdü.

Boy aynasına bakıp çizimimin somut halini izlerken,
Corrin’in haklı olduğunu kabul ettim. Dagny bir mucize gi-
biydi. Hızlı çalışıyor, çevik parmakları dikişleri bana daha iyi
uyacak şekilde ayarlıyordu. Büzgülü bel, mermer zemine kadar
uzanan şık, narin kollar, pelerin benzeri bir tarzda eteklere karı-
şıyordu. Malzeme tüm yaralarımı örtecek şekilde tasarlanmıştı.
Kendim için asla seçmeyeceğim soluk mavimsi gri bir ton olan
renk, gözlerimi ve cildimi ortaya çıkarıyor, saçımla iyi bir tezat
oluşturuyordu.

“Tam istediğiniz gibi, değil mi?” Dagny geri adım atarken,
donuk yeşil gözleri heyecanla parladı.

“İnanılmaz.” Uyluğumdaki malzemenin kesimini izleyerek
bacağımı kaydırdım.

“Şimdiye kadarki en önemli işim olabilir. Kimse böyle bir şey
görmedi, buna emin olabilirsiniz.”

Burada kimse böyle bir şey görmemişti.

“Saray halkı arasında konuşulan siz olacaksınız, Majesteleri.”

“Saray halkı arasında konuşulan benim zaten.” Parmağımı beldeki dikişin üzerinde gezdirdim.

“Ah, merak etmeyin. Düzgün bir şekilde diktiğimde bu düzleşecek.” Dagny elimi belimden çekti. “Evet?” Tuhaf bir şekilde sessiz olan Corrin’e döndü. “Majestelerinin ışıltılı görüldüğünü düşünmüyor musunuz?”

“İstediği ilgiyse, kesinlikle başaracaktır. İç çamaşırlarını her kесе göstereceksiniz.”

Hiç şüphe yok ki yüksek yırtmaçtan bahsediyordu. “İç çamaşırını giymeyeceğim.” İzi belli olmasın diye külot giymediğim ilk sefer olmazdı.

Corrin’in ağzı açık kaldı ve benim -ne mutlu ki- anlayamadığım bir şeyler mırıldandı.

“Ah, burada bir tane daha var.” Dagny sehpanın üzerinde duran küçük bir kutuya sıkıştırılmış başka bir toplu iğneye uzandı. “Evet. Bu daha iyi.” Memnuniyetle başını salladı. “Bunu kraliyet öğünü için zamanında bitireceğim.”

“Sabırsızlanıyorum,” diye mırıldandım. Bir işkence kutlaması için yeni bir elbise.

“Sanırım o Ybaris’li canavarlar hak ettiklerini alacaklar.” Dagny ırkıldı. “Özür dilerim, Majesteleri.”

“Yok, önemli değil. Onlar canavar gerçekten.” Rolümü inandırıcı bir şekilde oynayabilirdim. Yine de zincirlenip beslenilmek için birilerine sunulmak kimin hak ettiği bir şeydi, bilmiyordum.

“O canavarların Leydi ve Lord Rengard’ın kan hizmetlilerinden birini öldürdüğünü duydum. Boğazını kulaktan kulağa kesmişler.” Kadın cık cıkladı. “Çok korkunç.”

“O adamlar bir ölümlü mü öldürdü?” Kimse bana bundan bahsetmemişti.

“O elbiseyi çıkarırken dikkatli olun. İğnelerle dolu. İç çamaşırlarınız olmadan ortalıkta dolanmaya başlamadan önce o hafif malzemenin her yerine kan bulaşabilir ve onu mahvedebilirsiniz,” diye ters ters cevap veren Corrin, sohbeti cinayet ve dedikodudan uzaklaştırdı.

“Ah, evet.” Dagny başını onaylayarak salladı. “Majestelerinin gereksiz yere kendi canını yakmasını istemeyiz.”

Elbiseden sıyrılıp dolabımdan kolsuz şeftali renkli bir elbise giydim ve Dagny son eşyalarını toplarken geri döndüm.

Sanki bir şekilde ona kişisel olarak zarar vermiş gibi, omzumdaki yara izlerine kaşlarını çattı.

Merhametini görmezden gelerek, yanında getirdiği pelerini üzerime geçirdim. Altın işlemelerle süslenmiş ve hiç de aptalca olmasa da garip bir şekilde kanat gibi görünen, fistolu, ipeksi ince bir kumaştan yapılmıştı. Önden altın kurdeleyle bağlanıyor ve omzumdaki yara izlerini kusursuz bir şekilde kapatıyordu. “Bunun için teşekkür ederim.”

“Majesteleri hoşunuza giderse, akla gelebilecek her renkte bir düzine daha yaparım,” dedi.

“Lütfen, Dagny.” Sabahları giyinmek kadar basit bir şeyi çok daha kolay hale getirirdi. “Dün giydiğim gibi bir elbise daha giymek zorunda kalırsam ölebilirim,” diye cevap verdim.

Corrin gözlerini devirdi.

“Aman Tanrım, Majesteleri, böyle şeyler söylemeyin.” Dagny reverans yaptı, sonra baş selamı verdi, sonra tekrar reverans yaptı. Sanki hangisinin daha uygun olduğuna karar veremiyormuş gibiydi. “Unutmadan, size çizmeniz için bazı şeyler getirdim.” Masanın üzerinde duran grafit kalem ve kâğıtlara doğru başını salladı ve ardından gizli bir şekilde sesini alçalttı. “Majestelerinin

daha fazla elbise için bir fikri varsa, çizimlerinizi görmekten çok memnun olurum diye düşünüyordum.”

Corrin’e temkinli bir bakış attım ve onun, sanat gibi uçarı şeylere izin vermeyen yoğun programım hakkında zırvalamasını bekledim ama Dagny’nin nezaketiyle hiç ilgilenmiyor gibi görünüyordu.

“Birkaç tane olabilir. Teşekkürler Dagny. Çok düşüncelisin.”

Gözleri parladı. “Bir sonraki Hudem için özel olarak. Kralın beğenebileceği bir şey. Bir an önce buna başlamalıyız. O elbiseler her zaman çok emek ister. Tüm dikişler ve detaylar.”

Zander ile evliliğim için bir gelinlik demek istiyordu. Bu kadının benim asla giymeyeceğim bir şey için çabalayabileceğini düşündükçe içimde bir an suçluluk duygusu oluştu. “Sanırım son giydiğim gelinliğin bir kopyası zevksiz olur?”

Kıkırdadı ama gergin bakışları Corrin’e çevrildi. “Kesinlikle fazla açık olur, Majesteleri.”

“Peki.” İç çektim. Yara izlerini bir an unutmuştum.

“Seacadore’dan her an bir gemi gelebilir, panayır zamanında. Şimdiye kadar gördüğümüz en iyi kumaşları getiriyor. Liman başkanının geldiği anda beni bilgilendirmesini istedim, böylece en güzelini güvence altına alabilirim. Onları bizden önce kimse görmemeli. En güzelleri ilk olarak geleceğin kraliçesine sunulur. O zamana kadar...” Elbiseyi havaya kaldırırken gözleri parladı. “Bunu hemen bitireceğim, Majesteleri.”

O gittiğinde Corrin kâğıda dokundu.

“Ben zaten saydım. Eşit şekil ve boyutta beş yaprak var.” Bana bir bakış attı.

“Yani hatırlayamadığım suç ortaklarıma gizli mesajlar yok mu? Bunu mu söylüyorsun?”

“Kralın güvensizliğini kazanmak istemiyorsanız, hayır,” diye karşılık verdi, alayımı görmezden gelerek.

“Zaten kral bana güvenmiyor.” Ve dünden sonra güveninin daha da azaldığını tahmin ediyordum. O zamandan beri onu görmemiştim. Başımı iki yana salladım. “Kime mesaj yollayacağım? Dürüst olmak gerekirse Corrin, sen benimle birlikte komplo kurmuş olabilirdin ve benim hiçbir fikrim olmazdı.”

Yüzünde ürkmüş ve dehşete düşmüş bir ifade belirdi. “İyi eğlenceler, Majesteleri,” diyerek dönüp dışarı çıktı.

İç çektim. Çenemi kapalı tutmayı öğrenmeliydim.

Biri bana ölümcül bıçakların çarpışmasını dinlemenin rahatlatıcı olacağını söyleseydi, onların deli olduğunu düşünürdüm. Yine de güneş batarken ve hava soğurken buradaydım. Derme çatma veranda mobilyalarım -yatak odamdan sürüklediğim bir sandalye ve masa- yerleşmiş, saatlerce süren arbede ve bağırarak verilen talimatları dinledikten sonra altımdaki alanda oluşan sessizlikten rahatsızdım.

Körleşmiş grafit kalemimi yere koydum ve bacaklarımı esnetmek için ayağa kalktım. Bir dizi insan tüm öğleden sonra meydana işgal etti. Soylular ve birkaç kadın, becerileri büyük ölçüde değişen kraliyet muhafızları ve Abarrane gibi giyinmiş, eşsiz bir hız ve zarafetle savaşılan askerler.

Şimdi on kişilik bir grup, iki ellerinde tahta değneklerle meydana sıralanmış, eğitmenlerinin yaklaşmasını hevesle bekliyorlardı. Yedi yaşından büyük olamazlardı.

Abarrane, asasını almak için silah rafına doğru yürürken katı ve kararlıydı. Onu taht odasında gördüğümünden beri banyo yap-

miş ve kahverengi deri kıyafetini tamamen siyah benzer bir kıyafetle değiştirmişti. Sarı saçları üç kalın örgüyle yeni örülmüştü.

Bu çocukların önünde dururken de daha az sert görünmüyordu. Onlar yarının seçkin askerleri miydi? Gelecekteki lejyonu, eğitimleri için mi buradaydı?

“Dik durun!” diye bağırdı ve gözbebekleri kocaman oldu. Ayaklarını ve tutuşlarını yeniden konumlandırdı, sopalarını önlerinde havada tuttu.

“Bir!” Ölçülü bir itişle onları dürterek emirler verdi. Kollarındaki kaslar mükemmel formlu ve gergin duruyordu.

Çocuklar daha az zarif hareketlerle de olsa da onu taklit etmeye çalışıyorlardı.

“İki!” Dönüp havayı kesti. “Üç!” Saymayı sürdürüp itmeler, dönüşler ve ataklar yapmaya devam etti. Öğrencilerin bazıları beceriksizce, diğerleri çok genç olanlar için şaşırtıcı bir beceriyle ama hepsi de güçlü bir coşkuyla onu takip ediyordu.

Abarrane onları savaşmak için eğittiğine göre ölümsüz çocuklar olduklarını varsaydım. Nymphaeum'daki büyü sayesinde doğmuşlardı. Hâlâ bu elfler hakkında çok az, Islor'lu versiyonu hakkındaysa daha da az şey biliyordum ama parçaları bir araya getirdim. Zander, bu bedenin yirmi beşinci doğum gününü yeni geçtiğini söylemişti. Bu yüzden bu çocukların belirli bir yaşa kadar insanlar gibi gelişeceğini varsaydım. On yıl kadar kısa bir süre içinde bu çocuklar yetişkin askerler olabilirlerdi.

Ama insanlardan mı besleniyorlardı? Zander ve diğerlerinin sahip olduğu aynı kana susamışlığa sahip miydiler?

“Bugün yavaşınsın, Abarrane!” diye dalga geçti tanıdık bir ses.

Zander görüş alanıma girdiğinde gülümsemem azaldı ama hemen ardından açıklayamadığım bir kalp atışı geldi. Onu kü-

çümsemeliydim. Onun ne olduğundan iğrenmeliydim. Ama yine de yapamadım.

“Majestelerinin üç gün dinlenmeden sonra ne kadar hızlı hareket ettiğini görmek istiyorum.” Abarrane talimatlarına ara verip başıyla hafifçe eğildi. Bu savaşçı reverans yapmıyordu demek. Çocuklar da aynısını yapmak için koşarken yolda takılıp düşenler, sopalarını düşürenler oldu.

“Bu konuda senden önde olduğumu öğrenince şaşırabilirsin.” Zander ceketini çıkarıp meydana doğru ilerledi. Siyah tuniğinin kollarını kıvrınca kaslı kolları ortaya çıktı. “Devam edelim.”

Abarrane gizemli bir gülümseme ve bir dansçının zarafetiyle hareket ederken bile sesi keskin ve buyurgan bir şekilde rutini tekrar uyguluyordu. Çocuklar daha büyük bir şevkle ve gözleri fal taşı gibi açık, havada asılı duran krala sık sık bakarak aynı şeyi yapmaya çalıştılar. Onu etkilemek istiyorlardı.

Zander aralarında sessizce yürüdü. Bir duruşu ayarlamak, formdaki zayıflıklara ve hatalara işaret etmek için arada onlara tekniklerini geliştirmeleri konusunda rehberlik ediyordu. Çocuklar, hareketlerini hevesli baş sallamalarıyla noktalarak kralı dinlediler.

Her defasında vuruşları daha pürüzsüz, formları daha akıcı ve güçleri daha sabit olmak üzere tekrar tekrar çalıştılar.

Zander’ın genellikle sert olan yüzü yumuşak, yüreklendirici sözleri samimiydi. Aıştığımdan tamamen farklı bir yanını gördüm. O ilk gece karşımda durup ölmemi dileyen adamla bunun aynı kişi olması mümkün değildi sanki. Onu suçlayamazdım. Belki de bu yüzden ondan nefret etmiyordum. Prenses Romeria kralın ona yapmakla tehdit ettiği her şeyi hak etse de Zander hiçbirini yapmamıştı.

Bir altın ışıltısı gözüme çarptı. Wendeline patikadan meydana doğru süzülerek geliyordu. Lord Quill'e reverans yapmak için yeterince uzun süre durdu. Adamın kolundaki kadınsa... Kaşlarımı çattım. Genç esmer kadın onun karısı değildi. Ve lorda arkadaşı ya da kız kardeşi olamayacak kadar sıkı sarılıyordu. Adamın alnındaki saç okşamak için elini uzatırken şüpheli gözlerle onları izledim. Lord kadının elini avcunun içine alıp dudaklarına götürdü.

Kız kardeşi değildi, kesinlikle platonik arkadaşı da.

Adam Leydi Quill'i bu kadar açık açık aldatacak kadar yüz-süz müydü?

Aşağıdaki çocuksu kahkahalar dikkatimi yeniden idman sahasına çekti. Ortaya çıkan sahneye bakınca kıkırdadım. Zander'a her iki taraftan saldıran bir erkek ve kız, krallarını alt etmeye çalışırken o dönüp sopalarından kolaylıkla eğilerek kaçıyor, kollarıyla onları bloke ediyordu. Tony ve Pidge'in bileklerine hançer sapladığı gece Sofie'nin hareket ettiği kadar hızlı hareket ediyordu. Malachi, Kral Ailill ve soyundan gelenleri böyle tasarlamıştı: daha güçlü, daha hızlı, öldürmesi daha zor. Ybaris'lilerin rakipleri. Malachi'in iblisleri.

Abarrane'in eli kalçasındaydı, diğer eli asasını destekliyordu, ifadesinde açık bir can sıkıntısı vardı. "Kral yardım etmek için mi burada yoksa rahatsızlık vermek için mi?" diye sordu.

"Neden ikisi de olmasın?" Küçük bir kızı tek koluyla ayaklarının üzerinden kaldırdı. Onu yere indirmeden önce ciyaklayıp tekmelemesine izin verdi. Yumuşak, müzikal kahkahasında her zamanki alaycı tonu kaybolmuştu. Bu sesi ondan daha önce duymamıştım ve beni hazırlıksız yakaladı.

"Belki de genç dövüşçülerimize doğru tekniği göstermeme yardım etmek istersiniz o halde." Silahların durduğu rafi işaret etti.

Zander'ın elleri meydan okurcasına iki yanında duruyordu. "Asla sormayacağını düşündüm."

"Majestelerinin sırtını yere getirmek için her fırsatı değerlendirebilirim." Kadının sırtışı düpedüz vahşiydi. Zander'ın bana daha önce bedensel tehditleri hakkında söyledikleri göz önüne alındığında, bu sözlerde gizli bir mesaj olduğunu düşünmeden edemedim.

Zander kıkırdadı. Yanağa hafifçe dokunan bir parmağa veya kulağa söylenen bir fısıltıya yakışacak türden bir kahkaha. Tamamen yabancı bir sestir ama kralın bu duygusallığı gösterebileceğini artık biliyordum. Geçen gece o kadınla görmüştüm, rahatsız edici sırrını bana açıklamadan hemen önce.

"Ne yazık ki şimdilik reddetmeliyim. Sanırım bir ziyaretçim var." Wendeline'in ellerini ovuşturarak durduğu, savaş meydanının kenarına doğru yürüdü.

"Majesteleri," diyerek derin bir reverans yaptı. "Beni çağırmışsınız." Sesi, o yanındayken her zaman sahip olduğu bir titreme belirtisi taşıyordu. Eskiden bunun korku olduğunu düşünürdüm ama krala duyduğu saygının getirdiği gerginlik olarak görmeye başlıyordum.

"Evet. Rahibe. Lütfen." Patikaya doğru hareket etti.

Altında, Abarrane'in yüksek sesli emirleri arka planda kaybolurken, Zander ve Wendeline'in ağır adımlarla uzaklaşmasını ve Zander'ın dinlerken kollarını göğsünde kavuşturmasını izledim. Muhtemelen taht odasına geldiğimde beni neyin sarstığını anlamaya çalışarak kutsal alanda aramızda geçen her kelimeyi anlatmasını istiyordu.

Bakışları terasına kaydı ve beni izledi.

Evet, benim hakkımda konuşuyorlar ve artık onları gözetlediğimi biliyorlardı.

Kadın ona ne söylüyorsa Zander başını sertçe olumsuz anlamda salladı. Kabul etmiyordu. Wendeline onun koluna uzanacak kadar ileri giderek ona yalvarıyordu. Kral teması kesmese de kadının ona anlattıklarından rahatsız olmuş gibi görünüyordu. Boştaki eli saçlarını karıştırıp dağıtıyordu.

Yeni bir endişe dalgası üzerime çöküp kaçma dürtüm devreye girerken kalemde lekelenen başparmağım kaygıyla dişlerimin arasına girdi. Her zaman bir çıkış yolum, hazır bir kaçış rotam olmuştu. Ve o rotayı bulmak, sinsice gireceğim işi planladığım önceki haftalarda yaptığım çalışmaların bir parçasıydı. Oysa burada kapana kısılmıştım. Neden burada olduğuma ve Malachi'in o taşı neden isteyebileceğine dair hâlâ bilmediğim çok şey olduğu gerçeğiyle birleşen bu rahatsız edici ruh hali içindeydim.

Kraliçenin gizli geçidini bulmam gerekiyordu.

Daha önce gözden kaçırmış olabileceğim şeyleri bulmak için şimdiye kadar araştırdığım yatak odasının tüm noktalarını zihnimde tekrar kontrol ediyorken, ekili arazinin derinliklerinde bir yerden bir kadının kan donduran çığlığı, akşamın sakinliğini bıçak gibi kesti.

Yirminci Bölüm

“**A**man Tanrım...” Corrin kolları yemek tepsileriyle dolu halde, terasına sürüklediğim mobilyalara şaşkınlıkla baktı. “Yatak odanızın yarısı neden dışarıda?”

Onun melodramatik sorusunu duymazdan geldim -sadece iki parça vardı- ve Boaz’ın çevresinde dolaşan, talimatını bekleyen nöbetçi sürüsünü işaret ettim. “Aşağıda neler oluyor? Ne oldu?” Zander, ağzımı açık bırakacak bir hızla çığlık atan kadına doğru koşmaya başlamıştı. Abarrane öğrencilerini kovmuş, bir kılıç alıp kralın peşinden koşmuştu.

Yeniden ortaya çıktıklarında, ana salona açılan kapılara doğru hızlı ve kararlı bir yürüyüşle geldiler. Zander’ın omuzları gerginlikten kaskatı kesilmişti. O zamandan beri, arazide dolaşan saray halkından kişiler hızla uzaklaştı ve muhafızlar tam güçle dışarıda belirdi.

Bilgi almak için çaresizce, Elisaf’ın orada olduğunu umarak kapıma koştum ama bu bana düşmanca davranan gündüz bekçisiydi ve “Hiçbir fikrim yok,” diye homurdanmaktan başka bir şey yapmadı.

Corrin yemeğimi yan sehpa koyarken yüzünde kasvetli bir ifade vardı. “Lord Quill öldürüldü.”

“Ne?” Gözlerim büyüdü. “Ama o kadın çığlık atmadan on dakika önce onu bahçeye girerken gördüm.”

“Ve dışarı çıkamayacak. Kral Eachann ve Kraliçe Esma'nın öldürüldüğü gibi gibi zehirlendiler.” Bana keskin bir bakış attı.

Ellerimi teslim olurcasına havada tuttum. “Bunun için beni suçlayamazsın. Bütün öğleden sonra burada kilitli kaldım.”

“Kesinlikle sizin bir şekilde gizlice dışarı çıkıp birini zehirlediğinizi söylemiyorum,” dedi kesin bir sesle.

Daha önce taht odasındaki yeşiller içindeki çifti düşündüm. İçlerinden birini neyin beklediğinden habersiz gülümsüyorlardı. En azından Lord Quill habersizdi. “Birlikte olduğu kadın karısı değildi.”

“Hayır. Onun kan hizmetlisiydi.”

“Birisi onun kanını zehirledi.” Onu besleyebilmek için oraya gidiyorlardı. “Ben... şoke oldum.”

“Aynen öyle.”

“Evliyken kan hizmetlinize şefkat göstermeniz normal mi?”

“Ben boş boş dedikodu yapmak için değil, karnınızı doyurmanızı ve yıkanmanızı sağlamak için buradayım.” Corrin çizdiğim elbiseleri incelerken parmakları sert kâğıdı sıyırdı. “Bunları siz mi çizdiniz?”

Onunla hiçbir yere varamayacaktım. “Evet.” Biri, bir yardım etkinliğinde bir konuğun giydiği ve uzaktan hayran kaldığım, çiçek işlemeli ve baştan çıkarıcı V yakalı tül balo elbisesini temel alıyordu. Modayı altüst etmeyeceksem, kendi kraliyet tarzıma sahip olmanın ne anlamı vardı? Diğer bir tasarımısa tamamen tül bir kumaştan ama vücudu tamamıyla örten ve uyluklar boyunca uzanan yüksek yırtmaçlarıyla kadın silüetinin kışkırtıcı formunu gözler önüne seren bir modeldi. Dagny'nin bunlarla ne yapabileceğini merak ediyordum.

Corrin örtüleri yayarken dokunuşu altında kâğıtlar kırıştı. “Böyle tarzları nereden biliyorsunuz?”

Grafit lekeli parmaklarımı inceledim. "Bilmiyorum. Yapıyorum işte," diye yalan söyledim.

"Yeteneklisiniz."

Abartılı bir şekilde şaşırdım. "Bu bir iltifat mı?" Çizim konusunda becerikli olduğumu biliyordum. Resim dersinin ilk gününde öğretmen, mükemmel ama sıkıcı kâsede meyve taslağıma bir kez bakmış ve yanlış sınıfta olduğumu, onun ileri seviye dersine kaydolmam gerektiğini söylemişti. Tekniğimi nereden öğrendiğimi sormuştu. Omuz silktim. Yıllarca parklarda oturup çalıntı sanat malzemeleriyle sessizce yabancıların eskizlerini çizdiğimi nasıl açıklayacaktım?

Corrin gözlerini devirip koyduğu tepsiye hafifçe vurdu. "Bu kırmızı mercimek ve patates. Soğutmayın, yoksa eskisi kadar zevk almazsınız."

"Buralarda kimse et yemiyor mu?"

"Tabii ki yerler. Ama Ybaris'liler sebze, meyve ve tahıllardan oluşan sıkı bir diyetle yaşıyorlar, bu yüzden size bunları getirdim."

"Evet, haftalar ve haftalar boyunca her gün," diye homurdandım.

"Bu birdenbire sizi tatmin etmedi mi, Majesteleri?"

Corrin'i kızdırmak çok kolaydı. "Hayır, ondan değil." Bir insanın her şeye çabucak alışması ve geçmiş zorlukları bu kadar çabuk unutması tuhaftı. Hayatımda, birinin bana günde birkaç kez bir tabakta yiyecek -herhangi bir yiyecek- vermesinden çok memnun olacağım bir nokta vardı. İster bir arabadan alınmış, ister bir restoranın arkasındaki çöp bidonundan çalınmış olsun, midemi dolduran her şeyi yiyerek yıllar geçirdim. Kendime bakabilecek duruma gelinceyse organik elmaları tercih edip günde

en az bir öğünün yeşil ağırlıklı olmasını sağlayarak daha titiz oldum.

Ama şu anda, dairemden üç blok ötedeki restorandan alacağım bir börek, çörek ya da yağlı bir burger için canımı verirdim. Ya da Alton'un lahana turşusu dolu sosislilerinden biri için.

Bana garip bir şekilde kaşlarını çatı. "Birden canınızın hayvan eti çektiğini mi söylüyorsunuz?"

Utandım. "Sen öyle dediğin zaman değil."

"Ama siz onu yer miydiniz? Onsuz geçen bir ömürden sonra..." Sözleri sessizleşti, kaşları daha da çatıldı.

"Sadece merak ettim." Sessizce kendimi cezalandırdım. Her sorunun, her boş merakın sahtekâr olduğumu ortaya çıkaracağını hissetmeye başlıyordum. "İslor'lular ne yer? Bilirsin, bunlar dışında..." Ona bilgiç bir bakış attım.

Aklından geçen her türlü düşünceyi terk edip cevap verdi. "Ölümsüzlerden bahsettiğinizi varsayıyorum. Meyveler, ekmekler, etler, peynirler. Her ne kadar onları tam olarak desteklemese de ölümlüler gibi her yönden iştahları var. Kan hizmetlileri söz konusu olunca, bazıları kendini diğerlerinden daha fazla şımartır. Bazıları her gece. Bu konuda herkes Majesteleri gibi değil."

"Peki, onları ne sıklıkla odasına getiriyor?"

"Yalnızca gerektiğinde," diye yanıtladı belli belirsiz, parmaklığın üzerinden ortalıkta dolaşan asker sürüsüne bakarak.

Tereddüt ettim. "Kan hizmetlisi sistemi nasıl çalışıyor ki zaten?"

"Korkunç."

Bıkkınlıkla iç çektim. "Corrin. Hadi ama... Bana yardım et. İnsanlar nasıl kan hizmetlisi olur?"

"Ölümlü olarak," derken dudakları isteksizce büzüldü. "Her yılın ilk Hudem'ine Sunum Günü denir. Genç kadınlar ve er-

kekler kasaba meydanlarında sıralanır ve ölümsüzler tarafından seçilirler. Her insanın belli bir yaşa geldiğinde kan hizmetlisi olarak görev yapması bir *gerekliliktir*. Tabii ki daha çok arzı edilenler daha yüksek paralar kazanıyor ve asil evlerde yer alıyor. Hatta bazen burada, eğer *kutsanmışlarsa* şatonun içinde bile. Bu son sözü alay yüklüydü. "Daha az çekici olanlar, halk tarafından satın alınır. Esnaf ve çiftçiler. Sıralama böyle gider. *Hepsi* ailelerinden alınır. Yirmili yaşların ortalarına gelene kadar kan hizmetlisi görevi görürler. O yaştan sonra evlenip çocuk doğurmaları beklenir. Hâlâ birkaç yıl kan hizmetlisi olarak kalabilirler veya sahipleri bir *değişikliği* tercih ederse onlara başka bir kölelik pozisyonu teklif edebilirler. Değilse, onları kullanabilecek başka bir sahibe satılırlar."

Bunu bana gerçekçi bir şekilde söylese de sesindeki acıyı duymuştum. Cirilea'ya ve krala sadık olabilirdi ama bu, Corrin'in kendi türü için görmek istediği bir hayat değildi. "Şanslılarsa kendilerine ve ailelerine gerektiği gibi bakılmasını sağlayan bir sahipleri olur."

"Ya değillerse?"

Dudakları küçümsemeyle kıvrıldı. "Sonra sahipleri zenginleşirken onlar açlıktan ölecek halde, kemiklerine kadar çalıştırılırlar."

Ve sonra bir noktada kendilerini kenar mahallede bulurlardı. Zayıf, perişan ve mücadele etmek zorunda ama özgür bir halde. "Ya evlenmek ve çocuk sahibi olmak istemezlerse?"

"Sanki bu konuda bir seçenekleri varmış gibi," diye alay etti. "Ayrıca hiçbir kadın bekâr olup da üreme işine meraklı bir sahiple kalmak istemez."

"Üreme derken neyi kastediyorsun?"

“Bana kaderin sizin üreme bilginizi alıp götürdüğünü söylemeyin,” diye mırıldandı. “*Tam olarak düşündüğünüz anlama geliyor.*”

İki büklüm oldum. Wendeline buna herkesin hayatta kaldığı medeni bir sistem demişti. Oysa bunda medeni bir şey görmüyordum. “Ama Zander tüm bunları değiştirmek istiyor.” Bununla ilgili sorunu görüyordu çünkü.

“Asla işe yaramayacak ama asil bir duruş.” Şimdi bulanık bir mavi olan kararan gökyüzüne baktı. Doğudan gelen bir sıra bulut belli belirsiz görülüyordu. Hava bu sabahtan itibaren soğumuştur. “Rahibeler bu gece yağmur yağacağını tahmin ettiler. Bu eşyaların siz yatmadan buradan kaldırılması gerekiyor.” Masayı kaldırdı.

“Ben daha sonra geri taşıyım.” Lord Quill’in başına gelenlere rağmen burada oturmak çok güzeldi.

“Ama yağmur mahvedecek...”

“Yağmur yağmadan önce taşıyacağım. Söz veriyorum.” Kendimi müstakbel kraliçeden çok, bir kale inşa etmek için annesinin en iyi çarşaflarını kullanan yaramaz bir çocuk gibi hissediyordum.

Bir hışımla masayı yere bıraktı. Kalemimin kısa ucuna bakıp kaşlarını çattı.

“Açılması gerekiyor.”

“Görüyorum.” Onu cebine soktu. “Belki Dorkus* yardımcı olabilir.”

Kaşlarım çatıldı. “Üzgünüm. Kim?”

“Diğer muhafızınız.”

“Adı Dorkus mu?” Cılız kıkırdamamı tutmakta zorlandım.

Belki de bu yüzden adını kimseyle paylaşmıyordu.

* (İng.) Budala, sersem -çn.

Bana merakla kaşlarını çattı ama sonra dışarı çıkarken parmağını terasa doğru salladı. “Yağmurdan önce!”

Boaz’ın muhafızları dışında kimse bu gece kraliyet arazisinin dolambaçlı patikalarından geçmeye cesaret edemiyordu. İki saat önce, geçen gün parçalanmış su çeşmesinden taş çeken aynı iriyarı adamlar, Lord Quill’in cansız bedenini bir sedye üzerinde bahçeden dışarı çıkardılar. O zamandan beri karanlık çöktü ve rahibeler, büyülerıyla fenerleri yakmak için yerlerine geçtiler.

Ama kimse gelmedi. Kapı aralıklarından müzik ya da kahkaha sesleri de sızmadı. Bastırılmış seslerden başka bir şey yoktu. Herkes olması gerektiği gibi endişeli görünüyordu. Bugün saray halkından biri öldürülmüştü.

“Bu kadın kim?”

Aniden arkamdan gelen Zander’in sesiyle irkildim ve arkamı döndüm. “Lütfen bana böyle gizlice yaklaşmaz mısın?” Abarrane ve Atticus’la birlikte ana binada kaybolduğundan beri onu saatlerdir görmemiştim. Yatak odasının pencerelerinden loş bir ışık parlıyor ve kapı açık duruyordu. Ceketini ve kılıcını çıkarmış, tuniği çözülmüştü. Sanki soyunmaya başlamış ve yarı yolda buraya gelmeye karar vermiş gibi görünüyordu. Corrin gönülsüzce bana yardım ederken ona yardım eden bir hizmetçisi var mıydı acaba? Hiçbir ipucu görmedim.

“Ybaris’lilerin gizlilik konusunda becerikli olmaması benim suçum değil.” Sırıttı ama dikkati hâlâ elindeki kâğıttaydı. “O kim?”

Sofie’nin yüzü, yani sevgili Dorkus’un yardımıyla yeni açılmış bir kalemle döndüğünde Corrin tarafından teslim edilen fener ışığının altında çizdiğim bu yüz, kâğıttan bize bakıyordu.

Yüzler her zaman zihnime kazınırdı ancak yine de kurnaz kadının çekik gözlerini ve pürüzlü elmacık kemiklerini bu kadar net hatırladığıma şaşırmıştım. Oysa onunla sadece yirmi dört saat-ten az zaman geçirmiştim. Hayatımı geri dönülmez bir şekilde değiştirmesine yetecek kadar.

“Emin değilim.” Bu yalandı ama aynı zamanda gerçek. Sofie kimdi? Kesinlikle bir elemental. Kocasının içinde bulunduğu kötü durum yüzünden kalbi kırık ve çaresizdi, bu da doğru. Ama bunun ötesinde, onun hakkında hiçbir şey bilmiyordum.

Daha önce yaptığı gibi yalanımı nabzımdan okuyabileceğine dair herhangi bir ipucu arayarak Zander’ı yakından izledim. Ama alnını kırıstırıp taslağı inceledi.

“Neden? Sana tanıdık mı geliyor?” Sofie daha önce Islor’a gelmiş miydi acaba?

Başını olumsuz anlamda salladı. “Öyle düşünmüştüm ama hayır.” Bana bakmak için bakışlarını resmimden ayırdı. Gözleri, Daaknar’ın şeftali rengi elbisemde görünen pençelerinin etime battığı yere indi. Çenesi gergindi. Tiksintiden mi yoksa acıma-dan mı olduğunu ayırt edemedim.

Onun ne düşündüğünü önemsememe kararlılığıma rağmen geri çekilme dürtümle savaştım.

Dikkati yeniden Sofie’nin yüzüne kaydı ama, “Bu canını yakmış olmalı,” dedi.

Seni içten dışa yakan bir şeyle zehirlenmek kadar kötü değildi muhtemelen. Kâğıda iri bir yağmur damlası sıçradığında ona Lord Quill’i sormak üzereydim. Bunu hızlı bir şekilde ikinci ve üçüncü damla takip etti.

Masaya doğru dalarken küfrettim. “Bu mobilya hasar görürse Corrin beni öldürecek!”

Zander alaycı bir şekilde, "Kusursuz döşemesiyle gurur duyuyor," dedi. "Al." Taslağı bana uzattı. Boş kalan elleriyle büyük berjeri ve sehpayı kolaylıkla topladı.

Feneri aldım ve yağmur bardaktan boşanırcasına inerken birlikte içeri koştuk. Zander'ı sessizce yatak odamdan şömineye doğru takip ettim. Corrin'in çıkarken yaktığı şamdanlar odanın eski zaman zarafetiyle birleştiğinde farklı koşullar altında romantik bulunabilecek bir ortam yaratıyordu. "Ne olduğunu duydum."

"Kaledeki herkesin olanları duyduğuna inanıyorum."

"Kimin yaptığına dair bir fikrin var mı?"

"Tam olarak yok, hayır." Mobilyalarımı yere koyup bir dakika ayırarak yerlerini düzeltti.

"Lord Quill'e bağlı olan hizmetlisi onunla fazla yakındı. Sence karısı kıskanıp da..."

"Leydi Quill kocasını öldürmedi. Onun nerede ve kiminle olduğunu biliyordu. Ve ne yaptıklarını."

"Ve kocasının kandan fazlasını almasını dert etmiyor muydu? Çünkü aksine inanmam mümkün değil. Hiç iddia etme bile."

Zander gömleğindeki ıslak kısımları dalgın dalgın eliyle silkeledi. "İlişkilerini nasıl yürütmeyi seçtikleri bizi ilgilendirmez."

"Evet. Elbette. Burada işlerin böyle yürüdüğünü unutmuşum." Tıpkı müstakbel eşi hemen yan odadayken, Zander'ın besleyicisini yatağına getirmesinin kimseyi ilgilendirmediği gibi.

Zander'ın kaşı soru sorarcasına kalktı.

"Boş ver," diye mırıldandım. Sinirlendiğimi hareketlerimden okuyabiliyor muydu? Öyle olduğunu umdum. Aramızdaki bu şey gerçek olsaydı, herhangi bir nedenle yatağına kadın getirmesine asla anlayış göstermezdim. "İyi. Belki de bu kan hizmetlisi farklı hissediyordu. Belki de Quill'e âşıktı ve karısını bırakıp onu dönüştürmesini istedi. Adam bunu yapmayınca da sinirlenip onu zehirledi."

“Sanırım bizim yöntemlerimiz hakkında hiçbir şey bilmediğin zamanları daha çok seviyordum.” Zander, sanki günün ağırlığı onu ezmiş gibi yere koyduğu sandalyeye yığıldı. “Hiç sanmam. İnsanın kendisi istese de bir insanı dönüştürmek yasaktır. Bunu yapmanın cezası her iki taraf için de ölümdür. Ayrıca, Lord Quill düştükten kısa bir süre sonra oradaydım. İnsanları okumak utanç verici derecede kolaydır ve kadında ıstırap verici bir kalp kırıklığından başka bir şey yoktu.”

“Yani ona değer verdiğini söylüyorsun.”

“Evet ve bu şaşırtıcı değil. Birçoğu sahipleriyle bağ kurar. Ama bu gerçeği değiştirmez. İnsanlara erken yaşlardan itibaren kan hizmetlisi olmanın önemli bir rol olduğu ancak bir hizmetten başka bir şey olamayacağı öğretilir.”

“Öyle önemli bir hizmet ki ne kadar çekici olursa o kadar iyi diye duydum.” Sesim küçümseme doluydu.

Bakışlarında bir meydan okumayla, “Bu kesinlikle gerekliliği daha keyifli hale getiriyor,” diye karşılık verdi.

Zander kan hizmetlilerinden kaçıyla yatmıştı? Onu suçüstü yakalamak için orada olmasaydım, sonuncusundan da faydalanan mıydı? Bunun neye benzeyebileceği gözlerimde canlandı. Düşüncelerimden istemsizce sıyrılırken nabzımın hızlandığını hissettim.

Zander’ın gözlerinde bir sıcaklık parladı. Sanki bir sırrı varmış gibi ağzının kenarları kıvrıldı. “Lütfen aklından neler geçiyorsa devam et. Buna vereceğin tepkiyi, daha önce seni tüketen korku ve suçluluk girdabına tercih ederim.”

Yanaklarım alev aldı. “Nasil yapıyorsun?”

Rahatça omuz silkti. “Yapabiliyorum işte. Ve her ne sebeple olursa olsun, bunu sende yapmak daha kolay.”

Aklım insan olduğu için miydi? Yoksa bu elf bedenini ve yeteneklerini nasıl kullanacağını bilmediğim için mi?

“Senin için talihsizlik, değil mi? Özellikle de düşüncelerin o yöne saptığında.”

Bu konuşmayı ona üstünlük sağlayan herhangi bir yönden çok uzaklaştırmak isteyerek çenemi sıktım. “Başka biri Quill’i hedef aldı öyleyse. Neden? Düşmanları kimdi?”

“Hepimizin düşmanları var ama lordun özellikle temkinli davranmasını gerektirecek kadar ciddi bir düşmanı olduğunu sanmıyorum. O kolay bir hedefti. Ayrıca beni destekliyordu. Bu başka bir saldırı olmalı.”

“Ama onu neden şimdi öldürdüler?”

“Bir önceki yorumumu geri alıyorum. Hâlâ hiçbir şey bilmiyorsun.” Burun kemerini ovuşturdu. “Artık ölümden dirildiğine ve kardeşin zindanda idam edilmeyi beklediğine göre yeni bir şüphe dalgası uyandırmak için.”

“Yani, sonuçta bu benimle ilgili.”

“Son zamanlarda her şey öyle değil mi?” diye mırıldandı, daha çok kendi kendine.

“Kim ister ki...” Sesim alçaldı. “Lord Adley.”

“Ya da sadık destekçilerinden biri. Sonunda anlıyorsun.”

Ona ters ters baktım.

“Ne? Bir ay önce kendi adını zar zor biliyordun.”

Adımı iyi biliyordum. Sır olan diğer her şeydi. “Bunun dün için bir misilleme olduğunu mu söylüyorsun?”

“Onu tüm mahkemenin önünde küçük düşürdüğün için mi?” Sırıttı. “Planımıza göre olmasa bile bu görülmesi gereken bir şeydi. Eğlendiğimi itiraf edeceğim.”

“Gerçekten mi? Çünkü sonrasında tepkinin farklı olduğunu hatırlıyorum.”

"Sadece... beklenmedikti, hepsi bu. Her halükarda, Quill'in rehirlenmesinin planlama gerektirdiği göz önüne alındığında, bu muhtemelen tesadüftü. Adley, mahkeme içindeki kaostan ve bölünmeden, insanların gizli ittifaklar ve anlaşmalar oluşturmamasından faydalanabilir. Doğal olarak şimdi herkes sen tahtımızda otururken daha kaç kişinin aynı kaderi paylaşacağına dair fikir yürütüyordur."

"Ama ben onları zehirlemiyorum."

"Teknik olarak bu doğru değil. Ham merth asması sadece Terren dağlarında yetişir, bu da demek oluyor ki zehir sen ve halkın vadiyi geçtiğinde buraya getirildi. Masumiyetin konusunda bir oyun oynuyor olabiliriz ama ikimiz de cebinde ne taşıdığının tamamen farkında olduğunu biliyoruz."

"Tamam ama hiçbiri bunu bilmiyor." Karşısındaki resmi kanepeye rahatça oturdum ve ısınmak için bacaklarımı altına sıkıştırdım. Dışarıda yağmur acımasızca camlara vuruyordu. "Belki de Atticus haklıydı. Saoirse ile evlenirsen bundan kaçınabilirsin. Adley'nin kimseyi öldürmek için bir nedeni olmaz o zaman."

"Ne dediğini bilmiyorsun." Çenesi gergindi. "O zaman iki yüzlülük on katına çıkardı. Adley ve onun gibilerin Islor'u yönetmesine imkân yok."

"Ama onlar öyle sanıyorlar ve sen beni bir tehdit gibi tahtın üzerinde sallayarak onları kışkırtıyorsun."

Ağzının kenarı kıvrıldı. "Belki."

Kafama dank etti. "İstedğin bu. Onu vatana ihanetle suçlayıp cezalandırmak için bir bahanen olsun diye Adley'yi harekete geçmeye zorlamak istiyorsun."

"Pervasız ve kötü planlanmış bir şey bulsan bunu tercih ederim." Sırıltısı hem şeytani hem de şakacıydı. "Tahta hoş geldin. Tehditler her yönden gelir ve sıralarını beklemez."

Başımı olumsuzca salladım. “Hayır, teşekkürler.” Karanlıkta saklanmayı tercih ederdim.

Parmağını sandalyenin ahşap kolundaki oyma detayın üzerinde gezdirdi. “Islor’u Saoirse gibi biriyle yönetemem. Ama tahtı kiminle paylaştığım önemli değil, ister sen ol ister Adley’nin kızı. Adley bu tahtta oturmanı istemiyor, o kadar.” Dolgun dudakları sanki bir sonraki sözlerini söyleyip söylememeyi düşünüyormuş gibi kıvrıldı. “Islor krallığının gelecekte nasıl olmasını istediğimi biliyorsun. Ölümlüler açısından.”

“İnsanların bu bağımlı sisteme zorlanmadığı bir yer. Evet. Elisaf söyledi.” Aileleriyle birlikte sofralarına özgürce oturabilecekleri, kulluk içermeyen kaderlerin hayalini kurabilecekleri bir gelecek.

“Bunun ulaşılamaz bir amaç olduğunun farkındayım. Yine de bunun doğru yol olduğunu kalbimde biliyorum.” Alnı kırıştı. “Ölümlülerin daha aşağı olduğunu düşünmüyorum. Hiç böyle hissetmedim.”

Karşımdaki Islor kralına baktığımda, beklenmedik bir saygı dalgası içimi kapladı. Sözleri kenar mahalleye gittiğimiz günkü suçlamalarımın cevap veriyordu aslında.

“Onları korumaya çalışmak için kurallarımız var. Ölümlüleri dönüştürmeye ve çocukların kan hizmetlisi sistemine girmesine karşı olan yasalar. Sebepsiz yere onlara zarar vermenin cezası var. Ama ölümlülerin sığır gibi yetiştirilip bir yeraltı pazarında satıldığına dair doğudan fısıltılar geliyor. Her zaman vardı ancak hızla daha yaygın hale geliyor. Çocuklar ebeveynlerinin kollarından alınıp kan vermeleri için kullanılıyorlar. Ne kadar genç olurlarsa, kanları o kadar tatlı olur.”

Gözlerim korkuyla açıldı.

“Elbette bunu kendi deneyimimden bilmiyorum,” diye ekledi çabucak. “Ama doğudaki pek çok şehir ahlaksız bir lağım

çukuru haline geldi ve bu ahlaksızlık şimdi Islor'da kan laneti kadar öldürücü bir veba gibi yayılıyor. Bu ölümsüzler, ölümlüleri korumak için koyduğumuz yasalarla alay ediyor ve bizi geçmişimizin karanlık günlerine geri döndürmekle tehdit ediyor. Islor'un geleceği için istediğimin tam tersi ve korkarım artışın nedenlerinden biri de bu. Cesur bir muhalefet beyanı oluyor aynı zamanda.”

Kettling doğuydu. “Adley, bu ölümlülerin kendi şehrinde satılmasını umursamıyor mu?”

“Dümende kim var sanıyorsun?” dedi düz bir ifadeyle. “Görünüşte Adley, Cirilea'ya ve Islor tahtına olan sonsuz bağlılığını itiraf ediyor ama Kettling, Ailill günlerinden beri her zaman düşman olmuştur. Ölümlülerin bizimle eşit olduğu bir toplum istemiyorlar. İzin verilseydi hepsini zincire ve kafese koyarlardı. Bunu babam biliyordu. Kettling'in ne yaptığını biliyordu ama barışı korumak için göz yumdu. İsteği barışçıl olarak bilinmekti. Kral Barris ile ittifak kurmasının nedeni buydu. Kral Barris'in ilerici bir adam olduğu söyleniyordu, kaderlerin buyruklarına ve büyücülerin gücüne o kadar odaklanmamıştı. Eşi içinse aynı şey söylenemez.”

Zander'in ses tonunda bir burukluk vardı. “Ama babam mükemmel olmaktan çok uzaktı ve birçok hata yaptı. Bunlardan biri, Adley'nin bir istisna olduğuna inanmaktı. Gerçek şu ki onun, ölümlülerin sadece bizim hayatta kalmamız için var olduğuna dair inancını paylaşan birçok kişi var. Babam Adley'ye, Islor'luları zengin ve dolayısıyla kendisine sadık kılmak için çok fazla zaman ve hareket alanı verdi. Bu yüzden benim planlarım için servetlerini feda etmeye hiç niyetleri yok. Ben onlar için bir tehdidim. Bir zamanlar Adley'nin görevinden kolayca alınabileceği ve içinde bulunduğumuz bu durumun önüne ge-

çilebileceği bir dönem varken, o zaman geçti. Artık çok fazla ateşli destekçisi var.”

Zander’ın sesindeki tutku ve hüsrânı duyabiliyordum ama aynı zamanda bir teslimiyet iması da vardı sözlerinde. “Atticus’u ve orduyu oraya gönderemez misin?”

“Planım buydu. Evlendikten ve ailem tahttan çekildikten sonra. Ama şimdi Ybaris’in baskısıyla karşı karşıyayız. Ordunun yarısı vadinin yakınında kamp kurdu, diğer yarısı da ilk sorun belirtisinde yürümeye hazır. Şimdi Kettling’e karşı silahlanmaya çağırmak, adamları daha da bölmek anlamına gelir. Cirilea’ya sadık olanlar çok olsa da hem Ybaris hem de Kettling ile savaşamayız. Özellikle de Adley, Kier’den müttefikler çağırırsa. Onlar ölümlüler için bile ürkütücü savaşçılar. Uzun zaman önce Kettling’in Cirilea’ya karşı son ayaklanmasında Kettling’in yanında savaştılar. Ve adamların Adley ile ittifak yaptığına dair her gün daha fazla mesaj alıyorum. Doğu onun altında birleşirse, bana çetin bir rakip olurlar.”

Yine de adam dün herkesin karşısında kralının önünde eğilmişti. Tiksintiyle yüzümü buruşturdum. “Abarrane’i nasıl oldu da üstüne salmadın?”

“İnan bana, bu her gün mücadele ettiğim bir dürtü.”

Başımı salladım. “Kalede sana kim ihanet ettiyse, şu anda endişelerin en küçüğü.”

“Belki.” Ama yüzünden geçen karanlık ifade aksini söylüyordu.

Düşüncelerim bir an uzayıp giden -ve garip bir şekilde rahat- sessizlikte gezindikten sonra tekrar Lord Quill’in talihsiz ölümüne döndü. “Elisaf hizmetçimin elbisesinde bir şişe zehir bulduklarını söyledi.”

“Kıyafetinin arasına kolayca gizlenen küçük bir şişe. Sorgulama sırasında bize anlattıklarına göre her kan hizmetli-

anın içeceğine bir damla katması yeterliydi. Rahibeler kontrol ettiğinde o şişede neredeyse yirmi damla vardı.”

“Ama onu ondan aldın.”

“Evet ve hâlâ kraliyet mahzeninde güvende. Dokunulmadı.”

“Bu, birden fazla olduğu anlamına gelir. O şişelerden kaç tane getirdim acaba?”

“Bilmiyoruz. Ama Abarrane, onu yakaladığımızda kardeşimizin üstünde bir tane daha buldu.” Ve Zander’ın yüzündeki sıkıcı ifadeye bakılırsa, bunun onu da endişelendirdiğini tahmin ettim.

“Adley bu zehri nasıl elde edebilir?”

“Cevabını bilmediğim bir başka soru. Doğuda Meadwell’de ve güneyde Salt Bay’de Ybaris’lilerin görüldüğüne dair raporlar aldım. İki üç kişilik gruplar halinde dolaşıyorlar, meyhanelere girip çıkıyorlar, soyluların kan hizmetlilerini soruyorlar.”

Onun düşüncelerini takip ettim. “Yanlarında bu küçük şişelerden daha fazlasını taşıdıklarını, lordlara ve leydilere ulaşmak için insanları hedef aldıklarını düşünüyorsun.”

“Öyle olduğunu varsaymak akıllıca olur. Ancak şu anda sarayın büyük bir kısmı önümüzdeki yaz panayırı için burada ve toprakları kâhyalar tarafından yönetiliyor.”

Ama Quill bir göstergeyse, burada da güvende değillerdi. “Terzi Dagny, Ybaris’lilerin bir kan hizmetlisini öldürdüğünü söyledi.”

“Eldred Ormanı’nın diğer tarafında, Bellcross’tan Leydi ve Lord Rengard’ın evi,” diye onayladı. “Ceset bulunduğu taarruflarına uyan erkeklerin kaçtığı görüldü. Bu yüzden onların bu olaylar içinde parmağı olduğunu varsaymak güvenli.”

“Onu neden öldürsünler?”

“Bunu göreceğiz.” Sesindeki bir şey, benimle paylaşmak istemediği bir fikri olduğundan şüphelenmeme neden oldu.

“Hey, kimin bileceğini biliyor musun?” Etkili olması için duraksadım. “Tyree.”

Zander’ın dikkati ocağa, ızgarada düzgünce istiflenmiş kütüklere kaydı. “Bu öneriye cevabımı zaten verdim.”

“Ama bu, Quill zehirlenmeden önceydi.”

“Ve tek bildiğimiz, bunun Adley ile hiçbir ilgisi olmadığını ve duvarların içinde hâlâ müttefiklerin olduğunu bilmen için sana bir mesajdı.”

Bunu düşünmemiştim. “Bunu bilmek iyi olmaz mıydı?”

Dudakları büzüldü. Haklı olduğumu biliyordu.

“Bir dahaki sefere zehirlenen Annika veya Atticus olabilir ya da sen.” Zander ölürse bana ne olurdu? Gitmeme izin verirler miydi?

“Ailemizin ölümünden sonra böyle bir şeyin başımıza gelmesine izin vermeyecek kadar dikkatliyiz.” Duraksadı. “Yardım tekliflerinde hızlı ve ısrarcısın. Neden başımıza gelenleri önemsiyor numarası yapıyorsun?”

“Yapacak daha iyi bir işim olmadığı için olabilir mi?” Kendimi durduramadan küstah cevabım dilimden yuvarlandı.

Gözleri kısıldı. “Yoksa bu hararetli destek gösterisi benim güvenimi kazanma girişimi mi?”

Burnumu çektim. “İkimiz de bunu elde etmek için yapabileceğim hiçbir şey olmadığı konusunda anlaştık.” Ancak Zander’ın ağzımdan çıkan her eylemi ve sözü tartarak ikiyüzlülük aradığı giderek daha açık hale geldi. “Hiç karşıdaki insanın sana komplo kurduğuna ikna olmadığın bir şekilde düşünüyor musun?”

“İhanet nadiren dümdüz yaklaşıp,” dedi boş bir ifadeyle beni izlerken.

"Haklısın. Peki, şu açıdan bakmaya ne dersin," -öne doğru eğildim- "çünkü başka biri ölmeden önce denemeye değer."

Zander'ın dudaklarından uzun bir nefes kaçtı. "İşlerin nasıl ilerlediğini göreceğiz."

En azından bu kesin bir hayır değildi. "Şimdi ne olacak?"

Tırnağını dikkatle inceledi. "Boaz ve adamları araştırıyor. Önemli bir şey bulamayacaklarından şüpheleniyorum. Sınırları yatışana veya başka biri ölünceye kadar insanlar gergin olacak."

"Öyleyse sabırsızlıkla bekleyecek bir şey var," diye mırıldandım, kollarımı göğsümde kıvrarak. Yağmur nemli, soğuk havayı da beraberinde getirmişti. Kollarımdaki tüyler diken diken oldu.

"Üşümüştün," dedi Zander.

"Pek bir şey kaçırmıyorsun, değil mi?"

"Hiçbir şeyi kaçırmam. Bunu hatırlaman en iyisi." Bakışları bir an için sabit bir şekilde üzerimdeyken ocağa döndü ve bir alev dalgası demir izgaradaki kütükleri anında yuttu.

Ağzım açık kaldı. Zander'ın yeteneğini kullandığını ilk kez görüyordum.

Güldü. Daha önce tartışma meydanında duyduğum aynı kolay, aldatıcı ses. "Rahibelerin ilk kez fener yakışını izleyen çocuklara benziyorsun."

"Sanırım onlar da benim kadar yeni. Ya da hissettiğim gibi," diye hemen düzelttim. "Bunu nasıl yaptın? Bir şeyleri ateşe verebilir misin?"

Başıyla duvardaki apliği işaret etti, alevi camın içinde sanki hafif bir esintiden etkilenmiş gibi dans ediyordu. "Bir kaynak olduğu sürece, onu istediğim şekilde manipüle edebilirim."

"Ve benim için su da aynı mı?"

Kuru bir sesle, "Düşmanıma kelepçeleri çıktığı anda elemeni nasıl kullanacağını öğretmek ne kadar eğlenceli olsa da kor-
karım bundan kaçınmalıyım," dedi.

Sevimsiz bir homurtu çıkarırken başımı geriye attım ve on-
dan bir kıkırdama daha kazandım.

Zander yatak odamdan çıkmak için hiç acele etmedi. Dikkatini ocaktaki alevlere vermişti, düşünceleri kilometrelerce uzaktaymış gibi görünüyordu. O tahta oturup tüm bu insanları yönetmek nasıl bir şeydi acaba? Nihai güce sahip olmak ve yine de o gücü almayı planlayan herkese karşı dikkatli olmak? İnsanı ister istemez paranoyak yapardı herhalde. Onu hiç kıskanmıyordum.

"Bu üçkâğıt," -daha önceki hareketimden kopyalayarak parma-
ğını aramızda salladı- "bittiğinde sana ne olacağını sanıyorsun?"

Eve gideceğim. Ybaris'e değil, New York'a. Bunu söyleyemez-
dim. Sofie bunu yapmamam konusunda beni uyarmıştı ve ben Nymphaeum hakkında daha fazla şey öğrenene kadar onun söz-
leri benim can damarım olacaktı. "Artık burada tutsak olmaz-
sam demek istiyorsun?"

"Bu düzenlemenin bir parçası olarak serbest bırakılman için pazarlık yapmamamı tuhaf buluyorum. Sanki gitmeyi beklemiyormuşsun gibi."

Çünkü Sofie'nin söz verdiği gibi, zamanı geldiğinde Malachi'in beni buradan çıkaracağına bel bağlamıştım. Şimdi bunun aptalca olup olmadığını merak ediyordum. "Sanırım onurlu olanı yapacağını düşünmüştüm. Bilirsin, iyi bir insan olduğun için."

Sırıttı.

Ancak sorusu içimde bir düşünce uyandırdı: Ya geri dönüş yoksa?

Wendeline'in bana Ateşin Kaderi hakkında söyledikleri doğruysa bu tanrı, tebaasını kendi hırsları için kullanmaktan çekinmiyordu. Bu taşı onun için geri almak istiyor muydum? Ve bu kapıyı açabilecek miydim? Güçlü anahtar büyücü Farren'in yapmadığı yerde benim yapabileceğimi düşünmesine neden olan şey neydi? Peki ya Zander'ın Prenses Romeria'nın suç ortağını saf dışı bırakmaya yönelik büyük planı işe yararsa ve onları Hudem'in önünde bulursak? Bir düğün olmayacaktı. En azından ikimiz için. Nymphaeum'a başka bir yol bulabilecek miydim? Hâlâ tam olarak nerede olduğunu bilmiyordum.

"İşte yine... Etrafındaki o endişe girdabı." Başını eğdi. "Seni bu kadar rahatsız eden ne?"

Bunu yapabilmesinden nefret ediyordum.

"Bugün idman sahasındaki çocuklara karşı iyiydin," dedim konuyu değiştirerek.

Oltama gelmişti. "Şaşırdın mı?"

"Evet."

Dudaklarının köşeleri kıvrılarak nadir gülümsemesinden sonra ortaya çıkan gamzelerini gözler önüne serdi. "Silahları öğretmek benim için her zaman eğlenceli olmuştur, özellikle gençler için. Bazen keşke bunu bırakıp bütün gün askerlik oynasam derim. Bunun için kardeşimi kısıkanıyorum." Yavaşça gerinerek sandalyenin arkalığını kavramak için başının üzerinden uzandı.

"Seni onlarla görmek, berbat biri olmadığını düşünmeme neden oldu," diye itiraf ettim. Onunla biraz daha fazla zaman geçirdiğim her gün, kalbime bir hançer saplamasına saniyeler kalan, zırhlı kıyafeti içindeki korkutucu kralı daha az hatırlıyordum. Zander, tanıdığım herhangi bir adama benziyordu hızla. Şu anda hayattaki kaderinden bunalmış herhangi birine.

Sivri dişleri dışında, diye kendime hatırlattım.

Ama bunu da unutmak şaşırtıcı derecede kolaydı. Özellikle de karşılıklı oturup kral ve tutsak gibi değil de eşit iki kişi gibi konuştuğumuzda.

“Merak etme. Fikrini eski haline döndürmek için hâlâ zamanın var,” diye mırıldandı. “Abarrane’in dersi ilgini çekmişti.”

“İzlediğimi biliyor muydun?” Onlarla birlikteyken bir kez bile başını kaldırmamıştı.

Sırıttı. “*Hep* izliyorsun. Sanki bu duvarlar seni boğabilirmiş gibi dışarıda duruyorsun.” Gözleri tavandaki yaldızlı oymalarda gezinirken boğazının keskin çıkıntısı dışarı çıktı. “Bütün gün sahada dövüşçüleri, bütün gece arazide âşıkları izliyorsun.”

“Onlara böyle mi diyoruz?” Aşağıdaki muhafızlar ona rapor veriyor olmalıydı. Onlardan da günlük hesap istiyor muydu?

“Peki, *sen* onlara ne ad verirsin?”

“Bilmiyorum ama besleniyor ve sevişiyorlar. Bu konuda da tam olarak sağduyulu davranmıyorlar.”

Gözlerinde bir keyif pırıltısı ortaya çıktı ama o şehvet dalgası da gözünden kaçmadı. “İslor’lular olarak pek sağduyumuzla tanınmayız.”

Öylesin, demek istedim ama gece geç saatlerde gelen ziyaretçisinden bir kez daha bahsetmek kesinlikle yanlış bir mesaj vermek olurdu. “Dövüşçülerin idman sahasındaki hareketleri inanılmaz. Hiç görmedim. Yani, kimsenin böyle dövüştüğünü izlediğimi hatırlamıyorum. Keşke nasıl olduğunu bilseydim.”

Belki Tony bıçağımı elimden bu kadar kolay kurtarmazdı. Ama sonra ne olurdu? Onu bıçaklar mıydım? İçimde birini bıçaklamak var mıydı? Sokaktaki diğer pek çok çocuğun bulaştığı şiddet ve uyuşturucu yoluna girmediğim için her zaman kendimle gurur duymuştum.

“Daha önce bir bıçakta yarı yetenekliydin.”

“Ata binmeyi de biliyordum, değil mi?” Dolabımda pantolon, tunik ve deri botlardan oluşan bir kıyafet bulmuştum, bu da Prenses Romeria’nın bazen ipek ve dantel dışında bir şeyler giydiğini düşündürdü.

“Ata binme konusunda ustaydın.” Gizli bir gülümseme, düşüncelerinin çok daha az sağlıklı bir yerde olup olmadığını merak etmeme neden oldu. “Ve şimdi görünüşe göre bir ressam-sın.” Başını Sofie’nin yüzüne doğru salladı. “Neredeyse farklı bir insan gibisin.”

Derin, sakinleştirici bir nefes aldım. Onun delici bakışlarıyla karşılaşınca kalp atışlarımı sabit tutmaya çabaladım. Paniğim beni tehdit ediyordu. “Ben senin bildiğin Romeria’dan farklı bir insanım. O gitti.”

En azından şimdilik. Malachi beni Islor’dan çektiğinde ona ne olacaktı? Bu vücut boş bir kabuk gibi parçalanacak mıydı yoksa sadist, kötü versiyon geri mi dönecekti? Umarım ikincisi olmazdı, herkesin iyiliği için.

“Evet, bu her geçen gün daha da belirginleşiyor,” dedi sessizce. “Ama ne kadar yetenekli bir sanatçı olursan ol, bu seni korumaz. Bir dahaki sefere ders için çocuklara katılmalısın.” Sesinde eğlenir gibi bir ton vardı.

“Abarrane ile mi? Neredeyse Daaknar’dan daha korkunç.”

Kıkırdadı. “Belki farklı bir öğretmenle o zaman?”

“Peki, bu kim olabilir? Sen mi?”

Bakışları çıplak omzuma değerek gözlerimle buluşurken yüzünden okuyamadığım bir ifade geçti. Tavırları; hararetli bakışlar ve samimi vaatlerle dolu bir geçmişimiz olduğunu anlatıyordu sanki. Benim hatırlamadığım ama ne kadar istemese de onun hatırladığı bir geçmiş. Benim hatırladığım kısım -kulede duvara yaslandığımız o an- yanaklarımı yakmaya yetmişti bile.

Aklımdan geçen şehvetli düşünceleri onun da hissedebildiğini bilmek, duygularımı daha da alevlendirdi.

Yutkundum. "Wendeline sana ne söyledi?"

"Bu, rahibeyle benim aramda."

"Ama benden bahsediyordunuz."

"Evet." Bunu kabul etmekte tereddüt etmedi.

"Bir şeyden rahatsız olmuş gibiydin."

"Seninle birlikte dün bir kalabalığın önünde el ele tutuşup birbirimizin kulağına fısıldadık diye şimdi beni yakından tanıdığını mı düşünüyorsun? Düşüncelerimden ve konuşmalarımın haberdar olmaya hakkın olduğunu mu sanıyorsun?"

"Haklısın. Fikrimi çoktan değiştirdim. Sen bir pisliksin."

Hakaretimden rahatsız olmadan derin bir kahkahayla karşılık verdi ve kendimi sırtırken buldum.

Sandalyesinden kalkıp terasına doğru ilerledi.

Gideceğini fark etmemle gelen beklenmedik hayal kırıklığı irkilmesini hissettim. "Şu kraliyet öğünü ne zaman oluyor?"

"Panayır yarından sonraki gün başlıyor ve on gün sürüyor. Bu süre zarfında meydanda bir beceri turnuvarımız var. Adley ve diğerleri, günü kraliyet öğünüyle bitirmeyi teklif ettiler. Bir nevi büyük final. Bundan kaçınmanın bir yolu yok gibi."

"Sabırsızlanıyorum. Saf prensesin yeni bir elbisesi olacak," dedim yapmacık bir heyecanla.

Dikkati, dalgın bir ifadeyle bir an oyalandığı ocaktaki alevlere kayd. "Anne babamın öldürülmesine yardım eden haini ortaya çıkardıktan sonra seni serbest bırakmaya hazırım. Islor'dan ayrılıp kendi halkına dönmekte özgürsün, eğer dersen. Hatta senin için vadiden güvenli bir geçiş ayarlamaya çalışacağım."

"Gitmeme izin mi vereceksin? Aynen böyle? Yaptıklarımın sonra mı?"

"Şimdi kim başka açılardan düşünüyor?" Sırıttı. "Söz veriyorum. İyi geceler." Zander terasına çıkıp yağmurun içinde gözden kayboldu.

Odamın her köşesini tekrar aramak için büyük planlarım vardı ama bir anlığına kanepeye kıvrıldım ve kralla aramdaki son derece medeni konuşmayı düşünürken Zander'ın alevlerinin dansını izledim.

Burası uykunun bedenimi ele geçirdiği yerd.

"Burası is kokuyor!" Corrin bir kahvaltı tepsisiyle yatak odama girerek beni derin bir uykudan uyandırdı. O perdeleri çekip teras kapısını açarken inledim ve yönümü bulmaya çabaladım. Kötü edici güneş ışığı içeri aktı. Görünüşe göre yine güneşli, sıcak bir gün olacaktı.

"Elbisenizle mi uyudunuz?"

Dün giydiğim şeftali rengi elbiseme baktım. Hatırlamam biraz zaman aldı. Kanepede elbisemle uyuyakalmıştım.

Ve şimdi yatağında yorganın altındaydım.

Gece kalktığımı da hatırlamıyordum.

"Boş verin. Size uygun bir elbise bulacağım," diye mırıldandı Corrin. "Bugün arazide Annika ile yürüyeceksiniz. Kendinizi saray halkına tanıttin. Tercihen sorun çıkarmadan."

"Ben sorun çıkarmıyorum."

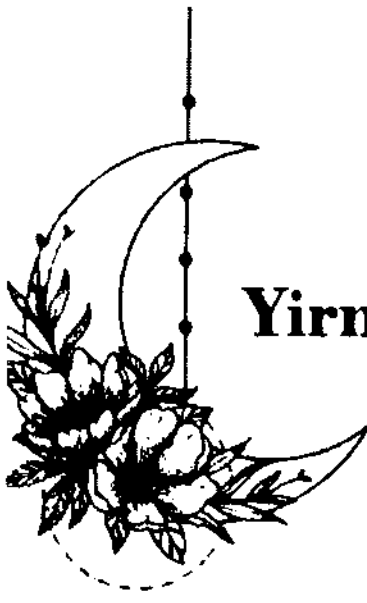
"Geldiğinizden beri beladan başka bir şeye neden olmadınız." Kolunun altından bir rulo kâğıt çekip havaya kaldırdı. "Sizi oyalamak için dört sayfa daha toplamayı başardım. Ve biraz da taze grafit."

Sıcaklık göğsüme yayıldı. "Teşekkür ederim. Çok nazıksın." Ve beklenmedik.

“Kralın lütfu bu. Ona teşekkür edin. Bulmak için kalenin yarısını dolaştım. Son zamanlarda o kadar çok mesaj gönderiyorlar ki stokumuz azalıyor. Kâğıt yapmak zaman alır.”

Corrin kâğıtlar, güvercinciler ve casuslar hakkında gevezelik ederken gözlerim uyuyakaldığım kanepeye, Sofie’nin eskizini bıraktığım masaya kaydı.

Eskiz artık orada değildi.

Yirmi Birinci Bölüm

“**B**ana böyle bakmaya devam etmek zorunda mısın?” dedi Annika net bir şekilde. Parmak uçları arasında çevirdiği canlı pembe kozmos çiçeğini diğerlerinin yanına, buklelerinin arasına soktu. Bugün, o çiçeğin yapraklarının gölgesinin tonuyla tam olarak eşleşen koyu fuşya ipek bir elbise içinde özellikle ışıltılı görünüyor, saçları sırtından aşağı dökülüyordu.

“Nasıl bakıyorum?” Masum numarası yapınca karşılığında ters bir bakış kazandım.

Sanki insan kanı içiyor gibi mi bakıyordum acaba?

Bu gerçeğe dair farkındalığım dalgalar halinde geliyordu. Ara sıra konuşan küçük bir ses, omurgamda ara sıra alevlenen garip bir huzursuzluk gibi. Ama sonra o gizli dişlerden korunduğumu hatırladım. Ayrıca bu Islor’lular masallardaki asalak yaratıklara hiç benzemiyordu.

Bugün yürüyüşümüzde kraliyet arazisinin farklı bir bölümüne, yolların uçsuz bucaksız çiçek yataklarının arasından geçtiği yere gidiyorduk. Hizmetçiler yeni kesilmiş güller, yıldız çiçekleri ve tanımadığım bir düzine çiçekle dolu sepetleri doldururken, işçiler solmuş çiçekleri kırıyor ve yoğun bitki örtüsü arasında yolunu bulmuş devedikenlerini çekiyordu. Bunlardan bazıları şüphesiz bu gecedan önce odama girecekti.

Uzun ve rahatsız edici bir sessizliğin ardından Annika, "Saoirse'nin yüzündeki ıstırap ifadesinden gerçekten keyif aldım," dedi.

"Sen de mi ondan hoşlanmıyorsun?"

"Bu bir şey ifade ediyorsa, senden hoşlandığımdan daha az hoşlanıyorum ondan." Corrin'in dolabımdan çıkardığı ve Dagny'nin getirdiği pelerinle eşleştirdiği tül krem rengi elbiseye odaklandı. Hizmetçimin beni giydirme ısrarının angaryadan çok bir gurur meselesi olduğunu anlamaya başlamıştım.

"Vay canına." Yüzümü buruşturdum. "O kadar kötü ha?"

Annika'nın beklenmedik şekilde derin, boğuk kahkahası taş yol boyunca devam etti. Yakındaki çiçeklerin ona doğru döndüğüne yemin edebilirdim. "Lord Adley ile olan konuşman, kardeşimi şimdiye kadar gördüğümünden daha fazla çelişkiye düşürdü." Mavi gözleri zevkle parladı. "Gülse mi bağırsa mı bilemedi. Kulaklarından duman çıkmasını bekliyordum. Değil mi, Elisaf?"

"Alnındaki damar zonkluyordu, Majesteleri."

Yine kıkırdadı.

Zander'ın arkasından eğleniyor olmaları garip bir şekilde rahatlatıcıydı. "Bunu iyi sakladı bence." Biz özel odaya geçene kadar.

"Zander, taleplerini görmezden gelen insanlara alışkın değil. Ne de olsa kral olmak için doğmuş." Başını iki yana salladı. "Çabalarına değer mi bilmiyorum. Ama içimizdeki bu hain bize bir kez ihanet edecek kadar cesursa, ikinci kez ihanet etmesini hiçbir şey engelleyemez."

"Ben de ona öyle söyledim."

"En azından hiç kimse ağabeyimin kızgınlığını fark etmemiş gibiydi. Hepsi de bu yeni, alıngan Ybaris Prensesi Romeria'nın

büyüsüne kapılmıştı. Saray halkından duyduğum tek şey buydu. Eh, o ve Lord Quill'in talihsiz bir şekilde aramızdan ayrılışı." Cinayetden rahatsızsa bile bunu göstermiyordu. Annika, "okunması imkânsız" insanlar bölümünde Sofie'ye meydan okuyabilirdi.

"Kimin yaptığını düşünüyorlar?"

"Saray halkı mı? Henüz kimse kimseyi alenen suçlamadı ama bir sürü söylenti var." Bana bilmiş bir bakış attı ve mırıldanmalardan en azından bazılarının bana yöneltildiğini biliyordum. Bu beklenebilirdi sanırım.

"Başka ne duydun?"

"Çoğunlukla siz ikiniz hakkında dedikodu vardı. Birbirinize karşı eskisi kadar arkadaş canlısı olmadığınızla ilgili."

"Zamanın tamamında yapıştık." Soylulara entrika çevirmek ve bir şeyleri ateşe vermek hakkında fısıldaşıyorduk ama onlar bunu bilmiyorlardı.

"Evet ama senin ona ikinci bir deri gibi yapıştığını görmeye alışkınlar."

Zander'a olduğundan daha fazla yaklaşma düşüncesiyle göğsümde garip bir çırpıntı oluştu. "Yani, masum olduğuma dair beyanına inanmıyorlar mı?"

Omuz silktri. "Bazıları sana karşı iddia edilen her suçtan hüküm giymen gerektiğini ama bir şekilde Zander'ı kandırdığını söylüyor. Diğerleri onun seni ceza olarak onunla evlenmeye zorladığını düşünüyor. Yine de en yaygın söylenti, büyücüler tarafından büyülenip sana âşık olduğu yönünde."

Ağzım açık kaldı. "Bir çeşit aşk büyüğü gibi mi demek istiyorsun?"

"Güzelliğin tarafından tüketilmiş ve ihanetine karşı kör."

"Bunu büyüyle yapabilirler mi?"

“Basit büyücü büyüyle olmaz. Böyle bir şey bir çağrı gerektirir ve Neilina bunun olmamasını sağlamak için elinden gelen her şeyi yapar.”

“Halkalarından birini çıkarmadıkça ve onun adına kaderi çağırımlarını talep etmedikçe.” Isla ve Ailill’in bir zamanlar yaptığı gibi. “Bunu yapar mı?”

“Ybaris’lilerin iki bin yıldır arkasında durdukları her şeye, en çok da ona aykırı olurdu. Ama Neilina’yı tanımıyoruz. Senin tanıdığın gibi değil. Ya da her şeyi unutmadan önce tanıdığın gibi. Kim bilir? Ne olursa olsun, bu senaryoların hiçbirisi Zander’ı halkı için doğru kararlar veren bir yönetici olarak iyi yansıtmıyor. Ve onun bir Ybaris’li büyüü altında olduğunu iddia eden kişinin Saoirse olduğuna eminim. Zander’ın kafasına girmesi umdu dışında, bu söylentiye körüklemekle ne gibi bir avantaj elde etmeye çalıştığını bilmiyorum. Siska kışını tahta oturtmak ve cılız bacaklarını ağabeyime sarmak için sürekli planlar yapıyor. Asla olmayacak. Zander onunla asla evlenmeyecek.”

Zander’ın bana Kettling hakkında anlattıklarına bakılırsa o kadar da kesin değildi bu. Ama Quill’in ölümünün arkasında Saoirse’nin babası varsa, o zaman köşesinde bunun gerçekleşmesi için çalışan etkili müttefikleri olduğunu varsayabilirdim. “Onun neye yakınlığı var?”

“Aoife’ya, senin gibi. Ama gücü asla seninki kadar değil. Bir kiskançlık ateşi sebebi daha, buna eminim.”

Yine de bileklerimdeki bu kelepçeler ve bu vücudun neler yapabileceğine dair tamamen bilgisizliğimle, Saoirse’nin avantajlı olduğunu söyleyebilirdim.

Çalışanlar, sanki cinayet hiç olmamış gibi bugün kraliyet arazisini kazıyordu. Aksine, ya algılanan tehdit ya da dedikodu girdabından enerji almış görünüyorlardı. Bir çift önümüzde eği-

lince saygılarının merkezinde artık Annika'nın olmadığını fark ettim. Selamları bana yönelikti. Onlara durmalarını söylemek istedim.

Yolun daha ilerisinde bir ışıltı gözüme çarptı ve dikkatimi solumuzda, bahçelerin ikiye ayrıldığı ve güneşin küçük bir gölden parıldadığı yere çekti. Suyun yüzeyinde bir kuğu ailesi yüzüyordu.

“Majesteleri?” diye sordu Elisaf. “Bir sorun mu var?”

Anında durduğumu fark ettim. “Wendeline Nymphaeum’un göl kenarında olduğunu söyledi.” Etrafıma baktım. “Bu göl mü?” Ağaçlardan, biçilmiş bahçelerden ve çitlerden başka bir şey görmüyordum. Heykel ya da taş yoktu. Kutsal görünen hiçbir şey yoktu. Nymphlerin neye benzediğini bilmesem de onlara işaret edebilecek hiçbir şey göremedim.

“Burada mı?” Annika güldü. “Hayır. İleride. Gel. Sana göstereceğim.” Başıyla işaret etti. “Bu taraftan.”

Parke taşlı yolda devam ederken heyecanımı bastırmaya çalışıyordum. Bir tutam korkuyla birlikte gelen heyecanımı. “Beni Zander gibi okuyabiliyor musun? Nabzımı yani.” Ya Elisaf bunu yapabilir miydi?

“Sonunda sana bundan bahsetmiş.” Parmak uçlarının arasında kalın bir tirbuşona benzeyen saç buklesini kıvrırdı. “Bir Ybaris’li ölümsüzünün nabzını yorumlamak bizim türümüz için özellikle zor. Bir insanı okumak kadar kolay değil. Ben seni okuyamıyorum. Ağabeyimin bunu yapabilmesi... tuhaf bir şey.” Sanki bu konuda düşünceleri varmış da paylaşmak istemiyormuş ya da paylaşmasına izin verilmiyormuş gibi gizli gizli gülümsedi.

“Annemin benim için de bir evlilik ayarladığını biliyor muydun?”

Sözleri beni geçici olarak nabız okuma konusundan uzaklaştırdı. “Hayır, bilmiyordum.”

“Evet. Onunla bu konuda birçok kez tartıştım. Son konuşmamızda da tartışmıştık.” Annika’nın kaşları çatıldı, bu onun rahatsız olduğunun tek işaretiydi.

“Kiminle evlenecektin?”

“Skatrana’dan bir insan prensle.”

“Ve bu kötü mü?”

Alay etti. “Arazileri ağaçlardan, dağlardan ve dondurucu soğuklardan oluşan bir uçurumdan başka bir şey değil. Başkentleri Shadowhelm mağaraların içine inşa edilmiş. Mağara diyorum! Ben, buna yakınlığımla,” -ellerini çalılara ve çiçeklere doğru uzattı- “o ilkel melezlerle bir mağarada yaşıyorum, düşünsene.”

“Bu Skatrana’lılardan herhangi biriyle tanıştın mı?” Ülkeler arasında çok fazla seyahat olduğunu düşünmüyordum.

“Şey, hayır ama onlar hakkında bir şeyler duydum. Bir Seacadore’lu’ olarak deniz seyahatlerinde Skatrana’dan biriyle tanıştın mı, Elisaf?” Muhafızın onu dinlediğini varsaydığı için arkasına dönmeye gerek duymadan sormuştu bunu.

“O tarafa bir kez yelken açmıştım, evet. Westport’a yaşamıştık, Majesteleri.”

“Peki, onları nasıl tarif edersin?”

Omzumun üzerinden baktığımda düşünceli bir şekilde kaşlarını çatıldığını gördüm. “Amansız savaşçılar. Alçakgönüllü bir yaşam tarzına uyum sağlamışlar.”

Annika sanki Elisaf’ın cevabı iddialarının kanıtıymış gibi homurdandı. “Bir gül fidanı bile gördüklerinden şüpheliyim. Görmüş olsalardı muhtemelen yerlerdi. Annem yıllarca Seacadore gemileri tarafından gönderilen mektuplar aracılığıyla kralla yazışlıyordu. Nişanım gelecek yıl reşit olacak ve senin Zander’la olan birlikteliğinle benim için Ybaris’ten güvenli bir geçiş sağlamayı umuyordu. O zaman Islor’un tek ihtiyacı olan,

Atticus'un bir Kier prensesine gamzelerini göstermesi olacaktı. Böylece ailemizin parmakları dört tahta dokunacaktı."

"Zander anlaşılmaya uymayı sağlayacak mı?"

"İstese bile Cirilea'da olanlar göz önüne alındığında benimle hiçbir şey yapmak istemezler. Islor çok değişken. Ayrıca Skatrana'ya yelken açamam. Sirenler ölümsüzlerin sulardan geçmesine izin vermiyor ve ben de sonsuzluğun geri kalanını denizin dibinde geçirmemeyi tercih ederim."

Bu deniz sirenlerini "hakkında öğrenilecek daha fazla canavar" başlığı altında dosyaladım.

"Sanırım hepimiz ebeveynlerimizin ayarladığı evliliklerden kaçındık."

Dudaklarını büzdü. "Kardeşim sana hiç çekici gelmiyor mu?" Sesinde gerçek bir ilgi vardı.

Onunla her karşılaşmamda bana daha çok hitap ediyordu ama bunu kız kardeşine itiraf edecek değildim. "Zander'ın bana duyduğu nefreti bir anlığına unutsan bile o gece çitte uyandığımдан beri elimi kesti, beni bir kuleye kilitledi ve beni ölüm mahkûm etti, sonra da süresiz olarak hapse attı." Zander'ın şimdiye kadar hayatımı cehenneme çevirmesinin birçok yolunu parmaklarımla saydım. "Ah ve şimdi de onun müstakbel kraliçesini oynamaya zorlanıyorum."

Annika gülümsedi. "Hepsi bu mu?"

"Aslında hayır. Bir de 'kadınları onlardan beslenmek için yatak odasına getirme' sorunu var. Aşmamız gereken çok fazla engel olduğunu söyleyebilirim."

"Senin için bir fark yaratacaksa, bundan zevk almıyor."

Kendimi durduramadan, "Kesinlikle alıyormuş gibi görünüyordu," diye mırıldandım. Ama söylediklerinin doğru olduğun-

dan şüphelenecek kadar çok şey görmüş ve duymuştum. “Yine de neden soruyorsun?”

Omuz silkti. “Çoğu kişi, bir maskaralıktan başka bir şey olmasa bile, sizin yerinizde olmak için planlar yapar, öldürür ve çabalar.”

“Buradaki çoğu kişi gibi değilim. Kraliçe olmak gibi bir hevesim yok. Ayrıca Zander itaatkâr kadınlardan hoşlanır, unuttun mu? Öyleymiş gibi davranamam bile.”

“Zander öyle kadınlardan hoşlanmaz.” Omuz silkti. “Ne olursa olsun, kardeşimin artık senden nefret ettiğini düşünmüyorum. Ya da en azından bu yeni halini önceki versiyondan ayırmaya başlıyor.” İlerisini işaret etti. “İşte burada. Nymphaeum.”

Taş çardak benzeri yapıyı ve onun süssüz çevresini inceledim. Üç tarafı uzun sedir çitlerle çevrili, bakımlı bir çimenlik alandı ama bunun dışında çalı veya çiçek tarhı yoktu. Açık yapının kendisi bana bir mezarlığa ait olabilecek bir şeyi hatırlattı. Dört köşesi kader oymalı sütunlardan oluşuyordu. Merkezde belki iki metre uzunluğunda, elli altmış santimetre genişliğinde ve otuz santimetre yüksekliğinde basit bir dikdörtgen taş blok. Arka kısım, girift bir dönen tasarımla dekore edilmiş bir duvarla kapatılmıştı.

“*Bu mu?*”

“Hayal kırıklığına uğramış gibisin.”

“Sadece farklı bir şey bekliyordum...” İçine doğru adım attım. Kutsal bir bahçe değildi. Açık bir mezar gibiydi. Ve küçük. Beş kişinin sığabileceğinden şüpheliydim. Peki buraya sürgün edildiği varsayılan bu nymphler neredeydi?

Şen kahkahası duyuldu. “Çoğu öyle düşünür.”

Blokun yukarısında -belki bir sunak vardı?- çatıda dairesel bir açıklık vardı.

“Kanlı ayın ışığının içeri girmesine izin vermek için,” diye açıkladı Annika, bakışlarımı izleyerek.

Taşın üzerine parlaması için.

Elimi serin, pürüzsüz yüzeyine bastırdım. Malachi'ın kastettiği taş bu muydu? Bunun "geri alınması" gibi bir imkân yoktu. Birkaç ton ağırlığında olmalıydı.

"O noktada kaç tane çocuk üretildiğine inanamazsın."

Kıkırdayan kahkahasını duyduğumda elimi çektim. Aklıma geldi. "Wendeline, insanların Nymphaeum'a kutsanmak için geldiklerini söylediğinde, demek istediği..."

"Taşı alıp çocuk yapma işine geçmeleri gerekiyor, evet. Çocuklar böyle üretilir. Bununla ilgili derslere ihtiyacın var mı? Eminim erkek kardeşim sana her şeyi açıklamaya istekli olacaktır," diye dalga geçti.

"Ah, kesin öyledir," diye alay ettim ben de. "Ama burada. Açık havada. Sırayla." Wendeline, yüzlerce ölümsüzün her Hudem'de Nymphaeum'u kullanmak için yalvardığını söylemişti. Buraya giden uzun yolu inceledim. Hepsinin sıraya girdiği yer orası mıydı?

"Üreme arzuları, mahremiyet ihtiyaçlarına ağır basıyor. Ayrıca, ne önemi var? Nymphlerin bir şekilde her şeyi izlediğini varsayıyoruz. Şeytani yaratıklar olarak biliniyorlar."

"Islor'lular tuhaf," diye mırıldandım seks sunağının etrafında dönerek. Ama Annika'nın sözleri sırtımdan buzlu su gibi aktı.

Taşı *almaları* gerektiğini söylemişti. *Benim de* Nymphaeum'da bir taş almam gerekiyordu. Sofie'nin kastettiği bu muydu? Seçtiği sözcüklerle beni yanıltmış mıydı? Bu taş Malachi için almak, bu Islor'lulardan biri için tuhaf bir ritüelde sırtüstü yatmam anlamına mı geliyordu? Sonunda bir çocuk doğuracak olan ben mi olacaktım?

Bana söylememesine şaşmamalıydım. Kandırılmış olabileceğimi fark ettiğimde içimde bir öfke patlaması alevlendi. Ve eğer

bu konuda yalan söylüyorsa, kim bilir başka ne hakkında yalan söylemişti?

“Canını sıkan bir şey mi var?” diye sordu Annika.

Kaşlarımı çattım. Yüz ifademi yumuşatıp yeniden taş sunağa ve bu Nymphaeum hakkında bildiğim çok az şeye odaklandım. Uzun yılların ve anlatılmamış sayısız geçmiş hikâyenin ürkütücü havası etrafı sardı. “Wendeline, Farren’in buraya Malachi’a bir kapı açmaya geldiğini söyledi.”

“Çok zeki bir öğrencisin,” diye alay etti ama sonra arkamı işaret etti. “Kapı bu.”

Taş duvarı ve içine dönen bir desenle oyulmuş tuhaf alfabeyi inceledim. Çok eski bir şey için, sanki daha dün kazınmış gibi korunuyordu. “Bu hangi dil?”

“Nymphlerin dili. Onu okuyamayız. Kimse yapamaz, büyü-cüler bile. İnan bana, denediler.”

Harfler tuhaftı, daha önce gördüğüm hiçbir şeye benzemiyordu. Eğriler, girdaplar ve daireler karışımı, bazıları birbirine yakın, bazıları uzak. Hiçbiri doğrusal bir sırada değildi. Bir dür-rüyle parmak ucumu gravürün üzerinde gezdirdim.

Hafif bir kadın kahkahası sanki bir esintiyle taşınıyormuş gibi kulağımın içinde kıvrıldı.

Merakla kaşlarımı çattım ve harflerin izini sürdüm. Daha hafif kahkahalar yankılanıyordu, gıdıklanmaya verilen tepki gibi yüksek, şakacı bir kıkırdama. Başkaları da ona eşlik etti. “Bunu duyabiliyor musun?”

“Ne duydun?” diye sordu Annika.

Elisaf, “Majesteleri,” diye mırıldanarak araya girdi. “Yaklaşıyor.”

Annika’yla birlikte arkamızı döndüğümüzde, Saoirse’nin etrafını saran dört kadından oluşan bir sürüyle kararlı bir havayla yol boyunca bize doğru süzüldüğünü gördük.

Hayal kırıklığım arttı. Duyduğum dünya dışı bir şey değildi. Onlardan biriydi.

“Tam da ihtiyacımız olan şey,” diye mırıldandı Annika, Nymphaeum’dan çıkarken. Onu takip ederken nabzım hızlandı. Zander bana bundan uzak durmamı söylemişti. “Ah, bak. Biz de şimdi senden bahsediyorduk.” Diğerleri reverans yaparken Annika’nın Saoirse’ya gülümsemesi zayıftı. Hepsinin ölümsüz olduğunu varsaydım. Onları kan hizmetlisi olarak işaretleyen etiketler yoktu kulaklarında.

“Kraliyet çatınızın altındaki işlenen korkunç cinayete odaklanacağınızı sanıyordum.” Saoirse’nın sesi tizdi ve babasının kullandığı aynı gösterişli kıvraklıktaydı. “Aslında düşününce, eskiden bir kan hizmetlisi...”

“Ne istiyorsun?” Annika onun sözünü sert bir şekilde kesti. “Gevezeliğinle arazide yaptığımız bu güzel yürüyüşü mahvediyorsun.”

Gülmemi zar zor bastırdım. Annika kadar dobra konuşan zor bulunurdu.

Saoirse’nın karşılık veren gülümsemesi kendini beğenmişti. “Diğerlerine tarih dersi veriyordum.”

“*Hâlâ* heyecan verici değil.”

“Kertling’de olağanüstü bir kütüphanemiz var. Cirilea’dakinden bile daha iyi.”

“Bizi bilgilendirdiğin için teşekkürler. Zander’a söyleyeceğim ki koleksiyonunuzun en iyilerini eline geçirebilsin.”

Saoirse’nın dudakları, ya Annika’nın sürekli sözünü kesmesi ya da gelişigüzel savurduğu nüfuz yüzünden sıkıntıyla gerildi. “Her neyse, Kral Ailill ve Kraliçe Isla’ya adanmış koca bir bölüm var, bazı metinler benim atalarım tarafından yazılmış. Kısa bir süre önce en eskilerini inceliyordum...”

Annika gözlerini devirdi.

“Ve bizzat Malachi’ın Kral Ailill’e verdiği bir hediyeden bahsediliyordu. Anahtarı kullanan Farren’i tuzağa düşürmek ve gücünü bastırmak için bir kader hediyesinden yapılmış bir dizi kelepçe. O öldüğünde yok oldukları varsayıldı.” Saoirse’nin gözleri önce bende, sonra bileklerimde parladı. “Taktığın Ailill’in kelepçeleri, değil mi?” diye sahte bir masumiyetle sordu.

Elisaf, “Majestelerine uygun şekilde hitap edeceksiniz!” dedi, ses tonunda ender bulunan bir keskinlikle.

Kız resmi bir şekilde reverans yaptı ama dudakları küçümsemeyle kıvrıldı.

Doğru cevap için Annika’nın yüzüne bakma dürtümle mücadele ederek tereddüt ettim. Wendeline, çoğu insanın bu kelepçelerin ne olduğu hakkında hiçbir fikri olmayacağını söylemişti. Ancak onlar hakkında yazılmış kitaplar olması veya taht özlemi olan birinin kendi kendini eğitmesi şaşırtıcı değildi. “Öyleler,” dedim düz bir sesle. Yakalanınca yalan söylemenin bir anlamı yoktu.

Saoirse arkadaşlarına şoke olmuş bir bakış atmaya özen gösterdi. “Bir zamanlar suçlandığı vatana ihanet konusunda masumsa, kralın nişanlısını dizginleme ihtiyacı hissetmesi tuhaf.”

Zekice. Kuşku tohumları ekiyordu. Tavukları kaçacak ve o fısıltıyı her yöne saçacaktı.

Annika’nın gözleri kısıldı. “Bu ne cüret...”

“Onları takmamı Zander istemedi. Ben önerdim,” diyerek Annika’nın azarını kestim. Saoirse’yi azarlamak iyi hissettirse de bu sadece kızın yayacağı dedikoduların hızını artıracaktı.

Saoirse’nin kaşları şaşkınlıkla yukarı kalktı. “Kendini bu şekilde zayıflatmayı mı seçtin?”

“Evet.” Aklım hikâyem üzerinde hızlı çalışıyordu. Ayrıca bu yılanla ilişki kurmamam gerekiyordu. İşin garibi, kalp atış-

larım her zaman olduğu gibi panikle yükselmemişti. Bunun yerine, tıpkı bir kolyeye uzandığımda hissettiğim gibi, içimden bir cesaret dalgasının aktığını hissettim. “Sadakatimin bir kanıtı olarak.”

Avcunu göğsüne bastırdı. “Yani kralın sadakatinden şüphe ettiğini kabul ediyorsun?”

Yaptığı gösteri ve ağzıma verdiği laflar için bir ödülü hak ediyordu doğrusu. “Zander benden bir an bile şüphe duymuyor. Ama eminim mahkemede benim hakkımda her türlü aşağılayıcı yalana inanmaya istekli olanlar vardır. Özellikle de onun yanındaki *tahtıma çaresizce* göz dikenler.”

Bu sözlerden beklediğim gibi gözlerindeki öfke alevlendi. Ben bir yabancıydım, bir Islor’lunun iktidar koltuğuna oturan bir Ybaris’li. Gülümseme dürtümü bastırdım.

Saoirse’yi çevreleyen kadınlar birbirlerine gergin bakışlar atırlar. Lord Adley veya kızının peşinde olduğu şey onlar veya bu saraydaki herhangi biri için sürpriz olamazdı.

Saoirse çenesini kaldırdı. “Böyle bir şey söyleyen kimseyi duymadım.”

Annika yanımda kıkırdadı.

“Sanırım kaynakların güvenilir değil.”

“Kusura bakmayın ama bence oldukça öyleler.” Bakışları omzuma kaydı.

Daaknar saldırısı hakkındaki gerçeği biliyor muydu? Yoksa beni kandırmaya mı çalışıyordu?

Eski hayatımda insanları dolandırma konusunda ustaydım. Sahte kimliklere bürünerek, insanların güvenini kazanarak hırsızlıkla el ele giderdi bu beceri. Her zaman para simgesinin olduğu bir final oyunu olurdu. Burada o; bilgi edinmek, karşındaki farkında olmadan onun kartlarını görmektir. Ne olursa olsun,

birini oyundaki elini göstermeye zorlamanın en hızlı yolu blöf yapmaktı. Belki de kızın yaptığı buydu.

Eh, talihine küsebilirdi çünkü benim de bu konuda biraz pratiğim vardı. “Öyleyse sanırım sarayın saygın bir üyesinin bir Ybaris’li ile görüldüğünü de doğrulardı senin bu kaynakların. Ve merth katılmış zehrin tek kaynağının Ybaris’liler olduğu düşünülürse, bu soylu kişinin Lord Quill’i zehirlemede parmağı olduğu da gayet düşünülebilir. Öyle değil mi Annika?”

Annika’nın gözleri fal taşı gibi açıldı ama sarı kafası sallandı. “Kardeşim kral, kendisine kimin komplo kurduğunu duyunca haklı olarak dehşete kapıldı.”

“Kimmiş?” diye fısıldadı söğüt gibi bir esmer. Sonra kendini unutmuş gibi dudaklarını sımsıkı bastırdı.

“Ah, isimlerimizi paylaşmamız mümkün değil. Henüz.” Annika kaşlarını ustaca çattı. “Yapabilir miyiz, Romeria?”

Onun ifadesini taklit ettim. “Hayır, kesinlikle kral nasıl devam etmek istediğine karar verene kadar olmaz. Ve bu zevki ondan almak istemeyiz.”

“Ybaris’lilerin aksine, Islor’lular söylentiye göre hüküm vermezler.” Saoirse çenesini özellikle dik tuttu ama kömür karası gözlerinde bir şeyin en hafif, en hızlı titreşimini yakaladım.

“Doğrudan kaynaktan geldiği düşünülürse buna kulaktan dolma bir söylenti demezdim.”

İfadesini düzeltmeden önce gözleri şok yüzünden kocaman açıldı. “Mahkûmlar sessizliğini bozdu mu?”

Bu blöfte ne kadar ileri gitmem gerektiğini merak ederek duraksadım.

“Sanırım kral bu saatte sizi huzurunda istemişti.” Elisaf’ın sesi, sanki bıçağını havada savurmuşçasına gerilimi kesti. Uzaktan çanlar çalıyordu.

“Seni görmek her zaman zevk, Saoirse.” Annika yürümeye devam edince ben de omzumun üzerinden bir bakış atmaya cesaret edemedim hızla onu takip ettim.

“Zander beni gerçekten çağırmış mıydı?” diye fısıldadım.

“Sizi çağırmadı.” Elisaf’ın dudakları kıvrıldı. “Ama kız kardeşimle birlikte uydurduğunuz belayı öğrenmek isteyeceğini sanıyorum.”

İstemedim üstüne basmış olabileceğim boşlukları bulmaya çalışarak konuşmayı zihnimde yeniden canlandırdım. “Ben sadece onun ne bildiğini öğrenmek istedim. Ve çenesini kapatmak.”

Annika kıkırdadı. “Sanırım Romeria’nın bu halinden diğerinden daha fazla hoşlanıyorum.”

“Teşekkürler?” Endişe düşüncelerime sızdı. “Zander’ın alnındaki o sinirli damar tekrar şişecek mi?”

Elisaf’ın gülümsemesi genişledi. “Sanırım öyle, Majesteleri.”

Ben Korsakov’un sağ gözünün biraz üzerinde olan sol gözünü çizirken dışarıda bıçaklar çınlayıp bağırışlar yükseliyordu. Her zaman gözündeki o yaranın sebebini sormak istemiş ama cesaret edememiştim. Korsakov sorgulanmaktan hoşlanmazdı.

Kulağıma Zander’ın terası yönünden yaklaşan ayak sesleri geldi. Zander normalde bir hayalet gibi hareket eder, asla ses çıkarmazdı. Ama bu kez bakmadan gelenin o olduğunu biliyordum.

Elisaf bir saat önce beni odama bıraktığından beri onu bekliyordum, Saoirse’yi kıskırttığım için bana ne kadar kızgın olabileceğini düşünürken endişem her geçen dakika artıyordu. Onun yavaş, ölçülü ayak seslerini şimdi duyuyor olmam kasıtlı olmalıydı ve bu iki şeyden biri anlamına geliyordu: Beni korkutmak istemiyordu. Ya da tam olarak bunu istiyordu.

“Bugün arazide yürüyüşün nasıldı?” Sesi keskin ve sinirliydi. Yine de kalbimin deli gibi atmasına neden oluyordu ki bunun huzursuzluğumla çok az ilgisi olmasından korkuyordum.

“Güzel, sorduğun için teşekkürler.” Bana kızgınsa cevabım onu sadece kızdırırdı. Yine de elimde değildi.

Korkulukta durup idman sahasına baktı. “İlginç bir şey var mı?”

Malachi’in herkesin izlemesi için kanlı ayın altında kendimi seks taşında sana sunmamı beklediğini keşfetmem dışında mı? Gözlerimin önünde canlanıp düşüncelerimi tüketmekle tehdit eden görüntüye karşı savaştım. “Kuğular.”

“Kuğular,” diye tekrarladı.

“Evet. Bilirsin, yüzen zarif, uzun boyunlu beyaz kuşlar.” Korsakov’un çarpık burnunun tümseğini çizerken Zander’in sabit bakışlarını hissettim. Gittiğimden beri adamı neredeyse hiç düşünmemiştim ve yine de kalem ve kâğıtla oturduğumda, onun yüzünü çizmek için zorlayıcı bir ihtiyaç duydum. Geçmiş hayatımla bir bağlantı, belki de bana bir zamanlar ne olduğunu hatırlatmak için. Kendimi içinde bulduğum bu durumun daha mı iyi yoksa daha mı kötü olduğuna karar veremiyordum.

“Bu garip. Bir soyluyu Lord Quill’i öldürmek için Ybaris’lilerle birlikte komplo kurmakla suçlayan bir hikâye uydurduğun kısmı en çok beğendiğini söyleyeceğinden o kadar emindim ki.”

En azından lafı çok fazla dolandırmak zorunda kalmamıştık. “Gerçek bu, değil mi?”

“Burası Islor sarayı. İşimize yaramadığı sürece gerçekleri çok kurcalamayız.” Sesi ürkütücü derecede sakindi. Sanırım bana terslenmesini tercih ederdim. “Ybaris’lilerle bir komplo kurulduğuna dair hiçbir kanıtımız yok. Özellikle de tek kelime etmeyen mahkûmlar sayesinde.” Bana doğru gelirken kollarını

göğsünde kavuşturdu. “Ama şimdi mahkemenin birkaç üyesi, sanıkların isimlerini verebilmeleri ve bu saray üyesinin böylesine iğrenç bir suçlamaya karşı kendilerini savunmak için adil bir fırsata sahip olması adına onları halka açık bir duruşmaya çıkarmamız konusunda ısrar ediyor.”

“Sanırım buna Adley öncülük ediyor?”

“Bu mantıklı bir varsayım olur.”

Grafitimi masaya koydum. “İyi. Hazır başlamışken, onun Kettling’deki insan çocuklara ne yaptığını da gündeme getirebiliriz.” Zander’a bilgiç ve sert bir bakış attım.

Derin bir iç çekti. “Bu durumla ilgili sorunu görmüyor musun?”

“Mahkûmların konuşmaması dışında mı?”

Kuru bir sesle, “Evet, bunun dışında oldukça önemli bir sorun var,” dedi. “Abarrane’in öfkesi ve kılıcıyla birkaç gün süren kişisel ilgiden sonra eğer konuşmaya karar verirlerse, sence nederler? Sence Kral Eachann ve Kraliçe Esmâ’nın cinayetlerinden kimi suçlayabilirler?” Bana anlamlı bir şekilde baktı.

“Beni mi? Ama ben de onlar gibi Ybaris’liyim.”

“Ve muhtemelen onların gözünde bir hainsin. Özellikle de taht odasında önlerinde yaptığın o ikna edici konuşmadan sonra. Bunu riske atamayız. Yani hayır, konuşmalarını istemiyoruz. Hiçbir zaman. En azından alenen ve kesinlikle saray halkı önünde değil.”

İçimden küfrettim. Belki de dolandırıcılık becerilerim, kendimi inandırdığım kadar yararlı değildi.

“Kendini koruma konusunda sağlam bir azme sahip biri için, hayatta kalmamaya kararlı görünüyorsun.”

“Ama sen kralısın. Bana ne olacağına sen karar ver.”

“Ailemin katilini bilerek kraliçenin tahtına oturttuğum ortaya çıkarsa, Lord Telor dahil birçok kişinin güvenini kaybederim. Nedenlerimi umursamazlar.”

“Bunu söylemekten nefret ediyorum ama senin nedenlerinden de şüphe etmeye başlıyorum.”

“Çünkü onları anlamıyorsun ve ben sana kendimi açıklamak zorunda değilim.” Çenesi gergindi. “Cirilea’ya saldırınız, düşmanlarıma, bir ordunun gücü olmadan da kraliyet ailesinin yenilebileceğini kanıtladı. Onlara cesaret verdi. Tahttaki koltuğumun başına bir şey gelirse ne olacak? Sana ne olacak? Adley, Ybaris’i umursamaz. O seni özgür bırakmayacak. Umutsuzca kaçınmaya çalıştığın kaderle yüzleşeceksin.”

O infaz ateşlerini düşününce ürperdim. “Tyree’nin bunu yapacağını mı düşünüyorsun? Benim ismimi vereceğini?”

“İkinizin çok yakın olduğunuza inanmıyorum ama bu önceki aldatmacalarından biri olabilir. Hele krallığına düşman olduğunu düşünürse, hiçbir şeyi onun önüne koymazdım.”

“O zaman onunla konuşmama izin vermen için bir neden daha. Bunun için buradayım, Zander. Beni kullan. Aksi takdirde bu üçkâğıt anlamsız.”

“Katılıyorum, bu yüzden onu göreceğiz.”

Bu cevabı beklemediğim için duraksadım. “Ne zaman?”

Dikkati eskizime kaydı. Merakla kaşlarını çattı ama hiçbir şey söylemedi. Koltuğun arkasına fırlattığım pelerini aldı. “Şimdi.”

Ayağa kalktıkça sinirlerim gerildi. Elindeki iç gösteren kumaşa uzandım ama giysiyi omuzlarıma kendisi örttü.

“Teşekkür ederim.” Altın kurdeleyi bağlarken yüzüne kaçmak bir bakış attığımda, sabit, okunamayan gözlerini üzerimde buldum. Göz korkutucu bir bakışı vardı ve bu beni konuşmaya zorladı. “Burada bir kitaplığın olduğunu duydum.”

“Evet, var.” Tereddüt etti. “Okumak istediğin bir şey var mı?”

Her şey. Kader, Büyük Uçurum, bu efsanevi nymphler ve büyüler. “Islor’un tarihi hakkında daha fazla bilgi.”

“Sanırım Elisaf seni oraya götürebilir.” Parmak uçları köprücük kemiğimi sıyrınca basit, kısa süreli dokunuşu uzuvlarıma bir ürperti gönderdi.

Dudaklarının kenarları seğirdi.

“Yapma.”

“Neyi yapmayayım?” diye sordu sahte bir masumiyetle.

Yanaklarım kızardı. “Erkeksi egonu besleme. Bundan hoşlanmadım.”

“O zaman bu tepkileri nasıl okuyacağını öğrenmeni öneririm.” Kolunu bana uzattı. “Zindana gidelim mi?”

Bir anlık tereddüitten sonra koluna girdim.

Yirmi İkinci Bölüm

Kalenin zindanına yolculuk uzun ve meşakkatliydi. Bir düzine koridor boyunca ilerledikten sonra sadece ölümcül olarak tanımlanabilecek merdivenlerden aşağı indik. Bir tarafı tehlikeli bir uçuruma açık olan merdivenler ara sıra meşale ışı-
ğıyla aydınlatılıyordu. Sanki zindana gitmek için alınan yol bile gideni öldürmek için tasarlanmış gibiydi. Utanmadan Zander'ın koluna sarıldım. O düşüşün beni ne kadar aşağılara götüreceğini öğrenmek istemiyordum.

“Majesteleri.” Bir muhafız derin bir reverans yaptıktan sonra ağır demir kapıyı homurdanarak açtı.

Küf, idrar ve paslı metal kokusu duyularıma anında saldırdı ve hafif inilti-
ler havaya karıştı.

Zander elimi bırakıp beni eşikten geçirmeye yardım ederken elini sırtıma koydu. Pelerinin kenarını alıp öğürmeden önce kötü kokuyu bastırmak için burnuma bastırarak karanlık koridor-
da ilerledim. Hücreler her iki tarafta sıralanmıştı ancak kapılarda-
ki küçük, parmaklıklı pencereler dışında kapalıydı. Derinlerden gelen hırıltılı öksürükler dişlerimi acımayla gıcırdattı.

Buraya gelmek için ne yapmışlardı? Bunu hak ediyorlar mıydı?

Dikkat çekmek ve sefil yüzlerini görmek istemediğim için koridorda hafifçe yürüdüm. Fareler, duvarlarla buluştukları ze-
minlerde koşuşturuyor, taşlardaki deliklere girip çıkıyorlardı.

Yolun yarısında. Abarrane'inkine benzer deri giysili iki erkek muhafızın yanından geçtik. Birinin onunki gibi üç sarı örgüsü vardı; diğeri tüm kafa derisi görünecek şekilde keldi. Hiç şüphesiz onlar kralın seçkin lejyon savaşçılarıydı. Başlarını eğip yana kaydılar ama biz geçerken sessiz kaldılar, ifadeleri hiçbir şey ele vermiyordu.

Zander elini bileğime bastırarak beni durdurdu. Eğilip kulağıma fısıldadı, "Ona karşı tek avantajımız senin nerede durduğunu bilmemesi."

Bir anda kaybedebileceğimiz bir avantaj. Adrenalin içimde dalgalanırken cesaretimi aradım. İyi olduğum şey buydu; benim motivasyonumun ne olduğunu bilmeyen insanlardan bilgi almak. Ama kendi şehrimde. Burada kelimenin tam anlamıyla oradan bir dünya uzaktaydım. Milyonlarca insan arasında bir yabancıydım. Elinde tanıdıklık ya da korku uyandırmak için bırakabileceğim bir dizi isim olan masum bir hiçtim. Sofie o barda yanımda belirdiğinden beri oyundan çıkmıştım ve şimdi bu adamın kız kardeşi gibi davranıyordum. Prenses Romeria'nın kim olduğunu, gerçekte nasıl biri olduğunu bilmiyordum. Onun hakkında bildiğimiz her şey bir yanılsamaydı.

"Yolu kendi başına bulduğunu düşünmesi gerekiyor."

Sesime güvenmediğimden onaylayarak başımı salladım.

"Sağdaki son hücre."

Yola devam ederken nefesimi tutarak Zander'ı orada bıraktım. Ne kadar derine inersem, içerisi o kadar sessizleşiyordu. Çıkmazda sonuncuya ulaşmadan önce dokuz hücre daha saydım. Parmaklıklılı pencerenin ötesindeki karanlığa bakıp orada oturana aradım ama kapının yanında yanan meşaleye rağmen içerisi zifiri karanlıktı.

"Tyree?" diye seslendim fısıltıyla. Ses gelmedi. "Tyree..." Aniden kanlı bir erkek yüzü belirip tanıdık mavi gözlerle bana baktığında nefesim kesildi.

"Hiç gelmeyeceksin sandım." Kirli parmakları parmaklıkların etrafında kıvrıldı, tırnakları iyice kemirilmişti. Arkama bakıp muhafız veya refakatçi arandı. "Buraya nasıl geldin?"

Kalbim göğsümde atıyordu. "Hâlâ bir iki güvenilir arkadaşım var." Aksini ispatlayamayacağı bir yalan. Nispeten iyi görünüyordu, işkence görmemiş. "Sana zarar verdiler mi?"

"*Bana zarar verdiler mi?*" diye tısladı, pazısındaki yeni yarayı göstermek için kolunu kaldırarak. "Her sabah güçsüz bırakmak için bıçağıyla beni dilimleyen o iblisle uyanıyorum."

İrkildim. "Abarrane. O korkunç biri." Empati her zaman korkuyu yatıştırmanın, insanları konuşabilmeleri için rahatlatmanın hızlı bir yoluydu.

"Dün Rodrick ve Kieve'i aldılar ve geri getirmediler. Hâlâ hayattalar mı?" Tyree'nin sesi alçaktı ve hızlı konuşuyordu.

"Bildiğim kadarıyla." Gözlerimi gözlerine kilitledim, gölgelerde Zander'ı arama dürtümle savaştım. Orada, çelik gibi bakışları üzerimde, kulaklarını dikmiş izlerken büyük olasılıkla benim tarafımdan hem bilgi hem de aldatma izleri arıyordu. Zander haklıydı, yalnız olmadığımı ima edersem, Tyree bana hiçbir şey vermeyecekti. Buradaki hile mümkün olduğu kadar az şey söylemekti. "Fazla vaktim yok..."

"Bizi buradan çıkarmalısın. Daha yapacak çok işimiz var."

"Çalışıyorum ama kolay değil. Bana güvenmiyorlar."

"Görünüşe göre onları bir kurban olduğuna inandırmışsın."

Sözleri, Prenses Romeria'nın tuzaga düşürüldüğüne dair beslemiş olabileceğim tüm umut kırıntılarını yok etti. Zander'ın onu suçladığı her şeyi hak ediyordu. "Hepsi buna inanmıyor."

“Ama kral inanıyor.”

“Korkarım bazen zar zor.”

Eğilip başını parmaklıklara yasladı. “O gece her şeyi ayarladığını söylemiştin.”

“Öyle. Sonra her şey ters gitti.”

“Annem haber gönderdi. Başarısızlığımızdan memnun değil.”

Kraliçe Neilina tahtı çalmak için çocuklarını düşman bölgesine atmıştı. Oğlunun peşinde adamlar vardı ve kızının öldürüldüğü varsayılıyordu ama yine de hayal kırıklığını mı ifade ediyordu? Başımı sallamamak için yapabileceğim tek şey buydu.

“Babamızı öldürdü.”

“*Benim* babamı demek istiyorsun ve evet, ikimiz de onun yapacağını biliyorduk. Omurgasız hödük sonunda Ybaris'i bu iblislere verirdi.”

İfademi kontrol ettim. Onun babası. Ama Romeria'nın değil mi? Tyree, “Senin öldüğünü düşündük,” dedi.

“Görüyorsun ki ölmedim.”

“İanca seninle temasa geçti mi?”

“İanca...” diye tekrarladım, bu ismi ezberleyerek ve Zander'ın onu anladığına emin olarak. “Hayır.” Bu kaledeki hain o muydu?

“Bir başkasıyla birlikte kaçtı. Büyücülerin yardımıyla. Skatrana'ya geçtiklerine dair haberler vardı, bu yüzden buraya gelmek üzere olduklarını varsayıyoruz,” diye daha çok kendi kendine mırıldandı.

O halde kaledeki hain değildi. Ybaris'ten biri mi? Bu kadının kim olduğunu sorma dürtüme karşı dilimi ısırdım. Prenses Romeria bilirdi. “Neden buraya gelsin ki?”

Zindan blokunun diğer ucunda yüksek sesler devam ediyordu. Birisi geçmesine izin verilmesini talep etti. Atticus'a benzi-

yordu. Bana o tarafa bakmak için bir bahane verdi. Zander'ın silueti meşale ışığının arkasında asılı kaldı ama ben orada oyalanıp dikkatimi yeniden Tyree'ye verdim. Yararlı bir şeyler öğrenme fırsatım hızla azalıyordu. Yaklaştım. Ekşi bir vücut ve kötü nefes kokusu güçlendi. "Şişeler..."

"Biz konuşurken dağılıyor."

Kalp atışlarım hızlandı. "Kaç tanesi çoktan dışarı çıktı?"

"Umduğumuz kadar çok değil. Sonuncuyu Bellcross'ta dağıttık. Ama bu iblisler arasında yolculuk etmek tahmin ettiğimizden daha zor. Odanın diğer tarafından kokumuzu alabilirler."

Bu bir mecaz mı bilmiyordum ama daha sonra Zander'a soracaktım. Şimdi odaklanmam gerekiyordu. "Ve kan hizmetlilerini hedef aldın." Sesimi sağlam tuttum, sorgudan çok bir açıklamaydı. "Kan hizmetlileri, aşçılar, demirciler. İsteyen herkes. Akrabalarının ellerinden alınmasından bıktılar."

İsteyen herkes. Bu, kan hizmetlilerinin hedef alındığı, kanlarının onların bilgisi olmadan lekelendiği bir durum olmadığı anlamına gelirdi. Zehri *gönüllü* olarak alacak insanlar buluyorlardı. "Bellcross'ta ne oldu?"

Omuz silkti. "Onu yanlış değerlendirdik. Kralla evlilik hakkında duyduklarım doğru mu?"

"Evet. Gelecek Hudem."

"Demek yaptığın onca şeye rağmen aptal hâlâ senin büyüne kapılmış durumda." Karanlık bir şekilde kıkırdadı. "Belli ki senden beslenmeyi henüz denememiş."

"Hayır." Tyree, Margrethe'in çağrısını nasıl biliyordu? Aksi takdirde... Söylentiler doğruysa ve en başta Margrethe'in yakarışı değilse.

"Adamların yanına dönmeliyim."

"Şimdi neredeler?"

“Hâlâ dağlarda, talimatımı bekliyorlar. Beni buradan çıkar-
malısın.”

Zander haklıydı. Lyndel’in kuzeyinde bir saklanma yeri bul-
muşlardı. “Çalışıyorum ama Quill’i zehirledin ve bu da işi zor-
laştırıyor. Kraliyet muhafızları buranın her yerinde geziniyor.”

Tyree kaşlarını çattı. “Kim?”

“Innswick’li Lord Quill. Dün gece burada, kraliyet arazisinde
zehirlendi.”

“O biz değildik. Henüz Cirilea’ya dönme riskini almadık.”

“Ya Kettling?” Belki Adley kendi şehrinde bir şişe bulmuştu.

Başını olumsuz anlamda salladı. “Nehir çok geniş ve çok iyi
korunuyor. *Sen* şişeyi başka kime verdin?”

Cevabımda bocaladım. Bu bir hataydı. Gözleri kısıldığı an
anladım. “Burada olmamalıyım. Bu büyük bir risk.”

“Bir sorun var. Sen kendin gibi değilsin.” Bakışları yüzümde
gezindi. “Sana ne yaptılar?”

Düşüncelerimden bir küfür geçti. Yalanlar ve belirsizlik işe
yaramazsa, yarı gerçekler işe yarayabilirdi. “Çağrı yüzünden.
Hafızamda boşluklar var.”

“Ne tür boşluklar?”

“Büyük olanlar.”

Salondaki sesler yükseldi.

Tereddüt etti. “O zaman Ianca’yı bulmalısın. Bunu o açıkla-
yabilir.”

“Neden?”

“Çünkü senin için Aoife’yı çağıran o. Ama ihtiyacın olanı
aldıktan sonra onu öldürdüğüne emin ol...”

“Zander, konuşmamız gerek!”

Atticus’un kalın sesi koridorda yankılandı.

Tyree'nin kafası, bana dönmeden önce o yöne doğru çevrildi. İfadesindeki değişikliği yakaladım. İhtiyattan tamamen güvensizliğe dönmüştü.

Onu kaybettim.

"O burada, değil mi? Bizi dinliyor. Seni buraya o getirdi."

Sonraki birkaç saniye bir bulanıklık içinde gerçekleşti.

Parmaklıklar arasındaki boşluk, Tyree'nin kolunu geçirebileceği kadar genişti. Başımın arkasını kavradı ve beni öne doğru çekti. Yüzüm demire çarparken burnumda ve sol gözümde ağrı parladı.

"Hain!" Tyree köpürmüştü, tükürüğü yanağıma fışkırdı. Ama sonra haykırarak beni bıraktı ve geriye doğru tökezledi. Aldatıcı derecede küçük turuncu bir alev pantolon paçasının üzerinden sekti.

Zander aniden yanımdaydı. "Romeria'nın kral ve kraliçeyi zehirlemesine kim yardım etti?" diye sordu, Tyree'ye soğuk ve ölümcül bir bakış atarak.

Tyree, yangını söndürmeye çalışırken elini uyluğuna vurdu.

"Bu duvarların içinde *kiminle* çalışıyordu?" Zander kükre-yince küçük alev çoğaldı, Tyree'nin üzerinde hızlı hareket eden böcekler gibi sürünerek daha parlak yanan alevler belirdi.

"Bana hiç söylemedi!" Alevler birleşip vücudunu kaplayan yıpranmış kumaşı yutana kadar çığlığını bastırmaya çalışırken Tyree'nin dişleri gıcırdıyordu. Her an hâkimiyeti kırılabilecek ve tüyler ürpertici çığlıklar başlayacaktı.

Anında, bir ateş ve bir kadının acımasız çığlıklarıyla, yıllar önce şehrin dışındaki ormanlık bir alana geri götürüldüm. "Dur," diye mırıldandım, başım dönüyordu. Bu devam ederse Zander onu hücresinde diri diri yakacaktı.

Zander beni duymazdan geldi. "Lord Muirn mi?"

Tyree, "Daha fazla güç arayan bir yordakçı," diye tısladı.

"Adley?"

"Bir Ybaris'liye güvenmektense ölmeyi tercih ederim!"

Yanık deri kokusu midemi bulandırıyor. Çok geçmeden dizlerimin bağı çözüldü ve yere yığıldım. Zander'a uzandım, dikkatini çekmek için kolunu olabildiğince sıktım.

"*Lütfen*. Dur." Bu neredeyse bir fısıltıydı ama bununla benim çaresiz tutuşum yüzünden Zander sonunda beni fark etti. Gözlerinde bir şey belirdi ve alevler söndü.

Tyree hücrelerinde çöktü.

Arkamızdan, "Abarrane'in senin yerine sorgulama yapmasına ihtiyacın yok gibi görünüyor," dedi Atticus. Burnu tiksintiyle kıvrılmıştı. Savaşçılar geçmesine izin verdi ama arkasından geldiler.

Zander'ın dikkati bana odaklanmış, kaşları çatılmıştı. Ezilmiş yüzümden mi yoksa beni tüketen korkudan mı olduğunu anlamıyordum.

"Ağabey..."

"Burada ne yapıyorsun?" diye çıkıştı Zander.

Atticus'un elinde iki parşömen vardı. "Meadwell ve Hawkrest'ten mesajlar."

"Bekleyemediler mi?"

Atticus, ağabeyine meydan okudu. "Hayır, bekleyemezler, *Majesteleri*." Alaycı bir konuşmaydı, Atticus'un öfkesi alevleniyordu.

Zander'ın dikkati tekrar bana döndü. Burnum muhtemelen darmadağındı ve sol gözüm şişerek kapanıyor, dudağımdan aşağı sürekli kan fişkırıyordu. Yine de bakışlarında tuhaf bir şekilde sıcak bir şeyler vardı.

"Hadi seni iyileştirelim," diye fısıldadı. Bir kolunu korumacı bir hareketle omuzlarıma doladı ki bu benim çok fazla acı çekmememe neden oldu.

Lejyon savaşçıları hücre kapılarına yaslanarak geçmemiz için bize yer açtı.

“O ne olacak?” diye sordu Atticus, başıyla hücreyi işaret ederek.

“İyileşecek. Eninde sonunda.”

Atticus omuz silkerek koridorun aşağısına doğru ilerledi. Kargaşa mahkûmları karıştırmıştı. Kirli yüzler parmaklıkların arkasından dışarı bakıyordu. Kimsesiz gözleri benim kanlı yüzümdeydi.

“Ondan bir şey öğrendin mi?” diye sordu Atticus.

“Faydalı bir şey değil,” diye yanıtladı Zander, hiç duraksamadan.

Tyree’nin bize anlattıklarına faydasız demezdim -hiç de değil- ama bir düzine kulak dinleyemediği zaman böyle bir sohbet daha iyi olurdu.

Zander bizi takip eden lejyon askerlerine emir verdi. “Onu kuleye götürün. Ben yokken kimse onu görmemeli veya onunla konuşmamalı. Hiçbir koşulda. Hiç kimse.”

Atticus omzunun üzerinden bakıp dikkatini bana çevirdi. “Onu şatoda bu halde gezdirmek ister misin?”

Zander teslimiyetle iç çekti. “Hayır.”

Atticus ana kapıdan çıkarken muhafıza başıyla işaret verdi ama merdivenleri çıkmak yerine duvara monte edilmiş silah paneline uzandı. Bir gıcırtyla açıldı.

Yüzümde zonklayan acıya rağmen gizli bir geçidin keşfinden büyük bir zevk duydum.

“Elisaf’a söyle, Wendeline’ı çağırtsın,” diye talimat verdi Zander, beni içeri almadan önce kardeşine. Havalandırma eksikliğinden dolayı içerisi nemli ve garip bir şekilde soğuktu.

“Hiçbir şey göremiyorsun, değil mi?” diye sordu Zander.

“Hayır?” Sol gözüm şişmemiş olsaydı bile göremezdim. “*Sen görüyor musun?*”

“Sana zaten söyledim, Islor’lular Ybaris’lilerden çok daha üstün.” Beni kollarına alıp ayaklarımı yerden kesince şaşkınlıktan nefesim tıkanı. “Günü kale duvarlarının arkasında sürünerek geçirmemeyi tercih ederim,” diye açıkladı beni göğsüne doğru çekerek. “Bana yakın kal. Geçit dar.”

İnanılmaz bir hızla ilerlerken büzülüp kapladığım yeri iyice küçülttüm.

Zifiri karanlıkta görebilmek... Bu bana Sofie’nin o dolambaçlı merdivenleri zindanına o kadar kolaylıkla inmesini hatırlattı. Aslında bunun dışında pek çok benzerlikleri vardı: hızı, hareket tarzı, ateşe yatkınlığı. Bir düşünce beni huzursuz etti. Her gün kullandığı için o merdivenlerden uykusunda geçebileceğini iddia etmişti ama ya bununla hiçbir ilgisi yoksa? O bir elemental olmalıydı ama başka neydi?

Sofie, Ailill gibi olabilir miydi? Malachi’a bağlı ölümsüz bir elemental miydi? Sanki kocasını on yıllardır ya da daha uzun süredir görmemiş gibi, onu özlemekten nasıl söz ettiğini hatırladım.

“Seni şu an rahatsız eden ne?” diye sordu Zander.

Beni bu şekilde okuyabilmesinden nefret ediyordum. Düşünmek kadar basit bir şeyi tehlikeli kılıyordu. Bir yanım, sırrımı ondan saklamaktan bıkmıştı. Belki de ona gerçekte kim olduğumu söylemeliydim. Belki de Sofie paranoyak davranıyordu. Belki de taşla ilgili gerçekte yaptığı gibi beni de kandırıyordu.

Ya da belki Zander’a söylemek *her şeyi* en kötüsüne çevirecekti, tam da aramızdaki şeyler korkunç değilken. Ve kabul ediyordum, şu anki dayanılmaz durumum göz önüne alındığında bile aramız korkunç değildi. Ama birine gerçek konusunda güven-

meden önce ne olduğumu ve buradaki amacımın ne olduğunu anlamam gerekiyordu.

lanca'yı bulmalıydım.

"Beni karanlıkta ne sıklıkla izlediğini merak ediyorum."

Alçak, derin küküldaması içimde titreşti. "Sadece birkaç kez. Ve geçen gece terasta sinsice dolaşan ben değildim."

Yüzümün sağlam tarafını boynunun girintisine yaslayarak zayıf bir sesle, "Gizlice dolaşmıyordum," diye mırıldandım.

Derin bir nefes aldı.

Tyree'nin daha önceki sözleri aklıma geldi. "Odanın karşısından kanımızın kokusunu alabiliyor musun?"

"Bu biraz abartı."

"Ama gerçek mi?"

"Evet."

"Ne gibi kokuyor?" Tek düşündüğüm, duvarları kanla kaplı ve havada metalik bir belirti olan, deponun arkasındaki ofisti.

"Bir miktar baharat içeren ballı bir koku. Portakal çiçeğinden elde edilen neroli yağı gibi."

"Yani, hoş mu?"

Sanki mecburmuş gibi tekrar nefes aldı. "Konuştuğun yeter. Acı çekiyorsun."

Acı içindeydim *gerçekten*. "Tek vuruşta nasıl bu kadar çok hasar verdi?"

"Benim rürümden daha zayıf olabilirsiniz ama güçsüz olmaktan da çok uzaksınız."

Şu anda kendimi güçlü hissetmiyordum. Wendeline'in sağlayabileceği herhangi bir rahatlama için endişeyle nefesime odaklandım.

Zander beni yavaşlatıp kollarında manevra yaptı. Yüksek bir klik ve gümbürtü sesinin ardından taşın gıcırdayan sesi duyul-

du. Aynı taşın tekrar yerine oturmasıyla tamamlanan başka bir kapıdan geçtiğimizi hissettim. Bana kutsal alandaki zeminde gıcırdayan kilise sırasını hatırlattı.

“Tyree’nin sana anlattıklarından bahsetme. *Kimseye*. Önce düşünmeliyim.”

Dik ve dolambaçlı olduğunu hissettiğim merdivenlerden çıkarken mırıldanarak onayladım. Zander’ın hızının yavaşlamasını, nefesinin kesilmesini bekliyordum ama biz yukarı... yukarı... daha yukarı çıkarken hiçbir yorgunluk belirtisi yoktu.

Zander başka bir kapı koluyla oynadı. Mekanığın tıkırtısı ve gümbürtüsü yerine oturdu. Sonra bir yatak odasına adım attık.

Benim yatak odama.

Yirmi Üçüncü Bölüm

“Yeni gibi oldu. Ve bunları iyileştirmek geçmişteki yaralarının bir kısmından çok daha kolaydı.” Wendeline önümde aynayı tutuyordu.

Burnumu kırıttırdım. Yarına kadar yok olacağına söz verdiği bir gerginlik ve çenemle dudaklarımdaki kurumuş kanlar dışında daha saatler önce yüzümün yarısının sevgili kardeşim tarafından darmadağın edildiğini kimse bilmeyecekti.

“Teşekkür ederim.” Rahibeye içten bir gülümseme sundum.

İyileştirmenin ardından gelen bitkinlikle de olsa -gözkapakları sarkmıştı, gözlerinin akı kırmızıya çalıyordu- o da bana gülümsedi. “Ne olursa olsun bir hafta içinde iyileşirdin ama bu süreci hızlandırmaktan her zaman mutlu olurum.”

Futbol oynarken ayak bileğimi kırduğымda on bir yaşındaydım. İyileşmesi dört hafta sürmüştü. Sofie ile aynı fikirde olmaktan ne kadar nefret etsem de içinde yaşadığım bu elf bedeni geride bıraktığım insan bedeninden daha üstündü.

Corrin, Wendeline işe koyulduğunda getirdiği demliğı ve kanepenin yanındaki tepsiyi işaret ederek “Otur, biraz çay iç rahibe,” diye buyurdu. “Hadi sizi temizleyelim.” Corrin, sandalyemin yanındaki masaya bir kâse su koydu ve kan lekelerini nemli bir bezle silmeye başladı. Dokunuşu alışılmadık derecede nazik, çabaları anaçtı. Bir kez olsun tartışmadım ya da ilgiyi kıskan-

madım. Dikkatim yatağıma ve artık bildiğim, onun arkasında saklanan gizli geçide kaydı. Zander bunu bana açıklamaya isteksizdi. Onu suçlamıyordum. Mekanizmanın bu taraftan nasıl açıldığı hâlâ çözmem gereken bir numaraydı ama kararlıyım.

“Umarım kardeşinize yaptığınız ziyaret tüm bunlara değmiştir.” Burun deliğimin altına dokundu.

“Zander’ın ne düşündüğünü göreceğiz.” En güvenli cevap buydu ve hiçbir şey ortaya koymuyordu.

Süitimin kapısı sert bir şekilde vuruldu, ardından Elisaf’ın sesi oturma odasından duyuldu. “Majesteleri, terzi Dagny görüşmek istiyor.”

Görüşme talebi, sanki önemli biriymişim gibi. Buna hiç alılabilecek miydim?

“Ne istiyor?” diye mırıldanan Corrin, yatak odamın kapısına koşmak için yaptığı işe ara verdi. “Majesteleri birazdan oturma odasında Dagny ile ilgilenecek. Bu arada, ahırdaki hayvanlarımız gibi bize bağırmayı bırak. Daha iyisini yapabilirsin,” diye azarladı Elisaf’ı, kapıyı gümbürtüyle kapatırken. “Kanlar içindeki bir prenses keyifli bir dedikodu malzemesi olur ve bu şatoda o kadının her gün konuşmadığı tek bir kişi bile yok.” Boynumun ve göğsümün üzerindeki bezi düzeltti.

Dagny *o kadar* kötü olamazdı. “Hiç ondan bir konuda sessiz kalmasını istemeyi denedin mi?”

Corrin homurdandı. “Bu, bir atın önüne bir balya saman bırakıp ondan yememesini istemek gibi bir şey. Çabuk şimdi yeni bir elbise giyin.”

“Majesteleri! Heyecan verici haberlerim var!” Dagny, ben yaklaşınca reverans yaparken dizini neredeyse taş zemine değdire-

cekti. “*Silver Mage* gemisi şehir panayırı için zamanında geldi. Odier’e sabahleyin vadedilen ince ipekleri görmek için standına geleceğimi haber gönderdim bile. Majesteleri onları herkesten önce görüyor olmalı. Düşünüyordum da siz neden gelmiyorsunuz? Bu tasarımlarınız için beğendiğiniz bir şeyi seçebilirsiniz. Ya da gelinliğiniz için.”

“Pazara?”

“Evet, majesteleri! Sabah ilk iş, sokaklar dolmadan önce. Yılın en büyük pazarı. On gün sürer. Islor’un her yerinden insanlar malları incelemeye, lezzetli yemekleri denemeye gider. Sokak çalgıcıları ve kostümlü aktörler vardır! Kumaşçı bölümü özellikle hareketli olacak.”

“Ben isterdim ama...”

“Geleceğin kraliçesi halkın arasında dolaşıyor! Aptal mısın?” diye ağzından kaçırdı Corrin.

Terzinin kafası karıştı. “Sadece bir öneriydi. Tabii ki aptalca bir şey. Albe her zaman bana ne kadar aptal bir kadın olduğumu söylemeyi sever...”

“Hiç de aptalca değildi, Dagny. Gitmeyi çok isterim. İşe yarayıp yaramayacağını göreceğiz.” Corrin’e uyarıcı bir bakış attım, o da inatçı çenesini kaldırdı ama hiçbir şey söylemedi.

Dagny gülümsedi. “Ayrıca buyurun, burada. Size bunları getirdim.” Kanepeden bir yığın katlanmış kumaş alıp bana uzattı. “Bulabildiğim her ince kumaştan bir tane yaptım.”

Parmağımı aralarından geçirdim. Bunlar farklı renk, malzeme ve stile sahip pelerinlerdi. Bazılarının nakış ve dantelleri oldukça ayrıntılıydı, diğerleri basit ve süssüzdü. Toplamda on iki tane saydım. “Bunlar muhteşem. Hepsini nasıl bu kadar hızlı yaptın?” Ve elle.

Yanakları pespembe oldu. “Ah, bunların hazırlanması için hiçbir şey gerekmiyor. Hiçbir şey. Öğrenmek isteyen ve

Majestelerinin giyebileceği bir şeye el atmaya can atan bazı hevesli yardımcılarım var. Ama endişelenmeyin. Dikişlerini bir anne olarak gibi izledim, kusursuz olduğuna emin oldum. Müstakbel sarrafımız için en iyisinden başka bir şey yapmadım.”

“Hepsinin mükemmel olduğuna eminim. Onlara teşekkür ettiğimi söyle.”

Corrin onları benden almak için atıldı. “Bunları soyunma odasına asacağım. Başka bir şey yoksa, Dagny...” Diğer odada günden kayboldu.

“Elbisenize dönseniz iyi olur, Majesteleri.” Dagny, kararlı hareketleriyle kalçasını sallayarak uzaklaştı.

Dürüst bir his beni ele geçirdi. Bunun muhtemelen tek şansız olacağımı biliyordum. İleri atılıp kolunu tuttum. “Dagny.” Corrin’in orada olmadığına emin olmak için omzumun üzerinden geriye baktım ve sonra sesimi alçaltarak, “İanca adında birini tanıyor musun?” diye sordum.

Dagny başını iki yana sallarken kaşları kırıştı. “Hayır, Majesteleri. Tanıdığımı söyleyemem. O burada şatoda mı?”

“Sorumuyorum.” Corrin’in söylediği doğruysa ve kadın başka birini kullanmıyorsa Dagny onu tanırdı.

Tereddüt etti ve sessizce, “Etrafta sormamı ister misiniz?” dedi.

Bu, Zander’ın ısrar ettiğinin tam tersiydi ama içimden bunun akıllıca bir hareket olduğunu biliyordum. İnsanlar hassas senelerde adı çıkmış dedikoduculara güvenmeyebilirdi. Fakat yanlış veya şüpheli bir şey olduğunda, insanların aceleyle koşup yanlış oldukları ufak bilgileri karşılaştırdıkları da aynı dedikoducular olurdu. Bazen bu ufak bilgiler de önemli ayrıntılara katkıda bulunabilirdi. Tyree tarafından öldürülen Bellcross’un kan iziyle ilgili gibi. Kendi başına trajik bir vaka. Ybaris’lilerin Islor

çevresinde zehir şişeleri dağıtmasını da eklersek daha derin bir planın ipuçlarını veriyordu.

Dagny'nin Corrin'in düşündüğünden daha fazla zekâsı ve ihtiyacım olan bağlantıları olduğuna bahse girerdim ama yanılıyorsam bile, Prenses Romeria'nın Ianca adında bir kadını aradığı haberi hızla yayılacaktı. Ve eğer Cirilea'daysa Ianca'nın kendisine de ulaşacaktı.

Tyree'nin söylediği gibi kaderi benim için çağırılmışsa sorularıma cevap bulabilirdi. Ve onlara Zander etrafta olmadan sormayı tercih ederdim.

"Sakıncası yoksa. Pek etrafa duyurmadan."

"Evet, elbette, Majesteleri. Gizlilik benim uzmanlık alanımdır." Gülmemek için dişlerimi sıktım.

Sanki Corrin'in ondan yapmasını istediğim şeyi onaylamayacağına anlamış gibi reverans yapıp yatak odama bir bakış attıktan sonra kapıya koştu.

Zander dışarıda Elisaf'la sohbet ediyordu.

"Ah, Majesteleri! Sizi beklemiyordum!" diye haykırdı Dagny, reverans yapmak için tökezleyerek büyük bir şaşkınlıkla. "Umarım iyi bir gün geçiriyorsunuzdur!" Cevap vermesini beklemeden koridora çıktı.

Kral onun gidişini izlerken kadının telaşlı tepkisi karşısında tembelce kıkırdadı. Ben de bu hoş sese gülümsedim. İnsanların aşırı derecede kolay okunduğu söyleniyordu, o halde Zander kadının nabzından şu anda ne öğrenebilirdi? Endişelenecek bir şey yoktu görünen o ki. Çünkü kadının içinde kötü niyet veya nefret olsaydı Zander bilirdi. Sanırım kraliyet ailesine karşı komplo kuranın Dagny olmadığını varsayabilirdim.

Peki ya hiç kimse Prenses Romeria ile işbirliği yapmıyorsa? Ya da en azından kasten yapmıyorsa? Dagny'nin Ianca'yı neden

aradığıma dair hiçbir fikri yoktu ama yardım teklif etmişti çünkü ben kraliçe olacaktım ve her ne sebeple olursa olsun hedeflerinin iyi olduğuna inanıyordu.

Ya Prenses Romeria'nın tüm planları böyleyse? Hain hedefleri için ona güvenen insanları, onların haberi olmadan kullanmış alamaz mıydı? Ya Zander hayali bir kişinin peşindeyse?

Zander doğru zamanda dönüp gülümsememi yakaladı ve kendisi güler yüzlü ifadesi sabit kaldı. Elisaf'a hızlıca bir şeyler söyleyerek odama girdi ve kararlı bir şekilde bana doğru yürüdü. "Wendeline harikalar yaratıyor, değil mi?" Beyaz tuniğini sıvabıyla değiştirmişti. Muhtemelen diğerinin her tarafı benim kanımla lekелendiği için. Kişisel alanımda iyice durdu, gözleri yüzümde gezindi. "Çok daha iyi. Ancak..." Başparmağının yumuşak kısmı çene hattımın üzerindeydi, kulağımın altını ileri geri ovdu. "Bir noktayı gözden kaçırmış," diye mırıldandı, sesi alçalarak.

Kan lekesini kastettiğini varsaydım.

Hızlı atan nabzımın beni ele vermemesini umarak nefesime odaklandım.

Gözlerindeki bilmiş parıltı, nabzımın beni ele verdiğini söylüyordu.

"Ben öyle bir şey yapmadım!" Corrin krala reverans yapmak için yatak odamdan çıkarken öfkeliydi. Gözleri ikimizin arasında gidip gelirken boğazını temizledi. "Başka bir şey yoksa, mutlak ekübiyle ilgilenmem gerekiyor. Kraliyet avı ile turnuva günü arasında işimiz başımızdan aşkın." Corrin'in bu çatı altında kaç görevi vardı, bilmiyordum ama onun emirler yağdırdığı ve insanların itaat ettiği hissine kapıldım.

Zander elini çekince eksikliğini şiddetle hissettim. "İhtiyacın olan başka bir şey var mı, Romeria?"

“Ben... hayır.” Şaşkınlıktan yutkundum. Zander ne zamandan beri herhangi bir konuda fikrimi soruyordu?

“Wendeline hâlâ burada mı?”

“Majestelerinin yatak odasında gücünü topluyor,” diye onayladı Corrin uzaklaşırken.

“Majesteleri.” Wendeline belirdi, reverans yapmak için ilerlemeden önce eli sanki kendini dengede tutmak istermiş gibi kapı çerçevesinin üzerindeydi.

“Gerek yok Wendeline. Tükendiğini biliyorum. Tartışacak çok şeyimiz var ve bunların bir kısmında bize yardımcı olabileceğinizi düşünüyorum.” Oturma alanını işaret etti. “İkiniz de. Lütfen.” *Lütfen* dese de bunun bir rica olmadığını biliyordum.

Kadın başını onaylarcasına eğip koltuğa oturdu.

Karşısındaki kanepede bir yer buldum. Zander’ın etrafında her zaman dönen gerilim yine mevcuttu. Yine de odaya girdiği o ilk birkaç dakika hoş bir rahatlamaydı. “Atticus’un seni almaya gelmesine neden olacak kadar önemli olan neymiş?”

Zander’ın dudakları seğirdi.

“Cidden mi?” Hâlâ bana güvenmiyor muydu? “Daha yeni *senin* için yüzüm darmadağın oldu.”

İç çekti. “Hawkrest ve Salt Bay dışındaki köylerde birkaç kan hizmetlisinin ölü bulunduğu dair raporlar var. Boğazları kesilmiş.”

“Tıpkı Bellcross’taki kadın gibi.”

“Evet,” diye onayladı. “Lord Rengard’ın mektubu kadının son derece utangaç ve sadık biri olduğunu söylüyordu. Birinin neden ona zarar vermek isteyebileceğini anlayamıyor.” Beni yakından izliyordu. Bir ipucu verip vermeyeceğimi görmek için bana önemli bir bilgi veriyormuş gibi bir hisse kapıldım.

"Onu yanlış değerlendirmişlerdir." Tyree'nin kan hizmetlisini öldürmek için gösterdiği nedeni yineledim. Sadık biri. Koruyucusuna adanmış. "Kadının adamı zehirlemeye niyeti yoktu. Diğerleri de reddetmiş olmalı."

"Ya da Ybaris'lilerin elinde ne olduğunu öğrenip konuşmakla tehdit ertiler." Kaşlarını çattı. "Ama birçoğunun istekli *olduğunu* da varsaymalıyım."

"Çocuklarının ellerinden alınmasından bıktılar." Yeni fark ettiğim bu gerçeği düşününce yüzümü buruşturdum.

Wendeline'in meraklı gözleri aramızda gidip gelirken sessizliğini korudu.

Zander küçük kanepenin üzerindeki sınırlı alana çöküp yer açmak için beni kıpırdanmaya zorladı. Dirseklerini dizlerine dayayarak öne doğru eğildi ve kıvranmaya başlayana kadar rahibeyi inceledi.

Bu sinir bozucu duyguyu iyi biliyordum.

"İanca."

Rabihe bir an bekledi, sonra onun konuşmasını beklediğini anlamış gibi, "Üzgünüm, Majesteleri? Anlamıyorum," dedi.

"Bu isimde birini tanıyor musun?"

"Burada, Islor'da mı? Hayır, Sanmıyorum."

"Ya Ybaris'te?"

Başını olumsuz anlamda salladı.

"Bir elemental," diye üsteledi Zander. "Neilina'nınkilerden biri."

"On yedi yaşımdayken Mordain'den ayrıldım ve Argon'da hiç vakit geçirmedi. Ve yirmi sekiz yıldır buradayım. Bunun ne hakkında olduğunu sorabilir miyim?"

Zander içini çekti. "Şüphelendiğimiz gibi, Margrethe, Romeria'nın kaderini çağıran ilk kişi değildi."

Ağzım açık kaldı. “*Biliyordun!*” Ya da en azından şüpheleniyordu. Ve bana söylememiş miydi? Buna neden şaşırdığımı ya da kızdığımı bilmiyordum. Zaten her şeyi benden saklıyor, sadece gerekli bilgileri veriyordu. Yine de öfkem alev alev yanıyordu.

Tepkimi görmezden geldi. “Ianca, Aoife’yi çağırdı.”

“*Aoife.*” Wendeline’in gözleri büyüdü. “Neilina’nın isteğine karşı mı?”

“Tyree söylemedi.”

“Hayır. Biliyordu,” diye araya girdim. “Neilina başarısız olduğumuz için hayal kırıklığına uğradı. Plan her neyse, o da bunun bir parçasıydı ve buna Aoife ile olanlar da dahil olmalı.” Zander’a ters ters baktım.

Wendeline bunu düşünüyor gibi görünüyordu. “Ve Neilina onun için Ianca’nın halkasını çıkarmak zorunda kalacaktı, bu yüzden evet, bence haklısın.” Bakışları aramızdaki masaya yerleşirken düşüncelerle dans ediyordu. “Aoife’dan tam olarak ne istediklerini söyledi mi?”

“Hayır, ama sanırım bizim de şüphelendiğimiz gibi,” dedi sessizce. “Her iki durumda da ondan daha fazla bilgi alamayacağız.”

Tyree’nin bana yaptıklarına rağmen bu korkunç anı beni korkuttu. “Peki, siz ikiniz bana söylemediğiniz başka nelerden şüphelendiniz?”

Zander cevap vermeden önce biraz oyalandı. Konuştuğunda sesi teslimiyetle doluydu. “Buraya geldiğinde zaten bir silah olduğundan. Kendisinden beslenilmeyen ve dönüştürülemeyen biri.” Çenesi gergindi. “Ve karşı koyamayacağım biri.”

Tyree’nin karanlık kahkahası ve sözleri aklıma geldi. *Yani aptal her şeye rağmen hâlâ büyülenmiş durumda.* “Büyülenmiş,” dediğimi duydum yüksek sesle. Annika’nın kullandığı kelime

buydu. *Güzelliğin tarafından tüketilmiş ve ihanetine karşı kör.* “Yani bu doğru mu?” Ianca, Aoife’den başka ne istedi bilmiyordum ama Zander’ın bana âşık olmasını, körkütük âşık olmasını istemişti.

Zander dikkatini rahibeye verse de yanaklarının kızarması gözümünden kaçmadı. Bundan utanıyordu. “Bu konudaki tüm düşüncelerini bilmek istiyorum. Açıkça.” Bu bir talepten ziyade bir ricaydı.

Wendeline bana Zander’ın büyücülerle ilgili pek çok konuda onun tavsiyesini istediğini söylemişti. Ancak kralın küstahlığını bir kenara bırakıp başkalarının uzmanlığına karşı boyun eğdiğini görmek keyif vericiydi. Korsakov hiç kimseden tavsiye istemezdi ve onların fikrini sorarsa? Onların yanıldığını ve kendisinin üstün olduğunu kanıtlamak her zaman oyunun bir parçasıydı.

“Neilina, Aoife’yi Romeria için çağırma konusundaki kendi kararını çiğnediyse,” dedi yavaşça, “o zaman istediği her şeyin sadece sana değil, tüm Islor’lu ölümsüzlere zarar vereceğini varsayabiliriz.”

Zander sırtıttı. “Damarlarında dolaşan kanla içimizden herhangi birini öldürecek bir prenses gibi mi demek istiyorsun?”

Kadının gözleri sadece bir saniye için bana döndü. “Evet, öyle. Malachi’ın bunu takdir etmeyeceğini varsaymalıyız çünkü sen onun eserisin ve Aoife’nın yarattıklarından biri tarafından zayıflatıldığını görmek onu kızdırır.”

Wendeline kaşlarını çatı. “Yine de aynı silahı hayata döndürmek için Margrethe’den gelen bir çağrıya cevap vermesi ilginç.”

“Neden yapsın ki?”

“Onun için başka bir yararı olmalı.”

Oturup sessizce sanki ben yokmuşum gibi benimle ilgili konuşmalarını dinledim. Ben hapisteyken ve kaderime karar ve-

rirken haftalarca yapmış olduklarını varsaydığım şeyin bir anlık görüntüsüydü karşımdaki.

“Her zaman bir sebep vardır. Kader sebepsiz hiçbir şey yapmaz.” Bana döndü, gözlerinde yumuşaklık vardı. “Malachi bize aynı Ybaris’li prensesi geri vermemiş olsa da. Bunun yerine bize bu versiyonu verdi ve onun size herhangi bir zarar vermek istediğine inanmıyorum.”

Zander ellerini inceleyerek, “Ama yine de oldukça yetenekli,” dedi.

“Beni ısırmasan başına bir şey gelmez,” diye karşılık verdim.

Boğuk bir kahkaha attı. “Sanırım bu asla gerçekleşmeyeceği için Daaknar’a teşekkür etmeliyim.”

Wendeline tereddüt etti, gözleri ikimizin arasında gidip geldi. “Aoife belli ki bu birlikteliği kendi çıkarları için kullanmayı planlıyordu ama Malachi’in da aranızda bir birliktelik istemesinin nedenleri olmalı.”

Kalbim göğsümde hızla atıyordu. Daha da ısınıyorsun. Eğer haklıysam, kanlı ayın altındaki taş bir levhanın üzerinde uzanan gerçek bir vücut parçaları birliği, Malachi’in tam olarak amaçladığı şeydi.

Endişesi kadının yüzünden okunuyordu. “Ama Aoife ve Malachi herhangi bir şekilde birbirlerine karşı entrikalar çeviriyorsa, endişelenmek için nedenimiz var. Ayrıca Neilina, Islor’a karşı Aoife’yi çağırmaya devam ederse, olabileceklerden korkuyorum.”

Zander ellerini kavuşturdu. “Ne tavsiye edersin?”

“Kızı hakkındaki gerçeği ona anlatabilirsiniz, böylece daha fazla çağrı riskinin farkında olur.”

“Azimli düşmanıma, bir şekilde bana karşı kullanabileceği hassas bilgileri vermekten başka ne önerirsin?” diye karşı çıktı kral.

Sorusunu düşünürken Wendeline dudaklarını büzdü. "Mordain'de Ybaris'e ve kraliçelerine bağlı olmayan, Mordain'in kendi kendini yönetmesi gerektiğine inananlar var. Neilina, herkesin çıkarlarını düşündüğü bahanesiyle yumruğunu her elementalın boynuna sıkıca dolayarak yüzyıllardır onları kontrol etti. Mordain ve Ybaris halkı çok uzun süredir Islor'un kötülüklerinin sürekli davul sesini duyuyor, davulları çalan kralları ve kraliçeleri, en kötüsü de Neilina. Ybaris'lileri tüm suçun Islor'a ait olduğuna ve topraklarını geri almaları gerektiğine ikna etmek için büyük çaba sarf etti. Sanırım kraliçelerinin aptallığının farkına varmalarının zamanı geldi."

"Belki de eğittikten sonra elementallerini Neilina'ya göndermeyi bırakmalılar," diye karşı çıktım.

Wendeline'in gülümsemesi sabırlıydı. "Bir kez onun kurallardan kurtulmayı denediler. Ybaris ve Mordain arasındaki limanları dondurdu ve Ybaris'te bulunan herhangi bir büyücüyü hapsederek ona direnenleri öldürdü. Bu süre zarfında çok şey kaybettik. Mordain'e ihtiyacı olmayacağına, kendi elementallerini bu şekilde bulacağına inanarak, ona sadık olanları yetenekli bebekleri aramak ve onları eğitmek için kullandı. Bu, Neilina kendine tek bir elemental bulmadan otuz yıl sürdü. O kadar sinirliydi ki bir mesaj göndermeye karar verdi. Kayıkları yetenekli yenidoğanlarla doldurmaya başladı. Büyücüleri, onları Nyos Körfezi'nden başkentlerine götürmek için rüzgârları kullandı." Yüzü düştü. "Hiçbiri hayatta kalmadı. Ölü bebeklerle dolu üçüncü kayıktan sonra yumuşadılar ve bir kez daha Neilina'nın önünde eğildiler. Kazanmıştı. Yok olma riskine girmektense onun kurallarına boyun eğmeyi tercih ettiler."

Bu çirkin tarih dersinin ağzımda bıraktığı ekşi tada karşı yüzümü buruşturdum.

Zander arkasına yaslandı. "Tyree'ye göre Ianca, Argon'dan kaçmış."

Wendeline duraksadı. "Kale hakkında duyduklarıma göre bu kolay bir başarı değil."

"Yardım aldığını söyledi. Görünüşe göre yalnız değil." Zander kadının konuşmasını bekledi.

Büyücülerin ona yardım ettiğini eklemek için ağzımı açtım ama Zander elini dizime koyarak dilimi ve nefes alma yeteneğimi bir süreliğine bağladı.

Wendeline'in gözleri gördükleriyle birlikte parladı ama hızla yeniden odaklandı. "Büyük ihtimalle diğer büyücüler yardım etmiştir. Ancak hizmetkârlardan veya muhafızlardan da yardıma ihtiyaçları olur. Neden Neilina'yı bu şekilde kızdırmayı göze alsınlar... İyi bir sebep olmalı. Ve Ybaris'te kalamayacaktı. Onu yakalayacaklardı. Mordain'e gitmenin daha güvenli olacağından şüpheliyim."

"Nereye gideceğini düşünüyorsun?"

"Seacadore. Veya burası."

Elini dizimden çekerken, Zander'ın dudaklarından neredeyse duyulmayacak şekilde iç çekişini yakaladım. Onu test ediyordu, anlamıştım. "Ianca'nın Cirilea'ya gittiğini ve Romeria ile bağlantı kurabileceğini düşünüyorlar. Tyree, Romeria'nın onu öldürmesi için ısrar etti."

Wendeline halıdaki desene bakarak duyduklarını sindirmeye çalıştı. "Margrethe'in Mordain'den biriyle temas halinde olduğunu biliyoruz. Yazılar bize ulaşabiliyorsa, Argon'a da ulaşabileceklerini varsaymalıyız. Ianca'nın kaçıp buraya gelmesi, seni görmesi için hayati bir şey bilmesi gerekiyor. Seni ilgilendirebilecek bir şey." Bana baktı. "Ianca, Cirilea'daysa, onu öldürmeden önce onunla konuşman önemli. Öldürmeni önermesem de. Senin de

çok iyi bildiğin gibi asla yapmam. Birini öldür diyemem,” dedi Wendeline.

“Yabancı bir ülkeye, özellikle de bizimki gibi bir ülkeye gelen bir elemental için kendi türünü aramanın mantıklı bir hareket olacağını düşünürdüm.” Zander onu yakından izledi ve şüphelerinin nereden doğduğunu anlamaya başladım.

Wendeline da anlamış olmalıydı çünkü onun yanındayken ender görülen bir kesinlikle onun bakışlarıyla karşılaştı. “Tapınaktaki en yüksek rütbeli büyücüyüm ve hiçbir elementale koruma teklif etmedim.”

Zander onun cevabını tartıyor gibi göründü. “Ondan korkmamız gerekiyor mu?”

“Aoife’yi çağırabilir mi, sorduğunuz bu mu? Rütbesine bağlı. Bunun ötesinde, niyetine bağlı. Ama Neilina’nın elinden kurtuluyorsa, o zaman sanmıyorum.”

Yavaşça başını onaylayarak salladı. “Seninle değilse bir yerlerde saklanıyor demektir.”

“Argon’dan Skatrana’ya, Seacadore’a ve oradan da *buraya* birkaç haftalık bir yolculuk olduğunu unutmayın. *En azından.*”

“Belki de henüz gelmemiştir.”

“Belki. *Ya da* geldi ama kendi sebeplerinden dolayı saklanıyor.”

“Ya da bana güvenip güvenemeyeceğini bilmiyor,” dedim.

Wendeline, “Kafa karışıklığı yaratacak pek çok söylenti var,” diye katıldı.

Ama ya Ianca bir şekilde benim ne olduğumu biliyorsa? Bu sırrı kendime saklamak için çok çalışmışım. Ya bu elemental gelip her şeyi çözerse? Ya beni Sofie’nin uyardığı tehdit olarak görüyorsa ve bu yüzden buraya geliyorsa? Ianca ile konuşmam gerektiğine katılıyordum ama bunu Zander’ın nefesi ensemde olmadan yapmanın bir yolu varsa, bu en güvenlisi olurdu.

İmkânsız bir şeydi muhtemelen.

“Artık gidebilirsin, Wendeline. Bu konuşma üçümüz arasında *kalmalı*.” Zander gözlerini ondan ayırmadı.

“Elbette Majesteleri.” Önce Zander’a, sonra bana reverans yaparak sandalyesinden kalktı.

Yüzümü işaret ettim. “Teşekkür ederim. Beni iyileştirdiğin için. *Tekrar*.”

“Kesinlikle beni meşgul ediyorsun.” Göz kırptı ve sonra gitti. Zander’la beni oturma odamda kanepeme sıkıştırmış halde yalnız bıraktı. Zander’ın göğsü nefesiyle inip kalkıyordu.

“Ona güvenmiyorsun,” dedim.

“Sen güveniyor musun?”

“Evet.”

Bana baktı. “*Tamamen?*”

Cevabımı düşünüp oyalandım. Beni iyileştireceğine ve *sanırım* beni incitmeyeceğine güveniyordum. Ama aynı zamanda konuştuğumuz her şeyi tekrarladığını ve görevinin Zander’a karşı olduğunu da biliyordum.

“Benden farkın yok,” dedi sanki düşüncelerimi okuyormuş gibi. “Onurlu biri olduğunu biliyorum ama halkına benimkinden daha fazla bağlı olup olmadığını bilemem.”

“Yine de Ybaris’ten ayrıldı. Yıllar önce buraya kendi başına geldi.”

“Ben Mordain’den bahsediyorum, Ybaris’ten değil. Ve ne sebeple her şeyi geride bıraktı?”

“Margrethe için. Ölebilecek bir bebeği kurtardı.”

“Bize anlattığı hikâye buydu, evet.”

“İnanmıyor musun?” Wendeline’in bana sahte bir ağlama hikâyesi anlatmış olabileceği fikriyle içimde bir tutam ihanet dalgası alevlendi.

“Acııyor, değil mi? Beklenmedik bir anda değer verdiğin biri tarafından aldatılmak.” Duraksadı. “Sağladığı bilgilerle seni belli bir yola yönlendirdiğini hiç hissetmiyor musun? Anlattığından çok daha fazlasını bildiğini?”

“Bilmiyorum?” Wendeline’in bana şimdiye kadar söylediği her şey beni bir yere götürmüştü ama bu ben çok şey bilmediğim için olabiliyordu.

“Bu konuda ona inanmadığımı söylemiyorum ama Mordain’den mektup alan tek kişinin Margrethe olmadığını da biliyorum.” Bana bilmiş bir bakış attı.

“Wendeline da mı? Ne hakkında?”

“Bilmiyorum. Sorsam bana yalan söyler. Benim bildiğim yeterli, o da benim bildiğimi biliyor.”

“Senin bildiğini nereden biliyor?”

“Çünkü biliyorum.” Sırıttı. “Bu eğlenceli bir sohbet.”

Her şeye rağmen gülümsedim. “Onun nabzını okuyabiliyor musun?”

Homurdandı. “O kadın bir mahzen. Hayır. Büyücüler, duygularını koruma konusunda iyi eğitilmişlerdir. Her neyse, aldığı mektuplar büyük olasılıkla bilgi aramaktan başka bir şey değil ama Mordain’in Islor’un çıkarlarını göz önünde bulunduracağına da güvenmiyorum. Wendeline’in ne dediğini duydun. Loncanın kendi güç mücadeleleri var. Neilina’nın yönetiminden kurtulmak isteyenler var. Döndürdükleri entrikalarda Margrethe’i bir piyon olarak kullandıklarını biliyoruz ve Wendeline’in ortaya çıkardığı mektubun Margrethe’in aldığı ilk mektup olmadığını yalnızca varsayabilirim. Eski kehanetlerden beslenerek uydurdukları bir komploya senin de bir şekilde bulaştığını kanıtlıyor.” Ellerini inceledi. “Islor’un bunda nasıl bir rol oynayabileceğinden korkuyorum.”

Zander'ın doğal olarak herkese karşı güvensiz olduğunu öğrenmiştim ama haksız değildi. "Wendeline'in Neilina'nın tarafında olduğunu düşünmüyorsun, değil mi?" Sadece düşüncesi bile göğsüme bir ağrı saplanmasına neden oldu.

"Seninle işbirliği yaptığını düşünüp düşünmediğimi soruyorsan, hayır, buna inanmıyorum. Annemle babamı yemeklerini törenden sonra değil de önce yemeye teşvik eden oydu. Yaptıkları sayesinde Ybaris'in planları suya düştü ve biz şimdi burada oturuyoruz. Annenin yöntemlerini desteklemediğinden oldukça eminim ama bu, Mordain'de belirli bir gündemi olanlarla çalışmadığı anlamına gelmez. Biri Margrethe'e Malachi'i nasıl çağıracağını öğretmiş sonuçta."

"Ona bildiği her şeyi öğretti," diye tekrarladım. Ama Margrethe'e bu beceriyi öğreten Wendeline miydi yoksa başka biri mi? Bu gizemli G olabilir miydi? Margrethe kuralları çiğnememiş olsaydı hem bu dünyada hem de kendi dünyamda ölmüş olabilirdim. "Yine de doğru olanı yapacağı konusunda Wendeline'a güvenebileceğini düşünüyorum."

"Öyle düşünmek istiyorum. Ama gerçek olmasını istediğim şey söz konusu olduğunda artık yargılarıma güvenmiyorum. Şimdilik ona bir dereceye kadar güvenmeliyim. Bilgisi bizim için çok değerli." Dönmeden önce ela gözleri bana odaklandı. Tereddüt etti. "Tyree'nin sana yaptıklarını görmek hoşuma gitmedi." Umurunda olması onu rahatsız ediyormuş gibi kaşlarını çatı.

Bu endişe, benim tarafımdan büyü yapılmış olmasına mı bağlıydı? Bunu sorma dürtümü bastırdım. Belli ki hassas bir noktaydı. "Ben de bayılmadım." Burnumun ucuna dokununca ne kadar mükemmel bir şekilde iyileştiğine hayret ettim.

"Ve ona yaptığımı görmek senin de hoşuna gitmedi."

“Onu ateşe vermeyi mi kastediyorsun? Şaşırdın mı?”

“Korkmuştun. Sanki daha önce böyle bir şey görmüş gibiydin.”

Yutkundum. “Bilmiyorum. Belki de görmüşümdür?”

Beni inceledi. “Sana böyle bir şey yapacağımdan mı korkuyorsun?”

“Kesinlikle beni yeterince kez tehdit ettin.” Terli uzuvlarıma yapışan o ağır brokar elbiseyi kelimenin tam anlamıyla tutuşturabilirdi.

“Ama yapmazdım.”

Sohbeti birini ateşe verme konuşmasından uzaklaştırmak istiyordum. “Zehir şişeleri konusunda ne yapacaksın?”

“Lyndel’in çevresini gözetlemeleri için adamlar göndereceğim. Ybaris’lileri dağlarda tutabilirsek çok fazla sorun çıkarmazlar. Ama kaç kişi olduklarını bilmiyoruz ve soylulara kan hizmetlilerinin onları öldürmeyi planladığını bildirmek, Islor’un her yerinde ölümsüzlerin meseleyi kendi ellerine almasına neden olacak.”

“Belki onlara sahiplerini öldürmek istememeleri için bir sebep verseydin denemezlerdi.”

“Bütün kan hizmetlisi sistemini kaldırmak mı?” Sırıttı. “Çok basit, değil mi?”

“Hayır, değil,” diye kabul ettim. Yatakta uzanıp bunun nasıl olabileceğini düşünmüştüm ve anladığım tek şey, kimseyi yönetmeye dair ilk şeyi bilmediğimdi. “Belki küçük adımlarla başlar. *Bir yerden başla. Ama şimdi başla.*”

“Şu an elimdeki en yakın soruna odaklanmam muhtemelen en iyisi.”

“Tam olarak hangisi? Quill’in öldürülmesi mi, Adley’nin siyasi emelleri mi, yoksa benim gizemli işbirlikçim mi?”

“Ya da bu elementalın senden ne istediği.” Vücudunu kanepeden kaldırıp ayağa kalktığı anda gerindi. “Bugün öğrendiklerin ve konuştuklarımız boş laf değil. Kimseye tekrarlanmamalı. Ne Annika’ya ne Corrin’e. Ve kesinlikle Saoirse’ya da.”

Nymphaeum’daki gösterimden sonra bunu hak ettiğimi düşünsem de gözlerimi devirdim.

“Gitmeliyim ve...” İçeri girerken yaptığı gibi yüzüme tekrar bakarken sesi dalgalandı.

Hâlâ Wendeline’in onarımlarını mı inceliyordu yoksa başka bir şey mi vardı, bilmiyordum ama bu, yanaklarımın kızarmasına neden oldu. Boğazımı temizledim. “Gitmelisin ve krallık yapmalısın?..”

Yakalanmış gibi kaşlarını çatı. “Evet.”

Onu bir daha ne zaman göreceğimi bilmiyordum. Günler olabilirdi. Şansımı denemeye karar verdim. “Dagny sabah kumaşlara bakmam için onunla pazara gitmemi istedi.”

“Limanın yanındaki kumaşçılar mı?” Kaşları kalktı. “Orada oyalanan hırsızlar ve diğer tekinsiz insanlar hakkında bir fikrin var mı?”

“Benim tarzımdaki insanlara benziyorlar.” Bu sözde sandığından daha fazla gerçek vardı.

“Sana boşalmış bir para kesesinden başka bir şey vermezler.”

“Param yok, bu yüzden güvende olacağım.”

“Her şeye bir cevabın var.”

Omuz silktim. “Hapishane duvarlarımdan biraz uzaklaşmak güzel olurdu.”

Dudakları düşünceyle kıvrıldı. “Seni yeniden kasabanın içinden geçireyim mi? Hazır başlamışken kenar mahalleye de bir kese altın boşaltalım mı?”

“İki kese,” diye alay ettim ama anında Zander sırtıma yaslanmışken Cirile’da başka bir gezinti yapmamıza dair görüntü beynimde canlandı. Midemdeki çirpıntı buna hiç itiraz etmeyeceğimi söylüyordu.

Alaycı bir gülümsemeden sonra, “*Gerçekten* neden pazara gitmek istiyorsun, Romeria?” dedi.

Ya çok zekiydi ya da çok şüpheci, karar veremedim. “İanca bir gemiyle geldiyse, *biri* onu görmüş olmalı. Ve belki etrafta olduğumu duyarsa, temas kurmaya çalışır. Halk arasında buradakinden daha fazla bilgi olması kaçınılmaz.”

“Yani müstakbel kraliçe kasabada dolaşmak ve son zamanlarda elemental bir büyücü gören var mı diye sormak istiyor.”

“Kim olduğumu açıklamama gerek yok, değil mi?” Dolabımın arkasına tıktırılmış sade bir lacivert elbise bulmuştum ki bu bana yeterdi.

“Kalabalıktaki herhangi bir ölümsüz senin kim olduğunu bilecek.”

Evet. Portakal çiçekleri. “Mesafemi koruyacağım.”

Homurdansa da yüzü keyifle parladı. “Bu konuda Corrin’den haber almak için sabırsızlanıyorum.”

“Zaten biliyor ve onaylamıyor.”

“İyi bir sebeple.” Bakışları devasa pencerelerimden birine kaydı. “Bu hafta pazar panayırı için tüm yabancılar şehre akın ederken, bunun akıllıca olduğuna inanmıyorum.”

Hayal kırıklığım arttı. Onunla bir yere varabileceğimi düşünmek aptalcaydı.

“O zamana kadar,” gözlerini yatak odama çevirdi, “beladan uzak dur.”

Grafit kalemime uzanırken, “Her zaman,” diye acı acı mırıldandım. “Bu arada, eskizimi neden aldın?”

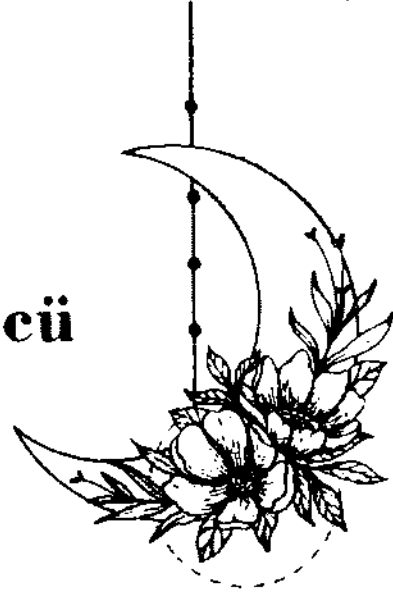
Omzunun üzerinden, "Kraliyet muhafızları o kadını arıyor olabilir," diye seslendi.

İyi şanslar. "Onu bulursan bana söyle." Sanırım beni yatağa kimin taşıdığına dair sorumun cevabını almıştım. Gerçi zaten şüphelenmiştim. Ben uyurken Zander'ın odamda olduğu fikri beni rahatsız ediyor olmalıydı.

Ama beni asıl rahatsız eden, bundan hiç rahatsız olmamamdı.

Yirmi Dördüncü Bölüm

Karyola direğinin tepesini yüz seksen derece döndürürken nefesimi tuttum.

Bir tık sesi geldi ve yatağımın bir köşesi duvardan dışarı kaydı. Taşın taş sürtmesi büyüleyiciydi ve ensemdeki tüyleri diken diken etti. Dışarıda gece yarısını işaret eden çanlar çalıyordu.

Arkasındaki karanlık ve dar koridora girerken memnuniyetle sırtışımlı yanaklarımı gerdim. Neredeyse pes etmişim. Yan masamdan bir fener kaptım. Titreyen ışığı yatak odamın etrafına uzun gölgeler düşürürken dikkatlice kapının ötesine adım attım. Ve kollarını göğüslerinin üzerinde göz korkutucu ikiz kuleler gibi kavuşturmuş, bana bakan iki tanıdık yüze karşı haykırdım.

Zander, "Bana on altın borcun olduğuna inanıyorum," diye mırıldandı.

Atticus, "Kesinlikle tam tersi," diye karşı çıktı. "Saat gece yarısını vurmadan önce anlayacağını düşünmemiştin. Ona çok daha fazla inancım vardı. Ayrıca yatak on ikinci gongdan önce hareket etti."

"Detaylarda takılı kaldık öyle mi?"

"Ödettik sayalım mı o zaman?"

Zander gülümsedi. "Sanırım."

Articus başını salladı. "Suçlu görünüyor."

Şimdi ilk şokumun etkisi geçtiğine göre, kızgınlığım alevlendi. "Siz ikiniz bütün gece burada saklanıp bunu açmamın ne kadar süreceği üzerine bahse mi girdiniz?"

Birbirlerine bir bakış attıktan sonra bir ağızdan, "Evet," diye yanıt verdiler.

"Eh, *bütün* gece değil. Corrin'in son ziyaretinin sonrasına kadar bekleyeceğini varsaydık. Yine de sıkıcı bir bir saat oldu." Zander garip bir şekilde keyifli bir ruh halindeydi. "Böyle giyinmiş nereye gidiyorsun?"

Bakışları, Prenses Romeria'nın koleksiyonundan bir başka favorim olan uzun, ipeksi siyah geceliğimde geziniyordu.

"Hiçbir yere gitmiyordum. *Belli ki*. Sadece bunun nasıl çalıştığını merak ettim." Kollarımı göğsümde kavuşturdum, kordordaki serin hava ürperticiydi. "İslor kralının ve ordu komutanının, yatağımın arkasındaki duvarda pusuya yatmaktan daha iyi işleri yok mu?"

"Var ve geç kaldık. Belki daha uygun bir şey giyebilirsin."

Dikkatim kıyafetlerine kaydı. Varlıkları beni öyle şaşırtmıştı ki sade, alalade siyah kıyafetleri fark etmemiştim.

"Ne için uygun?"

Sönük fener ışığında bile Zander'ın gözleri muzip bir ışıltıyla parladı. "Bazı cevaplar almak için."

Zander, mütevazı bir kapının köşesinden bakarken, "Sandığımdan daha hızlısın," diye mırıldandı.

"Nereye gittiğimi görebildiğimde mi demek istiyorsun? Ya da o gülünç elbiselerden birinin içinde olmadığımı?" Feneri üfle-yip arkasından çıkmadan önce içeride yere koydum. Dolabımda

bulduğum tunik ve pantolon üzerime tam oturuyordu ama rahat, lacivert pelerin altına saklanmak için mükemmeldi. “On kilo şifon, tül ve titrek topuklarla *sen* ne kadar hızlısın görelim.”

“Kılıcımı koruyabildiğim sürece.”

Zander, karanlık koridorlarda ve tünellerde, onları geçmek için yıllarını harcamış birinin kör rahatlığıyla yol gösterdi. Dönüşleri ezberlemek için elimden gelenin en iyisini yaptım ancak kendi başıma gezinmeye çalışırsam kalenin duvarlarının arkasında kaybolmayacağıma emin değildim.

Atticus kapıyı arkasından sessizce kapattı. Saman ve at gübresi kokusu havaya nüfuz etmişti. Bir avluya çıktık ama bu, Zander’ın beni çarşıda gezdirdiği gün gördüğümüzle aynı yer değildi.

Heyecan damarlarımda gezindi. “Neredeyiz?”

“Doğudaki ahırlar, perde duvarın dışında.” Zander, en yakın bölmeye doğru ilerlerken hızlıydı, kukuletasını tanımlanabilir altın-kahverengi saçlarını gizlemek için yukarı çekmişti.

On iki yaşlarında cılız bir çocuk eyerli bir atla alçak sesle konuşuyordu.

“Silmar.”

Oğlan derin bir şekilde eğilerek kulağındaki altın etiketi görmemi sağladı. “Majesteleri.”

Zander sanırım görgü tanığı olup olmadığını kontrol etmek için bir o yana bir bu yana baktı.

“Üzgünüm, düşünemedim Majesteleri.” Çocuksu sesi konuşurken titriyordu.

“Atlar hazır mı?”

“Tıpkı muhafızınızın istediği gibi. İyi ve güçlüler ama süslü değiller. Bu benim favorim,” diyerek atın kalçalarını sıvazladı.

“Adı Tripsy* ama tökezlemeyeceğine söz veriyorum. Bu ismi nereden aldığını bilmiyorum. O size ve leydiye iyi gelecek.”

* (Ing.) Sakar, takılan –çn.

Bana çevirdiği masum gözlerinde meraktan başka bir şey görmedim. Beni tanımıyor gibi görünüyordu. Bu güzel bir değişiklikti. "Soldaki ise Spirit."

"O mükemmel." Atticus, onu dizginlerinden tutarak bölmeden çıkarmadan önce çikolata kahvesi burnunu eliyle düzeltti.

Silmar diliyle bir ses çıkarttı ve Tripsy hafif bir kişnemeyle öne çıktı. Zander, çocuğun avucuna birkaç altın para koydu.

Oğlan reverans yaptı ve sonra kendini kontrol etti. "Nezaketinize teşekkür ederim." Sesini fısıltı kadar alçaltıp "Majesteleri," diye ekledi. Bana baktığında tereddüt etti. "Leydim tabureye ihtiyaç duyacak mı?" Bu arada yüzünü buruşturdu, herhalde bir taburesi yoktu.

"Hayır, ben iyiyim." Bu at, bindiğimiz siyah aygır kadar ür-kütücü değildi ve bu gece balo kıyafeti giymiş değildim. Gerçi ilk defa kendi başıma bir ata tırmanacaktım.

"Ayağını oraya koy." Zander sırtarak üzeniği işaret etti.

Beceriksizliğimi eğlenceli buluyordu.

Talimatları yerine getirmeden önce, Atticus'un yaptığı gibi eyeri sıkıca kavrayarak gözlerimi devirmeye özen gösterdim. Bacağımı kaldırırken memnuniyetle gülümseyerek kendimi yukarı kaldırdım. Sadece Tripsy iki ani adım atmaya karar vererek dengemi bozdu. Ben düşmeden önce Zander arkamdaydı, elleri kalçalarımı olduğu yerde tutuyordu.

"Binicilik durumu hakkında şaka yapmıyordun." Atticus atını tahta kapıya doğru götürürken homurdandı.

"Tekrar deneyelim mi, yoksa önce paylaşmak istediğin daha fazla küstahlık mı var?"

Zander'in sesinde bastırılmış bir kahkaha vardı.

Bacağımı yana atıp yerime yerleştirdim, yanaklarım yanarken çenemi öfkeyle kaldırdım. Arkamdaki eyere bindi. Aramızda

balo elbisesi olmadan, bacaklarını benimkine bastırmasının kesinlikle farkındayım. Dizginleri eline alırken bu sefer mesafesini korumak için çaba göstermedi. “Birkaç saat içinde döneceğiz, Silmar.”

Çocuk aceleyle kapıyı açıp geçmemize izin verdi. Atın nal sesleri çevredeki sokağın sessizliğinde yankılandı.

“Burada tek başına olmak için biraz genç değil mi?” diye sordum.

“Yeterince güvenli. Silmar, atlarla dışarıda olmayı tercih ediyor. Çoğu gece bölmelerden birinde uyuyor. Dönüşte atları ağıla koyarken onu uyandırmamaya çalışırız.”

“Herkesi adıyla mı hitap edersin?”

“İsimler bunun için var, değil mi?”

“Yani aslında hepsinin adını biliyorsun.”

“Deniyorum, evet.” Duraksadı. “Yapmamalı mıyım?”

“Hayır, yapmalısın. Sadece bir kralın, hizmetkârlarının ismini bileceğini düşünmemiştim. Bu güzel.” Korsakov’un hepimize taktığı adlar vardı çünkü onları hatırlaması daha kolaydı.

“Sadakat doğurur. Ayrıca, kral bir hizmetkârın adını bildiğinde, o hizmetkârın yapmaması gereken bir şeyi yapması daha az olasıdır.”

“Yani, düşünceli olmaktan çok ince bir korku taktığı mı?”

“Her ikisi de ama sırf bu yüzden herkese iyi davranma lüksüne de sahip değilim.”

Kasabadan sabit bir hızla iniyorduk. Atticus önde gidiyor, sanki sürekli tehdit bekliyormuş gibi başını bir o yana bir bu yana çeviriyordu. Süvarilerle gittiğimizden farklı bir rota izliyorduk. Bu bizi kalenin daha soluna götürüyordu.

“Bunu sık sık yapar mısın? Gizli geçitlere girip Tripsy gibi atlara binmek gibi şeyler?”

“Tripsy ile bir sorunun mu var?”

Omzumun üzerinden gizlice baktığımda onu kukuletasının altında sırtırken buldum. Bilmeseydim, gizlice dışarı çıkmanın onu benim kadar canlandırdığını söylerdim. “Hayır ama birlikte bindiğimiz son ata kıyasla ona soylu demezdim.” Daha çok taş dolu arabaları çekmede becerikli bir hayvana benziyordu.

“Kraliyet safsanlarından birine binersek dikkat çekmeden Cirilea’dan geçemeyiz. En iyisi de Boaz’ın bizim odalarımızda derin uykuda olduğumuza inanması.”

“Kraliyet muhafızlarının komutanı, kralın yaramaz bir çocuk gibi gizlice dışarı çıkmasını onaylamıyor mu?” Alay ettim. Elisaf, Zander’ın halk arasında gizli gizli gezinmesiyle bilindiğini söylemişti.

Kaşlarını çattı. “Canımın istediğimi yaparım.”

Önümüzde Atticus kahkahalar atıyordu. “Boaz, Zander *canımın istediğini* yaparken onu izlemesi için kraliyet muhafızlarını gönderir.”

“Ve bal likörü dolu bir fıçıda yarı yarıya boğulmuş herhangi bir aptal onları görebilir. Göze çarpmamak için eğitilmediler.”

“Ve bu gece gizliliğe ihtiyacımız var, öyle mi?”

“Kale duvarlarının içinden veya kraliyet kaynaklarımdan alamayacağım bilgilere ihtiyacımız var.”

“Nereye gidiyoruz?”

“Liman Caddesi’ne, bir gemiyle büyücülerin geldiğini duyan var mı diye bakmak için. Birileri bir şeyler biliyor olmalı.”

“Ha. Bütün o hırsızlar ve tekinsiz insanlarla mı? Benzer bir plan öneren birini hatırlıyorum. Kimdi acaba? Yaşının ötesinde zeki biri ama nedense hatırlayamıyorum...”

Zander’ın derin kıkırdaması göğsümde titredi ve içimde beklenmedik bir çırpıntı oluştu. Taş yüzlü kralın gülmesi bir ay

önce imkânsız görünürken şimdi bu samimi tepkiyi ateşleyen bendim. "Tamamen bitirdin mi?"

"Bilmiyorum. Göreceğiz. İnsanların beni tanıyacağından endişelenmiyor musun?"

"Ölümsüzler kadar ölümlüler de olacak. Üstelik seni yakınlımda tutacağım."

Bir caddeyi geçip çok daha dik bir yokuştan inerken şehrin havasının değiştiğini hissettim. Kaleyi çevreleyen tuğla binalardan ve eğimli çatılardan oluşan sakin yerleşim bölgesinden ayrıldık ve çeşitli meslekleri işaretleyen direklerden ahşap ve metal tabelaların sarktığı daha endüstriyel bir alana girmeye cesaret ettik. Biz geçerken onları okumak için gözlerimi zorladım: demirciler, kasaplar, tekerlek ustaları, halatçılar, cam üfleyiciler. Pencereelerde karanlıktan başka bir şey görmedim ama ara sıra, gecenin geç saatlerine kadar çalışan birinden gelen zayıf ışık parıltısını yakaladım.

Havada tuzlu bir koku asılıydı ve kendimi sanki ciğerlerim onu arzuluyormuş gibi derin bir nefes alırken buldum.

Zander, "Kelepçeler varken bile seni çağırıyor," diye mırıldandı ve sesinde bir huşu sezdim.

"Bilmiyorum." Bu sadece okyanusun cazibesi olabilirdi. "Sana söylüyorum, öyle. Tıpkı o alevin beni çağırdığı gibi."

Sepici yazan bir tabelanın yanında yanan bir feneri işaret etti. Aşağıdaki küçük camekânda gerilmiş bir sığır derisi vardı. Burun deliklerime zengin toprak ve yağların keskin kokusu geldi. Pek hoş değildi ama tabaklanmış derinin belli belirsiz tanıdık kokusuna eşlik ediyordu.

Önümüzde meşaleler ve fenerler tepenin aşağısında küçük fenerler gibi yanıyordu. Peki ya tüm bunlar?

“Evet.” Görüş alanımdaki her alev, sanki fikrini kanıtlıyormuş gibi parladı. Sadece bir saniyeliğine normale döndüler, göz açıp kapayıncaya kadar ama nefesimi kesti.

“Gösterişi bırak,” diye mırıldanan Atticus, Zander’ın kıkırdamasını hak etti.

“Senin hangi güce yakınlığın var, Atticus?” diye sordum. Omzunun üzerinden bana baktı. “Hiçbirine.”

Kaşlarımı çattım. “Ama Nymphaeum doğumlu tüm ölümsüzlerin var sanıyordum. Annika’nın var.”

“Evet. Benimkini annemin karnında çalmış,” diye alaycı bir cevap geldi. Sesinde burukluk mu vardı? Kestiremedim.

Zander, “Atticus’un bir yakınlığa ihtiyacı yok,” dedi. “Egosunu şişirmek için bir kralın ordusuna sahip.”

“Evet. Aptal kardeşime işe yaramaz bilgi avında eşlik etmek yerine savaşa götürmem gereken bir ordu.” Topuklarını atına vurunca atı hızlandı.

Artık sanayi bölgesinden uzaklaşıp su kenarına yaklaşmıştık. Kahkahalarla dolu kısık sesler kulak zarlarımı gıdıkladı. Sanırım bu seslerin kaynağı, Elisaf’ın deneyimlememi önerdiği Cirilea’nın gece hayatıydı.

Atlara binmiş iki kraliyet muhafızı bir sokak köşesinde oyalanıyordu. Hız kesmeden yanlarından geçtik. Pelerinli üç figürden rahatsız görünmediler.

Atticus bizim sokağın daha geniş bir caddeyle buluştuğu yerde durdu. Atımızı yanına yanaştırdık. Tam ileride, direği çivit mavisi gökyüzüne uzanan devasa bir geminin silueti ciddi bir şekilde duruyordu. Sıradan, uysal bir ayın bir şeridi yukarıda parlıyordu. Kendimi kanlı bir ayın parlak ışığını okyanus boyunca yaymasını dilerken buldum.

“Bu tarafa gidiyoruz.” Zander, Tripsy’yi sola yönlendirdi.

Manzarayı dizginlenemeyen bir hayranlıkla izledim. Cadde boyunca sayısız tabela asılıydı. Tavernalar, hanlar ve balkonlara tünemiş, açıkta kalan tenleriyle kalabalığı baştan çıkaran yarı giyinik kadınlara bakılırsa genelevler. Baktığım her yerde eğlence düşkünleri vardı. Bazıları kafayı bulmuş halde kapıdan dışarı rökezleyerek çıkıyor, diğerleri küçük gruplar halinde toplanmış konuşuyordu. Kıkırdamaları ve bağırışları keyifli gecelerinin izlerini taşıyor, dökülen bira ve bayat idrar kokusu esintileri okyanus havasıyla karışıyordu. Üç adam bir köşede sırtları bize dönük durmuş, bir binanın yan tarafında rahatlıyorlardı.

İleride tahta bir kasanın üzerinde oturan bir sokak çalgıcısı, banjosunda kalabalığa enerji verici bir melodi tıngırdatıyor, melodi ve adamın canlı sesi sokak vızıltısıyla karışarak samimi bir atmosfer yaratıyordu.

Zander hırsızlardan ve tekinsiz insanlardan bahsettiğinde, karanlık ara sokakları ve gölgelerde bekleyen haydutları hayal etmiştim. Bu daha çok bir şehir geçit töreninden sonraki akşam şenliklerine benziyordu.

İlerideki direklere birkaç atın bağlı olduğu yerde durduk.

Zander atından inip Tripsy'yi boş bir yere yönlendirdi. "Hep böyle mi?" diye sordum.

"Limana büyük bir gemi geldiğinde, evet. Ve Silver Mage büyük bir gemi. Ama aynı zamanda panayır yüzünden de şehre gelen çok oldu." Zander, inmem için sözsüz bir hareketle kalçama hafifçe vurdu. Bunu son zamanlarda çok daha sık yapıyordu. Tanıdık dokunuşlar, küçük sıyrıklar. Beni görünce tikslenme günleri sona ermiş gibi görünüyordu.

Ayağımla üzengiye buldum ve kendimi aşağı bıraktım. Attan inmek, binmekten daha kolaydı ama yine de Zander beni aşağı indirmek için kalçalarımın tuttu. Ayaklarım parke taşına çarp-

tığında elleri bir an daha oyalandı, tutuşu sıkılaştı, vücudu kasıtlı bir şekilde arkadan bana sokuldu. Belki de bu yorumları yapan sadece benim zihnimdi.

Ya da pislik benden bu tepkileri almaktan zevk alıyordu.

Beni bıraktıktan sonra uzaklaşmayıp parmaklarını benimkilerle doladı.

“Burada gizli kaldığımızı sanıyordum. Bu eylemi sürdürmeye gerek var mı?” Sorarken yapışık ellerimizi kaldırdım.

“Seni yakınımda tutacağımı söylemiştim.”

“Kaçacağımdan korkuyorsun.”

“Korkmuyorum ama seni de unutmam. Ayrıca bu o kadar çekilmez bir şey mi?” Gözlerinde muzip bir bakış dans ediyordu. Benim için de çekilmez olmadığını biliyordu. “Beni mi sınıyorsun?”

“Seni hep sınıyorum, Romeria.” Sessizce, “Ve sen de beni hep sınıyorsun,” diye ekledi.

Atticus, atlara dikkat etmesi için bir çocuğun eline madeni para attıktan sonra cadde boyunca yola çıktık. Zander pelerininin başlığı içinde saklanıyor, eli benimkini mengene gibi tutuyordu ama nahoş bir şekilde değil. Örtümün altından bakışları yakalamak zordu. Bu yüzden Elisaf’ınki gibi ama daha yoğun aksanları yakalayarak çoğunlukla kulaklarıma güven dim. Etrafımızdakiler yolculuklarının bir sonraki ayağı için karaya çıkmadan önce, Cirilea’nın gece hayatının tadını çıkaran Seacadore’lu gemi ustaları ve denizciler olmalıydı.

Bu Seacadore’luların özgürce kaynaşmaları, Islor’lu ölümsüzlerden korkmamaları benim için büyüleyiciydi.

Bir adam ve bir kadın bir kapıdan dışarı fırladılar. Adamın kolu destek için kadının omuzlarına atıldı, caddenin karşısına geçip bir hana girerek gözden kaybolurken kahkahaları çınlıyordu.

“Tam olarak nereye gidiyoruz?” diye sordum.

“Cirilea’daki en iyi bilgi kaynağına.” Zander, Atticus’un açık tuttuğu kapıyı işaret etti. Başının üzerindeki tabelada Keçi Tepesi yazıyordu.

“Burası Elisaf’ın saldırıya uğradığı yer.” Yüksek sesle söylemeyi planlamamıştım.

Ben düzeltemeden önce Zander’ın gözlerinde şaşkınlık belirdi. “Şaşırtıcı miktarda bilgi saklıyorsun.” Eli sırtımın üzerinde kaydı. “Ve bu dışarıda, arka sokakta oldu.”

“Rahatlatıcı değil.”

“Buradaki hiç kimse sana dokunmayacak.”

Zander’dan başka kimse.

İçeriye adımımızı atar atmaz karanlık bizi bir bütün olarak yuttu. Çevremizi hızlıca değerlendirdim. Keçi Tepesi bir kral ve kraliçenin ziyaret edeceği türden bir yer değildi. Vücut kokusu, mum yağı ve bira kokan köhne meyhane, ölümlülerin masalara takılıp düşmesini önlemek için sadece yeterli fenerle aydınlatılıyordu. Barın yanındaki küçük bir sahnede oturan iki adamdan biri akordeon çalarken diğeri alkışlayıp şarkı söylüyor, müstehcen sözler dinleyenleri kahkahalara boğuyordu.

Fırfırlı bordo ipek elbiseli bir kadın Atticus’a yaklaştı. “Geç kaldın,” diye azarladı şehvet dolu bir sesle. Köprücük kemiğine uzanan kızıl-sarı saç tutamlarından birini alıp oynamaya başladı. Bu basit hareket, gözlerimi onun cömert dekoltesine çekti.

Atticus elini tutup bir öpücük kondurdu. “Üzgünüm Bexley. Geciktik.”

“Hımm.” Menekşe rengi gözleri Zander’a kayınca kocaman parladı. “Bu gece arkadaşların ilginç, Atti.” Başını çok hafif bir şekilde eğdi. Bu, kralı tanıdığının ancak açıkça aradığı gizliliğe saygı duyduğunun bir işaretiydi. “Yukarıdaki özel ofisimde daha

rahat olmayacağınıza emin misin?” Gözleri üzerimde gezip boyuma yerleşirken göğsü derin bir nefesle kalktı.

Omurgamdan aşağıya bir ürperti indi. O bir ölümsüzdü ve düşünceleri netti.

“Arkada çıkışın yanında bir loca yeterli olacaktır,” dedi Zander sakince.

İkinci kez başını eğip elini uzattı. Articus avcuna birkaç alun bıraktı. Ancak o zaman bizi ileriye götürdü.

Tek sıra halinde yürümeye başladık. Ben iri erkek arkadaşlarımın arasına sıkıştırılmış durumdaydım. Başlığımın altından çevremi taradım. Kalabalık, Seacadore’lu denizciler ve Islor halkından oluşan bir karışımdı. Cilveli elbiseler içindeki kadınlar, gösterişli tunikler içindeki erkekler. Hemen hemen her masada insanlar bakır kupalardan bira yudummlarken arkadaşlarıyla derin bir sohbet içindeydi. Bazılarının kulaklarında köle etiketi vardı ama kale duvarlarının içinde görmeye alıştığım uysal, itaakâr hizmetkârlara hiç benzemiyorlardı.

Zander beni hızlıca yönlendirdi ama yine de meraklı bakışları ve şaşkınlıkla iri iri açılmış gözleri fark ettim. Kulağıma eğilerek, “Mesafeni koruyacaktın, değil mi?” diye fısıldadı.

Karnına dirsek vurma dürtüme direndim. Haklıydı. Islor’un müstakbel kraliçesinin Ybaris’li olduğunu herkes biliyordu. Bu insanların arasında saklı kalmamın hiçbir yolu yoktu. Bu, kendimi onların önünde çıplak duruyormuşum gibi açığa çıkmış hissetmeme neden olan bir gerçektir.

“Bunun yeterli olacağını sanıyorum.” Bexley, kalın bir perdeyle çerçevelenmiş küçük bir kabini işaret etti. Duvar boyunca buna benzer daha pek çok loca vardı. Bazı perdeler kapatılmış, diğerleri gizlenmiş aşk çiftlerini ortaya çıkarmak için açık bırakılmıştı.

Zander önce beni içeri aldıktan sonra yanıma geldi. Tahta sıra küçüktü ve kalçası benimkine değiyordu.

Bexley karşımda oturdu. “Atti, bize katılmayacak mısın?” diye takıldı.

“Bu sefer değil, Bex.” Atticus perdeyi çekerek bizi karanlık kuytuya hapsetti.

Fenerin içindeki alev parlayarak ışığı artırdı. Zander’ın yaptığına emindim.

Bexley’nin dikkatli gözleri fenerden Zander ve bana çevrildi. Ellerini önündeki masaya dayadı. “Atticus benimle tanışmak isteyen iki arkadaşı olduğunu söyledi ama bunun umduğum türden bir karşılaşma olduğuna inanmıyorum.”

Zander gülümsedi. “Ne yazık ki değil.”

“Yazık.” Bakışları bana sabitlendi. “Kötü şöhretli Kraliyet Karili beklediğimden çok daha güzelmiş.”

Zander yumuşak bir sesle, “Romeria tüm suçlamalardan temize çıkarıldı,” dedi.

“Evet. Her ne sebeple olursa olsun,” diye mırıldandı. Prenses Romeria’nın masumiyeti hakkında ne düşündüğü çok açıktı.

Zander onu ölçüp biçiyordu. Özellikle kim olduğunu bilen bir barmen tarafından kendisine böylesine düşüncesiz bir güvensizlikle konuşulmaya alışkın olduğundan şüpheliyim. Uzun bir aradan sonra, “Bilgiye ihtiyacımız var,” dedi.

Bexley içini çekti. “Kimin yok ki?”

Zander başını eğdi. “Peki, son zamanlarda senden bilgi almak için buraya gelen başka kim var?”

“Ah, bilirsiniz, askerler, ara sıra aristokratlar...” Dirseklerini masaya dayamak için öne doğru eğildi. Bu hareket elbisesini o kadar aşağı çekti ki meme ucundan bir parça göründü. “Her zamanki tatsız grup.”

Zander yemlere kanmadı, gözleri onun yüzüne kilitlendi. Farkında olmam gereken bir şey mi vardı?

Cevabının ne kadar gerçek olduğunu tartıyormuş gibi duraksadı. "Kral Eachann ve Kraliçe Esma'yı öldüren zehrin daha fazlasının Islor'dan geçtiğine dair fısıltılar var."

Zander'ın çenesi gerildi. "Evet, bu söylentiye duyduk."

"O kadar da söylenti değil, değil mi?"

Ona baktı. Etrafta dolaşan bu zehir şişelerinden başka kimse-
nin haberdar olmasını istemiyordu. Kesinlikle aptalca bir dilekti.

Bexley'ye hakkını vermeliydi. Kralın yüzüne bir kezden fazla göz kırpmadan aynı cesaretle bakmıştı.

"Son birkaç hafta içinde Skatrana ve Seacadore yoluyla gelen büyücüler duydun mu?" diye sordu Zander.

Kadının kaşları kalktı. "Büyücüler mi?"

"Evet."

"Her zaman gemiyle birlikte gelen rüzgâr büyücülerini dışarıda... hayır."

"Gördüğüm kadarıyla işletmen birçok Seacadore'luya hitap ediyor. Buradaki herhangi biri bu soruyu yanıtlamakta işime yarar mı?"

Bir tutam saçıyla oynadı. "*Silver Mage*'in kaptanı gibi mi demek istiyorsunuz?"

"Kaptanın bu gece burada olduğunu mu söylüyorsun?" dedi Zander.

Kadın durup dudaklarını yaladı. Hafif bir tereddüt sezdim. "Keçi Tepesi gizliliğe verdiği önemle tanınır. Soranın kral olduğunu bilse bile Kaders'in kargosu hakkında soru sorulmasını neden hoş karşılamadığını anladığınıza eminim."

"Ne kaçakçılığı yaptığı umurumda değil. Ben kimi getirdiğini bilmek istiyorum."

"Yine de istediğiniz şeyin çok yüksek bir bedeli var."

"Peki, bu bedeli ödemek için kaç altın gerekiyor?" diye sordu Zander sakince, kalçasına bağlı deri çantaya uzanarak. Bunu bekliyordu demek ki.

"Kaptan Kaders hem Seacadore hem de Skatrana kanından. O özellikle acımasız bir herif ama yeterince altınla satın alınabilir. Benim ücretim başka bir şey gerektiriyor."

"Ve bu nedir?"

Gözleri bana döndü ve bakışları yırtıcıdan başka bir şey değildi. "Daha önce bir Ybaris'li tatma zevkine hiç sahip olmadım ve nefis kokuyor."

Midem buruldu.

"Hayır," diye homurdandı Zander, eli artık baldırlarının arasında duran bozuk para kesesini sıkarken.

Çenesi kararlılıkla gerildi. "O zaman size yardım edebileceğimi sanmıyorum."

"Kralını mı reddediyorsun?"

"Sizin de bu gece halktan biri olduğunuz izlenimine kapıldım."

Onu incelemek için duraksadı. "Bu kaptan işe yarar bilgileri verirse, kraliyet yemeğinde en iyi yeri ayarlayabilirim ve sen de orada Ybaris'li kanının tadına bakabilirsin."

Kadının gözlerinde zevk dans etti. "Kraliyetten değil ama sanırım idare eder. Bana bir dakika verin." Perdedeki aralıktan kayıp öteki tarafa geçti.

"Ona güveniyor musun?"

"Hem tamamen hem de hiç." Küçük yarıktan onun sallanan kalçalarını takip etti. "Bexley, tüm Cirilea'da bağlantıları en güçlü kişilerden biri ve Atticus'un değerli olduğunu defalarca kanıtlamış bir arkadaşı. O, yerin kulağıdır. Ve de yeraltının."

“Ama...” Bunun nereye varacağını bildiğime emindim. New York’ta da Bexley gibi bir adam vardı. Ona Katır derlerdi. O, büyük denizde boğulmak isteyen, etkileyici bir kulak ve göz ağı olan bir küçük deniz balığıydı. Korsakov hemen bulamayacağı bir bilgi istediğinde Katır’ın izini sürerdi. İstihbaratı her zaman güvenilirirdi ancak Katır’ın onu ödemeye istekli başka birine de verdiğini biliyordu.

“Bexley’nin benim için neyin önemli olduğunu bilmesi, doğru fiyata düşmanlarımın da bilebileceği anlamına geliyor.”

“Ve bilgi güçtür.”

“İster bir tahtta otur, ister onu çalmaya çalış. Ama umarım kim olduğum göz önüne alındığında sağduyulu davranır.”

Tereddüdünü anlayabiliyordum. “Yani kraliyet öğünü resmen oluyor?”

“Evet. Şehirde zaten konuşuluyor. Ölümsüzler her yerde fırsat buldukça salyalar akıtıyor. Ama şimdi üç mahkûma düştük.”

“Üç mü?”

“Bugün biri öldü ve Tyree idam edilemeyecek kadar değerli, bu yüzden onu kulede tutacağım.”

“Sorgulama sırasında biri mi öldü?”

“Abarrane’in şahdamarına sapladığı bıçağın yardımıyla, evet.”

İçim ezildi. “Bunu neden yaptı?”

“Sen ve Annika’nın Saoirse’ya uydurduğunuz o küçük yalandan kurtulmanın bir yolunu bulmalıydım. Suçlamanın kaynağı nefes almıyorsa mahkeme tarafından sorgulanamaz.”

Sözleri göğsüme bir yumruk gibi indi. Benim yüzümden ölmüştü. Blöf yaptığım için.

Zander, sanki içimde kabaran suçluluk dalgasını tartıyormuş gibi bir an beni inceledi. “Abarrane onu yakaladığı anda ölüm fermanı imzalanmıştı zaten. Aslında diğerlerinin karşı-

laşacağından daha merhametli bir ölüme sahip oldu. Ona bu şekilde yardım ettin.”

“Öyleyse neden daha iyi hissetmiyorum?” diye mırıldandım.

“Onun bir kan hizmetlisini öldürdüğünü bilmek seni rahatlatır mı?”

“Öyle mi?”

Zander omuz silkti. “Bilmiyorum ama en azından suç ortağıydı ve kesinlikle ellerinde kan vardı.”

Hangimizin yoktu ki? “Hem Bexley bir Ybaris’li ile beslenmek için neden bu kadar can atıyor?”

“Çünkü Ybaris’li kanı sarhoş edici. Çoğu Islor’lu bunu tatma fırsatına hiç sahip olamadı.” Benimle göz göze gelmek için döndü. “Sana zarar veremez.”

“Biliyorum. Ama birinin sanki bir dilim çikolatalı pastaymı-
şım gibi benden beslenmeyi arzulaması tuhaf.”

“Başka şekillerde birinin seni açıkça arzulamasından bir farkı var mı?” diye sordu sessizce, gözleri ağzıma inerken. O kadar yakın oturuyorduk ki fenerin ışığında gözbebeğindeki altın rengi benekleri seçebiliyordum.

Beni tekrar test ettiğini varsaydım ama bunun farkında ol-
sam bile kalbim anında hızlı atmaya başladı. Özel locamızdaki
hava yoğunlaştı. Etrafımızı saran kahkaha sesleri ve sessiz konu-
şmalar baş döndürücüydü.

Aramızda hızla, şiddetli bir şey değişti.

Zander yutkundu. O da hissetmişti.

Ama sonra dikkati, çekilmiş perdeye kaydı. “Bexley’nin bu
adama karşı hangi yöntemleri kullanacağını bilmiyorum ama
soğukkanlılığını koru ve ona hiçbir şey söyleme.”

Atticus perdeyi geri çekti ve Bexley kedi zarafetiyle içeri girdi.
Yanında, muhtemelen yıllarca deniz ve güneşten yıpranmış, çar-

pıcı soluk mavi gözleri ve altın teni olan kırk yaşlarında, sağlam bir adam vardı. Önce Zander'a, sonra bana bakarken hiçbir duygu hissettirmedi. Sert bir gülümseme bile. Bakışları benim yüzümde hoşuma gitmeyecek kadar uzun bir süre oyalandı. Ama bir şok parlaması ya da gergin bir kıpırdanma yoktu. Karşısında kimin oturduğunu bilmiyor, hatta bundan şüpheleniyor gibi görünmüyordu. Bu hoş bir rahatlamaydı benim için.

Bir garson masaya üç bardak bira koydu -biri kaptanın önüne, diğerleri benim ve Zander'ın önüne- ve sonra sessizce ortadan kayboldu.

Bexley bana göz kırptı. "Biralar bizden."

"Ne istiyorsun?" Kaptanın sesi derin, huysuz ve ağır bir ak-sanla doluydu.

"Şimdi Kaders, arkadaşlarıma böyle davranamazsın," diye mırıldandı Bexley, adamın güneşten açılmış buklelerinden birini parmaklarıyla döndürmek için kolunu sıranın arkasına yaslayarak.

"Benden her iyilik istediğinde bahse girerim ki bir şekilde bana senden daha pahalıya mal olacak."

"Ve bahse girerim bedelini ödemekten çekinmezsin," diye karşılık verdi kadın.

Adamın dikkati kadının elbisesinin ön kısmına kaydı -meme uçlarının yarısı hâlâ görünüyordu- ama cevap vermedi.

"Yolcularınız hakkında bazı soruları var, özellikle de gemide olabilecek büyücüleriniz varsa."

"Skatrana yoluyla," diye ekledi Zander, ellerini bira bardağının yanında kavuşturarak.

"Evet, rüzgârı yelkenlerimizde estirmek ve o korkunç sirenleri evcilleştirmek için her zaman yanımda bir büyücüm olur."

"Seacadore'un kullandığı büyücülerden değil. Cirilea'ya seyahat etmek isteyen yolcular."

Kaptanın gözlerinde bir tanıma bakışı belirdi. Kısacıktı ama kalbimin heyecandan yerinden çıkması için yeterliydi.

Ama hiçbir şey söylemedi.

Zander kesesinden bir avuç para çıkarmak için gelişigüzel bir şekilde uzandı. Onları bira bardaklarının arasına düzenli bir yığın halinde istifledi.

"Evet, benimle birlikte limana gelen bir büyücü vardı. Güvertenin altında kaldı ve fazla bir şeyle uğraşmadı."

"Sadece bir tane mi?"

Kaders başını eğdi.

"Nasıl görünüyordu?"

Kaders birasından uzun bir yudum almadan önce gözleri önündeki para yığına kayd.

Zander tekrar para kesesini karıştırıp eşit miktarda başka bir deste çıkarırken dudaklarından en yumuşak nefesi döküldü.

"Mürekkep kadar kara uzun saçları ve yeşil mücevher gibi gözleri olan bir kadın. Tatlı şey."

"Sana bir isim verdi mi?"

Kaders yine uzun bir yudum alıp bekledi.

Ancak Zander bu sefer daha fazla para dağıtmak için o kadar hızlı değildi. Öne doğru eğilip gıcırdattığı dişlerinin arasından, "Adı neydi?" diye tekrarladi.

Kaders, Bexley'ye ters ters baktı ve süpürme hareketiyle bozuk paralarını toplayıp kalçasındaki deri bir çantaya boşalttı. Locadan dışarı çıkmaya yeltendi.

"Bu oyunu oynamak zorunda mıyız?" Bexley narin eliyle adamın ensesini yakalarken bile boğucu sesi zorlanmadı. O iri-yanı bir adamdı, kadınsa ondan çok daha ufak tefek ve zayıftı. Yine de adamın omuzları teslimiyetle çöktü. "Arkadaşım birkaç önemsiz ayrıntı için sana çok para ödedi." Boştaki eli masanın

altından kucağına kaydı ve pantolonunun bağcıklarını denedi. "Ona birkaç tane daha bilgi vermenin önemli olduğunu düşünüyorum."

Kaders'in dudaklarından yavaş, düzenli bir nefes çıktı. "Bana adının Gesine olduğunu söyledi."

Sahte bir isim olmalıydı. Onun yerinde olsaydım ben de sahte bir isim kullanırdım.

"Geminizden ayrıldıktan sonra nereye gittiğini söyledi mi?"

Bexley yaklaşp vücudunu ona bastırırken Kaders yutkundu. masanın altındaki el artık sabit bir ritimle hareket ediyordu.

Zander'ın Bexley'nin yöntemleri hakkında kastettiğinin bu olduğunu varsaydım.

"Sormadım ve ekibim çoğunlukla ondan uzak durdu. Büyücüye meraklı değiller. Bizimkine müsamaha gösteriyorlar çünkü bize sorunsuz bir seyir sağlıyorlar. Ama boynunda altın bir halka vardı. Gemideki rüzgâr yardımcısı kadını bu bunun güçlü bir tür olduğunu söyledi."

Zander ve ben bilgiç bir şekilde bakiştık. O kesinlikle bir elementaldi. İanca olmalıydı.

"Bu büyüçü hakkında bize söyleyebileceğin başka bir şey var mı? Herhangi bir şey?"

Bexley daha da eğilip dişleriyle adamın kulağının altındaki deriyi ısırdı.

"Seni iblis kadın," diye mırıldandı Kaders, heyecandan göz kapakları ağırlaşarak. Karşılık veren kıkırdaması beklenmedik bir şekilde çocuksuydu ve adamda küçük bir gülümseme uyandırdı.

Zander'ın böğrüne dirsek attım ve baldırlarının arasındaki bozuk para kesesini işaret ettim ama çenesi açık bir şekilde başını salladı. İnatçılığı karşısında öfkem alevlendi. Kaders'in dikkatini ve beraberinde gelen her türlü bilgiyi sonsuza dek kay-

betmek üzereydik. Bir dürtüyle el çantasına uzandım. Zander'in vücudu kaskatı kesildi ama tepkisini ve elimin garip konumuna görmezden gelerek keseden bir avuç bozuk para daha aldım. Onları masanın yüzeyine fırlattım.

Saçılan altının sesi Kaders'in dikkatini çekti ve onu bir an için şehvetli uyuşukluğundan kurtardı.

"Bize söyleyebileceğin başka bir şey var mı?" diyerek paraları attım.

Kaders'in nefesi sığıdı. "Ybaris'li prensesi soruyordu."

"Ne olmuş ona?"

"Kralın hâlâ onunla evlenmeyi planladığına dair söylentiler doğru mu diye soruyordu."

Bir zamanlar gönülsüz bir kurban olan Kaders'in parmakları, ön kısımda Bexley'nin elbisesini birbirine bağlayan bağcıkları çekiştiriyordu.

"Sanırım burada işimiz bitti." Zander, çok daha hafif olan para kesesini kalçasına tutturdu.

"Ödemem?" diye sordu Bexley.

"Kraliyet öğününde sofraya oturmaıı sağlayacağım. Söz veriyorum."

"Sizinle iş yaptığıma memnunum."

Articus başını içeri uzattı. "Boaz az önce kapıdan girdi." Zander küfretti.

"Sağa gidin ve arka sokağa ulaşana kadar koridoru takip edin," dedi Bexley, zengin, menekşe mavisi gözleri bana takılırken dudakları geri kıvrıldı. Üst çenesinden iki sivri diş çıktı, öldürücü ama tuhaf bir şekilde narındı, pürüzsüz beyaz dişleri fenerin ışığında mücevherler gibi parlıyordu.

Kalbim hızla çarparken ifademı düzeltmek için mücadele ettim. İlk düşündüğüm kadar çirkin değildi. Yine de tehditkardı.

Kaders, Bexley'nin ince belini kavradı ve onu kucağına çekerek elbisesinin katlarını yukarı kaldırdı. Uyluklarını kendisinininkine doladı ve onu hareketsiz hale getirdi. İzleyicileriyle olan ilişkilerini hemen kestiler.

Çıkmak için sıranın üzerinden yanlara doğru ilerlerken yanaklarım kızardı ancak Bexley'nin Kaders'in iriyarı boynunun yan tarafına dikkatlice dişlerini geçirip adamın göğsünün derinliklerinden ikinci bir inilti çıkardığını görmeden önce değil.

Tam Bexley kalçalarını sallamaya başlarken Zander elimi tuttu ve beni çekiştirdi. Aniden yoldaki masadan üç altın alıp pelerininin iç cebine attım.

Atticus, talimat verildiği gibi bizi sağa yönlendirerek yolu gösterdi. Koridor boyunca hızla ilerleyip bir dizi dolu tezgâhın yanından geçtik. Çürümüş çöp ve sidik kokan bir ara sokağa adım attığımızda, insanlardan beslenen en az bir düzine ölüm-süz gördüm, bunlardan birkaçı çiftleşme pozisyonundaydı.

"Elisaf buranın bir taverna olduğunu söylemişti." Atticus kırdadı.

"Taverna eğer genelev demekse." Ve özel odaları olan saygın bir yer bile değildi.

"En uygun bilgiyi nereden toplayacağımızı düşündün? Pazarın ekmek tezgâhında bir somun kara çavdar ekmeği yerken mi?" Gözleri tepeden turnağa üzerimde gezinirken fenerin altında kendini beğenmiş bir sırıtışı vardı. "Hassas mizacın için bu çok mu fazlaydı?"

"Ben hassas değilim," diye çıktım. Kendi hesabıma ahlaksız davranışlara rastlamıştım; marketlerin arkasında oral seks, kulüpte duvara karşı el muamelesi, halka açık bir parkın gölgelerinde veya metro tuvaletlerinin pis kabinlerinde seks gibi.

"Sadece bunu beklemiyordum."

Zander başlığımı nazikçe saçlarıma geçirdi ve sonra elimi tuttu. Tuhaf bir şekilde dalgın bir ifade takınmıştı. “Atlara geri dönmeliyiz.”

Üçümüz binaların arka tarafında koştuk. Kediler ve fareler önümüze atlıyordu. Birbirine dolanmış uzuvlarıyla karmakarışık bir pozisyondaki iki erkek ve bir kadının yanından geçtik. Karmaşanın bir yerinde dişler olduğunu varsaydım ancak kimin kime ne yaptığını, onlara ışık tutmak için duraklamadan deşifre edemezdim. Ne olursa olsun, yaydıkları sesler sıkıntı değil, zevk sesleriydi ve bizim gelip geçici varlığımızdan zerre kadar rahatsız olmadılar.

Bir yan sokağa çıktık.

“Atlarımızı alacağım. Siz ikiniz burada bekleyin.” Atticus, Zander’la beni baş başa bırakarak gecenin karanlığında kayboldu.

Burası sessizdi ama insanlar oyalanıyor, sokağın kenarında duran pelerinli iki figüre kaçamak bakışlar atıyordu.

“Kraliyet muhafızı, ileride.” Başımla at sırtında yaklaşan iki adamı işaret ettim ama Zander onları çoktan fark etmişti. Tek kelime etmeden beni sokağın karşısına ve başka bir ara sokağa yönlendirdi. Bu sokak bir öncekinden daha temiz ama dardı, Zander’ın omuzları neredeyse her iki taraftaki tuğlalara sürtünüyordu. O durmadan altı metre kadar ilerledik. “Bu yeterince uzak olmalı.”

Ybaris’li kanımın bal kokusunu alamayacakları kadar uzak, demek istiyordu.

Atticus dönene kadar burada, kapalı, karanlık bir alanda tepemde Zander’la beklemekten başka yapacak bir şey yoktu.

“Kendi komutanından kaçtığımıza inanamıyorum.” Kıkırdamamak için kendimi zor tutuyordum.

“Boaz’ın ne kadar nahoş olabileceğini biliyorsun.” Zander’ın sesi alçak ve pürüzlüydü.

“Fark ettim.” Neyse ki Zander onu benden uzak tutuyordu. “Buralarda gizlice dolaşmayı seviyorsun, değil mi?”

“Anonim ve görünmez olma özgürlüğünün tadını çıkarıyorum.” Duraksadı. “Senin gibi.”

Alıştığım şey buydu. Benim bildiğim. Karanlığa gülümse-dim. “Bu komikti.” Bu gece, uzun zamandır olmadığım kadar kendim gibi hissediyordum. “Bu Gesine tüyosu hakkında ne düşünüyorsun?”

“Sahte bir isimle seyahat ediyor olabilir.”

“Ben de öyle düşünmüştüm ama birlikte olduğu diğer büyü-cüye ne olduğunu merak ediyorum.” Locadaki konuşmayı ka-famda tekrar canlandırdım. “Kaders, Bexley’nin kendisi için ne planladığını biliyordu, değil mi?”

“Evet.” Zander’ın sesindeki mizahı fark ettim.

“Ve aldırmadı mı? Yani, korkmadı mı?”

“Bu onun başına gelen ilk sefer değildi. Ve hayır, bizim için iyi bir gösteri sergiledi ama nabızı hızla atıyordu ve korkudan değildi.”

“Ona zarar vermedi mi?”

“Duyduğum kadarıyla başlangıçta hafif bir batma hissinden başka bir şey yok.”

Yüzümü buruşturup Daaknar’ın dişlerini içime sapladığı yeri boynumda ovuşturdum.

“Senin yaşadıklarından çok daha az tatsız olduğuna bahse girerim,” dedi Zander, beni karanlıkta görmekte hiç sorun ya-şamadığını hatırlatarak. “Birçok Seacadore’lu bu tür akşamlar için Islor’a gelir ve Keçi Tepesi gibi bir yerde bu isteklerin olması neredeyse garantidir.”

“Beslenmekten hoşlandıklarını mı söylüyorsun?”

“Bu yeni bir fikir, değil mi? İnsanlar köleliğe zorlanmadığı zaman, ölümsüz ve ölümlü arasındaki bu simbiyotik ilişki farklı olabilir.”

“Ve sence insanlar zorlanmasalardı kendilerinden beslenilmesine izin verir miydi?” diye şüpheyile sordum.

“Birçoğu istemez,” diye itiraf etti. “Fakat bazıları, insanlar şefkat konusunda büyük bir yeteneğe sahip olduğu için bunu yapar. Parasal kazanç olsaydı diğerleri de yapardı. Aradaki fark, bir sahipleri değil, bir seçenekleri olurdu. Bunun benim türüm arasında tartışmalara ve endişelere yol açan kışkırtıcı bir kavram olduğunun farkındayım ancak doğru olan bu olduğu için keşfedilmeye değer bir kavram olduğunu düşünüyorum. Yaşamının ve hayatta kalmanın başka bir yolu. Daha iyi bir yolu.”

“İçeride kan hizmetlileri vardı.”

“Onlar normal hizmetçidir, muhtemelen kan hizmetlisi değil. Sahiplerine evde, çiftlikte ve ticarete hizmet ederler. Nadir bir gece izinli olduklarında veya yüklerinden birkaç saatliğine uzaklaştıklarında buraya gelmeyi seçerler. Bexley masalar için bir ücret alır ve insanlar ister likör içer ister ölümlülerle vakit geçirir, masaları diledikleri gibi kullanırlar. Bazı durumlarda, insanlar damarlarına erişim için ücret alırlar. Bazen Bexley ve *Silver Mage*’in kaptanında olduğu gibi, ikisi de bundan keyif alır.”

“Yani, o zaman zaten senin hayal ettiğin şeyi yaşıyorlar.”

“Pek sayılmaz. Kendilerini geçindirmek için çok az maaş alıyorlar. Bu ekstra para, onların biraz daha iyi yaşamalarını sağlar. Belki daha ince giysiler satın alırlar ama daha fazlasını değil. Bu dünyanın daha iyi bir versiyonunda, kendi evleri, aileleri ve hesap verecekleri sahipleri olmaması gibi hedefler var. Ybaris’te olduğu gibi ölümlü lordlar ve leydilerin yaşadığı ölümlü köyler olacak.

Hayatta kalmak için kanlarına ihtiyacı olanların insafına kalmayacaklar ve onu satmayı seçenler uygun şekilde bedelini alacak.”

Ve güç şiddetli bir şekilde ölümsüzlerden ölümlülere geçecekti.

Zander’ın böyle bir şeyi önerdiği için bile neden tepkiyle karşılaştığını, Adley gibilerinin buna neden bu kadar şiddetle karşı çıktığını anlayabiliyordum. Yaşama haklarının ellerinden alındığını düşünüyorlardı.

“Ölümlüler için bir köy inşa etmelisin,” dedim.

“Birkaç altın sütunu daha eritmek mi gerekecek?” Sesindeki espriyi duyabiliyordum.

“Elbette. Kendilerini geçindirebilmeleri için onlara daha fazla ödeme yapın. Ve zorunlu kan hizmetlilerini satın almayı bırakın. Biri kendisi istiyorlarsa, uygun pozisyon için başvurmalarına izin verin. Cirilea’dan başlayın ve diğer şehirlere nasıl çalışabileceğini gösterin.”

“Bu gece fikirlerle dolusun,” diye takıldı.

“Ya oradaki kan hizmetlilerinin sahipleri? Hizmetçilerinin kanlarını satması umurlarında değil mi?”

“Umurunda olanların ruhu duymaz. İzler uzun sürmez ve hizmetkârlar daha az göze çarpan noktaların kullanılmasını sağlar.”

“Nereleri mesela?”

Zander kalçalarımı kavradığında nefesimi tuttum.

“Muhafızlar,” diye fısıldadı. Beni kaldırıp vücuduyla duvara yapıştırdı, başlıklarımız birleşerek bir koza oluşturdu. Pusuda bekleyen biri var mı diye kontrol etmek için girişte durmuş olmalıydılar veya gölgelerdeki suçluları kolaçan ediyorlardı. Bulunduğumuz yer karanlıktı ama ölümsüz gözlerinin onlara mükemmel bir görüş sağladığını biliyordum. Bir ara sokakta gezinen iki pelerinli figür şüpheli gelirdi.

O iki kişi baş başa kalmak için gizlilik aramıyorlarsa. Kollarımı Zander'ın kafasına doladım ve istekli partner rolünü oynadım. Beli bacaklarımın arasına yerleşmişti. Elleri beni sımsıkı kavrarken öyle olduğumu da inkâr edemezdim.

Kasları gerildi.

"Biliyor musun, komutanını seni aramaya zorlamasaydın *çok daha* kolay olurdu," diye fısıldadım, içimin derinliklerinde bir sıcaklık kabarıken.

Zander'ın nefesi dudaklarımda gezindi. "Bana verdiğin gibi tepki vermeseydin *çok daha* kolay olurdu."

"Elimde değil."

"Artık benim de elimde değil, öyle görünüyor."

Bexley ve Kaders gelmeden önce küçük kuytu köşemizde yaşadığımız baş dönmesi, tekrar arkasını göremediğim yoğun bir sis gibi üzerimize çarptı.

İlk kimin hareket ettiğine emin değildim ama ağızlarımız birbirini koyu renk pelerinlerimizin içinde buldu.

Zander'ın dudakları, önce bir tereddütle, sonra uzun zamandır beklenen bir öpücüğün şevkiyle beni keşfederken yumuşacıktı. Gövdesi benimkine bastırdıkça derinleşmeye başladı.

O zamandan beri aramızda çok şey değişmiş olsa da bu neredeyse ilk kez olduğu kadar şoke ediciydi. O artık benim için bir yabancı değildi ve görünüşe göre ölmemi istemiyordu.

Ama onun ne olduğunu unutmadım.

Merakım beni alt edince kanıtı aramak amacıyla dilimi üst dişlerinde gezdirmek için ağzına kaydurdım. Onları bende kullanması nasıl hissettirirdi?

"Beni kışkırtma," diye homurdandı ve kalçaları bacaklarımın arasına tam olarak oturacak şekilde vücudumu aşağı kaydırды. Sırtımı kavrayan ellerinin ısı, bana sürtünürken yanıyordu.

Hızlanan nabzından şehvetini okuyamayabilirdim ama uyarıldığının kanıtını hissedebiliyordum. Ben ondan ne kadar etkileniyorsam o da benden etkileniyordu.

Belli belirsiz bir ıslık duydum ama duymazdan geldim, öpücüğümüzü derinleştirip elimi pelerininin içine kaydırarak bir avuç ipeksi saç topladım. Bunu ikinci, daha acil bir düdük takip etti.

Zander gerçi çekilip beni yere oturttu. Aramızda birkaç uzun an geçti, kendini toparlıyormuş gibi nefesi kesik kesikti. Benim nefesimin de kısa, baş döndürücü şekilde geldiğini fark ettim.

“Gitmeliyiz.” Aramızdaki o an gelir gelmez bitti.

Başım bir coşku ve kafa karışıklığı bulutu içinde dönerken, beni elimden tutup dışarı çıkarmasına izin verdim.

Yirmi Beşinci Bölüm

Zander ve ben koridordan geçtiğimizde yatak odam ürkütücü bir şekilde sessiz ve karanlıktı. Kuledeki çan gece boyunca çalmıyordu ama taş taş sürtünerek kaçış yolumu kapatırken saat ikiyi epey geçmiş olmalıydı. Avcumun içindeki fenerin tek alevi titredi ama bu Zander'ın yeteneğini beslemeye yetti. Odamın her yerindeki mumlar aniden parlayarak yatağımı sıcak bir ışıltıya boğdu.

Yatağın ayakucundaki küçük halıyı düzeltmek için eğildi, bu odamın sırrının ve son gezimizin tek kanıtını da ortadan kaldırdı. Tabii ki havadaki bu aşılmaz gerilimi ortadan kaldırması imkânsızdı.

Kaleye dönüş yolculuğu sessizdi ve dile getirilmeyen düşüncelerimle delik deşik olmuştu. Kendimi çoğu zaman onun göğsüne yaslanmış halde buldum, o da karşı çıkmadı. Ama şimdi buradaydık, yalnızdık ve ne bekleyeceğime emin değildim. Ne olmasını istediğimden de emin değildim.

Bu bir yalandı. Onun uzun, geniş kollarını, yakışıklı yüzünü incelerken, o şeytani gülümsemeyi, o dikkatli bakışları, kalçalarındaki ellerini, dudaklarımın üzerinde bıraktığı hissi ve istekli vücudunun bana nasıl değdiğini düşündüğümde, biliyordum, tam olarak bunu istiyordum.

Ve muhtemelen aptalın tekiydim.

Zihnimde, Zander kadar kolayca amacıma uygun açıları arayan o ses vardı. Zafer şarkısını söylüyor, bana buradaki amacımı ve artık beni hor görmediği için bunu başarmaya ne kadar yaklaştığımı hatırlatıyordu. Ancak bu bilgiyle birlikte rahatsız edici bir suçluluk duygusu da geldi. Onu bu şekilde kullanmak istemiyordum.

Zander oturma odamın eşiğine geldi ve yatak odamın kapısını kapatmadan önce gölgeleri taramak için bir an durakladı.

Kalbim, hissedebileceğini bildiğim güçlü bir beklentiyle çarpıyordu.

Düşünceleri benimki kadar çelişkili miydi?

Sessizlik eziciydi, onu acilen doldurma ihtiyacı duydum. "İanca konusunda ne yapacaksın?" diye sordum.

Bir elini ensesinde gezdirdi. "Boaz'a tarif edeceğim ve kraliyet muhafızlarının gözünü dört açmasını sağlayacağım. Kendini tanıtana kadar yapabileceğimiz pek bir şey yok. Umarım Wendeline'a giden yolu bulur."

Ya da kaledeki söylentiler aracılığıyla -ki bu şehrin içine dek ulaşırdı- onu aradığımı duyacaktı.

"Yarın uzun bir gün olacak." Sert yutkunması sessiz odamda yankılandı. Bir an daha duraksadıktan sonra, "İyi geceler Romeria," dedi ve teras kapısına doğru yürüdü.

Hayal kırıklığı kıvılcımları etrafa saçılınca onu bir kenara ittim. "Özellikle Dagny ile pazara yaptığım yolculukta."

Ayakları yavaştı ve kahkahası -güzel ve melodik- yatak odamda dolaştı. "Bu gece merakını gideremedin mi?"

"Hayır, aslında. Tamamen tatminsiz bırakıldım," diye karşı çıktım ve meydan okumamın işe yaramasını izledim.

Bakışlarımı karşıladığında çenesi gerildi.

Bana doğru birkaç adım atarken midem altüst oldu.

Ama sonra durdu. Derin bir nefes aldı. "Aramızdaki her neyse, gerçek değil. Bu, bir çağrının, Aoife'nin müdahalesinin sonucu ve annemle babamın öldürülmesinden sonra o hıyılın bozulduğuna emin olsam da durum böyle olmayabilir."

"Bunun böyle olduğunu mu düşünüyorsun? Bir hıyıl?" Ya öyleyse? Ya Zander'ın bana çekici gelmesinin tek nedeni, Aoife'nin bunu bir tür acımasız numarayla sağlamasıysa?

Bu düşünceyle gelen hoşnutsuzluk beklenmedik ve sarsıcıydı.

Çenesi gergindi. "Neilina'nın planlarının kurbanı olmayacağım. Büyülenmiş bir kral olmayacağım."

"Olmanı istemiyorum." Sesimdeki samimiyeti okuyabilmesini umdum.

"Yine de seni her gördüğümde, bu çekim daha da güçleniyor, görmezden gelmem daha da zorlaşıyor." Gözleri üzerimde gezindi. "Beni Islor için şimdiye kadar istediğim her şeyi başarabileceğime inandırıyorsun. Bu da mı aptalca bir istek? Bu da Aoife'nin planının bir parçası mı?"

"Bilmiyorum."

Dudağını ısırdı. "Yarın sana pazara kadar eşlik edemem. İlgilenmem gereken önemli işlerim var."

"Elisaf beni götürebilir. Lütfen?" diyerek nefesimi tuttum.

Derin bir iç çekti. "Elisaf ve Dorkus. Bir kraliyet arabasında, uygun muhafızlarla ve erkenden, kalabalıklar dışarı çıkmadan önce."

Bir heyecan dalgalanması başladı. Beni bırakmayı kabul ettiğine inanamıyordum. "Plan buydu zaten."

"Eminim öyledir." Sırıttı. "Ben Corrin'i buna hazırlayacağım."

"Hey Zander?" diye seslendiğimde eli teras kapısındaydı.

Duraksadı ve derin bir nefes daha alarak omuzlarının nasıl yükselip alçaldığını fark ettim. "Evet?"

Tereddüt ettim. "Biz hiç... şey oldu mu... *Bilirsin...*"

"Bilir miyim?" Dalga geçti ama bir an sonra cevap verdi. "Hayır. Beklememiz için ısrar ettin. Yine de beni kıskırtmaktan büyük zevk aldın." Bana doğru yarım döndü ama sonra kendini durdurdu. Ağzının kenarı kıvrıldı. "Hâlâ yapıyorsun."

Ama artık beklemekte ısrar etmezdim.

Omzunun üzerinden attığı delici bakıştan bunu sezdi. "Tatlı rüyalar Romeria."

Teras kapısını arkasından kapatırken kıkırdamasını yakaladım.

Dağınık düşüncelerim biraz dinlenmeme izin vermeden önce karanlık şafağa doğru ilerliyordu.

"Bu buraya nasıl..." Dagny elbisesine yapışmış bir parça samanı alırken kaşlarını çatı. Onu atarak sert, dik pozisyonuna geri döndü. Işıldayan gülümsemesi gerçektir. Bu sabahki Corrin'in bu aptal geziye karşı olmasının tüm nedenleri hakkında gevezelik etmesiyle daha da kötüleşen bu yorgunluğum olmasaydı, gülümsemesi bulaşıcı olurdu.

"Kumaşçılar, müstakbel kraliçenin incelemesi için kaliteli ipeklerini şatoya getirmeli!" diye haykırdı, beni ayak bileklerinin etrafında dönen ve gümüş işlemeli bir pelerinle hoş bir şekilde eşleşen menekşe rengi ipek elbisenin içine sokarken.

"Hiç bu kadar güzel bir arabada bulunmamıştım, Majesteleri." Dagny kısa parmaklarını kırmızı kadife iç kısımda gezdirdi.

"Güzel, değil mi?" Elisaf beni avluya götürdüğünde ve özenle hazırlanmış abanoz ve altından arabayı ve bana eşlik edecek yirmi askeri gördüğümde, bunun çekeceği dikkati düşünerek neredeyse geri dönüyordum. Ama Dagny, müstakbel kraliçeyle

pazara gitme fırsatı için o kadar heyecanlıydı ki onu hayal kırıklığına uğratmamak için bindim.

Dagny gevezelik ederken pencereden etrafı kolaçan etmek ve işaretleri ezberlemek için bu geziden yararlandım. İki dönüş dışında, pazara doğru ilerlerken düz bir yoldu. Sağımdaki uğursuz kulenin tepesini görüyordum.

Birkaç kez boğazını temizledi ve perdenin arkasından bakmak için başını eğdi. Elisaf ve Dorkus arabanın iki yanına dizililerdi. “Benden istediğiniz o özel *yüne* bakıyordum. Tanıdığım birkaç *dokumacıyla* konuştum.” Gözleri imayla açıldı. “Hiçbiri duymamış ama sizin için aramaya devam edeceğiz. Eninde sonunda ortaya çıkacağı kesin.”

İlanca başka bir isimle anılıyorsa araması muhtemelen bir sonuç getirmeyecekti ama gülümsedim. “Teşekkür ederim,” dedim.

“Elbette, Majesteleri. Sizin için her şeyi yaparım.” Ellerini çözüp sonra kucagında tekrar kavuşturdu. “Yaklaşan düğününüz için heyecanlı olmalısınız? Çok uzak bir tarih değil. Bu törene ikinci kez hazırlandığınızı biliyorum ve ilki cinayetle lekenmişken endişeleriniz olmalı ama bu sefer kesinlikle sorunsuz geçecek. Siz ikiniz evleneceksiniz ve sonunda tüm bu kanlı işi arkamızda bırakabileceğiz.”

Kendimi bir şekilde kanlı aydaki o nymph’in yanında bulmazsam önümüzde hangi yeni kanlı işlerin olacağı hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Konuyu değiştirdim. “Sana hiç sormadım, oğlun Dagnar kaç yaşında?”

“On yedi! Benim Albe’m gibi iri, güçlü, bir delikanlı. Kendi adıma söylemem gerekirse, onun annesi olarak tarafsız bakmam tabii ama oğlum yakışıklıdır.” Başını salladı, gururla ko-

nuşuyordu. Heyecanlandığında gururu ses tonunda daha da vurguluydu.

“O zaman çabuk kapılır desene?”

Gülümsemesi dalgalandı. “Gelecek Sunum Günü. Sanırım öyle, evet. En hafif tabirle Albe ve benim için zor olacak ama Islor’un yolu bu.” Kararlılıkla başını salladı. Gözlerindeki hüznün, oğlunu mecburen kaybedeceği günün korkusunu yaşayan bir annenin hikâyesini anlatıyordu.

Benim yetiştirilme tarzım sıradan ve sevecen bir şekilde başlamıştı, ta ki güzel anılara gölge düşüren karanlık bir dönüşe kadar. Sempati duymak için başvurabileceğim çok az şey vardı ama bir insan olarak sempati duyabilirdim. “Çocuklarınızla birlikte kan hizmetlisi sistemine zorlanmış olmanızın adil olduğunu düşünmüyorum.”

“Doğru, Majesteleri, öyle görünmüyor, değil mi?” Tereddüt ederek elbisesindeki gevşek bir ipliği çekiştirdi. “Ybaris’te ölümlülerin özgür yaşadığı doğru mu? Köyleri ve çiftlikleri varmış, falan?”

Buna sadece Zander dün gece söylediği için cevap verebilirdim. “Evet.”

“Biliyor musunuz... Pek çok insan, siz ikiniz evlendikten sonra vadiyi açıp bazılarımızın geçmesine izin vermelerini diliyordu. Bunun şimdi olacağını sanmam, bir düğün olsa bile.”

Bazılarımız derken insanları kastediyordu. “Pek çok insan bunu umuyor muydu?”

“Evet. Bizi kaçırmayı için bir kaptana ağır bir bedel ödemeden Islor’dan çıkış yok. Sahiplerimizi soymadığımız sürece, herhangi birimizin hayatımızda göremeyeceği kadar çok bir bedel. Ve o zaman bile, genellikle diğer taraftaki limanlarda yakalanırsınız ve kulağımızda bir etiket olduğuna dair herhangi bir iz varsa,

geri gönderiliriz.” Başını salladı. “Bir Ybaris’li kraliçenin hüküm sürmeye geldiği bir kehanet gibi görünüyordu. Zamanın değişmesi için bir işaret. Yıllar boyunca, kralın işlerin işleyişini nasıl değiştirmek isteyebileceği hakkında pek çok konuşma yapıldı. Bu doğru mu? Böyle bir şey olduğunu duydunuz mu, yoksa bu sadece söylenti mi?”

Elisaf, Zander’ın ilerici Islor umutları konusunda ketum kalmadığını söylemişti. Bunun insanlar arasında bir konuşma konusu olmasına şaşırılmamalıydım. “Sadece söylenti değil.”

Dagny’nin gözleri parladı. “Bu harika bir şey olmaz mıydı? Bunun için çok dua ettik, biliyorsunuz. Her cuma öğleden sonra tapınakta ve sabah ibadetlerimizde, mutlaka. Dagnar, küçükken Kaderin Duasını okuyabilirdi. Elbette isimlerini doğru bulması biraz zaman aldı. Yine de kaderin pek umursadığından şüpheliyim.” Kıkırdadı, beklentisi kabarmıştı.

Hatamı anladım. Onu umutlandırmak istemiyordum. “Bir gecede, hatta birkaç ayda olabilecek bir şey değil bu,” dedim yavaşça. Korkarım, belki de onun yaşadığı süre boyunca bile değildi. “Dagnar, Sunum Günü’nden kaçınamayacak.”

Başını sallarken kaşları derinden çatıldı. “Evet! Elbette! Elbette dikkate alınması gereken pek çok şey var. Halktan, basit biri olduğum için hiçbirini anladığımı söyleyemem,” diye cevap verdi.

“Senin hiç de basit olduğunu düşünmüyorum, Dagny.” Kendini aşağı görmek sık yaptığı bir şeydi. Yolun bir yerinde biri onu bunun doğru olduğuna mı ikna etmişti, bilmiyordum. “Ve ne biliyor musun? Corrin bana dikiş konusunda senden daha iyi kimsenin olmadığını itiraf etti.” Sahte bir fısıltıyla ekledim, “Ama bunu sana anlattığımı söyleme.”

“Cesaret edemem.” Kıkırdadı. Düşünceleri ve ağzı yeniden çalışmaya başlayana kadar bir an duraksadı. “Biliyorsunuz,

Cirilea'nın çevresindeki insanlar çok konuşur. Pek çok şey hakkında. Geçen gün sizin ve Majestelerinin kenar mahallede para dağıtırken nasıl yürüdüğünüzden bahsettiklerini duydum."

Bu haberin dedikodu değirmenine düşmesine hiç şaşırmadım. "Bu haberi kullanabilecek gibi görünüyorlar." Elisaf'ı kalçasında kadife bir keseyle gördüm. Bugün pazardan sonra oraya bir kez daha gitmekten bahsetmiştim.

"Albe ve ben şanslıydık. Son kraliyet terzisi ölene kadar çamaşırcılık yaptım. Albe hayatı boyunca çobanlık yaptı. Bilirsiniz *diğer* hizmetimizden sonra." Sanki bağımlı olarak geçirdikleri zamanı kabul etmek istemiyormuş gibi sessizce söyledi. "Kenar mahalledeki bu insanların çoğu, hayal bile edemediğim korkunç durumlardan kaçtı." Kaşlarını çatı. "Ama daha önce hiçbir kral ya da kraliçe bunu yapmamıştı. Kenar mahalle boyunca gezip para dağıtmaktan bahsediyorum. İnsanlarla konuşarak. Onları umursuyormuş gibi davranarak..."

"Yapmamamız gerektiğini mi söylüyorsun?"

"*Yapmalısınız* diyorum. Bu onlar için iyi. Onlara umut veriz. Pek çok insan korkuyor. Son zamanlarda rahatsız edici fısıltılar etrafta dolaşıyor."

"Ne gibi?"

"Ah, onların aptallıklarıyla sizi rahatsız etmek istemiyorum." Sorumu eliyle sallayarak geçiştirdi. "Ama insanların ikinizi de orada görmesi iyi oldu. Sizdeki iyiliği görmeleri onlar için *önemli*, Majesteleri."

Son kral ve kraliçeyi benim öldürdüğüme dair tüm söylentilerden bahsettiğine emindim. Ona yanılmadıklarını söylemek istemedim.

At arabası durdu. Elisaf'ın çizimleri gümbürtüyle parke taşının üzerine indi ve bir an sonra küçük kapımız gıcırdayarak açıldı.

Aşağı inmeme yardım etmek için elini uzatarak, "Geldik, Majesteleri," dedi zarif bir reveransla.

Sabah gökyüzü yumuşak bir maviye boyanmıştı, hava alıştı-
ğımdan birkaç derece daha soğuktu. Dagny de inerken eteğimi
düzeltmek ve çevremi taramak için biraz zaman ayırırken bir
esinti yanağımı öptü. Eczacı tabelası olan küçük bir dükkânın
önünde durduk. Wendeline'in omzuma sürdüğü korkunç mer-
hemi hatırlayarak nefes aldım. Papatya ve lavantanın hafif esin-
tisi burada havada asılı duruyordu.

Dükkânın ötesinde, cadde suya doğru uzanıyordu. Bu açı-
dan bakıldığında körfezin sadece bir şeridi görülebiliyordu.

"Koluma girmek ister misiniz?" diye teklif etti Elisaf kolunu
uzatarak.

"Ne kadar kibarsın. Her zamanki muhafızım nerede?" Elimi
pazılarının etrafında kıvrarak dalga geçtim. Parmaklarımın al-
ındaki deri kumaş aldatıcı bir şekilde yumuşaktı. Halkın için-
deyken Zander dışında birine tutunmak tuhaf geldi.

Elisaf sessizce mırıldanmak için eğildi, "Size onun nerede *ol-
madığını* söyleyebilirim: Kraliyet muhafızlarının komutanı en-
sesindeyken Liman Caddesi'nde gezintide."

Kıkırdadım. "Bunu duydun mu?"

"Atları kim ayarladı sanıyorsunuz?"

"Bu taraftan!" Dagny şarkı söyler gibi haykırdı, ileri doğru
yürürken kalçaları sallanıyordu.

Dorkus ve diğer sekiz asker, şükürler olsun ki bize birkaç
metrelik alan bırakarak etrafımızı kuşatmıştı. Gerisi atlar ve ara-
ba ile kaldı.

Pazar şimdiden erken kalkanlarla dolup taşıyordu.
Tezgâhlara doğru ilerlerken şaşkın bakışlarını hissedip şok fi-
sılularını duydum.

“Şu senin Keçi Tepesi ilginç bir yermiş.” Elisaf’a imalı bir bakış attım.

Karşılığında takındığı gülümseme alaycıydı. “Öyledir.”

“Yıllar önce orada ne yapıyordun? Bir bardak *bal likörü* içiyordun, değil mi?” diye sahte bir masumiyetle sordum.

“Gençtim ve *pek çok* maceralı şeyden zevk alıyordum. Bu yolda seyahat etmek istiyor musunuz, Majesteleri? Çünkü çok daha ilginç olan bir ara sokak duydum—”

Dirseğimi kaburgalarını hedef alarak salladım. Ustaca bir kahkahayla engelledi.

“Bu *gerçekten* sizin için bir sohbet konusu muydu?”

Zander ve benim aramdaki o çalınmış âni hatırladığımda göğsümde bir sinir dalgası kabardı. Belli ki o bunu hata olarak görüyordu.

“Zander’ın yaptığı *her şey* kardeşi için bir sohbet konusu.”

“Sana iğrenç ayrıntıları Atticus anlatmış.” Zander değil. Buna şaşırmamalıyım.

“Atticus, ağabeyinin kafasının olması gerektiği yerde olmadığından endişeleniyor. Yine.”

Bu tartışmanın artık mümkün olmadığı bir kalabalığa girdik. Kalabalıkta, o gün Zander’la gördüğümün aynısını gördüm. Hizmetkârlar, tüccarlar, çiftçiler ve Islor’un ortak ölümsüz ve ölümlü sınıfını oluşturan aradaki her türden halk. Ürünlerini yerleştiriyor, civardakilerle sohbet ederek para kazanmak için yoğun bir güne hazırlanıyorlardı.

Bu insanların yerinde olmak, bu kale duvarlarının dışında yaşamak nasıl bir duyguydu acaba?

Dostça uğultuya bakışlar ve selamlar da eşlik ediyordu. İnsanlar çocuklarını toplayıp sanki bir kılıcın keskin ucuna yakalanmaktan korkuyormuş gibi muhafızlarımdan kaçıyorlardı.

Basit bir hareketin biz geçerken artan gerilimi azaltacağını umarak onlara gülümsedim.

Elisaf sabit bir hızda devam etmeye çalışıyordu ama ben oyalanıp birçok mala hayran kalınca yavaşlamak zorunda kaldı. Taze meyve, yumurta ve sebze sepetlerinden bal ve balmumuna, tahıl fiçilerine ve dökme demir pişirme kaplarına kadar her şeyin bulunduğu bol ve çeşitli tezgâhlar sıra sıra uzanıyordu.

Burnuma aromatik bir koku gelince kancalardan sallanan kurutulmuş tuzlu et şeritlerinin olduğu bir tezgâha yöneldim. Ama sonra benim türümün kesinlikle vejetaryen olduğunu hatırladım. İzleyen herkes Ybaris’li prensesin bir et tezgâhında salyasının akmasını tuhaf bulabilirdi, bu yüzden bir sonraki tezgâha ilerledim. Çeşitli turtalar, gofretler ve küçük keklerle dolu bir masaydı.

Elisaf eğilip kulağıma fısıldadı, “Kraliçe pazar tezgâhlarında yiyecek aramaz. Kalenin bu tür şeyler için kendi mutfağı var.”

Masanın arkasında duran kadın, mavi gözleri şokla kocaman açılmış halde bana bakıyordu. Kıvrıcık kahverengi saçlı cılız iki çocuk, eteğinin iki yanına sokulmuş, oğlan başını onun hamile karnına yaslamış, küçük kız başparmağını emiyordu. Hepsinin kulaklarında sahiplik etiketleri vardı.

Akıldan çıkmayan bakışlarındaki bir şey beni olduğum yerde tuttu. “O halde kraliçe olmamam iyi bir şey. Ayrıca şatonun mutfakları artık acıktığımda bana yardımcı olmuyor.” Kadına bir gülümseme sundum. “Tezgâhınızdan bir şeyler almak isterim, lütfen.”

Kadın başını salladıktan sonra derin bir reverans yaptı. “Neyi tercih edersiniz, Majesteleri?” Ürkek bir sesi vardı.

“Bilmiyorum.” Gördüklerimi ancak tahmin edebilirdim. “Ne önerirsiniz?”

“Ekmek pudingi her zaman önce tükenir. Ve insanlar bade ezmesi toplarını çok sever. Majesteleri.”

“Onları sen mi yaptın?”

Başını eğdi. “Evet leydim. Yani, Majesteleri.”

“Hepsini?”

“Evet.”

“Tek başına mı?”

Gözlerinin altındaki koyu halkalar, başını sallamadan önce bana çok şey anlattı. Dikkatim şişmiş karnına kaydı. Doğum yakın olmalıydı.

Solundaki küçük çocuk, kıvrık parmağıyla bir turta yığını işaret etti. “Bunlar benim favorim, Majesteleri,” dedi tiz bir sesle. Annesi onu susturdu.

“Hayır, sorun değil. Bırak konuşsun.” Çocuğa gülümsedim. elindeki buruşmuş deriye daha dikkatli baktım. Eli yanmıştı. “Peki neden en çok onları seviyorsun?”

Eksik ön dişlerinden kaynaklanan belirgin boşlukları göstererek sırttı. “Çünkü içlerinde meyve dolgusu var.”

“Onlar benim de favorim. Peki, eline ne olduğunu sorabilir miyim?”

Ayaklarına baktı. “Ceza. Bir elma aldığım için. Yere düşmüş ve çürümüştü ama yine de sormadan almamalıyım.”

“Bir elma.” Çürük bir elma aldı diye birisi bu küçük çocuğun elini mi yakmıştı?

Bana dönmeden önce sırtına hafifçe vuran annesine baktı. Gözlerinde saf bir ıstırap gördüm. Olanları izlediğine bahse girerdim.

“Bunu sana sahibin mi yaptı?”

Başını evet anlamında salladı. “Ama ben hak ettim.”

Öfkem alevlenirken Elisaf'a ters ters baktım. "Ölümlülere zarar verilemez sanıyordum," diye tısladım.

"Öldürülemezler, Majesteleri. Ve hırsızlık iddiaları söz konusu olduğunda zarar görmenin tanımı belirsizdir."

Durup dururken bir adam belirip çocukları bir bilek hareketiyle sanki sineklermiş gibi kovdu. Hepsi masanın altına daldılar. "Majesteleri." Önümde eğildi. Omuzlarına kadar uzanan saçları, yaşlı bir insanınkiler kadar gümüşü ve beyazdı, benimki kadar genç, sıcak zeytin rengi teniyle öyle bir tezat oluşturuyordu ki. "Lezzetlerime hayran olduğunuzu görmekten onur duyuyorum!" Sesi bağıırıyormuş gibi yüksekti. Etrafımızda toplanan ve korumalarımın fazla yaklaşmalarını engellediği kalabalık tarafından duyulmak istiyordu.

Lezzetlerime. Kulağına baktım. Altın etiket yoktu. Sahip ve ölümsüz olmalıydı. Solucan beslemekten başka işe yaramayan bir elmayı yediği için bu küçük çocuğu yaktıran pislik oydu büyük ihtimalle. Tam görüldüğü gibi, ceketini özel dikilmiş ve güzeldi, kibirli bir gururla dikiliyordu.

Zorla gülümsedim. "Beğendim, evet. Fırıncınız yetenekliymiş."

"Iskor'daki en yetenekli kişi olduğunu söyleyebilirim. Elmalı turtaları tezgâhta asla uzun süre kalmaz."

Kadın, "Teşekkür ederim, lordum," diye mırıldansa da adamdan nasıl çekindiğini fark ettim.

Ve adamın ona pis pis bakma şekli... Güzel bir kadındı, muhtemelen yirmili yaşlarının sonunda.

"Ve siz?" diye sordum.

"Freywich Lordu Danthrin," dedi yüksek sesle. "Alçakgönüllü hizmetkârsınız, elbette. Lütfen, bu masada herhangi bir şey beğendiyseniz alın."

"Herhangi bir şey mi?"

"Ne isterseniz. Ne de olsa bizim kraliçemiz olacaksınız."

Bu doğrudu. Öyleydim, sadece numara yapıyor olsam bile.

"Bunu duyduğuma sevindim." Bir plan düşünürken kalbim endişeyle çarptı. "Fırıncınızı ve iki çocuğunu istiyorum."

Etrafımızda tutulmuş nefesler duyuldu.

Lord Danthrin'in ağzı açık kaldı. "Majesteleri? Anlamıyorum," diye kekeleydi.

"İstediğim her şeye sahip olabileceğimi söylemiştin. Bir fırıncıya ihtiyacımız var ve o tüm Islor'un en iyisi olduğu için benim için çalışması çok uygun. Bu yüzden, bu kadının ve iki çocuğunun kraliyet ailesine katulmasını istiyorum." Kadına döndüm. "Ama sadece sen de istiyorsan. Seni zorlamıyorum. Bu senin seçimin. Benimle gelmek ister misin?"

Bana bir an ağzı açık baktı, sonra neredeyse anlaşılmaz bir şekilde başını salladı, Danthrin'e yan yan baktı ama bakışlarından kaçındı.

Elisaf, sanki bir bela bekliyormuş gibi elini kılıcının kabzasına koydu. Ya da bela çıkmasın diye bir uyarıydı.

"Seninle gelmesi gereken bir kocan var mı?" diye yavaşça sordum.

Başını olumsuz anlamda salladı. "Sadece biziz."

Karnına bakarken dişlerimi sıktım. Kocası yoktu ve bunlar Danthrin'in çocukları olamazdı. Kadının üremesini zorla sağladığına bahse girerdim. Corrin onun gibilerden bahsetmişti. Bu sadece kararlılığımı pekiştirdi.

Danthrin nefes nefese kalmış bir balığa benziyordu. "Ama demek istediğimi kesinlikle..."

"Elisaf, Lord Danthrin'e zahmetlerinin bedelini ödeme nezaketini gösterir misin?"

"Tabii majesteleri." Üniforma ceketinin içinden altın dolu keseri çıkardı ve masaya güzel bir deste koydu. "Bunun yeterli olduğunu inanıyorum."

Hamile bir kadını ve iki çocuğunu fiilen satın aldığım düşünceyle midem bulansa da onları bu adamdan uzaklaştırmak anlamına geliyorsa, bunu başım dik bir şekilde kabullenecektim. "Çığırımı, adını duyamadım."

"Ben Gracen." Yüzüne bir tokat yemiş gibi görünüyor ve sanki darbenin şokunu hâlâ atmaya çalışıyordu.

Nazik bir gülümsemeyle onu rahatlatmaya çalıştım. "Gracen, mehatızlarımdan biri sana ve çocuklarına beni bekleyebileceği-
siz arabama kadar eşlik edecek. Önce yapmam gereken bir şey var ama güvende olacaksın."

Gracen bir saniye daha oyalanmadı. "Mika! Lilou!" diye seslendi.

Masanın altından iki tutam kıvrıkcık kahverengi saç çıktı. Her ikisinin de iri iri açılmış, şaşkın mavi gözleri vardı.

"Onu şimdi mi götürüyorsunuz?" Danthrin'in yüzü öfkeyle doldu. "Ama bu pazarın başlangıcı. Masamı kim çalıştıracak?"

"Senin yapacağını tahmin etmiştim. Bunda mükemmelsin. Aslında beni ikna ettin. Ben de birkaç elmalı tarta isterim." Başımla Elisaf'a işaret edince desteye bir madeni para daha ekledi. "Bence bu çocukların ellerini doldurabilecek kadar elmalı tarta alır. Değil mi?"

Danthrin'in zihninde hangi düşmanca tepki uyanıyorsa, arkaındaki askerleri ve kalabalığı taradı. Ama kendine hâkim oldu. Gracen'e başını salladı ve sert bir bakışla konuyu kapattı.

Masanın etrafından ayrılmadan önce her çocuğa ikişer tane tarta vererek içeri girdi.

"Bütün eşyaların yanında mı?" diye sessizce sordum.

Gözyaşlarını silerken ellerini çocuklarının omuzlarına koydu. "İhtiyacım olan her şeye sahibim, Majesteleri."

Muhafızlarımdan biri onları uzaklaştırırken Mika'nın ağzı bir turtayla doluydu.

Çenesini dişlerini çatlatacak kadar sıkılmış aşağılık sahibe döndüm. "Seninle tanışmak çok güzeldi. Kral ve ben bir dahaki sefere fırsatımız olduğunda Freywich'i ziyaret edeceğimize emin olacağız. Bu kadar *gaddarca* koruduğun bu değerli elma ağaçlarını görmeyi çok isterim."

Gözlerinin parlamasından beni anladığını fark ettim. *İyi*. Yine de içimden bir ses bunun, onun suçlarının en küçüğü olduğunu söylüyordu.

Bana gülümsemek için omzunun üzerinden bakıp duran Dagny'yi takip ederek şeritte devam ettik.

Ama öfkem kabarıyordu. Önce kenar mahalle ve şimdi de bu pazar. Bazılarına günah gibi gelen ama bana seçimi çağrıştıran Liman Caddesi dışında, kale duvarlarının dışındaki Islor'a dair ilk izlenimlerim o kurtlu elma kadar iğrençti. "O küçük çocuğa ne yaptığını gördün mü? Çocuk muhtemelen açlıktan ölüyordu."

"Adil bir varsayım."

"O adamın toprağı ya da lordluğu olmamalı. Onu ondan almalıyız. Hem bunu ona kim verdi?"

Elisaf, "Kraliçe olmakla hiç ilgilenmediğinizi sanıyordum," diye mırıldanırken dudaklarında kendini beğenmiş bir gülümseme belirdi.

"İlgilenmiyorum zaten. Zander onu ondan alabilir. Kim bu Lord Danthrin?"

"Cirilea'nın dışında, arabayla yaklaşık üç saat uzaklıktaki bir kasaba olan Freywich'ten küçük bir lord. Ve şimdi en yeni düşmanınız."

“Onu büyüyen koleksiyonuma ekleyeceğim.” Ama huzursuzluk içeri sızmıştı. “Az önce ayaklar altına aldığım bir saray görgü kuralı veya protokolü olduğunu varsayıyorum.”

“Evet. Çok fazla.”

Tereddüt ettim. “Zander bunun için bana ne kadar kızacak?”

Elisaf’ın yüzünden gizemli bir bakış geçti. “Göreceğiz.”

Pazarın tekstil bölümü suya en yakın ve geniş alandaydı. Sıra sıra tezgâhlarda yığınlar halinde istiflenmiş ve top top açılmış kumaşlar sergileniyordu. İpekler, ketenler ve pamuklar hafif bir esintiyle dalgalanarak bana yaz günlerinde dışarıda kuruyan çarşafı hatırlatıyordu. Yüzlerce seçenek vardı. Belki binlerce. Nasıl seçeceğimi bilemezdim.

Neyse ki Dagny ve Odier arasında, *herhangi* bir gerçek karar alma mekanizmasının parçası olmayacağımı hissettim.

“En güzel ipeklerinizi, ketenlerinizi, en canlı boyalarınızı görmek istiyorum. Majesteleri için bundan daha azı işe yaramaz,” diye ısrar etti Dagny, iri bedeninin izin verdiği ölçüde dimdik durarak.

“Bütün kumaşlarım en iyisidir. İpeklerim? En iyisi. Ketenlerim? En iyisi. Yün? En iyisi. Bu yolculukta yanımda en kaliteli kumaşları getirdim. İmparatoriçe Roshmira’nın bizzat talep ettiği kumaşlar bunlar. Şuradaki paçavralar arasında bunların benzerini bulamazsınız.” Seacadore’lu kumaşçı, bari-ton tonda konuşan, elini teatral bir şekilde döndürerek eğilen ve rakibini küçümsediğini gizlemeyen, tıknaz, kel bir adamdı. “Majestelerinin zarif vücuduna en iyi kumaştan başka hiçbir şey dokunmamalı.” Başka bir dramatik baş selamı verince Elisaf’a kocaman açılmış gözlerle baktım.

“O halde hemfikiriz gibi görünüyor! Bana elinden gelenin en iyisini göster, Odier,” diye talep etti Dagny, ondan şimdiye kadar duyduğumdan çok daha iddialı bir şekilde.

“Majestelerinin incelemesi için hepsi buradalar...” İkisi kumaş kalabalığının içinde gözden kayboldular ve Elisaf’la beni dış mahallelerde, askerlerim aylak aylak dolaşırken baş başa bıraktılar.

“Malları görmek istemediniz mi?” diye sordu Elisaf. “Burada benim fikrimin önemli olduğunu düşünmüyorum.”

Kıkırdadı. “Belki doğru olabilir. Ayrıca sanırım biri sizinle konuşmak istiyor.”

Elisaf’ın başıyla işaret ettiği yöne döndüm. Bexley bir bölmede dikilmişti, parmaklarının arasındaki bir malzemenin ağırlığını tartarken saçındaki kırmızı ve altın rengi güneş altında parlıyordu. Masanın etrafında döndü, gözlerini kaldırdı ve yeniden kumaşa odaklanmadan önce bir süre boyunca bana odaklandı.

“Güvenli mi?” Onu son gördüğümde Kaders’in kucağına oturmuş, muhtemelen benim boynuma geçirmek istediği dişlerini adamın kine saplamıştı.

“Herhangi bir şeyi denemesi aptallık olur ve o aptal değil. Ne olursa olsun ulaşabileceğim bir yerde olacak ve yakından izleyeceğim. Bexley gibi biri konuşmak istediğinde... her zaman dinlemek gerekir.”

Yani bana söylemesi gereken önemli bir şey vardı. “Sen olmasaydın ne yapardım Elisaf?”

Gülümsemesi rahattı. “Bir şekilde idare edeceğinizi düşünüyorum.”

Dagny dönmeden önce bir sonraki bölme doğru yürüdüm.

Bexley, parmak uçlarının arasında bir ipeğin yıpranmış kenarını kontrol ederek, “Çok tantana yapıyorsun,” dedi. “Geleceğin

kraliçesinin pazardan hamur işleri ve hizmetçiler satın aldığı şimdiden Cirilea'nın yarısına yayıldı."

"Yoğun bir sabah geçirdim."

"Ve böylesine sadık bir muhafızla da." Gözleri geldiğim yere kaydı. "Eli" daha *önceden* hatırlıyorum. İşyerime sık gelirdi. Benim favorilerimden."

Eli mı? "Sanırım birbirinizi nasıl tanıdığınızı sormama gerek yok."

Sırttı. "Özel ayrıntılar için havanda değilsen hayır."

"Özellikle değilim."

Bexley, fıstıklı dondurma rengine mütevazı bir elbise giyiyordu. Bu kez meme ucu görünmüyordu. Yine de hayran olduğum zahmetsiz bir güvenle hareket ediyordu. Kimse ona ne yapacağını söyleyemezmiş gibi.

Keskin dikkati boynumun üzerinden kayarken ne düşündüğünü biliyordum. Omurgamda bir ürperti dolaştı. "Bana bir şey mi söylemek istiyorsun?"

"Yemekte seni görene kadar bekleyecektim ama burada olduğunu duyunca ne kadar erken o kadar iyi olur diye düşündüm." Zengin bir çivit mavisi ipeği yanağıma doğru tuttu. "Bu senin üzerinde çarpıcı bir renk olurdu."

"Dikkatli ol. Başkasının malzemesinin bana dokunduğunu görürse, Odier'e kalp krizi geçirtirsin."

Cıkcıkladı. "Sevgili, sevgili Odier. Kendini çok üstün görüyor. Benimki gibi bir işyerine asla adım atmaz."

"Terzim dönene kadar fazla zamanım yok."

İç çekti. "Kaders dün gece sizden birkaç ayrıntı sakladı."

"Nereden biliyorsun?"

"Çünkü Kaders tohumunu döktükten sonra olan bu. Sırlarını da ortaya döker." Nazlı bir şekilde gülümsedi. "Yeterince uzun

süre kalsaydınız ondan aldığınız bilgileri tek bir yazı tura bile atmadan alabilirdiniz.”

Ve tam seks şovunu izlerdiniz, demek istiyordu. “Bana söylemek üzere olduğun her şeyin parasını zaten ödediğimi söylüyorsun.”

Yüzümü incelerken gözleri kısıldı. “Uysal ve boyun eğen biri olduğumu duydum.”

“Söylentiler hiçbir zaman tamamen doğru olamaz, değil mi?”

“Ya da bu durumda, hiç,” deyip duraksadı. “Gesine yalnız değildi. Yaşlı bir kadınla seyahat ediyordu. Kadının boynunda da bir halka vardı ama Kaders rüzgâr kadınının kâhin olduğunu söyledi.”

Wendeline daha önce görü yeteneği olan kâhinlerden bahsetmişti. “Bir adı var mıydı?”

“Eminim vardır ama kullandığından farklıdır. Gesine onu koruyordu. Onu kamarasında tutuyor ve rüzgâr kadını dahil kimsenin yaklaşmasına izin vermiyordu.”

Bu yeni bilgiyi tarttım ancak bu dünya hakkındaki bilgilerimde hâlâ çok fazla boşluk vardı. “Gemisinden indiklerinde nereye gittiklerini söylemedi mi?”

“Hayır, bir araba tarafından karşılanmışlar. Yaşlı kadının kafası karışmış görünüyordu dedi.”

“Şimdiye kadar kolayca şehri terk edebilirlerdi.”

“Belki de. Ama doğru insanları tanıyorsan şehrin içinde de saklanacak pek çok yer vardır.”

Ve doğru insanları tanıyan biri varsa, o da Bexley’di.

“Senden bir iyilik isteyeceğim,” dedim kendimi bundan vazgeçirmeden önce. Sadece Dagny’nin ağına güvenemezdim. Özellikle de Cirilea’nın en becerikli kulağı yanımdayken. Boaz’ın

halkalı bir elemental ile taht odasında ortaya çıkmasını bekleyecek lüksüm de yoktu.

Bexley'nin kaşları kalktı. "Ybaris prensesi için nişanlısının önünde istemeye cesaret edemediği bir iyilik mi? Yalan söylemeyeceğim, ilgimi çekti."

"Benim için bu kadınları bulmana ihtiyacım var."

Dudaklarından inanmadığını gösteren bir kahkaha döküldü. "Hepsi bu mu?"

"Üzgünüm. Bu kadar basit bir şeyi yapabileceğini düşünmüştüm. Yanılıyor muydum?"

Sırttı. "Tapınaktaki rahibe Wendeline'i sorguladın mı?"

"Orada değiller." En azından henüz gelmemişlerdi.

"Çok emin görünüyorsun."

"Sen benim bilmediğim bir şey biliyor gibisin."

"Senin bilmediğin *birçok* şey biliyorum," derken dudakları düşünceyle kıvrıldı. "Bu kadınlar konusunda niyetin ne? Bana senin yanında yakılma cezası getirecek bir şey değildir umarım?"

Demek kendini korumaya yönelik düşünceleri vardı.

"Onlardan bilgi almam gerekiyor. Bu kadar. Islor'da kimseyi incitmek gibi bir niyetim yok." Aslında kimseyi incitmemek için olağanüstü bir çaba harcıyorum da denebilirdi.

"İstedığın şey sana pahalıya mal olacak."

"Ne istiyorsun?"

Bakışları tekrar benimkilerle buluşmadan önce boynuma yerleşti.

İyilik istediğim anda buna hazırlıklı olmama rağmen endişeyle yutkundum. "Kral sana bu konuda cevabını zaten verdi."

"Kral senin koruyucun mu?"

"Hayır." Teknik olarak evet.

"Üzgünüm, senin bir zamanlar rol yaptığın uyut ve beryon gibi Ybaris'li prenses olmadığını düşünmüştüm. Yanlıyort muydum?"

Beklediğim gibi ıstarcıydı. "Zaten Ybaris'li kanını alıyordun."

"Evet, yalakta, ahır hayvanı gibi." Burnu küçümsemeyle mırılttı. "Seninkini tercih ederim."

Bilseydin tercih etmezdin bence. "İyi."

Gözleri coşkuyla parladı. "Bir anlaşmamız olduğunu mu söylüyorsun?"

"Evet." Yalnızca beklediği gibi bir anlaşma değil. Corrin adının gerçeğini gizli tutmak için yaralarımı saklamakta ısrar ettiğinden beri ilk kez, bu bilgiyi korumanın faydasını anlıyabiliyordum.

Bexley gerçeği bilseydi, şu anda takas edecek hiçbir şeyim olmazdı. "Özel olarak ve ancak beni doğrudan bu kadınlara yönlendiren bilgileri bana getirdikten sonra."

"Bu makul bir istek."

"Acil bir durum, Bexley. Ne kadar erken o kadar iyi. Ve kadının, kraliyet muhafızlarının Kaders'in bize verdiği tarife sahip olduğunu bilmesini sağla. Onu arıyorlar."

Dudaklarını yaladı. "Araştırmama rehberlik etmesi için bana söyleyebileceğin başka bir şey var mı?"

"Majesteleri!" Dagny araya girdi. Odier, elleri kalçasında, gözleri dehşetle açılmış, onun yanında duruyordu. Parmaklarının hâlâ çivit mavisi kumaşı kavradığını fark ettim.

Kumaş beni yakmış gibi elimden bıraktım. Bexley'e. "Birinin adı lanca olabilir," diye fısıldadım.

"Bu yardımcı oldu."

"Dikkatli ol."

"Ben geveze bir uşak değilim," diye tersledi, gözlerinde ötek parıldarken. "Sakladığım sırlara inanamazsın. Kendilerine uydu"

“Şeyen bu aptalların oyunlarını oynamak isteseydim, birçok etkili insanı hatırlayacak sular.”

“Seni gülelendirmek istemedim.”

Burnunu çekti ama özümlü onu sakinleştirdi. “Onu bulmanın haberi vermeden sana bir mesaj ulaştırmak kadar zor olmayacağını tahmin ediyorum. Ama bir yol düşüneceğim. Ve o şaşkın duvarları arasında kime güveneceğine çok dikkat etmeni isterim.”

“Komik. Sana da güvenmemem söylendi.”

“Güvenmemelisin de. Ama en azından düşmanın olduğum gerçeğini saklamak için asla sadık bir müttefik gibi görünme teaccübünde bulunmayacağım.” Reverans yaptı.

“Sizi kraliyet öğününde görmeyi dört gözle bekliyorum. Yine de hangi oyunu oynuyorsanız oynayın, umarım kralla birlikte şimdiye kadar olduğundan daha iyi bir gösteri sergilersiniz.”

Arabaya döndüğümüzde Mika pencereden dışarı sarkarak ulaşabileceği bir atın ağzını okşuyordu.

Elisaf, “İstedığınız gibi kenar mahallede gezinmenin pek uygun olacağını düşünmüyorum, Majesteleri,” dedi.

“Yolcularımızı düşünürsek belki de değil.” Gracen’in de benim kraliyet arazisinde uyandığım geceki kadar huzursuz hissettiğine emindim.

“Ayrıca bütün paramızı harcadınız. Yapacak çok şeyimiz olmazdı.”

Dagny ve Odier’e göre hepsi gerekli olan kumaş tomarlarıyla kollarında bizi takip eden muhafızlara gülümsememi bastırmaya çalıştım. “Belki yarın o zaman.”

“Kral bunu duyduğuna sevinecek.”

Sırttım. "Eminim."

Elisaf en yakın korumaya bakarken sesini alçalttı. "Bexley ne istedi?"

Gerçeği açıklamadan önce tereddüt ettim. Elbette, Elisaf'a ne söylersem söyleyeyim şimdiye kadar olduğu gibi Zander'a geri dönecekti. Ancak Zander, Tyree'den öğrendiklerimizi aramızda tutmakta da ısrar etmişti. Aralarında güvenmediği kişi kimdi? Elisaf olamazdı, değil mi? Eğer durum buysa, neden onu benim korumamla görevlendirdi ki?

Yine de Bexley'nin uyarısı içime yerleşti. Durumum hakkında söylediğinden çok daha fazlasını bildiğine dair bu önsezi his-sinden kurtulamıyordum. "Bundan sonra sana Eli diyeceğime emin olmak istemiş." Zander'ın komplo teorisi beni onun kadar paranoyak yapmıştı. Hem Zander, Elisaf'ın kâhin hakkında bilgi sahibi olmasını istiyorsa ona kendisi söyleyebilirdi.

Elisaf başını sallayıp kıkırdasa da baskı yapmadı.

Mika beni görünce sanki eski dostmuşuz gibi yaralı elini em-patiyle salladı. Danthrin'in onu istismar etmiş olabileme olasılı-ğına rağmen hâlâ çocuk olma yeteneğini çalamamış olması biraz rahatlatıcıydı.

Aklıma bir fikir geldi. "Wendeline ona yardım edebilir mi sence?"

Elisaf düşünceyle çenesini kaşıdı. "Çok eski bir yara olabilir ama bakmaya değer. Bizimle kalede buluşması için onu arava-çayım."

Daha iyi bir fikrim vardı. "Onu taa oraya sürüklemeye gerek yok. Yolda kutsal alanda biz duralım."

"Bunu dene."

Mika yaralı elini önünde tutup parmaklarını uzatabildiği kadar uzattı. Tamamen düz olmasalar da kesinlikle gelişme vardı. Çukur sınıttı.

Wendeline, Gracen'e, "Sinir hasarını düzeltebildim ama yaraları için fazla bir şey yapamam. Ölümlü cilt daha hassastır ve bunun gerçekleşmesinin üzerinden çok uzun zaman geçmiş. Ancak bazı günlük esneme egzersizleriyle tekrar tam olarak kullanılabilir," dedi.

"Teşekkürler, rahibe. Bu, şimdiye kadar dua edebileceğimizden çok daha fazlası." Elini şişmiş karnının üzerinde gezdirdi.

Wendeline yorgun bir gülümsemeyle hareketi takip etti. "Kaçınıcı aydasın?"

"Sekiz. Bu ay özellikle zor oldu."

Wendeline öne uzandı ama sonra tereddüt etti. "İzin verirsen?" Bana temkinli bir bakış atan Gracen başını onaylayarak salladı.

Wendeline elini Gracen'in karnına bastırdı ve gözlerini kapattı. Dün beni iyileştirdiğinden beri tırnaklarını yoluk yoluk koparmıştı. Sanırım saatlerce. Çabuk çabuk ve bir noktada acı verici bir şekilde. Bu gergin, çelişkili bir ruh halinin işaretiydi.

Bexley'nin uyarısı beni sarstı.

Gracen, "Daha önce bir rahibeyle tanışmadım," diye itiraf etti. "Gerçek biriyle en azından."

Bununla ne demek istediğinden emin değildim ama şimdi zamanın zamanı değildi.

Wendeline gözlerini tekrar açtığında parlıyorlardı. "Endişelenmek için bir sebebin yok. Bebeğin sağlıklı ve güçlü. Kızın yakında doğacak."

"Gerçekten mi?" Gracen nefes nefese bir kahkaha attı. "Başka bir kız. Bu... harika bir haber." Sanki öyle değilmiş gibi gülümserken oldu.

İbaderhanede alçak bir ağlama duyulunca, öğle duası için orada olan birkaç kişi başlarını sesin geldiği yöne çevirdi. Lilou, araba yolculuğunda Dagny'nin kollarında uyuyakalmıştı ve güçlü terzi koridorlarda gezinirken onun kucagında uyumaktan memnundu. Belli ki şimdi uyanmıştı ve annesini arıyordu. "Çağlık atmaya başlamadan onu yakalamalıyım." Gracen kendini sıranın dışına atıp paytak paytak uzaklaştı. Mika hemen arkasından koşuyor, elini hayranlıkla kapatıp açıyordu.

"Bir kızı daha olacağı için özellikle heyecanlı görünmüyor."

Wendeline'in bakışları benimkileri takip etti. "Genç hayatında büyük zorluklar gördüğünü hissediyorum. Kızlarının da aynı şeyi yaşayacağından korkuyordur."

"Artık öyle bir şey olmayacak. En azından umarım." Onun ve ailesinin Zander'in emri altında ne kadar iyi bir hayat yaşayacağına emin değildim ama Danthrin'in sunduğundan çok daha güvenli olacağı kesindi.

Wendeline ne yaptığını fark etmiş gibi irkilmeden önce uzun bir süre bana bakakaldı. "Lordun tezgâhına gidip hepsini almak istediğinize inanamıyorum."

Aslında ben de inanamıyordum. Omuz silktim. "Eğer bu rolü oynuyorsam, bundan biraz keyif alabilirim, değil mi? Umarım o canavar kendisi için yaptığı turta ve pudingli kek yatağında boğulur."

Elisaf çok geride, sabırla bekliyordu. Diğer muhafızlar dışarıdaydı. Burada zamanımın kısıtlı olduğunu hissediyordum. Çok uzun sürerse, Zander'in bana taktığı gevşek tasmayı zorlamış olabilirdim. Ne olursa olsun konuşmamız için bir açıklama yapmam gerekecekti.

Üç rahibe sunağın önünde diz çökmüş, oturduğumuzdan beri bir santim kıpırdamamışlardı. Ne temkinli ne gizli bakışlar ne de bu duvarların arasında birilerini sakladıklarını gösteren bir iz vardı.

“Bir sorun mu var Majesteleri?” diye sordu.

“Bilmiyorum.” Yıllarca herkese şüphe merceğinden bakmıştım. Bu huyumu Elisaf ve Wendeline’da kullanmak istemiyordum. Ama belki de bu benim zararına olurdu.

“Bir kâhinin Cirilea’ya gelmesi için ne sebep olabilir?” diye sorarken rahibeyi dikkatle inceledim.

Gözlerindeki şaşkınlık parıltısını yeterince hızlı gizleyemedi. Bence Wendeline’la ilgili mesele buydu; ona her zaman, herhangi biriyle karşılaşmadan önce görünmez zırhını giyme fırsatı verilmişti. Ama Mika’yla birlikte buraya habersiz ziyaretim buna izin vermemişti.

Tepkisi, çelişkili bir memnuniyet dalgası ve bir ihanet acısını beraberinde getirdi. Bexley haklıydı, ben fazlasıyla güveniyordum. “Biliyordun.”

Arkamızda kimsenin olmadığına emin olmak için bakışlarını diz çökmüş rahibelere ve ardından çevresine kayd. Ağır bir yükü taşıyormuş gibi düşündüren, derin bir iç çekti. “İki gün önce geldiler. Ama geleceklerini biliyordum.”

“*Buradalar mı?*” Etrafımıza baktım.

“*Buraya gelmeyecekler. Aptal değiller.*”

“Zander’a söyledin mi?” Tırnaklarının durumu öyle olmadığını gösteriyordu.

“Hayır.”

Başımı iki yana salladım. “Dün bize yalan söyledin.”

“Elimden gelen bilgileri paylaştım.” Zemini inceledi.

“Zander’ın şüphelerinden veya Mordain’i hor görmesinden habersiz olduğumu sanma. Ben de bu aşağılamayı paylaşıyorum. Tek yapabileceğim, Islor’un çıkarları doğrultusunda hareket etmek ve bana bunu yapma lütfunu vermeye devam etmesini ummak.”

Zander ondan şüphelenmekte haklıydı ama şimdi kınama zamanı değildi. "lanca nerede?"

"lanca'nın bilgisi paha biçilmez ve Gesine halkalıyken bile güçlü bir varlık. Neilina'nın elinden kurtulup başka birinin kuklası olma riskini göze almak için buraya yelken açmadılar. Seni daha önce değil, hazır olduklarında bulacaklar."

"Neden buradalar?" Duyulmasından korkarak sesimi alçalttım. "Mordain, Islor'a karşı entrika mı çeviriyor?"

"Hayır." Başını kararlı bir şekilde iki yana salladı. "Kralın korkacağı şekilde değil. Yaşanması gereken olaylar ve yerine oturması gereken parçalar vardır. Onlar böyle bir şey olduğunda, ellerinden geldiğince sana yol göstermek için buradalar."

"Bana yol göstermek mi? Anlamıyorum. Bana ne konusunda yol gösterecekler?" Ses tonuma hayal kırıklığı da yansımıştı.

Bana verdiği gülümseme acı vericiydi. "Kehanet orada, yazılmış ve unutulmuş binlerce yıllık saçmalıkların arasında toz topluyor. Aoife'nın Ybaris'li kızı ve Malachi'ın Islor'lu oğlu bir araya gelerek her iki diyara da barış getirecek."

"Bütün bunlar bir tür kehanetle mi ilgili?" Wendeline en son buraya oturduğumuzda bundan bahsetmiş ama ayrıntıya girmemişti. Onun için önemli görünmüyordu.

"Herhangi bir kehanet değil. En önemli kehanet. Zander'la ikinizin birbirinizi bulmanız gerekiyordu."

"Peki, Zander bu konuda ne düşünüyor?"

Kaşları çatıldı.

"Ona söylemedin."

"Denedim ama dinlemiyor."

"Neden?"

"Çünkü henüz kabul etmeye hazır değil. Aoife'nın ona yaptıklarından sonra hâlâ gururuyla mücadele ediyor."

Sanırım krala büyü yapılmasını kastediyordu. “İkiniz de hazır değilsiniz ama olacaksınız. Bunu birbirinize bakışınızdan şimdiden görebiliyorum.” Belirsiz sözlerinde aciliyet vardı.

“Neye hazırız? Bilmece gibi konuşuyorsun.” Öfkem alevlendi. Sofie ile olanlardan bıkmıştım. Ama her şeyden çok, bu karmaşanın içinden tek başıma çıkmaktan, saklanmaktan, tökezlemekten bıkmıştım. Bana yalan söyleyen insanlardan bıkmıştım. Sonunda kırıma noktama ulaştım. “Ne olduğum ya da neden burada olduğum hakkında bir fikrin var mı?”

Mavi gözleri yüzümü yokladı. Bir karar veriyormuş gibi yavaşça nefes verdi. “Sen bir anahtar büyücüsün ve Malachi’ın seni buraya Nymphaeum kapısını açmaya çalışman için gönderdiğini varsayıyorum.”

Yirmi Altıncı Bölüm

Mika, kutsal yerin görgü kurallarından habersiz. küçük bacaklarının onu taşıyabildiği kadar hızlı bir şekilde koridorda koşuyordu. İbadethanenin başka bir yerindeyse Lile feryat ediyordu.

Bense Wendeline gelişigüzel bir şekilde oturduğum sırayı altımdan atmış gibi hissediyordum.

“Bir anahtar büyücü.” Rahibeye baktım. Dört elementin tümünü içeren bir elemental. Çok nadir, çok güçlü, demişti. “Hayır, değilim.” Yanılıyordu. Ben sıradan bir insandım. Bir hırsız.

Wendeline gülümsedi. “Eski hayatımda test yaptığımı unuttuyorsun. Bunları görebiliyorum.”

“Beni denediğini söylüyorsun.”

“Evet. Daaknar saldırısından sonra.”

Sesimi aramızdan bile zar zor duyulabilene kadar alçaltım.

“Ve bende dört elemente de yakınlıklar buldun.”

“Evet. Büyücü yakınlıkları.”

“Bu imkânsız.”

“Şoke ediciydi,” diye kabul etti. “Prenses Romeria’yı buraya ilk geldiğinde ne kadar güçlü olduğunu görmek için test etmiştim. Gizlice tabii. Aoife ile sadece bir elf yakınlığı olduğunu doğrulayabildim. Ve kaderler yakınlık bahşedemediğin-

den, bulabildiğim tek olasılık Malachi'in bir şekilde Prenses Romeria'nın vücuduna bir anahtar büyücü bağlamış olması. Ama Ybaris veya Mordain'de hiç anahtar büyücü yok. Ve daha önceden kaderleri veya elemental büyüü hiç duymamış biri de yok. Malachi'in seni nerede bulduğunu ya da onun vücuduna nasıl bağladığını bilmiyorum ama sen önemli bir büyücüsün. Ölümsüz bir anahtar büyücü. Büyücü yakınlıklarıyla yaratabilir ve elf yakınlıklarıyla manipüle edebilirsin. Bizim krallığımızda senin gibi bir tane daha olmadı."

Sesinde hayranlık vardı.

Başım dönüyordu. "Ne olduğumu bilmediğime inanmadığımı söylemişti," dedim daha çok kendi kendime.

"Malachi'in bunu yaptırdığı elementali mi kastediyorsun?" diye dikkatlice sordu Wendeline. "Yani, Prenses Romeria olarak uyanmadan önceki bir hayatı hatırlıyorsun."

Tereddüt etsem de Islor'a gelmeden önceki hayatımı hatırladığımı ilk kez kabul ettim. "Benim adım Romeria. Ama buralı değilim."

Derin bir nefes alıp başını salladı. "Kâhinler boyutları ve diğer dünyaları görebilirler. Bize kaderin yarattığı tek dünyanın bu olmadığını, farklı dinamiklere ve tarihin yollarına sahip başka dünyaların da olduğunu öğretiler. Bizimkiyle aynı ama zıt yerler, insanların hüküm sürdüğü, ölümsüzlerin ve büyücülerin gölgelerde gizlenip varlıklarını gizledikleri yerler."

"Evet. Ben oralıyım."

Dudaklarında yavaş bir gülümseme belirdi. "Bir gün vakitiniz olduğunda bu hikâyeyi dinlemek istiyorum. Daha önce duyduğum hiçbir şeye benzemeyeceğini hayal ediyorum."

Haftalardır içimi sıkıştıran bu sır, biraz çözölmüştü. Birine söylemiştim. Sonunda birisi sırrımı biliyordu. Sadece...

“Ne olduğumu başından beri biliyor muydun?” Ses tonumdaki suçlamaya engel olamadım.

“Evet.”

“Neden bana söylemedin?”

“Çünkü o zamanlar öğrenmeye hazır değildin.”

Gözlerim bir panik dalgasıyla açıldı. “Zander’a söyledin mi?” O da bunca zamandır biliyordu da sadece beni mi test ediyordu?

“Hayır.” Bunu sert bir kafa sallamayla noktaladı. “Senden kurtulmak için bir sebep arıyordu, kız kardeşini kurtaran birini idam etmekten duyduğu suçluluğu azaltacak bir sebep. Senin ne kadar tehlikeli olduğunu bilse ne yapacağından korktum.”

“Beni öldürürdü.”

“Onlardan herhangi biri bilseydi, bunu yapardı. Ybaris’liler ve Mordain’deki çoğu kişi gibi.”

Sofie’nin uyardığı gibi. Garip bir şekilde, bu beni rahatlatmıştı. En azından bu konuda dürüsttü. “Peki ya şimdi? Zander, yani.” Kral artık kalbime bir hançer saplayacakmış gibi görünmüyordu. Hem de hiç.

“Ona söylemek için doğru bir zaman olacak ama henüz değil. Odaklanacak başka şeyleri var ve fazladan bir endişeye ihtiyacı yok. O zaman geldiğinde bileceksin.”

Wendeline’in az önce attığı bombanın tozları yok olurken etraftaki heykelleri inceledim. “Hiçbir şey hissedemiyorum.” Sonunda bununla ilgili biriyle konuşabileceğim için, içimde büyük bir rahatlama dışında başka hiçbir şey yoktu.

“Taktığın kelepçelerle bir şey hissedememen normal, onlar tüm temel gücü bastırır ve yüzük... karmaşıktır. Yanında getirdiğin büyü yakınlıklarını bastırıyor ama elf yakınlığını suya, Prenses Romeria’nın sahip olduğu tek şeye kanalize etmeye yardımcı ediyor.”

Beyaz taşı inceledim. "Sofie bana bunun gibi bir yüzük verdi ve onu çıkarmamamı söyledi."

"Aynısından olmalı. Bu mümkün. Şu anda taktığın yüzük Kraliçe Isla'nındı ama kâhinlerin çok iyi bildiği Aoife'nin yüzüğüne benzer şekilde tasarlanmıştı. Altın, kaderin boynuzundan sembolik bir armağandır. Seni test ettiğimde, onu çıkarmak zorunda kaldım. Ona eklenmiş, daha önce olmayan büyüler var, bunlar senin büyücü yakınlıklarını içeriyor. Sofie seni prensese bağladığında Romeria'nın suretini sana verdiği yüzükten buna taşımış olmalı. Yaptığı şey dikkat çekici. Gücünü nasıl kullanacağını öğrenene kadar bunu seni korumak için yaptığını varsayıyorum."

"Ama daha önce bile. Hayatım boyunca hiçbir fikrim yoktu. Bu nasıl mümkün olabilir?"

"Bilmiyorum. Ybaris'te tüm çocuklar test edilir ve taklit edilemeyen temel bir nişanla işaretlenir. Bazen bir ebeveyn, çocuğunun yakınlık göstereceğinden ve götürüleceğinden korkar. Bu nedenle buna anlayış gösteren ve çocuklarını insan olarak işaretleyecek bir büyücü bulurlar. Bunu birkaç çocuk için yaptım," diye itiraf etti mahcup bir şekilde. "Çocuklar bazen tüm yaşamları boyunca ne olduklarından habersiz kalırlar. Diğer zamanlarda, yanlışlıkla yetenekleri olduğunu keşfederler. Bir öfke anında bir ahır ateşe vermek, kırık kalplerini yatıştırmak için bir yağmur fırtınası yaratmak gibi."

Anılarımı yokladım. Başıma böyle garip bir şey geldiğini hatırlamıyordum. "Peki ya eğitimsiz olan bir elementalse?" Temelde ben böyleydim. Dört elementin tümünü içeren bir elemental. Ne yaptığım hakkında bir fikrim olsaydı, kaderleri çağırabilirdim.

Bunun düşüncesi bile tüm vücuduma gergin çırpıntılar yollamaya yetmişti.

"Bu *çok* nadirdir ve dördüyle de yakınlıkları olup da bilev-
mek..." Başını iki yana salladı. "Artık elemental güçlerinin ne
olduğunu öğrendiğine göre, kelepçeler açılıp yüzüğünü çıkarar-
ğında ne hissedeceğini merak ediyorum."

Bu dünyada hayatta kalabilmek için etrafına ördüğün duvarın çok kalın.

Sofie'nin belirsiz sözleri kafama dank etti. Demek *incedi* buydu. Ne olduğumu biliyordu.

Hayatım boyunca bildiğim, doğru olduğuna inandığım her şey bir kez daha altüst oldu. Annem, hemşire kılığına giren, geceleri bebekleri çalan cadılardan söz ederdi. İnsanların hükmettiği ve diğer ırkların saklandığı bir dünyada, büyücüler böyle mi var olmaya devam ediyordu? Büyücüler kendi başlarının çatı-
ne mi bakıyordu yoksa Mordain gibi bir yer var mıydı?

Wendeline düşüncelerimi yarıda keserek, "Ben şimdiye ka-
dar yalnızca bir kez kaçırılan bir elemental vakası duyduğum" dedi. "Üç yakınlığı olan Eloyan May'in hikâyesi. Mordain'de *ini* bilinen bir öğretiler."

"Ona ne oldu?"

Wendeline omuz silkti. "Hepsinin yaptığı gibi *delirdi*. Elementler uykudaydı ama yine de oradaydılar, onun içinde kaynıyorlardı. Büyücüler onu bulduğunda, eğitimsiz olduğu için olan biten karşısında kafası karışmıştı."

Kaşlarımı çattım. "Ne demek hepsi deliriyor?"

"Tüm elementaller, belirli bir yaşa ulaştıklarında, genellikle üçüncü ve dördüncü on yılları arasında, yeteneklerine yenisik düşerler. Bir elementalın güçleri etkisiz hale gelir ve zihinleri karışır. Dünü bugünden ve yarından, gerçeği kurgudan ayırt edemezler. Genellikle anlaşılmaz olan bilmecelerle konuşurlar."

Annika'nın söylediği bir şeyi hatırladım. "Hastalanıyorlar."

"Evet. Bazıları buna hastalık diyor. Diğerleri delilik. Çoğunun uzun süre hayatta kalamadığı göz önüne alındığında, elementaller kadar nadir bulunan kâhinler haline gelirler. Kraliçe Neilina, değişimden geçtikten sonra elementallerini Mordain'e geri gönderir. Artık onlara değer vermez. Ancak sadık kâtipler, karmaşık düşüncelerine rağmen kâhinlerin paha biçilmez olduğuna inanırlar. Boyutları ve zamanı görebilir ancak neyin, nerede ve ne zaman olduğunu yorumlamakta zorlanırlar. Bu da onların kafa karışıklığının çoğuna neden olur. Artık ölümlü ayaklarının nereye bastığını kavrayamayabilirler." Yüzüne hüznü bir gülümseme dokundu. "İanca değişimini onlar buraya seyahat ederken geçirdi."

"İanca bir kâhin." Bexley'nin söylediği yaşlı kadın elemental ile seyahat ediyordu.

"Evet. Bu yüzden hâlâ bir elemental halkası takıyor."

"Ama bu kadar çabuk mu oldu? Bu deliliği kastediyorum." Kaçmalarının üzerinden beş altı haftadan fazla geçmiş olamazdı. "Akşamları akli başında uyuyup sabahına kaybolmuş bir şekilde uyanan elementalleri duydum. Ancak çoğu zaman, zihinlerinde bir şeylerin çekildiğini hissettiklerinden şikâyet ederler, bu da değişimin yaklaştığının bir işaretidir."

Tüm bu yeni bilgileri sindirirken ağzım açık kaldı. "Bir kâhin olacağımı mı söylüyorsun?"

"Bir ölümlü olarak, evet. Ama Prenses Romeria'nın ölümsüz bedenine bağlı olarak, çoğu kişinin korkunç bir hastalık olarak gördüğü hastalığa karşı güvendesin. Kâhinlerin zihnindeki geçiş onları hızla yaşlandırır ve ilahi görüş dediğimiz şeyi geliştirmelerine rağmen genellikle ölümlü görüşlerini kaybederler. Kaderi akıl gözlerinde görür ve kâtipler için onları en ince ayrıntısına kadar anlatabilirler." Mavi gözleri yüksek

heykellere takıldı. "Kısa ve öz görülerini, maddesel formları oluşturmakta kullanırız."

Yaldızlı geyik buradaydı.

Babamın tuhaf sözleri zihnimde parladı ve aniden daha önemli gelmeye başladı. "Bu kâhinler dışında kaderi gören oldu mu?"

"Onları çağıran elementaller. Yalnızca seçilmiş sayılanlara onlara bakma armağanı verilir."

Acıtan bir farkındalık, içime ağırlık yapmaya başlıyordu. Saçmalıklar... sanrılar... "Erkekler elemental olabilir." Bu bir soru değildi.

"Evet. Ailill öyleydi." Duraksadı. "Anahtar büyücüler, erkek elementallerin çocuklarıdır. Baban da onlardan biridir yani."

Ağzım açık kaldı.

"Onu tanıyor musun? Babanı?" diye sordu.

"Evet."

"Ve o da ne olduğunu bilmiyor muydu?" Yüzünü gerçek bir merak kapladı.

Başımı olumsuz anlamda salladım. En azından bildiğini sanmıyordum. Hiçbir şey söylememişti. Ama Wendeline'in az önce bana söylediği her şey uyuyordu. Elementaller hızla yaşlanır ve görme yetilerini kaybederlerdi. Babamın gözleri zayıftı ve kırk dokuz yaşından çok daha yaşlı görünüyordu. Zor bir hayatı olduğunu varsaymıştım ama belki de bununla hiçbir ilgisi yoktu. Belki de sebep, asla hayal edemeyeceğim bir şeydi.

Hasta değil. Zihni dağılmış sadece.

Sofie'nin kastettiği buydu.

"Travmatik bir olaydan etkilenebilir mi? Bu değişikliğe neden olabilir mi?" Otoparkta bir cinayete tanık olmak gibi.

"Daha önce böyle bir durum oldu mu bilmiyorum. Mordain'deki kâtipler bilir." Düşünüyor gibi görünüyordu.

“Sanırım yeterince büyük bir şok, özellikle zamanları yaklaşıyorsa bunu hızlandırıyor olabilir.”

Nefesimi düzenledim.

“Uzun yıllar önce Mordain, erkek elementalleri büyücü çocuklar üretmek için kullanmasıyla tanınırdı. En ünlüsü olan Büyücü Yason, değişmeden önce üç yüz yetenekli çocuk babasıydı.”

“Bu bir sürü... bebek demek.” Wendeline’in iyiliği için kullanmayı tercih ettiğim çok daha kaba kelimeyi sansürlemiştim.

“Mordain’in başkenti Nyos’ta gururlu bir boğa gibi duran bir heykeli var.” Acı acı gülümsedi. “Kral Ailill’in çılgınlığından sonra Ybaris artık erkek elementallerin yaşamasına izin vermiyor. Ybaris’in iradesine kolayca boyun eğmeyeceklerinden ve kaderi bu kadar pervasızca kışkırtan başka bir Ailill’in olması riskini alamayacaklarından korkuyorlar. Ama aynı zamanda, anahtar büyücüleri yaratanlar da onlar. Ybaris, Ailill’in Farren’ı nasıl kullandığını öğrendiğinde; anahtar büyücünün yaşamasına izin verme riskinin fazla olduğuna karar verdiler. Olur da biri Islor’un eline düşerse bu, faydasından daha büyük zarar getirirdi.”

“Yani Ybaris ve Mordain’in kendilerini bir anahtar büyücüden korumak için iki bin yıldır bebekleri katlettiğini söylüyorsun ve ben yine de buradayım.”

“Malachi, Ybaris’in onu bu dünyadan uzaklaştırma girişimini savuşturmanın bir yolunu buldu, evet. O Nymphaeum’un kapısını yeniden açmaya çalışıyor. Bunu yapmamalısın.”

“Tabii ki hayır. Bana Farren hakkında anlattıklarından sonra olmaz. Ama o yapamıyorsa neden benim yapabileceğimi düşünüyor?”

Etrafına baştan savma bir bakış attı. “Tam olarak emin değiliz ama Farren’in sunağı alıp Nymphaeum’un gücünün onun

içinden geçmesine izin vermek yerine gücünü kullanarak kapıyı açmaya çalışması olduğunu düşünüyoruz.”

Taşı almak. “Evet, o mesele.”

“Aoife seni ölümsüz Islor’luları yok etmen için yarattı. Sen onun silahıydın. Ve Malachi onun silahını alıp kendi imkânlarına göre biçimlendirdi. Malachi başarılı olursa Aoife’nin mutlu olacağını hayal edemiyorum.”

“Yani entrikacı iki tanrının piyonuyum.” Ben bir piyondum... yine. “Neden bana daha önce ne olduğum hakkında bir şey söylemedin?”

“Daha *kim* olduğuna emin değildim. Ben bunu anlayana kadar bunu senden saklamak akıllıca bir seçimdi.” Mika, çocuksu kıkırdamaları ve peşinde kararlı Dagny ile tekrar koşarak geçti. Wendeline çocuğa gülümsedi. “Ama sanırım şimdi iyi bir fikrim var. Ve *sen* olduğun şeyin tehlikesinin farkında gibisin. Verebileceğin zararın.”

“Evet, bu yüzden endişeleniyorum.”

“Malachi seni Hudem’de taşı almaya zorlayamaz. Kaderler iradeyi yoktan var edemezler.”

Bu küçük bir rahatlama sağladı. Ama durumum şu an daha da netleşmişti. “Asla eski hayatıma dönmeyeceğim, değil mi?” Yapabilseydim bile, ister miydim acaba? Wendeline’in az önce bana anlattıklarına göre, o beden gerçekliğe olan hâkimiyetini kaybetmeden önce en fazla on ila yirmi yıl daha geçirebilirdim. Sonunda babam gibi sokaklarda iblisler hakkında söylenip duracaktım.

Ama bu taşı aldıktan sonra bana ne olacağını sorduğumda Sofie’nin kaçamak tavırları bana bilmem gereken her şeyi söylüyordu. Geri dönüş yoktu.

Wendeline’in gülümsemesi nazikti. “Daha önce her kimsen, şimdi bu bedene bağlısın ve yapılanın geri alınamayacağından

şüpheleniyorum. Ama henüz anlamadığın bir şekilde güçlüsün. Ah, öğrendikten sonra yapabileceğin şeyler Romeria... Bu yüzden Gesine'nin sana yol göstermesine izin vermelisin. Ve elinden geldiğince lanca'nın. Gerçi korkarım sana yararlı olacağı zaman sınırlı. Ama eğitim almadan büyüüyü kullanamazsın."

"Senden eğitim alamaz mıyım?"

"Burada kendi görevlerim olacak. Ve Gesine zorlu bir mütefrik olacak. Mordain'den ayrılmadan önce kâtiplerle çalıştı. Kehanetler hakkında tanıdığım herkesten daha çok şey biliyor."

O an aklıma geldi. G. "Margrethe'e mektup. Gesine'dendi. Margrethe'in Malachi'ı benim için çağırdığını biliyordun."

"Vücudundan oku çeken ve seni gözden kaçırmasına yardım eden benim." Omzunun üzerinden baktı. "Şimdi gitmek zorundasın. Çok oyalandık. Kralın konuşmamızla ilgili birçok sorusu olacak."

Ve Wendeline pek çok yalan söylemişti.

"Ona ne diyeceğim?"

"Şehirdeki kâhin hakkında öğrendiklerini ona anlat. Henüz bulamasa bile sana güvenmek için her türlü nedeni arıyor. Sana karşı hissettiği bu çekime direniyor ama bu savaşı kaybedecek. Bunun yakında gerçekleşeceğine inanıyorum."

Kalp atışlarım göğsümü sıkıştırdı. Bu ne anlama geliyordu?

"Ama konuşmamızdan bahsetmemenin bir yolu varsa, şimdilik en iyisi bu olur. Hepimizin iyiliği için."

"Beni okuyabiliyor, Wendeline. Ne zaman yalan söylediğimi biliyor."

"Akıllısın. Bir yolunu bulacaksın." Gülümsedi. "Kötü bir şey gibi görünebileceğini biliyorum ancak bu yeteneğin olumlu tarafları da var. Gerçek seni görmeye ve sana güvenmeye başlayacak. Birbirinize güvenmenin bir yolunu bulmalısınız."

Olaclaklardan bu şekilde kurtulacaksınız. Ona şimdilik sadece bilmesi gerekenleri söyle. Eninde sonunda onu kandırdığımı öğrenecek. Buna göre sonuçlarını kabul edeceğim.” Elini benimkine koymak için uzandı. “Ama lütfen şunu bil, Romeria. Yaptığım her şey, kralın istediği Islor’un geleceği içindi.” Elimı sıkı. “Git şimdi. Gitmelisin. Ve kimseye ne olduğunu söyleme.”

Wendeline’ı sırada otururken, gözleri dua ediyormuş gibi kapalı bıraktım.

Araba yanaştığında Corrin avluda volta atıyordu. Ayakkabılarım parke taşına değdiği anda benimle buluşmak için koştu. “Nerelerdeydiniz? İki saat önce dönmenizi bekliyordum!”

İbadethaneden ayrıldığımdan beri beni saran çelişkili girdabı -rahatlama, panik, korku- bastırdım ve yumuşak bir ses tonu takındım. “Gerçekten benim için endişelendin mi?”

“Pek sayılmaz,” diye alay etti. “Majesteleri.”

Corrin’i takdir etmeye başlıyordum. Herkesin yalan söylediği veya gerçeklerden kaçtığı bir yerde, onu okumak kolaydı. “Beklenenden uzun sürdü. Odier’in dikkate alması gereken birçok seçenek vardı ve birkaç gecikme yaşandı.”

“Evet, pekâlâ, eminim kral da...” Mika zıplayıp yere düşerken hizmetçimin sözleri havada kaldı. Çocuk ayağa fırlamadan önce kıvrılıp yuvarlandı. “Neden küçük bir çocuk...” Onu kulağından tuttu ve işareti kontrol etmek için sabit durmasını sağladı. “Bu evi bilmiyorum. Ama neden birinin çocuğuna sahipsiniz? Siz ne yaptınız?”

“Bize yeni bir fırıncı buldum.”

“Zaten bir tane var!”

“Ve şimdi ikincimiz de var. Corrin, bu Gracen,” diye tanıttım. İki muhafızın yardımıyla arabanın merdivenlerinden inerken hamile göbeği nedense daha şişmiş görünüyordu. Dagny, kucağındaki diğer çocukla onun peşinden indi. “Ve kızı Lilou. Mika ile zaten tanıştın. Burada bizimle yaşayacaklar.”

Corrin sanki arabayı ateşe vermeyi önermişim gibi bana baktı.

“Farywich Lordu Danthrin’le birlikteydiler...”

Elisaf, “Freywich,” diye düzeltti sessizce.

“Neresiyse işte. Her neyse, Elisaf’tan lordun hayalarını kesip boğazına tıkmasını istememi engelleyen bir anlaşmaya vardık. Herkes kazandı.”

Yanımda birkaç muhafız yer değiştirdi.

Daha uzlaşmacı bir ses tonuna geçtim. “Lütfen yerleşmelerine yardım edin. Gracen birkaç gün tatil yapabilir ve hepsi iyi bir yemek yiyebilir.”

“Rahibe elimi düzeltti!” Mika, Corrin’in önünde elini salladı.

Corrin’in yüzündeki şoku silmeyi başarması bir an sürdü. Buruşuk deriye bakıp kaşlarını çattı. “Bu düzelmiş hali mi?”

“Evet, leydim. Daha önce bu iki parmağı zar zor hareket ettirebiliyordum.” Onları kanıt olarak salladı.

Corrin homurdandı ama ilk yaygarası azalmıştı. “Ben bununla uğraşırken siz odanıza gitseniz iyi olur. Birazdan yemeğinizi getireceğim. *Majesteleri*.”

Odamda saklanmayı ne kadar istesem de Zander, Bexley’den öğrendiklerimi ona söylememi bekleyecek ve gecikirsem şüphelenecekti. “Belki biraz bekleriz.” Elisaf’a döndüm. “Beni krala götürülebilir misin? Onunla konuşmam gerek.”

Muhafızım eğildi. “Peki, Majesteleri.”

Mika’ya göz kırparak Elisaf’ı takip ettim. Endişeden içim çalkalanıyordu.

Müسابaka avlusu, yukarıdan kuş bakışı gördüğümünden çok daha büyüktü. Şu anda lejyon askerleri, kraliyet muhafızları ve soylulardan oluşan seyircilerle doluydu. Hepsi meydandaki iki adama tezahürat yapıyor ve bağırıyordu.

“Yaşlandıkça daha yavaş oldun,” diye alay eden Atticus, kör edici güneş ışığı altında parıldayan ağabeyine meydan okurken kılıcını havada kolaylıkla döndürdü. Kralın ordusunun komutanı olan prensin çok yetenekli olduğunu herkes görebilirdi.

“Senin de konuşmaların daha sıkıcı olmaya başladı,” diye karşılık verdi Zander, ilk günlerde benimle kullandığı o sinir bozucu sakinlik tonuyla.

İkisi de zırh giymiyordu ve her ikisi de ter içindeydi. Kaslı bedenlerine yapışmış tuniklerinin üzerinde çentik ve kesiklerden kanın sızdığı birkaç koyu kırmızı nokta görünüyordu. Bir süredir sahada dövüşseler de seslerinde hiçbir yorgunluk belirtisi yoktu.

Atticus sallanarak atıldı. Zander kılıcını onunkine çarparak savuşturdu. Havada yankılan metalin çınlamasını dişlerimde hissettim.

Kral ve prensin birbiri ardına hamle yapması, birbirlerini ölçmek için ara sıra yavaşlamaları, insanların nefesinin kesildiği ve bazen benim de kalbimin teklemesine neden olan yakın temaslardan sıyrılırken botlarının kumlu zeminde kayması, tüm kalabalığın hevesli bir beklentiyle izlediği bir ziyafetti.

Üstlerinde zırhları olmalıydı. Doğalarından ve Wendeline’in iyileştirici gücünden faydalansalar bile, giymemeleri aptalca ve kibirliydi. Ayrıca bu karşılaşmada açıkça tehlikeli hissettiren bir şey vardı. Belki de sadece ete saplamak için kullanılan silahları

salladıklarındandı. Ama yukarıdan pek çok düello izlemiştim ve hiçbirisi bu gösterinin etrafında dönen öfkeyle dolu değildi. Atticus ilerlemeye devam etti ve Zander geri adım atmayı reddetti. Sanki bugün ikisi de karşısındakine zarar vermekten memnun olacakmış gibiydi.

Annika yanıma geldi. “Dışarıda sokaklarda heyecan verici bir şey var mı?”

Etrafımızda dikilmiş kulaklar hissettim. Herkes dinliyordu. “Pek sayılmaz,” diye yalan söyledim sahte bir can sıkıntısıyla.

Zander’ın kılıç darbesi Atticus’un omzunu yakalayarak keskin bir nefes almama neden oldu. Parlak kırmızı bir iz, beyaz kıyafetini lekeledi. Derin bir kesik olmasından endişe duydum. Atticus bir tıslamadan başka bir şey yapmadan ağabeyine öyle bir saldırdı ki Zander’ın birkaç dakika içinde ölebileceği fikrinden korkarak nefesimi tuttum. Ancak Zander, Boaz’ın sabah rutini sırasında kullandığı aynı zarafet ve dengeyle, kılıç darbesi yağmurunu ustalıkla engelledi.

Onlara doğru başımı salladım. “Onların nesi var?”

Annika omuz silkti. “Kardeş anlaşmazlıklarını böyle çözerler.”

“Güçlü bir anlaşmazlık olmalı.”

Zander ve Atticus’un vahşi dansı sürüp gitti. Sonunda göğüsleri yorgunluktan inip kalkmaya, Atticus’un vuruşları aynı vahşilikte olsa da biraz daha geniş olmaya ve yakışıklı yüzü hüsrarla kırışmaya başladı.

Zander’ın kusursuz ayak hareketleri ve açılı savuşturmaları sonunda ona avantaj kazandırdı. Bu an göz açıp kapayıncaya kadar gerçekleşti, izleyen bir kişi süregelen savaşa odaklanırmışsa kolayca kaçırabilirdi. Atticus’un dengesini bozan ölçülü bir son dakika yan adımıyla Zander, Atticus’un kurtulamayacağı hızlı bir tekme attı. Atticus hızla yere karnının üzerine düştü,

Zander'ın kılıcının ucu omurgasının dibine dayanacak şekilde savaşı bitirdi.

Kalabalık sessizleştii.

"Bana *ordumu* nereye emredeceğimi söyleme cüretini gösterme," diye azarladı Zander. Kılıcını orada üç uzun nefes boyunca tutarken çenesi gergin bir şekilde dikildi. Kılıcını indirdikten sonra döndü ve zaferi açık bir şekilde düellolarının sonunu işaret ederken uzaklaştı.

Atticus sırtüstü yuvarlansa da olduğu yerde kaldı. Göğsü inip kalkıyordu.

Zander'ın dikkati bana yöneldiği anda kalbim heyecanla çarptı. Kehanet fikrini kafamda nasıl toparlayacağımı bilmiyordum ama bir zamanlar sihre, canavarlara ve tanrılara da inanmazdım. Kâhinler haklı mıydı? Birbirimizi bulmak Zander'la benim kaderimizde mi vardı?

Seyircimize yönelttiğini bildiğim küçük bir gülümsemeye yaklaştı. Gülümsemesi gözlerine ulaşmıyordu çünkü. O gözlerden onu bu kadar rahatsız eden şeyin ağırlığı okunuyordu.

"Sabahın nasıl geçti?" diye sordu Zander kesik kesik nefes alarak, bakışları yüzümde gezinirken. Gömleğinin yakası açılmış ve sırsıklam olmuştu. Ama onun gibi kokuyordu, sadece daha yoğun.

"İlginçti."

Seyirciler uzaklaşırken ve askerler silahlarını toplayıp sahaya girerken bile meraklı bakışlar her açıdan bize dokunuyordu. Neredeyse göğüs göğüse gelene kadar daha da yaklaştım ve gözleriyle buluşmak için başımı eğmek zorunda kaldım. Kirlî gömleğini çekiştirmek için uzandım. Küçük ve nispeten zararsız bir yakın sevgi hareketiydi ama yine de bana cesaret verdi. "Freywich'i hiç duydun mu?"

O da hiç duraklamadan gösteriye uyum sağladı. Eli sırtımda kaydı, verdiği ısı kumaştan tenime işliyordu. “Freywich.” Kaşlarını çattı. “Eldred Ormanı yakınlarında küçük bir kasaba sanırım.” Duraksadı. “Neden?”

“Sadece merak.” Belki de bugünün yaramazlıklarını hiç duymazdı. Öne uzanıp tuniğindeki gevşek bir iple oynadım. Düşüncelerimi sığ ve nabzımı suçluluk duygusundan uzak tutmak için bir dikkat dağıtma taktiği idi.

Ama bana diktiği bakış bana bunun işe yaramadığını söylüyordu.

“Konuşabilir miyiz? Özel.”

Zander’ın gözleri ağzıma kaydı. O da mı dün geceyi düşünüyordu? “Önemli mi?”

“Olabilir.” Ianca’nın bir kâhin olması ve onun Cirilea’da olması umurunda mıydı? Wendeline’ın bilmediği konusunda yalan söylemiş olmasını umursardı, o kesin.

Boaz yanımda belirip dururken çizmelerinin topuklarını birbirine vurdu. “Majesteleri, Abarrane ve diğerleri Yuvarlak Salon’da sizi bekliyor.” Bana çarpan gözleri kısıldı. Hâlâ benden hoşlanmıyor ve kesinlikle bana güvenmiyordu.

“Üstümü değiştirmem ve Romeria ile konuşmam gerekiyor.”

“Ama Majesteleri...”

“Bekleyebilirler.” Kılıcını Boaz’a uzattı ve sonra elini sırtıma koyarak beni kaleye götürdü.

“Burası kralın odası.” O gece terastan onu sadece kısa bir süreliğine görmüştüm ve dikkatim mobilyalarda değildi. Gözlerim Barok tarzı siyah dekora kaydı. Duvarlardan halıya ve ağır perdeler kadar her şey aynı tarzdaydı. Odama çok benzer şekilde, pervaz ve süslemeler yaldızlıydı.

Zander'ın beni daireme geri götürdüğünü varsaymışım ama benim kapımı geçerek bir sonrakine ilerlemiştik. Beni oturma odasından geçirip doğrudan yatak odasına götürdüğünde, zihnimde onun yanında düşünmemem gereken çeşitli senaryolar ve düşünceler dönmeye başladı.

Odada en farkında olduğum eşya, duvarın ortasındaki devasa çift kişilik yataktı.

Zander başka bir odada gözden kayboldu ve bir dakika sonra kulaklarıma akan banyo suyunun sesi geldi.

“Senin için bunu yapacak bir Corrin yok mu?”

“Eşyalarımın yıkanıp düzenlenmesi ve kapıdaki fenerin her zaman yanmasını sağlamak için hizmetkârlarım var,” diye seslendi. “Ama diğer işleri kendi başıma yapmayı tercih ederim.”

“Ben de.”

“Fark ettim.”

Birdenbire yatağının yumuşaklığını test etmek için uzandım. Benimki gibi kuştüyündendi kesinlikle. “Ama Corrin bana banyomu nasıl açacağımı göstermeyi reddediyor ve ben de bunu çözemedim. Can sıkıcı.”

“Çünkü kelepçelerini çıkarırsan hâlâ onu bir silah olarak kullanabileceğini düşünüyor.”

Bu kelepçeler olmadan ne yapabilirdim? İçimde bir yerlerde saklanan dört elemente ve iki farklı sihir türüne -büyücü ve elf- olan yakınlıklarım hakkında ne yapacağımı bilseydim?

“Cidden mi?”

“Henüz fark etmediysen, kolay güvenen biri değildir.”

“Yine de onunla ilişkimde bir gelişme kaydediyormuşum gibi hissediyorum.” Tıpkı Zander'la olduğu gibi.

Soyunma odasının kapısı açık duruyordu. İçeri girdim ve bir şamdan altında aydınlatılan sayısız cekete ve diğer üniformala-

ra hayret ettim. İçerisi onun gibi kokuyordu. Hoşuma giden, odunsu bir koku. Arka duvarda zırhı duruyordu. Daha yakından incelemek için önünde durdum. Onunla tanıştığım gece, beni neredeyse öldüreceği sırada giydiği şey buydu. Parmağımı göğüs zırhındaki derin bir oyğun üzerinde gezdirdim. Daha önce fark etmemiştim.

“Bir savaş baltası, Büyük Uçurum’daki bir savaş sırasında, halkın en son işgale kalkıştığında.” Zander aniden arkamda belirmişti.

Gerilsem de kendimi rahatlamaya zorladım. “İnsan böyle bir şeyin onarılmasını ister.”

“Yaptırmalıyım. Savunmamı zayıflatıyor. Ama aynı zamanda bana yenilmez olmadığımı da hatırlatıyor.”

Bir yığın gömleği karıştırıp içinden beyaz bir gömlek çıkarırken onu merakla izledim. Altın-kahverengi saçları terden ıslanmış ve ensesinde kıvrır kıvrır olmuştu. Antrenmanını yeni bitirmiş ve ofise gitmek için giyinmiş herhangi bir adam gibi duruyordu.

İnsan olmaması ve durumumuzla ilgili hiçbir şeyin sıradan olmaması dışında.

“Pazarda geçirdiğin zamandan keyif aldın mı?” diye sordu, gardiobun pantolon kısmına geçerek. Ona açıkça bakmamdan hiç etkilenmiş gibi görünmüyordu.

“Evet, iyi vakit geçirdim.” Dikkatimi tekrar ceketlerine çevirdim. “Atticus’la sorun neydi?”

“Ne demek istiyorsun?” diye sordu anlamamış gibi yaparak. “Siz ikiniz bir konuda birbirinize kırgınsınız.”

“Kimin ordusu olduğu konusunda fikir ayrılığı var, kralın mı yoksa Atticus’un mu?” Çıkardığı pantolonun yıpranmış dikişine kaşlarını çatı. “Panayır için gelen yabancı seli göz önüne alındığında, bu hafta şehirde saldırı planlarına dair daha fazla fısıltı

var. Kanıtlanmış bir şey yok ama görmezden gelemeyeceğimiz kadar çok haber var. Atticus daha fazla askerin surlarımızın dışında kamp kurması emrini verdi.”

“Bu söylentilerin doğru olması ihtimaline karşı daha fazla asker iyi değil mi?”

Derin bir iç çekti. “Sanırım.”

“Yani sorun askerler değil, Atticus’un sana sormadan yapması. Ordunun manevra yapması onun elindeymiş gibi konuşmana rağmen, bunun için onu herkesin önünde küçük düşürdün. Daha dün gece duydum. Şişmiş egosuyla ilgili bir şey söylüyordun.”

“Fikirlerinde her zaman bu kadar açık sözlü müsün?”

“Dürüst mü demek istiyorsun? Bunun buradaki insanlara yabancı bir kavram olduğunu biliyorum.” Parmaklarımı siyah-altın işlemeli ceketin üzerinde gezdirdim. El dikişi detayı şimdiye kadar gördüğüm hiçbir şeye benzemiyordu. İplik sanki gerçek altınla işlenmiş gibi parlıyordu ve belki de öyleydi. “Bu güzelmiş. Hiç giydin mi?”

Seçtiği kıyafeti kapının yanındaki bir kancaya astı. “Evet. Ailemin cenazesinde ve taç giyme törenimde. Düğünümüz için yapıldı. Ve kardeşim söz konusu olduğunda, onu savunmanın özel bir nedeni var mı?” Çenesi gergindi.

“Genel görgü kuralları haricinde mi?”

Kirli gömleğini kafasından çekip köşedeki sepete fırlattı ve kıvrımlı, sert kaslarını meydana çıkardı. “Biliyor musun, hizmetçilerinden birini sorguya çektiğimde, onun vadiden çıkışı sırasında birbirinizi çok iyi tanıdığınızı öğrenmiştim. Gece geç saatlerde birçok dama oyunu oynanmış. Bazıları o kadar uzun sürmüş ki şafaktan hemen önce kardeşim senin çadırından gizlice çıkarken görülmüş ve çarşafalarında belli belirsiz kan izleri

bulunmuş. Dama oyunlarımdan hiçbirinin böyle bittiğini hatırlamıyorum.”

Ne ima ettiğini idrak etmek için gözlerimi vücudundan ayırdım.

“*Yattıklarımı* mı söylüyorsun? *Benim...*” Bedenimi işaret ettim çünkü içinde yaşadığım bu beden ağza alınmayacak pek çok şey yapmıştı. “... *kardeşinle* yattığımı mı?” Yüzümden kanın çekildiğini hissettim. “Sanırım midem bulandı.”

“Bu tepkinin egosunu şişireceğinden şüpheliyim.” Zander’ın omuzları çöktü. “Özür dilerim. Öfke yüzünden bunları söyledim. Bu şekilde öğrenmemeliydin. Ya da hiç.”

“Hayır, *öğrenmeliydim*. Muhtemelen daha da erken.” Ona ters ters baktım. “Birlikte olsaydık, muhtemelen senin ölmeni isteyecek kişi oydu.” Aklıma bir fikir geldi. “Sen ölürsen burayı kim yönetecek?”

“Atticus,” diye itiraf etti. “Onun hizmetkârına da kendisine ulaşması amacıyla sivilaştırılmış merth verilmemiş olsaydı bu teoriye inanabilirdim. Ve adamlarından biri onu ölümcül bir okla vurdu. Ama hayır, Atticus’un bana karşı komplo kurduğuna inanmıyorum, hele bu tüm ailesini katletmek anlamına geliyorsa. Kral olmak isteyebilir ama kana bulanmış bir taç takmak istemez. Islor’a karşı şerefi ve sevgisi izin vermez.” Dikkati lavanta rengi elbisemin üzerinde gezindi. “Sadece bana ait olan bir şeyi almaya karşı koyamadı.”

Görünüşe göre kastettiği Prenses Romeria’nın bekâretiydi.

Şeref bunun neresindeydi ki? “Senin bildiğini biliyor mu?”

“Sanmıyorum ve böyle kalmasını istiyorum.”

“Elbette,” diye mırıldandım.

Banyo odasında gözden kayboldu ve beni, çılgılığımın kaçmaması için ellerimi ağzıma bastırmış halde bıraktı. *Burası ve onun*

lanet olası yalanlar ve sırlar ağı! Ve bugünden sonra hızla onun hain örgüsüne çekiliyordum.

Akan su kesildi. Kemerlerin şingirtısı, fırlatılan botların tanguirtısı, pantolonun çıkarılmasının hışırtısı, bir an sonra da suya kayan bir gövdenin sesini duydum.

Beni saran şok girdabına rağmen, bu seslerin yarattığı zihinsel imgeyle karnımın alt kısmında baş döndürücü bir gerginlik uyandı.

“Fazla zamanım yok. Abarrane muhtemelen bana küfrediyordur. Bana özel olarak ne söylemen gerekiyordu, Romeria?”

Banyo kapısını ardına kadar açık bırakmıştı. Bu dün gecedен sonra bir davet miydi? Yoksa beni mi test ediyordu?

En azından mesafemi korumak için bir nedenim vardı, bu da artık ne olduğumu bildiğim için omuzlarıma sıkıca yerleşmiş suçluluk ve paniği okumayı zorlaştırıyordu. “Bexley beni pazarda buldu. Kaders bazı detayları atlamış.”

Uzun bir duraklama oldu. “Bir duvarın arkasından konuşmasak olmaz mı? Lütfen buraya gel.”

Stratejim buraya kadardı.

Birkaç derin, sakinleştirici nefes alarak köşeyi döndüm ve Zander’ın penceresiz banyo odasına adım attım. Benimkinin neredeyse aynısıydı. Onun siyah taş küveti yerine benimki bakırdı, o kadar. Bir düzine titreyen mumla aydınlanıyordu. Şüphesiz onun tek bir düşüncesiyle.

Zander başını küvetin ucuna yaslamış, tavana bakıyordu. Âdemelması çıkıntılı, güçlü gövdesinin büyük kısmı gözler önündeydi. Vücudunun geri kalanıysa su yüzeyinin altına gizlenmiş, bir an için bile yakalanamayacak kadar karanlıktı.

Ağzım kurudu. O, şimdiye kadar gördüğüm en arzu edilesi yaratık olabilirdi. Ve bu durumda, bu bir avantaj ve muhtemelen benim kurtarıcı lütfumdu.

Küverin yanındaki koltuğa oturduğumda buhar tenimi kapladı. Ona hayranlıkla bakmak için kendime izin verdim. Sakinleştirici nefesler almadım veya düşüncelerimi başka bir yere zorlamadım. Kanım damarlarımda zonklayana ve vücudum bunun tekrar olacağı beklentisiyle uğuldayana kadar dün gece ara sokakta onun bana yaşattığı hissi düşünüp seyrettim.

Belki bu, onun sınavlarından biriydi ama eğer öyleyse bile kendi şartlarımla kazanacaktım.

Başını bana bakmak için yana çevirdi.

“Banyo yaparken normalde seyircin olur mu?” diye sordum.

“Yıkanma odamda bir kadın varsa, yanımdaki sandalyede oturmaz.” Sırıttı. “Kaders dün gece neyi söylemeyi unutmuş?”

“Gemisinde ayrıca bir kâhin olduğunu.”

Zander’ın yüzündeki keyif kayboldu. “Bir kâhin. Burada, Cirilea’da mı?”

“Evet. Elemental ile seyahat ediyormuş. Bir arabaya binip gözden kaybolmuşlar.”

Bakışlarından bir sürü düşünce geçti.

“Onlardan biriyle konuşmanın nasıl bir şey olduğunu hep merak etmişimdir.”

“Kafa karıştırıcı, bazen rahatsız edici.” Aceleyle ekledim. “Wendeline öyle söyledi. Dönüşte tapınağa uğradık.” Ama aynı zamanda ilk elden biliyordum. Sindirmek için zamana ihtiyacım olan başka bir çarpıcı gerçek.

“Wendeline’a Bexley’nin sana anlattıklarını anlattın mı?”

“Onun bilmesini istersen sen anlatırsın diye düşündüm.”

Yalanımı gizlemek için Zander’ın göğsünü dikkatle inceledim. Başını onaylayarak salladı. İfadesi düşünceliydi. “Bizim göremediğimiz şeyleri onların görebildiğini duydum.”

Yaldızlı geyiği bul.

Babam ne görmüştü? Belli ki benimle ilgili bir şey. Yıldızlı geyiğin beni aradığını söylemişti. Ancak Wendeline, vizyonlarının gerçekte kök salmadığını da söyledi.

“Bexley başka ne dedi?”

“Önemli bir şey değil.”

O delici ela gözler tekrar bana döndü ve kâhinin haberlerinin bile artık dikkatini dağıtmadığını biliyordum. Yalanlarımla içimde dolaşan gerilimi hissetmiş olmalıydı. Ama hangi sır beni daha çok endişelendiriyordu? Bexley’yi Ianca’yı bulması için görevlendirmem mi? Bir kapıyı açmak ve muhtemelen yeni bir canavar ordusunu serbest bırakacak boyutsal bir kıvrımı yırtmak için gönderilmiş bir anahtar büyücü olmam mı? Yoksa Wendeline’in geleceğimizi birlikte gören bazı kehanetler yüzünden Mordain ile entrika çevirmesi mi?

İkimizi de çok fazla düşünmekten uzaklaştırmak için aklıma gelen tek şeyi yaptım. Sandalyemi daha yakına çektim, beze uzandım ve suya batırıp boynunun üzerine götürdüm.

Keskin bir nefes döküldü dudaklarından.

“Bana kimseye güvenmememi söyledi.” Yumuşak kumaşı köprücük kemikleri ve omuzlarının üzerine kaydırdım, sadece parmaklarımın altındaki vücuduna odaklanarak düşüncelerimi yüzeysel tuttum. Bunu yapmak zor değildi. Aslında yanındayken Zander dışında hiçbir şeye odaklanmamak inanılmaz derecede kolaydı.

“Bu cümlelerin ondan gelmesi tuhaf.”

“Ben de öyle söyledim. Ama öğrendikçe, *senin* neden kimseye güvenmediğini daha iyi anlıyorum.” Göğsü pürüzsüz, lekersiz teniyle kusursuz bir heykelinkine benziyordu. Ben tüm ter, kir ve kurumuş kan kalıntılarını silerken ılık su teninde yüzüyordu.

Bir an sonra, "Herkes bana güvenmemem için bir sebep verdi," diye itiraf etti.

"Ya Elisaf?"

"O hariç. Ona güvenirim."

"Tamamen mi?" Dün Wendeline ile ilgili sorusunu yineledim.

"Evet."

"Nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?"

Parmak ucum onun çıplak derisini göğüs kafesine değdirdi ve tekrar derin bir nefes aldı. "Çünkü onu olduğu kişi yapan benim."

Elim durdu. "Bana bir ara sokakta bir ölümsüz tarafından saldırıya uğradığını söyledi."

"Öyleydi. O gece Keçi Tepesi'ndeydi ve damarına birinin girmesine izin vermişti. Tehlikeli hale gelmeden önce ancak bir miktar alabiliriz. Ama sonra ona yanaşan erkek daha fazlasını aldı, hem de çok fazla. Onlarla karşılaştığımda Elisaf ölmek üzereydi. Hayatta kalamayacağını biliyordum. Ben de zehrimi onun üzerinde kullandım."

"Ama onu döndürdüğü için saldırganı suçladın. Bunun için idam edildi." Ölümlüleri döndürmenin nedeni ne olursa olsun ölümle cezalandırılacağını bana Zander söylemişti.

"Evet." Suçluluk itirafına tepkimi bekler gibi bir an yüzümü inceledi.

Çıkık köprücük kemiklerinin üzerinden ikinci kez geçtim. "Eminim iyi bir sebebin vardır."

Sırıttı. "Ölmek istememek dışında mı?"

"Sen prenstin ve Elisaf saldırıya uğradı. İkiniz de ölmezsiniz."

"Belki. Ama babam beni ibret gösterme gereği duyardı. Haliyle, onun Elisaf'ı infaz etmesini engellemek için savaşmak

zorunda kaldım.” Zander’ın gözleri, yüzüme yönelik yoğun incelemelerinden tekrar tavana kaydı. “İnsanlar, Islor’un gerçek anlamda can damarıdır. Hayatta kalmak için onlara ihtiyacımız var ve kan lanetinin hepsini bizden alacağı korkusu Ailill ve İsla günlerine kadar uzanıyor. Bir insanı herhangi bir nedenle döndürmek, krallık tarafından yasaklanmıştır. Elisaf ve ben yalan söyledik. Saldırgan da hak ettiği cezayı aldı.”

“Ve şimdi sen ve Elisaf bu sırla bağlısınız?”

“Onu benim yarattığım gerçeği bizi birbirimize bağlıyor. Ben onun yaratıcısıyım. Sadakatine engel olamaz. Bu, onun varlığına yerleşmiştir. Tuhaf bir yan etki.”

“Sen onun efendisisin.”

Homurdandı. “Bunu söylediğini duymasına asla izin verme.”

“Sonra ona acıdığını söyledi. Hayatta kalmasına yardım etmiş ve onu bir asker yapmışsın.”

“Birbirimizin hayatta kalmasına yardım ettik. Zehrin bir başka yan etkisi de onu damara salmanın verdiği coşkudur. Bu heyecan verici bir duygu ve bir kez teslim olduğunda buna devam etmemek çok zor.”

“Bağımlılık yaptığını söylüyorsun.”

“Evet. Bağımlılık yapar büyük ölçüde. Eylemin Islor’da yasaklanmasının bir başka nedeni. O dürtüyü sistemimden çıkarmak aylar sürdü. Elisaf ve ben, geçişine yardım etme bahanesiyle Lyndel’in kuzeyindeki dağlara gittik. Aslında ikimiz de dürtülerimizle savaşıyorduk.”

Ben bezi sıkarken ve suyun göğsünden aşağı akmasını izlerken yüzümü keşfettiğini hissettim. “Yani, ona tamamen güveniyorsun o zaman.”

“Tanıdığım herkesten daha fazla.” Duraksadı. “Ve artık en derin sırlarımdan birini biliyorsun.”

Gizli bir sorunun havada asılı kaldığını hissettim. *Sen de bana sırlarını söylemeyecek misin, Romeria?*

Wendeline'in sırrımı bilmesiyle hissettiğim rahatlama şaşırtıcıydı. Ama vereceğim haberin kral tarafından hoş karşılanacağını hiç sanmıyordum. Üstelik güvendiği birinin daha ona yalan söylediğine dair apaçık bir kanıt olacaktı.

"Bir kesğin var," diye fısıldadım, omzunun üstündeki ince kırmızı çizgiyi incelemek için bir an oyalanırken.

"Zaten iyileşiyor."

Elimi karnının üzerinde dolaştırmak için su hattının altına kaydurdum, avcumun üzerindeki kas dalgası büyüleyiciydi. Muhtemelen gerektiğinden çok daha fazlasını keşfediyordum. Daha da uzanmak için öne doğru eğildiğimde vücudu gerildi. "Kılıcını etrafta sallarken gerçekten zırh giymelisin."

Elimi tutup durdurdu, göğsü her nefeste inip kalkıyordu. "Bu oyunu daha önce oynadık, değil mi?"

"Bilmiyorum. Oynadık mı?" Bakışlarımı ona kilitledim. Arık ne olduğumu bildiğime göre, kanlı ayda Nymphaeum'a asla adım atamazdım. Bu da bu toprakları asla terk etmeyeceğim anlamına geliyordu. Bu, henüz hazmedemediğim bir gerçeklikti. Bana ne olacaktı? Wendeline, gitmem gereken önemli bir yol olduğunu düşünüyordu ve o yol bu adamla ilgiliydi.

Kendisinin bir büyü altında olduğuna inanan bu kralla.

Belki de öyleydi.

Ama o zaman ona karşı hissettiklerimi nasıl açıklayabilirdim? "Belki bu sefer oyun değildir," diye fısıldadım.

Sığ nefesi yanağımda gezindi. "Öğrenmeli miyiz?" Birkaç kalp atımı süresince duraksadı. Sonra elimi aşağı doğru, karnı boyunca daha ileriye yönlendirdi, esas hedefin hemen kıyısında

bıraktı. Bir sonraki hamleyi yapmamı beklerken bakışlarını benimkine sabitledi.

Avcumun altında gergin kasları beklentiyle gerilmişti. Ama gerçeği onun parlak gözlerinde gördüm. Benim kadar kafası karışmıştı ve çelişki içinde olsa da bunun olmasını en az benim kadar istiyordu.

Parmaklarımı onun sert aletine dolarken kanım hızla akıyordu. Teni avcumun üzerinde kadifemsi yumuşaklıktaydı. Bana karşı hissettiği diğer duygular ne olursa olsun -kızgın, kûskûn, hüsrana uğramış- bana çekildiğini gizleyemiyordu.

Yüzünde acı dolu bir ifadeyle başı küvete geri düştü. "Bunu yapacağını düşünmemiştim."

"Yapmamı istemiyor muydun?" Ona iyice dokunurken elimi aşağı kaydurdım, avcumun üzerindeki hissini ve ağırlığını ezberledim. "Durmalı mıyım?"

Boğazı sert bir yutkunmayla inip kalktı. "Şu anda senden istediğim şey bu küvete girmen."

"Seninle mi?"

Sırıttı. "Eğer cesaretin varsa."

Blöfünü gördüm ama beklediği şekilde değil. Ayakkabılarımı çıkarıp ılık suya girdim.

Hareket ederken Zander'ın gözleri fal taşı gibi açıldı. Bacakları bana yer açmak için benimkilerin arasından kaydılar. Kucağına oturduğumda kenarlardan mermer karoya su sıçradı, mor elbisem suyun altına batmadan önce bir saniye dalgalandı. Şaşkınlık hızla kaybolurken dudaklarımız birbiriyle buluştu.

Dudak, dil ve diş karmaşası çılgınca ilerlerken, ellerimiz sanki birbirimizin her bir santimine aynı anda dokunmaya çalışıyormuş gibi dolaşıyordu. Kendime engel olamadım. Dilimin ucu dişlerinin üzerinde kaydı.

Derin bir kıkırdamayla -ne aradığımı biliyordu- yumruğunu sallayarak pelerinimi çekip bir kenara fırlattı. “Bunlar can sıkıcı,” diye fısıldarken yüzünü boynuma gömdü. Bir yandan da elleriyle elbisemin üst kısmını çekiştirip kolları indirdi, elbisenin üst kısmını belime kadar çekti.

Beni vücuduna yasladı, becerikli elleri kalçalarımı sıkıca kavradı. Aramızda sıırıslıkla ipek yığınları birikse de onun orada, kalçama bastırdığını hâlâ hissedebiliyordum.

Gözlerimi kapatıp başımı arkaya yasladım ve dudakları göğüslerimin kıvrımlarında yavaşça, diliyle gezinirken, Zander’ın ellerinin dokunuşundan keyif aldım.

Sıkıntıyla dolu bir küfür salıvererek eteğimi tutup çekiştirdi. Karanlık, baş döndürücü banyo odasını bir yırtılma sesi doldurdu. Suyun altında elleri çıplak bacaklarımı, sonra da bacaklarımın arasını keşfetti. Okşarken, dürterken, gezinirken okşayışı, az önceki kızgınlığına tamamen zıt bir yumuşaklıktaydı. Yüzümde ortaya çıkan zevki izlerken gözleri alev aldı. “Bu, dün geceden duyduğun tatminsizliği gidermene yardımcı oluyor mu?” diye hafifçe alay etti.

Sığ nefesler arasında sözcükleri zorla bir araya getirdim. “Evet. Yine de neyin daha çok yardımcı olacağını biliyor musun?” Kalçamı eline doğru bastırarak gırtlaktan inlemesine izin verdim.

Elbisemin önünü sonuna kadar yırtarak kalçalarımı avuçladı ve beni öne doğru çekti.

Vücudum beklentiyle gerildi.

“Majesteleri!” Boaz’ın oturma odasından gelen kalın sesi bizi ürküttü.

Zander’ın dudakları uzun, yavaş bir hava çekişiyle aralandı, sanki kendini toparlamaya çalışıyormuş gibiydi. “Nedir?” diye tersledi.

Ağır ayak sesleri yaklaşıırken kollarım içgüdüsel olarak ~~ne~~
taki göğsüme kapandı.

“Lord Stoll sizinle konuşmak istiyor. Bir mesaj aldı...” *Birisi*
köşeyi dönerken sözleri yarıda kaldı.

“Bir mesaj...” diye sordu Zander, sanki ikimiz birlikte kavette değilmişiz gibi. Saklanacak bir yer yoktu ve o kaçılacak bir tip değildi.

Boaz'ın gözleri, uzaklaşmadan önce bana döndü.
“Hawkrest'teki kâhyasından bir mesaj almış. Zehirlenme vak-
ları olmuş. Altı tane.”

Zander'ın kafası geriye düştü. "Demek başladı."

“Kan hizmetlileri kaçmaya çalışırken yakalandı. Gözaltında tutuluyorlar ancak ölümlü oldukları düşünülürse, onların buna göre nasıl cezalandıracağı konusunda rehberliğe ihtiyacı var. Halkı korkmuş. Haber yayılıyor.”

“Sanırım bu haber bu keyfi bitirir.”

Zander beni nazikçe kucağından indirdi. Kendisi de kürvetten çıktı. Banyodan ayrılmadan önce bana etkileyici bir bakış attı. Yavaşça beline bir havlu sararak giyinmek için yandaki odaya çıktı.

Boaz bana kaşlarını çatarken kollarım hâlâ çıplak göğsümde sarılıydı. “Aptallığından hiç ders almıyor,” diye mırıldandı gözden kaybolmadan önce.

Yirmi Yedinci Bölüm

“**K**ütüphane *burası* mı?” Gözlerim yosunlu ağaçlar ve salkım salkım asmalarla dolu yemyeşil limonlukta gezinirken ağzım açık kaldı. Sayısız fener, yukarıdaki cam kubbeden sızan öğleden sonra güneşine rağmen karamsar bir ışıltı saçıyordu. Taş yolumuzun yanından akan bir dere, yanardöner birkaç balığın geçmesine yetecek kadar yer sağlıyordu.

“Kitap koridorları dışarıda,” diye açıkladı Elisaf fısıltıyla, üstümüzdeki katları işaret ederek. “Merkez bölümü, insanların okumak ve bazen de konuşmak için geldikleri yerdir.”

Birkaç kişi kitaplarından başını kaldırıp sessiz sohbetlerden yüzünü çevirdi. Ben yanından geçerken birkaç kişi eğilerek selam verdi. Koltukları sarmaşıklarla çevrili girintilerdeydi ve bana daha çok bir kulüp salonunu hatırlatan şık, yüksek arkalıklı sandalyelerde oturuyorlardı. Müstakbel kraliçeyi bekledikleri son yer bir kütüphaneymiş gibi şaşkınlıkla bakıyorlardı.

Her kata bir tane olmak üzere dört süslü, siyah demirden, sarmal merdiven çıkıyordu.

“Burası bu kadar kitap dolu ve ben kilitliyken, kitap için yalvarırken bana bir tane bile getiremediniz mi?” Elisaf’a düz bir bakış attım.

“Kötü Romeria eğlenceyi hak etmiyordu,” diye fısıldadı, sesine espri katarak. “Özellikle aradığınız bir şey var mıydı?”

“Evet.” Burada sıkışıp kalırsam, herkesin bana bilgi vermesini beklemek yerine, kendimi olabildiğince çok bilgiyle donatmam gerekirdi. “İslor’un tarihi ve kaderler hakkında her şey.”

Elisaf eğilerek en yüksek merdiveni işaret etti. “Bu şekilde bir şeyler bulabileceğimize inanıyorum.”

Yaklaşık bir saat sonra kollarım kitaplarla doluydu ve beni lavanta çiçekleriyle kaplı bir çardağın altındaki zarif bir şezlonga götürdü. “Bunun işe yarayacağını varsayıyorum?”

Yığınımı küçük, yuvarlak bir masaya koyarken dramatik bir şekilde iç çektim. “Sanırım.” Aşağıya doğru uzanan cesur çiçekler, fuşya ve safirin canlı tonlarında ve kocamandı. Bırakın bir kütüphaneyi, daha önce hiçbir yerde görmediğim türdendi hepsi. Avcumda görmek için dikkatli bir şekilde bir filize uzandım ve yapraklar aniden parmağımın üzerinde kapandı. Korkarak geri sıçradım.

Yakından derin bir kıkırdama sesi geldi.

“En sevdiği oyunlardan biri bu,” dedi Elisaf, Annika’nın kolunu genç, çekici bir adamın koluna dolamış, yanından geçip gitmesini izlerken. Adamın manşetinden bir fener alevi parlıyordu.

O, bir kan hizmetlisiydi.

Annika göz kırıp devam etti. Sanırım hepsi Zander ile aynı niteliklere sahip değildi.

“İhtiyacınız olabilecek başka bir şey var mı, Majesteleri?”

Koltuğa gömüldüm. “Hayır, bu mükemmel. Eli.”

Kendi kitabını koltuğunun altından çekip yakındaki bir sandalyeye yerleşti, dudaklarında şakacı bir gülümseme vardı.

Cirilea Prensesi Isla, temel yakınlığını kullanmakta yaşadığı zorluklarla biliniyordu. Büyücü Ailill, nişanlısına bir hediye olarak.

Aoife'nin bir hediyesini kullanarak, ihtiyaca dayalı olarak kullanıcının yakınlığını artırmak için duyarlı bir yetenekle tasarlanmış bir yüzük yaptı. Yüzüğü takarken, Kraliçe Isla suyu bir düşünceyle manipüle edebiliyordu. Yüzük onun suya yakınlığını zahmetsiz ve etkili bir şekilde kullanmasını sağlıyordu.

Nyos'ta görev yaptığı süre boyunca Mordain'in kâtiplerinin dindar bir öğrencisi olduğu bilinen Ailill, kâhinlerin gelecek kehanetlerinde gördüğü gibi, Aoife'nin elini süsleyen Suyun Kaderi'ne benzer şekilde yüzüğü yaptı. Bilim adamları, hiçbir zaman doğrulanmamış olsa da belirlenemeyen beyaz taşın antik nymph'le bağları olduğuna inanıyordu.

Başparmağımı garip, donuk beyaz taşın üzerinde gezdirdim. Yüzük resimdekiyle eşleşiyordu. Annika'yı suda aradığım gece böyle mi canlanmıştı? Duyarlı yetenekleri, nehrin dibinde boğulan kadınla ilgili umutsuz yardım talebime cevap mı vermişti?

Bazen içimden bir ses yüzüğü çıkarıp ne olacağını görmek için beni çağırıyordu. Wendeline bana Sofie'nin ne yaptığını söylediğinden beri, bu dürtü daha da güçlenmişti. Ama Ailill'in kelepçelerini takarken sanırım bir anlamı yoktu.

“O sinsi zihnini bilgiyle mi dolduruyorsun?”

Articus'un sesini duyunca irkildim. O çardağa giden yolda yürürken kalbim göğsümde güm güm atıyordu. Onu idman sahasında toprakta yatarken son gördüğümünden beri temizlenmiş ve değişmişti.

Prenses Romeria bu adamla yatmıştı.

Ondan gerçekten hoşlanmış mıydı yoksa sadece sorun mu çıkarıyordu?

Articus çarpıcıydı ve daha Zander'ı görmeden önce, birlikte vadiden Cirilea'ya seyahat ederek haftalar geçirmişlerdi. Bu

yüzden sanırım bu olabilecek en inanılmaz şey değildi ve yine de prenses onun kardeşi olan kralla evlenmek için buraya geliyordu. Gerçi planın uzun bir evlilik olmadığını düşünüyordum. Sadece birkaç saat sürmesi gerekiyordu.

Ama ikisinin o yolculukta yaptıkları, daha sonra prensesin onu öldürmeyi planladığını öğrenmesi düşünülürse...

Atticus benden nefret ediyor olmalıydı.

Ve bunların hiçbirini bildiğimi belli edemezdim.

Kitabımı kapatırken sakinleştirici bir nefes aldım. "Kolun nasıl?"

Atticus avcuyla lekeye hafifçe vurdu. "Rahibeden biraz şefkatli, sevgi dolu bir ilgi gördü."

"Wendeline günlerini bizi iyileştirmekle geçiriyor."

"Altı hafta önceki merth olayıyla karşılaştırıldığında hiçbir şey. O günü hatırlıyor musun?"

"Bazı kısımlar biraz sisli."

Sırıttı ama sonra Elisaf'a bakıp başıyla işaret verdi. Muhafızın bizi terk etmesini istiyordu.

Elisaf oturduğu yerden kalkıp yolda gözden kayboldu. Atticus onun gidişini izledikten sonra arkasına yaslandı.

Güçlü bacakları genişledi, kolu sandalyenin arkasına sarktı.

Fiziksel olarak çekici olmadığı asla söylenemezdi ama artık onun Zander için nasıl bir kardeş olduğunu bildiğime göre, bende uyandırabileceği her türlü cazibe yok olmuştu.

En iyi mesafeli ifademi takındım. "Sana yardımcı olabileceğim bir şey var mı?"

Başını eğdi. "Beni gerçekten hatırlamıyorsun."

"Peki, neyi hatırlamalıyım?"

Henüz elime almadığım kitaplardan birini aldı -Kettling'in tarihi üzerine kumaş ciltli bir metin- ve sayfalarını karıştırdı.

"Adamlarım ve ben sana vadiden Cirilea'ya kadar eşlik etmek için haftalar harcadık."

Sormamam gerektiğini biliyordum ama kendime engel olmadım. "Peki sen ve ben hiç birlikte zaman geçirdik mi?"

"Zorunlu olanın ötesinde mi? Hayır." Mavi gözleri bana döndü. Sırrımızı bilmeseydim, muhtemelen her zamanki merak ve ihtiyat karışımının ardında hiçbir şey okumazdım. Ama artık aramızda neler geçtiğini bildiğime göre, o kusacık anlarda özlem ve incinmenin ipuçlarını gördüm. Belki biraz da suçluluk duygusu.

Prences Romeria, herkesi kandırdığı gibi onu da kolayca kandırmıştı. Zander'dan her şeyi öğrenmek için onu kullanmış olabilirdi. Ona da sözler vermiş miydi acaba?

Dikkatini tekrar kitaba çevirdi. "O zehir şişelerini buraya taşıdığına göre, bu planın senin için iyi çalıştığını tahmin ediyorum. Seni yakalamamızı istemezdin."

Bu doğaçlama ziyaret, Hawkrest'teki cinayetlerle ilgili olmaydı.

"Onca zaman nasıl gülümseyip de el salladığını kafamda tekrar tekrar oynatıyorum. Oysa tüm bu zaman boyunca sen ve kardeşin, en savunmasız olduğumuz anda hepimizi öldürmek için büyük planlar yapıyormuşsunuz."

"Üzgünüm." Söyleyebileceğim başka bir şey yoktu.

Kitabı masaya geri fırlattı ve Elisaf dışında kulak misafiri olmadığına emin olmak için etrafımızda formalite icabı bir tarama yaptı. Muhafızımın tüm konuşmayı şimdi ya da sonra duyacağını bilecek kadar zekiydi. "Kardeşim düşman ediniyor."

"Krallar böyle yapmaz mı?"

"Bu kadar çok değil, bu kadar hızlı da değil." Sandalyesinin üzerindeki pembe kumaştan gevşek bir ipliği aldı. "Kan hiz-

metlisi sistemini sona erdirmek ve ölümlülere sarayda bir yer ve köyler içinde arazi vermek şeklindeki bu idealist hayali... asla gerçekleşmeyecek.”

“Neden?”

“Çünkü bunun için Islor’lu ölümsüzlerden ezici bir destek gerekiyor ve bu onda yok. Ve rakiplerinin kanaatini hafife alıyor.”

“Öyleyse ordusunu yöneten bu kadar becerikli bir kardeşinin olması iyi bir şey sanırım.”

“Evet. O ordu kan hizmetlilerine Adley ve Stoll gibi adamlar kadar ihtiyaç duyan askerlerle dolu. Dönüp diğer taraf için savaşmaya başlamadan önce ne kadar ileri gideceklerini düşünüyorsun? Biri sana, açlıktan ölmeni isteyen insanlar için savaşırken hayatını riske attığını söyleseydi ne kadar ileri giderdin?”

“Yeni bir sistem olabilir. Özgür irade ve tazminattan oluşan. Yine bunu yapmayı tercih edecek, bundan zevk alan insanlar var. Keçi Tepesi’nde gördük.”

Bembeyaz, mükemmel dişleri alaycı kahkahasıyla parladı. “Aynı böcek tarafından ısırıldığını görüyorum.” Yoğun bakışları üzerimdeydi. “Islor’un ölümsüzlerine son vermek isteyen Ybaris’li prensesin kralımızı büyülediği fikri halk arasında ivme kazanıyor. Doğru olup olmadığı yakında fark etmeyecek ama öyle olduğundan korkmaya başlıyorum ve tüm kararlarını bu yönlendiriyor. O gece kılıcını neyin durdurduğunu, neden seni değerli bir mücevher gibi koruduğunu açıklar.” Öne doğru eğilip dirseklerini dizlerine yasladı. “Ve neden tahtta yanına bir katil yerleştirdiğini.”

“Neden biliyor musun? Onun komplosuna kimin yardım ettiğini öğrenmek istiyor.”

“Onun değil. Senin.” Dudakları acıyla kıvrıldı. “Duvarlarımızın içinde Zander’ın düşündüğü şekilde bir komplocu yoktu.

Senin suçunu azaltacak bir şekilde. Ama bunu gördüğüne emin değilim. Artık *herhangi* bir şey gördüğünü sanmıyorum. Romania ile ilgili *her* şeye yönelttiği keskin ilgisi dışında.”

“Bu doğru değil.” Atticus’un azarlayıcı sözlerine rağmen göğsüne bir sıcaklık yayıldı.

“Geçen gece ara sokakta şahit olduğum şey...”

“Etrafta muhafızlar vardı ve şüpheli göründük.”

Düz ifadesi, tek kelimeye bile inanmadığını söylüyordu. Uzun bir süre ellerini inceledi. “Bu olanlardan sonra senin krallığa olmana asla izin vermeyecekler.”

“Olmak istememem iyi bir şey.”

“O halde ikiniz tam bir çiftsiniz çünkü Zander’ın da kral olmak istediğine emin değilim.” Oturduğu yerden kaydı ve başka bir şey söylemeden ayrıldı.

Omuzlarını sarkıtarak uzaklaşmasını izledim.

Elisaf dönünce hemen sordum. “Bunları duydun mu?”

“Evet, Majesteleri.”

“Cirilea’ya geliş sırasında Zander’ın şüphelendiği şeyi bildiğini varsayıyorum?”

Elisaf’ın kahverengi gözleri beni anlıyormuş gibi parladı. Başıyla onayladı.

“Yani yüzüme karşı yalan söyledi.”

Elisaf kaşlarını çatı. “Ne söylemesi gerekirdi? Doğruyu mu?”

“Sanırım hayır.” Kimsenin onun boşboğazlığını bilmediğini düşünüyorsa hayır. İç çektim. “Ona güvenmiyorum. Bence Atticus kral olmak istiyor.”

“Elbette öyle. O, Kral Eachann’ın ikinci doğan oğlu. Zander’ın başına bir şey gelirse, tahtta hak iddia edecek.”

“Kesinlikle.”

“Bu, onu almak için komplo kurduğu anlamına gelmez.”

Açıkçası, Elisaf da Atticus'a büyük saygı duyuyordu. "Peki o zaman bu ziyaret ne hakkındaydı?"

"Kardeşinin seçimleri onu hüsrana uğrattı ve sizin ağzınız aradığına inanıyorum."

"Ne için?"

"Bunu bilmiyorum." Koltuğuna yerleşip kitabına döndü.

Ama düşüncelerim anılarımda gezindi. Tony'yi, kardeşi yerde can çekişirken seçeneklerini düşündüğü haliyle gözümde canlandırdım. Koca ahmağın Korsakov'un ölümünü düzenlemekte hiçbir ilgisi yoktu belki, ama çarpık küçük krallığı yönetme fırsatını görüp atlamıştı. Peki, bir erkek kardeş gerçek bir krallığı yönetmek için neler yapardı?

"Küçük atkestanесinin konuşmayı bıraktığı tek an, saklandığı zaman!" Corrin ipek yorganı yatağımın üzerine çekerken ters ters baktı. "Onu bulmamız üç saatten fazla sürdü. Üstelik bir muhafızın yardımıyla!"

Çizimimdeki bazı gölgelendirmeleri bitirirken güldüm. "Yerleşiyorlar sanırım?"

"Hizmetçilerin odasında bir aile süiti. Ah evet, öyle düşünmeliyim. O kendi yavrularının peşinde koşacak hale gelene kadar odayı dışarıdan kilitlemeyi düşünüyorum."

"Lütfen yapma. Bir ay boyunca bir odada kilitli kalmanın berbat olduğunu söylediğimde kişisel deneyimlerime dayanarak konuşabilirim."

"Ama siz kapatılmayı hak ettiniz," diye karşı çıktı.

"Haklısın, ben hak ettim ama onlar değil. Yeterince şey yaşadılar. Şişmiş bileklerini gördün mü? Ve ne kadar yorgun görünüyor? O masa tam anlamıyla kendi yaptığı yiyeceklerle kaplıydı.

Sahipleri bir canavar. Muhtemelen onları yıllardır taciz ediyor. Kim bilir daha kaç tane var?” O kendini beğenmiş suratı düşünmek bile dişlerimi sıkma neden oldu.

“Banyoya girmesine yardım ediyordum. Vücudunda izler fark ettim. Bana ondan beslendiğini ve başkalarının da aynısını yapmasına izin verdiğini söyledi. Düzenli olarak. Hamile bir kadının üzerinde böyle bir şey...” Corrin yastıklarımı kabartırken başını iki yana salladı.

“Gördün mü? Ölüm meydanında olsaydı sanırım bir sandalye çekip alkışlardım.”

Dudakları kıvrıldı. “Onların işaretlerini kraliyet işaretleriyle değiştirdim bile. Mutfağa girmeye çalışıyordu, biliyorsunuz. Geçimini kazanmak ve ‘Kraliçe Romeria’nın hata yapmadığını’ kanıtlamak istediğini söyledi. Herkes size kraliçe diyor. Artık ikinizin neyi beklediğini bilmiyorum. Şimdi de evlenebilirsiniz.”

Kalbim titredi. “Çünkü bu gerçek değil, unuttun mu? Zander bir komplo teorisi patlaması yaşıyor ve ben de hayatımın geri kalanında bir odaya kilitli kalmamak için gezintiye çıkıyorum.” Bir gün sonra Atticus’un sözleri hâlâ aklımdaydı. Bu duvarların içindeki olası suç ortağı hakkında benim de tahmin ettiğim şeyin kasvetli bir yankısı. Ve eğer ben bunu sorguladıysam ve Atticus da sorguladıysa, kesinlikle Zander da bundan kuşku duymuştu. Yine de beni yanında tutuyordu. Ybaris’li bir kraliçe -kaldı ki cinayet gibi karanlık fısıltılarla çevrili olan birini- görmek istemeyen aristokratlar arasında hoşnutsuzluk alevlerini körüklüyordu.

Corrin homurdandı ve bana dün Zander’ın banyosundaki mahrem anımızı bir şekilde bilip bilmediğini merak etmemi sağlayan bilmiş bir bakış attı. O an, ne kadar kısacık olursa olsun, kesinlikle gerçekmiş gibi gelmişti ama o zamandan beri ona

dair en ufak bir ipucu bile görmemiştim. Sanki Iskor'un vampir kralı benden saklanıyordu. "Dagny, elbisenin turnuva günü için zamanında hazır olacağını söyledi."

"Harika." Gün hızla yaklaşıyordu.

"Başka bir şey yoksa, o zaman? Mutfak ava hazırlanmakta meşgul ve benim de sırlıklam, yırtık bir yığın halinde bulduğum lavanta rengi bir elbiseyi tamir etmeye çalışmak da dahil yapacak çok şeyim var."

Utangaç gülümsememi bastırıp sayfayı ona doğru uzattım. En azından nasıl olduğuna dair ayrıntılar için baskı yapmıyordu. Kâğıdı alırken alını kırıştı. "Bu benim," dedi şaşkınlıkla.

"Evet."

Her zaman sert olan gözleri onu elinde tutarken yumuşadı. "Hiç kendi portrem olmamıştı. Teşekkürler Romeria."

İlk defa adımı söylüyordu. "Gracen ve çocuklarına yardım ettiğin için ben teşekkür ederim. Biliyorum muhtemelen sana çok şey yükledim ama onları orada bırakamazdım."

Yavaşça kâğıdı yuvarladı. "Durumları hakkında daha fazla şey öğrendikten sonra ilk tepkimden pişman olduğumu kabul edeceğim," dedi sessizce.

"Bu bir özür mü?"

"Corrin'den mi? İmkânsız," diye arkamdan Zander'ın sesi geldi.

Terasımın kapısında duruyordu. Onu gördüğümde ve son karşılaşmamızın hatıraları sayesinde gergin bir heyecan sardı içimi. Her nasılsa, onu her gördüğümde daha çekici oluyordu.

"Odamı neden bu kadar yaklaştırdığını şimdi anlıyorum. Böylece istediğin zaman habersiz gelebilirsin." Henüz vermediyse, hızla atan nabzımın beni ele vermesi uzun sürmeyecekti.

"Majesteleri." Corrin reverans yaptı ve sonra bana doğru bir sınıtışla ayrıldı.

Kalemimi sehpanın üzerine koydum ve nefesimi düzene sokarak krala baktım. Daha önce kıyafetsiz gördüğüm ve hissettiğim o bedenine uygun dikilmiş her zamanki basit tuniği -bugün beyazdı- siyah pantolonunu ve siyah ceketini giymişti.

Kaldığımız yerden devam edecek miydik? Sadece düşüncesi bile başımı döndürüyordu.

Zander içeri girdi, oturma odamın eşğinde durdu ve kollarını göğsünde kavuşturarak gelişigüzel bir şekilde kapı pervazına yaslandı. "Corrin'in özrünün, sahibinden el koyduğun bir fırıncı ve biri müstakbel, üç çocuğuyla bir ilgisi olabilir mi?" diye sordu.

"Duymuşsun." Kızgın mıydı? Anlayamadım. Tepkisini iyi koruyordu.

"Elisaf'ın yardımıyla Lord Freywich'i sakat bırakmakla tehdit ettiğine inanıyorum, hem de oldukça gaddarca."

"Yüzüne değil," diye karşı çıktım. "O küçük çocuğa işkence etti, Gracen'i üreme için kullanıyordu ve Corrin az önce onu başka sahiplere ödünç verdiğini de doğruladı..."

"Doğru olanı yaptın," diye sözümü kesti. Üzerimi bir rahatlama dalgası kapladı.

"Bunlar tam da gaddarlıklarından çok uzun süre paçayı kurtaran türden ölümsüzler."

"Evet."

"Ama Islor'da işler böyle yapılmaz" dersini beklerken duraksadım. Birkaç soluktan sonra gelmeyeceğini anladım. "Yani hepsi bu kadar mı?"

Kaşlarını çattı. "Ne demek istiyorsun?"

"Bundan en az bir kırbaç tehdidi alacağımı düşündüm."

"Yine mi kırbaç?" diye mırıldandı.

"Ama bana kızgın değilsin?"

"Olsaydım hayatım çok daha kolay olurdu," diyerek ~~deniz~~ bir iç çekti. "Benimle gel."

Uzattığı eline eşit ölçüde ihtiyar ve heyecanla ~~batman~~ "Nereye?"

"İnsanlara dağıtmak için daha fazla altından mahrum ~~kahna~~ ya. Görünüşe göre senin en sevdiğin eğlence."

"Teşekkürler, Majesteleri. Teşekkür ederim. Kader sizi kutsasın." Son yolculuğumuzdan hatırladığım lekeli elleri olan kadın ~~kenar~~ mahalledekiler arasında derin bir reverans yaptı. Arkasındaki adam -sanırım kocası- bugün ağır bir şekilde bastonuna ~~yastak~~ mış durumdaydı. Geçen sefer giydiği yırtık ayakkabıları ~~hanrı~~ dım. O zamandan beri yeni bir çiftle değişmişlerdi. Ama ~~ayak~~ bileğinin üstündeki bandajı fark ettim.

"Bacağına ne olduğunu sorabilir miyim?"

"Sadece bir enfeksiyon, Majesteleri. Endişelenecek bir ~~şey~~ olmadığına eminim. İş görür." Endişemi bir gülümsemeyle ~~ge-~~ çiştirdi, ardından eğilirken yüzünü buruşturdu.

"Buna pek emin olamadım." Özellikle adam zaten bu ~~dur~~ rumdayken. "Kutsal alandaki rahibeye gittin mi?"

"Ben bunun mümkün... Demek istediğim..." Gri gözleri Zander'a çevrilirken, "Rahatsızlık vermek istemem," dedi.

Tepkisini, Wendeline'ın hizmetlerinin kenar mahallede-ki insanlar için mevcut olmadığı anlamına geldiğini okudum. Sanırım bu mantıklıydı. Yalnızca belli sayıda kişiye bakabiliyor-
du. Yine de bu adam gibi insanlar acı çekerken, rahibenin yete-
nekleri doğal olmayan iyileşme becerilerine sahip ölümsüzlüğüne

kılıç dövüşü yaralarını düzeltmek için kullanılıyordu. Öfkem alevlendi.

“Olabilirdi çabuk gidip Wendeline’ı sor. Tercihen bugün. Ona seni Romy’nin gönderdiğini söyle.”

“Onu dinlemelisin. Çok serttir. Yarın geri gelip kontrol eder bak.” diye ekledi Zander sırtarak.

Adam yapacağına söz verdi ve topallayarak kulübelerine geri döndüler.

Kenar mahallenin sonuna gelmiştik. Islor’un acımasız sistemi tarafından bir kenara atılan insanların avuçlarına boşalttığımız altınların tek tük kalıntılarını tutan iki kadife keseden biri avcumdaydı. Yine de hiç yeterli gelmedi.

Suyun varlığını hissetmek için bir an duraksadım. Harap kayıklar dalgaların ritmine göre köhne rıhtımlara karşı gıcırıyor ve hafifçe çarpıyordu. Yaklaşan gün batımı körfezi mercan, kumral ve altın tonlarına boğarken renkler akşam gökyüzüne sızıyordu. Sefil koşullarına rağmen bu insanları manzaralarından dolayı kışkırdım.

Biz orada sessizce oyalanırken, kalabalık şehrin sokaklarından kahkahalar ve şenlikler duyuluyor; pazardaki malları incelemek ve canlı atmosferin tadını çıkarmak için her gün kapıları dolduran insan akınına işaret ediyordu. Corrin, turnuva günü beklentisiyle daha fazlasının geldiğini söylemişti.

Taşa çarpan toynak sesleri gözlerimi sokağın aşağısına çekti. At sırında daha fazla asker ilerliyordu. Cirilea, kralın ordusunun askerleriyle kaynıyordu. Üniformaları, kraliyet muhafızlarının cilalı bir örnek zırhından değil, çeşitli lordlardan kralın emriyle hizmet etmek üzere seçilmiş karışık askerlerden oluşuyordu. Geçen gün Zander’ın acı sözlerine göre Atticus’un emriyle. Bu kümenin başında, parlak altın zırhıyla öne çıkan erkek kardeşi vardı.

Adamılarından biri bir şey söyleyince Atticus kahkahalar attı. "Onlarla iyi anlaşıyor," dedim, vücudum tuhaf bir kafa karışıklığı, endişe ve suçlulukla gerilirken bile. Aramızda her ne geçtiyse, taraf olan ben değildim.

"O güçlü bir lider. Birçoğunun onu Büyük Uçurum'un derinliklerine kadar takip etme riskini alacağını biliyorum. Ona çok saygı duyuyorlar. Askerler, canlarını feda etmeyi kolay kolay ve boşuna kabul etmez."

Bir zamanlar müstakbel içinle yatmış olan adam. Prenses Romeria'nın yaptığı her şeye rağmen bu, Zander'ın gururunu yakmış olmalıydı. "Dün kütüphanede bana geldi."

"Duydum." Zander'ın iç çekisi yumuşaktı.

"Bu oyuna katılmıyor."

"Evet, bana defalarca söyledi."

Keskin bir endişe iğnesi içimi sızlatsa da Zander, kardeşinin onaylamamasından rahatsız görünmüyordu. Ama belki de anlaşmazlıklar kardeşler arasında rutindi. Bununla ilgili herhangi bir deneyimim yoktu. Ya da belki de kral olmanın anlamı buydu. Onaylasanız da onaylamasanız da size en yakın olanlar her zaman sıraya girecek ve rollerini oynayacaktı.

Atticus bizi görünce hızlı bir sözle grubundan sıyrılıp atını bize doğru sürdü.

"Majesteleri," dedi samimi bir şekilde, başını bana doğru eğerek. Siyah atı Zander'inkinin aynısıydı ve iki at da yanımızda belirdi.

"Pazarda endişe verici bir şey var mı?" Zander sorunsuz bir şekilde sordu.

"Herhangi bir zarara yol açmadan kendi silahlarıyla kendini kesecek bir sürü sarhoş."

"Bırak yapsınlar."

Atticus sırıttı. "Ben de öyle düşünüyorum." Dün idman sahasında aralarında dönen gerilim ne olursa olsun, uçup gitmiş gibi görünüyordu.

"Kaleye dönmemiz en iyisi. Yakında karanlık çöker," dedi Boaz. Onu ikna etmeye çalışsa bile Zander'a hürmetle başını eğdi. Kaleden çıktığından beri kaşlarını çatıyordu. Komutanın, kralın kenar mahallede iyi vakit geçirdiğine inanmadığını görmek için dâhi olmaya gerek yoktu.

Zander, Boaz'a, "Atticus'la gidebilirsin," dedi. Ben ata binerken Zander destek vermek için belimi kavradı. Elbisem ve topuklu ayakkabılarımla bile bu işi kıvırmaya başlamıştım. Saniyeler içinde Zander eyere bindi, dizginleri almak için kollarını bana doladı ve kaleden, çarşıdan ve şimdiye kadar Cirilea'nın gördüğüm her yerinden uzağa, bana aşına olmayan, yokuş yukarı giden bir caddeye ilerledi. Hepsini meraklı gözlerle ve Zander'ın sırtımdaki gücünün beklenmedik memnuniyetiyle izliyordum. "Bizi takip ediyorlar," dedim, arkamdan kıvrıla kıvrıla gelen kraliyet muhafızlarının bir sırasını görmek için omzumun üzerinden bakarak.

"Elbette." Bundan rahatsız olup olmadığını anlayamadım.

Üzerinde bulunduğumuz sokak, toprak bir yola doğru incelmişti ve sonra patikaya benzer bir yere çıktı. Atın güçlü bacakları bizi yer yer eğilmem gereken böğürtlen çalılarının ve geniş, yapraklı ağaçların arasından yukarı doğru götürüyordu. Sonra yol aniden bir açıklığa ve bir uçuruma açıldı. Ötesinde sonsuz gibi görünen bir okyanus vardı; arkasında da kralın ordusu için çadırlarla dolu aşağıdaki vadinin engin manzarası.

Zander attan atlayıp nazik elleriyle beni aşağı indirdi.

"Burada ne yapıyoruz?" Uzakta, bir geminin ana hatlarını seçebiliyordum. Bize daha yakın birkaç küçük kayık vardı. Balıkçılar, akşam olmadan sakin suda yemek yemeyi umuyordu.

Zander'in gözleri suyu taradı. "Bazen düşünmek için buraya gelirim."

Dikkatli bir şekilde kenara doğru yürüdüm, sarp kaya yama-
cına hayretle baktım. Çok aşağıda, dalgalar taş çarpıyordu.

Bu açıdan Boaz ve adamlarının yolda aylak aylak bekledik-
lerini ve izlediklerini ama rahatsız etmediklerini gördüm. Ona
alan veriyorlardı. Zander buraya düşünmeye geliyorsa, muhte-
melen kara kara düşünüyordu. Son zamanlarda düşünecek çok
şeyi vardı ne de olsa.

"Kan hizmetlileri tarafından katledilenler hakkında ne yap-
caksın?"

"Yapabileceğim tek şeyi. Onları infaz edeceğim. Sahiplerini
öldürdüler. Masum numarası bile yapmadıklarını duyduum.
Başkalarını caydırmak için onları ibret kılmamız gerekiyor."
Çenesi gergindi. "Buraya doğru yoldalar. Turnuva gününde,
kalabalığın önünde halka açık infaz için zamanında gelecekler."

Yüzümü buruşturdum. "Büyük bir ölüm günü." Alın ölümünü
artı üç Ybaris'li.

"Senin anladığından daha fazla, sanırım. Kral Rhionn'un za-
manından beri Islor'da bir ölümlü idam etmedik. Ya sınır muha-
fizlerinin beslenmesi için onları vadiye göndeririz ya da ölümsüz
çocuklar yaşları geldiğinde beslenmelerini kontrol edebilmeyi
öğrensinler diye alıştırma yapmaları için tutsak tutarız."

Çocuklardan bahsedince aklıma idman sahası, Zander onu
yerden kaldırırken kıkırdayan küçük kız geldi. "Islor'lu ölümsüzler ne zaman reşit oluyor?"

"Belirtiler ilk önce altı civarında oluyor. Biz vahşi ve açgö-
lü küçük şeyleriz. İhtiyaçlarımızı nasıl kontrol edeceğimizi öğ-
renmek zaman alır. Genellikle kazara ilk ölümlünü öldürdük-
ten sonra. Benimkini hatırlıyorum." Hüzünle gülümsedi. "Adı

Erskand'dı. Kızını Sunum Günü'ne götürmeye gelen askeri bıçaklayan bir ekmekçi-ydi. Asker yaşadı, kızı müzayedede bir lorde satıldı ve Erskand bir çocuğun ellerinde öldü. Daha doğrusu, dişlerine ve dizginlenmemiş iştahına yenildi. Benimle savaştı, bu da işleri daha da kötüleştirdi.”

Görüntü karşısında irkildim. “Ve sen hâlâ bunun için pişmanlık duyuyorsun.”

“Her gün,” diye itiraf etti usulca. “Senin hizmetçilerinin ikisi de vadiye gönderilmişti. Hâlâ yaşıyorlar mı bilmiyorum.” Buna göre cezalandırılmışlardı, demişti Elisaf.

“Ayrıca, bir ölümsüzü kan yoluyla zehirleyen herhangi bir ölümlünün ölüm cezasına çarptırılacağını ve bu zehir şişelerinden birini kraliyet sarayına teslim eden bir ölümlünün yüz altınla ödüllendirilip işlediği suçlardan bağışlanacağını belirten yeni bir yasa çıkarıyorum.”

“Bu akıllıca. Altın paraları kastediyorum.”

“Bazılarını etkileyecek ama hepsini değil. Ybaris, ölümlülere bir hediye ve bir silah verdi. Bunun ne olduğunu anladıklarında onu bulup en iyi şekilde kullanacak kişiler var.”

“Neden bahsediyorsun?”

“Ailemle babamı zehirleyen kan hizmetlileri mabette. Simyacı büyücümüz yok ama Wendeline onları düzenli olarak test ediyor. O gecenin üzerinden haftalar geçti ama yine de damarlarında merth kırıntısı var.”

“Yani şimdi bile biri onlardan beslense ölür.”

Kasvetli bir şekilde onaylayarak başını salladı, çenesi gerildi.

Söylediklerini kafamda tarttım. Aman Tanrım. “Bağışıklığa sahip olmak gibi bir şey,” dedim, daha çok kendi kendime. Veya bir aşı. Aklıma bir düşünce geldi. “Daaknar beni ısırduğında bu yüzden mi öldü sence?”

Prensess Romeria da mı bu zehri içmişti?

"Onu sindiremiyoruz. Wendeline bunu, içlediği ~~suçunu~~ dolayı ölüme mahkûm edilmiş bir ölümsüz üzerinde de ~~ya~~ etti. Ailem ve Lord Quill kadar korkunç bir şekilde ~~oldu~~. Merth bizim için olduğu kadar Yharis'liler için de zehirli, bu yüzden senin onu tüketmediğini varsaymalıyım. Hem Annika'yı ~~ben~~ merth'ten çıplak ellerinle kurtardın ki bu imkânsız. O yüzden sen söyle bana, Romeria."

Başımı iki yana salladım. Bilmiyordum. Bildiğim ~~sey~~ ~~ama~~ kam, koruma ya da her ikisi için bu zehri ele geçirmek ~~imkânsız~~ pek çok ölümlünün olduğuydu.

"Bu tutukluları askerlere veya çocuklara veremem. Onları cezalandırmanın başka yolu yok ve amacına hizmet etmeyen ~~ins~~ sanları zindanda tutmuyoruz."

"Bu bağışıklığı kim biliyor?"

"Wendeline ve bizden başka kimse yok ama bu yakında ~~de~~ğişecek."

Ve öyle olduğunda... Islor'lu ölümsüzler arasında her türlü ahlaki görüşün üzerinde korku hâkim olacaktı. Sahipler hepsini zincire vuracaktı.

"Bu maddeden kaç şişe getirdiklerini düşünüyorsun?"

"Beş yüz askerle geldiniz. Her biri birkaç küçük şişe taşıyabiliirdi ama üzerlerinde hiç şişe bulamadık. Yük arabaları da vardı." Başını iki yana salladı. "İçeride kim bilir kaç kişi vardı?"

"Ama tahtı ele geçirebileceğini ve ardından mümkün olduğu kadar çok insanı bu zehirle aşılıyarak ölümsüzleri öldürebileceğini mi düşündü? Bütün bunları beş yüz adamla yapabileceğini mi sanıyordu?"

"Artı onun," -Zander bana baktı- "içeride kaç adamı varsa onlarla. Cesur bir plandı, kabul etmeliyim ve belki de tahtı ele

geçirmek için değil, sadece Ailill'in vârislerini ortadan kaldırmak içindi. Böylece Neilina için daha zayıf bir hedef olacaktık. Adamların düğünden önce surların dışında kamp kurdu-lar. Gece boyunca, Neilina ordusuyla saldırana kadar arabaları dağlarda güvende tutmak için mekik dokuyabilirlerdi. Bu planları hiçbir zaman tam olarak anlayamayabiliriz. Ama gör-düğümüz gibi, şurada burada bir avuç küçük şişe bile Islor'da hatırı sayılır çekişmelere neden olma potansiyeline sahip. Bu paniçe yol açacak ve sahipler, ölümlülerin kendilerini güven-de tutmak için sahip oldukları az sayıdaki haklarını ellerinden alacaklar.”

“Adley'den ne haber? Bu zehir tehdidi fikrini diğerlerinden daha fazla takdir edemez.”

Zander kaşlarını çatı. “Yılan dili hâlâ meşgul, suyu zehir-liyor ve insanları içeriden kışkırtıyor. Bu gece onu düşünmek istemiyorum.” Bir an duraksadıktan sonra Zander uzanıp par-maklarını bileklerimin üzerinde kıvırdı. Görünür ek yeri olma-yan pürüzsüz obsidiyen kelepçeler açıldı.

Ağzım açık kaldı.

“Onları sana ben taktım. Ben çıkarabilirim.” Zander kelep-çeleri görünmeyen bir cebe soktu. Beni dikkatle izliyordu. “Ne hissediyorsun?”

Ellerimi çıplak tenimde gezdirdim. Onlar olmadan çıplak gibiydim. “Ne hissetmeliyim?” Wendeline'a göre bu yüzüğü tak-duğum sürece büyücü sihrimden eser olmazdı.

“Bir çekim. Burada, derinlerde.” Parmak uçlarını, göğüsleri-min şişkinliğinin hemen yukarısında, göğsüme bastırdı. Bu sa-mimi bir jestti, özellikle de ağzının vücudumda gezindiği anıları çağrıştırdığı için. Ama daha fazla uzatmadı.

Tanımladığı bu çekime benzeyebilecek bir şey -herhangi bir şey- aradım. "Hiçbir şey hissetmiyorum."

Kaşlarını çattı. "Belki de Malachi tarafından hayata döndürülmekle bir ilgisi vardır. Belki bir şekilde senin Aoife ile olan bağlarını koparmıştır. Kabul edeceğim, kaderlerin işleyişini anlamıyorum."

Bu doğru olamazdı. Wendeline beni test etmiş, dört büyü unsurunun hepsini ve elf yakınlığımı bulmuştu. Yüzükle ilgili olmalıydı ama bu şu anda Zander'ın önünde test etmek istediğim bir şey değildi.

Tereddüt ettim, avuçlarımı tekrar bileklerimin üzerinde gezdirdim. "Kelepçeleri neden çıkardın?"

Omuzları çöktü ve dikkati denize doğru kaydı. "Seninle ne yapacağım, Romeria?"

Tam olarak bu soruyu kısa bir süre önce -sonsuzluk gibi gelse de- ben yatakta yatıp Daaknar saldırısının yaralarından kurtulurken sormuştu.

Şimdi neden tekrar sorduğunu anlamıyordum. "Yanlış bir şey mi yaptım?" Tekrar? Dünkü küvet meselesiyle mi ilgiliydi?

"Her şeyi yanlış yaptın. Fevrisin, yersiz konuşuyorsun ve anlaştığımızın tersini yapıyorsun, sanki sonuçlarından korkmuyormuş gibi bana düşman oluyorsun. Yalan söylemeye ve beni kandırmaya devam ediyorsun. Ölümlülerin içinde bulunduğu kötü durum için çok fazla üzülüyorsun ve aynı şekilde üzülmeyen *herkese* meydan okumaya istekli görünüyorsun." İçini çekti, ela gözleri batan güneşin altından parlak bir kaleydoskop gibi bana odaklandı. "Her şeyi yanlış yapıyorsun ama yine de her yaptığın *doğru*."

O bileklerime uzanıp onları elleri arasına alırken, onun içten sözlerini düşünmekten kanım kulaklarıma hücum etti.

"Bunları çıkardım çünkü bana ve tahtıma yönelik tüm tehditlere rağmen artık senin bir tehdit olduğuna inanmıyorum." Parmak ucu, rüzgârda uçuşan başıboş bir saçı geriye itti. Bakışlarında savunmasızlık ve yalvarma görüyordum. O gece ona her şeyin bir hata olduğunu söylemem için yalvardığında gördüğüm bakışın aynısı. "Lütfen bir daha aptal olduğumu kanıtlama."

Midemdeki düğümler daha da sıklaşıp düşünme yeteneğimi kesmekle tehdit etti. En büyük tehdit belki de bendim. Ona, Islor'a, herkese.

Ona söyleme, her geçen gün daha da ağırlaşan bu yükü üzerimden atma dürtüsü, beni ezici bir dalgayla sardı.

Ona söylemeliydim. Bunu daha fazla uzatmadan önce, benim ne olduğumu bilmesi gerekiyordu.

Kelimelerin dışarı çıkmasını isteyerek ağzımı açtım.

Ben bir anahtar büyücüyüm ve Malachi beni buraya Nymphaeum'un kilidini açmam için gönderdi.

"Boaz muhtemelen güneşin altında her kadere lanet ediyordur. Geri dönmeliyiz." Zander beni atımıza yöneltti.

Yakıcı itirafım, Zander'ın kollarında eve giderken bir yerlerde kayboldu.

Yirmi Sekizinci Bölüm

Fener alevleri bu gece sanki yenilenmiş bir kıvılcımla dans ediyordu. Kraliyet arazisinde dolaşan sahipler, neşeyle gülüp sohbet ederken ve bahçelerin derinliklerinde kaybolurken, zehirli kan hizmetlilerine dair endişeleri akıllarından uzak görünüyordu.

Terasımın taş korkuluğuna yaslanırken, uzuvlarımda uğuldayan baş döndürücü bir beklentiyle havadaki baştan çıkarıcılığı da hissettim. Zander'ın arkamdan gizlice yaklaşmadığına emin olmak için omzumun üzerinden geriye hızlı bir bakış attım.

Titreyen parmaklarımla yüzüğümü çıkardım. Ve nefesimi tuttum.

Hiçbir şey olmadı.

Dehşetle kaşlarımı çattım. Wendeline yanılmıştı. Hiçbir şey hissetmiyordum... Göğsümün derinliklerinde bir yerlerde bir sancı kıpırdandı. İlk başta hayal ettiğimi sandım ama sonra büyüdü, dışa doğru yayıldı, kollarım ve bacaklarım boyunca genişledi. Boynumdan yukarı ve omurgam boyunca sürünerek tüm vücudum hem yabancı hem de tanıdık olan bu enerjiyle titreyene kadar. Bu, çalmak için bir kolyeye uzanırken ya da bileğimden bir saati kaydırırken hissettiğim adrenalin patlaması gibiydi. Ama onun bin katı hissiyatında.

Dikkat dağıtıcı ve rahatsız edici.

Ve heyecan verici.

Wendeline haklıydı. Şimdi yakınlıklarımı hissedebiliyordum.

Yüzüğü tekrar parmağıma takınca tuhaf dalgalanma neredeyse anında dindi. Rahatlama beni endişelendirdi ve elimdeki yüzüğe bakarken güldüm. Bütün gün, her gün bunu hissetmek zorunda kalsaydım, aklımı kaybedebilirdim. Sofie bu bedene yaptığı büyüleri bağladığında ne yaptığını biliyordu.

Bu güçlerle ne yapabilecektim?

“Altının, Aoife’nın boynuzundan bir parça olarak bir elementale hediye edildiği söyleniyor.” Zander’ın taşa vuran ayak sesleri tamamen farklı bir nedenle nabzımı hızlandırdı.

Hızlı atan kalbimi sakinleştirmeye çalışırken gözlerimi ileriye diktim. “Dün okudum. Duyarlıymış.” Her ne demekse.

Zander arkamdan geldi, kollarını tırabzana dayayıp beni arasına hapsetti. “Yarın Elisaf’ı yine kütüphaneye sürüklemeyi planladığını duydum. Kütüphaneden nefret ediyor.”

Ben kütüphaneye bayılıyordum. Sözlerimi korumakta daha ustalaşıyordum ama yine de onları içimde tutmak zordu. Zander’ın kim olduğumu bilmesini, gerçek beni tanımasını istiyordum.

Nefesi boynumda gezinince çıplak, hassas tenimde tüylerim diken diken oldu. “Annem sana takmam için yüzüğü bana vermişti. Suyu olan yakınlığını kanalize etmene yardımcı olması gerekiyordu. Nedenini hatırlamasan da kuledeki o gecenin önemini sezdiğini sanıyorum.” Zander kumaşı test edercesine peletinimin yakasındaki danteli başparmağıyla işaret parmağı arasında sıkıştırdı. Tırnağı tenimde gezinip içime bir ürperti daha gönderdi. “Ama bir şekilde yakınlığını kaybettiysen, o zaman bu bir süsten başka bir şey olmaz.”

Pelerinimdeki kemer, Zander'ın yumuşak çekişiyle çözüldü ve bu, beni düşüncelerimden uzaklaştırdı. Bir tarafını kaydırarak geceliğimi ve omzumdaki yara izlerini ortaya çıkardı.

İçimdeki bir utanç beni Zander'ın incelemesinden kaçmaya itiyordu.

“Yapma,” diye fısıldadı eğilerek.

Gözlerimi kapattım ve sanki vücudumun en güzel yeriymiş gibi her çirkin pençe yarasının izini sürerken dudaklarının yaralı tenime değmesinden keyif aldım. “Ne oluyor?” diye sorduğumu duydum.

Öpücüğün ortasında durakladı. “Wendeline, senin bu halde dönmenin bir sebebi olduğuna inanıyor. Malachi'ın senin hafızana yaptıklarının belki de hepimiz için bir lütuf olduğunu, bunun bize ikinci bir şans verdiğini söylüyor.”

“Ne için ikinci bir şans?”

“Eski Romeria'yı tüm zalimliğiyle birlikte unutmam için. Ve eski Romeria'nın da anlamadığı bir şeye karşı duyduğu derin nefreti unutması için. Saklamaya devam ettiğin bir şeyler olduğunu biliyorum. Yine de sana karşı hissettiğim bu acı veren çekime karşı tüm gücümle savaşıyorum.” Sessizce ekledi. “Savaşıyorum ve kaybediyorum. Bu yüzden artık bu rol yapma oyununu oynamayalım. En azından bu gece.”

Sabahlığım serin taş terasın zeminindeki havuza düştü. Çenemi ellerinin arasına aldı. “Bakalım senin o yakınlığını, içinin derinliklerine gömdüğün her yerde bulabilecek miyim?” Öpücüğü yumuşak ama bu sefer kendinden emindi -geçmişteki tereddütlü ve çılgın öpüşlerinin aksine- ve onun içinde erimeme izin verdim. Bedeninin sert yüzeylerine bastırırken içim şevkle gümbürdüyordu.

Bir elini sırtımdan geçirdi ve beni teras kapımdan yatağıma doğru yönlendirdi. Yolun yarısında, elleri geceliğimin askılarını narıkçe omuzlarımdan kaydırды. Geceliğin yere düşmesine izin verecek kadar uzun süre durakladım. Yatmaya hazırlandığımdan iç çamaşırlarıyla uğraşmamıştım ve Zander'ın önünde çıplak olma hissiyle kalbim gerginlikle ürperiyordu.

Ama giysisinin hışırtısı beni rahatlattı. Bu konuda uzun süre yalnız olmayacaktım.

Cesaretimi toplayarak dönüp tam zamanında yatağın kenarına yerleşerek botlarını ve pantolonunu çıkarmasını izledim. Tunığı çoktan kenara atılmıştı.

“Gerçekten de Malachi’in oğlu,” diye mırıldandım, etkileyici büyüklüğüne bakarak.

Sırttı. “Bunu nereden duydun? Malachi’in oğlu mu?”

“Şu anda önemli değil.”

“Bence de.” Hançerini ve kılıcını kolayca ulaşabileceği bir yere, komodinin üzerine koydu.

Onlara kaşlarımı çattım. “Endişelenecek bir şeyim mi var?”

“Benden mi? Hayır.” Yaklaştı ve ağırlığına hazırlandım ama dizlerinin üzerine çökerek beni şaşırttı. “Benden endişe etmene gerek yok. Asla. İstesem de sana zarar veremem.”

“Verdin... Yani zarar vermek istedin. Unuttun mu? Malachi senin de hafızanı mı aldı?”

Sırttı. “Hayır ama dikkatim yeterince *dağılmış* durumda.” Avuçları kalçalarıma doğru kaydı, karnımın alt kısmındaki ısıyı harekete geçirdi. Bakışları tekrar yukarı çıkmadan önce yüzümü, boynumu, göğüslerimi, karnımı takip etti. “Ama artık geriye bakma arzusu duymuyorum. Seninle sadece ileriye bakmak istiyorum.”

Kalın kirpikler, dürüstçe yalvaran gözleri çerçevesiyordu. Bu nezaket, onun bana daha önceki davranışlarıyla -nefretten kayırsızlığa kadar her şey- sarsıcı bir tezat oluşturunuyordu. Şimdi bu neyin belli belirsiz itirafıydı?

Zander için ne hissettiğimi bilmiyordum ve karanlık geçmişimiz kolayca unutulabilecek bir şey değildi ama şu anda bunu tartışmak istemiyordum. Islor kralı önümde diz çöküp beni baştan çıkarıcı sözlerle okşarken asla.

Kalçalarımı ayırdım.

Gözleri beni içine çekerken alev alev yanıyordu. Onu yönlendirmek için parmaklarımı saçlarının arasından ensesine doladığımda, gamzeli sırıtışı o gün taht odasındaki gülümsemesini unutturdu.

“Gerçekten de çekingen değilsin,” diye mınıldandı. Omuzlarını bacaklarımın arasına yerleştirdi, avuçlarını bana bastırdı.

Dilinin ilk sürtüşünde nefesim kesildi ve sırtüstü yatağa düştüm, ağzını bana dayadığında becerisine hayran kaldım. Bunu ilk kez yaşamıyordum ve yine de öyleymiş gibi geldi. Beklentisi arttıkça vücudum uğuldadı, parmaklarım saçının yumuşak tutamlarına dolandı, bacağıma omzuna doladı ve kalçalarım ona doğru hareket ederek yaklaşmaya çabaladı.

Çiğliklerimin açık teras kapılarından veya oturma odası kapısının diğer tarafından Elisaf’ın kulaklarına kadar ulaşacağından belli belirsiz endişelendim ama bu endişe, diğer tüm düşüncelerimle birlikte uçup gitti. Vücudum, Zander’in yetenekli ağzının altında çözüldü.

Gözkapakları ağır ve dudakları şişti. Üzerime doğru sürünerek beni yatakta ortalamak için tatmin olmuş bedenimi kolaylıkla yukarı doğru sürükledi.

"Aşağıda yakınlığımı buldun mu?" diye takıldım. Zihnim doyumun getirdiği tembellikle uyuşmuştu.

"Hayır. Ama nereye bakmaya devam edeceğimi biliyorum." Dışları önce bir meme ucunu, sonra diğerini sıyrarak içime ve doymuş merkezime kadar ürpertiler gönderdi. Kalçalarını benimkilerin arasına yerleştirerek fazla oyalanmadı. Alınlarımız birbirine değdi. "Belki Wendeline haklıydı ve Malachi bize bir hediye verdi." diye fısıldadı, kollarımı başımın üzerinde birleştirerek.

Bedenlerimizin birbirine verdiği hissi içime çektim. Aramızda süton ve ipek yığınları yoktu. "Ben doğru olabileceğini düşünüyorum." Ve Sofie'ye olan kızgınlığıma rağmen beni çok farklı bir yoldan kurtarmıştı. Yine de ona teşekkür etmenin bir yolunu henüz bulamıyordum.

Kondom ihtiyacımız olduğunu hatırlatmak için ağzımı açtım ama sonra onun türünün Hudem dışında üreyemediğini hatırladım. Hem burada kondom var mıydı acaba? En azından hastalıklar konusunda endişelenmem gerektiğini sanmıyordum. Kalçalarını onunkine kıvrırken bu düşünce yüzüme bir gülümseme getirdi. Vücudum fazlasıyla hazırlanmıştı ve onun içimi doldurmasını arzuluyordu. Zander pürüzsüz, ustaca bir itişle içime kaydı, kendini derinlerime gömdü ve inlememi sağladı.

Bir an oyalandı, dudaklarıma uzun, yavaş bir öpücük kondurmak için eğilirken bakışlarını bana dikti. Sonra kalçaları, kılıcıyla dans ederkenki gibi sabit bir ritimle benimkilerin üzerinde hareket etmeye başladı. Bütün kasları yeterince gergindi ve yine de çok az çaba harcıyor gibi görünüyordu.

Vücudum karşılık verdi. Kaygandım, hissettiğim ihtiyaç beni ürettiyor, içimde zonkluyordu. Temposuna ayak uydururken bacaklarımı kanca gibi ona doladım. Beni öpmek için eğildi ve

ikimiz de titreyene, çığlıklarımız kesinlikle geceye yayılana kadar geri çekilmedi.

Birinin yüzüğümle oynadığı hissiyle uyandım. Durumu hızla değerlendirirken bedenim panikle gerildi. Zander yatağında yanımdaydı, sıcak, çıplak teni benimkine değiyordu. Onunla sadece oynuyor, diye rahatlayarak fark ettim, onu almaya çalışmıyordu. Artık onu çıkardığımda ne olacağını bildiğime göre, onsuz yapamayacağımı biliyordum.

“Günaydın.” Sesi uykudan boğuktu.

Gerçekten gün aydınlanmıştı. *Güzel* bir gün. Pencereleden sızan güneş, yeni, parlak bir gün vadeliyordu. Teras kapısı hâlâ ardına kadar açık duruyor ve çeliğin çeliğe çarpma sesinin aşağıdan içeri girmesine izin veriyordu. Ve ben tarif edemediğim bir şekilde çekici bulduğum bu adamın -bu ölümsüzün- yanında yatıyordum.

Hayatımda hiç bu kadar memnuniyet hissettim mi hatırlamıyordum.

“Bunu sana verdiğim günü düşünüyordum da,” diye mırıldandı, parmağı beyaz taşı okşarken.

“Gerçekten mi? Yaptığımız şey bu mu? Yatakta çıplak uzanıp başka bir kadınla seni anmak mı? Bu çok eğlenceli,” diye kuru kuru alay ettim. “Ne *daha* eğlenceli olurdu biliyor musun, bir daha ihtiyacın olduğunda hangi erkek kan hizmetlisini kullanacağını tartışmak.”

İnleyip gerinerek sırtüstü yuvarlandı, çarşaf gergin karnının üzerinde tehlikeli bir şekilde aşağı inerek aşağıdaki sert uzunluğu vurguladı.

Uyluklarım beklentiyle kasıldı.

“Ve bir erkek olduğu için gösterinin kesinlikle platonik olacağını mı düşünüyorsun?”

Kaşlarım şaşkınlıkla yukarı kalktı.

“Tercihim kadınlar.” Beni incelemek için başını yastığına koydu. Altın-kahverengi saçları gür, dağınık ve seksiydi. “Ve yapmazdım.” Yutkundu. “Eğer bu gerçekse hayır.”

“Bu gerçek.” En azından benim için.

Yüzümdeki dağınık saç okşamak için uzandı. “Aoife ne yapmış olursa olsun... Sen yanımdayken daha iyi bir kral olacağım. Islor’un ihtiyacı olan kral ben olacağım. Her geçen gün benim için daha net hale geliyor.”

Endişem büyürken bile göğsümde çırpınmalar kıpırdadı. Ne olduğumu bilseydi yine de bunu söyler miydi?

“Kraliçe olmak istemiyor musun?” diye sessizce sordu.

“Konu bu değil.” Bunu birçok kez itiraf etmiş olmama rağmen burada yapabileceğim iyi şeyleri görmeye başlıyordum. Ona gerçeği söyleme dürtüsü bunaltıcıydı ama korkum beni geri tuttu. En azından birkaç gün daha. Benden korkacak hiçbir şeyi olmadığını kanıtlayabilmem için daha fazla zamana ihtiyacım vardı. “Atticus buna asla izin vermeyeceklerini söyledi.”

“Başka seçenekleri yok. Bu soylular, kullanmaya hakları olmayan güçleri topladılar. Bu şimdi değişecek. Kiminle evleneceğim veya kimi seveceğim konusunda söz hakları yok.”

Sözleriyle göğsümde bir sızı kıpırdandı. Endişe yüzüne kazındı.

“Ama ya geri gelirse?”

Sanırım Prenses Romeria’yı kastediyordu. Parmak ucumla sert çene hattını takip ettim. “Bunun için endişelenmene gerek olduğunu düşünmüyorum.”

“Öyle mi?” Uykulu, uysal gözleri yüzümde gezindi. “Nereden biliyorsun?”

“Emin değilim ama sanırım bu versiyona sonsuza kadar takılıp kaldım.” Ona verebileceğim gerçeğe en yakın şey buydu. “Ama geri dönerse, lütfen bana bir iyilik yap ve onu öldür.”

Homurdandı. “Sanırım ben fırsat bulamadan Corrin yapacak.”

“Corrin’den bahsetmişken, her an buraya dalabilir.”

“Hayır, yapmayacak. Elisaf onu uyaracaktır.”

“Dün gece onun burada olanları bildiğini mi düşünüyorsun?”

Çarşafın altında, Zander’ın eli kalçamı ve karnımı sıyırdı, sonra bacaklarımın arasından daha aşağı indi.

Keskin dokunuşu dudaklarımdan davetsizce derin bir inilti çıkardı.

Zander’ın sert kahkahası tüm odaya yayıldı. “Evet. Bildiğini düşünüyorum.”

Bulut örtüsü ve yağmur tehdidi, sabah havasında nemli bir soğuğu beraberinde getirdi. Bölüğümüz kraliyet avına doğru sabit bir dörtnalla köprüden geçerken pelerinine sarındım. Gün ışığının ve sakinliğin zarafetinin altında ayrıntılı duvar işçiliğini ve nehrin bir yakasından diğerine ulaşmak için beş varillik mesafede yapılan köprü inşaatının kalitesini takdir edebiliyordum.

Ürkütücü bir dejavu duygusu içimi kapladı ve dikkatim Annika’yı güvenli bir yere sürüklediğim kıyı şeridine kaydı. O gece kaygan çamuru hayal meyal hatırlıyordum ama şimdi sadece yemyeşil, yonca yüklü çimen parçaları vardı. Uyluklarını kalçalarıma saran adam tarafından bıçaklanarak öldürülmeme saniyeler kalmıştı.

Köprüyü geride bırakıp sık ormana giden yolu takip ederken o gece işlerin ne kadar vahim olduğunu ve ne kadar şiddetli bir şekilde değiştiğini düşündüm. Ve muhtemelen ne kadar şiddetli olacaklarını. Hayatım artık buradaydı, Islor'lular arasında bir Ybaris'liydim. Zander'ın yatak odası fısıltıları gerçeğe dönüşürse kraliçeleri olacaktım.

Ama aynı zamanda anahtar büyücülerden biri olarak -Sofie ve Wendeline haklıysa ki haklı olduklarını sanıyordum- artık bu dünyada var olmayan ve birçok kişinin ölmesini talep edeceği bir yaratık olduğumu varsaymalıyım.

Bir noktada Zander'a söylemem gerekecekti. Kraliçesinin, krallığını mahvedebileceğini bildiği halde ne diyecekti? Bu haber düğün töreninden önce mi yoksa sonra mı daha iyi karşılanırdı? Prenses Romeria'nın kabahatlerinden dolayı suçlu hissetmemeye çalışmışım ama bu yalanların hepsi bana aitti.

Yarım saat sonra sık orman bir açıklığa dönüştüğünde gideceğimiz yere vardık.

Ağzımın açık kalmaması için çaba harcadım. "Bütün bunlar yabandomuzu kovalamak için mi?" Krem, yeşil ve altın tonlarındaki zarif, devasa kraliyet çadırları bir sıra halinde duruyor, hizmetkârlar yiyecek tabakları ve içki sürahileriyle ortalıkta dolanıyor, kralın geç gelişine hazırlanıyordu. Zırhlı askerler yamaçlarda atları gezdiriyordu. Keman ve kahkaha sesleri uzaklara taşınyordu. İçeride bir yerlerde Lord Sallow, Telor ve ne yazık ki Adley de vardı.

"Kraliyet avı, tıpkı turnuva günü gibi bir gelenektir ve bir Nethertaur'a yabandomuzu diyerek hafife almazdım ben olsaydım."

"Özür dilerim, nether... ne?" Böyle bir hayvanı ilk kez duyuyordum.

Zander açıklarken sesinde bir sırıltı vardı. “Büyücü Farren o kıvrımı yırttığı anda saldırdığı türden bir canavar kalıntısı. Domuzun üç katı büyüklüğünde ve çok daha göz korkutucu. Yıllarca yer altına inerler, sadece birkaç on yılda bir yüzeye çıkarlar. Birçoğunu öldürdük ama kendimizi onlardan kurtaramıyoruz gibiyiz. Son zamanlarda Eldred Ormanı’nda geyik ve yabandomuzlarını yiyip bitirdiği söylentileri dolaşıyor. Bekçiler birkaç hafta önce yarısı yenmiş üç ölümlü buldular. Serbest bırakılan çoğu canavar gibi Nethertaur’lar da ölümsüzleri tercih ediyor,” diye ekledi yüzünü buruşturarak.

“Gerçi o ölümlüler kralın ormanında kaçak avlandıkları için başlarına gelenleri hak ettiler ama yine de bu acımasız bir yol. Şanslıysak, bugün bir daha kaybolmadan önce yaratıktan kurtulacağız.”

“Ve *biz* derken, seni kastediyorsun, değil mi? Çünkü sen canavarların peşinde koşarken ben yemek masasının yanında bekliyorum olacağım.” Sabah Corrin beni makyaj masama kovalayıp kendime gelemememe neden olan gece “aktivitelerim” için bana fırça attığında hâlâ isteksizce bir kâse ekşi Frenk üzümü atıştırıyordum.

Zander’ın gülüşü içimi ısıttı. “Seni oyalamak için kâğıt ve grafit istedim. Atım zaten tek bir biniciyle daha hızlı hareket eder. Bu arada, yakında kendi başına sürmeyi öğrenmen gerekecek. Bunu yapmaktan ne kadar keyif alsam da,” eli pelerininin içine kayıp göğsümü hafifçe sıktı, “bir kraliçe binicilik gibi temel bir konuda uzman olmalıdır.”

“Öğrenmek istiyorum.” Benim düşüncelerim başka yerdedi. Farren’dan bahsetmesi bir kapıyı çalmıştı, onu açma dürtüsü hissettim. “Ailill o anahtarı kullandığında bu canavarlardan kaç tanesi serbest bırakıldı?”

“Yüzlerce. Belki daha fazla. Hiç sayıldığını sanmam. Kütüphanede çeşitli yaratıklarla ilgili koca bir bölümümüz var. Nethertaurlar en uysal olanlardı. Geceleri tüm köyleri yağmalayan, ateş püskürten ve tüm hayvan sürülerini tüketen kanatlı pullu hayvanlar gibi diğerleri vardı. Sonuncusu sekiz yüzyıl önce Mordain tarafından öldürüldü.”

Ejderhalardı kesin. “Ama iki bin yıl sonra burada hâlâ canavarlar var?”

“Evet, her yerdeler.”

Tereddüt ettim. “Farren herkes için pek çok soruna neden olmuş gibi duruyor.”

“İşte bu yüzden anahtar büyücüler artık yok. Ybaris ve Islor’un üzerinde anlaştığı tek şey bu.”

Derin, sakinleştirici nefesler aldım ve içimi kemiren kaygıyı uzak tutmaya çalışmak için düşüncelerimi ilerideki koşuşturmayla odakladım.

Annika kadehini havada sallayarak “Bana biraz daha şarap getir,” dedi.

“Hemen Majesteleri.” Hizmetçi benim önüme bir tabak meyve kompostosu ve sert peynir koydu.

“Teşekkür ederim,” dedim. Bu arada önümüzdeki tütsülenmiş jambon ve kızarmış av kuşuyla dolu tabağa ağzımın suyunun akmamasına çalışıyordum. Et kokuları ana çadırın her yerine yayılıyordu.

Küçücük burnu ve kahverengi ceylan gözleri olan mahcup kadın, bırakın teşekkür etmeyi, ona bakmış olmama bile şaşır-
mış gibi irkildi. Neredeyse belli belirsiz bir baş sallamayla hızla uzaklaştı.

Annika eğildi. “Bunu neden yapıyorsun? Yemeğini getirdikleri için hizmetkârlara teşekkür etmeyi yani?”

“Yani görgülü davranışlar sergilemeyi mi diyorsun?” Kendimi durduramadan ve biraz sınırı geçerek cevapladım. Okaliptüs ve söğüt dallarıyla kaplı, yiyecek ve içeceklerle dolu U şeklindeki devasa masanın etrafındaki soyluları inceliyor, böylece onları daha iyi taklit edebileceğimi umuyordum.

Ancak ne kadar çok görürsem, herhangi biriyle o kadar az birlikte olmak istiyordum. Doldurulması için kadehlerini havada sallamaları, görevlileri çağırmak için parmaklarını şaklatmaları, hizmetliler koşmadığında bağırmaları... Ve sadece birkaç kişi değil, hepsi böyleydi.

Bir odaya girip bir akşam için birinin kimliğine bürünmek başka bir şeydi. Kesinlikle uzun olan hayatımın geri kalanında bu insanlardan birini oynayamazdım.

Annika gerçekten meraklanmış bir halde başını yana eğdi. “Ama onlar hizmetkâr. İçinde bu dürtüyü harekete geçiren ne?”

Çünkü bu davranışın kabul edilemez olduğu bir dünyadan geliyorum, demek isterdim. Bunun tamamen doğru olmaması dışında. Sanırım onu çok da suçlayamazdım. Tarih kitapları ve sinema bana bir şey öğrettiyse, o da kralların ve kraliçelerin günlerinin böyle olduğuydu. Bunun ölümsüze karşı ölümlüyle hiçbir ilgisi yoktu; her şey zengine karşı fakirle, soyluya karşı sıradanla ilgiliydi.

Ve benim geldiğim toplum evrim geçirmiş olsa da hâlâ bir kast sistemi vardı ve mücevher çalmak için elit partilere sızan bir sokak çocuğu olmanız gözlerinizi kör ediyordu. Parmakların şıklatıldığını ve burunların yukarı kaldırıldığını, servis persone-line insan gibi değil de odanın işlevsel dekorunun bir parçası gibi davranıldığını gördüm. Bir keresinde zengin bir pisliğin bir

harmeni içkisine çok fazla limon koyduğu için ağlattığını ve bu arada kulüp müdürünün bu iğrenç hata için özür dilediğini izlemiştim. Çok fazla ego ve yetkiyi bir çatı altına koyarsanız temel nezaketin azaldığını bilecek kadar şey görmüştüm.

Ne yazık ki Islor'da çok fazla limon yüzünden ağlamak, bu ölümlülerin sıkıntılarının en küçüğüydü.

Ne olursa olsun, bu insanların yanında davranışlarımı dikkatli bir şekilde korumam gerekiyordu, bu yüzden zaten olduğundan daha fazla dikkat çekmemeliydim. "Rahibenin burada ne işi var?" diye sordum. Çadır girişlerinden birinde dikilen beyaz saçlı kadını izledim. Wendeline dışında kutsal alanda gördüğüm ve geceleri kraliyet arazisinde dolaşan büyücülerin yaşları ilerlemişti, en genci yetmişine yakındı. Hepsinin vadesinin dolmasına daha ne kadar vardı acaba?

"O yem." Annika etten bir parça koparıp onu sarı hardala batırdıktan sonra tatmin olmuş bir inlemeyle ağzına attı. "Nethertaur büyücü büyüüne doğru çekilir. Onu cezbetmek için onlarla birlikte gidecek."

Ağzım açık kaldı. "Bunu kabul mü etti?"

Annika korkuma karşı umursamazca elini salladı. "Bir şey olmaz. Orada onunla savaştıracak düzinelerce insan olacak. Zander ve Atticus sonuncuyu yardım almadan birlikte öldürdüler."

Yüz buruşturmamı bir parça peynirle sakladım. Atticus'tan bahsetmişken... Ordu komutanını -ve görünüşe göre Prenses Romeria'nın gizli sevgilisini- aradım ve onu Adley'nin yanında, lordu dinlerken kaşlarını çatmış halde buldum. Her ne tartışıyorlarsa, sohbeti yönlendiren Adley'ydi. Çenesi sert, dudakları hızlıydı, kızgın sözlerle konuşuyordu.

Zander herkesten bu kadar şüphelenirken keşke ölmesinden en çok fayda sağlayacak kişiye karşı biraz daha şüphe duysaydı.

Kendisine ait olmayanı almaya istekli olduğunu çoktan kanıtlamış olan kişiye.

Atticus'un mavi gözleri sanki bakışımı hissedebiliyormuş gibi bana doğru çevrildi. Tabağını incelemek için yer değiştirdim ama onları gözetlediğim gerçeğini gizlemek için artık çok geçti. "Zander'in nereye gittiğini biliyor musun?" On dakika önce kaçmıştı.

"Muhtemelen ava hazırlanmak için kraliyet çadırındadır."

Peçetemi masaya koydum. "Sanırım gidip onu bulacağım."

"Giünmesine yardım etmek için mi? Ya da *soyunmasına*?"

Gözlerinde bilmiş bir espri parıltısı taşıyan, ağzı haşlanmış sebzeyle dolu olan Annika sırtarak benimle dalga geçti.

"Bahsettiğin erkek kardeşin," diye hatırlattım ve çıkışa yönelirken yüzünü buruşturmasına memnuniyetle gülümsedim.

"Majesteleri." Ufak tefek bir hizmetkâr, elinde küçük bir tabakta Gracen'in standındakilere çok benzeyen tatlı elmalı tartla belirdi. Reverans yaptı. "Bunları sevdiğinizi duydum." Sesi yumuşak, uysaldı. Gerçi hepsinde öyle olduğunu fark etmiştim. Corrin ve Dagny bu açıdan sıra dışıydı.

Çarşıdaki olayın haberi hizmetliler arasında yayılmış olmalıydı. "Teşekkür ederim." Tabağı aldım.

"Majesteleri, lütfen biraz bekleyin." Fırlayarak uzaklaştı ve saniyeler içinde süslü, pembe bir güneş şemsiyesiyle geri döndü. Çiseleyen yağmurda dışarı çıktı, şemsiye açık ve beni bekliyordu.

"Adın ne?"

"Bena, Majesteleri." Küçük bir reverans yaptı.

"Teşekkür ederim Bena. Ben alabilirim." Şemsiyeyi ondan aldım.

Sanki kraliçenin kendi şemsiyesini tutması gerektiği fikri akıl almaz bir şeymiş gibi şaşkınlıkla kaşlarını çattı. "Ancak..."

“Sen burada, kuru yerde kal. Ben sadece şuraya gidiyorum. Gerçekten, sorun değil.” Kalabalıktan uzaklaştığım ve Zander’ı göreceğim için sevinerek ezilmiş çimenlerin arasından güçlükle ilerlerken rahat bir nefes aldım. Beni bu insanlardan bu kadar uzun süre saklamış olması büyük bir lütuftu.

Kralın çadırı en küçük ama en ayrıntılı olanıydı. Yalnızca onun için yapılmış gümüş ve altından, çan şeklinde bir yapıydı ve zirvesi en az beş-altı metre yukarıdaydı.

Ne yazık ki oraya giden yolum boş değildi.

“Yiyip kaçıyor musun?” Atticus şemsiyenin altına kaymak için eğildi -yağmurun şiddetlenmesiyle şemsiyenin fazla koruma sağlamayacağını tahmin ediyordum- ve şemsiyenin sapını benden aldı. Geniş omuzları alanın çoğunu kaplıyordu.

“Aç değilim.” Bir adım geri atıp kendimi yeniden yağmurun ortasında buldum. O, bu bedenle birlikte olmuş olabilirdi ama benimle değildi.

“Evet, bu yüzden elinde yemek tabağı var.” Atticus beni korumak için yaklaştı, mavi gözleri yüzümü inceliyordu. “Soylular, müstakbel kraliçelerinin onlarla hiçbir şey yapmak istemediğini düşünüyor.”

Çünkü istemiyordum. “Hangileri? Adley mi?” Sabit bakışlarıyla karşılaştım. “Sen onu dinliyorsun ya, yeter.”

“Ona katlanmak zorundayım çünkü mecburum, en azından şimdilik, tıpkı kardeşim gibi. Zander seninle evlenmek gibi aptalca bir fikri hayata geçirmeyi planlıyorsa, sen de katlanmak zorundasın.”

“Peki, tam olarak neden aptalca?”

“Sormak zorunda mısın?” Başını eğdi. “Seninle ilgili, Neilina’nın onun kafasına girecek bir şey yaptığı çok açık. Daha önce de bu tuzığa düştü ve yine aynısını yapıyor. Kelepçelerini

bile çıkarmış olduğunu görüyorum. Bunu yapmamakta kararlıydı.” Çıplak bileklerime doğru başını salladı.

“Ve eminim sana yakınlığıma erişemediğimi söylemiştir.” Son birkaç gün içinde birkaç kez, bardak su ile ve banyoda ıslanırken denemiştım. Hiçbir şey olmamıştı.

“Ve daha önce hiç yalan söylemedin.” Sırıttı. “Bunca yıldır ağabeyimin bu kadar umursamaz davrandığını görmemiştım. Doğru düşünmüyor. Önündekini göremiyor.”

“Haklısın. Önündeki tehdidi gördüğünü sanmıyorum,” diye tısladım. Zander’ın beni umursamayacağını ima etmesi öfkemi alevlendiriyordu.

Atticus içini çekti. “Seni gücendirmek istemedim, Romeria. Ama duyguların ne olursa olsun seni o tahta oturtmamak için çok fazla sebep var. Doğu işbirliği yapmayacak ve Adley’nin destekçileri büyüyecek.”

“Öyleyse ondan kurtul,” dedim, bunu söylemenin bu dünyada ne anlama geldiğini gerçekten düşünmeden. Ve bu masum bir dil sürçmesi değildi. Bunu kimsenin duymadığına emin olmak için etrafa baktım ama burada, yağmurun altında yalnızdık.

“Annen gibi konuştun,” diye mırıldandı alayla. “Adley’nin idam edilmesi yalnızca daha fazla gerilime neden olur ve Islor şimdiden bununla dolu.”

“Pekâlâ, sanırım Zander’ın komutanının özverili desteğini alması, kararları ne olursa olsun hepsinin aynı görüşte olduğuna emin olması iyi bir şey, *değil mi?* Ona asla ihanet etmeyecek bir komutan ve *kardeş.*”

Gözleri yüz hatlarımda gezinip ağızımda oyalandı ama kısa bir süre sonra gözlerime döndü. “Neden beni bir şeyle suçluyormuşsun gibi hissediyorum?”

“Paranoyak olduğun için olabilir mi?”

"Paranoyak olmak için bir nedenim var mı?" diye sordu.

"Bilmem, var mı?"

"Şu anda oynadığımız bu oyun ne?" Merakla kaşlarını çatı.

"Benim bilmediğim bir şey mi biliyorsun?"

Tereddüt ettim. Zander yanılmış mıydı? Prenses Romeria ve erkek kardeşinin vadiden Cirilea'ya yaptıkları yolculukta bir ilişkisi olmamış mıydı? Kütüphanede meseleyi kurcalamış ve gerçeği gördüğümü sanmıştım ama sadece hayal görüyor olabilir miydim? Belki Atticus her şeyde masumdu ve ben haksız yere silah doldurup onu nişan tahtasına götürüyordum.

Çok fazla sır saklıyordum.

İçimde pervasız bir cesaret patlaması habarınca kendime engel olamadım. Onun inceleyen bakışıyla karşılaştım ve "Senin için vadideki yolculuğumuzdaki çadır kadar eğlenceli olduğundan şüpheliyim," dedim.

Alaycı sözlerim istenen etkiyi gösterdi. Keskin bir farkına varış, Atticus'un ifadesini bir şok dalgasıyla doldurdu.

Onu elinde bir şemsiyeyle bırakıp kaçmak için bu ânı kullandım. Altın ve gümüş çadıra vardığımda yağmur elbisemi ıslatmıştı. Muhafızlar, içeri girmeme izin vermek için hiçbir şey söylemeden çadırın kapısını geri çekti.

Bir hizmetkâr kemerini sağlamlaştırırken Zander bir heykel gibi duruyordu. Tam bir zırh giyeceğini varsaymıştım ancak omuzlarında, kollarında, göğsünde ve dizlerinde birkaç şık görünümlü zırh plakasının altında çivili siyah deri katmanları olan bir savaşçı gibi giyinmişti.

Ölümcül görünüyordu.

"Aç değil misin?" diye sordu.

"Daha sonra yemek yerim," diye mırıldandım, kraliyet çadırının rahat iç mekânının gösterişli ayrıntılarını izleyerek. Çim

zemin, zengin renk ve desenlere sahip halı katmanlarının altına gizlenmişti. Bir taraf püsküllü kanepeler ve kadife koltuklarla döşenmişken, diğer tarafta uzun dikdörtgen bir masa uzanıyordu. Eldred Ormanı'nın bir haritası, parlatılmış silahların yanına serilmiş durumdaydı. Silahlar bana Sofie'nin korumalarının koleksiyonunu hatırlattı. Bazıları düz sırtlı, diğerleri kavistli noktalarda ilerleyen, değişen boyut ve tehditte bıçaklar vardı. "Bunların hepsini mi kullanacaksın?"

"Hepsini olmasa da çoğunu."

Ormanın haritasına geçmeden önce cephaneliğe bir kez daha uzun uzun bakarken turtamı ısırdım. Batı Islor'un geniş bir alanını kapsayan ve sık ormanın arasındaki birçok nehir, göl, akıntı ve kayalık yükseltiyi gösteren devasa, ayrıntılı bir haritaydı. "Bütün bu boyalı taşlar da ne?" Bir çeşit işaretçi gibiydiler.

"Bulunan hayvan leşleri için yeşil, ölümlüler için siyah." Kümeye bakıp yüzümü buruşturdum. "Peki, bu nether-şeyini nerede bulacağını biliyor musun?"

"Nethertaur mu?" Sırıttı. "Evet, olduğu genel alanı biliyoruz. Ormanın derinliklerinde. Onu çıkaracağız."

"Nasıl olduğunu duydum." Ona keskin bir bakış attım.

"Rahibe Clyda zarar görmeyecek. Teşekkürler Basil." Hizmetkâra çok kusa bir gülümseme sundu ama bu bana Zander'in diğer soylular gibi davranmadığını hatırlatmaya yetti. Neyse ki.

"Dikkatli olacaksın, değil mi?" Avladıkları bu canavarın ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu ama eğer Daaknar gibi bir şeyse... Ayrıca Adley silahlarla birlikte onlarla ava çıkacaktı. Son birkaç gecedir aynı yatağı paylaştığım adam için duyduğum endişe kalbimi sıkıştırdı.

"Başka dünyalardan gelen bir canavarı avlayan bir avuç aptal kadar dikkatli olacağız." Basil dışarı çıkarken Atticus içeri

girdi. Peşinden de Boaz ve Elisaf. “Gün ışığında en iyi şekilde yararlanmak için yakında yola çıkmalıyız.” Silah masasına -bana doğru- tipik kibirli adımlarıyla, sanki kafasına bir bomba atmamışım gibi bakışları sabit ve soğukkanlı bir şekilde ilerlerken midem gerildi. Nasıl bildiğimi anlamış olmalıydı. Zander öğrendiğinde bana çok kızacaktı ama en azından cevabımı almıştım.

“Kanal Ağız mı yoksa Dipsiz Şelale mi?” diye sordu Zander, içimde dönen gerilimi hissedemeyecek kadar uzakta.

“Kanal Ağız atlar için daha güvenli.” Atticus masanın diğer tarafında, tam önümde duruyordu.

Bu iki yeri aramak için dikkatimi haritaya çevirdim. “Güvenlik iyidir.”

“Güvende olmak hepimizin istediği şey.” Atticus bir yayın ağırlığını test etti.

Tereddüt ettim ama sonunda başımı kaldırıncı üzerimde kasvetli gözler buldum.

“Geçmişte yaptığım hatalar ne olursa olsun,” diye fısıldadı, “kardeşimi her zaman koruyacağım. Hayatım ve Islor üzerine yemin ederim. Bana inanıyorsun, değil mi?” Normalde alaycı bir mizahla dans eden bir sesten yayılan şiddetli samimiyet ür-kütücüydü ve kendimi uyuşuk bir şekilde başımı sallarken buldum. Prenses Romeria ve prens her ne paylaştıysa, şimdi onun Zander’dan nefret etmediğini görebiliyordum.

“Saldırı planımızı bitirelim,” diye bastırdı Boaz, parmağını Kanal Ağız’na doğru uzatarak. “Buraya gireceğiz ve...”

Neyse ki dikkatler haritaya kayınca bana gizlice kaçma şansı verdi. Masanın üzerinde birkaç karambit parıldıyordu. Yay şeklindeki bu bıçakların ne olduklarını biliyordum çünkü Korsakov’un adamlarından biri o bıçağı taşıyordu ve salak herif

kendi atardamarını kesip açmıştı. Kan kaybından ölmesin diye onu acil servise götürmek zorunda kalmışlardı.

Masadan bana en yakın olanı seçtim. Onu elbisemin kıvrımlarının arasına sıkıştırıp masumca elmalı turtamla birlikte kanepeye geçtim ve bıçağı halının köşesinin altına sakladım.

Güvenliğim için aldığım silahın yanı sıra masadan kâğıtla grafit aldım ve Zander gitme zamanlarının geldiğini söyleyene kadar kendimi kralın yakışıklı yüzünün bir taslağıyla meşgul ettim.

Kendisine küçük bir cephanelik yüklemiş olan kişisel korumama kaşlarımı çattım. “Elisaf seninle mi geliyor?”

Elisaf sırtarak alay etti ve üçüncü şahıs olarak kendi adına cevap verdi. “Evet, Elisaf haftalardır yatak odalarının dışında dolaşıyor ve gece gündüz bir prensesle ilgileniyor. Bir molaya ihtiyacı var ve dövüşe katılacak.”

“Haklısın.” Ellerimi teslim olurcasına kaldırdım. “Peki ya ben?” Anlamlı bir şekilde Zander’a baktım.

“Seni hizada tutmak için hâlâ bir muhafıza ihtiyacım var mı?”

“Şey, hayır ama...” *Peki ya Saoirse ve diğerleri ne olacak?* demek istedim. Elbette kız bana saldırma fırsatını bekliyordu.

Eğilip parmağını çenemin altına kaydırды ve dudaklarıma ağır bir öpücük kondurmak için başımı eğdi. “Merak etme. Abarrane buradayken hiçbiri bu çadırın yakınına gelmeyecek.”

“Abarrane mi!” diye tısladım. “Neden o?”

“Çünkü henüz ne olduğunu bilmese de bir şey yüzünden cezalandırılıyor *olmalı*,” dedi Abarrane. Lejyon lideri birdenbire belirdi ve solumdaki paravanın arkasından çıktı. Ne zamandır buradaydı?

“Birkaç saat sonra görüşürüz. Uslu dur.” Zander, diğerleriyle birlikte çiseleyen yağmurda kayboldu.

“Dikkatli ol,” diye mırıldandım sonradan. İşkence teknikleriyle övünen bir kadınla bir öğleden sonra geçireceğimi düşündükçe dehşete kapıldım. Yine de en azından herhangi bir pusu ile uğraşmak zorunda kalmayacaktım. Ona ihtiyatla baktım. “Şimdi gidersen, onlara hâlâ yetişebileceğine eminim.”

“Öğleden sonrayı burada kraliçemiz olmayı hedefleyen Ybaris’li prensesle geçirebilecekken neden gideyim?” Halının altından gizli bıçağı almak için eğilirken örgüleri omzundan düştü. Yüzümden kan çekildi.

“Bu, silah masasından çalmak için oldukça iyi bir seçim. Birkaç dakika içinde kendini bıçaklarsın.” Dudakları pis bir gülümsemeyle geri çekildi. “Nasıl çalıştığını göstereyim mi?”

“Nesin sen, yeni doğmuş bir tay mı? Duruşunu düzelt.” Kılıcının düz ucuyla baldırıma vurarak yerimden sıçramama sebep oldu. “Dengeni güçlendirmek ve dizlerini bükmek için sol ayağını geriye doğru kaydır.”

Elbise giydiğim gerçeğini göz ardı ederek onun talimatlarını yerine getirdim.

“Şimdi yumruk.”

Parmaklarımı avcumun içindeki bıçağın kabzasına dolayarak kolumla süpürme hareketi yaptım.

“Fena değil. Pozisyona geri dön. Ve yeniden.”

Av grubu gittiğinden beri bu tek hamleyi uyguluyorduk. Annika benim muhafızımı görünce hızla kaçarak uzaklaşmıştı. Bu, bebek bakıcımın memnuniyetle sırtımasını sağladı. Bence Abarrane kendisinden korkulmasını tercih ediyordu.

Öğretmenimin yıpratıcı doğasına rağmen onun öğretme tarzına aldırmadığımı düşündüm.

Kafasını kanepeye doğru sallayarak, "Baştan savıyorsun," diye mırıldandı. "Biraz dinlen."

Bıçağı inleyerek masaya bıraktım -kollarım ağrıyordu- ve kendimi koltuğuma attım. "Bana onunla ne yapmak istediğini sormayacak mısın?"

"Onunla ne yapmak istediğini *biliyorum. Hiçbir şey,*" diye alay ederek yürüdü. "Saldırıdan önce tahtta olmanı istemeyen düşmanlarla çevrilisin ve nefretleri daha da arttı. Bir fırsat gördün ve değerlendirdin. Senin yerinde olsaydım ben de öyle yapardım, bu yüzden belki de tamamen işe yaramaz olmayacaksın."

Bunun bir iltifat olduğunu düşündüm ama hiçbir şey var saymak istemiyordum, özellikle ondan gelince. Tereddüt ettim. Pişman olacağımdan korkuyordum. "Bana nasıl dövüşüleceğini öğretmek ister misin?"

Benimle yüzleşmek için topuklarının üzerinde döndü. "Bir lejyon askeri olarak eğitilmek mi istiyorsun?"

"*Hayır.* Sadece kendimi savunabilmeyi isterdim."

"Savunma için antrenman yapmıyorum. Savaş için eğitim veriyorum. Lejyoner yetiştiriyorum."

"Ama az önce beni *bununla* eğittin."

"Bu eğitim değildi," diye alay etti, örgüsünü yumruğunun etrafına dolayarak. "Bu basit bir dersti çünkü sıkılmıştım. Benim için zaman kaybı olurdu. Bir köpek yavrusunu savuşturabileceğinden şüpheliyim."

"Beni eğitseydin yapabilirdim. Zander daha önce bahsetmişti..." Gözlerinin öfkeyle parladığını izlerken sesim kısıldı.

"*Hayır.* Ben prensesleri ya da Ybaris'lileri eğitmiyorum." Sesi küçümseme doluydu.

Ellerimi teslim olurcasına kaldırdım. "Tamam, iyi. Zander senin en iyinin en iyisi olduğunu söyledi, ben de düşündüm ki..." Dışarıdan bağırışlar geldi. Kısa süre sonra onları tiz çığlıklar takip etti.

Abarrane kılıcını çekerek çadırın kanadına doğru ilerledi.

Karambiti alıp onu yağmura kadar takip ettim.

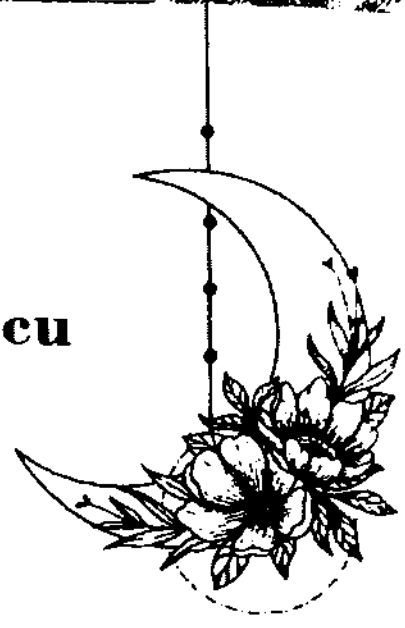
Çayır bir anda kaosa dönüştü. Çan biçimli çadırlardan ikisi çökmüştü ve hizmetkârlar, bir tarafı çökmüş olan ana dikdörtgen çadırdan kaçıyorlardı. İçeriden gelen korku dolu çığlıklar kulakları sağır ediyordu.

"Ne oluyor?"

Bir saniye sonra çadırın açıklığından bir canavar fırladı. Ağzından hareketsiz bir adam sarkıyordu ve ben cevabımı aldım.

Yirmi Dokuzuncu Bölüm

“Burada kal.” Kılıcının kabzasını iki eliyle kavrayan Abarrane, avını takip eden bir avcı gibi sinsi adımlarla çömelerek ilerledi. Tek fark, o minyon bir kadın savaşçıydı, avıysa dört güçlü bacağı olan devasa bir yaratık. Omuzları havada üç metreye ulaşıyordu. Sırtı mavimsi pullarla kaplıydı ve kaslı formunun geri kalanı keçeleşmiş, yağlı bir kürkten ibaretti.

Çirkin kafasını bize doğru sallayınca yoğun bakışları altında ürperdim. Mide bulandırıcı bir çıtırtı duyuldu ve adamın bedeni ağzından parçalar halinde düşüp bir moloz gibi çimlerin üzerine indi. Hayvan kalkık burnunu havaya kaldırdı. Daaknar’ın o gece Annika’nın kokusunu alırken yaptığı gibi kokladı.

Derin bir kükremeyle ileri fırladı.

Hızla ileri atılmasını izlerken kalbim boğazımda atıyordu. Çıkıntılı dişleri elimdeki bıçak gibi kıvrık ve iki kat daha uzundu, görünüşe göre yoluna çıkan her şeyi parçalamaya hazırdı. Dişlerini kaplayan kanlı parlaklık zaten parçaladığını kanıtlıyordu. Kılıçlı birkaç asker temkinli bir şekilde yaklaşırken diğerleri geride kaldı. Arbalet kullanarak yarattığın sırtına iki ateş oku atılar. Oklar pullu zırhından kürdan gibi sekti.

Abarrane, “Yakınlığın, içinde herhangi bir yerdeyse onu hemen bulmanı öneririm,” diye tısladı.

Sanırım benim elf yakınlığımı kastediyordu. "Yapamadım!" dedim.

"O zaman bugün kesinlikle öleceksin." Pozisyonunu değiştirip canavarla kafa kafaya buluşmaya hazırlandı. Hayvan çok hızlı hareket ediyordu ve kadın çok küçüktü. O şeyi durdurmasının hiçbir yolu yoktu ve başarısız olduğunda...

Daaknar'a sapladığımdan daha anlamsız ve cılız görünen silahımın kabzasını kavrarken bir adrenalin ve korku dalgası beni yakaladı.

Abarrane, canavarın savrulan dişlerinden uzağa kaçtı ama bir anda yeniden ayağa kalkıp hayvanın arka kısmında sallandı. Bıçağı arka bacağına arkasına batarak mürekkep mavisi kan püskürttü.

Acı içinde kükreyen hayvan ona tekrar saldırmak için döndü. Abarrane bıçağıyla onu savuşturdu ve yuvarlanırken silahını canavarın yan tarafına saplayarak yoldan çekildi. Yaratık, Daaknar'ın önemsiz görünmesini sağlayan bir ağız dolusu dişini göstererek uludu.

Dişiyle Abarrane'in omzunu yakalayıp eti ve kemiği kesmesini dehşet içinde izledim. Kadın acı dolu bir çığlık attı -şu anda içini parçalayan acı hakkında iyi bir fikrim vardı- ama kılıcını hayvanın boynuna doğru savurup ivmesini kullanarak kendini kurtardı ve tökezleyerek uzaklaştı. Çimlere düşmeden önce beş adım attı.

Havayı bir kez daha koklayan yaratık dikkatini bana çevirdi. O bana doğru yaklaşırken felç oldum. Minik bıçağımı kavrayarak bu şeyden kaçamayacağımı biliyordum. Yetersiz derslerimde beni kurtaramayacaktı.

Aoife'ya olan elf yakınlığım. Suya. Ona *şimdi* ihtiyacım vardı.

Sanki tepki olarak, altın tenimde yanmaya başladı. Kalbim hızlandı. Sonunda yardıma *ihtiyacım* olduğunu hissetmişti.

Annika, o gece onu kurtarmak yerine kendimi savunmak için nehri kullanabileceğimi söylemişti. Ama burada nehir yoktu, olsaydı da nasıl kullanacağımı bilemezdim. Kimse bana öğretemezdi.

Nethertaur şimdi sadece on metre uzaktaydı ve yaralarına rağmen hız kazanıyordu. Ezilen çim, yavaşlamasını sağlamak için kıvrılmaya ve dolaşmaya çalışır gibi uzanıyor, bacaklarını kırbaçlıyordu. Bu Annika'ydı. Bu tarafa koşarken elementini kullanarak kulaklarıma hücum eden kanın arasından duymakta zorlandığım bir şeyler bağırdığını fark ettim.

"Yağmuru kullan!" Sonunda anladım.

Yağmur. Ağlayan gökyüzüne baktım. "Nasıl!" Bu şeyi durdurmanın tek yolu benzer bir canavar kullanmaktı.

Sonraki birkaç saniye ağır çekimde ilerliyor gibi göründü.

İçimde bir yerlerden bir adrenalin dalgası fişkırdı ve sonra yağmur damlalarının her yönden çekilip Nethertaur'a doğru koşarken şekil almasını, bir vücut, bacaklar ve bir kafa oluşturmalarını izledim. Sudan oluşan yaratık ileri doğru atıldı.

Bunu yapıyorum, dedim kendi kendime. Bu bendim, bir elementi yönlendiriyordum.

Kafa kafaya çarpıştılar. Su canavarı çarpma anında patladı ve Nethertaur şaşkınlık içinde yere yığıldı. Öyle ki Abarrane topalayarak kılıcını yaratığın gözlerinin arasına soktu. Birkaç seğirmeden sonra canavar hareketsiz kaldı.

Belimi bükerek kalbimin yavaşlamasını ve şokun yatışmasını bekledim. Bir an için kendimi kaybedeceğimi sandım. Ama durdurmuştum. Bulamadığım bu elf yakınlığını kullanmış ve bu dünya dışı canavarlardan birini durdurmuştum.

Boğazımda çılgınca bir kahkaha kabardı.

Abarrane topallayarak bana doğru geldi. Yüzü hayalet gibi bembeyazdı. Bıçağındaki mürekkep mavisi kanı pantolonunun paçasına sildi. “İyi,” diye homurdandı. “Seni eğitmeyi düşüneneceğim.”

“Nethertaur neden ormanın derinliklerinden ayrılıp ta buraya, çayıra gelsin ki?” Zander çadırın etrafında dolaşıyordu. “Özellikle onu çekecek bir büyücümüz varken?”

“Bilmiyorum.” Wendeline kanepeye tünemiş, elinden geldiği kadar çok kişiyi iyileştirmekten gözleri kan çanağına dönmüştü. Nethertaur dört asker ve altı hizmetkârı öldürmüş, beşini yaralamıştı. İki rahibenin becerisinin çok ötesindeydi. Birkaç kadın soylu, kesik ve sıyrıklar dışında çoğunlukla zarar görmeden atlatmıştı. Saoirse’nin cesedini arabaya atılan yığının arasında göremediğim için bir yanım hayal kırıklığına uğradı ancak onun bir ata atladığını ve ilk sorun belirtisinde dörtlüye uzaklaştığını duydum.

Ölenler arasında Bena da vardı. Cesedini görünce ağladım.

Bir haberci, saldırıyı av partisine haber vermek için hızla dışarı çıkmıştı. Yarım saat sonra kampa geri döndüler, atların ağızları yorgunluktan köpürüyordu. Zander ve Atticus’un yüzleri solgundu.

Zander, Wendeline’in cevabını kabul etmedi. “Bir şey arar gibi çadırdan çadıra gitti. Ya da birisini. Ormandaki tek büyücü bizdeyken neden bunu yapsın ki? Bu nedenle kasıtlıydı.”

“Belki Clyda’nın daha önce burada olduğunu hissetmiştir.”

“Yollarımız kesişir ve onu uzaklaştırdık.”

“Başka bir olasılık daha var.” Yutkundu. “Margrethe’in büyüsünün Romeria’da izleri olabilir. Bunu bir şekilde sezmiş olabilir.”

"Bu kadar zaman sonra mı?" diye şüphelye sordu.

"Nethertaur konusunda uzman değilim, bu yüzden kesin olarak söyleyemem. Ama aklıma gelen tek sebep bu." Wendeline'in gözleri kısa bir süreliğine bana döndü.

Gerçek farklıydı. Canavar, Sofie'nin yarattığı ve bu yüzüğe bağladığı güvenlik duvarının arkasına gizlenmiş büyümü hissedebiliyordu. Beni bulmak için ormanın derinliklerinden çıkmıştı. Bena -ve diğer tüm insanlar- ben orada olduğum için ölmüşlerdi.

Suçluluğumu bastırdım. Zander bilmemeliydi. Henüz değil. "Önemli olan ölmüş olması, değil mi?" Pis kokulu leşi, bir ödöl olarak aşağı pazar sokağından çekilebilmesi için bir arabaya yüklendi.

"Evet, sanırım." Zander duraksadı ve dudaklarında ağır bir gülümseme belirdi. "Ve onu yenen de Islor'un müstakbel kraliçesiydi. Bu kutlanacak bir şey."

Yapmak istediğim son şey bir kutlamaydı. "Yardım aldım."

"Yalnızca bir bitirme vuruşu. Gel." Kolunu yıpranmış, bitkin bedenime doladı. "O geçit töreninin başında olmalısın."

"Kıpırdamayı bırakın."

"Bir santim kıpırdamadım. Ah!" Corrin'in saçıma taktığı tokanın keskin dürtmesiyle irkildim.

"Bu sonuncusuydu." Saçımın yarısını geriye çeken, geri kalanını omzumun üzerinden sarkıtan karmaşık bir örgü ve bukle modeline hayranlıkla bakmak için geri çekildi. "Hadi, kendinize bir bakın."

Makyaj koltuğumdan kalkarak tam boy aynanın önünde durdum. Dagny'nin dün gece geç saatlerde bıraktığı elbiseyi

hayranlıkla süzmek için bir o yana bir bu yana yürüdüm. Kadın sanki uyumamış gibi telaşlıydı ve gözleri kızarmıştı. Dikişleriyle oturuşu kusursuz, modeli derli toplu ama yine de seksiydi.

Elbiseyi ne için giyeceğimi bilseydim, ondan bana bir çuval yapmasını isterdim.

Corrin, "Elimden gelenin en iyisini yaptım," dedi. "Kral memnun olmazsa, bunun nedeni tamamen modası geçmiş bir tarz seçmenizdir."

"Kral ne zamandan beri kadınların giyimine önem veriyor?" Corrin homurdandı.

"Ayrıca, kraliçe modayı belirlemez mi?"

"Demek şimdi kraliçeyi oynamak *istiyorsunuz*?" Kendini beğenmiş bir şekilde gülümsedi.

Zander'ın akşam yanına geldiği, sabah yanında uyandığı, çıplak ve konuksever *kraliçesini* oynamaktan keyif alıyordum. İlk birlikteliğimizden bu yana her gece böyleydi. Gecelerimiz tutkuyla doluydu, sabahlarımız tembel ve şehvetli tekrarlardan oluşuyordu. O krallık görevlerini yerine getirmek için dışarı çıkıp Corrin paldır küldür içeri dalana kadar böyleydi.

Nymphaeum'da onun kraliçesini asla oynayamayacağım, diye hatırlattı kafamdaki o amansız ses.

Ona söylemeliydim.

Yine de dilimin ucuna her geldiğinde, sahip olduklarımızı mahvedeceğinden korkarak dilimi tutuyordum.

Bacağımı uzatıp yırtmaç kısmını ve tüllü kumaşın uyluğumun etrafından akmasını izledim. Seksi stiletolar bu elbiseye çok yakışırdı ama Prenses Romeria'nın dolabında ya da daha doğrusu hiçbir yerde böyle bir şey yoktu. Yine de elbiseyi, rengi-ne uymayan ancak güzel bir şekilde tamamlayan gri saten ve deri

topuklu ayakkabılarla eşleştirmeyi başardık. Kafamdaki karmaşık örgüyle birlikte kendimi zar zor tanıyordum.

Bir ölüm günüyle yüzleşecek kadar güçlü bir zırh olup olmadığını bilmiyordum. "İyi iş çıkardın, Corrin."

Kapalı yatak odanın kapısı çalındı. "Size eşlik etmeye gelen kral olmalı." Sinirlerim gerildi.

"Unutmayın, çenenizi yukarı kaldırın, her zaman dik durun," diye nasihat etti.

Ama beni bekleyen Zander değildi. Gelen Dagny'ydi.

"Ah, Majesteleri, siz gitmeden önce gelip sizi görmem gerekiyordu." Ellerini geniş göğsünde kavuşturup beni tepeden turnağa süzerken sırtışı büyüdü. "Nefes kesici, değil mi?"

Bugünün olaylarına tanık olma konusundaki endişe girdabımda bile, coşkulu terziye gülümsemem gerçektir. "Sen bir harikası. Dagny."

"Ah." İltifatıma karşı utanarak elini salladı. "Geleceğin kraliçesini giydirecek kadar şanslıyım. Size başka bir pelerin getirdim." Kolunun altına sıkıştırdığı kumaş parçasını çekip elime tutuşturdu. "Bu gece şiddetli bir şekilde havanın soğuyacağını duydum. İhtiyacınız olabileceğini düşündüm. İpek, pazardaki bir arkadaşın hediyesiydi." Dagny'nin kaşları imalı imalı kalktı. "Özellikle 'sıcak tutması' için yapılmıştır."

Avcumun içindeki ipeksi malzemeyi hemen tanıdım. Bexley bana kâhini anlatırken kadının elindeki kumaştı.

Corrin başını sallayarak, "O elbiseyle pelerin giyemez," diye alay etti. "Ne kadar aptal görünürdün."

"Ah, haklısın Corrin. Her zaman haklısın, ben aptal bir kadınum," dedi Dagny, ellerini çırparak. "Yine de kalsa iyi olur. Belki bir işe yarar." Bana göz kırptı.

Hayır, Dagny o kadar da aptal değildi. “Teşekkür ederim. Bunu beğendim.” Kalbim gümbür gümbür atıyordu. Bexley bilgi aktarmanın bir yolunu bulacağını söylemiş ve bulmuştu da; benim terzim aracılığıyla. Dagny ipuçları konusunda en gizli kişi olmayabilirdi ancak Corrin’in incelemesini kolayca geçti.

“Her şey müstakbel kraliçemiz için.” Reverans yaptı ve pelerine son bir kez anlamlı bir bakış attıktan sonra eğilerek dışarı çıktı. Elimdeki kıyafeti inceledim. Diğerlerinden daha kalındı. Katmanlı. Ve dikiş işi, Dagny’nin işçiliğinden çok daha özensizdi. Çok özensiz. Bunu Dagny yapmış olamazdı.

Pelerini kolumun altına sıkıştırdım. “Corrin, bu sabah bana getirdiğin elma suyundan biraz daha var mı? Çok tatlıydı.”

Alnı düşünceyle kırıştı. “Mutfığa bakmam gerek.”

“Sakıncası yoksa?”

“Zaten oraya gitmem gerekiyor.” İlk yemeğimden kalan boş tepsiyi aldı. “Kısa süre içinde döneceğim.”

Kalın pelerini alıp soyunma odama gitmeden önce oturma odasının kapısının kapandığını duymayı bekledim. Parmağımı kalitesiz dikişteki bir boşluktan geçirdim, malzemeyi ayırarak yırttum. İçine küçük bir kâğıt parçası sıkıştırılmıştı.

Pazar Eczanesi. Aradığın kişi bu gece orada seni bekliyor.

Karalamayı okurken içim beklentiyle seğirdi.

Bexley, Gesine ve Ianca’yı bulmuştu ve ben de eczacının nerede olduğunu biliyordum. Gerekirse oraya kendi başıma gidebilirdim, buna emindim.

Ama belki de Zander’a söylemenin zamanı gelmişti. Tetikteki kulaklarım dış kapının kapanma sesini yakaladı.

Yırtık kumaşla notu bir köşeye ittim ve sinirlerimi çelikleştirmek için aldığım bir nefesle oturma odasına yürüdüm, damarlarımda adrenalin zonkluyordu.

Yaklaşırken saçlarımdan ayakkabılarıma kadar Zander'ın gözleri üzerimde gezindi. Eteğim her adımda yarılarak bacağıma kalçama kadar ortaya çıkarıyordu. Gördükleri karşısında gözleri kocaman parladı.

Ben de ona hayranlıkla baktım. Bugün, vücuduna oturan ve boynundan beline kadar bağlanan mürekkep mavisi satenden, zarif bir ceket seçmişti. Metalik helezonlar ve çiçekli sarmaşıklarla bezeliydi. Kıyafetime güzel bir şekilde uyuyordu.

"Dagny'nin senin için yaptığı elbise bu mu?" diye sordu. Yatağımda bulduğum daha yumuşak, tutkulu Zander geri çekilip beni yine Islor'un soğukkanlı ve sakin kralıyla baş başa bırakmıştı.

Ama aramızdaki bu danstan zevk almaya da başlamıştım.

"Öyle. Corrin kadın modası uzmanı olduğun için bunu onaylamayacağından o kadar emindi ki."

Yine de sıcaktan yanan gözlerinden ve dudaklarının aralanmasından onayladığını şimdiden görebiliyordum.

Uzun, yavaş bir nefes verdi.

"Yeterli."

Gözlerim şaşkınlıkla büyüdü.

Dudaklarının kenarları seğirdi. "Senin iltifat bekleyen biri olduğunu düşünmemiştim."

Onun önünde durdum. "Ah ama burada yanıliyorsun. İltifatları severim. Ve tepkileri de."

Bakışları tekrar vücudumda gezinerek yırtmaçta oyalandı. Elini kalçalarımdan yukarı kaydırды, teni sıcak bir şekilde çıp-

lak kalçama değdi. Muhtemelen altına bir şey giymediğimi fark edince ağzından bir inilti kaçtı.

“Bu acayip bir elbise.”

“Kaplaması gereken her şeyi *yeterince* kaplıyor.”

“Kızgın olduğun zaman bir şeylerde ısrar etmeyi seviyorsun. Bugün fazlasıyla yeterli görünüyorsun.”

“Bak? Bu çok mu *zordu*?” Dokunuşu yırtmacın içine doğru kayarak hassas tenimi kızdırıp anında bir ihtiyaç uyandırırken keskin bir nefes aldım. Ama aniden geri çekildi, o maske tekrar yerine oturdu. “Uzun bir gün olacak. Ben sana tepkimi göstermeden önce bu işi bitirelim.”

Vaadi bacaklarımın arasında hissettim.

Bana hevesle kabul ettiğim kolunu uzattı. Gerilim tüm vücuduna yayıldığından oyunbazlığımı kısa kestim. Onu neyin rahatsız ettiğini sormama gerek yoktu. Canını sıkan öğündü. Kan hizmetlilerinin halka açık infazıydı. Islor'da yanlış olan her şeydi.

Elisaf bizi kapının dışında karşıladı ve derin bir reverans yaptı. “Majesteleri, ıslıl ıslıl görünüyorsunuz.”

“Eh, bu nişanlımın bana layık gördüğünden çok daha sıcak bir karşılama,” diye alay ettim.

Zander, “Onu cesaretlendirme,” diye mırıldandı Elisaf'a. “Yine de umarım gün boyunca bu neşesini sürdürebilir.”

Bir hizmetkâr önüme küçük Seacadore üzümlerinden bir tabak koyup hızla uzaklaştı.

Sol tarafımdan Annika uzanıp ben elini itmeden kendisi için bir salkım kaptı. “Neden yanına oturmak konusunda kararlı olduğumu düşünüyorsun?”

“Cazibem yüzünden mi?”

Homurdandı.

"Bunları sevdiğini duydum." Zander'ın dikkati kalabalığı ve ardından aşağıda, meydanadaki mızrak dövüşü yarışmasını tara-
dı. İnfaz meydanı, küçücük kule penceresinden beni korkutan
karanlık ve iğrenç alandan başka bir şeye dönüşmüştü. Fark etti-
ğimden çok daha büyüktü, her tarafı havaya metrelerce yükselen
tribün tarzı koltuklarla kaplıydı. Çevrede Islor ve Cirilea'yı işaret
eden siyah-altın renkli flamaların ağır brokarları hafif deniz mel-
teminde dalgalanıyordu.

Bir meydanadan çok bir arenaydı ve her koltuk doluydu.
Önde soylular, arkada halk oturuyordu. Öğleden sonra güne-
şi kalabalığın üzerine vuruyor, ışınları bir elmasın ışıltılı yüzleri
gibi kulak etiketlerinden parlayıp ölümlüleri işaretliyordu.

Tabaktan bir üzüm kopardım. "Ve bunların elde edilmesi
zor, ender bir ödül olduğunu duydum." Neyse ki bölmemiz -di-
ğerlerinden daha yükseksaçaklarla yeterince korunuyordu. Aynı
zamanda, Tyree'nin çürümeye yüz tuttuğu yukarıdaki uğursuz
gri kuleye ilişkin görüşümü de perdeliyordu.

"Kraliçe olmanın avantajları var ve bunlardan biri, ne ister-
sen, ne zaman istersen ona sahip olmak." Zander'ın kolu gelişi-
gizel bir şekilde sandalyelerimizin arkasına uzanmıştı ama yüzü
sert, ruh hali kasvetliydi. Aşağıdan gelen ihtişamın ve heyeca-
nın hiçbir kısmından zevk almıyordu. Bunun nedeni, az sonra
yaşanacaklar olabilirdi veya bu olayların çoğunu zaten yaşamış
olması.

Bense kalabalığın uğultusunu dinledikçe büyülenmekten
kendimi alamıyordum. Askerler sırayla yarışırken endişeli bir
beklentiyile izledim.

"Ne istersem, ne zaman istersem?" Dişlerimle birer birer
üzüm kopardım ve nabzımın şehvetli atışının bir tepkiyi tetik-

leyeceğini umarak dün gece Zander'ı ağızıma aldığım anları düşündüm.

Zander da hareketimi dikkatle izledi. Bir an dudaklarının köşeleri seğirdi.

Dikkatimi aşağıdaki manzaraya geri zorladım. Atticus oradaydı. Kralın ordusunun komutanı, hem kazanan hem de kaybeden askerlerinin sırtına vururken zırhı öğleden sonra güneşinde parlıyordu. Av gününden beri benden kaçıyordu ki bu işime gelirdi.

Tribünlerdeki sayısız yüzü inceledim. Adley oradaydı tabii ki, Saoirse'nin yanında oturuyordu. Daha uzakta Telor ve Sallow vardı. Yakında onları tanıyacağımı düşünüyordum. Bexley soy-lularla oturuyordu. Üzerindeki siyah saten elbisenin V yakası göbeğine kadar iniyordu. İri göğüslerinin şişkinliğini açığa çıkarmak bir turnuva günü için garip bir seçimdi. Beni dikkatle izliyordu. Buradan bile, bakışlarındaki yırtıcı parıltıyı görebiliyordum. Artık anlaşmamızın kendisine düşen kısmını yerine getirdiğine göre, benim ve boynum için planları vardı. Gerçeği öğrendiğinde tamamen hayal kırıklığına uğrayacaktı.

Onu kandırdığım için hissettiğim suçluluk duygusunu bir kenara ittim ve sessizce teşekkür ederek başımı eğdim.

“Bu ne için?” diye sordu Zander.

“Sana daha sonra söyleyeceğim.”

Geceyi birlikte geçirmek için buradan ayrılacağımız düşünülürse, fazla seçme şansım yoktu. Ama huzursuzluğu düşünülürse de şimdi sırası değildi.

Siyah üniformalı bir hizmetçi, kehribar renkli bir sıvıyla dolu iki kadehi teslim etmek için hızla fırladı.

Elisaf onları bizden aldı ve tek kelime etmeden bir yudum içti, sonra bir yudum daha. Bir an sonra, "Son derece tatlı," diye mırıldanıp onları yere bıraktı ve geri döndü.

Zehir olup olmadığını kontrol ediyordu.

"Ne zaman bir kadeh şarap içsen hayatını böyle riske atıyor, öyle mi?" Gördüklerime inanamayışım sesime yansımıştı.

"İslor'a yanında zehir getirdiğinden beri, evet. Daha önce bir başkası tarafından test edilmemişse eğer." Zander duraksadı. "Onun bunu yapmamasını mı tercih ederdin? Benden *şimdiden* bıktın mı?"

Başımı hayır anlamında salladım. "Elisaf'ın tat kontrolcüsü olmamasını tercih ederim."

"O zaman başka birinin hayatını riske atmış olursun. Abarrane, belki?"

Omzumun üzerinden savaşçının eli kabzasına dönük olarak durduğu yere baktım. Omzu sargılıyken bile saldırmak için kıvrılmış görünüyordu. "Kimsenin yapmamasını tercih ederim."

"Bunu eski haline söyle. Hepimizi öldürmeye niyetli görünüyordu."

Onun moralini bozmaktan vazgeçip dikkatimi oyunlara çevirdim.

Güneş ufku altına alçaldığında son galip selam verdi. Silahı sivri uçlu bir topuz olan iriyarı bir askerdi. Rakibi sedyeye götürüldü. Bugün tek kişi o değildi. Korkarım meydan okuyanlardan bazılarını iyileştirmek Wendeline'in yeteneklerinin ötesindeydi.

Yine de seyirciler, sanki bu tamamen eğlence içinmiş gibi, her acımasız turda alkışlıyor, tezahürat yapıyor ve çığlık atıyordu.

“Zamanı geldi,” diye mırıldandı Zander.

İki arabadan ilki, güçlü atlar tarafından çekildiğinde gerildim. Her birine üç tahta haç dikilmiş, mahkûmlar çoktan üzerlerine bağlanmış, bekliyordu. Ateş yakılmadan önce neden bir giyotin ya da basit bir bıçak olmasın diye merak etmiştim. Ama baktığım her yerde Malachi’ın alevine duydukları saygıyı görünce, sanırım artık anlıyordum. Malachi onların yaratıcısıydı.

Yine de ondan nefret ediyordum.

Dahası, havada asılı duran sabırsızlıktan tiksiniyordum.

Zander’ın vücudu ayağa kalktığı anda endişeyle gerildi. Kalabalığın üzerine sanki herkes bu ânı bekliyormuş gibi bir sessizlik çöktü.

Arabalar, arena zemininde yavaş bir geçit töreni yaptı.

“İslor halkı,” diye söze başladı Zander. Derin sesi tüm arenaya yayıldı, en azından öyle görünüyordu. “Sevgili Kralımız Eachann ve Kraliçe Esmâ’yı öldüren zehrin aynısı şeklindeki bir veba topraklarımızı kasıp kavuruyor. Onun peşindeyiz ve galip geleceğiz. Ne yazık ki aramızda kötülüğe yenik düşen İslor’lular var. Buna izin veremeyiz. Cinayet suçlarının bedelini hayatlarıyla ödemeliler.”

Mırıltılar dalgalar halinde patladı.

Arabalar yerine oturdu. Zorunlu görevlerinden kurtulma hayalleriyle kendini tehlikeye atan altı hizmetliyi gördüm.

Midem çalkalandı.

Mahkûmlardan dördü çocuktu, en büyükleri on beşten fazla olamazdı.

“Zander.” Ayağa kalktım, bu gösteriyi durdurma dürtüm dayanılmazdı.

“Görüyorum,” dedi dişlerinin arasından.

Yanlarında iki kadın vardı. Anneleriydi muhtemelen. Hepsi farklı derecelerde de olsa korku maskeleri takıyordu. İki erkek çocuk -belki on üç yaşında- bir cesaret gösterisi olarak çenelerini dik tutuyorlardı ama pantolonlarından aşağı akan koyu lekeler farklı bir hikâye anlatıyordu.

“Lord Stoll nerede?” diye seslendi Zander. Sesi fazlasıyla sakin ve buz gibiydi.

Meydanda duran güzel üniformalı bir adam selam vermek için öne çıktı. Bunlar onun topraklarından hizmetkârlardı. “Majesteleri.”

“Ceza için altı kan hizmetlisi teslim edeceğin söylendi. Neden burada dört *çocuk* var?”

“Majesteleri, çünkü sahiplerini öldürdüler.”

“Ve damarlarında bu zehrin dolaştığını kim *nereden* bilecek?”

“Şey, ben... Evet, katılıyorum, bu bir sorun.” Boğazını temizlemeden önce duraksadı. “Ama bu, ölümlülerin birini öldürmek amacıyla zehir aldıkları gerçeğini değiştirmiyor. Fırsat verilirse tekrar yapacaklar.”

“Yasaya karşı gelip yaşları dolmadan onların kanlarını alan ölümsüzleri mi kastediyorsun?”

“Evet ama ne aldıklarını bilecek kadar büyükler...” Stoll’un sesi mahkûmlarla Zander’ın ölümcül bakışları arasında gidip geliyordu.

“Bana kalırsa, bu ölümsüzler -kan hizmetlisi sistemi yasasına uymayan *her* ölümsüz- aldıkları cezayı hak ediyor.”

Bir mırıltı yükseldi ancak hemen ardından herkes sessizlik için susturuldu.

Zander mahkûmlara döndü. “Bu çocuklar sizin mi?” Kadınlar kesin bir şekilde onaylayarak başlarını salladılar.

Soldaki yalvardı, "Lütfen onları bağışlayın. Bizdik. İçeceklerine koyduk. Onlar bilmiyorlardı."

"Ama *siz* yaptınız."

Kafaları kabul ederek sallandı.

Zander'ın çenesi kasıldı. Sorunlar üzerinde düşünmeyi tercih ederdi ve bu durumda ona bu fırsat verilmemişti. Çünkü lordlar ona kötü ve meydan okuyan kan hizmetlileriyle ilgili bir hikâye anlatıp sonra onları çarpiha gerilmiş, yanmaya hazır bir şekilde önüne atmışlardı.

Yaşadığım şok yerini öfkeye bıraktı. "Bunlar benim çocuklarım olsa benim yapacağım şeyi yaptılar," diye tısladım, Zander'ın duyabileceği kadar yüksek bir sesle. Canavarlar tarafından beslenmelerini engelleme şansları vardı. Birçok ebeveynin yapacağı şey buydu. Zander'ın kolunu kavrarken tiksintim arttı. "Bunu yapamazsın. Bu ceza doğru değil."

Yakındaki bir uşak yanan bir meşale tutarken sanki bir cevap anyormuş gibi gözlerimle buluştu.

"Peki, ne yapmamı istersin? Onları serbest mi bırakayım? İnsanlar zehrin damarlarında sonsuza kadar yaşadığını henüz anlamıyor ama anlayınca kendilerine bundan daha beterini yapacaklar."

"Bilmiyorum ama bu ceza yanlış ve sen de bunu biliyorsun." Aklım bir çözüm üzerinde dönüyordu. Bu benim dünyamda nasıl ele alınırdı? "Yetişkinleri zindana gönder. Veya vadide işçilik yapsınlar. Ve çocukları Seacadore'a gönder. Kaders'a onları kçırmaları için ödeme yap."

Gözleri vahşi ve çaresizdi. "Ya geri dönerlerse?"

"Neden buraya geri dönsünler ki?" diye mırıldandım. Ama Wendeline'in söylediği bir şey aklıma geldi. "Büyücüler, test edildiklerini doğrulamak için Ybaris'teki insanları işaretler. Bu

insanları işaretlemesini sağla. Geri dönmeyi isteyecek kadar çılgınlarsa, bu onları caydırır.”

Bunu bir an daha düşünüyor gibi göründü. “Hepsini serbest bırakın.” Üç kelime derin sessizlikte yankılandı ama bir gürültüyle çabucak bastırıldı. Halatlar kılıçlarla kesilirken ve mahkûmlar merdivenlerden indirilirken soyluların yüzlerine öfke yayıldı. Mahkûmlar birbirlerine sokuldular, yüzleri gözyaşlarıyla yol yol olmuştu.

Kalabalıktaki yüzlerde şoktan rahatlamaya ve hayal kırıklığına kadar her şeyin bir karışımı vardı. Atticus aşağıda duruyor, çenesi kasılmış halde bize bakıyordu. Ağabeyinin, onaylamadığı kararlarından biri daha. Ya da belki kabul edemediği benim etkimdi.

Elimi Zander’ın sırtına dokundurdum, bu küçük, sessiz hareketin ona gürültüye karşı küçük bir kalkan oluşturacağını umdum.

Zander’ın eli havaya kalktı ve yine sessizlik çöktü.

“Ben onlar için en iyi cezaya karar verene dek bu mahkûmlara zindana kadar eşlik edilecek. Ama zarar vermek amacıyla zehir içtikleri için bu mahkûmlar damgalanacak.” Wendeline’a doğru başını salladı.

Rahibe beklenmedik istek karşısında telaşlanmış görünerek bir an oyalandı. İnsanları işaretleme günlerinin bittiğini düşünüyordu herhalde. Ama sonra ileri atıldı. Beyaz-altın rengi elbisesi arkasından dalgalanırken her mahkûmun önünde durup ellerini ellerinin arasına aldı ve sanki yaptığı her şey canını acırtıyormuş gibi acıyla irkildi. Wendeline sıranın sonuna gelince selam vermek için Zander’a döndü.

“Hepimiz kusurlu olanın izini görelim!” diye seslendi Zander.

Mahkûmlar birbirlerine baktılar ve başparmaklarının etli kısmında birbirine kenetlenmiş iki hilal bulunan daireyi gös-

termek için tereddütle ellerini havaya kaldırdılar, ana hatları Wendeline'in büyüsuyle parılıyordu.

İçimden soğuk bir aşinalık dalgası geçti. Halkın Nöbetçileri'nin ellerine işlenmiş bu işareti daha önce görmüştüm.

"O sembol nedir?" diye fısıldadım.

"Bilmiyorum ama her ne ise, bir sonraki Hudem'e kadar herkesin duyacağına eminim."

Lord Adley tribünlerden inip kendinden emin bir şekilde meydanın ortasına doğru yürürken kalabalıkta bir kıpırdanma oldu.

Yanımda, Zander'ın azı dişleri gıcırdayıyordu.

"İzin verirsiniz, Majesteleri..."

"Hayır, izin vermiyorum!" diye bağırdı Zander. "Artık yalanlarınızı ve entrikalarınızı kusacağınız bir platform verilmeyecek, Lord Adley."

Adley'nin gözleri meydan okurcasına kısıldı.

Ancak Zander, sanki Kettling Lordu bir baş belasından başka bir şey değilmiş gibi onu hemen kovdu. "Mahkûmları zindana götürün. Başlarındaki tek bir saç bile zarar görürse, görev başındaki her muhafız şafak vakti bu meydanı ziyaret edecek ve o ateşler kullanılacak." Altı fani onları titreyen bacaklarla takip ederken, kılıçlı adamlara anlamlı bir şekilde baktı. "Bu geceyi hemen bitirmem gerekiyor," diye mırıldandı Zander, elini solu-na doğru sallayarak.

Askerlerden oluşan tabur yürüdü. Üç Ybaris'li tutsak aralarına sıkıştırılmış, bir sıra halinde ilerlediler.

Keskin bir şekilde nefes aldım. El ve ayak bileklerinin etrafındaki prangalardan başka bir şey giymiyorlardı. Onları son gördüğümde kirli ve kanlıydılar. O zamandan beri yıkanmış ve

iyileşmişlerdi. Elf yakınlıklarını bastırmak için kollarındaki sonsuz kesik dışında. Hazırlanmışlardı.

Alaycılığımı saklamakta zorlandım. Sanırım ölümsüzler kirli bedenlerden beslenemiyordu.

Üçü de çenelerini dik tutarak ilerlerken, sanki idamlarına -çıplak- yürüyor olmaları onları korkutmuyormuş gibiydi. Belki de bu, Abarrane'in onlara yaptıklarının yanında sönük kalıyordu. Onları izlerken özel gülümsemesini yakalamak için omzumun üzerinden kadına bir kez daha baktım.

İnsanlar, mahkûm edilmiş Ybaris'li kardeşlerimi izledikleri kadar beni de izliyorlardı. Adamlar kolları ve bilekleri her bir köşeye zincirlenmiş halde üç masaya çıkmaya zorlanırken bakışlarımı ileriye çevirdim. Altına ateş yakmak için çeşitli uzunluklarda kereste yığınları istiflenmişti.

Rahibeler, Ybaris'lileri hayatta tutma görevleri için sessizce harekete geçti.

"Cinayet, cinayet işlemek için komplo kurmak ve krallığa karşı komplo kurmak suçlarından, kraliyet öğünü ve ardından ateş yakma ile ölüm cezasını alıyorsunuz. Kader size merhamet etsin." Zander'ın sesi kupkuruydu. "Asil kandan olanlara bir onur olarak, onlara ilk numuneyi sunuyoruz."

Kalabalıktan bir asilzade ileri çıktı. Bazı yüzleri tanıyordum. Adley aralarında değildi. Atticus'un kulağına sözler söylemekle meşguldü, ifadesi gergin ve hareketleri telaşlıydı.

Atticus metanetle, taş gibi bir yüzle durup dinliyordu. Ne düşündüğünü anlayamıyordum.

Soylular, her biri bir tutsak köşesine akın ederken hevesli çocuklara benziyorlardı. Bu mesafeden bile uzayan dişlerini seçebiliyordum. Ybaris'liler, dişler etlerine batarken gözle görülür bir şekilde gergindi. Midem burkuldu. Bu, Zander'ın o kan hizmet-

lisiyle birlikte olduğuna tanık olduğum geceye hiç benzemiyordu. O nazik, düşünceli ve kişiseldi.

Buysa vahşi.

Ve sadece birkaç kişi söz konusu değildi. Sıra, masaların ve ateşlerin etrafında kıvrılarak uzuyordu. Hepsine yetecek kadar kan olamazdı.

“İşte *bu yüzden* Ybaris onlara iblis diyor,” diye fısıldadım alçak sesle.

Yanımda Zander gerildi.

Ve sonra ilk çığlık meydanı inletti.

Otuzuncu Bölüm

Ilk soyludan son beslenene kadar bir domino etkisi yaşandı. Ybaris’li mahkûmlardan beslenen Islor ölümsüzleri, acı içinde kıvranarak, sırtlarını kamburlaştırıp dişlerini ısırapla gıcırdatarak toprak kaplı zemine yığıldılar.

“Ne oluyor?” diye fısıldadı Annika, dehşet dolu bir sesle.

“Zehir almışlar.” Farkındalık, Zander’ın yüzüne yansıdı.

“Yapamayacaklarını sanıyordum,” dedim. “Merth’in onları paramparça edeceğini düşünmüştüm. Merth’ti, değil mi?”

Zander’ın gözleri Wendeline’a takıldı. “Bana söylenen buydu.”

Bedenler çatırdadı ve insanlar korku içinde çığlıklar atarak sanki soyluların başına gelen her şey bulaşıcıymış gibi kaçtılar. Acımasız çığlıklar -çok fazlaydı- ensemdeki tüyleri diken diken etti. Rahibeler, başını sallayan Wendeline’a bakıyordu. Rahibe onlara yardım edemeyeceğini söylüyordu.

Ve hepsinin ortasında, masalara bağlanmış üç Ybaris’li gülüyordu.

Başım deli gibi dönüyordu. “Yapabileceğimiz bir şey olmalı,” dediğimi duyar gibiydim.

Zander tereddüt etti. “Orada.” Korkuluğun kenarına adım atarken çenesi kasıldı.

Üç masanın ve kurbanların etrafında devasa bir ateş topu patladı. İnsanlar daha da uzağa dağılırken acı çığlıkları neredeyse anında kesildi.

Zander yakınlığını kullanıyordu ve bu bir salon numarası değildi. Sayısız ağız açık seyirciyle, bu gösteri onun herkesin düşündüğünden çok daha güçlü olduğunu kanıtlıyordu.

Kalabalık, kavurucu alevlerin birkaç saniye daha yanmasını izledi ve sonra, aynı anda, ateş kesildi. Geriye yalnızca için için yanan cesetler, yanmış deri kokusu ve ürkütücü bir sessizlik kaldı. Herkes tanık olduğu şeyin şokunu atlarmaya çalışıyordu.

Yukarıdan derin, haince bir kahkaha gelip meydandaki sessizliği böldü.

“Islor’un müstakbel kraliçesi çok yaşasın!” diye şakudı bir erkek sesi.

Tyree, kulede.

“Laneti sonsuza dek bitirmek için onun kanından bir damla! Hepsini özgür bırakmak için bir damla!”

Zander’ın yüzünün rengi kaydı. “Aldıkları şey zehir değil. Bu senin kanın. Ben bunu nasıl görmedim?” Zander’ın gözleri yine Wendeline’a çevrildi. Suçlama açıkça oradaydı.

Kadının acı dolu irkilmesi her şeyi söylüyordu. Bu konuda da ona yalan söylemişti.

Başka hangi konuda onu kandırmıştı?

Sayısız bakışın sıcaklığının üzerimde gezindiğini hissettiğimde yüzüm yandı. Kimse sözlerimi duymasa da, “Bunu ben yapmadım,” diye inledim. Panik içinde Annika’ya doğru baktım. Benim masum olduğumu biliyordu. Bana yakın olanlar bilirdi.

Zander bana döndü.

“Benim bununla hiçbir ilgim yok.” Gözlerindeki çelişkili bakış düşününce, ona bunu hatırlatmak zorunda hissettim kendimi. Kafa karışıklığımı ve dehşetimi okuyabiliyor olmalıydı, değil mi?

“Fark etmeyecek,” dedi sessizce.

Üzerime uyuşukluk çöktü. “Bu ne anlama geliyor?”

"Yine kendimizi burada bulduk. İlk seferde öğrenmedin kardeşim!" Atticus meydanın merkezine doğru dalarak bağırdı. Meşalelerden çıkan alevler zırhındaki altından parlıyordu. "Nişanlın bu kraliyet öğününü önerdi ve şimdi nedenini biliyoruz."

Ağzım dehşetle açık kaldı. Bu, Adley'nin fikriydi. Kraliyet öğününün ne olduğunu bile bilmiyordum. Atticus bunu biliyordu!

Kalabalığa hitap ederek yavaş bir daire çizdi. "On iki lordumuz ve leydimiz tek bir gaddar saldırıda katledildi çünkü kralımız onu kaç kez uyarmama rağmen artık yanında duran tehlikeyi göremiyor. Damarlarında fırsat verilirse hepimizi zehirleyebilecek kan akan bir kraliçeyi tahta oturtuyor."

İçin için yanan kalıntıları işaret etti. "Bu şaşırtıcı değil. Daaknar'ı öldüren başrahibe değil, Prenses Romeria'ydı. Canavar ona dişlerini geçirince öldü."

Meydanın her köşesinden tutulan nefeslerin sesleri geldi.

"O ne yapıyor?" diye tısladım.

Zander'in çenesi gerildi. "Bir fırsatı değerlendiriyor."

"Ama kralınız, bizi yok etmeye gelen bir kadını koruyarak yalan söylemeye ve aldatmaya devam ediyor." Zander'a dönen Atticus'un yüzü asıktı. "Korkarım Islor'u içinden çıkamayacağı bir yola sürüklüyorsun. Seni kendinden korumam gerektiği anlamına gelse bile, seni korumaya yeminliyim." Sesi, arena boyunca yayılırken güçlü ve buyurgandı. Savaş alanındakiyle aynı olduğunu hayal ettim. "Kral Ailill'in ve Islor tahtının vârisi olarak, bu aptallığın daha fazla devam etmesine izin veremem. Koltuğundan derhal vazgeçeceksin."

"Bunu yapmaya yetkin yok," dedi Zander, sesi tuhaf bir şekilde dingindi.

“Peki, bunun olmasını engellemek için ne yapacaksın? Sırf rakmakla ilgilenmediğin bir tacı elinde tutabilmek için şehri yerle bir mi edeceksin?”

İki kardeşin bakışları birbirine kenetlenirken ve söylenmemiş sözler aralarından geçerken zaman durmuş gibiydi.

“İlk doğan olabilirsin ama oraya ait olmadığını kanıtladın. Artık değil. Ve senin yapamadığını ben yapacağım.” Atticus’un göğsü derin bir nefesle kalktı. “Muhafızlar! *Yakalayın kadını!*”

Bu gerçekten oluyor muydu? Tekrar? “Bunu yapamaz, değil mi?”

Zander’ın gözleri, hareket eden askerlere kaydı. Taarruza Boaz’ın önderlik ettiğini görünce yüzünde bir şok dalgası parladı. “Abarrane!”

“Lejyon, Islor’un meşru kralının yanında, Majesteleri.” Bunu kısacık bir selamlamayla noktaladı.

Zander kınındaki mücevherlerle süslü hançerini kalçasından çekip elime bastırdı ve parmaklarımı ona doladı. Elisaf ve Abarrane’e, “Onu dairesine götürün ve onları uzak tutun. Hemen arkanızdayım,” diye buyurdu.

Elisaf kolumu tutana kadar avcumdaki silaha baktım.

“Gel. Artık burası senin için güvenli değil.”

Koşarken hançerin kabzasını kavradım.

Her şey ağır çekimde hareket ediyor gibi görünüyordu ama yine de çok hızlıydı. Zihnim bir sise kapılmış durumdaydı, etrafımda bıçakların çarpışma sesi çınılıyordu. Abarrane ve lejyon, saldıran askerleri sanki kürek sallayan çiftçiler gibi doğruyordu. Bir şekilde turnuva meydanındaki yerlerimizden kraliyet odası merdivenlerine ulaştık.

“Onları uzak tut!” Elisaf, dinlediğine emin olmak için yavaşlamadan Abarrane’e emir verdi. Benim daireme doğru ilerledik.

Oraya vardığımızda Corrin oturma odamda volta atıyordu. “Bağırma! duyduğumda mutfaktaydım! Her yerde savaşılan askerler var. Kralın tüm ordusu yerindeyken kim bize böyle saldırabilir?” diye sordu ama normalde kararlı olan sesi titriyordu.

“Korkarım saldıran kralın ordusu. Ve komutan saldırıyı yönetiyor,” dedi Elisaf, ciğerleri biraz zorlanmış gibi.

“Zehirden haberim yoktu! Atticus bunu biliyor!” diye bağırdım kesik nefesler arasında. Hayatımda hiç bu kadar hızlı hareket etmemiştim.

“Önemli değil. Bunu kendi çıkarına kullanıyor.”

Çok aşağıdan bir yerden bağırışlar geldi.

“Seni uyardım, değil mi!” Öfkem kabarmıştı. “İkinizi de ona güvenilemeyeceği konusunda uyardım ve siz beni dinlemediniz!”

“Bunu yapacağını düşünmemiştim.” Zander içeri koştu, yanağında kendisine ait olmayan bir kan lekesi vardı. Akıldan çıkmayan, muhtemelen son bir nefesin ıstırabından kopan bir haykırış merdiven boşluğunda yankılandı. “Atticus orduyu ele geçirdi. Bazıları hâlâ benim için savaşıyor ama uzun sürmeyecektir. Çok fazla var. Şimdi gitmemiz gerekiyor. Lejyon bile onları durduramaz. Abarrane bizimle nerede buluşacağını biliyor.”

“Boaz neden bize karşı?”

“Çünkü Boaz taç için savaşıyor ve belli ki artık benim onu takmaya uygun olmadığını düşünüyor.” Elbiseme doğru başını salladı. “Onunla koşmak istemiyorsan hemen değiştir.”

Corrin ve ben dolabıma koştuk. Parmakları kancalar ve düğmeler üzerinde çılginca çalışıyordu. Narin kumaşı sıyrıp tuniğimi ve pantolonumu giyerken çıkardıklarını bir yığın halinde bıraktım.

Tam ikinci binici çizmemi giyerken Zander kapıda belirdi. Corrin diz çökmüş, öfkeyle bağcıkları bağlıyordu. “Hazır mı-

sın? Acilen şehirden çıkmamız gerekiyor. Abarrane ile Eldred Ormanı yakınlarında buluşacağız.”

Küfrettim. “Önce eczaneye gitmem gerek.”

“Ne için?”

Tereddüt ettim. “Bexley, Ianca ve Gesine’yi buldu. Orada beni bekliyorlar. Mesajı bu sabah gönderdi. Turnuvadan sonra sana söyleyecektim.”

“Ne mesajı?” Corrin hatırlayınca nefesi kesildi. “Yine plan yapmışsınız! Üstelik Dagny ile! Bir şeylerin peşinde olduğunuzu biliyordum.” Salladığı parmağıyla aramızdaki havayı deldi. “Bu yeni şeye kanmaması için onu uyardım...”

“Düşündüğün şey değil!” Bağırarak sözünü kestim.

“Buna neden şaşırmadım?” Zander başını salladı. “Wendeline yalan söyledi ve bizi tahmin ettiğimden çok daha kötü şekillerde kandırdı ve şimdi Mordain’den gelen bu hain oyunculardan daha fazlasını mı aramak istiyorsun?” Sözleriyle öfkesi arttı. “Bize bu zehrin ne olduğunu söyleseydi, oradaki manzara önlenebilirdi. Ybaris’lileri kontrol etmeyi bilirdik. Onun istediği buydu. Islor’u darmadağın etmek.”

“Ama öyle olduğunu sanmıyorum.”

Wendeline, onu aldatma nedenleri ne olursa olsun, yaptığı her şeyin Zander’ın istediği Islor’un geleceği için olduğunu söylemişti.

“Peki, neyin ne olduğu hakkında sen ne biliyorsun, Romeria?” Köpürmüştü. “Bütün Islor senin peşinde olacak. Ölümsüzler senin ölümünü garantiye almak için; ölümlülerse kanın için seni avlayacak. Hayır, seni götüreceğim son yer kesinlikle daha fazla büyücünün yanı.”

“Ama Gesine’yi görmem gerek,” diye dişlerimi sıktım.

“Bana nedenini açıkla,” diye talep etti.

Wendeline ona söylemenin bir zamanı olacağını ve benim de bunu bileceğimi söylemişti. Krallığı etrafında çökerken, bunun doğru zaman olduğunu sanmıyordum. Yine de bu gece Cırilec'dan ayrılırsam bu dünyada hayatta kalmak için ihtiyacım olan cevapları asla alamayacağımdan korkuyordum. "Çünkü ben bir anahtar büyücüyüm ve o bana yakınlıklarımı nasıl kullanacağımı öğretebilir."

Corrin nefesini tuttu.

Zander'in yüzü soldu. "Olamazsın."

"Yine de görünüşe göre öyleymişim. Çok uzun bir hikâye, şu an üzerinden geçemeyeceğiz ama eczaneye gitmem gerekiyor. Beni görürmek istemiyorsan, tamam. Sadece beni bu duvarlardan geçir, ben de oraya kendim giderim."

"Tek başına bir saat dayanamazsın. Benimleyken bile nasıl hayatta kalacağını bilmiyorum," diye mırıldandı dalgın dalgın, ellerini saçlarından geçirip darmadağın etti.

"Ne olduğumu anlamama yardım etmesi için Gesine'ye ihtiyacım var. Lütfen. Endişelenme, herhangi bir kapıyı açmayacağım veya boyutsal kıvrımları yırtmayacağım. Hudem'de Nymphacum'un yakınına bile gitmiyorum."

Bunu idrak ederken Zander'in gözleri buğulandı, düşünceleri dağıldı. "Nethertaur seni hissetti. Bu yüzden çayıra geldi."

"Evet." Gerçeklerden başka cevap yoktu.

"Ne zamandır biliyorsun?"

"Dagny ile pazara gittiğim günden beri. Wendeline, Daaknar saldırısından sonra beni test ettiğinde biliyormuş."

"Pazar..." diye tekrarladı ve zihninin nereye saptığını sezdim. Ona anlatmak zorunda olduğum tüm mahrem anlara ve fırsatlara gitmişti aklı. Ve anlatmamıştım.

"Üzgünüm. Öğrenirsen beni öldüreceğin söylendi..."

Elisaf atıldı. "Artık gitmeliyiz."

Zander'ın kafasında bir anahtar devreye giriyor gibi görünüyordu. Corrin'e döndü. "Bizimle gelecek misin?"

"Sadece sizi yavaşlatırım. Ayrıca, ilgilenmem gereken bir ev halkım var, Majesteleri, üç yeni üye. Yakında dört olacak."

Gracen ve çocukları. Farkında olmadan onları neyin içine sürüklemiştim?

Zander'ın çenesi gerildi. "Burada durup tartışacak vaktim yok. Atticus senin bana sadık olduğunu biliyor."

"Ayrıca o, bu şatonun işlerini diğerlerinden daha iyi yürüttüğümü biliyor," dedi kibirli bir şekilde. "Siz dönene kadar işleri yolunda tutacağım." Bu kararı onaylıyormuş gibi başını salladı ama gözlerinde teslimiyet ve korku karışımı bir şey gördüm.

Zander da gördü. "Kendini gereksiz yere riske atma. Eğer baskı yaparsa, ona istediği bilgiyi ver," diyerek eğildi. "Ben dönene kadar."

"Size olabildiğince çok zaman kazandıracağım. Güvende kalın." Bana baktı. Yüzü temkinli duruyordu ama reveransı alışılmadık derecede derindi. "İkiniz de."

"Atticus bu geçidi nasıl bilmez?" Ufalanmış bir taşa takılınca neredeyse fenerimi düşürüyordum.

"Çünkü oraya kralın sokağı denmesinin bir nedeni var. Yüzyıllar önce inşa edildiğinden beri onu yalnızca kral gördü," diye geldi Zander'ın sessiz yanıtı. "Dört kral kullandı. Ailill, Rhionn, babam ve ben. Babam bana yol gösterdi ve babası da ona yol göstermiş. Ve Atticus benim yokluğumda kral rolü oynamaya tenezzül etse de onun varlığından asla haberdar olmayacak."

Geçen sefer Zander'ın yaptığı gibi dolambaçlı basamakların altındaki geçidin kilidini açmak yerine, bizi basamakların altına ve adamlar sürünürken geçmek için çömelmek zorunda kaldığım gizli bir yola götürdü. Şimdi, küf kokan sonsuz bir koridorda sessizce ilerliyorduk. Ölü kemirgenlerin iskelet kalıntıları botlarımızın altında çıtırdarken yanımıza aldığımız eşyalarımızla -esas olarak silahlar ve altınla- gecenin içine doğru kaçtık.

Islor kralının, hızlı bir kaçış için daireme koyduğum gibi kendi seyahat çantasına sahip olması beni şaşırtmıştı.

Zander, "Bana karşı dürüst olsaydın her şeyin ne kadar farklı gidebileceğini bir düşün," dedi.

"Beni öldüreceğinden korktum!"

"Evet. Gece sarıldığım kadını sabah uyanınca idam etmek tam benim yapacağım bir şeye benziyor."

Kulağa kuledeki o gece gibi gelmişti.

Zander o kadar ani durdu ki sırtına çarptım.

"Ayrıca, konu dürüst olmaya gelmişken, Atticus'un kral olmak istediğini biliyordun. Kendisine sadık olan bütün askerleri şehre getirdi. Korunmak için miydi, yoksa seni alt edebilmek için mi?"

İlerlemeye devam ederek, "Muhtemelen ikisi de," diye itiraf etti.

"Ne yapacağını nasıl göremezsin?"

"Çünkü o benim *kardeşim*! Ve anlaşılan sen etraftayken hiçbir şeyi net göremiyorum."

"Yani bu benim hatam mı? Ona güvenmemen için seni uyar-muş olmama rağmen mi?"

İç çekti. "Bence suçlama noktasını geçtik. Ama Ybaris'in istediğini aldığına bahse girerim."

"Quill'i kim zehirledi? O da Atticus muydu?"

“Artık hiçbir şey bildiğimi iddia etmiyorum. Suçlu kim olursa olsun, bunu insanları kraliçe olmaya hazırlanan Ybaris’li prenesten korkutmak için yaptılar. Atticus, Adley ve diğerleriyle birlikte görüldü. Kulağına tahta sahip çıkma fikirlerini fısıldadıklarından ve onu bunun doğruluğuna ikna ettiklerinden artık şüphem yok. Sonra bugün oldu ve şansını gördü. Gerçekten daha mükemmel olamazdı. Öyle görünüyor ki rahibeler herkesten bağımsız olarak entrikaları kendi ellerine almışlar. Artık önemi yok, değil mi?”

Atticus’un suçlaması zihnimde dolanıp duruyordu. “Kral olmak istiyor musun?”

“Hayır, bilmiyorum,” diye itiraf etti kararlı yanıtıyla beni şoke ederek. “Bu yüzden olmalıyım.” Duraksadı. “Yani bana anlattığın bu hikâyeye, hiçbir şey hatırlamamakla ilgili...”

“Yalandı. Benim adım Romeria Watts. Çoğunlukla herkesin insan olduğu, kaderden ve ölümsüzlerden söz edilmeyen New York City diye bir şehirden geliyorum. Sofie adında bir elemental, kocasını kurtarmasına yardım etmem için beni kandırdı, Malachi’dan bir armağanı göğsüme sapladı. Tıpkı kendi bednim gibi olan bu bedende, insanların beni cinayetle suçlamasıyla uyandım.”

Elisaf arkamdan küfretti.

“Ama sen insan değilsin. Sen bir anahtar büyücüsün.”

“Görünüşe göre öyleymiş ama hiçbir fikrim yoktu. Bütün bunların nasıl olduğunu bilmiyorum. Geçen gün bu yüzüğü çıkarana kadar hiçbir şey hissetmemiştim.”

“Bana söylemeye çalıştın,” dedi Zander, daha çok kendi kendine.

“Evet. Ama bu benim için pek iyi olmadı.” Tanrım, göğsümden beton bir blok kalkmış gibi hissediyordum.

“Peki, Sofie’nin kocasını nasıl kurtaracaksın?”

“Tam olarak bilmiyorum ama Hiçlik’te hapsedilmiş olabileceğini düşünüyorum.” Sofie, Elijah’ın bir yerde kapana kısıldığını ve onu oraya Malachi’in göndermiş gibi göründüğünü söylemişti. Kıvrım yırtıldığında kaçan canavarlar Hiçlik’tendi, oraya kader tarafından gönderilmişlerdi. O zaman ikisinin aynı olması mantıklı olacaktı. Yine de Elijah’ın cesedini en son Belçika’da taş bir tabutun içinde görmüştüm. “Malachi beni buraya Nymphaeum kapısını açmam için gönderdi ki bunu kesinlikle yapmayacağım. Ve Sofie’ye yardım etmeyeceğim. Böylece bana tek kalan, nasıl anahtar büyücü olunacağını öğrenmek.”

“İnsanlar senin ne olduğunu öğrenene kadar bekle. Sanki seni öldürmek için nedenleri yokmuş gibi,” diye mırıldandı Zander.

“Gesine’ye güvenilebileceğini nereden biliyorsun?” diye sessizce sordu Elisaf. Tünelden sürünerek geçtiğimizden beri bana söylediği ilk sözler bunlardı.

“Bilmiyorum ama beni öldürmek isteselerdi bile bunu yapmak için binlerce fırsatları vardı.”

Yol boyunca yürürken sessizlik sürdü. Şu anda Zander’ın aklından neler geçtiğini bilmek için can atıyordum ama hiçbir şey söylemedi.

Koridorun sonuna gelince bu gizli geçitler dünyasında hiçbir anlamı olmadığını öğrendiğim sağlam bir taş duvarla karşılaştık.

“Bu bizi eczacıya ne kadar yaklaştıracak?” diye sordum.

“Birkaç blok ötede.” Zander sessizlik için parmağını ağzına götürdü. Bir bloka basmak için başının üzerine uzanmadan önce bir an dinledi. Belirgin bir klik sesi duyuldu ve duvar dışarı hareket etti.

Ve küçük bir heyecan içimi kıpır kıpır etti. Ben böyle bir dünya için yaratılmıştım.

Tepkilerimi açıkça hissederek, “Bu şeylere karşı çocuksu hayranlığın beni eğlendirmeye devam ediyor,” diye mırıldandı.

“Önceki hayatımda bir hırsızdım, bu yüzden bir yerlere gizlice girip çıkmak benim tarzımdı.” Bunu kabul etmek garip bir şekilde özgürleştirici hissettirdi.

Toz kaplı kasalarla dolu sıkışık bir odaya girmeden önce Zander bana inanmayan bir bakış attı. “Burası bir kiler,” diye fısıldadı. Tahta bir kapıya doğru hareket ederek onu itti. Ve küfretti.

“Asma kilit mi?” diye sordu Elisaf.

Zander onaylayarak başını salladı. Ve sonra sendeledi. “Buradan çıkar çıkmaz hızlı hareket etmemiz gerekecek çünkü askerler henüz başlamadıysalar da şehri aramaya başlayacaklar. Seni eczaneye götüreceğim ve sonra bu Gesine, olduğunu düşündüğün kişiye, o zaman seninle benim yollarımızı ayırmamız gerekecek.” Fener ışığının ışığında, ela gözleri, ayırt edemediğim sayısız duygu taşıyordu. “Hayatıma girdiğin günden beri, hem saldırıdan önce hem sonra, net bir şekilde düşünemez oldum. Benim olanı geri alacaksam, kafamı tümüyle toplamaya ihtiyacım var.”

Boğazımda şişen yumruya karşı yutkundum. Hangisinin daha şaşırtıcı olduğuna emin değildim. Bu garip dünyada yalnız kalacak olmam mı yoksa derinden ilgilenmeye başladığım bir adamın ona en çok ihtiyacım olduğu zamanda beni terk etmesi mi?

Ama en yakınlarım tarafından terk edilmeye alışkındım ve ona kalması için yalvaracak değildim.

Yoldan geçenleri dinlemek için bir an duraksadıktan sonra ahşabı parçalayarak içeri girdi. Bir sokağa çıktık. Alt sokaklar, bir köşeden diğerine fırlayan tuhaf figür dışında ıssızdı. Hiçbir kraliyet muhafızı atların üzerinde oturmaz, hiçbir pazar eğlen-

cesi düşkünü sokaklarda oyalanmazdı. Yine de pelerinlerimizin içinde sessizce ve gizlenerek ilerlerken gözlerin üzerimizde olduğunu hissediyordum.

Kimse gece kaçan kişinin kendi kralları ve Ybaris'li prenses olduğunu tahmin edemezdi.

İleride, eczane karanlıktı, pencereleri kalın perdelerle kapatılmıştı.

"Bu gece mi dedi?" Zander gölgelerde oyalandı.

"Evet." Gözlerim etrafımızdaki köşeleri, uçlarda biten her sının taradı. Bir ara sokaktaki hareketlilik dikkatimi çekti. Siyah pelerinli bir figür. Geri dönmeden önce kızıl-sarı saç tutamlarını yakalamama yetecek kadar fenerin çerçevesine girdi. Bu Bexley'ydi. Burada olacağını biliyordu. Meydanda yaşananlardan sonra, anlaşılmamızı tamamlamak için burada olamazdı. Ya beni uğurlamak için gelmişti ya da öldürmek için.

Perdenin kenarı hareket etti.

"İçeride biri var," diye fısıldadım.

"Evet. Bunu gördüm."

Tek vücut olarak karşıdan karşıya geçtik.

"Etrafı kolaçan edeceğim." Elisaf başka bir gölgenin içinde kayboldu. Bu dünyada içine saklanacak çok şey vardı.

Dükkândan bir iki metre uzaktaydık ki bir tık sesi duyuldu ve kapı gıcırdayarak bir santim kadar açıldı.

Huzursuzluk beni ele geçirdi.

Önce Zander içeri girdi, eli kılıcının kabzasını kavradı. Çevredeki fenerler parlıyordu. Bunun onun yakınlığıyla bir ilgisi olduğunu düşünüp bir an kışkıandım.

Sakin bir kadın sesi, "Kapıyı arkanızdan kapatın," dedi.

Talimatı yerine getirerek bizi karanlığa attım.

“İçinizde yanan alevi hissediyorum, Islor Kralı. Bir Islor’lu için güçlüsünüz.”

“Boynunda o halkaya rağmen öyle olduğuna eminim, başrahibe,” dedi aynı derecede sakin bir sesle.

Gözlerim çılgınca Zander’ın gördüklerine dair bir ipucu aradı.

Odada hafif bir parıltı patladı. Havada süzülen bir ışık topu, ıpık Kaders’in tarif ettiği gibi, kömür grisi pelerinli, uzun, mürekkep siyahı saçları ve soluk yeşil gözleri olan bir kadını aydınlatana kadar şişti. Basit bir altın halka, narin boynunu çevreliyordu.

“Türünüzün eşsiz yetenekleri sinir bozucu. Buna alışmak zaman alacak ama yine de sizin topraklarınızda yeni keşfettiğim özgürlüğün tadını çıkardığımı söyleyeceğim.” Delici bakışları Zander’dan bana kaydı. Derin bir şekilde eğildi. “Ben Büyücü Gesine, Majesteleri. Bir zamanlar birbirimizi tanıyorduk ama şimdi görüyorum ki Wendeline haklıydı ve ben artık tanıdık bir yüz değilim. Siz Romeria’sınız ama Ybaris’ten ayrılan kişi değilsiniz.”

Dükkânda yaşlı kadını ararken kalbim duracak gibi atıyordu. Kavanozların sıralandığı raflardan ve yüzümü bana yansıtan aynalardan başka bir şey görmüyordum. “İanca nerede?”

“Cirilea’nın dışında, güvende. Buradaki yolculuk uzundu ve ona zarar verdi ama sizinle tanışmak için can atıyor. Wendeline, eski hayatınızda neye sahip olduğunuzu bilmediğinizi söyledi.”

Başımı iki yana salladım. “Bunların hiçbirine inanmadım.”

“Aoife beni lanetledi mi?” Zander araya girdi. “Kalbimi Romeria’ya bağlayarak aklımı mı zayıflattı?” Bu soru karşısında dişlerimi sıktım.

Gesine’nin yeşil gözleri ikimizin arasında gidip geldi. “Doğru zaman geldiğinde ne yaptığını tartışabiliriz. Bence yakında fark etmeyeceğini göreceksiniz.”

"Bilmece gibi konuşuyorsun," diye homurdandı.

"Öyle görünüyor olabilir." Elime başıyla işaret etti. "O yüzük. İsterseniz çıkarın. Kendim için gücünüze dair bir fikir edinmek istiyorum."

Kraliçe Isla'nın yüzüğünü parmağımdan çıkarırken Zander dikkatle beni izledi. O baş döndürücü güç dalgası neredeyse anında vücudumda gezinmeye başladı ve her geçen an yoğunlaştı.

"Dikkat çekici." Gesine'nin yüzünde hayranlık uyanmıştı. "Sizin için tatsız mı?"

"Çok." Bu hissi nasıl tarif edeceğimi bilmiyordum. Uzunlarına iğneler batıyormuş gibi bir karıncalanma hissiyle damarlarımdaki adrenalin dalgasının karışımıydı.

"Nasıl kontrol altına alınacağını öğrendiğinizde bu duygu donuklaşacak."

"Bunun için Tanrı'ya şükür," diye mırıldandım. Gesine'nin arkasındaki gölgelerde, bana bakan yabancı bir kadın yüzü gördüm. İrkildim ve bunun aynadaki bir yansıma olduğunu görünce arkama bakmak için döndüm. Orada sadece Zander vardı.

Yüzümü tekrar aynaya çevirince çekingenliğim biraz daha arttı.

Yanağıma dokunmak için uzandım. Yansımadaki kadın da aynısını yaptı. Burnuma dokundum.

O da aynısını yaptı.

"Aman Tanrım," diye fısıldadım, şok dalgaları beni yutarken boynuma sarıldım.

Yüzen küre parlayarak daha fazla ışık saçtı.

Köşeli yüzü, soluk mavi gözleri ve kalp şeklindeki dudaklarıyla bana bakan yabancıyı izledim. İkimizin de tek benzer yanı saçlarımızın rengiydi. "Bu benim yüzüm değil." Ya da sesim.

“Bir yanılısama,” diye onayladı Gesine. “Büyücü bunu da yüzüğe bağladı. Size biraz aşinalık vermek ve Prenses Romeria’nın bedenine geçişinizi kolaylaştırmak için.”

“Bana yardım etmek için.” Bu, Sofie’nin yardım anlayışydı. Güçlerimi bastırmak için yaptığı büyülerle birlikte. Her şeyi düşünmüştü.

“Şimdilik yüzüğü takmanızı öneririm. İçinizde kıpırdananları nasıl kontrol altına alacağınızı öğrenene kadar başka hiçbir şeye odaklanamayacaksınız ve önümüzde bir yolculuk var.”

Parmağımı tekrar saran soğuk altın halkayı taktıktan birkaç saniye sonra, hırıltılı adrenalin dindi. Aynada tanıdık yüzümü bir kez daha görmek için başımı kaldırdım. Hayatım boyunca bildiğim tek sabitti.

Elimde kalan tek şey buydu.

Kapı tek bir kez çalındı ve Elisaf eğilerek içeri girdi. “Askerler geliyor. Sadece bir saniyemiz var.”

“O halde aceleyle hareket etmeliyiz.” Tezgâh, Gesine’nin elinin bir hareketiyle yana kayarak altında açık bir delik ve bir merdivenin ucunu ortaya çıkardı.

Bunu yapabilme yeteneği karşısında şaşkınlığımı bir kenara ittim. “En son bir yerde bir elementali takip ettiğimde, beni bu lanet olası yere gönderdi ve bu bedene koydu.”

Gesine endişemi kabul edercesine başını eğdi. “Buradaki tek amacım, zaten olan şeyde size rehberlik etmek.”

Ona inanıyor muydum? Fazla seçeneğim yoktu sanırım. Burada kalamazdım ve Zander’ı takip etmemin istenmediği açıktı.

Dönüp ona baktım.

“Lejyon beni bekliyor olacak.” Gözleri dudaklarıma kaydı ve aramızdan okunamayan bir şey geçti. “Burada yollarımızı ayırıyoruz, New York’lu Romeria Watts.”

“Evet.” Bir zamanlar benim için bir yabancıyken, paylaştığımız gecelere rağmen şimdi onun için bir yabancıydım. Göğsümde bir ağrı kıpırdandı ama çenemi tuttum. “Güle güle.”

Çenesi gergindi.

Gesine, “Yanlış anladınız,” dedi. “İkiniz de gelmelisiniz.”

“Hayır.” Zander ve ben aynı anda karşı çıktık.

Zander sessizce, “Benim etrafımda hiçbir yerde güvende değil ve bizim yollarımız farklı,” diye ekledi.

“Yolunuz aynı ve birlikte gidilmeli. Romeria, üzgünüm ama artık eskinin kaderinde yeni var ve geri dönüş yok. Sadece ileri var.” Gözleri anlayışla parlıyordu.

Başımınla onayladım. O kadarını biliyordum.

Dikkatini Zander’a çevirdi. “Kâhinler kan lanetinin sonunu gördüler ve bu, Aoife’nın Ybaris’li kızı ile Malachi’nın Islor’lu oğlunun ellerinde. İsteddiğiniz bu değil mi?”

“Evet, ben de gördüm. Bugün o meydana oturan herkes de öyle. Romeria’nın ne olduğunu biliyorum ve Islor’u bu şekilde değiştirmek istemiyorum. Halkımı öldürerek değil.” Sesinde şiddetli bir üzüntü vardı.

Kadın nazik bir gülümsemeyle karşılık verdi. “Aoife’nın yolu bu ama tek yol bu değil.”

“Peki, senin bundan çıkarın ne? Bana Islor için kendini riske attığını söyleme.”

Parmak uçları altın halkasının üzerine kaydı. “Sonunda benim türüm için özgürlük. Belki günlerim sona ermeden onu görebilirim. Belki de göremem.”

Dışarıdan bağırışlar geldi. Elisaf perdeden bir bakış daha attı. “Artık başka bir seçeneğimiz yok.” Yerdeki açıklığı işaret etti.

Zander derin bir iç çekişle kabul ederek başını salladı.

Merdivenlerden teker teker indik. Botlarım lağım kokan bulanık suda batıyor, meşaleler, karanlığa giden nemli bir tüneli ortaya çıkarıyordu.

Gesine'nin bir kez daha elini sallamasıyla tezgâh, rotamızı gizleyerek tekrar yerine oturdu. Hareket edince kıyafetinin kolu açılarak altın rengi bir ışıkla parıldayan bir amblemi ortaya çıkardı.

İşaret ettim. "Bu nedir?"

"Aoife ile yakınlığım." Kıyafeti sıyırdı ve kolunu uzatarak işareti -kolunun eni boyunca uzanan altın bir geyiği çevreleyen daireyi- incelemem için bana fırsat verdi. Üstünde bir sıra halinde iki daire daha vardı. Sadece daha küçüktü, birinde bronz boğa, diğerinde gümüş kelebek vardı. "Üç elemente yakınlığım var ancak suyla olan bağlarım diğer ikisinden çok daha güçlü."

"Yaldızlı geyiği bul," diye fısıldadım.

Babamın demek istediği bu muydu? Gesine'yi bul mu diyordu?

"Bu tünel, bizi Cirilea sınırının dışında yelken açmak için bekleyen bir kayığın bulunduğu kenar mahalleye götürecekt."

"Askerlerimle Eldred Ormanı'nda buluşmalıyım." Zander'ın sesi pazarlık teklif etmiyordu.

"Sonra birlikte kuzeye, Venhorn Dağları'na gideceğiz."

Elisaf homurdandı. Bu plandan hoşlanmadığı açıktı.

"O dağlarda ne yaşadığını biliyorsun." Zander, Gesine'ye keskin bir bakış attı.

"Evet. Seacadore'a yelken açamazsak Majesteleri yeterince eğitilene kadar burası bizim için Islor'daki en güvenli yer."

Zander bana döndü. Ona sırtımı döndüm. Daha beş dakika önce benden ayrılmayı planladığını unutmamıştım.

Yumuşak iç çekişi devam etti. "Seni oraya götüreceğiz. Kalacağımıza söz veremem."

Gesine dudaklarını birbirine bastırdı ve sonra kabul ederek başını salladı.

“Şehrimde bu kadar çabuk gezinmeyi nasıl öğrendin, başrahibe?”

Dilimi ısırđım ve ona buranın artık onun şehri olmadığını hatırlatmaktan kaçındım.

“Düşündüğünüzden daha fazla müttefikiniz var.” Gesine bana gülümsedi. “Sizin de öyle, Majesteleri. Birçok müttefik ve sizi kraliçeleri olarak görmek isteyen birçok kişi.”

Başım dönüyordu. “Lütfen. Artık Majesteleri yok. Kraliçe yok. Artık Prenses Romeria yok.” Hepsinden bıkmıştım. “Sadece Romy.”

“Pekâlâ, Romy,” dedi. “Buraya dönecek ve insanlara umut vereceksin. Ama şimdi gitmeliyiz.”

Bir an sonra, sanki geldiğini sezmiş gibi, yukarıda bir yerde tahtalar kırıldı.

Islor’un sürgündeki kralı ve ben yan yana koşarak Cirilea’dan kaçmaya başladık.

Yine de dünyalarımız apayrıydı.

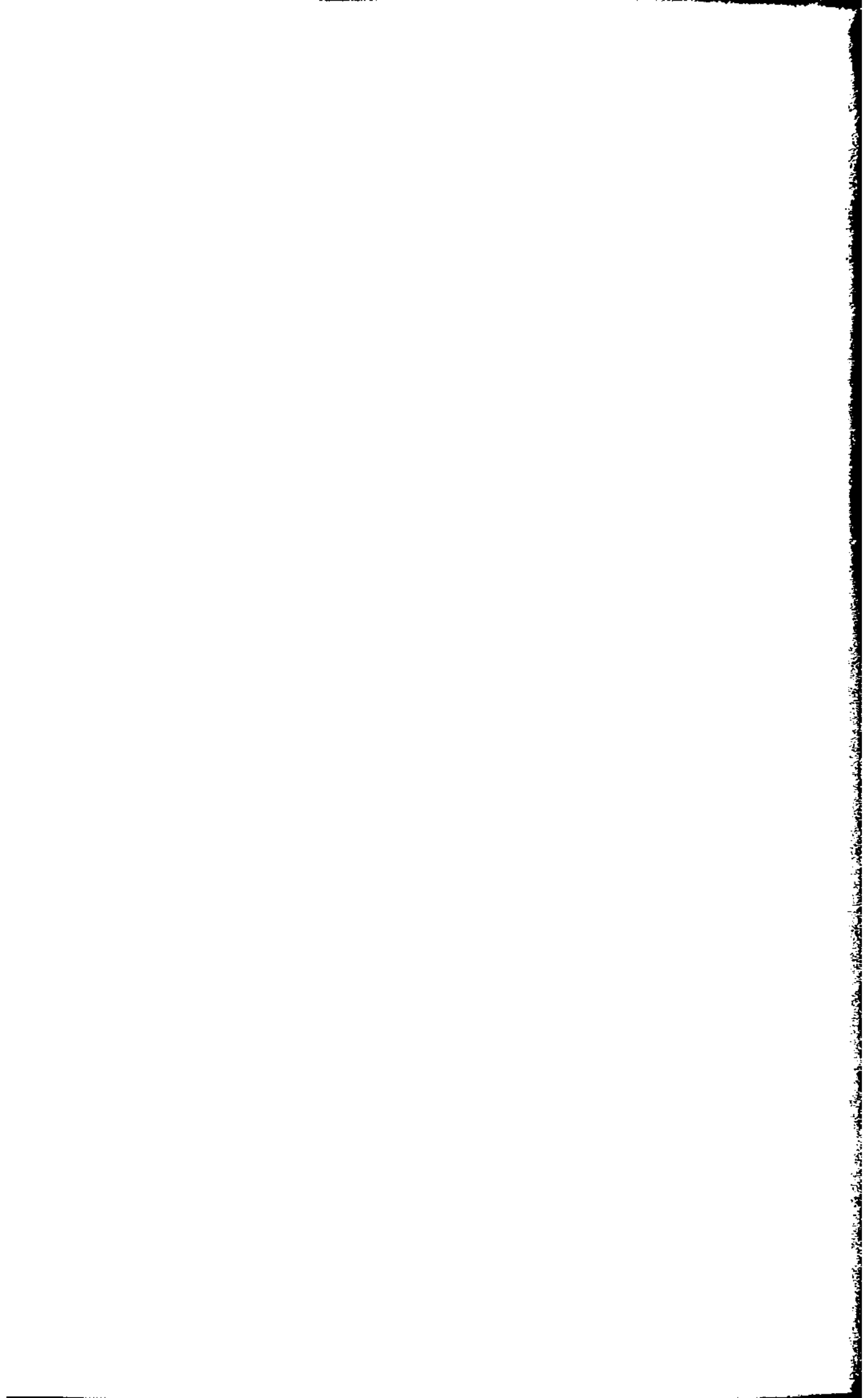
Otuz Birinci Bölüm

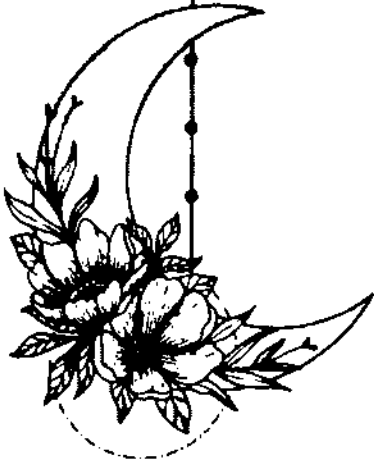
Ateşin Kaderi tabutun etrafında dönüp kısılmış gözlerini hareketsiz suretlere dikerken, onu izleyen Sofie'nin midesi endişe ve korkudan burkulmuştu. Bu normal değildi. Malachi asla bu şekilde ilerlemezdi. "Bir şey mi oldu?"

Malachi, uzun işaret parmağıyla Romeria'nın elmacık kemiğini takip etti. Öldüğünde bile, hâlâ etine gömülü olan simge sayesinde vücudu mükemmel bir şekilde korunmuştu. Sofie'nin onu çıkarmasına ve Romeria'nın cesedini dışarıdaki meşe ağacının altına gömmesine izin vermedi. "Ne yapması gerektiğini biliyor."

Sofie'nin kalbi birkaç kez tekledi. "Peki, yapacak mı?" Romeria, Hiçlik perdesini yırtmak için içinde yayılan muazzam güce nihayet sahip çıkacak mıydı? Umutlu bakışları kocasının yüzüne takıldı. Nymphaeum'un kapısı açıldığında Malachi onları birleştireceğine söz vermişti. Elijah ile birlikte olduktan sonra ister burada, ister Islor'da olsunlar, fark etmezdi.

Malachi'ın dudakları şeytani bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Eninde sonunda bunu yapmak zorunda kalacak. Başka seçeneği olmayacak," dedi.

Teşekkür

Romeria ile başka bir dünyada geçirdiğim bu son birkaç ay heyecan verici ve korkutucuydu. Bunu denediğim için çok mutluyum. Hikâye, en çok ihtiyaç duyduğum bir zamanda yazma aşkımı geri getirdi. Yazmak, yalnız başına yapılan bir çabadır ve yine de hiçbir kitap, okuyucunun eline yardım almadan ulaşmaz. Aşağıdaki kişilere yardımları için teşekkür etmek istiyorum:

Jennifer Armentrout; beni “o yarayı kaşımaya” ve fanteziler âlemine geri dönmeye teşvik ettiğin için.

Jenn Sommersby; yeteneğin ve garipliklerime karşı gösterdiğin sabır için. Her zaman olduğu gibi seninle çalışmak bir zevkti.

Chanpreet Singh; gözden kaçan tüm küçük hataları yakalayan sihrini kullandığın için.

Hang Le; kapakta harikalar yarattığın için (ve benimle ilgili uğraştığın her kapak için).

Nina Grinstead ve Valentine PR’daki ekip; tutkunuz, yardımınız ve haberi yayma konusundaki uzmanlığınız için.

Bookish Box’tan Steph Brown ve Justine Wood; harika kitap aboneliğiniz aracılığıyla bu kitaba biraz daha fazla ilgi sağladığınız için.

Donaghy Literary Group’tan Stacey Donaghy’ye kahkahalar, destek ve şevk (ve kızgın kedi GIF’leri) için.

Tami, Sarah ve Amélie; Tucker's Troop'u canlı, eğlenceli, güvenli bir yer olarak tuttukları için.

Aileme; mağarama tabak tabak yemek taşıyıp düşüncelerim başka bir gezegendeyken bile bana tahammül ettikleri için.

YAZAR HAKKINDA

K.A. Tucker, büyüleyici hikâyeler yazıyor.

Ten Tiny Breaths (On Küçük Nefes), *Burying Water* ve *The Simple Wild* serileri ile *He Will Be My Ruin*, *Until It Fades*, *Keep Her Safe*, *Be the Girl* ve *Say You Still Love Me* isimli uluslararası çok satan kitapların yazarıdır. Kitapları, *USA Today*, *Globe & Mail*, *Suspense Magazine*, *Publisher's Weekly*, *Oprah Mag* ve *First for Women* gibi ulusal yayınlarda yer aldı.

K.A. Tucker şu anda Toronto'nun dışında şirin bir kasabada yaşıyor. Katuckerbooks.com adresinden yazar ve kitapları hakkında daha fazla bilgi edinebilirsiniz.

**ULUSLARARASI ÇOKSATAN YAZAR K.A. TUCKER'DAN
BÜYÜLEYİCİ, YENİ BİR EVRENE AÇILAN "KADER VE ALEİ"
SERİSİNİN BAŞ DÖNDÜRÜCÜ İLK ROMANI.**

*İntikam peşindeki tanrılar ve canavarlarla dolu bir dünyaya adım atacak,
aşk için ne kadar ileri gidilebileceğini öğrenecekti.*

Bildiği tek bir şey vardı:

Bir daha hiçbir şey eskisi gibi olmayacaktı.

Genç ve yetenekli Romeria, New York City'de mafya için mücevher hırsız yapıyordu. Ancak esrarengiz bir kadın kılıç zoruyla onu hizmetine alıncı Romeria bildiği dünyaya veda etti ve kendini taht kavgalarının, savaşan elflerin, akıl almaz büyülerin olduğu bir diyarda buldu.

En yakınlarına ihanet eden bir elf prensesinin bedeninde uyanan Romeria, neler olduğunu anlayana kadar kimliğini gizlemeye karar verdi. Özellikle de ondan nefret eden nişanlısı Kral Zander'dan. İçinden çıkılmaz ölümcül bir komplonun ortasında kalan genç kadın, hem katil olduğuna inanan insanlara karşı kendini savunmak hem de hiçbir geleneğini bilmediği bir toplumda âşık bir prenses rolünü oynamak zorundaydı. Etraflarını kuşatan tehlikenin düğümünü çözmek için ona güvenmeyen kralla el ele vermekten başka çaresi yoktu.

Düşmanlar yaklaşırken -ve krala karşı alevlenen duygularıyla savaşırken- Romeria'nın gerçekte kim olduğunu öğrenmesinin zamanı gelmişti.

f ArtemisSoverler t artemiskitap @ artemisyayinlari